MEHTAP FIRAT

Kutup Yıldızı

EPHESUS

KUTUP YILDIZI - 1

Kutup Yıldızı

MEHTAP FIRAT

KUTUP YILDIZI-1

Yazarı: Mehtap Fırat

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Şeyma Göze
Düzelti: İnci Nazlı
İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın
Sayfa Tasarımı: Bilal Şenel
Kapak Tasarımı: Aybala Esra Yanar - Erhan Karaman

Basım: 2020
ISBN: 978-605-2064-72-6
Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2017, Mehtap Fırat
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı - Cilt: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 212 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

KUTUP YILDIZI - 1

Kutup Yıldızı

MEHTAP FIRAT

EPHESUS®

GİRİŞ

31 Aralık 2015

Delikanlı, parmak uçlarına sıkıştırdığı sigarasından bir kez daha çektikten sonra nefesini gökyüzüne doğru üfleyip, cebindeki çakmağı eline aldı. Soğuk esen rüzgâra aldırmamaya çalışarak giydiği kalın ceketinin kollarını sıvazladı. Tüm gün arayıp, zar zor bulduğu teneke kutudaki odunların alev alması için çakmağıyla savaşırken, büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Fakat rüzgâr öyle sert esiyordu ki çakmağın ucundaki alev, odunlar tutuşmadan hemen sönüp yok oluyordu. Birkaç kez aynı hareketi tekrarlasa da sonuç istediği gibi olmadı. Gözlerini devirip bir kez daha şansını denemek için tenekeye doğru eğildi ve çakmağını, buruşmuş gazete parçasının üzerinde, avuç içlerinin arasında yakmayı denedi. Gazete parçası çakmağın ateşiyle birlikte tutuştuğunda istediği sonuca ulaşmanın verdiği rahatlıkla omuzlarını düşürüp sesli bir şekilde dışarı bıraktı nefesini. Omuzlarından koca bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Kolundaki saati kontrol ederken zamanının gittikçe azaldığını fark etti. Acele etmesi gerekiyordu. Neredeyse planladığı çoğu hazırlığı tamamlamış ve geriye sadece o iki kızı odasından çıkarmak kalmıştı. Üstelik gün boyu ortalıktan neden kaybolduğunu da o iki huysuz kıza açıklaması gerekiyordu. Fakat ilk önce onları odalarından çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı. Tedbirli ve bir o kadar da sessiz olmalıydı. Eğer yetimhane müdürü Sevda Hanım onun bu binada, bu çatı katında olduğunu öğrenirse, muhtemelen tüm hafta boyunca kendisini cezalandırmak zorunda kalacaktı çünkü sergilemiş olduğu davranışıyla kuralları çiğniyordu.

Birkaç yıl önce, genç bir kızın yaşadığı bunalım sonucu intihara kalkışmasıyla oldukça stresli bir döneme giren Sevda Hanım, kızların bulunduğu binanın teras katını herkese yasaklamıştı. Fakat bu gece o teras katının kullanılış amacı bambaşka olacaktı. Aradan geçen onca yıldan sonra Mustafa, edindiği iki yakın arkadaşını mutlu etmek için bir şeyler planlamış ve tam da gününü bulmuştu:

Yeni yıl gecesini...

Teras katında küçük kilimin üzerine hazırlamış olduğu sofrasındaki çerezlere ve içeceklere son bir kez daha baktıktan sonra, rüzgârdan dolayı uçuşmalarını engellemek için yanında getirmiş olduğu büyük taşları kenarlarına yerleştirdi. Her şeyin tam da istediği gibi olduğunu anladığında ise daha fazla zaman kaybetmeden merdivenlerin bulunduğu tarafa yöneldi. Oldukça yavaş adımlarla ses çıkarmamaya özen göstererek kızların odasının yer aldığı kata indiğinde çevreyi kolaçan etmek zorunda kaldı. Eğer herhangi biri bu binaya girdiğini görürse, Mustafa'nın işi bu kez gerçekten bitmişti, çünkü ergenlik çağındaki erkeklerin, kızların bulunduğu binaya girmemesi de kurallardan biri sayılırdı. İzin almadan hiçbir şey yapmalarının imkânı yoktu ve Mustafa bu gecelik tüm sınırlarını aşmış sayılırdı.

Koridordan gelen kıkırtı seslerine aldırmadan, parmak ucunda yürüyerek kızların odasının tam önünde durdu.

Nisa ve Senem o sırada Mustafa'nın gelişinden habersiz bir şekilde, geçirdikleri güzel yeni yıl akşamından sonra birbirlerine aldıkları hediyeleri deniyorlardı. Aldıkları şeyler her ne kadar hırka ve bereden ibaret olsa da kapılarının ansızın açılmasına ikisi de çığlık atarak karşılık verdi. Odalarına aniden birilerinin girmesine pek alışkın değillerdi. Mustafa halinden hiç şikâyet etmeden başını kapıdan içeri uzatarak sırıtırken, Nisa da ona sert bakışlarını gönderiyordu. Malum, bu ziyaret çok yanlış bir zamana da denk gelebilirdi.

"Sarışın! Suratsız!"

Ses tonu bahçeye top oynamak için çıkan çocuklar kadar heyecanlıydı Mustafa'nın. Her ne kadar kızlar bulundukları yerde sıçramış olsa da yakın arkadaşlarını görmenin rahatlığıyla derin bir nefes almış, ardından da ansızın odalarına giren bu misafire dik dik bakmayı sürdürmüşlerdi.

"Mustafa, senin ne işin var burada?"

Senem oldukça rahat bir şekilde sessizliğini korurken, Nisa doğrudan çemkirmeye başlamıştı. Zaten bu onun her zaman takındığı bir tavırdı. Aradan geçen onca yıldan sonra Mustafa, elbette iki arkadaşını da çok iyi tanımıştı. Biri ne kadar umursamaz,

aklı bir karış havada ise diğeri bir o kadar her şeyi kafasına takar, sorun ederdi. Fakat bu gece bazı şeylerin yer değiştirmesi gerekiyordu. Geçirecekleri son gece olabilirdi.

"On bir buçukta çatıya çıkın. Tamam mı?"

Mustafa, Nisa'nın yersiz çıkışını duymazdan gelerek konuşmaya devam etmiş ve kızları yasağı çiğnemeye davet etmişti. Senem'in gözleri heyecanla parlarken, Nisa'nın çatmış olduğu kaşları daha da bir gerilmişti.

"Manyak mısın sen? Saçmalama, Sevda Hanım çok kızar."

Kurallara ve Sevda Hanım'a çok fazla değer verirdi Nisa. Bu yüzden onun sözünden dışarı çıkmayı da pek sevmezdi. Fakat itirazı boşunaydı çünkü hem oda arkadaşı Senem, hem de Mustafa onun bu ciddi tavrına hiç aldırmadılar. Haklı olmasına rağmen ikiye karşı bir olduğu için yenilgiye maruz kalmıştı Nisa.

"Sen ağzını açmazsan kızmaz," diyerek Senem de Mustafa'nın heyecanına ortak olurken Nisa'nın suratı daha da çok asılmıştı. Yasakları çiğnemekten ziyade Sevda Hanım'ı üzmeyi hiç sevmiyordu. Böyle yapıp onu zor durumda bıraktıkları zaman iki arkadaşına da sinir oluyordu. Ayrıca Mustafa'nın bu binaya gizlice girdiğinden de adı gibi emindi.

"Aslansın, sarışın. Bakın, çerez falan da aldım. Beraber havai fişekleri izleyeceğiz. Oyunbozanlık yapmak yok, suratsız."

Nisa'nın bir kez daha itiraz etmesine izin dahi vermeden kapıyı yavaşça kapattı Mustafa. Olabildiğince hızlı bir şekilde kimselere görünmeden tekrar koridorlardan terasa çıkan merdivenlere doğru yöneldi.

Mustafa'nın gidişinin ardından baş başa kalan Nisa ve Senem bir müddet daha birbirlerinin suratına dik dik bakmayı sürdürdü. Yeşil gözlerinde parlayan heyecanla, sarı saçlarını geriye doğru atıp ayağa kalktı Senem. Üzerine hırkasını geçirip, teras katında üşüyebileceklerini düşünerek yatağının altından kalın bir battaniye çıkardı. Nisa'nın hiç de onaylamayan bakışlarıyla hâlâ kendisini süzdüğünü fark ettiğinde ise suratına yayılan sinsi bir gülümsemeyle arkadaşının yanına yaklaştı. Mustafa'nın hevesini ve onca çabasını kırmamak için görevi üstlenmeyi yeğledi. Nisa için

almış olduğu bereyi hızla elinden kaparak sert bakışlarına aldırmadan başına geçirip dolaptan da giymesi için bir hırka çıkardı.

"Hadi ama Nisa! Bak, çocuk o kadar plan yapmış. Gitmezsek çok ayıp olur."

Daha fazla nazlanmak yerine geceyi güzel bir şekilde sonlandırmanın hayalini kurarak, Senem'in uzattığı hırkayı alıp üzerine geçirdi Nisa. Aslında iki arkadaşını, tıpkı Mustafa'nın onları tanıdığı gibi o da çok iyi tanıyordu ve tüm bu sürpriz planları kimi etkilemek için yaptığını da çok iyi biliyordu fakat vermiş olduğu bir sözden ötürü sesini çıkaramıyordu.

Senem'in hiç farkında olmadığı şeyleri çoğu zaman Nisa en ince ayrıntısına kadar incelerdi. Bu sayede anlamıştı zaten en yakın arkadaşının duygularının ne kadar yoğun olduğunu. Onun yıllar önce fark ettiği ama Senem'in hiç görmediği bazı durumlardan ötürü Mustafa'yı sürekli köşeye sıkıştırırdı.

Çok küçükken, yaşları henüz ilkokul çağındayken Nisa, sırf Senem için başka bir çocukla kavgaya tutuşmasına şahit olmuştu Mustafa'nın. Çocuktu belki ama ilk saniyesinde sezmişti her şeyi. Kolay kolay da peşini bırakmamıştı. Mustafa her defasında konuyu hızla geçiştirip üzerini kapatmak istese de arkadaşının inadını çok iyi bilirdi fakat onun açısından bazı şeyler daha farklıydı. Duyguları ne kadar kabarık olursa olsun eskisi gibi bakamıyordu artık çocukluk aşkına. Zamanla onun değiştiğini düşünüyor ve kendini geri çekmeye çalışıyordu. Nisa bunun aşkından dolayı bir koruma dürtüsü olduğunu düşünse de Mustafa onun aksini düşünüyordu. Senem'i korumak istiyordu ama bunun altındaki neden ona bir abi gibi yaklaşmasından kaynaklanıyordu. Eski duygularından eser dahi yoktu. Nisa sürekli artık açılması gerektiğini söylese de Mustafa'nın bir şeylerden korktuğunu ve bu yüzden kendisini geri çektiğini düşünüyordu. Arkadaşını anlamak yerine başka manalar yüklüyordu davranışlarına. Ona göre Mustafa ve Senem birbirine çok yakışıyordu. Senem heyecanlı ve hareketliydi, Mustafa ise onun tam tersi, fazlasıyla ağır başlıydı. Birbirlerini tamamladıklarını düşünüyordu fakat hiçbir şey onun düşündüğü gibi değildi.

Nisa'nın kendisine neden uzun uzun baktığını anlamamış olsa da fikrinden caymaması için odadan çıkmak üzere hızla hareketle geçti Senem. Mustafa'ya almış oldukları hediyeyi de eline

tutuşturmayı unutmadı. Nisa'yla biriktirdikleri paraları ortaya koymuş ve ona yeni bir saat almışlardı çünkü son zamanlarda saatinin sürekli vakti yanlış gösterdiğinden şikâyet edip duruyordu Mustafa.

Senem, daha fazla zaman kaybetmeden odalarının kapısını yavaşça aralayıp bulundukları katın koridorunu kontrol etti. Kimselerin olmadığından da emin olduktan sonra Nisa'yı peşinde sürükleyip odadan çıktı. Ayaklarındaki kış terliklerinin çıkardığı gıcırtılara aldırmadan merdivenlerin bulunduğu tarafa yöneldiler. Yavaşça teras katına çıkarken, Nisa yine çenesini tutamamış, içindeki tedirginliği dışarı savurmuştu.

"Yakalanmayız, değil mi?"

Senem susması gerektiğini anlatmak için işaret parmağını dudaklarına götürürken, Nisa da gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Onun hevesini kursağında bırakmak istemiyordu ama bir şeyleri zorla yaptırdıkları zaman da içinden hiç yapmak gelmiyordu.

Çatı katına ulaştıklarında, Senem gözlerini manzara karşında heyecanla açarak dudağını ısırmış ve otuz iki dişini göstererek koşup Mustafa'nın üstüne atlamıştı. Nisa da elinde zar zor tuttuğu kalın battaniyeyle peşinden çatıya çıkmıştı. İkisini sarmaş dolaş gördüğünde doğrudan Mustafa'nın kahverengi gözlerine bakarak sinsi sinsi sırıttı. *"Yine kazandın sarışının kalbini,"* diyerek geçirdi içinden. Mustafa'dan uzaklaşan Senem teneke kutusunun içinde yanan ateşin başına geçti ve yerdeki kilime bağdaş kurarak oturdu. Bu kez sarılma sırası Nisa'daydı. Tüm somurtkanlığını ve sinsi gülümsemesini bir kenara atarak bu hayatta en çok güvendiği insana kollarını doladı.

"İyi numaraydı kanka," diyerek kulağına kıkırdayarak fısıldadı.

Gece boyunca bu kızın kendisiyle uğraşacağını anlayan Mustafa, şimdilik sadece saçının ucunu yaramaz çocuklar gibi çekmekle yetindi. Nisa da altta kalmamak adına hafif bir şekilde omzuna vurduktan sonra Senem'in yanına geçerek ateşin başına oturdu ve çerezlerden atıştırmaya başladı.

Mustafa almış olduğu içecekleri, yanında getirdiği plastik bardaklara boşaltırken Senem de kalın battaniyeyi, üç kişinin içine sığabileceği şekilde kilimin üstüne serdi. İçecekleri kızların ellerine tutuşturduktan sonra Mustafa da battaniyenin altına girip tam

ortalarına oturdu. Senem, fırsattan istifade ederek, yanında diği hediye kutusunu hırkasının cebinden çıkarıp Mustafa'ya u

Senem, "İkimizden," diyerek paketi eline bırakınca, old mahcup olan Mustafa ensesini kaşıyarak paketi açmaya koy İçinden çıkan gümüş saati gördüğünde ise mahcupluğu biraz artmış ve neredeyse utanmıştı.

"Ayıp ama bu sizin yaptığınız. Ben size hiçbir şey almadım

Mustafa'nın söylediklerini ikisi de duymazdan gelirken Se saati elinden kaptığı gibi seri bir hareketle Mustafa'nın koluna t

"Çok yakıştı," diye mırıldanırken çocuk kalbindeki sevinç züne de yansımıştı sarışının.

"Ayrıca bunları hazırlamışsın. Daha ne olsun Mustafa?"

Senem kilimin üstüne özenle hazırlanmış çerezleri ve içecek gösterirken, Nisa da ikisi arasındaki diyalogu sessizce dinlemiş başını Mustafa'nın omzuna yaslamıştı. Mustafa onun da Senem aynı fikirde olduğunu sezdiğinde, üstelemeden elindeki saate kıp gerçekten çok yakıştığını düşündü ve bu iki kızı hiç bırakm istemediğini bir kez daha anladı.

Yüzünün her bir tarafına yayılan hüzünle, gözlerini patlama yeni başlayan havai fişeklere çevirdiğinde iki genç kız da Mustafa'n dalıp giden bakışlarını takip etti. Senem de tıpkı Nisa gibi başı onun omzuna yasladı. Umutların, hayallerin kayboluşlarını düş nerek, dakikalarca hiç ses çıkarmadan patlayan ışıltıları izledile

Annesini ilk ve son kez gördüğü günü hatırladı Nisa. Çığlı larını, bağırışlarını buram buram yeniden hissetti. *Bir gün geri ge lecek mi acaba?* diye düşündü, durdu. *Ya çok geç olursa? Ya çok ge kalırsa? Ya vakti gerçekten daraldıysa? O zaman ne yapardı? Nerelere g derdi? Bir gün buradan çıkıp gittikten sonra hayatla nasıl baş edecekti?*

Senem ise...

Gördüğü manzarayı nasıl tablolaştırabileceğini hayal etti. Ai lesini kaybettiği o trafik kazasından sonra kendini sadece Nisa'ya ve resme adamıştı. Yıllardır hayal ettiği her güzel şeyi kâğıda dö küyordu. Yarın sabah gözlerini açtığında da yapacağı ilk şey havai fişeklerin görkemini kâğıda yansıtmak olacaktı.

Mustafa'nın aklındaysa bambaşka bir dünya dönüyordu. Birkaç gün önce Sevda Hanım'dan öğrendiği gerçeğin peşine düşecek

ve kızlarla vedası kolay olsun diye araya büyük bir mesafe koymak zorunda kalacaktı. Bu her ne kadar canını acıtacak olsa da şu an kendisine yaslanmış olan iki kızın kalbi onun acıyacak canından daha önemliydi.

"Girdik mi şimdi yeni yıla?"

Dakikalar sonra geceye bir fısıltı gibi yansımıştı Nisa'nın sözleri. Sanki içten içe hiç girmek istemiyormuş gibiydi yeni yıla.

"Öyle görünüyor. Baksanıza, nasıl da parlıyor fişekler?"

Senem sessizliğini korumayı sürdürürken, Nisa yanağına süzülen damlayı elinin tersiyle silerek kıkırdadı. Aklına onları sinir edecek bir şey gelmişti çünkü.

"Çok dikkatli bakarsak İstanbul'u da görebilir miyiz acaba?"

Çocukluğundan bu yana en büyük hayaliydi Nisa'nın İstanbul'u görüp gezmek. Kaldıkları yetiştirme yurdu her ne kadar İstanbul'a yakın bir yerde yer alıyor olsa da hiç gitmeye fırsat bulamamıştı o güzel şehre. Eğer bir gün gidemezse içinde ukde kalacağını düşünürdü.

Mustafa, "He Nisa he. Bak, orası da boğaz köprüsü zaten," diyerek dalga geçip gözlerini devirdiğinde, göğsüne doğru vurmaktan kendini alamadı Nisa.

"Ne var yani bunda? Hayal kurmak bedava değil mi?"

Her ne kadar gerçekleri söylemekten hiç çekinmese de arkadaşının hevesini kırmayı hiç sevmezdi Mustafa. Tebessüm ederek nefesini bırakırken, Nisa'yı boş umutlarla kandırmak yerine bir kez daha gerçeği önüne sunmuştu.

"Boş hayaller kurma."

Onu tekrar kollarının arasına çekerken saçlarını okşayıp tekrar omzuna yaslanmasını sağladı.

"Ulan, çok seviyorum sizi be," diyerek sessizce geceye mırıldandığında iki kız da ansızın yakalandıkları bu itirafla bakışlarını doğrudan Mustafa'ya odakladılar.

"Biz de seni çok seviyoruz *Bay Çok Bilmiş*."

Senem, oldukça rahat bir ifadeyle Mustafa'ya karşılık verirken, Nisa ise bir şeylerin ters gittiğini anında anlamıştı. Mustafa'nın onları sevdiğini, değer verdiğini bilirdi ama hiçbir zaman böyle dile getirmezdi. İçine bir kurt düşmüştü artık. Konuyu açıp kimsenin

canını sıkmak istemese de gözlerini Mustafa'nın koyu kahverengilerine çevirerek dudaklarını kıpırdatıp, "Neler oluyor?" diye sessizce sordu. Cevap vermek yerine sadece omuz silkti Mustafa. Nisa her ne kadar konuşmak istese de anlamıştı ki ne yeri, ne de zamanıydı. Uzatmak istemedi ama Mustafa'nın da peşini bırakmayacaktı. Kollarının arasındaki iki genç kıza sıkı sıkı sarıldı Mustafa. Bundan sonra olacaklardan dolayı belki de bu iki kızı bir daha asla göremeyecekti. Düşüncesi bile kalbine sancıların girmesine neden oluyordu.

Bu üç yakın arkadaş hâlâ gökyüzünde süzülmekte olan havai fişeklerin görkemini seyrederken, bundan birkaç ay sonrasında olacaklardan habersizlerdi. Umutları kırılacak, hayalleri parçalanacak ve belki de neredeyse birbirlerinden kopacaklardı. Fakat şimdilik sadece anı yaşamak için varlardı. Yarını akıllarına getirmiyorlardı. Yarını düşünmeyi yine yarına bırakmışlardı...

1. BÖLÜM

Ocak 2016

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur şiddetini arttırmaya devam ediyordu. O kadar hızlı bir şekilde yağıyordu ki çevredeki ağaçlar ve sokak lambaları yerlerinden çıkıp, etrafa savrulacakmış gibiydi. Korkan kalbimle birlikte gözlerimi, ardında demir parmaklıklar olan pencereden alamıyordum çünkü şimşek her çaktığında etrafa yayılan ışıklar küçük yüreğimin genzimde atmasına neden oluyordu. Sanki görkemli bir manzaraya şahit oluyordu irislerim. Belki de deli gibi korkuyordum şimşekten de gök gürültüsünden de ama yağmurun o şiddeti içimde barındırdığım korkuyu alıp başka diyarlara savuruyordu. Sanki beni bırakıp giden anneme bir mesaj iletiyordu çakan şimşekler. Belki bir gün dönecek umuduyla sarıp sarmaladığım hayalet annemi sessizce bekliyor ve beklediğim her gün, başımı yastığa her koyduğumda bir kez daha feryat ediyordum onsuz geçen günlerime. "Annem gelecek," diye avutuyordum kendimi.

"Annem bir gün gelip beni alacak."

Peki, o bir gün, gerçekten bir gün gelecek miydi?

Dakikalarca, saatlerce tek yaptığım şey sağa sola kaçışan yağmur damlalarını izlemek olurken, resim odasındaki diğer çocuklar kâğıtlarını renkli boyaların kıvrımlarıyla doldurmakla meşguldü. Önümdeki koca beyaz kâğıda bakıp ne çizebileceğimi hayal ettim ama hiçbir şey bulamadım. Ne çizebilirdim ki zaten? Gülümseyen insanlar mı? Yoksa içinde kimsenin yaşamadığını bildiğim boş, renkli evler mi? Belki de annemi çizerdim. Hayallerimde upuzun kahverengi saçları ve tıpkı benim gibi küçük, siyah gözleri vardı. Bir hevesle elime aldığım kahverengi pastel boyayı tekrar kutusuna bırakmam ise birkaç saniyemi aldı çünkü ne kadar istesem de olmuyordu. Beceremiyordum. Kollarımı birbirine dolayarak biraz daha yaslandım oturduğum kırmızı, tahta sandalyeye. Hiçbir şey yapmayacaktım. Öylece oturup saatlerin geçmesini bekleyecektim.

Etrafımı sessizce izlemeye devam ederken bakışlarım yine yağmur damlalarına odaklandı. Ağaçların arasından pencereye süzülen damlalar benim yanağımda da yerini almıştı. Kimse ağladığımı görmesin diye hırkamın kol ucuyla yanağımı hızla silerken, pencerenin kenarına konan küçük

bir serçe dikkatimi çekti. Çaresiz bir şekilde yağmurdan kaçmış, titriyordu pencere kenarında. Belki de açtı, tüm gün yiyecek dahi bulamamıştı. Kim bilir? En azından o küçük serçenin bir miktar da olsa mutlu olabilmesi için Sevda Hanım'ın masaya bıraktığı kurabiyelerden birini alıp, avuçlarımın içinde iyice parçalayarak kırıntı haline getirdim. Elimdeki kırıntıları serçeye verme umuduyla oturduğum yerden kalktığımda serçenin de kanatlanacağı tutmuştu. Kurabiye kırıntılarını veremeden bir anda uçmuş, yok olup gitmişti. Dayanamamıştı soğuğa, çırpmıştı kanatlarını bulutlu gökyüzüne. O da tıpkı annemin yaptığı gibi bırakıp gitmişti.

Sönen hevesimle birlikte tekrar sandalyeme geçip oturduğumda önümdeki boş kâğıda bakmayı sürdürdüm. Çizemedim, yapamadım. Elim gitmedi sahte mutlulukları resmetmeye. Belki serçe geri döner umuduyla pencereye baktığımda gözyaşlarımı bu kez gizlemedim. Sessizce ağladım kendi köşemde. Yutkunmak istedim ama bir şeyler düğümlendi boğazımda. Hıçkırmak istedim ama diğer çocuklar duymasın diye bunu da içime attım. Sevda Hanım'ı bulmalıydım. Artık odama gitmek istiyordum. Burada, bu odada bulunmak bana acı veriyordu.

Bakışlarım Sevda Hanım'ı yakaladığında onun yalnız olmadığını fark ettim. Yanında uzun, koyu saçları olan yabancı bir kadın vardı ve doğrudan bana bakıyordu. İlk önce diğer çocuklara baktığını düşünsem de kadının gözleriyle tekrar buluştuğumda beni izlediğini anladım. Sevda Hanım'ın yüzündeki gülümseme çekilirken bana tuhaf bakışlar atan kadına gözlerimi diktim. O yabancı yüzün gözleri de tıpkı benimkiler gibi kızarıktı. Tebessüm etmişti kadın bana ve bu uzun zamandan sonra ilk defa gülümsememe neden olmuştu. Nedenini bilmediğim bir şekilde kadının çok güzel olduğunu düşündüm. Fakat aslında nedenini çok iyi biliyordum. O yabancı yüz birdenbire tanıdık gelmişti bana. Sanki bir şeyleri hatırlatıyordu. Hiç unutamayacağım, aklımdan hiç silmeyeceğim birine benziyordu. Küçükken Sevda Hanım yastığımın altına bir fotoğraf koymuştu. Herkesten, hatta Senem'den bile saklardım o kenarları yırtık olan fotoğrafı. İşte şu an tam karşımda durup ıslak gözlerle beni izleyen kadın fotoğraftaki kadının ta kendisiydi. Küçük gözleri, uzun koyu saçları ve bana hasretle bakan bakışları... Bunlar sadece tek bir kişiye ait olabilirdi: Anneme. Yıllarca annemi her özlediğimde elime alıp öptüğüm, parmaklarımı tüm çizgilerinde defalarca dolaştırdığım o fotoğraf nihayet can bulmuştu, gerçekten bana bakıp gülümsemişti bu sefer. Çocuklar hisseder di, değil mi? Ben hissettim. Ben annemin geldiğini hissettim. Çünkü

içimdeki saf sevgi, onca ay boyunca beni karnında taşıyıp hiçbir şey demeden giden kadını küçük bir tebessümüyle tanıyacak kadar büyüktü.

Sevda Hanım onun kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra gözlerini benden kaçırarak başını salladı. Resim odasının kapı eşiğinden hızla uzaklaşırken bu kadar erken bir vedaya hazır olmadığımı anladım. Oturduğum sandalyeden hızla kalkarak koşmaya başladığımda arkamdan seslenen görevli öğretmeni duymazdan geldim. Karanlık koridora çıktığımda bahçeye açılan kapının hemen önünde durduğunu gördüm. Oradaydı. Sevda Hanım, "İşleri zorlaştırmadan hemen git," diye bağırdığında, o son bir kez arkasına dönüp bana baktı. "Ona iyi bak Sevda," dediğinde ise daha fazla kendimi tutmak istemedim. Koridorun diğer ucuna doğru daha hızlı koşmaya başladım. Elinden tutmak, sarılmak, kokusunu doya doya içime çekmek istiyordum. Bir kere olsun kokusunu içimde hissetmeliydim. Sadece bir kerecik...

Sevda Hanım koştuğumu gördüğünde beni engellemek için hızla yanıma gelerek kollarımdan tutmak zorunda kaldı. Debelendim, bağırdım. Beni bırakması için yalvardım. Buna ihtiyacım vardı. Anneme sarılmaya ihtiyacım vardı.

"Bırak beni!"

Bağırışım tüm koridoru inletirken resim odasındaki diğer çocuklar da çıktı meydana. Bağırıyordum, hıçkırıyordum, hatta Sevda Hanım beni kucağına alırken onu yumrukluyordum ama hiçbir şey onun gelmesini sağlamıyordu. Öylece kapı eşiğinde arkası bana dönük bir şekilde dikiliyordu. Sevda Hanım'ın kollarının arasından sıyrılıp ona koşmak istedim ama ben daha ona koşamadan o çekip gitti.

"Gitti Nisa," diye fısıldadı kulağıma Sevda Hanım. "O gitti. Hadi kızım, hadi kuzum. Gel, seni odana götüreyim."

Başımı hayır dercesine sallayıp daha da çok bağırdım. Sanki her bir bağırışımda geri dönecekmiş gibiydi.

"Hayır gitmedi. Bırak beni! O benim annem! Bırak beni!"

Boğazım yırtılırcasına daha da çok bağırdım ama nafileydi.

"O benim annem! Anne! Anne! Anne, lütfen geri gel! Anne, ne olursun geri gel!"

Ağladım. Annem geri dönmedi. Bağırdım. Annem yine geri dönüp gelmedi. Haykırdım, hıçkırdım ama o karanlık koridorun ortasında beni öylece bırakıp çekip gitti. Bu, annemi ilk ve son görüşüm oldu.

"Nisa? Nisa?"

Yüzüme yediğim sert darbeler ve omuzlarımın sarsılması sonucunda çapaklı gözlerimi araladım. Tavandaki lambanın loş ışığı gözlerimin içinin yanmasına neden olduğunda birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Terlemiş olmanın verdiği iğrenç hisle kalın yorganı üzerimden atıp yerimde doğrularak yatağımın bazasına yaslanırken, hâlâ görmüş olduğum rüyanın etkisindeydim. Senem, içi su dolu bardağı bana doğru uzatırken en az benim kadar endişeli görünüyordu. Zaten hep aynısı olurdu. Ben kâbuslarla uyanırdım ve Senem de benim çığlıklarımdan ötürü uykusundan olurdu. Ona bunu yaşattığım için sürekli kendimden nefret etsem de bir gün olsun şikâyet ettiğini işitmedim. Aksine, hep yanı başımdaydı.

Boğazım sanki birisi tarafından sıkılıyormuş gibi bardaktaki suyu tek bir yudumda içtiğimde nefesimi de düzene sokmaya çalıştım. Biraz kenara kayıp Senem için yatağımda yer açtığımda hemen yanıma oturup elimdeki boş bardağı aldı. Sehpanın üzerine boş bardağı bırakırken, "Yine aynı rüya mı?" diye sordu titrek sesiyle. Başımı sallayarak onu onayladığımda elimi tutup beni kollarının arasına aldı. Yine ve yine aynı rüyaydı. Son zamanlarda rüyamda çok fazla görür olmuştum, yıllardır etkisinden kurtulamadığım o silik anıyı.

"Sanki o günü tekrar yaşıyormuşum gibi Senem. Rüyalarımda birkaç saniye yüzünü görüyorum ama sonra gözlerimi açtığımda yok oluyor, unutuyorum. Berbat bir şey bu."

Boğazımdaki düğümler yumru haline gelirken Senem de her zamanki gibi saçlarımı okşayıp acımı hafifletmeye çalıştı. Beni dizginlemekten hiç usanmıyordu. Gecenin bir vaktinde ayağa kalkıyor, saatlerce beni yatıştırmaya çalışıyordu. Bu aralar çok sık tekrarlandığı için o da çok sık uykusundan uyanıyordu. Kendimi suçlu hissetsem de onun varlığı beni rahatlatıyordu. Annemin yokluğunu unutturuyordu. Sadece bir oda arkadaşı değil aynı zamanda sahip olduğum tek dosttu Senem. Başka biri olsa belki kafasına bile takmazdı ama o her defasında daha da çok endişeleniyordu. Bu rüyaların başıma bela olup aklımı kaçırtacağından korkuyordu.

"Geçecek. İnan bana tüm bu acılar bitecek. Parçaları batıp içimizi acıtacak ama bir gün mutlaka geçecek. Özgürlüğümüzü elimize alıp her şeyi arkamızda bıraktığımız vakit izi bile kalmayacak."

Yine beni gülümsetmeyi başarmıştı. Suratımı her astığımda uçuk, deli dolu hayallerimizi bana hatırlatır, içimde çürümüş umutlarımı tekrar canlandırırdı.

Üniversiteye başladığımızda yetimhaneden ayrılıp kendi dünyamızı kuracak ve iki dost olarak birlikte yaşayacaktık. Biraz uçuk bir fikir olsa da geleceğimizi sadece biz belirleyebilirdik. En azından Senem ve ben de şimdilik böyle düşünüyorduk. Gülümsediğimi anladığında benden uzaklaşarak oturduğu yerden kalktı. Artık daha iyi hissediyordum. Varlığı bana huzur veriyordu. Yanağıma küçük bir öpücük bırakıp yatağına doğru ilerlediğinde ben de başımı tekrar yastığıma koydum ama uykum çoktan kaçmıştı. Yastığımdaki soğuk gözyaşlarını yanağımda hissetmem ise titrememe neden oldu. Ne zaman aynı rüyayı görsem etkisinden kolay kolay kurtulamıyordum. Sadece birkaç saniye süren rüyayla yerle bir oluyordum. Annemi rüyamda görmek acıdan başka bir şey vermiyordu. Yüzünü dahi hatırlayamadığım annem...

Pencere kenarındaki yatağına geçen Senem, yorganını üzerine çektiğinde yüzünde anlam veremediğim bir tebessüm vardı. Sehpasının üzerindeki masa lambasını söndürürken gözlerimin içine bakıp yeşil gözlerinin en içten haliyle gülümsedi. Onu böyle gördüğüm anlar içimdeki tüm o kötü hisler de korku da yok oluyordu. Dedim ya, o sadece bir oda arkadaşı değildi. Aynı zamanda kardeşimdi, dostumdu, yol arkadaşımdı.

"Biliyor musun? İçimde tuhaf bir his var. Sanki sihirli bir el bize değneğini uzatacak da bir anda kendimizi peri masalında bulacakmışız gibi," diye mırıldandığında bazen gereğinden fazla hayal kurduğunu hatırladım. Yıllardır buradaydık ve şu ana dek ziyaretimize gelen bir akrabamız bile olmamıştı. Bu saatten sonra da sihirli bir değneğin bize uzanacağına dair umutlarımın olduğu pek de söylenemezdi.

"Çok kitap okuyorsun."

Onunla dalga geçmemi umursamadan kıkırdayarak yorganını başına çekti ve bana sırtını döndü.

Aradan geçen birkaç dakikadan sonra nefes alış verişlerini duyduğumda rahatlayarak yorganı üzerimden attım. Senem uykusuna hemen yenik düşebilirdi ama ben kolay kolay başımı yastığa yaslayamazdım; hele de gördüğüm rüyadan sonra hiç... Masadaki çalar saati kontrol ettiğimde henüz sabahın beş buçuğu olduğunu gördüm. Okulun son günü de olsa ter kokan bedenimle oraya gidemezdim. Çoğu zaman dağınık biriydim ama temizlik konusunda bir hayli titiz sayılırdım. Bu yüzden de tekrar uykuya dalmak yerine kalkıp duş almayı tercih etmiştim.

Küçük odamızdaki dört kapaklı dolabın bana ait olan kısmından iki havlu çıkardıktan sonra banyoya doğru ilerledim. Şanslıydık ki yetimhanedeki odaların çoğunda banyo bulunuyordu. Banyo bulunmayan odalardaki çocuk ve genç kızlar ise birbirleri arasında yardımlaşıyorlardı. Sevda Hanım'ın bizlere kattığı küçük bir iyilikten ibaretti bu yardımlaşma mevzusu.

İçinde tuvaleti olan banyoya girip havlularımı da kapının arkasındaki askılara astıktan sonra kendimi ılık suyun altına bıraktım. Suyun bedenimde yayılışı biraz olsun ferahlamamı sağlamıştı. Soğuk fayansa yaslanıp gözlerimi kapattığımda rüyanın kırıntıları yeniden gözümün önünde canlandı:

Soğuk, karanlık bir koridor ve çığlıkları her yeri inleten küçük bir kız çocuğu...

Üzerinden ne kadar süre geçerse geçsin o berbat güne ait anıları unutamıyordum. Sanki geçmişte kalmış puslu bir hatıra gibiydi annemin beni çığlıklara bırakıp gidişi. Oysa sadece beş yaşındaydım o zamanlar. Küçük bir çocuğun hayatın zorluklarına dair aklının hiç de yetmeyeceği bir yaştaydım. Sonsuza dek beş yaşında kalacak olsaydım eğer bir gün annemin gelip beni alacağını düşünürdüm ama zaman su gibi akıp geçmişti işte ve o hiç gelmemişti. Bir uçurumun kenarından beni yuvarlamış ve öylece kaybolup kötü bir anı gibi zihnimde kalmıştı. Çoğu kişi sadece birkaç dakikalığına gördüğüm o çehrenin annem olduğundan bu kadar emin olmama hayret ediyordu ama bilmiyorlardı ki ben yastığımın altındaki o fotoğrafı yıllarca kaç sefer öpmüş, kaç sefer bağrıma basmıştım. Hem çocuklar hissederdi, kalpleri herkesten daha temizdi, daha saftı.

Her şey Sevda Hanım'ın, *En sevdiğin kurabiyelerden yapıp getirdim,* demesiyle başlamıştı o gün. Gün boyunca sadece pencere kenarında yağan yağmuru izlemiş, onun ayak seslerini koridorda işittiğimde ise hemen yatağımın içine gömülmüştüm. Çırpınmalarıma, direnmelerime aldırmadan kucağına almış, indirmişti beni resim odasına. Oysa ben annem gelene kadar o odadan çıkmayı dahi istememiştim fakat Sevda Hanım bir şekilde beni kandırmanın yolunu bulmuştu. Bu koca evdeki ilk arkadaşım, sırdaşım da o olmuştu zaten. Diğer çocukların, yaşıtlarımın aksine Sevda Hanım'ın yeri bende apayrıydı. Çocukluğumdan bu yana benimle yakından ilgilenmekten hiç kaçınmamıştı. Hastalandığımda başımda saatlerce beklemiş, bir derdim olduğunda hemen yardımıma koşmuştu. Onun hakkını asla ödeyemezdim. Sadece bana karşı değil, bu koca evde bir başına yalnızlığın tadını alan tüm küçük kalplerin dermanı olmuştu. Çünkü o ne dizilerde, ne de filmlerde gördüğümüz kötü rol kesen yetimhane müdürlerindendi. Aksine kocaman bir yüreği olan ve onlarca çocuğun sevincine ortak olmak için gecesini gündüze katan harika bir anneydi. Bu koca evin annesi...

Bir kurabiye sevdası için indiğim resim odası sadece bana annemin silik hatırasını getirmemişti elbette. Aynı zamanda sahip olduğum tek dostumla tanışmama vesile olmuştu. *Senem ya da kimlikteki adıyla Senem Toygur... Ruhumdaki koca yalnızlığı verdiği sözle birlikte yeniden canlandıran küçük kız.*

İlk kez annemin geldiği gün resim odasında görmüştüm onu. Dağınık sarı saçları ve yeşil gözleriyle çevresine tuhaf bakışlar atmış, ardından ise önündeki boş resim kâğıdını doldurmaya çalışmıştı. Annemin gidişinden sonra çığlıklarımla odama sürüklendiğimde aslında bir misafirimin olacağından habersizdim. Meğer Senem de yetimhaneye kalmak üzere gelen yeni çocukmuş. Sevda Hanım beni dizginlemekle uğraşırken kısa bir süre önce aramızdan ayrılan yetimhanenin bir diğer görevlisi Elçin Hanım yerleştirmişti Senem'i benim bulunduğum odadaki tek boş yatağa. Elçin Hanım çocukluğumuzdan bu yana tanıdığımız disiplinli bir müdür yardımcısıydı ama son zamanlarda Sevda Hanım'la o kadar çelişiyorlardı ki olaylar onun yetimhaneden ayrılmasıyla sonuçlanmıştı.

Senem benim odama yerleşene dek kimseyle doğru düzgün arkadaş olamadım çünkü çoğu zaman hepsi sessizliğimden şikâyet

eder ve başka odaya geçmek isterlerdi. Kısaca benden kaçarlardı. Çocukken kimseyle arkadaş olamaz, yanıma bile yaklaşmalarına izin vermezdim fakat Senem tüm duvarlarımı yıkarak odaya geldiği ilk gün yanıma ilişip kimsenin yapmadığı bir şeyi yaparak gözyaşlarımı küçük elleriyle sildi.

"Ağlama. Ben senin arkadaşın olurum," demişti elini uzatarak.

İlk defa o zaman birine güvenebileceğimi hissetmiştim. İçtenlikle parlayan o yeşil gözler herkesten daha güvenli gelmiş ve asla beni terk etmeyeceğini anlamıştım. *"Söz mü?"* diye de sormuştum emin olmak ister gibi. Sanki elini bıraksam kaçıp gidecekmiş korkusu sarmıştı bedenimi. Farkında değildi belki ama tam da sığınacak bir omuza ihtiyacım olduğu anda güneş gibi kapımdan içeri girmişti. Çekinmeden, şüphe etmeden, *"Söz,"* demişti Senem. Birbirimizi bırakmamaya, her sıkıştığımız anda yaslanacak omuz olmaya, kader bizi ayırana dek dost, kardeş kalmaya söz vermiştik ve o söz bir nevi bizim yeminimiz olmuştu.

Senem çocukken ailesini bir trafik kazasında kaybetmişti ve o kazadan dolayı sürekli kendini suçluyordu. Ona göre eğer anne ve babasının dikkatini dağıtmasaymış tüm bunlar yaşanmazmış ama kaderin önüne geçemiyor ya da yaşanacakları engelleyemiyorduk. Senem de engelleyememişti. Aradan geçen onca zamana rağmen hiçbir akrabası onu sahiplenmek istememişti. Hepsi sorumluluklarını bahane edip bir çocuğun daha mesuliyetini yüklenemeyeceklerini dile getirmişti. *Akraba akrep gibidir,* diye boşuna demiyorlardı. Kanımızdan bir parça olsa da o kan bizi almayı reddediyordu. Hayattaki en kötü şanssızlığımız ailelerimizi bizlerin seçemeyişi olsa gerek.

İçinde hapsolduğum düşüncelerimi bir kenara bırakıp, suyu kapatarak havluları üzerime geçirdim. Tekrar odaya girdiğimde zamanı oldukça boşa harcadığımı Senem'in üstüne giymiş olduğu okul kıyafetlerinden fark ettim. Dolaba takılı olan aynanın karşısında durmuş, dün geceden düzleştirmiş olduğum sarı saçlarının üstünden bir kez daha geçiyordu. Düzleştirme makinesini birkaç ay önce biriktirdiğimiz paraların bir kısmını ortaya koyarak beraber almıştık çünkü Senem çok istiyordu. Zaten aramızda en süslü olan da Senem'di. Onun aksine ben kendime bakan ya da

görüntüme özen gösteren biri değildim. Genelde rastgele topladığım saçlarımla okula gitmeyi tercih ediyordum.

Senem'i rahatsız etmeden üzerime okul kıyafetlerimi giyip, ben de onun yanına geçerek ayna karşısındaki yerimi aldım. Havluyla nemli saçlarımı biraz daha kuruladıktan sonra tepeden bağladım. Kalın ceketimi üzerime geçirirken Senem de saçlarıyla olan işini halletmişti. Benim gibi o da ceketini giyip yerdeki çantasını omzuna atmıştı. Yarıyıl karnesi için hazır sayılırdık. Kapının önüne geldik, koridora çıkmadan önce yeşil gözlerinin her zamankinden daha heyecanlı baktığını gördüm.

Gittiğimiz devlet lisesi yetimhaneye bağlıydı. Sevda Hanım çoğu yaşıtımızı aynı okula gönderiyor ve devletin bize sunduğu imkânlardan yararlanmaya çalışıyordu. Senem de ben de on birinci sınıf öğrencisiydik ve sınıflarımız ne yazık ki ayrıydı. Her ne kadar konservatuar okumak istesem de koyu bir sayısalcı olduğum için bölümümü o yönde seçtim. İlk zamanlar sırf aynı sınıfta olalım diye Senem de bölümünü sayısal olarak seçmek istiyordu ama daha sonrasında gerçekten zorlanacağını anlayınca vazgeçmek zorunda kaldı ve sözeli tercih etti. Şikâyet etmedim ya da ona kızmadım. Her zaman yan yana olacağız diye bir kural yoktu. Üniversite için henüz bir planımız olmasa da Sevda Hanım son sınıfa girdiğimizde bizim için özel burslar ve yine üniversiteye bağlı yurtlar ayarlamaya çalışacağını söylemişti. Bunun verdiği rahatlıkla pek üstüne düşmüyorduk.

Koridor boyunca ilerlerken yaşıtlarımızdan biri olan ve benimle aynı sınıfı paylaşan Tuğçe odasından çıkmıştı. Çok somurtkandı, yetimhanede büyümesine rağmen burnu oldukça havada bir kızdı. Nedenini bilmediğim bir şekilde ise Senem ve benden pek hazzetmiyordu. Gerçi yetimhanedeki çoğu kişi aramızdaki dostluğu kıskandığını söylemişti ama pek de aldırmamıştık çünkü başkalarının ne düşündüğü umurumuzda değildi.

Bulunduğumuz katın merdivenlerine yaklaştığımızda hemen Senem'in koluna girdim çünkü çocukluğumdan bu yana sahip olduğum tuhaf bir fobi vardı. Merdivenlerden korkuyordum. Aslında merdivenlerden değil, merdivenlerden düşmekten korkuyordum.

Dokuz yaşındayken Sevda Hanım'ın bana almış olduğu *Güzel ve Çirkin* masalını gerçekten çok sevmiştim. Hatta o kadar çok

sevmiştim ki elimden hiç düşürmüyor, gittiğim her yere onu da peşimden sürüklüyordum. Fakat bir gün kitabı okumaya öyle dalıp gitmiştim ki merdivenlerden inerken son basamağı fark etmeyip yere kapaklanmıştım. Yaşadığım o olay sonrası bu garip korku bende fobi olarak kaldı ne yazık ki. Bir yere ya da yanımdaki kişiye tutunmazsam o merdiven basamakları bana matematikte yer alan mantık sorularındaki çizgiler gibi görünüyordu. Mantık sorularındaki çizgiler düzgün ya da eğik olarak ayırt edilebilir ama aslında hepsi birbirine paraleldir. Benim durumum ise paralel olan merdivenleri eğik ya da düzgün ya da en kötü ihtimal çok yere baktığımda buğulu görmemdi. Bunun oldukça saçma ve kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama elimde değildi işte. Kim inip çıktığı basamaklardan korkardı ki? Ben korkuyordum. Merdivenlerden inerken birilerine ihtiyaç duyuyordum. Senem de bu korkumu bildiği için sesini çıkarmamıştı.

Giriş katına inip kapıya doğru ilerlemeye başladığımız sırada arkamızdan gelen topuk sesleriyle dikkatimiz dağıldı ve aynı anda Senem'le başımızı çevirip koridorun diğer tarafına baktık. Sevda Hanım giydiği şık kıyafetiyle bize doğru yürüyordu. Açık kahverengi saçlarını tepeden topuz yapmıştı. Oldukça resmîydi ve bunun tek bir açıklaması olabilirdi.

"Kameleri almaya mı gidiyorsunuz?"

Yanımıza yaklaşıp oldukça sevecen bir tavırla sorusunu yöneltiğinde cevap vermek yerine başımızı salladık. Gözlerini birkaç dakika boyunca bizim üzerimizde gezdirdikten sonra tedirginliğini hemen sezmiştim. Kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum. Sevda Hanım'ı neler tedirgin ederdi az çok biliyordum.

"Çocuklar, bugün yetimhanemize her ay bağışlarını eksik etmeyen bir karı-koca gelecek. Emin değilim ama galiba evlat edinmek istiyorlarmış. Sizden ricam..."

Tedirginliği ses tonundan okunmuştu Sevda Hanım'ın ve tam da tahmin ettiğim nedenden ötürüydü. Ne zaman bir aile buraya evlat edinmeye gelse Sevda Hanım endişelenir ve eli ayağına dolaşırdı. Bizleri çok sevdiği için bir çocuk dahi bu yuvadan eksilse neredeyse üç gün yasını tutardı. Her ne kadar üstünde emeğinin çok olduğu birini göndermek zorunda da kalsa ona göre asla bir

çocuk annesiz, babasız büyümemeliydi. Belki de en çok bu sevgisinden dolayı bağlıydım ona.

"Merak etmeyin Sevda Hanım. Ortalıkta görünmeyiz," diye mırıldandığında Senem, onu başımla onayladım çünkü istediğimiz buydu. Sevda Hanım bizi tanır ve kurmuş olduğumuz deli dolu hayallerimizi bilirdi. Bu yüzden de bu evlatlık verilme konusunda pek üzerimize gelmezdi çünkü kimseye evlatlık gitmek istemiyorduk. Yetimhaneyi görmeye gelenler olduğunda ise ortalıktan kayboluyorduk. Üstelik yaşımız da diğer çocukların aksine biraz daha büyük sayılırdı. *Kim on yedisindeki bir genç kızı evlat edinmek, böyle bir sorumluluğu üstlenmek ister ki?*

"Peki o zaman. Hadi, güzel karnelerle gelin."

Sevda Hanım giymiş olduğu kalem eteğini düzelterek yanımızdan uzaklaşırken ben de tekrar Senem'in koluna girdim. Endişeli olduğu zamanlar Sevda Hanım gerçekten tuhaf sayılırdı. Tüm gün onun üstündeki kıyafetleri çekiştirdiğini görebilirdiniz mesela.

Bahçeye çıkıp, atıştıran yağmura aldırmadan, bizi bekleyen okul servisine doğru ilerlediğimizde Mustafa da erkeklerin bulunduğu diğer yurt binasından çıkmıştı. Bulunduğumuz ilçede karma sistem olmadığı için Sevda Hanım iki ayrı yurt binasını da ayrı ayrı yönetmek zorundaydı. Elçin Hanım'ın ansızın gidişi onu bayağı zorlamış olsa da altından kalkmaya çalışıyordu.

Bir de Mustafa'mız vardı tabii. Erkeklerin bulunduğu yurt binasında kalan lise son sınıf öğrencisi ve bizim *Bay Her Şeyi Çok Bilen*'imiz. Senem'le olan arkadaşlığımızın tam ortasına garip bir şekilde dalan misafirimizdi Mustafa. Hiç unutmam; çocuk yaşlarımızda sırf Senem'e top oynatmadı diye kendi yaşıtlarındaki bir çocuğu dövmüş, ardından ise hem beni, hem de Senem'i oyuna katmıştı. O zamandan beri arkadaştık. Bazen gereğinden fazla dik başlı, bazen biraz dengesiz ve bazen de bir sır gibi gizemliydi. Fakat her şeye rağmen o çokbilmiş halleriyle aramızda olması bana huzur veriyordu. Sanki başka anneden doğma bir abim gibiydi.

On dokuz yaşına önümüzdeki haziranda girecekti ama yine de yetimhanede kalması onun tercihiydi. Şanslı sayılırdı ki kaldıkları yurttaki kontenjanlar dolu değildi. Bu yüzden Sevda Hanım da üniversite zamanına dek yetimhanede kalmasına izin vermişti.

Yanımıza doğru gelirken daha bahçeden çıkmaya fırsat bulamadan cebindeki sigara paketini çıkarmış ve dudaklarının arasına yerleştirmişti. Çoğu zaman o illeti bırakması için dil dökmüş olsam da yalvarmalarım boşa çıkmıştı. Hiçbir zaman beni dinlemiyordu ama şu son haftalardaki aksiliği çok daha yoğundu.

Geçirdiğimiz o güzel yeni yıl akşamından sonra Mustafa'da bir değişiklik vardı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar soğuk ve katıydı. Bizimle arasına sanki koca bir duvar örmüş gibiydi ve o duvardan zıplamamıza izin vermemek için elinden geleni ardına koymuyordu. Okul servisine doğru yaklaşırken yine okul kıyafetlerini giymediğini ve çantasını yanına almadığını fark ettim. Birkaç zamandır okulun yolunu da unutmuştu. Nerelere gidiyordu? Ne yapıyordu? Kimlerle takılıyordu? Bu soruların cevabını hiç bilmiyordum ama son zamanlardaki tavrı beni korkutuyordu. Kötü şeylere bulaşmasını da istemiyordum fakat ne zaman ağzımı açacak olsam bir şekilde beni susturuyordu. Bazen onu anlamakta zorluk çekiyordum. Gerçekten çok zor biriydi ama derinlerde bir yerde onun da yaralı olduğunun bilincindeydim. Gerçi bu koca yurtta yaralı olmayan biri var mıydı? Hiç sanmıyorum.

"Günaydın."

Üçümüzün arasında geçen sessizlikten hiç hoşlanmadığım için bunu bozmak istedim ama Mustafa sadece başıyla selamlamakla yetindi. Oysa olması gereken bu değildi. Senem, Mustafa'yı sinir edecek bir şeyler bularak ona bulaşacak ve ben de aralarını düzeltmeye çalışacaktım ama bu sabah öyle olmamıştı. Hoşuma gitmeyen bu farklılık karamsar düşüncelere süzülmeme neden oluyordu. Senem okul servisine binip beni kapı eşiğinde beklerken yine çenemi tutamayıp, "Sen gelmiyor musun?" diye sordum Mustafa'ya.

"Hayır."

Oldukça katı çıkan ses tonu beni sinirlendirmeye yetmişti. Artık hesap vermeliydi. Günlerdir nereye gittiğini, ne yaptığını bana söylemeliydi. Eğer bir sıkıntısı varsa anlatmalıydı. İçine atarak hiçbir şeyin çözümünü bulamazdı.

"Allah aşkına, okula gelmeyip ne yapıyorsun tüm gün tek başına? Mustafa, bak bir şey varsa söyle de bilelim. Belki bir yardımımız dokunur."

Tüm çaresizliğimle ona yardım etmek için yalvarırken gözlerini kaçırıp ceketinin fermuarını çekti. Gözlerimin içine bakacak cesareti bulamayacak kadar kötü ne yapmış olabilirdi ki bu çocuk?

"Seni ilgilendirmez Nisa. Kendi işine bak. Hadi eyvallah."

Servise binmek yerine otobüs durağının olduğu yere doğru ilerlemeye başladığında ben de bir müddet arkasından baktım. İlk defa bana karşı bu kadar kaba davranıyordu. Normalde, "Suratsız uğraşma benimle," der, dalga geçerdi ama bu kez yolunda gitmeyen bazı şeyler vardı. Oysa biraz aklı başında davranması gerekirdi. En azından bunu Sevda Hanım'ın onca emeğine borçluydu. Son zamanlardaki aksi tavırları onu da huzursuz etmişti. Kadın onun için resmen çabalıyordu ama Mustafa'nın umurunda bile değildi.

Senem, "Hadi gel," diyerek kolumdan tutup beni servise çekiştirdiğinde pes edip bindim. Aklımın Mustafa'da kalacağından emindim ama şimdilik karnemi almak için okula gitmem gerekiyordu. Bu dengesizliğin bir gün onun başına bela olacağını düşünüyorum, yine de umarım o bela yakın değildir.

Okuldaki karne merasimi kepçe kulak Ahmet'in gün boyunca gerek derslerde, gerekse teneffüslerde benimle uğraşmasına rağmen güzel geçmişti. Ahmet benim sınıfımda olan ve lisenin ilk yıllarından bu yana peşimden bir türlü ayrılmayan biriydi. Gerçekten de kulakları kepçe olduğu için bu lakap üzerine yapışmıştı. Her ne kadar neşesi ve şebekliğiyle güzel bir arkadaşlığımız olsa da çoğu zaman etmiş olduğu çıkma tekliflerini reddetmek zorunda kalmıştım çünkü benim dünyamda aşk oldukça kutsal bir duyguydu. İnsanı içine hapseden, kelimeleriyle bambaşka bir diyarın kapılarını aralayan masal gibiydi. İçimi titretmeliydi bir kere karşımdaki kişi. Bu yüzden de basit bir çıkma teklifiyle kandırılamazdım. *Ayrıca nereden çıkıyorduk ki? Merdivenlerden mi yoksa asansörden mi?* Kulağa oldukça saçma gelen bir teklifti bu.

Yaşımın henüz on yedi olmasına rağmen çocukluğumdan bu yana kimseye karşı özel duygular beslemedim, tabii buna çok sevdiğim oyuncuları eklemezsek. Malum; yaşıtlarım gibi benim de sevdiğim, hayranı olduğum bir takım ünlüler vardı. Mesela son zamanların bayağı popüler ismi olan Jamie Dornan'a karşı çok

haşin duygular besliyor ve o adamın evli, çocuklu olduğu gerçeğiyle büyük bir yıkım yaşıyordum. Bazen resimlerine bakıp Yıldız Tilbe'den, *"Ama evlisin, benim değilsin,"* şarkısını mırıldandığım da doğrudur. Hayaller Jamie Dornan'dı belki ama hayatların kim olacağını sadece kader belirleyebilirdi.

Sırf bu Ahmet mevzusundan dolayı Senem fırsat buldukça benimle dalga geçiyor ve başımın etini yiyor olsa da Mustafa onu susturmayı başarıyordu. İkimizi de kurtlara yem etmek gibi bir niyeti yokmuş beyefendimizin. *Ne diyebilirdim ki?* Mustafa sadece Mustafa'lığını yapıyor ve bizi her hâlükârda korumak istiyordu.

Okuldaki tek arkadaşım Senem değildi elbette. İlkokul zamanlarında öksüz olduğum için sürekli dışlanmış olsam da lisede her şey daha farklı gelişmişti. İnsanlar da arkadaşlıklar da daha sahiciydi. Dışlanma duygusunu yaşamamıştım bu koca üç yıl içerisinde çünkü arkadaşlarım ailemden daha çok sahiplenmişti beni.

Karneleri almamızın ardından servise yetişip tekrar yetimhanenin yolunu tutarken Senem'in mızmızlanmalarını yol boyunca çekmek zorunda kaldım çünkü hayatında ilk defa teşekkür belgesi alıyordu ve biraz üzgün sayılırdı. Biraz derken kastettiğim şey ise sürekli matematik öğretmenine küfretmesiydi.

"Yemin ederim o şirret kadın bilerek vermedi notu. Ya şuna bak Nisa ya! Resmen iki puanla kaçırmışım takdiri. Seksen üç nedir?"

Bir yandan öğretmenine çemkirmekle meşgulken, diğer yandan ise elindeki karneyi gözüme sokmaya çalışıyordu.

Sabah atıştırmaya başlayan yağmur gitgide hızlanırken Senem'in kolundan tutarak yetimhanenin koridorlarına çekiştirmek zorunda kaldım. Ona kalsa tüm gün yağmur altında matematik öğretmenine hiç çekinmeden laflarını sıralayabilirdi fakat bir müddet daha ıslanmaya devam ederse tatilini hasta yatağında geçirecekti.

Kolundaki çantasını yere atıp ıslanan saçlarını düzeltmeye çalışırken isteyerek de olsa haline gülmeden edemiyordum. Malum karneleri aldıktan sonra takdir belgesinin verdiği gururla birazcık yanında böbürlenmiş olabilirdim. Eh, bu da onu sinir etmeye yetmişti.

"Nereden çıktı şimdi bu yağmur? Tatile resmen meydan okudu." Mızmızlanmalarına kaldığı yerden devam ederken ona hak vermekten

kendimi alamadım. Bu kez gerçekten iyi olmamıştı yağmurun gelişi. Tatili bahçede geçirebileceğimiz bir sürü plan yapmıştık ama bu soğuk havalardan sonra pek mümkünmüş gibi görünmüyordu. Hiç hayra alamet değildi yağan yağmur.

"Ocak ayının sonlarındayız Senem. Normal bu," diyerek biraz olsun moralini düzeltmeye çalışsam da pek başarılı olamadım.

"Haklısın ama yine de soğuk ve ıslak olan şeylerden nefret ederim."

"Dedi Bella Swan."

Dalga geçtiğim sırada gözlerini kısarak yalandan da olsa kaşlarını çattı. Senem tam bir yaz kızı olduğu için kıştan nefret ederdi. Yaz ayları geldiğinde onu yetimhaneye bir türlü sokamazdık. Tüm gününü bahçede koşturmakla geçirir ya da çocuklarla uğraşırdı. Bunun dışında ise tam bir Alacakaranlık Serisi hayranıydı. Kitapları ve filmleri Sevda Hanım'a neredeyse zorla aldırtmıştı. Dil dökmelerini hatırladıkça hâlâ sırıtıyordum çünkü neredeyse kadınla iddiaya bile girecek türde fikirler atmıştı ortaya. Fakat itiraf etmeliydim ki onun sayesinde harika geçirdiğimiz bir sürü sinema gecemiz olmuştu. Bu yüzden şikâyetçi olamazdım. Bazı anlarda bu kitap, film muhabbetinden dolayı bayağı başımı şişiriyor olsa da ikimiz de aynı kafadan olduğumuz için sesimi çıkarmıyordum.

"Hele bir sus! Zaten şu belgeyi aldığım için büyük bir utanç duyuyorum, sen de dalga geçiyorsun benimle. Ayıp, ayıp!"

Arkasını dönüp koridorda ıslak ayakkabılarının çıkardığı rahatsız edici sese aldırmadan yürümeye başladığında ben de peşinden koşup kolumu omzuna attım. Onu sinir etmeye bayılıyordum, özellikle de böyle aksi olduğu anlarda.

"Öylesin ama kuzum. Soluk tenlisin, yeşil gözlüsün. Islak olan her şeyden nefret edersin. Bir sarışınsın işte. Benim aptal sarışınım."

Karşısına geçerek yanaklarını sıktığımda ellerime yavaşça vurup keyifle gülümsedi. Böyle tatlı tatlı konuşmama dayanamıyor, hemen yumuşuyordu fakat benim gibi o da dalga geçmeyi ihmal etmiyordu.

"En azından evli adamların fotoğraflarına bakıp iç geçirmiyorum. Jamie Dornan için ağıt yakacaksın yakında ama Matt Bomer konusunda sana gerçekten hak veriyorum. O adam neden

Çok düşünmüş müdür acaba? Hani göz var, izan var. Adam resmen afet gibi bir şey."

Yetimhanede büyümüş olabilirdik ama dünyada olup bitenlerden elbette haberimiz vardı. Buna takip ettiğimiz, hayranı olduğumuz oyuncular da dâhildi.

Senem'le her zamanki muhabbetlerimize başlamayı ben de çok isterdim fakat bu şekilde koridorlarda bağırarak olmazdı. Bu yüzden de elimle ağzını kapatmak zorunda kaldım çünkü ilk kattaydık ve küçük çocuklar birden odalarından çıkıp bizim rezilliğimize şahit olabilirlerdi.

"Sesini kıs biraz. Resmen bağırıyorsun. Küçük çocuklara rezil olacağız," diye söylenirken artık sessiz olacağını belirtircesine başını salladığında elimi ağzından çektim.

Kıkırdayışına kendime engel olamayarak karşılık verirken çocuklardan ziyade başka birine rezil olduğumuzu koridorda duyduğum topuk seslerinden anladım. İşte şimdi yanmıştık. Sevda Hanım bu kez kesin canımıza okuyacaktı. Oldukça kibar bir kadın sesi bize doğru seslenirken Senem'le birlikte aynı tarafa doğru başımızı çevirdik.

"Bir dakika, buraya bakar mısınız?"

Kimin seslendiğini görmek için ikimiz de koridorun diğer ucuna doğru baktığımızda orta yaşlarda bir kadının bizim bulunduğumuz tarafa doğru geldiğini fark ettik. Koyu renk saçlara ve açık kahverengi gözlere sahipti. Ayrıca giymiş olduğu kıyafetlerinden ötürü varlıklı biri olduğunu anlamak o kadar da zor değildi. Neredeyse Sevda Hanım yaşlarında olan kadın tam karşımızda durup bize içtenlikle gülümsedi. Senem'le göz göze geldiğimizde ne yapacağımızı bilemeyerek sadece tebessüm ettik. Kolumdan dürttüğünde ise ne yapacağımı bilmediğimi ifade edercesine omuz silkip tekrar gözlerimi kadına diktim. Dalgalı saçları omuzlarında bitiyordu, gerçekten hoş birine benziyordu.

"Merhaba," diyerek kibarca konuştuğunda gözlerini doğrudan Senem'e dikmişti. Öyle dikkatli bir şekilde bakıyordu ki içime bir kurt düştü. Bu kadın Senem'i kabul etmeyen akrabalarından biri olabilir miydi?

"Adın ne?"

Kadın hiç bana bakmadan Senem'e doğru bir adım attığında yüzündeki gülümseme daha da yayıldı. Nedenini bilmiyordum ama kadının gülümseyişindeki hüznü hissettim. Senem bana dönüp, "Ne yapayım şimdi ben?" dercesine baktığında bir sorun olmadığını belirterek başımı sallayıp konuşmaya teşvik ettim.

"Senem," dedi kısa keserek. Tanımadığımız kadın biraz daha yaklaşıp Senem'in yağmurdan ıslanmış saçlarını okşadığında gerildim. Gerilmemek elimde değildi. Kadının yakınlığı sinirlerimi bozuyordu.

"Çok güzelsin."

Kadın, gözünün önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına yerleştirirken, Senem neye uğradığına şaşırmış olacaktı ki bir anda kendini geri çekerek arkama geçti. Neden böyle bir tepki verdiğini ben de anlamıyordum ama bu sayede kadının beni fark etmesini de sağlamıştı. Gülümseyen suratı mahcup bir hâl alırken geri adım atan taraf tek Senem olmadı. Kadın da kendini çekerek ikimize birden bakmayı sürdürdü.

Sevda Hanım elindeki birkaç dosyayla bizim bulunduğumuz tarafa doğru gelirken biraz da olsa rahatlamıştım. Belki de o, bu kadının kim olduğunu bize açıklayabilirdi. Fakat fark ettiğim başka bir şey vardı. Sevda Hanım her zamankinden daha endişeli görünüyordu. Daha çok korkuyor gibiydi. Onu böyle gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Yaşadığı bu duygu kolay değildi ama başka bir şey yatıyordu altında bu endişenin.

"Esma Hanım, her yerde sizi arıyordum. Devrim Bey nerelere kayboldu?"

Sevda Hanım'ın seslenmesiyle, bu şık kadının adının Esma olduğunu öğrendik. Devrim Bey dediği adam da büyük bir ihtimalle kocasıydı. Senem'le birlikte birbirimize anlamsız bakışlar göndermeye devam ederken Sevda Hanım'ın gözleri ise hemen buradan kaybolmamızı söylüyordu.

"Devrim lavaboya gitti."

Esma denilen kadın açıklama yaparken biraz öncekinin aksine daha sert bir ses tonu kullanmıştı. Oysa Senem'e karşı oldukça kibardı.

"Bu kızlar neden diğer çocukların yanında yoktu, Sevda H

Sorduğu soruyla ağzım bir karış açılırken Senem kolumdan tutarak beni sürüklemek istedi ama hemen gitmeye niyetim yoktu. Bu kadın kimdi ve bizden ne istiyordu? Öğrenmek zorundaydım. Sevda Hanım'ın omuzları düşerken bir bana, bir de Senem'e baktı. Onu ilk defa böylesine bitkin ve kırılgan görüyordum. Dokunsanız yere yığılacak gibi bir hali vardı.

"Okulları vardı ve onlar evlatlık değiller."

Açıklamasını karşısındaki kadının ses tonuna yakın bir şekilde yapmıştı Sevda Hanım. Çoğu zaman kibar olmak için çaba bile sarf etmezken bu kez durum farklıydı. Kadının kaşları merakla havaya kalkarken göz bebekleri de iyice büyümüştü. Bu durumun ona tuhaf geldiğinin farkındaydım çünkü çoğu zaman yetimhanedeki çocukların düşüncelerini kimse umursamazdı. Fakat Sevda Hanım diğerleri gibi değildi. O bizi anlamaya çalışır, yeri geldiğinde hem yardım eder, hem de fikir verirdi. Evlatlık olarak verilmek istemediğimizi de yıllardır bilir ve buna göre davranırdı.

"Neden?"

Her ne kadar Esma Hanım'ın ses tonu sert çıksa da aslında kızgın birine benzemiyordu. Oldukça anaç bir yanı vardı ya da ben öyle düşünüyordum. Gerçi şu ana kadar anne sevgisinden mahrum kalmış biri nasıl böyle bir yorum yapabilirdi ki? Fakat kadın gerçekten kötü birine benzemiyordu.

"Kendi istekleri, Esma Hanım," diye kısa keserken Sevda Hanım, kadın bize tekrar baktı. Bir şeyler arıyor gibiydi ama bulamıyordu. Daha çok çocuğunu kaybetmiş bir anne gibi davranıyordu. *Çaresiz ve umutsuz...*

"Ama," diye fısıldarken cümlesinin devamını getiremedi. En az bizler kadar Esma Hanım da şaşkın görünüyordu.

Sevda Hanım gitmemiz gerektiğini belirten bakışlar atmayı sürdürürken ayaklarım hareket etmiyordu. İçimi huzursuz eden bir şeyler vardı ama ne olduğunu çözemiyordum. Ortamdaki sessizlik devam ederken Senem kulağıma eğilip gitmemiz gerektiğini söyledi ama yine de adım atmayı başaramadım. Ortalıkta her ne dönüyorsa bilmem gerekiyordu. İçimdeki ses ise koridordaki bu sessizliğin dışarıdaki fırtınadan daha gürültülü olduğunu mırıldanıyordu.

"Kızlar, siz odanıza gidin. Esma Hanım, lütfen siz de benimle gelin."

Sevda Hanım, Esma Hanım'ın kolundan tutarak odasına doğru yürümeye başladığında bize de son bir kez daha bakıp başıyla gitmemizi işaret etti. Ayaklarım bir türlü hareket etme gücünü bulamıyordu. Sanki bulunduğum yere mıhlanmış gibiydim.

Sevda Hanım o kadınla birlikte odasına girdiğinde Senem de yanıma yaklaşıp omzuma dokundu. Dönüp ona baktığımda merdivenleri işaret ederek gitmemiz gerektiğini söyledi. Fakat başka bir şey yapacaktım, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi. "Burada bekle," diye fısıldadıktan hemen sonra kolumdaki çantayı yere atarak koridorun diğer ucuna doğru ilerlemeye başladım. Senem arkamdan saçmaladığımı söylese de kararımdan vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu. Pekâlâ, yapacağım şey büyük bir terbiyesizlikti ama ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu çünkü ucu bize dokunuyordu.

Senem'i koridorun diğer ucunda tek başına bırakarak Sevda Hanım'ın odasının önüne geldiğimde kapının aralık olduğunu gördüm. Bu benim için bir avantajdı. Etrafı kontrol edip kimselerin olmadığını gördükten sonra içeride konuşulanları daha net duyabilmek için aralık olan kapıya yaklaştım.

"Neden o kızları bize göstermediniz Sevda Hanım?"

Kadın inatla ısrar ediyordu. Amacı gerçekten neydi? Anlayamıyordum.

"Size dedim, evlatlık değiller."

Sevda Hanım'ın ses tonu daha çok sitem eder gibi çıkarken bizi vermek istemediğini çok iyi biliyordum. Bizim kararımızı savunuyordu.

"Sarışın kız da mı?"

Biliyordum! O kadının Senem'e o kadar dikkatli bakışından anlamıştım her şeyi. Onu istiyordu. Benim sahip olduğum tek arkadaşımı istiyordu.

"Evet, Senem de."

"Bu saçmalık. Böyle bir kanun yok."

"Çok üzgünüm Esma Hanım ama dediğim gibi bu, çocuklarımın kendi isteği."

"Anlamıyorsunuz, Sevda Hanım. Buraya geldiğimizden bu yana sizin gösterdiğiniz o küçük çocukları inceliyorum hatta bazılarıyla yakından ilgilenmeye bile çalıştım. Fakat bu saatten sonra ne ben, ne de Devrim küçük bir çocukla baş edecek durumda değiliz. Bunun farkındayız. Buraya gelmeden önce de böyle düşünüyorduk, şimdi de. O genç kızlara gelince... Gizlice onları izledim. Yağmurda koşuşturmalarını, birbirleriyle dalga geçmelerini, bakışlarını, tavırlarını... Öyle masum, öyle içtendiler ki tarifi yok bu duygunun."

"Yok artık! Bana gerçekten Senem'i evlatlık almak istediğinizi söylemeyin. Bunu hayatta yapamam."

"Neden? Mutlaka bir açıklamanız olmalı."

"Senem ve Nisa..."

Duyduklarımdan sonra daha fazla konuşulanları dinlemek istemedim. Kapıdan çekilerek boş koridora baktım.

Derler ya hani, "Gerçek dostlar yıldızlar gibidir ve karanlık çöktüğünde ilk onları görürsünüz," diye işte Senem de benim için böyleydi. En zor anımda hayatıma girmiş, karanlığımın yıldızı olmuştu. Yalnızlığımı yok etmiş, güneş gibi ısıtmıştı ruhumu. Yıllardır acılarımızı, kahkahalarımızı, gözyaşlarımızı paylaşmıştık fakat şimdi dengeler değişiyordu. Onu, en yakın arkadaşımı, tek ailemi benden almak istiyorlardı.

Annemi kaybettiğim gibi onu da kaybedecektim. O da ellerimin arasından kayıp gidecekti ama bu kez dayanamazdım. Bu kez kaybedemezdim. Yaşayacağım acı beni bitirir, mahvederdi. Bencil biri olmak istemesem de yalnızlığı tekrar tadamazdım.

Ağır adımlarla Senem'e doğru ilerlerken midem bulanmaya, başım dönmeye başlamıştı. Bunu gerçekten yaşıyor olamazdım, değil mi? Her şey basit bir şakadan ibaretti. Birazdan biri çıkacak ve kameraya el salla diyecekti, değil mi? Fakat kimseler yoktu ortalıkta. Sadece meraktan tırnaklarını kemiren Senem ve korkuya hapsolan ben vardık. Yanına ulaştığımda ona bakamadım. Bakacak cesareti kendimde bulamadım. Yanından geçip gitmek istediğimde kolumdan tuttu.

"Nisa, ne oluyor? Bir şey mi oldu? Neden böylesin?"

Ardı ardına sorduğu sorulara ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Ne diyecektim ki? Piyangonun ona vurduğunu mu? Cevap

vermek yerine yanından geçip yürümeye yeltendiğimde hızla kolumu tutup beni kendine çevirdi. Gözlerim çoktan dolmuştu. Ağzımdan çıkacak tek bir cümleyle yağmur gibi akacaktı gözyaşlarım. Bu kaçınılmaz sonumdu.

"Bir şey sordum, kızım. Konuşsana. Ne oldu?"

Bağırışı boş koridorda yankı uyandırırken tuttuğu kolumu çekerek gözlerinin içine baktım.

"S-seni almak istiyorlar," diye fısıldarken sesim titremiş, yanağıma minik bir damla süzülmüştü çoktan. Yeşil gözleri şaşkınlıkla açılırken boğazımda oluşan yumruyla birlikte yutkundum. Bir yere tutunmam gerekiyordu ama yapamıyordum.

Cevap vermesini beklemeden yere attığım çantamı alıp odamızın bulunduğu kata çıkmak için merdivenlere doğru ilerledim. Basamaklara ulaştığımda arkamı dönüp Senem'e baktım. Hâlâ öylece dikiliyordu koridorda. Çok şaşırmıştı. Kim şaşırmazdı ki? Böyle bir şeyi beklemediğini tahmin etmek zor değildi. Basamakları tırmanıp merdivenlerden çıkmaya başladığımda o da koridorun diğer tarafına doğru koşmaya başladı. Eğer onu biraz olsun tanımışsam gidip Sevda Hanım'ın ve ansızın gelen o misafirlerin başını sorularıyla şişirecekti.

Odamızın bulunduğu kata ulaştığımda bu sabah gördüğüm rüya yine zihnimde canlandı. Annem beni bu yetimhaneye bıraktığında bebektim. Yeni doğmuş, kundakta küçücük bir bebek. Bu yüzden de ne kokusunu bilirdim, ne de rüyalarım dışında yüzünün şeklini. Ansızın geldiği o ziyaretteyse ben kim olduğunu çok sonradan anlarken, o ise çığlıklarıma aldırmadan bırakıp gitmişti. Gidişinin ardından yıllar sonra ilk defa soğuk ve karanlık gelmişti bu koridorlar. Üşütüyordu, titretiyordu ruhumu tıpkı bir hapishane gibi.

2. BÖLÜM

Tatilin hemen üstüne yaşadığımız bu olay en az dizilerdeki kadar dramatikti. Aklımı toparlayamıyordum. Yetimhanede onca çocuk dururken neden Senem'i istediklerini anlamıyordum. Başka insanı mı bulamamışlardı? Üstelik bir aile ergenlik çağındaki bir genç kızı neden evlat edinmek isterdi ki? Büyük bir sorumluluktu bu. Ayrıca küçük bir çocuğa sağlayacakları fırsatlarla ergenlik çağındaki bir genç kıza sağlayacakları arasında dağlar kadar fark vardı. Saçmalıktan başka bir şey değildi bu yaptıkları. Belki de çok bencilce düşünüyordum ama söz konusu olan kişi Senem'di. Benim tek dostum, sırtımı yaslayacağım tek dayanağım. Mustafa da vardı elbette ama kimse Senem'in yerini tutmazdı. Kimse onun gibi olamazdı. Her ne kadar sergilediğim aptalca tavırlar yüzünden aramıza saatlerdir mesafe koymuş olsam da içimizdeki bu kuvvetli sevgi bağı kopacak gibi değildi. Tanıyan herkes Senem'i çok severdi. Şapşalın önde gideniydi bir kere. İnsanları nasıl güldüreceğini çok iyi bilirdi.

Okul sonrasında yaşadıklarımızın ardından ikimizden de çıt çıkmamıştı. Suskunluğumuzu koruyorduk. Küçük yaşlarda olsaydık belki bu kadar dert etmezdik, her şeyi olacağına bırakırdık. Ama şimdi hayallerini çoktan kurmuş iki genç kız olarak bayağı çaresizdik.

Senem, Sevda Hanım'ın yanından gelir gelmez benimle konuşmaya çalışsa da onu dinlemeyerek bahçeye çıktım. Yağmur dinmişti ve biraz olsun hava almaya ihtiyacım vardı. Senem'le birlikte geçen sene sonbaharda bir karanfil fidesi dikmiştik bahçenin bir köşesine. Fidemizin olduğu yere doğru yürüdüm ceketime sıkı sıkı sarılarak. Zarar gelmesin diye kimseyi yaklaştırmazdık buraya. Hatta ince bir tel çekmiştik çevresine çünkü küçük çocukların bazen ne yapacağı belli olmuyordu.

Çocukluğumdan bu yana oyuncaklara pek merakım olmasa da çiçekleri deliler gibi araştırırdım. Birçok çiçek arasında nedensizce en sevdiğim karanfildi. Kokusu içime işlerdi sanki. Tüm derdimi, sıkıntımı unuttururdu bana tek bir koku. Beraber büyütecek

beraber budayacak ve yeri geldiğinde beraber sulayacaktık bu fideyi. Üzerinden çok zaman geçmesine rağmen hiç çiçek açtığını görmedim. Gerçi ilkbahara daha çok vardı. Ben görebilirdim ama belki aynı şansı Senem yakalayamayacak ve göremeyecekti tomurcukların çiçek açtığını. Bunu düşünmek bile yüreğime derin bir acının saplanmasına neden oluyordu.

"Nisa abla?"

Canan'ın sesini duyduğumda daldığım düşüncelerden sıyrılarak ona döndüm. Burada olduğunu bile bilmiyordum.

Canan, Sevda Hanım'ın on iki yaşındaki küçük kızıydı. Okul çıkışlarında çoğu zaman buraya gelir ve yaşıtlarıyla vakit geçirirdi. Sevda Hanım bazen her şeye yetişmekte o kadar çok zorlanıyordu ki Canan'ı da peşinden sürüklemek zorunda kalıyordu. Küçük kızını hiç yalnız bırakmak istemiyordu. Anne sevgisi olmadan büyüyen birçok çocuğun gözyaşlarına şahit olmuştu ve kızını anne duygusundan mahrum bırakmak istemiyordu. Gerçi hâlimizden şikâyetçi değildik çünkü yaşıtları kadar biz de Canan'ı ve onunla oynamayı çok severdik. Bazı zamanlar benim için kırtasiyeden magazin dergileri alıp getirdiği bile olmuştu.

"Annem seni odasına çağırıyor," dediğinde bir şey demeden peşine takıldım. Aslında söylenecekleri işitmek istemiyordum ama Sevda Hanım'a saygım büyüktü ve bu yüzden de gitmezlik yapmayacaktım.

Kollarımı sıvazlayarak tekrar yetimhaneye girdiğimde kaloriferlerin sıcaklığı üşüyen bedenimin ürpermesine neden oldu. Oldukça yavaş adımlarla Sevda Hanım'ın odasına doğru yürümeye devam ederken Canan benden hızlı davranarak annesinin odasına koştu. Kollarımı birbirine kenetleyerek peşinden odaya girdiğimde Senem'in de burada olduğunu gördüm. En son onu yalnız bıraktığımda odamızdaki pencerenin kenarına geçmiş kitap okuyordu. Karşısındaki deri koltuğa otururken Sevda Hanım'ın bize ne söyleyeceğini merak ettim. Korkuyordum ama yine de bir tepki veremiyordum. Senem'in gözleriyse en az benimkiler kadar karamsardı.

Sevda Hanım çalışma masasındaki bilgisayar klavyesinde parmaklarını gezdirirken bizim gibi sessizdi. Derin bir nefes alıp verdikten sonra bilgisayardan başını kaldırıp gözlüklerini çıkardı ve boğazını temizledi. İşte başlıyorduk...

"Sizi buraya neden çağırdığımı az çok tahmin edebiliyorsunuzdur."

Konuşmaya başladığında ses tonundaki kederi hemen hissetmiştim. Veda kapısının zil sesi yavaş yavaş duyuluyordu. Hiç kaybetmek istemediğim insana *hoşça kal* demem gerekecekti belki de. Sevda Hanım'ın üzerimizdeki emeği ölçülemeyecek kadar büyük olsa da şimdi çocuklarından birini istiyorlardı.

"Altun ailesiyle bir kez de telefonda konuştum. Seni evlat edinme konusunda oldukça ısrarcılar Senem," diye devam ettiğinde sinirimden ne yapacağımı bilemedim. Yumruk yaptığım avucumu masaya vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bunun imkânı yok."

Araya girip Senem'den önce davrandığımda Sevda Hanım biçare bir şekilde gözlerimin içine baktı.

"İkinizin de hayalleri olduğunu biliyorum Nisa ama Esma Hanım çok ısrar ediyor. Onu bundan nasıl vazgeçirebilirim, inan ki bilmiyorum."

Boğazımdaki düğüm aradan geçen her saniyede büyürken Senem'e baktım. Dizlerinin üstüne koyduğu ellerine gözlerini dikmişti. Ne bana, ne de Sevda Hanım'a bakıyor, tepki vermiyordu. Aramızdaki en karmaşık hislere sahip kişi oydu ve tepkisizliği ne yapacağına dair hiçbir ipucu vermiyordu bize.

"Neden ben?"

Sonunda sessizliğini bozduğunda sorduğu sorunun cevabını ben de çok merak ettim. Gitmek istemediğini, beni bırakmayacağını biliyordum ama onun da içini kemiren bazı cevapsız sorular vardı.

"Bunu sana ne yazık ki söyleyemem kuzum ama Altun ailesini uzun zamandır tanırım."

Bir nedeni vardı. Senem'i bu kadar çok istemelerinin bir nedeni vardı. Peki, hangi neden bu kadar önemliydi onlar için? Belki de gerçekten Senem'i yıllar önce kabul etmeyen akrabalarıydı ama öyle bir şey olsaydı Sevda Hanım bunu bize söylerdi.

"Bu kasabadan uzakta küçük bir şehirde yaşıyorlar. Oldukça varlıklı bir ailedir. Cana yakındırlar. Devrim Bey, alanının en iyi cerrahlarından biridir. Karısı Esma Hanım ise çok zarif bir kadındır.

Onunla bir dernekte tanışmıştım. Ayrıca sadece yetimhanemize bağış yapmakla kalmadılar, birçok kez eksiklerimizi de karşıladılar."

Sevda Hanım, Senem'i bu aile hakkında bilgilendirirken tepkimi ölçmek istermiş gibi bana baktı. Öfkeliydim ve o aileyi tanıtmaya devam ettiği sürece öfkem daha da katlanacaktı. Madem Senem'e o aileyi övecekti öyleyse benim burada ne işim vardı? Sonuçta beni değil, onu evlat edinmek istiyorlardı. Bir süs gibi burada oturup Senem'in gidişini izleyemezdim.

"Peki, beni neden çağırdınız Sevda Hanım?"

Titreyen sesime aldırmadan gözlerimin dolmasına izin verdim. Ağlamak istemiyordum ama elimde değildi. Her şeye ağlayan sulu gözlünün tekiydim.

"Birbirinize ne kadar bağlı olduğunuzu, birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum. Beraber büyüdünüz siz fakat Senem'in aklını karıştırmanı istemiyorum. Bu kararı o vermeli kızım."

Sevda Hanım tahminlerimi yanıltmayarak açıklamasını yaptığında oturduğum koltuktan kalktım. Bu odada bana yer yoktu. Birbirimize nasıl bağlı olduğumuzu bildiğini söylüyordu ama yine de bizi ayırmak isteyenlere kucak açıyordu.

"Benim fikrimi bile sormadınız," diye mırıldandım kırılgan bir sesle.

Yanağıma süzülen damlayı elimin tersiyle silerek arkamı döndüm:

"Burada işim yok benim. Size iyi sohbetler. Bensiz o aileyi daha çok övebilirsiniz Sevda Hanım," diye devam ettikten sonra kapıya yönelip odadan çıktım. Gözümden süzülen o tek damlanın yerini hıçkırıklarım alırken koridorda koşmaya başladım. Nefesim kesiliyordu, boğazım yanıyordu.

"Nisa!"

Senem arkamdan bağırmış olsa da onu duymazlıktan geldim. Şu an ihtiyacım olan tek şey yalnız kalmaktı ve içimden bir ses ilerleyen zamanlarda buna zaten bolca sahip olacağımı söylüyordu.

"Bencillik insanın istediği gibi yaşaması değil, başkalarını kendi istediği şekilde yaşamaya zorlamasıdır," demiş Oscar Wilde.

Gerçekten öyle miydi peki? İnsan bencil bir varlık olduğu için mi vazgeçemiyordu, yoksa yalnızlık korkusu yüreğine bir bıçak gibi saplandığı için mi? Karar veremiyordum, tek düşündüğüm şey aslında hiçbir şeyi düşünemediğimdi.

Hayatım bir yama parçası gibiydi sanki. İzi de, sökükleri de sonsuza dek benimle birlikte yaşayacaktı. İpler ne kadar sıkı olsa da yamaydı işte, kapanmayan büyük bir yara ve her baktığımda içimi sızlatacak bir kalıntı.

Bencil biri gibi davranmak istemiyordum ama elim kolum bağlıydı. Sürekli ağlayarak bir yere varamıyordum. Kendi kendime sürekli, "Nisa, sakin ol. Henüz hiçbir şey bitmedi. Hâlâ bir umut var," diyordum.

Bir umut vardı belki ama umudun adı dışında şu an için söylenecek başka bir söz yok gibiydi.

Kendimi yıprattığımı biliyordum, en önemlisi Senem'i de mahvediyordum yaptıklarımla. Günlerdir ondan kaçmak için her fırsatı kolluyordum. Aynı odada kalmamıza rağmen sürekli bakışlarını kaçırıyor, başaramadığım anlarda ise odadan çıkıp o uyuyana dek gelmiyordum. Ondan kaçmak yerine yanında olup destek olmak istiyordum ama yapamıyordum işte. Bir şeyler beni engelliyordu. Ondan kaçmaya çalıştıkça beni bulmak için daha çok çabalıyordu. Sevda Hanım haklıydı. Onun aklını karıştırmamalıydım. Birbirimize bu kadar yakınken ona git diyemiyordum. *"Git ve yeni ailede mutlu ol."*

Ne bunu yapacak, ne de o sözleri söyleyecek cesaretim yoktu.

Sevda Hanım'ın odasında geçirdiğimiz o berbat günden bu yana tam beş gün geçmişti. Senem'in aklını karıştırmamak için elimden geldiğince ondan uzak duruyordum. Bu zaman içerisinde Sevda Hanım, Senem'i daha çok bilgilendirmiş ve Altun ailesi de birkaç kez daha yetimhaneyi ziyaret etmişti. O gün göremediğim Devrim Bey'i de bu sayede tanımıştım. Eşi kadar o da iyi birine benziyordu ve Senem onlarla konuşup, muhabbet ederken uzun zamandır gözlerinde görmediğim bir ışığı fark ettim. Umudu ve mutlu olma isteğini. Bunu ondan alamayacak kadar güçsüzdüm.

İstediğim son şey tatilde en yakın arkadaşımdan uzak durmaktı ve tüm olayların bu zamanı bulması talihsiz bir durumdu. Oysa

daha birkaç hafta öncesine kadar beraber alışverişe gitme planları yapıyorduk fakat şimdi hepsi yerle bir olmuştu. Aklım yaşananları kabul etmese de gerçek buydu. O aile en değer verdiğim insanı elimden almak istiyordu. Yıllardır dertlerime ortak olan, gözyaşlarımı silen, beni gülümsetmek için her türlü fedakârlığı yapan o muhteşem arkadaşımı elimden alıp götürmek istiyorlardı.

Bir keresinde hatırlıyordum da yetimhaneye yeni gelen bir kız çocuğunu neşelendirmek için diğer küçük çocuklarla beraber sessiz sinema oynamıştık. Senem, bana anlatmaya çalıştığı hareketleri bir türlü bilemediğim için tüm çocukların ve Sevda Hanım'ın yanında ağzından bir küfür kaçırmış sonrasında ise, "Bunu duymadınız," diye fısıldamıştı. O, bambaşkaydı. Acılarını atlatmıştı ya da atlatmış numarası yapıyordu. Gittiği her yere neşe saçacağından adım gibi emindim. Aptal kelimesini ona çok söylesem de o kadar akıllıydı ki... Bazen fazla hayal kurup başka diyarlara gitse de onun bu mutlu Pollyanna hallerini seviyordum. Bense ancak Pollyanna'nın mutlu etmek için çabaladığı o soğuk teyzesi olabilirdim. Birbirimizi böylesine tamamlarken ondan kopmak çok zor olacaktı.

Oturduğum sandalyeden gerinerek kalkarken bilgisayarı da kapatmayı ihmal etmedim. Sırf alık düşüncelerimden uzaklaşmak için saatlerdir bilgisayar odasında vakit öldürmeye çalışıyordum. Senem'den kaçmamı sağlayan tek şey yarıyıl tatili için verilen ödevlerdi. Duvardaki saate göz attığımda gece yarısını çoktan geçtiğini fark ettim. Tatil olduğu için yaşıtlarım da en az benim kadar uyumamayı tercih ediyordu ama Sevda Hanım bilgisayar odasında uzun süre kaldığımı duysa bana yasak koymaktan hiç çekinmezdi. Hele de bu vaziyetteyken yasak onun için bir lütuf olurdu.

Masadaki defter ve kitaplarımı topladıktan sonra ceketimi üzerime giyip koridora çıktım fakat hemen odaya dönmek gibi bir planım yoktu. Biraz yürümeye, aklımdaki düşüncelerden sıyrılmaya ihtiyacım vardım.

Bahçeye çıktığımda kendini iyiden iyiye hissettiren gece ayazı biraz kendime getirmişti beni. Serin havaların bazen yatıştırıcı özelliği olabiliyordu. Ayrıca bu soğuk havaya rağmen yalnız da değildim. Mustafaların kaldığı binanın bahçesi her zamankinden daha kalabalıktı bu gece. Hem tatilden dolayı, hem de erkekler çoğu

zaman biz kızlardan daha serbest davrandıkları için bu soğuk havada bile dışarıda top oynamaktan hiç usanmıyorlardı.

Erkeklerin kaldığı binadan gözlerimi ayırıp bahçede gezintiye çıktığımda çardağın altında oturan Mustafa'yla göz göze geldim. Kuralları çiğneyerek yine bizim alanımıza girmişti fakat bu kez ona kızmayacaktım; aksine hesap sormam gereken birçok mesele vardı. Günlerdir ortalıklarda yoktu. Sadece yetimhaneye geldiği anları yakalayabiliyordum. Son zamanlarda neredeyse hiç konuşmadığımız için nerelerde takıldığını, neler yaptığını bilmiyordum.

Kucağımdaki kitaplara biraz daha sıkı sarılarak çardağa doğru yürüyüp yanına oturdum. Çiğnediği kurallar sadece bizim bölgemize girmekle sınırlı kalmıyordu. Elindeki sigarasını da hiç eksik etmiyordu her zamanki gibi. Yanına oturduğumda sigarasından bir fırt daha çekip yüzüme doğru nefesini üfledi. Yayılan berbat havayı ellerimle bertaraf etmek istediysem de pek başaramadım ama bu onun keyiflenmesine neden oldu.

"İğrençsin," diyerek sitem ettiğimde sigarasını bir kez daha dudaklarının arasına götürüp dumanı içine çekti ve ardından da izmariti yere attı.

"Sen de suratsızsın," dediğinde sessiz geçen günlere rağmen aramızda bir sorun olmadığını anladım. Çünkü bana *suratsız* diye hitap ediyorsa, bu Mustafa'nın sözlüğünde aramızda bir sorun olmadığının habercisiydi.

"Hiç de değilim."

Küçük çocuklar gibi dudaklarımı bükerek itiraz etmeye yeltendiğimde omzuyla beni bankın diğer tarafına doğru itmeye çalıştı.

"Öylesin."

Aramızda geçen en son diyalogdan sonra bana tavır takınacağını düşünmüştüm ama o hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

"Sen de haklısın tabii. Sonuçta elinde üç çocuğuyla dul kalmış kadınlar gibi günlerdir ortalıkta gezinen benim."

Banktaki rahat oturuşunun yanı sıra bir de öyle rahat bir şekilde benimle dalga geçiyordu ki sinirlenmemek elimde değildi ama kızamıyordum işte. Tıpkı Senem gibi ona da kıyamıyordum.

"Senin benzetmene tüküreyim be Mustafa," diye söylendiğimde yanaklarındaki çizgiler kırıştı ve gülümsemesi suratına yayıldı.

Onu çok nadir gülümserken yakalardım ama gülümsediği zamanlar gerçekten içten olurdu. Yanağımdan bir makas alırken aramızdaki mesafeyi kapatarak kolunu omzuma attı. Onun gibi ben de bu gece yasakları çiğniyordum. Normal şartlarda olsa çoktan odama gitmeli ve uykuda boğulmalıydım. Fakat şimdi yine kendimi tutamayacak ve içimde ne var ne yok Mustafa'ya dökecektim çünkü beni bir tek o anlayabilirdi. Senem'e derdimi anlatamadığım bazı anlarda beni sakinleştiren, dizginleyen o olurdu. Böyle de farklı biriydi işte. Soğuk biri kadar mesafeli ama aynı zamanda bir psikolog kadar harika bir dinleyiciydi o.

"Dökül hadi," dediğinde çoktan omuzlarım da yüzüm de çaresizlikten dolayı düşmüştü. İçime çektiğim nefesi ayaz havaya doğru püskürtürken onun açık kahverengi gözlerine baktım ve söyledim.

"Senem'i almak istiyorlar."

Sesim sandığımdan çok daha kötüydü. Bu gerçeği ne zaman hatırlasam aynı hisse bürünüyordum. Gerçi pek unuttuğum da söylenemezdi.

"Haberim var."

Elbette haberi vardı. Bizim binamızda olan her havadis onların kulağına da gidiyordu. Fakat beni şaşırtan Mustafa'nın ses tonu olmuştu. O kadar sakindi ki çok normal bir şeyden bahsediyormuşuz gibi davranıyordu.

"Sevda Hanım, ailenin çok iyi olduğunu söylüyor."

Açıklamaya devam ederken Mustafa da anladığını belirtircesine başını salladı.

"Bundan da haberim var. Senem için iyi bir fırsat o hâlde."

Kollarının arasından sıyrılarak gözlerinin içine daha derin bakmaya çalıştım. Bunu Mustafa mı söylüyordu? Bunu, yıllardır içinde sakladığı duyguları gizleyen kişi mi dile getiriyordu? Tepkimi ölçmeye çalıştıkça onun da beni süzdüğünü fark ettim.

"Senem hiçbir yere gitmeyecek, Mustafa."

Kelimeleri tane tane, üstüne basarak mırıldanırken Mustafa'nın gözleri de tıpkı benimkiler kadar açılmıştı. Şaşkındı ve o da olayı çözmeye çalışıyordu.

"Ne demek şimdi bu?"

"Gitmeyecek işte. Buna izin vermem."

"Sebep?"

"Sebebi yok."

Oturduğu banktan hararetle kalkıp karşıma geçtiğinde kaşlarının çatıldığını, surat ifadesinin sert bir hâl aldığını gördüm. Ona ne oluyordu böyle? Beni anlaması, bana hak vermesi gerekirdi. Söz konusu Senem ise herkesten daha tutarlı davranmalıydı. Üstelik bunca yıl sakladığı duygularını, ciğerinin içini en iyi ben bilirdim.

"Aklını mı kaçırdın sen? Buna hakkın olduğunu mu zannediyorsun? Hangi dünyada yaşıyorsun Nisa?"

Bağırışı tüm bahçeyi inletirken erkeklerin bulunduğu binadan birkaç kişinin bize baktığını gördüm. "Önünüze dönün lan," diyerek bir kez de onların tarafına doğru bağırdığında çocuklar bir şey demeden oynadıkları futbola geri döndüler. Mustafa'nın çatık kaşları benimle buluştuğunda ne diyeceğimi bilemedim. Sadece gitmek istiyordum. Bu konuşmanın sonu iyi bitmeyecekti.

"Bizim hayallerimiz var," diyerek geceye sessizce mırıldandığımda alayla gülümserken bir *"Hah!"* nidası döküldü dudaklarından. Beni hiç ciddiye almıyordu. Daha ne kadar yaralanabilirdim ki?

"Pembe, at gözlüklerini çıkar artık. Aptalca hayallerini de kenara bırak. Senem mutlu bir hayata sahip olabilecekken onu böyle mi kandırıyorsun? Hayallerle?"

Gerçekler bir tokat gibi yüzüme çarptığında burada daha fazla duramayacağımı anladım.

"Kalbimi kırıyorsun," diye mırıldanırken banktan kalkıp kucağımdaki kitaplarla yetimhaneye doğru yürümek için ilk adımımı attığım anda kolumdan tutup beni durdurdu.

"Kafanı kırmadığıma şükretmelisin. Onun eline hayatını düzene sokacak bir fırsat geçiyor ama bizim suratsız kızımız bunu engellemek istiyor. Öyle mi? Aklın yerinde mi senin?" Kulaklarımı tıkamak, hiçbir şey duymamak istedim ama Mustafa'nın bağırışları içimdeki kara deliği daha da büyütüyordu. Yaram kanıyor, sargı beziyle durduramıyordum.

"Seninle konuşabileceğimi zannetmiştim ama görüyorum ki yanılmışım."

Ellerinin arasından sıyrılmak için çaba göstersem de bırakmadı beni. Daha da sıkı tuttu kollarımı.

"Hayaller mi Nisa? Hangi hayal gerçeğe dönüştü ki şu zamana kadar? Söyle bana."

Gözlerimin içi yanmaya başladığı an kaçırmak istedim bakışlarımı ama başaramadım.

"Dışarıdaki dünyada neler oluyor, biliyor musun?"

Cevap veremedim. Boğazımdaki düğüm konuşmamı engelledi.

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorsun. Görüyorsun belki ama anlamıyorsun. Aslında körsün çünkü. Kızlara tecavüz eden pislikleri, elinde boş kutularla dilenen çocukları her gün görüyorum Nisa. Sonunuzun böyle olmasını mı istiyorsun? Buradan çıkıp gittiğinizde gerçekten mutlu olacağınıza mı inanıyorsun? Paranız dahi olmadan hangi hayalleri gerçekleştireceksiniz? Senem'in aklını karıştırarak tüm bu sefil hayata onu da sürüklemek istiyorsun. Yapma Nisa. Bu sen değilsin. Benim suratsızım bencil biri değil."

Hıçkırığımı serbest bırakırken ellerimin arasındaki kitaplar yere düştü. Ona sokularak siyah kazağına gözyaşlarımı akıtırken kollarının arasındaydım artık Mustafa'nın. Ne kadar süre ağladığımı bilmiyordum. Bir yağmur bulutu gibi süzülüyordu damlalarım. Haklıydı. Kabul etmek istemesem de her bir cümlesinde, her bir kelimesinde haklıydı Mustafa.

"Haklı olmandan nefret ediyorum."

Kelimeler dudaklarımdan bir fısıltı gibi dökülürken dişlerim titredi. Havanın soğukluğundan değil, yakında yalnızlığın tadını hissedeceğimdendi bu titreme.

"İnan bana suratsız, ben de haklı olmayı hiç sevmiyorum ama gerçek bu. Buradan çıktığında tozpembe bir dünyanın içine düşmeyeceksin. Hep bir korkuyla yaşayacaksın."

Cebinden buruşmuş bir mendil çıkarıp bana uzattığında itiraz etmeden alıp hem gözlerimi, hem de sürekli çektiğim burnumu sildim. Yüzümü ovaladıktan sonra kendime tamamıyla gelmiş sayılırdım. Üzerime düşeni yapacak ve bu saçmalığı bitirecektim.

"Senem'le konuşmalıyım," dediğimde başını onaylayarak sallayıp sırtımı sıvazladı. Destek olmak istiyordu belki ama yapabildiği tek şey bana öğüt vermekti.

"Aynen öyle yapmalısın. Hadi git, sarışın güzellik uykusuna çabuk dalar, biliyorsun."

İtiraz etmek yerine vermiş olduğum kararı uygulamak adına harekete geçtim. Yere düşürmüş olduğum kitapları tekrar elime aldıktan sonra yetimhanenin yolunu tuttum. Fakat daha birkaç adım atmıştım ki aslında buraya neden geldiğimi hatırladım. Mustafa'dan hesap soracak, günlerdir ne yaptığını öğrenecektim ama şimdilik bunu da bir kenara bırakmalıydım. Peşini bırakmayacağımı zaten bir şekilde tahmin etmiştir o. Daha sonrasında konuşmak için epey vaktimiz olacaktı.

İnsan sevmediği bütün yolları sevdikleri için yürümeye göze alabilirmiş bazen. En yakınının mutluluğu için onu bırakmayı göze aldığı gibi. Ayaklarına çakıl taşları da batsa, kalbine dikenler de saplansa mecburmuş bunu yapmaya.

Uzun bir aradan sonra küçük bir sözün hatırına bunu gerçekleştirmek zorundaydım. Nasıl yapacaktım? Verdiğimiz sözlerden ve hayallerimizden vazgeçmesini nasıl söyleyecektim Senem'e? Bilmiyordum ama onun için en iyisi olmalıydı. Eğer o aileyle mutlu olabileceğine inanıyorsa gitmesine izin vermeli ve alacağı kararda onu desteklemeliydim. Ancak bu şekilde gerçek bir dost gibi davranabilirdim.

Merdivenlerden çıkıp odamızın bulunduğu kata ulaştığımda ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim. Her ne olursa olsun vazgeçmeyecektim bu kez. Mustafa haklıydı. Bencilliği bir kenara bırakıp sarışınımın yuvadan uçmasına izin vermeliydim.

Aralık olan kapıdan içeri girdiğimde yatağının üstünde bağdaş kurarak oturmuş halde, defterine bir şeyler karaladığını gördüm Senem'in. Uyumamıştı. Kapıyı kapatıp elimdeki kitapları çalışma masasına bıraktığımda ise çıkan sesten dolayı geldiğimi anlayarak başını bana çevirip gülümsedi ve yataktan kalkıp yanıma geldi.

"İyi ki geldin Nisa. Ben de liste çıkarıyordum. Yarın alışverişe gidiyormuşuz. Sonunda yeni çarşaflar ve kazaklar alabileceğiz."

Çıkarmış olduğu liste kâğıdını heyecanla bana uzatırken alıp yazdıklarına baktım. Battaniye, renkli çarşaflar, kışlık çoraplar, not defterleri, fosforlu kalemler ve daha bir sürü şey... Gülümsemeye çalıştıysam da pek başarılı olamayarak elime tutuşturduğu kâğıdı çalışma masasının üzerine bıraktım.

"Biraz konuşalım mı?"

Kırılgan çıkan sesime mani olamayarak fısıldadığımda yutkunduğunu fark ettim. Başını salladı, elini tutup yatağımın üstüne oturmasını sağladım. Tam karşısına geçtiğimde yeşil gözlerinin içine bakamıyordum.

"Bak, nasıl başlayacağımı bilmiyorum. O yüzden direkt söyleyip kurtulacağım. Sözlerimi sakın bölme. Tamam mı?"

Ne olduğunu anlamasa da sadece sessizce onayladı beni. Derin bir nefes aldıktan sonra bu kez doğrudan irislerine bakmayı tercih ettim. Ciddi ve gerçekçi olduğuma inanmalıydı.

"O ailenin teklifini kabul etmelisin."

Tuttuğu elimi hızla bırakırken yeşil gözlerinde hiç görmediğim bir duygunun kırıntılarına şahit oldum. Öyle öfkeli bakıyordu ki bana, hayal kırıklığını her bir zerreme kadar hissettim.

"Ne saçmalıyorsun sen? Hiçbir yere gittiğim yok benim!"

Sakinleşmesi için tekrar elini tutmak istemiştim ki benden daha da uzaklaştı.

"Kararım kesin. Sana bunu defalarca söyledim ama bana inanmak istemedin. Hiçbir yere gitmiyorum Nisa. Burada seninle, hayallerimizle kalacağım ben."

Konuşmama izin vermeyecekti ama olması gereken bu değildi. Ondan tüm bunları almak benim için de kolay değildi ama mecburiyet her şeyi tüketiyordu.

"Önünde mükemmel bir hayat olabilir. Paramız olmadan hayallerimizi nasıl gerçekleştirebiliriz ki?"

"Çalışırız. Bir yolunu mutlaka buluruz."

Umudu bize ışık olmak istese de hayatla mücadele bu kadar kolay değildi. Mustafa'nın söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

"Peki ya üniversite? Sanatçı olma isteğin? Çizeceğin o harika resimler, portreler? Kazanacağın yarışmalar, burslar... Senem, anlamıyorsun ama bunları sana ben verememem. Bunları beraber başaramayız."

Dudaklarım titrerken susmasını fırsat bilerek devam ettim:

"Birkaç gündür neredeyse hiç konuşmadık ama gizlice seni izledim. Sevda Hanım sana ne zaman o aileyi tanıtsa, o aile ne zaman buraya gelip seninle vakit geçirse başkalaşıyorsun. O anlarda nasıl mutlu olduğunu gördüm. Öylesine heyecanlıydın ki gözlerindeki

ışıltı her şeyin cevabıydı. Seni çok seviyorum Senem ama geleceğini senden alamam. Bencilce davranamam. Mükemmel bir hayat kapını çalmışken, o kapıyı açmadan kapatmana izin veremem."

Yanağımdan süzülen damlalara engel olamıyordum bir türlü, karşımda durmuş o da benim gibi ağlıyordu. Yapmıştım, söylemiştim işte. Gitmesine izin verdiğimi biliyordu artık.

"Sensiz," diye mırıldandığında gülümsemeye çalışıp başımı salladım. "Bensiz," derken kendimi daha fazla tutmak yerine sıkı sıkı sarıldım ona. Gözyaşları omzumu ıslatırken daha da çok çektim onu kendime. Odanın koca sessizliğini hıçkırıklarımız doldurıyordu. Vazgeçmek kelime olarak söylendiğinde kolay olabilirdi belki ama size sığınacak bir omuz olan, hayatınızın en acınası döneminde ilaç gibi yaralarınızı saran birinden vazgeçmek sanıldığı kadar kolay değildi. Öldürücü derecede acı vericiydi. Senem benim için, bir arkadaştan çok daha fazlasıydı. Sahip olduğum tek ailem, tek yuvamdı ve şimdi o ailemi de kaybediyordum. Sadece sayılı dakikalara sahiptim artık.

Altun ailesinin bugün erkenden geleceğini bildiğimiz için dün gece Senem'le birlikte benim yatağımda uyumuştuk. Gece boyunca iki sulu göz olarak sürekli ağlamış, bir yandan da anılarımızı yâd etmiştik. Belki de sahip olduğumuz onca anı bu kadarla sınırlı kalacaktı, devamı gelmeyecekti.

Sabah kahvaltısından sonra gelen haberle birlikte Senem'le odamıza çıktık. Senem hazırlanırken ben de onu izliyordum. Israrla yanında olmamı istediği için onunla birlikte inecektim Sevda Hanım'ın odasına. Veda vaktine çok az kalmıştı. Belki de dakikalar sonra son kez sarılacaktık birbirimize.

Koridorda ağır adımlarla yürürken birbirimize bakmıyorduk ama Senem elini benimkine sıkıca kenetlemişti. Okula yeni başlayan küçük çocuklar gibi ürkekti bu sabah. Korktuğunu biliyordum. İkimiz de korkuyorduk ama bunu aşacaktık. Ben yapamasam bile onun başarmasına yardımcı olacaktım. Birdenbire durduğunda yürümesi için çekiştirmek zorunda kaldım. Vazgeçmesine izin yoktu, gidecekti o aileyle. Gidecek ve kendine bambaşka bir hayat kuracaktı.

Sevda Hanım'ın odasının önüne geldiğimizde kapıyı tıklatarak içeriye girdik. Ne yapacağımızı bilemez bir şekilde bize bakan üç yetişkin insanın karşısında dikiliyorduk. Esma Hanım ve eşi daha çok bana bakıyor, burada ne işim olduğunu sorguluyorlardı.

"Devrim Bey ve Esma Hanım," diyerek açıklarken, Sevda Hanım bunu daha çok benim için yapmıştı çünkü ikisini de tanımıyordum. Kibarlık olsun diye başımla selam verdikten sonra sesimi bile çıkarmadan bir köşeye geçip ayakta dikilmeyi sürdürdüm. Yaşanacaklara sadece seyirci olabilirdim.

"Bir karara vardın mı kızım?"

Sevda Hanım'ın sorusuyla birlikte Senem duruşunu değiştirip başını salladı. Yüzündeki korku yok olmuş, yerini ise çok ciddi bir ifade almıştı.

"Açıklamak ister misin?" diye devam ederken Sevda Hanım, ben de karşımdaki çifti incelemeyi sürdürdüm. Esma Hanım'ı o gün karşılaştığımız için hatırlıyordum ama eşi Devrim Bey'i ilk defa bu kadar yakından görüyordum. Yüzünde sıcak bir tebessüm vardı. En az eşi kadar o da iyi birine benziyordu. Göz göze geldiğimizde bana bakıp gülümsedi. Aynı şekilde karşılık vermek istediysem de olmadı. Böyle bir durumda imkânsızdı.

Odadaki ölüm sessizliği gitgide artarken, Senem benim yanıma gelip omuzlarını dikleştirdi ve elimi tuttu. Birdenbire ne oluyordu bu kıza böyle?

"Gerçeği söylemek gerekirse çok düşündüm. Kararımda Sevda Hanım kadar, sizlerin de etkisi büyük. Buraya gelip benimle ilgilendiğiniz için minnettarım."

Duraksadığında başını bana çevirip içtenlikle gülümsedi ve tekrar onlara döndü:

"Sizler harika insanlarsınız ve onca çocuğun arasından beni seçmeniz onur verici. Sizinle gelip yeni bir hayata atılmayı ben de çok isterim ama bir şartım olacak."

Yerdeki büyük fayans karelerini incelemeyi bırakıp başımı kaldırdım ve gözlerimi Senem'e diktim. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Dün gece böyle bir şey konuşmamıştık ama anladığım kadarıyla almış olduğu kararı zaten dün gece vermemişti.

"Seni dinliyoruz kuzum," dediğinde Esma Hanım, Senem tuttuğu elimi daha da sıktı. Yüzünde korku da endişe de yoktu. Aksine hiç hissetmediğim kadar cesaretli davranıyordu. Tepkimi ölçmek ister gibi bana baktığında ne diyeceğimi bilemedim. Şartı hakkında en ufak bir fikre sahip bile değildim. En az Devrim Bey ve Esma Hanım kadar ben de merak içindeydim. Odadaki herkesin gözlerinin içine tek tek baktıktan sonra benimkilerde durmayı tercih edip dudaklarını kıpırdattı.

"Nisa'sız hiçbir yere gitmem. Eğer onu da alırsanız sizinle gelirim."

3. BÖLÜM

Kulaklarım doğru mu işitmişti? Yoksa duyduklarım sadece bir hayalden mi ibaretti? Belki de rüya görüyor ve uyanmamak için bir beş dakika daha direnmeye çalışıyordum. Hatta birinin yüzüme doğru koca bir sürahiyle su boşaltması bile gerekebilirdi. Elimi Senem'in elinden kurtarıp kolumu çimdikledim ama değişen hiçbir şey olmadı. Rüyada değildim. Her şey yerli yerindeydi. Sevda Hanım'ın odasının tam ortasında dikiliyor ve karşımdaki çiftin şaşkınlığını izliyordum.

Ömrüm boyunca düşünsem böyle bir şey yaşayacağım aklıma bile gelmezdi. Çoğu zaman Senem neşesiyle, tavrıyla beni hayretlere düşürmeyi başarmıştı ama bu kez yaptığı akıl almaz bir durumdu. Kafayı mı yiyordu? Gitmeden önce akıl sağlığını mı kaybetmişti? Hayır, hiçbir şeyi yoktu. Aksine biraz önce koridorda korkuyla yürüyen kız kaybolmuş, yerini cesur tavrıyla odadaki herkesi şaşırtan, kendinden emin gülümsemesiyle bakışlarını bize yöneltmiş olan Senem almıştı. İstediğinde benden çok daha inatçı biri olabiliyordu ve bu benim hiç de alışık olmadığım bir durumdu.

Sevda Hanım'ın gözleri ikimiz arasında gelip giderken kendime gelmeye çalışıp onu da kolundan tutarak bana doğru çevirdim. Ne saçmalıyordu bu kız böyle? Aklını fareler mi kemirmişti? Dün gece aramızda geçen konuşmadan sonra böylesine bir tutarsızlığı nasıl yapabilirdi? Nasıl ortaya bir şart atabilirdi? Mantığım almıyordu. Bunun imkânsız olduğunu tahmin etmemiş miydi yoksa? Buradan sadece tek bir kişi gidebilirdi. Kanunda bu konuda ne tür maddeler olduğunu bilmiyordum ama buradan ikimizin birlikte çıkabilme düşüncesi yanlıştı. Hatta haksızlıktı. Altun ailesi beni değil, Senem'i almaya gelmişti ve Senem de buna göre hareket etmeliydi.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Bir hışımla ona sorumu yönelttiğimde öfkem ansızın ortaya çıkmıştı. Sesim hislerimi belli etmiş olduğundan Sevda Hanım

aniden bakışlarını bana çevirmişti. Esma Hanım ve Devrim Bey de pür dikkat bizi izliyordu.

"Sensiz hiçbir yere gitmem. Ben dışarıda mutlu olacağım ve sen burada sürüneceksin; öyle mi? Yok öyle bir dünya!"

Önüne altın tepside sunulan bu teklifi ancak Senem elinin tersiyle itebilirdi ama izin vermeyecektim. Saçmalamayı bir kenara bırakmalı ve kendi yoluna gitmeliydi. Hayatını sırf benim için tehlikeye atmak da neyin nesiydi? O aileyle gitmek istediğini biliyordum ve bunu bensiz yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

"Aklını sabah kahvaltısında peynir ekmekle birlikte mi yedin acaba?" diye bağırdığımda bile oyunlarda kural dinlemeyen çocuklar gibi omuz silkti. Bu kadarı da fazlaydı. Onun bu aksi davranışlarını ben az çok bilsem de Sevda Hanım ilk kez şahit oluyordu ve duruma el atmalıydı. Yoksa sarışın aptal aklı, gerçekten sarışınlığını kullanacaktı.

"Kararım kesin. Ya ikimiz, ya hiçbirimiz."

Sırıtışı yüzünden hiç eksilmeden inatçılığını konuştururken Devrim Bey'in kıkırtısını duydum. Esma Hanım ve Sevda Hanım şaşkınlıkla bizi izlerken o bu hâlimize gülüyordu. Gerçi dışarıdan biri olsam ben de Senem'in sergilemiş olduğu saçmalığa sadece güler geçerdim.

"Benimle geliyorsun," diyerek kolundan sertçe tutup onu koridora çıkardım. Kimsenin bizi duymaması için de kapıyı arkamdan kapatmak zorunda kaldım. Bu saçmalığa birinin son vermesi gerekiyordu. Görünen o ki görev yine benim üstüme kalmıştı.

Kolunu bıraktığımda burnunu havaya dikerek kollarını göğsünde birleştirdi. Bir gecede bu kıza ne olmuştu böyle? Bu kararlılık da neyin nesiydi? Onu bekleyen deli dolu bir hayat varken, ben sadece ayak bağı olurdum. Bunu göremeyecek kadar kör müydü?

"Allah aşkına, sen ne yapıyorsun? Bir kendine gel!"

Bağırışım koridorda yankılanırken beni umursamadı bile. İnadı inattı bu kez. Onu ilk defa bu kadar ciddi ve burnunun dikine giderken görüyordum. Oysa her zaman huysuzluk yapıp huzursuzluk çıkaran taraf ben olurdum.

"Diyeceğimi içeride dedim ben. Ya senle, ya hiç. Kararım kesin."

Gözlerimi devirerek nefesimi bırakırken artık kafayı yemek üzereydim.

"Sarışınlığın iyice tepene vurdu senin."

Yeşil gözleri öfkeyle açıldığında yaptığım hatanın farkına vardım ama iş işten geçmişti bir kere. Sarışınlığını ortaya attığım her an deli gibi sinirlenirdi.

"Aptal değilim ben!"

"Aptalsın!"

"Değilim, tamam mı? Aptal falan değilim ben! Dün gece ben seni dinledim, şimdi sen beni dinleyeceksin. Bu kez senin dediğin olmayacak."

Ağzımı açmama izin vermeden elini havaya kaldırıp beni susturdu. Bu kadar sinirliyken, üstelik ben de o damarına basmışken yapacağım en doğru davranış onu dinlemek olacaktı. Ayrıca nasıl oldu da bu karara vardı, gerçekten merak ediyordum. Beraber büyümüş olabilirdik ama bu ayrılmayacağımız anlamına gelmiyordu. Günün birinde yollarımız illaki başka tabelalara yönelecekti. Ben sadece bunun biraz daha erken olması gerektiğini dile getirdim.

"Dün gece dediğin her şeyi düşündüm. Sabaha kadar kendimle savaşıp durdum ben. Aklımı peynir ekmekle de yemedim ayrıca. Çok düşündüm. Haklısın. Oldu mu? İçin rahatladı mı? Mutlu musun? Haklısın çünkü elime harika bir fırsat geçti. Haklısın çünkü hayatım değişebilir, mutlu olabilirim. Haklısın, her ne kadar bu koca evi çok sevsem de buradan ayrılıp geleceğimi daha parlak bir şekilde kurabilirim. Ama..."

Duraksadığında yanıma yaklaşıp gözlerimin içine baktı derin derin. Yeşilin en güzel tonuna sahip gözlerindeki umut ışığı her yere dağılmıştı. İstiyordu. Gerçekten beni yanında istiyordu.

"Ama hiçbir şeyi sensiz yapmak istemiyorum. Sensiz mutlu olmak istemiyorum. Sensiz zengin bir hayata atılmak da istemiyorum. Ne söz verdik biz çocukken? Yakışır mı şimdi bize bu?"

Sesi gitgide kısılırken gözlerinden süzülen damlaları başparmağımla sildim. Benim cesaret edip bir araya getiremediğim cümleleri o bir çırpıda söylemişti. Senem, kendisi gittikten sonra yalnızlığın içinde boğulup kaybolacağımı çok biliyordu ve bunu bildiği için beni bir başıma karanlıkta bırakmak yerine yanında götürmeyi

tercih ediyordu. Peki ya ben ne istiyordum? Onun gerçekten mutlu olmasını mı, yoksa onsuz kalmaktansa burada benimle hayatını perişan halde yaşamasını mı? Çünkü dediği şeyi yapamazdım. O aileyle gidemezdim.

"Tam bir aptal sarışınsın," diye mırıldandığımda burnunu çekerek gülümsedi. Peki, ya ben ne yapacaktım şimdi? Ne diyecektim? Aklımın ucuna dahi getirmediğim bu fikirle nasıl baş edebilirdim? Yeni bir hayat, yeni bir aile... Bozuk plak gibiydim. Hayatımdaki sesler cızırtılardan ibaretti. Senem ise farklıydı. Altun ailesini mutlu edebilir, onların neşe kaynağı olabilirdi. Tüm bunların yanı sıra beni isteyip istemeyeceklerini bile bilmiyordum. Beni nasıl bir durumun içine soktuğunun farkında bile değildi. Sırf o istiyor diye beni de yanına alıp götürebileceğini mi zannediyordu?

Düşüncelerim başıma ince bir sızının saplanmasına neden olurken Sevda Hanım'ın odasının kapısı aralandı. Senem'in yanına geçip açılan kapıya doğru baktığımda Esma Hanım ve Devrim Bey'in dışarıya çıktığını gördüm. Sevda Hanım da peşlerinden koridora çıkarken hep birlikte şefkatle bize baktılar. Kim bilir akıllarından neler geçiyordu? Bu karmaşayı nasıl çözeceklerini düşünüyorlardır herhalde.

"Ben kararımı açık ve net bir şekilde söyledim," dediğinde Senem, ona artık direnmemesi için yalvaran bakışlar attım. Daha fazla bu saçmalığı sürdürmemeliydi. Aile ne istiyorsa ona göre davranmalıydı.

"Bu mümkün mü, Sevda Hanım?"

Devrim Bey'in sorduğu soruyla gözlerim yerinden çıkacakmış gibi iyice açıldı. Korktuğum başıma geliyordu.

"Mümkün falan değil," diyerek sesimi yükseltip araya girdiğimde Sevda Hanım'a olaya artık el atması gerektiğine dair bakışlar attım. Bu saçmalığı sadece o durdurabilirdi.

"Mümkün ama buna sadece Nisa karar verebilir."

Tüm gözler bir anda bana çevrildiğinde ne yapacağımı bilemedim. Dizim ayağıma dolaştı sanki. Bir yandan Senem umutla bana bakıyor, kabul etmem için direniyor, diğer bir yandan ise Sevda Hanım gözlerini kaçırıyordu.

"Gerçeği söylemek gerekirse buraya gelirken tek amacımız vardı. Mutlaka evlat sahibi olmak istiyorduk fakat Devrim de ben de küçük bir çocukla baş edemeyeceğimizin farkındayız. Bu yüzden yaşça büyük bir evlat bizim için daha iyi olur diye düşündük. Bahçede sizin koşuşturmalarınızı gizlice izledim. Sonra koşuşturmalar, gülüşmeler bu koridorda devam etti. Dayanamadım, yine izledim sizi. İki çocuğu evlat edinmenin mümkün olup olmadığını bilmiyorduk şu saate kadar fakat biz de kararımızı tıpkı Senem gibi verdik."

Esma Hanım eşinin kolundan ayrılarak yanımıza yaklaştı. İçten gülümsemesiyle önüme düşen dalgalı saçlarımı okşayarak gözlerimin içine baktı.

"Birbirine bu kadar bağlı iki güzel kızı ayıramam. Bizimle gelmek ister misin, Nisa?"

Devrim Bey de eşinin yanına gelip omzunu sıktığında ona destek olmak istediğini anladım. İtirafları karşısında aklım hepten darmaduman olmuştu. İkimizi birden istiyorlardı. Senem'in ortaya atmış olduğu şartı kabulleniyorlardı.

"Günümüz gençlerinde artık dostluk pek de umursanmıyor. Arkadaşlığın bir önemi kalmadı. İnsanlar öyle tuhaf ki çoğu zaman kendi hastalarımın ne yaptıklarına bile anlam veremiyorum ama siz kızlar bugün bize bir ders verdiniz. Hâlâ yaşayan dostluklar varmış meğerse. Birbirinize öyle bağlısınız ki Sevda Hanım sizi muhteşem bir şekilde yetiştirmiş. Tebrik ederim."

Devrim Bey de tıpkı eşi gibi fikirlerini dile getirdiğinde kendimi iyice köşeye sıkışmış fareler gibi hissettim. Kaçacak delik arıyordum ama bulamıyordum. İkisi de içten ve temiz kalpli insanlardı. Tanımadığım bu kişiler hakkında böyle düşünmem normal miydi bilmiyorum ama onları kırmaktan da korkuyordum. Eğer karşımda başka bir aile olsaydı belki de Senem'in gitmesine göz yummazdım fakat Altun çiftinde başka bir şey vardı. Gözümün arkada kalmayacağı güvenini veren bir histi bu.

Bana gelince... Bunca yıl dört duvarın içinde yaşamaya kendimi öyle kaptırmıştım ki buradan çıkıp gitmenin hayalini kurmak düş gibi gelirdi çoğu zaman. Şimdi durumlar farklıydı. Senem'in dediği gibi bu evden beraber çıkıp gidebilir, birbirimizden ayrılmadan

mutluluğu tadabilirdik. Fakat bunu sahiden istiyor muydum? Tanımadığım bu insanlara nasıl güvenebilirdim ki?

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanırken doğrudan Sevda Hanım'a baktım. Cevap vermemi sağlayacak tek kişi oydu. Çoğu zaman birbirimize benzerdik zaten. İkimiz de çok fazla kararsızlığa kapılırdık.

Devrim Bey, "Biz Senem'in teklifini kabul ediyoruz Sevda Hanım. Eğer mümkünse işlemleri hemen başlatabilirsiniz," dediğinde yutkunmama engel olamadım. Nasıl bir vaziyetin içine düşmüştüm böyle?

"Dediğim gibi buna sadece Nisa karar verebilir."

Sevda Hanım topu bana fırlatırken omuzlarımı düşürerek nefesimi sabit tutmaya çalıştım.

Karşımdaki insanların tepkilerini ölçmek için her birinin yüz ifadesine tek tek baktım. Senem elimi daha da sıkıyor, kabul etmem için ısrar ediyordu. Esma Hanım ve Devrim Bey ise çoktan kararlarını verdiklerini söylüyorlardı. İkimizi birden istiyorlardı. Bu sorumluluğun altından nasıl kalkabileceklerini hesaba katmıyorlar mıydı? İki genç kızla uğraşmanın kolay olacağını mı zannediyorlardı? Öyleyse çok yanılıyorlardı.

Hemen cevap vermek yerine aklımı toparlamak için bakışlarımı kaçırıp koridordaki kapalı kapıları inceledim. O kapıların ardında onca çocuğun acısı yatarken bu iki güzel insan bizi almak istiyordu. Kapalı kapıların ardında sakladığım çocukluğum zihnime yayılırken koridorun diğer ucunda saklanarak bizi izleyen Mustafa'yı fark ettim. Hangi ara, nasıl girmişti bizim binaya? Sevda Hanım onu yakalarsa bu kez cezası diğerlerine nazaran daha ağır olabilirdi. Bana susmam için işaret gönderirken şaşkın yüz ifademi düzeltmeye çalıştım. Tekrar onun gözlerinin içine baktığımda ise sadece başını salladı. Başta ne demek istediğini anlayamadım ama sonra aileyi işaret edip aynı hareketi tekrarladığında kafama dank etti söylemek istedikleri. Kabul etmemi istiyordu.

Senem kolumu dürterken gözlerimi Mustafa'dan kaçırıp karşımda cevap bekleyen insanlara çevirdim. Bir şey söyleyip bu konuyu açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Bu çıkmaz sokaktan kurtulabilmek için ya duvardan atlayacaktım ya da zoru seçip duvarı

demeyi tercih edecektim ama her ne olursa olsun bir tercih yapacaktım. Tutmuş olduğum nefesimi bırakırken birkaç saniyeliğine kapattığım gözlerimi aralayıp karşımdaki çifte baktım.

"Lütfen, düşünmemiz için bize zaman verin."

İki gün... İki koca gün boyunca başımın içindeki olumlu ve olumsuz düşünceler birbiriyle savaştı. Bir taraftan, "Bu Senem'in hayatı, onun geleceği, damdan düşer gibi bunun bir parçası olamazsın," diye haykırsa da diğer taraftan, benim de mutlu olabileceğimi, düzgün bir gelecek kurabileceğimi söylüyordu içimdeki ses. Tüm bunların nihayetinde almış olduğum kararın beni nasıl bir yola sürükleyeceğini bilmiyordum çünkü Altun ailesinin teklifini kabul etmiştim. Hatta kabul etmem için üzerimde bayağı bir baskı uygulanmıştı.

Çoğu zaman Senem ve Mustafa birbirleriyle zıtlaşır, neredeyse hiç anlaşamazlardı fakat söz konusu benim inadım olduğunda ikisi de el ele verip bunu kırmaya çalışırdı. İki gün boyunca yapmaya çalıştıkları tek şey, aklıma girmek ve bu teklifi reddetmemem için ısrarla çabalamaktı. Direnmeye, kabul etmemeye çalıştım ama ne yazık ki pek de başarılı olamadım. Senem'in kanmasını sağlamak kolaydı ama bu kez Mustafa'yla birlik olduğu için resmen yenik düşmüştüm bana açılan savaşta. Bunun büyük bir haksızlık olduğunu ne kadar çok söylesem de ikisi de kulaklarını tıkayarak karşılık vermişlerdi bana.

Kararımı değiştirmemde sadece Mustafa ve Senem'in rolü yoktu elbette. Aynı zamanda Altun ailesinin de istekli tavırlarını göz ardı edemezdim. Ben iki genç kızla nasıl baş edeceklerini kafamda tartarken onlar bunun hiç de sıkıntı olmayacağını söyleyerek sırf beni ikna etmek için yetimhanenin yolunu tutmuşlardı. Dile getirdikleri vaatler o kadar cazipti ki kabul etmemek için kendimi çok zor tuttum. Sonunda ise dayanamayıp kabul ettim.

Hâlâ almış olduğum kararları sorgulamama rağmen Senem halinden oldukça mutluydu. Onunla gideceğim ve hiç ayrılmayacağımız için öyle sevinmişti ki kış ortasında baharı yaşamıştı küçük yüreği. Peki ya ben? Ben hazır mıydım hiç tanımadığım bir ailenin parçası olmaya? Onları kabullenip yuva bilmeye? Kesinlikle

değildim ama geri dönüşü olmayan bir yola doğru çoktan adımı atmış bulunuyordum.

Yatağımın yanındaki sehpanın üzerinde bulunan çerçeveyi bavulumun içine yerleştirmeden önce uzun uzun baktım iki küçük kıza. Okula başladığımız ilk günün anısıydı elimdeki fotoğraf. "Bir daha asla oraya gitmeyeceğiz," diye sızlanıp ardından Sevda Hanım'ın güzel sözlerine aldanan iki küçük kızdık o zamanlar.

Tıpkı benim gibi Senem de eşyalarını toparlamış, yatağındaki kirli çarşaflarını çıkarıyordu. Biz gittikten sonra bu odayı kim doldduracaktı acaba? Düşüncesi bile kalbimde kara bir deliğin oluşmasına neden oluyordu.

Dolapları, çekmeceleri, çalışma masasındaki ıvır zıvırları sabahtan boşaltmış ve bir takım eşyalarımızı da ihtiyacı olanlara vermiştik. Oda şu haliyle öylesine boş ve ıssız görünüyordu ki aldığım kararın yanlış olduğunu haykırıyordu sanki. Elimdeki çerçeveyi bavulumun içine yerleştirirken bu kez de yatağımın başucunda yer alan küçük oyuncak ayıya uzandı ellerim. Senem'in bana dokuzuncu yaş günümde hediye ettiği ayıcıktı bu. Yüzümde oluşan tebessümle ayıcığın üstündeki *Seni Seviyorum* yazısına dokundum. Bizim hayatımızda süslü oyuncaklara, Barbie bebeklere hiçbir zaman yer olmamıştı. Ya bilyelerle ya da başucumuzda yer alan bu küçük ayıcıklarla yetinmiştik. Oysa şimdi Barbie bebeklerden, süslü oyuncaklardan çok daha fazlasının olduğu bir dünyaya doğru ilerliyorduk. *Evet, evet. Kesinlikle buna hazır değildim.*

Ayıcığımı da bavulun içine yerleştirip fermuarını çektim. Okuduğum kitaplar da dâhil her şeyi tamamıyla toparlamış sayılırdım. Fakat şimdi biraz nefes almalı ve kendime gelmeliydim. Sergilediğim tedirgin tavırlarla Senem'i üzmek yerine kabul etmeliydim artık yeni gireceğim hayatı.

"Biraz dışarı çıkacağım. Eğer geç kalırsam bavulları kalacağımız odaya taşır mısın?" diye sorduğumda, Senem tıka basa doldurduğu bavulunun fermuarını çekmekle uğraşıyordu.

"Bu küçücük halimle taşıyabilirsem hallederim. Hadi git sen."

Yüzündeki gülümsemeyi söndürmemek için yanağına küçük bir öpücük kondurup hızla odadan ayrıldım. Kötümser hallerimi ortaya saçmanın sırası değildi.

Son gecemizi Sevda Hanım'ın ayarlamış olduğu ilk kattaki odalardan birinde geçirecektik. Koridordan geçip merdiven korkuluklarına tutunarak aşağıya inerken hâlâ gideceğime inanamıyordum. Bebekliğimi, çocukluğumu geçirip hatta mutluluk çığlıklarımı attığım, çoğu zaman hüzne boğulduğum bu koca evden yarın ayrılıyordum. Kolay değildi bunca yıl saklandığın delikten çıkıp başka bir dünyaya atılmak, başka insanları tanıyacak olmak. Başka birisi bunun yaşanacağını söylese güler geçerdim ama şimdi buna cesaret etmiş olmam bile beni korkutuyordu.

Kayıtlarımız okuldan dün alındı. Müdürümüz, öğretmenlerimiz, hatta Senem'in sürekli küfrettiği matematikçi bile evlatlık verildiğimizi duyunca hem şaşırmış, hem de gerçekten çok üzülmüşlerdi. Okul arkadaşlarımızın duyunca ne tepki vereceğini hayal dahi edemiyordum. Onlara ve hatta kepçe kulak Ahmet'e veda edemeyecek olmamız içimi sızlatıyordu. Oysa gitmeden son bir kez görüp sarılmak isterdim hepsine. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini varsayarken nasıl da yanılmışım. Tüm hayatım sihirli bir değnek dokunmuşçasına değişmek üzereydi ve ben ağzımı açıp itiraz edemiyorum.

Giriş katına inip bahçeye çıktığımda gözlerimi kapatarak başımı gökyüzüne kaldırdım. Kollarımı sıvazlarken içime çektim ayaz havanın serinliğini. Gözlerimi aralayıp parıldayan yıldızları seyrettim bir süre. Gideceğimiz o küçük şehirde de bu kadar çok olacaklar mıydı acaba? Bu kadar çok süsleyecekler miydi gökyüzünü?

"Demek sen de gidiyorsun suratsız, ha?"

Duyduğum sesle birlikte başımı gökyüzünden indirip bana seslenen aptal delikanlıya çevirdim bakışlarımı. Tarzından hiç taviz vermeden yine kuralları çiğnemiş, elindeki sigarasıyla birlikte soluğu bizim binanın bahçesinde almıştı. Kollarımı birbirine dolayarak yanına doğru ilerlerken sırıtışı yüzüne iyice yayıldı ve sigarasını hemen yere atıp ayakkabısıyla söndürdü. Gitmeden önce bana dumansız hava sahası yarattığı için ona teşekkür edebilirdim.

"Tüm bunların olacağını biliyordun, değil mi?" diye alayla sorduğumda oturduğu banktan kalkarak beni kollarının arasına aldı.

"Aslında sadece tahmin ettim. Sarışının sensiz hiçbir yere gitmeyeceğinden adım gibi emindim ki öyle de oldu. Siz ayrılamazsınız, Nisa. Kaderin bir oyunu bu!"

Kıkırdayışım soğuk havada yankı yaparken kollarının arasından çıkıp omzuna doğru hafif bir şekilde yumruğumu geçirdim. Böyle bir durumda bile beni gülümsetebildiği için ona minnettardım.

Tüm bu olacakları tahmin etti ya da etmedi bilemem ama ikimizin de ciğerini gayet iyi bilirdi Mustafa. Her ne kadar çoğu zaman doğrularıyla sinir bozucu olsa da asla yanılmazdı. Bu yüzden kıymetlimizdi ya zaten. Birbirimizden ayrıldıktan sonra elleriyle kısa saçlarını dağıtıp ardından da bankta duran küçük siyah poşete uzandı. Orada bir poşetin olduğunu yeni fark ediyordum.

"Bugün bunu senin için aldım."

Poşeti bana uzatırken kaşlarımı merakla havaya kaldırmış aynı zamanda da çok heyecanlanmıştım. Poşeti açıp içindeki paketi de tabiri caizse iyice parçaladıktan sonra hediyeyi titreyen ellerimin arasına aldım. Kapak resminde Anne Hathaway ve Jim Sturgess'ı görmemle birlikte kendime engel olamayarak sırıttım. Gitmeden önce son darbesini iyi yerden vurmuştu benim çok bilen dostum.

"Bir Gün."

Yeni yıl akşamından birkaç hafta önce girdiğimiz ladesin galibiyet resmiydi bu kitap.

Her şey Mustafa'nın bir gece yarısı bizim binaya sızmasıyla başlamıştı. Tüm direnmelerimize rağmen de bir türlü gitmesini sağlayamamıştık ve bir de üstüne bizimle sinema gecesi yapmak istediğini söylemişti. Çocuklara ait oyun odasındaki televizyonun kumandasını alıp koltuğa yayılmış bir şekilde kanalları tararken, birinde elimdeki bu kitabın filmine rastladık. Mustafa'nın tüm o, *"Değiştir şu kanalı. Buraya romantik film izlemeye gelmedim ben,"* itirazlarına rağmen bizim dediğimiz olmuş ve zorla da olsa izlemiştik o filmi.

O güne dek filmin aslında bir kitaptan uyarlama olduğunu bilmiyordum. Sırf oyuncularına merak salıp araştırdığımda bulmuştum kitap olduğunu ve içimdeki merak daha da yoğunlaşmış, okumak istemiştim. Sonuçta hiçbir film, kitabın verdiği etkiyi yaratmıyordu. Kitapta her şey sizin hayal gücünüze bağlıydı. Başkalarının dayattığı simaları değil, kendi dünyanızda tüm sahneleriyle izliyordunuz kitabı. Filmde sadece buz dağının üst kısmı görünüyorken asıl hikâyeden bihaberdik.

Mustafa sırf filmi beğenmediği ve çok dramatik bulduğu için bilhassa ona aldırmak istemiştim kitabı. Her ne kadar filmi izlemiş olmamı ortaya atıp bahane gösterse de inadımı konuşturmuştum. Aramızdaki lades oyunu da bunun bir parçasıydı. İnatlaşmalarımız sonucu ortaya bu fikri atmıştım ve o da kendine oldukça güvenerek hemen kabullenmişti. Senem'i de oyunun hakemi yapmıştık. Birkaç gün boyunca ikimiz arasında küçük çaplı bir rekabet oluşmuş ve ikimizin de yenilmeye niyeti olmamıştı. Fakat o kadar hırslanmıştım ki araya kurnazlığı eklemek zorunda kalmıştım. Mustafa'nın sürekli çiğnediği yasaklardan birini bu kez ben çiğnemiş ve gizlice erkeklerin bulunduğu yetimhaneye girmiştim. *Çocuklar Duymasın* dizisindeki taktiği kullanarak Mustafa'nın öğle vaktinde çalışma odalarından birinde uyuduğunu görmemle birlikte onu uyandırmış ve eline bir bardak suyu tutuşturarak ladesi basmıştım. Mağlubiyetin verdiği sinirle sürekli haksızlık yapmış olduğumu söylese de tüm itirazlarını duymazdan gelerek ona zorla kitabı aldıracağımı söylemiştim ve şimdi o kitap avuçlarımın içindeydi.

"Başımı artık şişirmeyeceğini bildiğim için alsam iyi olur diye düşündüm."

Mustafa yanağımdan bir makas alırken tebessüm ederek gözlerimi kıstım. Terasta geçirdiğimiz o güzel yeni yıl akşamında da bu kitabı alması için çok dil dökmüştüm.

"Bunu Senem'e vermen gerekmez miydi?"

Her ne kadar filmini izlemiş, kitabını okuyamamış olsam da konusunun neye dayandığını biliyordum. Bu yüzden de gitmeden önce son bir kez de olsa sinir etmek istemiştim Mustafa'yı. Kaçamak bakışlarından anladığım kadarıyla da başarılı olmuştum.

"İlla bir gıcıklık yapmasan olmaz, değil mi suratsız?"

Omuzlarımı düşürerek başımı hayır dercesine salladığımda gözlerini devirdi.

"Yapmazsam hatırım kalır," diyerek alayla mırıldandığımda beklemediğim bir harekette bulunarak beni kollarının arasına çekti. Sırf suratından bir şey anlamayayım diye her zaman bu çareye başvururdu Mustafa, sarılmaya yani.

"Ona dikkat et, tamam mı? Senem'i bilirsin, çabuk hayallere kapılır." Ben Senem'i bilirdim de Mustafa onu resmen ezberlemişti. Korkusunu, endişesini anlamamak mümkün değildi.

"Gitmeden önce neden ona hislerini söylemiyorsun? Beni ikna etmen de bu yüzden değil miydi zaten?"

Mustafa her ne kadar bu konuları konuşmayı pek sevmese de onu cesaretlendirmek istiyordum. Gitmeden önce belki aralarında bir şeyler değişebilirdi. Buna imkân vermek onun iki dudağının arasındaydı.

"Hiç o konulara girme suratsız. Şimdi sırası değil."

Konuşmama izin vermiyordu ama başka ne zaman dertleşebilirdik ki? Bir daha bu fırsatı yakalayacağımızdan bile emin değildim.

"Peki ya sana ne olacak? Ne yapacaksın?"

Buradan çıkıp gittiğimizde bambaşka bir hayatın ortasına atılacaktık. Fakat ardımızda bıraktığımız insanlara ne olacaktı? Mustafa'ya ne olacaktı? Onun için o kadar çok endişeleniyordum ki aklımın diğer bir yarısı hep onunla kalacaktı.

"Başımın çaresine bakarım."

Yine o çokbilmiş tavırlarını takınıyordu ama bilmiyordu ki bu tavırlar bana işlemiyordu. Nasıl bakacaktı başının çaresine? Günlerdir ne yaptığını, nerelere gittiğini, kimlerle takıldığını bilmiyordum. Bu yüzden içimdeki kuruntular bir türlü beni yalnız bırakmıyordu.

"Nasıl peki? Nasıl bakacaksın başının çaresine?"

Uzun uzun gözlerimin içine baktığında, yanaklarının arasında bir tebessüm oluştu. Dilinde dolandırdığı kelimeler dökülmüyordu dudaklarından fakat kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Ailemi buldum, Nisa."

Duraksadım. Hareket edemedim. Bir anlığına sanki dünya durmuş ve Mustafa'nın dudaklarından dökülenlerin arasında kilitli kalmıştı.

"Ne? Ne dedin sen?"

"Duydun işte," diyerek üstelediğinde şaşkınlığım tavan yaptı ve gözlerim iyice açıldı. Bunu bana nasıl anlatmazdı?

"Hangi ara? Nasıl buldun? Neden bana anlatmadın?"

Sorularımı ardı ardına sıralarken omuzlarımdan tutup sakinleşmemi sağladı.

"Çünkü henüz hiçbir şey kesin değil."

"Bana her şeyi hemen anlatacaksın."

Başını yapamayacağını belirtircesine sallarken kollarının arasından çıktım. Bunca zaman bunu saklaması bile hata iken nasıl anlatmazdı her şeyi?

"Bu gece olmaz."

"Başka gecemiz olmayacak ki Mustafa."

Bu gerçek gün yüzü gibi ortaya çıkarken yanaklarımı avuçladı. Başka gecemiz olmayacaktı. Bu onu son görüşüm olacaktı belki de.

"Sizi bulup geleceğim. İnan bana yapacağım bunu ve her şeyi anlatacağım sana."

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını engelleyemezken sarıldım ona son bir kez daha. İkimiz de vedalardan nefret ediyor ve o an geldiğinde ne yapacağımızı bilemez bir hâl alıyorduk.

"Söz mü?" diye fısıldadım kulağına doğru.

"Söz suratsız, söz."

Dengesiz olabilirdi, inatçı olabilirdi, çoğu zaman gizemlinin teki dahi olabilirdi ama biliyordum ki söz verdiyse tutardı. Buna dayanarak gidiyordum kaygısızca.

"Hoşça kal," diyerek kollarının arasından çıktığımda sesim sandığımdan daha kötüydü. Yetimhane binasına doğru ilerlerken ona tekrar bakmaya cesaret edemedim ama arkamdan söylediği son cümleyi işittim:

"Kendine iyi bak suratsız."

Binaya girip, sessiz koridorlarda yürürken çocukluk anılarım canlandı gözlerimin önünde. Çığlıklarım, haykırışlarım, Sevda Hanım'ın sözünü dinlemediğim anlar, okul zamanları ödevleri bırakıp Senem'le gizlice odadan kaçıp bahçeye çıkışımız, büyüdükçe küçük çocuklara olan ilgimizin artması, onlara bir abla gibi davrandığımız vakitler... Gözlerimi loş bir ışığın olduğu beyaz bir hastane odasında açmış olsam da hayata atılmayı bu koca evde öğrenmiştim. Her bir anının, hatta yerdeki kırık ve çıkıntıların bile kalbimde koca bir yeri vardı. Buradan, bu evden gitmek sanıldığı kadar kolay değildi. Fakat bazen büyük acılar aynı zamanda büyük

mesuliyetleri de peşinden sürüklüyordu. Bunca yıl içerisinde hayattan öğrendiğim en büyük ders buydu. Acılarımı geride bırakarak çıkacaktım bu koca evin parmaklıklarından.

Merdivenlerden çıkıp bunca yılı geçirdiğim odanın kapısına yaklaştığımda kapalı olduğunu gördüm. Kolunu kavrayıp indirdim ama kilitliydi. İşte buraya kadardı her şey. Oysa bağırıp, kapıyı açmaları için yalvarmak istedim. *"Açın kapıyı, açın! Annem gelecek benim. Bekleyeceğim onu. Açın!"*

İnsan tanımadığı, bilmediği birini özler miydi? Ben özlüyordum. Bu ev sayesinde öğrenmiştim özlemin ne demek olduğunu. Haykıramadım, bağıramadım. Sessizce çöktüm kapının önüne. İzin verdim yağmur damlaları gibi süzülen göz bebeklerime. Çok geçti artık. Her şey için çok geçti. *Görüyorsun ya anne, sen gelmeden gidiyorum ben. Senin kokunu bilmeden yol alıyorum başka bir hayata. Senin yapmaya cesaret edemediğini başkaları vermek istiyor bana. Çok geç kaldın anne, çok geç.*

Yarın sabah her şey değişecekti. Yarın sabah farklı bir dünyaya adım atacaktım. Yarın belki de başka bir yastığın ucunda ağlayacaktım. Yarın tüm hayatımın dönüm noktası olacaktı. Yarın...

Sabah kahvaltısından sonra son bir kez daha bavullarımızı kontrol edip fermuarlarını kapattık. Senem çok heyecanlı olduğundan sürekli eli ayağına dolanıyordu. Benim içinse aynısı söylenemezdi. Kırıklık, burukluk vardı üzerimden bir türlü gitmeyen. Sevda Hanım'la birlikte onun bizim için ayarlamış olduğu odadan çıkarken son kez arkamı dönüp baktım uzun koridora. Özleyecektim, hem de sandığımdan çok daha fazla özleyecektim burayı.

Sevda Hanım'ın yardımıyla bavullarımızla birlikte bahçeye çıktığımızda neredeyse herkesin soğuk havaya rağmen bizi dışarıda beklediğini gördüm. Bahçenin diğer ucunda yer alan yeni ailemizin beklemesine aldırmadan merdivenlerden inip küçük çocukları kucakladım. Her birine tek tek sarılıp, kokularını içime çektim. Sevda Hanım'ın küçük kızı Canan da buradaydı ve elindeki iki küçük hediye paketini Senem'le bana uzattı. Paketi açıp içindeki bilekliği gördüğümde kollarımın arasına alıp sıkı sıkı sarıldım. Bu

ufaklığı ve başımın etini dersleri yüzünden yediği dakikaları da en az Sevda Hanım kadar çok özleyecektim.

Gözlerim etrafta Mustafa'yı ararken yine ortalıklarda olmadığını fark ettim. Dün gece duyduklarımdan sonra artık içim rahattı. En azından neyin peşine düştüğünü biliyordum. Bir şekilde vedalaşmıştık biz ama Senem sabahtan beri onunla vedalaşamadığı için söylenip duruyordu. Keşke buralarda olsaydı.

Sonunda herkesle hatta bizden hiç de hazzetmeyen Tuğçe'yle bile vedalaştıktan sonra en zor kişiye gelmişti sıra. Sevda Hanım'a. Senem benden önce davranıp sıkı sıkı sarılırken gözlerim sulanmıştı bile. Benim için çok daha zor olacağından emindim. Sevda Hanım, bizim her şeyimizdi. Ablamız, teyzemiz, arkadaşımız, annemiz... Şimdi nasıl onsuz bir hayata adım atacaktık? Kim bize yol gösterecekti? Kim bize hatalarımızı söyleyip, akıllanmamızı dile getirecekti? Bunca zamandır bir dediğimizi iki etmezken şimdi ondan nasıl ayrı kalmaya dayanabilecektik?

Senem, ayrıldığında kendimi tutmak yerine sıkı sıkı boynuna sarıldım. O, tanıdığım en mükemmel, en anaç kadındı. Ona sarıldığım an ayrılmak istemedim. Bunca yılı beraber geçirdikten sonra insanın sevdiği birinden bu şekilde birden ayrılması büyük bir hüzne sebep oluyordu. Sanki annemden ayrılmış gibi hissediyordum. Saçlarımı okşadığında onun da benim gibi ağladığını fark ettim.

"Çok özür dilerim Nisa," diye kulağıma sessizce fısıldadığında neden özür dilediğini biliyordum. O günü en az benim kadar o da çok iyi hatırlıyordu. Annemin beni bırakıp gidişini, onun kollarının arasında hıçkırarak ağlayıp bağırdığım günü dün gibi yaşıyordum sanki.

"Geçti artık. Büyüdüm ben," diye mırıldandım gözyaşlarımın arasından. Birbirimizden ayrıldığımızda bahçedeki herkesin pür dikkat bizi izlediğini fark ettim. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silip gülümsemeye çalıştım.

"Bu deli kız sana emanet," diyerek Senem'e bakıp o da benim gibi gülümsemeye çalıştı.

Senem'le göz göze geldiğimiz sırada Devrim Bey yanındaki genç bir adamla bize yaklaşıp bavullarımızı aldı. Esma Hanı

doğru yürürken arkama bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Siyah, lüks arabanın kapıları bizim için açıldığında tereddüt etsem de geçip oturdum. Cam kenarına iyice yerleşirken Senem de Esma Hanım'la birlikte gülüşerek yanıma oturdu.

Kapılarımız kapanıp, araba hareketlenmeye başladığında pencereden arkamdaki sokağa baktım. Bir elektrik direğinin kenarında dikilip sigarasını tüttüren Mustafa'yı gördüğümde içtenlikle sırıtıp el salladım. Tam da bu sırada Senem nereye baktığımı fark ettiğinde heyecanlanarak yerinde kıpırdandı.

"Arabayı durdurur musunuz?" diye sordu kibar bir sesle direksiyon başındaki genç adama. Devrim Bey ve Esma Hanım şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalışırken ben de onlardan farksızdım.

"Ne yapıyorsun?" diyerek anlam veremeyerek sorduğumda kalkmam için benim olduğum tarafa yöneldi.

"Onunla vedalaşmadım," dediğinde çoktan durmuş olan arabanın kapısından dışarı çıktım. Senem hızla inerek, elektrik direğinin yanında dikilen Mustafa'ya doğru koşmaya başladı. Mustafa elinde tüttürdüğü sigarasını yere atarak kollarını açıp Senem'i kucakladığında bu grubu ve yaptıklarımızı her şeyden daha çok özleyeceğimi hatırladım.

"Gitmeden önce beni öldürmeyi mi planlıyorsun, sarışın?" diye sorduğunda olduğum yerde gülümseyerek onları izlemeye devam ettim. Senem, Mustafa'ya öyle sarılmıştı ki bir an gerçekten çocuğun boğulduğunu düşündüm.

"Kapa çeneni," diye söylenip sarılmaya devam ettiğinde bu anları bir daha yaşayamayacak olmak beni mahvediyordu ama söz vermişti Mustafa. Dönüp, gelecekti bizim için.

"Kendine iyi bak."

"Sen de."

Aralarındaki vedalaşma faslı bittiğinde Senem uzanıp yanağına küçük bir öpücük bıraktı Mustafa'nın. O an Mustafa'yla göz göze geldiğimizde bana göz kırparak el salladı. Senem, onun yanından ayrılıp yanıma geldiğinde arabanın kapısını açarak oturmasını bekledim.

Araba tekrar hareketlenmeden önce son bir kez daha hem Mustafa'ya, hem de arkamda bıraktığım koca eve baktım. Ev öyle

kudretli bir kelimeydi ki anlamlarını bulabilmek için yaşamak gerekirdi. Ev, anılarını paylaştığın küçük bir hatıra defteriydi. Ev, yalnız olduğunda gittiğin tek sığınaktı. Ev, yorulduğunda kemiklerini dinlendirdiğin dayanaktı. Ev, gülümsediğinde, ağladığında, haykırdığında etrafta koca yankılar uyandıracak küçük kutuydu çoğu zaman. Ev, kalbini bir taşın içine hapsettiğin esas yerdi. Her ne olursa olsun sadece yatağını yaptığın, başını yastığa koyduğun yer değildi. Şimdi evime veda etmek o kadar zordu ki içimden koca bir parçayı söküp alıyorlarmış gibiydi.

Veda faslı bitmiş, geri dönüşü olmayan bir yola girmiştik. İşte asıl şimdi başlıyordu her şey. Asıl şimdi yüzleşecektim dünyayla. On yedi yaşındaydım ve hiç tanımadığım bir ailenin hayatına doğru yol alıyordum. Bu yol çok uzun ve engebeliydi. Yeni bir hayat bizim için kapılarını çoktan aralamıştı belki ama ben o kapıdan içeri girmek için hazır değildim. Hem de hiç!

4. BÖLÜM

Hayatın bir noktasında takılıp kalırsın ya bazen. Düşünürsün, çözüm ararsın belki ama bir türlü aklından söküp atamazsın. Soru işaretleri bedeninin her yerindedir hani. Cevaplanmak için bekliyorlardır ama hangi sorudan başlayacağını dahi bilmiyorsundur belki. Bir de benim gibi her şeyi gereğinden fazla kafana takıyorsan eğer halin yaman demektir. Bazen saçıma takacağım tokayı bile sorun eder, "Acaba üzerimde çocuksu bir görüntü yaratır mı?" diye saatlerce düşünüp dururdum. Fakat şimdi, zamanın şu evresinde yelkovanın hangi yönde ilerlediğinin hiçbir önemi yoktu. Başıma taktığım o minik tokanın verdiği kararsızlık hissi devenin yanında pire gibi görünüyordu gözüme. O kadar çaresiz ve aptal hissediyordum ki aldığım kararın doğru olup olmadığından bile emin değildim. Gerçi kararımı değiştirmek için zaten çok geç kalmıştım ama yine de içim içimi kemiriyordu. Bambaşka bir dünyanın ardında neler olduğunu öğrenmeme sadece dakikalar kalmıştı.

Yol boyunca o kadar fazla konuyu düşünüp kafaya takmıştım ki sonunda dayanamayıp bitkin düşmüş, baş ağrısının verdiği rahatsızlık hissiyle de kendimi Senem'in omzuna bırakmıştım. Uzun bir yolculuk olacağını tahmin etmiştim ama kedinin sıcak bir sobanın önünde yatıp mayışması gibi arabanın içinde kendimden geçeceğimi hiç düşünmemiştim. Ne kadar zamandır uyuyordum acaba? Yol öylesine sakin gelmişti ki Senem'in benden uzaklaştığını, arabanın durduğunu bile fark etmemiştim. Bir süre sonra Senem kapıyı açıp kolumdan dürtünce gözlerimi yavaşça araladım. Boynumda oluşan ağrı, başımı arabanın camına yasladığımı hatırlatıyordu. Senem, gözlerindeki ışıltıyla, "Geldik," diye fısıldadığında boynumu çatlatarak bulunduğum yerde gerindim ve ardından kapıyı aralayıp kendimi dışarı attım. Esma Hanım, Devrim Bey ve Senem ne ara inmişlerdi ki arabadan?

Bulunduğum sokağı incelemeye daldığım sırada havadaki serinlik ürpermeme neden olmuştu. Üzerimdeki hırkaya rağmen kollarımı sıvazlarken böyle bir manzarayla karşılaşacağımı hiç

düşünmemiştim. Sahi, neredeydik biz? Etraftaki büyük bahçeli lüks evler öylesine ihtişamlı görünüyorlardı ki şehirden uzakta olduğumuzu zannettim. Böyle evlerin şehir merkezlerinde olmasının imkânı yoktu. Sokağı donatan büyük çam ağaçları ise etrafa ayrı bir hava katıyordu. Sandığımdan çok daha güzel ve ferah bir yerdi burası. Bana yetimhaneyi anımsatmıştı.

Esma Hanım yanıma gelerek belimden tutup beni siyah, demir aralıkların olduğu büyük bir kapıya yönlendirirken gözlerim Senem'i aradı. Arkamı dönüp baktığımda ise bakışlarının başka bir tarafa odaklandığını fark ettim. Esma Hanım'ı yok sayarak yanına yaklaştığımda yüzündeki geniş sırıtışa anlam veremedim. Nereye bakıyordu bu kız böyle? Yeşil gözlerinin odaklandığı yeri takip ederken sokağın köşesinde, üzerinde gri eşofman takımı olan uzun boylu birinin köşeyi döndüğünü gördüm. Yüzünün nasıl olduğunu bilmediğim için gördüklerim sadece kahverengi, dağınık saçlardan ibaretti.

"Yüzünü gördün mü?" diye sordu Senem iç çekip kendinden geçerek. Ellerini heyecanla göğsünde birleştirmiş, küçük bir çocuğun yere düşen şekerine bakar gibi hâlâ sokağın diğer tarafına dönmüş olan çocuğun ardından bakıyordu. Başımı görmediğimi belirtircesine olumsuz anlamda salladığımda omuzlarını düşürerek bir kez daha iç çekti. "Çok yakışıklıydı!" diyerek sessizce şakırken kolunu çimdikleyip hemen önümüzde yer alan Devrim Bey ve Esma Hanım'ı gösterdim. Tanımadığı birine hayran hayran bakması hiç de uygun bir davranış değildi. Vermek istediğim mesajı anlamış olacaktı ki başparmağı ve işaret parmağını birleştirerek dudaklarına götürüp sustuğunu belirtircesine kilitledi. Kıkırdamasını bastırmaya çalışırken ben de ona eşlik etmekten geri kalmadım. Devrim Bey tüm içtenliğiyle yanımıza yaklaşıp ikimizi de kollarının arasına aldığında büyük kapıdan geçerek yaşayacağımız yeni yuvanın bahçesine doğru adım attık.

Üç katlı, mavi ve krem renklere hâkim olan eve doğru ilerlemeyi sürdürürken yine etrafı incelemekten kendimi alamadım. Bahçe sandığımdan çok daha büyüktü ve evin dış kapısına kadar uzanan yerdeki seramik taşlar ayrı bir hava katmıştı. Ayrıca taşları takip ederken aynı zamanda bahçenin de iki parçaya ayrıldığını fark ettim. Bir tarafta küçük bir havuza, diğer tarafta ise çeşitli

türlerden oluşan çiçeklere sahipti koca bahçe. Hatta o çiçekler arasında gözlerim hemen seçmişti karanfili. Karanfili görünce içimi tarifsiz bir mutluluk kaplamıştı.

Esma Hanım önümüzden yürüyerek kapıyı açan tanımadığım yüzlere içtenlikle selam verirken Devrim Bey'le birlikte biz de arkasından içeri girdik. Senem'le aramızda küçük bir bakışma gerçekleşirken ikimizin de ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi. En az benim kadar o da buranın harika bir yuva olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Evin içine girdiğimiz anda yaşlı bir teyze bizi gülümseyerek karşıladı. Buruşmuş tombul yanaklarını görür görmez gülümsemeden edemedim. Yaşlı insanlara kanım her zaman çabuk kaynardı. Hatta yetimhanedeyken Sevda Hanım'ın birkaç kez bizleri yaşlılar yurduna götürdüğü bile olmuştu. Sırf onların hallerini anlayıp halimize şükredelim diye bize bu deneyimi yaşattığını söylemişti. Yaşlı teyzenin hemen yanında göbekli bir amca yerini alırken yüzümdeki sırıtış daha da genişledi. Gözlerindeki bakışlar ve tebessümleri içtendi.

"Evimizin yemeklerinin sultanı Zehra abla, bahçemizin kralı Orhan amca ve de çalışkan oğulları Sedat," diyerek Devrim Bey tek tek karşımızdaki insanları tanıtırken, isminin Zehra olduğunu yeni öğrendiğim teyze yanımıza gelerek birden Senem'le beni kollarının arasına aldı.

"Ha bu uşaklar, evimizun neşe kaynağu olacak," diye şakıdığında Karadenizli olduğunu öğrenmenin sevinciyle minik bir kahkaha atıp, aynı şekilde kollarımı ona dolayarak karşılık verdim. Karadenizli insanları nedenini bilmediğim bir şekilde her zaman içten ve samimi bulurdum, belki şivelerinin sıcaklığı bunu hissettirmiş olabilirdi. Zehra teyze de öyle sevecen bir kadına benziyordu ki ona ve bu eve bir anlığına da olsa çok çabuk alışacağımı düşündüm. Bizden uzaklaştığı sırada hemen yanında dikilen Orhan amca ve oğlu Sedat abiyle de tokalaştım. Senem de benim gibi yeni ailemizin yardımcılarıyla tanıştıktan sonra ortamı küçük bir sessizlik kapladı.

Ortamdaki sessizlik, geçen her saniye beni daha da çok geriyordu. Bu yüzden gözlerimi karşımdaki insanlardan ayırıp evin içinde gezdirmeye başladım. İçi de en az dışı kadar mükemmel

dekore edilmişti. Yukarı katlara çıkan ahşap merdivenler evin tam ortasında yer alıyordu. Merdivenin sağ tarafı uzun bir koridora çıkarken diğer tarafı ise bahçe kapısına yöneliyordu. Evin diğer bölümlerini içimdeki merakla incelemek isterken Esma Hanım yanımıza yaklaşmış, Senem ve beni koltuğunun altına alarak merdivenin ilk basamaklarına doğru çevirmişti.

"Artık odalarını gösterelim kızlara," dediğinde, Devrim Bey de onu onaylayarak hemen yanımıza geldi. Ağır adımlarla merdivenlerden çıkarken arkama dönüp baktığımda Zehra teyze ve Orhan amcanın çoktan ortalıktan kaybolduğunu fark ettim. Anlaşılan işlerine oldukça bağlıydılar.

Merdivenleri çıktıktan sonra Esma Hanım bizi ikinci katta ahşap kapılı bir odanın önünde durdurdu. Gözlerinde gülümsemeyle kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde kendimi cennetin içine düşmüşüm gibi hissettim. Vitrinleri ve komodinleri süsleyen kalın kitaplar bana bakarak göz kırpıyorlardı sanki. Her birini elime alıp tek tek incelemek, koklamak ve sayfalarını çevirmek için can atıyordum.

"Burası kütüphane. Genelde bizim okuduğumuz kitaplar yer alıyor ama dilediğiniz gibi burada çalışıp ödevlerinizi yapabilirsiniz. Ayrıca istediğiniz zaman kitapları alıp okuyabilirsiniz."

Devrim Bey odanın güzelliğinden bahsederken buradan hiç çıkmayacağımı düşündüm. Hatta beni bu odaya hapsedip kilitleyebilirlerdi. Sonsuza dek bu kutunun içinde yaşayabilirdim.

Esma Hanım çalışma odasının kapısını arkamızdan açık bırakarak bizi aynı koridorda başka bir tarafa doğru sürüklediğinde sesimi dahi çıkarmadan onları takip ettim. Devrim Bey beni kollarının arasına çekerken, Esma Hanım da Senem'in omzuna kolunu atıp önünde durduğumuz kapıyı şefkatli gülümsemesiyle araladı.

"Burası Senem'in odası," diye mırıldandığında özenle hazırlanmış lila rengindeki odaya hayranlıkla baktım. Sesini bile çıkarmadan odanın ortasına geçip çevresindeki manzaraya gözlerini diken Senem'in küçük dilini yuttuğunu bakışlarından anladım. Çocukluğumuzdan beri en sevdiği renk lilaydı. Mutlaka bir şeylerin arasında o renkten bir parça arardı ve yeni odası tam da onun zevkine göre dekore edilmişti. Giysi dolabı, çarşafları, hatta çalışma masasındaki fosforlu kalemleri bile lila renkliydi.

"Burası çok güzel olmuş. Çok teşekkür ederim," diyerek sonunda kendine gelebildiğinde iki lafı bir araya getirebilmişti Senem. Esma Hanım yanına yaklaşıp ona kocaman bir şekilde sarıldığında ise hiç yabancılık çekmeden karşılık vermişti. Senem'e bakışları ve ilgisi çok daha farklıydı Esma Hanım'ın. Belki de ben yuvalarına sonradan dâhil olduğum için böyle seziyordum ama hislerimde yanılmazdım.

"Nisa'nın odası için bir üst kata çıkmamız gerekiyor," dediğinde Devrim Bey, içimdeki burukluğu kenara atıp heyecanı yerleştirdim yüreğimin ıssız bir köşesine. Hemen arkamdan gelen Senem'in gözlerinin içine baktığımda onun da en az benim kadar heyecanlandığını gördüm.

Senem'in odasından uzaklaşıp bir üst kata çıktığımızda içimdeki heyecan karın ağrısına dönüştü. Çoğu zaman böyle olurdu zaten. Heyecanlandığımda ya da korktuğumda ilk olarak karnım ağrırdı.

Evin en üst ve son katına çıktığımızda ise burada sadece iki kapalı oda olduğunu fark ettim. Devrim Bey omuzlarımdan tutup beni koridorun sağındaki odaya doğru sürüklerken arkamda kalan diğer odayı nedensizce merak ettim. Merakımın asıl nedeni ise kapının siyahlar içinde olmasıydı. *Bir kapı neden siyah renge boyanmış olabilirdi ki?*

Evin tüm kapılarını Esma Hanım açarken sözde benim olacak odanın kapısını açma görevini Devrim Bey üstlenmişti. Esma Hanım belimden sarılırken karşımdaki kapalı odanın kapısı açıldı ve tuttuğum nefesi sesli bir şekilde dışarı bıraktım.

Nutkum tutulmuş bir vaziyetteydim. Böyle bir manzarayla karşılaşacağımı hayal dahi etmiyordum. Eğer hayal dünyamda bir genç kız odası canlandırsaydım ancak bu kadar benzeyebilirdi. Odanın ortasındaki büyük deri bazalı beyaz yatak, üstündeki açık yeşil renkteki çarşaflar, yatağın hemen yanı başında yer alan komodinler, küçük bir kütüphane vitrini ve de odaya güneş ışınlarının süzülmesini sağlayacak tavanın tepesinde bulunan koca bir pencere... Bu kadarı çok fazlaydı. Benim için aşılmayacak derecede sınır çizgileriydi. Nefesimi dizginlemeye çalışırken nasıl teşekkür edip minnettarlığımı dile getireceğimi bile unutmuştum.

"Sevda Hanım, çatı katlarını ve fıstık yeşilini çok sevdiğini söyledi. Gerçi burası bir çatı katı değil ama senin için özel olsun istedik."

Esma Hanım'ın dudaklarından dökülenlere kulak kesilirken odanın ortasındaki yatağın kenarına geçmiş, pamuk gibi yumuşak olan çarşafta ellerimi gezintiye çıkarmıştım. Karşımdaki güzel kalpli insanlara dönüp baktığımda ikisinin de beni memnun etmek için büyük bir çaba gösterdiğini anladım. Böyle bir ailenin beni de kendilerine dâhil etmesi şans değil, resmen milli piyangoydu.

"Planlarımız arasında ikinci bir kız çocuğu yoktu ama bizimle geldiğin için çok mutluyuz. Bu ailenin büyük bir parçası olacağını anlaman gerek küçük hanım."

Devrim Bey muzip bir tavırla gözlerimin içine bakıp konuştuğunda tıpkı bir baba edasıyla yanıma yaklaşmış ve iki parmağıyla burnumu sıkmıştı. Yüzümdeki aptal sırıtışa bir türlü mani olamazken ağzımı açıp iki kelimenin ucunu bir araya getiremiyordum.

"B-ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Her şey o kadar güzel ki ellerinize sağlık." Sesim titremiş, hatta kekelemiştim. Devrim Bey yanıma yaklaşarak bana sarıldığında yıllardır hasret kaldığım o duygunun tadını ilk kez aldım. Küçük bir kızın babasının kucağında uyumak istercesine direndiği, onu gömleğinden tutup kendine daha çok çekmek istercesine ağladığı düşler, bir hayal gibi gözlerimin önünde canlandı. Bu duyguların hiçbirini yaşamamıştım çocukken ve belki de hayatımın bir köşesinde her zaman eksik kalacaktı bu yanım ama şimdi Devrim Bey'in kollarının arasındayken kabuk bağlayan yaralı çocukluğum yeniden kanıyordu.

Annemin yokluğuna alışmak zor olmamıştı. Onu bir kez görmüş ve bana yaşattığı işkenceden dolayı hayatım boyunca nefret etmiştim. Fakat baba sevgisi daha farklıydı işte. Düştüğünde her ne kadar seni kaldırması için "Anne," diye bağırsan da ilk baban koşup gelirdi yanına, ilk o kucaklardı seni. Bilirdi ki insan, her düştüğünde kaldıracaktı onu yerden. Her savrulduğunda koruyacaktı onu esintinin serinliğinden. İlk sevgisini de ilk aşkını da babasına bahşedecekti bir kız çocuğu. Tüm bunların hiçbirini yaşamamış olmak derin bir sızı yaratsa da yüreğimde şimdi Devrim Bey'in kollarının arasındayken kanayan yaralarımın bir şekilde yok olacağını sezmiştim çünkü onun kollarının arasında olmak, bir babanın yanında olmak gibiydi.

Devrim Bey'in kollarından çıktığımda sendelemiştim belki ama yüzümdeki tebessüm kalıcıydı. Esma Hanım aramızdaki yoğun

duyguları hissetmiş olacaktı ki odadaki sessizliği bozarak ne yapmak istediğimizi sordu. Senem önce bahçeyi gezeceğini, ardından ise odasına yerleşeceğini söylediğinde bakışlar bu kez bana çevrilmişti. Kendimi toparlamaya çalışarak omuzlarımı dikleştirmiş ve duygu selinden derhal uzaklaşmak için harekete geçmiştim.

"Eşyalarımı şimdi yerleştireceğim. Eğer sorun olmazsa da bir duş almak istiyorum."

Her ne kadar bunu çok çekinerek söylemiş olsam da ter kokusuna tahammülüm yoktu. Buraya geldiğimiz süre zarfında ise arabadaki yoğun sıcaklıktan dolayı bir hayli terlemiştim. Üzerimdeki iğrenç kokudan derhal kurtulmam gerekiyordu.

"Sen rahatına bak. Sedat'a söyleyeyim de bu katın sıcak suyunu açsın. Temiz havlular ve ihtiyacın olacak her şey banyodaki dolapta."

Eğer Esma Hanım belirtmeseydi odanın içinde bir banyo olduğunu bile fark etmeyecektim. Koca bir odaya sahip olduğum yetmiyormuş gibi bir de banyosu vardı. Burası ev değil, cennetti.

Esma Hanım ve Devrim Bey, Senem'i de yanına alarak beni bu koca odayla bir başıma bıraktığında hangi ara buraya taşınmış olduğunu idrak edemediğim koca bavula gözlerimi diktim. Yere eğilip fermuarını açtığımda ilk karşılaştığım şey Mustafa'nın bana hediye ettiği kitap olmuştu. Gözlerimin içi yanmaya başlarken kitabı alıp kapağını okşadım. Aramız son zamanlarda iyi değildi belki ama bu ayrılık da diğerlerine hiç benzemiyordu. Daha şimdiden onu çok özlemiştim. Nasıldı? Ne yapıyordu? Yetimhanede miydi yoksa ailesini aramaya devam mı ediyordu? Çok merak ediyordum. Ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım aklımın bir köşesi hep onda olacaktı.

Bavulun içindeki eşyaları boşaltmayı sürdürürken odadaki her şeyin yeşil olmasından dolayı yine içimi bir sevinç kaplamıştı. Senem'in odası nasıl lila rengiyle döşenmişse aynı tarz burada da uygulanmış ve yeşile bürünmüştü. Yeşil o kadar da güzel bir renk sayılmazdı belki ama açık tonlarına olan takıntımı en iyi Sevda Hanım ve Senem bilirdi.

Bavulun içinden çıkardığım Senem'le olan çocukluk fotoğrafımızı yatağın başında yer alan komodinin üzerine yerleştirdikten sonra kıyafetlerimi de askılara asıp dolaba koydum. Dolabın içinde

birkaç iç çamaşırı ve elbiseye rastlamıştım. Ne kadar az olduklarına aldırmadım, malum Esma Hanım henüz bedenlerimizi bilmiyordu.

Kıyafetlerle işimi bitirdikten sonra bavulu yatağın altına sıkıştırıp odanın içinde gezinmeye başladım. Kitaplıktaki çoğu romanı okumuştum. En sevdiğim serileri yan yana görünce bunun altında Sevda Hanım'ın yattığını hemen anladım. *Güzel ve Çirkin* çizgi romanını elime alıp kapağını okşarken hayatımdaki her şeyin bana yetimhaneyi hatırlatacağını bir kez daha aklıma kazıdım. Orayı unutamazdım. Eğer bir anlığına dahi geldiğim yeri unutmayı aklımdan geçirirsem kendimi asla affetmezdim. Bir parçam eksilirdi o zaman.

Kozamdan çıkmıştım artık. Tırtıl olarak süründüğüm hayatta kelebek ruhum kanatlarını çırpmıştı. Bir günlük ömrüme neleri sığdırabilirdim, bilmiyorum ama keşfedeceğim bu hayatın bana birçok şeyi öğreteceğinden adım gibi emindim.

Elimdeki çizgi romanı kitaplıktaki yerine koyduktan sonra odadaki tek pencerenin bulunduğu tarafa gidip kalın perdeyi kenara doğru çektim. Bahçeyi göreceğimi düşünürken kalacağım odanın arka sokağa baktığını fark ettim. Sokaktaki diğer evler de en az bulunduğum yer kadar lükstü fakat ilgimi çeken başka bir ayrıntı olmuştu. Hemen karşımda bulunan iki katlı, büyük bahçeli evin kapısının önünde siyah bir Chevrolet Impala duruyordu. Hayranlıkla üstü açık arabayı incelerken böyle eski modellerin hâlâ piyasada bulunduğuna hayret ettim. Kim bilir nasıl bir servete mâl olmuştur? Sahibi bayağı varlıklı biri olsa gerek, diye içimden geçirdim. Gerçi her tarafından buram buram zenginlik akan bu sokakta böyle bir araba pek de göze batmıyordu.

Arabaya imrenerek perdeyi kapatırken kıyafet dolabına yönelip duştan sonra giyeceğim giysileri yatağın üzerine bıraktım. Daha fazla vakit kaybetmeden banyoya girdiğimde yerdeki küçük halının bile renginin yeşil olduğunu görüp sırıttım. Belki de içimde sakladığım karamsarlığı bir kenara bırakıp akışına göre yaşamalıydım. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu. Herhangi bir sorun çıkmadığı sürece de bu böyle devam edecekti. Değil mi?

Duş kabinindeki sıcak suyu açıp biraz beklettikten sonra Devrim Bey'in gerçekten dediğini yaptırdığını anladım. Banyodaki

dolaptan bir bornoz alıp kapının arkasındaki askıya astıktan sonra üzerimdekileri de çıkarıp kendimi ılık suyun altına bıraktım.

Her ne kadar ılık su bedenimi ve içimdeki huzursuzluğu maskeleyiştırmış olsa da oyalanmak istemiyordum. Gelir gelmez yeni ailemin gözünde uyuşuk biri gibi görünmemeliydim. Kapının arkasına astığım bornozu üzerime geçirip saçıma da küçük bir havlu tutturduktan sonra banyodan çıktım. Üzerimde basit bir havlu dışında bir şey olmadığı için odaya girer girmez hemen üşümüştüm. Yatağın ucuna doğru ilerleyip bornozla birlikte oturduğumda, boynumu rahatlamanın verdiği esneklikle çıtlatıp çalışma masasındaki saate gözlerimi diktim. Buraya geleli neredeyse birkaç saat olmuştu. Ocak ayının sonlarında olduğumuz için hava hemen kararmıştı ve kimse beni çağırmadığından hızla üstümü değiştirip aşağıya inmem gerektiğini düşündüm. Islak saçlarımı kurutmak için tekrar banyoya doğru yöneldiğim sırada duyduğum bağırış sesleriyle olduğum yerde kaldım. İki erkek sesinin atışması öylesine yüksek ve hararetliydi ki kendime hâkim olamayarak yönümü değiştirip pencereye doğru ilerledim. Perdeyi araladığımda biraz önce gözlerime takılan Impala'nın bulunduğu evin kapısından yüzünü seçemediğim genç biri çıktı. Hava kararmış olduğu için yüzünü seçmek ya da yaşını tahmin etmek çok zordu fakat hemen arkasından Devrim Bey'in yaşlarında bir adam belirince aralarındaki atışmanın nereye varacağını iyice merak ettim.

"O evi sana başın her sıkıştığında git diye almadım ben."

Orta yaşlardaki adamın bağırışı tüm sokağı inletirken onun önünde yürüyen genç adam ise sadece saçlarını dağıttı.

"Rahat bırak beni. Senin kurallarını da sözlerini de daha fazla dinlemeyeceğim!"

Ses tonundan anladığım kadarıyla genç adam o kadar büyük biri sayılmazdı. Taş çatlasın benden sadece birkaç yaş büyük olmalıydı.

"Sorunlarını böyle mi halletmeyi planlıyorsun?" diye sorduğunda arkasındaki adam, sesleri daha iyi duyabilmek için pencerenin perdesini aralamakla kalmadım; kışın soğuğuna aldırmadan doğrudan pencereyi açtım.

"Halletmek istediğimi kim söyledi?"

"Anneni üzüyorsun. Derhal eve gir! "

"Gelmeyeceğim! Bundan sonra o eve ayak basmayacağım. Anladın mı?"

"Ne halin varsa gör öyleyse!"

"Senin istediğin de bu değil miydi zaten?"

Gözlerim ve kulaklarım bir baba-oğul atışmasına şahit olurken Devrim Bey'in yaşlarındaki adam kapıyı sertçe çarparak eve girdi. Benim yaşlarımda olduğunu farz ettiğim genç adam ise bahçeden çıkıp Chevrolet Impala'nın yanına yaklaşarak sırtını arabaya yasladığında böylelikle o servetin de kime ait olduğunu öğrenmiş oldum. Ellerini öfkeyle saçlarında gezdirdiğinde bile yüzünü doğru düzgün görememiştim. Neden hiç tanımadığım bir ailenin kavgasını izlediğimi bilmiyordum ama içimdeki merakı da söküp atamıyordum. Şu pencereyi kapatıp neden odaya geçmiyordum ki? Neden ısrarla izlemeye devam ediyordum? Başkalarının aile kavgası beni ne ilgilendirirdi? İyice üşümenin verdiği ürpertiyle kendimi sarsarak pencereyi kapatmak üzereydim ki duyduğum bağırışlar yine bana engel oldu.

Genç adam, *"Lanet olasıca herif! Senden nefret ediyorum baba bozuntusu!"* diye bağırarak hemen yanı başındaki Impala'nın tekerleklerini parçalamak istercesine tekmelemeye başladığında gözlerimi devirdim. Hayır, kavgayı sen yapıyorsun ama o güzelim arabadan ne istiyorsun? Servet o be, servet! Elleriyle saçlarını bir kez daha dağıtırken başını kaldırmıştı ve ben de yüzünü karanlıkta da olsa az çok seçebilmiştim. Şişirmiş olduğu yanaklarındaki havayı akşamın soğuk esintisine doğru püskürtürken ceketine iyice sokulup başını biraz daha kaldırarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını sağa sola doğru çevirdiğinde gözlerimiz birbiriyle buluştu. Yakalanmıştım. Yakalanmanın verdiği utançla yutkunurken gözlerimi bir türlü üzerinden alamadım. Çatık kaşlarıyla beni izlerken asık suratının yerini bir anda sinir bozucu, keyifli bir sırıtış almıştı. Ruh hali bozuk biri olduğunu düşünmeye başlıyordum. Belki de bipolar hastası falandı. Sırıtışı gitgide kıkırtıya dönüşürken onu neyin bu kadar neşelendirdiğini merak ettim. Bana bir mesaj göndermek istermiş gibi sağ elini kaldırıp başparmağını olumlu anlamda salladığında bile ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Her ne yapıyorsa anlamadığımı fark etmiş olacaktı ki kendi üstünü işaret edip unuttuğum bir ayrıntıyı bana hatırlatmıştı. Ağzım şaşkınlıkla bir karış açıldı

pencere ve perdeyi hızla kapatıp olduğum yerde kalakaldım. *Kahretsin! Beni bornozlu bir vaziyette görmüştü!*

Bazen öyle anlar gelirdi ki yapmamanız gereken şeyleri yapar, kendinizi berbat bir durumun içine atar ardından bunun için defalarca küfrederdiniz. Hatta yaptığınız o hata ya da davranış öylesine zamansız bir anda gerçekleşirdi ki bunu yaptığınıza inanamazdınız bile.

Yaşadığım durumun başka bir tarifi yoktu. Keşke biri benim yerime yerin dibini açsa da boğazımı sıkıp oracıkta canımı alsa. Böylesine rezil olduğumu hatırlamıyordum. Hangi aklı başında insan bu soğuk havada pencereye bornozla çıkardı ki? Ben yapmıştım işte. Beyinsizliğim ve merak dürtüm beni buna itmişti. Üstelik sadece merakımla kalmamış aynı zamanda yeni komşumun çok sevgili sorunlu oğullarına da bornozlu bir vaziyette yakalanmıştım. Alın canımı, alın! Oysa beş yaşında küçücük çocuk bile pencereye bu halde çıkılmayacağını akıl edebilirdi. Hayır, neden bu kadar meraklıydım ki? Sana ne milletin bağırıp çağırmasından? Bırak ne yapıyorlarsa yapsınlar, ne kadar çok bağırıyorlarsa bağırsınlar hatta isterlerse evi birbirlerinin üstüne yıksınlar. Bu seni ne ilgilendirir?

Kendi kendime söylenmeyi bir kenara bırakarak perdenin arkasından gizlice sokağa baktım. Chevrolet Impala'nın hareketlendiğini gördüğümde biraz da olsun rahatlayarak odada volta atmaya başladım. Belki de gözlerim yanlış görmüştü. Belki de yanılıyorumdur. Belki de arka komşumun gördüğü kişi ben değilimdir. Sonuçta bu semtte sadece Altun ailesinin evi yoktu. Umut fakirin ekmeği, diye boşuna dememişler. Allah aşkına, kimi kandırıyordum ki? Evet, semtte birçok ev vardı belki ama o birçok ev, genç adamın baktığı yerde bulunmuyordu. Üstümdeki bornozun yakalarını çekiştirerek yatağa oturduğumda canımın acımasına aldırmadan başımdaki havluyu çıkarıp yere fırlattım. Ne diye bu şekilde pencereye gitmiştim ki sanki? Kim bilir hakkımda neler düşünmüştü? Aptal? Sapık? Meraklı? Ergen? Üstelik bir de pişkin pişkin sırıttığını hatırladıkça çıldırmamak elimde değildi.

Bir an önce üzerimdeki bornozdan kurtulmam gerekiyordu yoksa geçen her saniye bana rezilliğimi tekrar ve tekrar hatırlatacaktı. Yatağa bıraktığım temiz iç çamaşırlarını ve günlük kıyafetleri hızla üzerime geçirdikten sonra ıslak saçlarımı havluyla kurutmaya çalışıp zaman kaybetmeden tepeden topladım. Aksi takdirde normalde dalgalı olan saçlarım kuruttuğum vakit kabarık bir hal alıyordu ve hiç de hoş bir görüntü oluşmuyordu.

Odada daha fazla zaman harcamak istemediğim için ıslak havluları ortadan kaldırıp banyoya astıktan sonra Senem'i merak ederek hızla bulunduğum odadan ayrıldım. Acaba o nasıl bir durumdaydı? Yıllardır aynı odayı birlikte paylaşmış, birlikte hazırlanmıştık ve gerçekçi olmak gerekirse şimdiki yalnızlığım tuhaf hissettiriyordu.

Koridora çıktığımda bedenime yayılan soğuklukla ürperdim ve üzerime ceket almadığım için kendime kızdım. Merdivenlerin korkuluklarına doğru ilerlediğim sırada koridorun diğer tarafında yer alan o kapalı siyah kapı yine dikkatimi çekmeyi başardı. Merdiven basamaklarına atacağım adımı geri çekerek yönümü değiştirip odanın bulunduğu tarafa ilerledim. Bu kadar meraklı olduğum için kendime küfrederken bu merakımın da başıma bir iş açacağını hissettim.

Kapı kolunu indirip gıcırtılı bir sesle araladığımda odanın karanlığı beni huzursuz etti. Duvardaki düğmeyi elimle arayıp bulduğumda sanki uzun zamandır hiç kullanılmamış gibi tiz bir sesle açıldı floresan lamba. Gördüğüm manzara karşısında küçük dilimi yutarken ayaklarıma engel olamadım. Burası da en az benim ve Senem'in odası kadar özenle hazırlanmış bir genç kız odasıydı. Ahşap masalar, masaların üstündeki dizili kitaplar, dolaplar, daire şeklindeki yatağın çevresini süsleyen o ince cibinlik buranın çok özel birine ait olduğunu söylüyordu.

Adımlarımı atmayı sürdürürken Esma Hanım ve Devrim Bey'in bu siyah kapılı odayı bize bilerek göstermediklerini hatırladım. Anladığım kadarıyla burası yasak bölgeydi ve benim bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Geldiğim gibi tekrar çıkmak üzere kapıya yöneldiğim sırada ahşap vitrinin üstünde yer alan bir çerçeve dikkatimi çekti. Çerçeveyi elime alıp incelediğimde afalladım. Gözlerim neredeyse yuvalarından çıkıp fotoğrafın içine atlayacakmış

gibi açıldı. Devrim Bey ve Esma Hanım'ın kollarının arasında yer alan bu sarışın, güzel kız da kimdi? Öylesine içten, öylesine sıcak gülümsüyordu ki fotoğraftaki çehre, bir anlığına da olsa güzelliğini kıskandım. Ona sıkı sıkı sarılan Devrim Bey ve Esma Hanım'ın gözlerinin içinde de aynı gülümsemeyi gördüğümde onları tanıdığım bu kısa süre zarfında bize hiç böyle gülümsemediklerini fark ettim. İçimi bir burukluk kaplarken resimdeki kızı biraz daha yakından inceledim. Neredeyse benim yaşlarımda olan bu kızın sarı dalgalı saçları ve insanı kıskandıracak türden yeşil gözleri vardı. Kaşlarım ansızın çatılırken kızın aslında bana oldukça tanıdık birini anımsattığını fark ettim. *Senem'i.*

"Kızım, Gülcan."

Duyduğum sesle irkilirken ellerimin arasında tuttuğum çerçeve yere düştü. Şanslı sayılırdım ki kırılmamıştı. Esma Hanım'ın hangi ara buraya geldiğinden habersizdim. Çok sessiz yaklaşmıştı.

"Ben, özür dilerim. Sadece etrafı gezmek istedim ve meraklanınca da kendimi burada buldum. Gerçekten üzgünüm."

Sesim yakalanmanın verdiği korkuyla titrek çıkarken yere düşürmüş olduğum çerçeveyi ellerimin arasına aldım. Esma Hanım'ın kurduğu cümleyi ise ancak o anda idrak edebildim. *Kızı mı?* Gözlerini benden kaçırırken elimde tutmuş olduğum çerçeveyi alıp ahşap vitrindeki yerine bıraktı.

"Bize bir kızınız olduğunu söylemediniz."

Dudaklarımdan dökülenlere engel olamazken ses tonum daha çok suçlarcasına çıkmıştı. Bir kızı varsa neden biz buradaydık? İşin garip yanı Sevda Hanım da ne bana, ne de Senem'e bu mevzudan bahsetmemişti.

"Çünkü artık bizimle değil."

Esma Hanım'ın yüzündeki tebessümün yerini acılı bir ifade aldığında aslında hiç de sormamam gereken bir şeyi ağzımdan kaçırdığımı fark ettim.

"Kızım, iki yıl önce ağır bir hastalıktan öldü."

İçimdeki yoğun meraka küfrederken boğazımda bir yumru oluştu. En başından beri Esma Hanım'ın gözlerindeki kederi sezmiştim. Evlat acısı çok derin bir mevzuydu. Kapanmayan bir yaranın kabuğunu soymuş, Esma Hanım'ın içini kanatmıştım.

"B-ben çok özür dilerim. Yaranızı deşmek istemedim."

Ellerimin titremesi hâlâ devam ederken Esma Hanım beni kendine çekerek odada bulunan ahşap sandalyeye oturttu. Utancımdan yüzüne bakamıyordum. Meraklı bir aptaldan başka bir şey değildim.

"Sorun değil canım benim. Öyle her şeyi dökülen insanlar değiliz."

Vitrindeki mutlu aile tablosuna gözlerimi dikerken böylesine hayat dolu gözüken bir kızın ölmesinin haksızlık olduğunu düşündüm. Yaşayacağı, yaşatacağı bir sürü anısı olmalıydı.

"Senem'le benziyorlar. Bu yüzden onu almak istediniz, değil mi?"

Sorduğum soruya karşılık içtenlikle gülümserken beni onaylayarak başını salladı Esma Hanım.

"Sadece fiziksel olarak değil, huyları da birbirine benziyor. Siz yağmurdan kaçıp yetimhaneye doğru koştururken o gülüşmelerin kime ait olduğunu merak ettim. Sonra gizlice izledim sizi. Kimseyi umursamadan birbirinizle dalga geçerken öylesine hayat doluydunuz ki kızımı yeniden karşımda görmüşüm gibi hissettim. Senem'i seninle birlikte gördüğüm o kısa zaman diliminde Gülcan'ımın tekrar yaşadığını zannettim. Sanki yaşıyor da ruhu başka bir bedene hapsolmuş gibiydi."

Esma Hanım'ın söylediklerine kulak kesilirken bazı gerçeklerin bir kez daha farkına vardım.

"Gülcan öldüğünde sizden birkaç yaş büyüktü. Üniversite ikinci sınıftaydı ve hemşirelik okuyordu. Babasının yanında çalışmak gibi bir hayali vardı."

Esma Hanım, kızını öylesine özlemle anlatıyordu ki gözlerimden akan bir damla yaşa engel olamadım. Senem her ne kadar beni yanında istemiş olsa da bu evde fazlalıktım. Bu aile ölen kızlarını yeniden yaşatmak, acılarını dindirmek için Senem'i istemişlerdi ve ben sonradan dâhil olan biri olarak tüm planlarını altüst etmiştim. Buraya gelip elimi kolumu sallayarak hayatlarının tam ortasına atılmamalıydım. Yaptığım büyük bir hataydı ve ben bunu çok geç fark etmiştim.

"Beni almamalıydınız Esma Hanım. Senem yüzünden size bunu mecbur kıldığım için çok üzgünüm."

Üzerindeki elbiseye aldırmadan önümde dizlerinin üstüne çök Esma Hanım. Çenemden tutup beni ona doğru bakmaya zorla ken başparmaklarıyla yanaklarıma süzülen yaşları sildi. Ağlad ğımdan bile haberim yoktu.

"Asla böyle düşünme. Ben nasıl Senem'de Gülcan'dan parçala bulduysam, Devrim de aynı şekilde sende kızını hatırladı. Öyle te miz kalpli, öyle düşüncelisin ki asıl orada kalmana izin verseydin kendimi çok suçlu hissederdim. Sırf Senem üzülmesin, mutlu ol sun diye ondan vazgeçtiğini biliyorum. Sevda Hanım çok fedakâ bir kız olduğunu söylemişti, haklıymış. İşte bu tarafın, naifliğin Gülcan'a çok benziyor. Devrim söylediğinde şaşırmıştım hatta inan mak istememiştim ama gerçekten öylesin Nisa."

Kılımı dahi kıpırdatmadan Esma Hanım'ı dinlerken resimdeki o güzel kıza bir kez daha baktım. Ölmesi haksızlıktı. *Neden yaşamın tadını alamadan dünyaya veda etmişti ki?*

"Sevda Hanım bize, Devrim Bey'in alanında çok iyi bir doktor olduğunu söyledi. Kızını kurtaramaz mıydı?"

Nefesini dışarı bırakırken ayaklandı Esma Hanım. Sorduğum sorularla sınırları aşıp canını daha da çok sıkıyordum belki de.

"Her şeyi öğrendiğimizde çok geçti. Sırf biz üzülmeyelim diye hastalığını bir süre sakladı Gülcan. Devrim bir şeylerin olduğunu anladı ama kızımız öyle ikna edici ve gizemliydi ki babasını bile hasta olmadığına inandırdı. Devrim de kendi ellerinin arasında kızının can vermesine dayanamazdı."

Oturduğum ahşap sandalyeden ayaklanırken daha fazla bu odada kalmak istemediğimi anladım. Her şey daha çok tazeyken bu bilgileri öğrenmenin suçluluğu hücum etmişti üzerime. Ne olursa olsun bu kadar merak hiç iyi değildi.

Tüm mahcupluğumla Esma Hanım'dan özür dilerken beni şaşırtacak bir davranış sergilemiş ve kolunu omzuma atarak beni kendine çekmişti. Acısı çok yeniydi belki ama bir şekilde mücadele ediyor gibiydi.

"Yüce Rabb'im benden bir can aldı ama dünya güzeli iki tane meleği kollarımın arasına verdi. Sizleri mutlu etmek için canımı dişime takarım ve her şeyi yaparım. Senin için rahat olsun. Tamam mı kuzum?"

Esma Hanım'ın gözlerinin içine baktım ve gerçekten hissederek gördüm. Yüreğindeki koca acıya rağmen bizler için didinecek o kadın oradaydı. İrislerinin içindeki küçük beyazlığın ortasında ışıldıyordu. Belki benimle birlikte bu evdeki evlat boşluğu ortadan kalkacaktı hatta tereddütlerim de yavaş yavaş da olsa bu umutla kaybolacaktı. Elinden bir çiçeği eksilmişti Esma Hanım'ın ama o yeni fidanlarını sulamak için vakit kaybetmiyordu. Gülümsedim ya da gülümsemeye çalıştım, Esma Hanım ise bir anne gibi daha da çok sokuldu bana. Saçlarımı okşadı, öptü sonra da kıkırdadı.

"Zehra abla donatmıştır masayı. Hadi inelim aşağıya," dediğinde kollarının arasından sıyrılarak odadan çıktım. Merdivenlere doğru yöneldiğimiz sırada Esma Hanım yanımda olduğu için şanslı hissettim kendimi. Böylelikle merdiven korkumdan bahsetmek zorunda kalmadım.

Yemeğe geçmeden önce salona doğru ilerlerken evin görmediğim diğer odalarını inceledim. Oturma odası oldukça büyük ve genişti. Klasik, eski tarz koltuklar beklerken aksine canlılığını hiç yitirmemiş deri koltuklar yer alıyordu. Deri koltuklarla uyum içinde olan vitrin ve televizyon masası da siyah renkteydi.

Esma Hanım'la birlikte aşağıya indiğimi gören Devrim Bey elindeki dosyaları sehpanın üzerine bırakarak yanımıza geldi. O sırada Senem de elinde tutmuş olduğu porselen bir tencereyle yemek masasının bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Elindeki porselen tencereyi masaya bıraktıktan sonra kapağını açarak yemeğin enfes olduğunu tahmin ettiğim kokusunu içine çekti. Sofraya gözlerimi diktiğimde bu kadar çok yemeği nasıl yiyeceğimizi düşündüm.

Senem'in yanındaki boş sandalyeye geçip otururken Zehra teyze de aynı zamanda hızlı bir şekilde tabaklarımızı doldurdu. Yemeklerin hepsi leziz görünürken hangisinden başlayacağımı bilemedim. Üstelik en sevdiğim yemek de sofranın tam ortasını süslüyordu: mantı.

Beyaz gömleğinin kol düğmelerini çözerek yemek masasına oturan Devrim Bey odalara yerleşip yerleşmediğimizi sordu. Senem'le onları mutlu edecek cevapları verdiğimizde konu bu kez de alışveriş ve nüfus cüzdanına bağlandı. Devrim Bey'in söylediğine göre Esma Hanım yarın bizi alışverişe çıkaracaktı. Aslında elimizdekilerle yetinebilir ve bir süre idare edebilirdik. Gelir gelmez alışverişe

hiç lüzum yoktu. Fakat bunu dile getirir getirmez masadaki tüm gözler bir anda benim üzerimde toplandı. Esma Hanım düşüncelerime saygı duyduğunu ama yine de ihtiyaçlarımızı karşılamak istediğini söyledi. Buna cep telefonları ve diz üstü bilgisayarları da dâhildi. İtiraz etmek istediysem de masadaki onca insanın arasında kimseyi rencide etmek istemediğimden tüm kelimelerimi yutmak zorunda kaldım.

"Şu taşınma faslı bittiğinde sizi yeni okulunuza kaydettireceğim. Buranın en iyi kolejlerinden biridir."

Devrim Bey'in masadaki sessizliği bozan konuşmasıyla birlikte elimdeki çatal önümdeki porselen tabağın üzerine düşmüş ve kulak gıcırtadacak bir ses çıkarmıştı.

"Kolej mi?"

Senem'le göz göze gelerek aynı anda cevap verdiğimizde Esma Hanım'ın dudakları kıvrıldı ve bu şaşkın halimize gülümsedi. Tuhaflığımızı fark eden Devrim Bey elindeki kaşığını tabağının kenarına bırakarak gözlerimizin içine baktı ve bize bir açıklama yapmak için hazırlandı.

"Sevda Hanım ikinizin de çok zeki olduğunu söyledi. Ayrıca karnelerinizi de gördüm ve bir kolejin sizin için daha iyi olacağını düşündüm."

Kolejlere yönelik bildiklerim sadece televizyonda gördüklerimle sınırlıydı. Gerçek hayat belki de yanıltıcıydı, gördüklerim sadece hayal ürünüydü ama o ekranın içindekiler beni hep korkutuyordu. Zenginlik, dedikoduya meyilli insanlar ve züppeliğini her ortamda göstermeye çalışıp üstünlüğünü tartışan tiplemeler benim sadece sonum olabilirdi. Okuyacağım okulun yeri ve görüntüsü benim için hiçbir zaman bir sorun teşkil etmemişti ama koleje gidebilecek biri olduğumu da düşünmüyordum.

"Kolej sizce de biraz abartılı olmaz mı? Normal bir Anadolu lisesine de gidebiliriz."

Söylediklerim karşısında Esma Hanım ve Devrim Bey göz göze gelirken, hemen yanımda oturan Senem ise gizlice bacağıma sert bir çimdik attı. Ona ne oluyordu ki şimdi? Geleceğimizi düşünüyordum oysaki. Kolejde nasıl bir ortam olduğunu dahi bilmezken, içinde kaybolup geldiğimiz yeri unutmak gibi bir niyetim yoktu.

Senem'in yeşil gözleri ise daha çok, *"Ne saçmalıyorsun sen?"* dercesine bana bakıyordu.

"Üçüncü sınıftasınız ve çok zor bir dönemden geçiyorsunuz. Normal bir liseye gidip zorlanmanızı istemem ama sizi tedirgin edecekse yakınlardaki Anadolu liselerine de bakabilirim elbette. Fakat söylemeliyim ki bu kolej gerçekten iyi bir okul. Şu ana kadar birçok arkadaşımın çocuğu oradan mezun oldu ve hiçbirinden tek bir şikâyet dahi duymadım."

Devrim Bey ikna edercesine konuşurken Senem bir kez daha bacağıma sert bir çimdik attı. Ağzımı açıp itiraz etmeme bile izin vermedi.

"Bence çok iyi düşünmüşsünüz. Bizim için harika olacak. Öyle değil mi Nisa?"

Bir futbolcunun golü atabilmesi için diğer futbolcuya pası attığı gibi Senem de aynı topu benim üzerime doğru fırlatmıştı. Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine baktığında sesimi çıkaramadan isteksizce onaylamak zorunda kaldım. Devrim Bey ve Esma Hanım tabaklarına döndüğü sırada ben de Senem'in saçmalığını çözmeye çalıştım. Neden böyle bir şey yapmıştı? Elbette iyi bir okula gitmeliydik ama bir kolej bizim için çok fazlaydı. Senem bu durum karşısında epey heyecanlı olsa da onun heyecanı beni ürkütmeye yetmişti. Şimdilik hevesini kursağında bırakmayacaktım ama illa ki bunun hesabını da soracaktım.

"Kavga seslerini umarım duymamışsındır Nisa. O evin senin odanın karşısında olduğunu unutmuşuz."

Kısa bir süreliğine de olsa aklımdan çıkarmış olduğum rezil dakikalar Esma Hanım'ın sesiyle yeniden gözümün önünde canlanırken boğazımı bir gıcık tuttu ve kendime hâkim olamayarak öksürmeye başladım.

"Ne kavgası?" diyerek merakla sorarken Senem, yüzüm çoktan alev almıştı. Hemen unutacağım bir şey değildi yeni komşumun huysuz oğullarına bornozlu bir şekilde yakalanmış olmam.

"Arka sokakta bir komşumuz oğluyla sürekli atışıyor. Nedenini kimse bilmiyor ama bizzat tanıdığım için söylüyorum, biraz serseri de olsa aslında sıcakkanlıdır, cana yakındır deli oğlan."

Biraz mı serseri, Devrim Bey? Bence o biraz kelimesi küçücük kalıyordu o çocuğun yanında. Ayrıca cana yakınlıkla uzaktan yakından alakası yok gibi görünüyordu. Altındaki serveti neredeyse parçalıyordu ahmak. Daha çok acımasız birine benziyordu. Yaşadığım o berbat anı hatırladıkça pencereye öyle çıktığım için hem kendime kızıyor, hem de utancımdan yerin dibine girmek istiyordum.

"Her ailenin sorunları vardır," diyerek kısa kestiğimde, Esma Hanım hoşnutsuzluğunu belli etse de sesini çıkarmadı.

"Eğer istersen odanı hemen yarın değiştirip bir alt kata taşıyabiliriz," dediğinde Devrim Bey bunun aslında çok iyi bir fikir olduğunu düşündüm ama kabul edersem aynı zamanda göstermiş oldukları onca çabaya da saygısızlık edecektim.

"Hiç gerek yok. O kadar emek vermişsiniz, olmaz öyle şey. Ayrıca ben çok sevdim odamı."

İkna edici olmaya çalışarak mırıldanırken, Devrim Bey'in gözlerindeki gülümseme bu konuda başarılı olduğumu kanıtladı.

Yemek faslı bittikten sonra Senem ve Esma Hanım'la birlikte Zehra teyzeye yardım ederek masayı beraber topladık. Evin mutfağı da en az diğer bölümler kadar moderndi. Pencerelerin kenarını süsleyen menekşe saksılarına hayranlıkla bakınca, onları sulamaktan kendimi alamadım. Zehra teyzenin incileriymiş onlar meğerse.

Mutfakta işimiz bittikten sonra Esma Hanım, Senem ve beni kollarının arasına alarak oturma odasına sürükledi. Bana bahsettiği gibi Gülcan'ı Senem'e de anlattı. Her ne kadar başta Senem duyduklarına inanamasa da tepkisi benimkinden daha sakin oldu. Devrim Bey de aramıza katılırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadık bile.

Saatler oldukça geç bir vakti gösterirken Esma Hanım bizleri yarın bolca yoracağını dile getirerek odalarımıza gönderdi. Merdivenlerde ilerlerken ikimizden de çıt çıkmadı. Gerçi o kadar yorgunduk ki iki kelimeyi bir araya getirebileceğimizi bile sanmıyordum. Odasına kadar Senem'e eşlik ettikten sonra bir üst kata çıkıp bana ait olan odaya girdim ve kendimi büyük yatağıma bıraktım.

Odaya çıktığımdan bu yana uyku bana resmen meydan okuyordu. Uykuya dalmak istediğim her an yaşadığım yabancılıkla göz kapaklarım geri açılıyordu. Mustafa'nın hediye ettiği kitap

biraz olsun aklımı dağıtır dediysem de pek faydalı olmadı. Bir türlü uyuyamıyordum.

Kitabı okumaya daldığımdan bu yana Mustafa bir an olsun aklımdan çıkmadı. Elimdeki bu sayfaların sahibi ben değil, Senem olmalıydı. Her ne olursa olsun sarışının onun hislerini bilmesi gerekiyordu. Aşk denilen kavram benim için çok yabancıydı. Hatta kepçe kulak Ahmet'e rağmen hiç tatmamıştım bu duyguyu ama Mustafa için durumlar hep farklıydı. Senem'le konuşurken çoğu zaman gözlerini kaçırır, o duygularını anlayacak diye ödü kopardı. Elimdeki kitabın aksine bizim hayatımızda Senem zenginliğin tadını alarak yaşayacaktı. Zaten o iki aptal *Dexter* ve *Emma* olmaktan çok uzak iki zıt karakterdi. Senem çaresizlikten de umutsuzluktan da nefret ederdi. Umudunu hiç yitirmeden savaşır, istediğini alırdı. Kitaptaki *Emma* ise öyle değildi. Çaresizdi, umutsuzdu. Çoktan her şeyden vazgeçmişti, hatta sevdiği adamdan bile.

Mustafa ise *Dexter* için fazla ağır başlıydı. Zenginlik kavramından nefret etmeyi bırakın, duymaya tahammül edemezdi ama bu hayata da bizi kendi elleriyle iteklemişti. Her şeye rağmen elimdeki kitabın sahibi yine de Senem olmalıydı. Sonuçta Mustafa bana değil, ona yanıktı ve bu kitap iki arkadaşın birbirine olan gizli aşkını anlatıyordu.

"Gelebilir miyim?"

Kendimi kitaba öyle kaptırmıştım ki odamın kapısının hangi ara aralandığını, Senem'in ne zaman başını uzattığını hatırlamıyordum. Anlaşılan onu da uyku tutmamıştı.

"Gel tabii," dediğimde otuz iki dişini gösterip sırıtarak sessizce kapıyı kapattı ve yatağımın üzerine doğru koşturup zıpladı.

"Ne yapıyorsun?" diye merakla sorduğunda elimdeki kitabı havaya kaldırarak salladım. "Hangi ara aldın bunu?" diye devam ederken elimdeki kitabı kaptığı gibi içini karıştırarak sayfalarını koklamaya başladı. İkimizin de ortak özelliklerinden biriydi. Eski veya yeni fark etmez, kitap sayfalarını koklamaya bayılırdık.

"Ben almadım, Mustafa'nın hediyesi," diye açıklama yaptığımda elindeki kitabı komodinin üzerine bırakarak yorganın altına girdi. Yüzüne yerleşen ifadeden canının sıkıldığını hemen anladım. Bir süre konuşmasını beklememe rağmen ağzını bıçak açmadı fakat

dayanamayıp konuşacağını biliyordum. Kendisine dik dik bak-mamdan pek hoşlanmazdı Senem.

"Yalnız bıraktık onu. Acaba şimdi ne yapıyor? Nasıl bir halde? Biliyorsun, son zamanlarda aramız pek iyi değildi ve ben ona karşı çok umursamazdım. Kendimi kötü hissediyorum işte."

Benim evlatlık verilme durumum dışında Senem ve Mustafa'nın arası son zamanlarda gerçekten pek de iyi değildi. Bu soğukluk Senem'in davranışlarından ziyade, Mustafa'nın bizden uzaklaşmasından kaynaklanıyordu biraz. Gerçi beraber geçirdiğimiz o son yılbaşı gecesinden sonra üçümüzün arası asla eskisi gibi olmadı.

"Onu senin kadar ben de merak ediyorum," derken omzunu sıvazlayıp ona destek olmak istedim.

"Bizsiz canı sıkılır onun. Son zamanlarda doğru düzgün yüzünü bile görmedim. Okula da gelmiyordu ki salak."

Senem kaldığı yerden söylenmeye devam ederken Mustafa'nın benimle paylaştığı o gizemli sırrı sarışınla paylaşmak istedim. Bilmeye ve biraz olsun içini rahatlatmaya hakkı vardı.

"Çünkü ailesini bulmuş, Senem," dediğimde şaşkınlıktan neredeyse yataktan düşecekti.

"Ne?"

Bağırışı odada yankı uyandırırken ellerimle ağzını kapatıp sessiz olması gerektiğini belirttim.

"Ailesini araştırıp bulmuş işte. Bana da sadece bunu söyledi. Son zamanlarda okula gelmemesinin en büyük nedeni bu."

"İnanmıyorum ve siz bana bunu anlatmadınız," diyerek sitemle yakındığında benim de pek bir şey bilmediğimi ama Mustafa'nın bir şekilde bizi bulup ziyarete geleceğini söyledim. Biraz olsun yatışarak başını yastığa gömdü.

"Bu gece birlikte uyuyalım mı? Sensiz bir odaya henüz alışamadım."

Buna kesinlikle itiraz edemeyeceğim için sessizce onayladım onu.

Dakikalar birbirini kovalarken ikimizin de çıtı çıkmıyordu. Yaptığımız tek şey yatağımın hemen üstünde yer alan büyük pencereden gökyüzündeki yağmur bulutlarını incelemek olmuştu. Bu gece uyumayacaktık ya da uyuyamayacaktık.

"Sence bundan sonra ne olacak, Nisa?" diye sorarken Senem, ses tonundan kederli olduğunu sezdim. Keşke sorusunun cevabını bilseydim. Keşke onu mutlu edebilecek birkaç cümle söyleyebilseydim.

"Bilmiyorum," dedim sadece. Bilmiyordum çünkü. Aldığımız kararların, girdiğimizin bu yolun doğru olup olmadığını bile bilmiyordum. Her şey arapsaçı gibi karmakarışıktı. Oysa daha geçen hafta bu zamanlarda aramızda çok farklı bir konuşma gerçekleşmişti. Senem'in söyledikleri kulağımda çınlarken gülümsemeden edemedim. Bu deli kız fazla temiz kalpli olmalıydı.

"Altun ailesi seni evlat edinmeye gelmeden bir önceki gece bana söylediklerini hatırlıyor musun?"

Senem'in aklı karışmış gibi kaşlarını kaldırarak olumsuz anlamda başını salladı.

"Hayır hatırlamıyorum. Ne dedim?" diye sorduğunda kıkırdadım. O kadar bilmiş bir şekilde konuşup hatırlamaması komikti.

"Sihirli bir elin bize değneğini uzatacağını söylemiştin. Biliyor musun? Bazen çok temiz kalpli olduğunu düşünüyorum. Demek ki başka bir şey dileseymişsin gerçekleşecekmiş."

Onunla dalga geçtiğimi anladığı için gözlerini devirerek yatağın diğer tarafına döndü. Ne var yani bunda? Kurduğu hayal bir anda gerçeğe dönüşmüştü işte. Aklımızın ucundan dahi geçmeyen düş ayağımıza kadar gelmişti.

"Kapa çeneni," diyerek mırıldanırken beni susturmak istediğini biliyordum fakat hemen pes etmeyerek biraz daha onunla uğraştığımda, "Yatıyorum ben," diyerek yorganı üstüne çekti. Aradan daha birkaç dakika geçmemişti ki sürekli dönüp durarak beni de huzursuz etmişti.

"Nisa?" diye mırıldanırken yorganı üzerinden atıp yatağın diğer tarafına, tam karşıma geçti. Gecenin bu saatinde kim bilir aklına yine neler gelmişti?

"Hıımı?" diyerek uykulu bir ses çıkarmaya çalışıp homurdanarak cevap verdiğimde kıkırdadı. Durduk yere neye gülüyordu böyle?

"En azından koleje gidip havalı çocuklarla takılacağız."

Yanımdaki boş yastığı alıp kafasına geçirdiğimde sızlanarak geri çekildi ve yatağın diğer tarafına zıpladı.

"Yemek masasında attığın çimdiği unutmadım," diyerek yaptığı şeyi ona hatırlatırken aynı hareketi bu kez ben ona sergiledim. Sızlanmaya devam etse de bozuntuya vermeden çenesini sanki hiç kapatmayacakmış gibi açtı. Onu neyin bu kadar heyecanlandırdığını anlamıyordum. Alt tarafı okula gidecektik, hepsi bu.

"Hadi ama! Biraz eğlenmek bizim de hakkımız değil mi? Yakışıklı çocuklar, kısa etekli üniformalar, dedikodular ve daha bir sürüsü..."

Gözlerimden birini açarak ona ciddi olup olmadığını sorgulayan bakışımı gönderirken aslında gerçekten çok ciddi olduğunu anladım.

"Kolejler sadece dizilerde havalı görünüyor, Senem. Gerçek hayatta öyle bir şey yok. Ayrıca pantolon da giyebiliriz. Bu yüzden kapa çeneni ve uyu artık."

Bunu, onu sinir etmek için değil de gerçekleri hatırlaması için bastırarak söylemiştim. Kendini bu kadar kolayca kaptırmasını istemiyordum. Aksi takdirde Senem'i toparlamak benim için çok zor olurdu.

"İlla hevesimi kırmak zorunda mısın?" diye homurdandığında duymazdan gelerek komodindeki gece lambasını kapattım.

"Uyu artık diye bir daha söylemeyeceğim," dediğimde pes ederek kendi tarafına geçti ve yorganı üstüne çekip gözlerini kapadı. Zafer kazanmışçasına gülümserken artık uyumayı diledim.

Dakikalar, saniyeler geçiyordu ama uyku olacak meret bana bir türlü uğramıyordu. Benim aksime Senem uykuya her zaman çabuk dalardı. Sürekli dönüp durduğum için muhtemelen onu da rahatsız ediyordum. Çalışma masasındaki ışıklı saate gözlerimi diktiğimde oldukça geç bir vakitte hâlâ ayakta olduğum gerçeği beni huzursuz etmeye yetmişti. Senem uyuyalı birkaç saat olmuştu ama bende tık yoktu. Belki de yetimhanedeki yatağıma olan alışkanlığım yüzünden yabancılık çekiyordum. Bu yüzden uyku tutmuyordu beni. Senem benimle birlikte olsa da içimdeki yoğun huzursuzluk yok olmuyordu. En azından onu uykusundan etmek istemediğim için yataktan çıktım. Komodinin üstündeki kitabı elime alıp yerleştirmek üzere kitaplığa doğru yöneldiğimde aklım yine Mustafa'ya kaydı. Bu saatlerde, hele de tatil zamanlarında hiç

uyumazdı o. Çardağın altına geçer, banka bir güzel yerleşip gök yüzüne bakarak sigarasını tüttürürdü. Şimdiden yokluğu ağır geliyordu. Yanında olsaydım yine o çokbilmiş ağzını açar ve çenemi kapatıp güzel bir hayat yaşamam için dersler verir dururdu. Elimdeki kitabı boş bir alana yerleştirirken tüm bu yorgunluktan bir an önce kurtulmanın hayalini kurdum.

Odanın içindeki kaloriferden mi bilinmez beni bunaltan tuhaf sıcaklıktan dolayı pencereye doğru yaklaştım. Her ne kadar içimdeki korku kendini konuştursa da oda gerçekten çok sıcaktı ve benim biraz serinlemeye, nefes almaya ihtiyacım vardı. Perdeyi kenara çekerek, pencereyi Senem'e değmeyecek bir şekilde aladığımda karşılaştığım soğuk havanın serinliğini doyasıya içime çektim. İyi gelmişti.

Sokak lambaları dışında arka sokakta hiçbir evin ışığı yanmadığı için kendimi ıssız bir adaya düşmüş gibi hissettim. Daha bu akşamüstü kavganın yaşandığı hemen karşımdaki evin bahçesinde yer alan havuzun içindeki su dalgalarının sesi kulağıma kadar gelirken, duyduğum tınıyla iyice kendimden geçerek gözlerimi kapadım. Fakat henüz birkaç dakika geçmemişti ki ıssız sokaktaki sessizliği oldukça gürültü çıkaran bir araba sesi bozmuştu. Siyah Chevrolet Impala'yı gördüğümde gözlerimi devirmeden edemedim. Anlaşılan bay kükreyen kedi yavrusu, dönüp dolaşıp kürkçü dükkânına geri dönmüştü. Gerçi kürkçü dükkânına geri dönen varlık tilkiydi ama beyefendi akşamüstü öyle bir esip gürlemişti ki bu ifade ona daha çok yakışmıştı. Sahi bu çocuk kış ortasında altındaki o üstü açık arabayla donmuyor muydu? Ben olsam şimdiye buz parçacıklarına dönüşmüştüm.

Servet değerindeki araba hemen karşımdaki evin kaldırım kenarında durduğunda içimdeki korkuyu bastırmaya çalıştım. Tanımadığım birinden korkmam büyük saçmalıktı. Pencereyi kapatıp içeri girmem gerekiyorken hâlâ onu izlemeyi sürdürüyordum. Anlaşılan akşamüstü yaşadıklarından ders almayan tek kişi, kükreyen kedi yavrusu değildi.

Arabasında biraz oyalandıktan sonra üst tavanını kapatarak arabadan indi. Kapı tarafına yaslanarak cebinden bir şey çıkarıp elinde oynamaya başladığında, elinde tuttuğu şeyin, etrafa yaydığı ışıktan ötürü bir cep telefonu olduğunu tahmin ettim. Anladığım

kadarıyla henüz eve girmeye cesareti yoktu ve bunun için de zaman öldürmeyi planlıyordu. Neden onu böyle derinlemesine izlediğimi bilmiyordum. Tanımadığım biriydi ve beni hiç ilgilendirmemeliydi ama elim bir türlü pencerenin koluna gidip de kapatmıyordu. Kendimi sarsarak bunun yanlış olduğunu hatırlattım. Pencerenin kulpunu tutarak kapatmaya yeltendiğim sırada saçlarını dağıtıp yukarı doğru baktı. O baktı, bense pencereyi kapatmayı unuttum. Yine yakalandım ona ama şanslıyım ki bu kez üstümde bornoz değil, pijamalarım vardı. Sokak lambalarından dolayı yüzünü tam göremiyordum ama onun da bana baktığını biliyordum ve bu kez bakışları farklıydı. Dalga geçmiyor ya da alay etmiyordu; dikkatliydi. Sanki çözemediği bir soruyu incelermişçesine gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Bakışlarımı kaçırmak istedim ama olmadı. Yapamadım. Elini ensesinin arkasına götürüp saçlarını bir kez daha dağıtırken gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Serin havadan dolayı uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirirken ne ben gözlerimi ondan çekebildim, ne de o bana bakmaktan vazgeçti. Dudakları bir şeyler söylemek için kıpırdadığında daha fazla dayanamayarak pencereyi kapatıp hızla perdeyi çektim.

Elim göğüs kafesime doğru giderken tekleyen kalbime avucumu bastırdım. Neden bu kadar hızlı atıyordu ki? Ne oluyordu birdenbire böyle? Neden titriyordu ellerim? Neden kesiliyordu nefesim? Neden karnım ağrıyordu? Karşımda merdiven yoktu ama içimde kocaman bir düşme korkusu vardı. Nereden düşecektim? Pencereden mi yoksa? Bu his de neyin nesiydi? Neden bu kadar heyecanlanmıştım ki ben durduk yere? Tanımadığım birine ikinci kez yakalandığım için mi, yoksa tanımadığım o kişi bana öylesine derin baktığı için mi?

5. BÖLÜM

Saat kaç gibi gözlerimi araladığımı hatırlamıyordum. Gerçi uyandığımda güneş doğmamış, bulutlar bir türlü kaybolmamıştı. Havanın bugün açık olacağını bile zannetmiyordum. Ruh halime göre hareket ediyordu sanki; parçalı bulutlu.

Uyandığımdan bu yana yaptığım tek şey Senem'e rahatsızlık vermeden tavandaki büyük pencereden bulutların gidip gelişini izlemekti. Böyle bir odayı geçtim, böyle bir pencereye sahip olduğum için dahi şanslı olmalıydım. Belki bulutlar güzel bir manzara yansıtmıyordu şu koyu renkli halleriyle ama açık havalarda yıldızları seyretmek eminim keyifli olacaktı.

Gözlerimi ilk açtığımda nerede olduğumu yadırgamıştım. Burası, belimdeki ağrıyı saymazsak yetimhaneden çok daha farklı ve alışılmadık bir yerdi. Bir an yetimhanedeki odamda olmayı dilesem de hemen yanımda uyuyan kız tüm düşüncelerimi altüst etti. Kendim için olmasa bile Senem için çaba göstermeliydim. Burada olmamın tek nedeni oydu.

Yattığım yerde biraz doğrularak yastığa yaslandım ve hemen yanı başımda mışıl mışıl uyuyan sarışına gözlerimi diktim. Onu ilk defa uykusunda böylesine huzurlu görüyordum. Genelde ya kaşlarını çatardı ya da ayaklarından biri mutlaka yorganın dışında kalırdı ama şimdi ikisi de ortalıklarda görünmüyordu.

Yanına sokularak dağılmış saçlarından bir tutam alıp kulağının arkasında gezdirmeye başladım. Bunu yaptığımda çok sinirlenir ve üzerime atlardı.

"Yapma," diyerek boğuk, uykulu bir sesle mırıldanmış da olsa pes etmeyip devam ettim. Tepki olarak yorganı başına çekerek uykusuna devam etmeye çalıştığında onunla uğraşmayı bırakıp geri çekildim. O sırada odanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve Esma Hanım başını kapıdan uzatarak gülümsedi.

"Tam da beklediğim gibi," diyerek odaya girdiğinde ona, "Günaydın," diye mırıldanıp artık kalkması için Senem'i dürttüm. Senem hiç istifini bozmadan yatmayı sürdürürken ben de Esma

Hanım'ı inceledim. Dünkü resmiyetine nazaran bugün çok daha sportif görünüyordu. O şık elbiselerden sıyrılıp kot pantolon ve v yaka bir tişört giymişti. Saçlarını ise arkadan toplayarak küçük bir tokayla tutturmuştu. İtiraf etmem gerekirse bu sportif, günlük haliyle Esma Hanım çok daha genç ve güzel görünüyordu. Kendine baktığı için her haliyle zaten güzel bir kadındı.

"Günaydın," diyerek homurdanarak mırıldandığında Senem, sesinden hâlâ uyku akıyordu. Esma Hanım'ı fark edince yattığı yerde doğrulup, benim gibi yastığa yaslanırken ağzını da bir karış açarak esnedi.

"Günaydın."

Esma Hanım onun bu uykulu, şaşkın hallerine ilk kez şahit oluyordu ama ben on iki yıldır onun her sabaha nasıl uyandığını çok iyi bilirdim. Çok erken uyandığında aşırı huysuz ve çekilmez biri olurdu Senem, uykusunu aldığında ise herkesten daha da hareketli olabilirdi. Senem bir kez daha ağzını iyice açıp esnediğinde Esma Hanım ona şaşkınlıkla bakıp sırıttı. Eh, sarışının bu hallerine alışması gerekiyordu.

"İyi uyudunuz mu kızlar? Yataklarınız rahat mıydı?" diye sorduğunda Esma Hanım, belimdeki ağrıyı göz ardı ederek başımı salladım. Senem ise o sırada sanki üzerinde büyük bir nazar varmış gibi esnemeye devam etti.

"Peki ya sen Senem? Yatağın rahat değil miydi? Neden burada uyudun?" diye devam ettiğinde Esma Hanım, sarışın esnemeyi bırakıp sinsi bir şekilde sırıttı. O sırıtış, hiç de iyi şeyler yapmayacağının sinyaliydi. Yaslandığım yastığı hızla çekerek başıma geçirdiğindeyse tahminlerimde yanılmadığımı fark ettim.

"Çünkü Esma Hanım, ben bu kızla neredeyse on iki yıl aynı odayı paylaştım. Bu süre zarfında her sabah birbirimizi delirtmekle meşguldük. Odamı çok beğendim ama ilk sabahımı Nisa'yı çıldırtarak geçirmeliydim. Üzgünüm."

Elindeki yastıkla başıma vurmayı sürdürürken üzerinde uykuya dair hiçbir emarenin kalmadığını anladım ve ben de aynı şekilde onun yastığını alarak kafasına geçirdim. Esma Hanım bu aptal halimizi gülümseyerek izlerken aslında kahvaltının hazır

olduğunu haber vermek için yanımıza geldiğini söyledi. O odadan çıkar çıkmaz ise yatağın üstünde zıplayarak Senem'e savaş açtım.

Hiç bilmediğimiz bir ailenin çatısı altında yaşamayı öğreniyorduk belki ama içimizdeki o deli, çocuksu his hiç kaybolmayacak gibiydi. Bizimle yaşayacak ve belki bir gün bizimle ölecekti. Senem bana göre bu dünyanın en deli, en çılgın, en şapşal insanı olabilirdi ama en önemlisi her ne olursa olsun beni bırakmayıp varlığıyla bir şeylerle tutunmamı sağlayacak dostumdu. Zamanımızın burada nasıl geçeceğini bilmiyordum ama yanımda o olduğu sürece her şey kolay olacaktı. Bunu hissediyordum.

Zehra teyzenin hazırlamış olduğu enfes kahvaltıdan sonra, zaman kaybetmeden soluğu alışveriş merkezinde aldık. Her ne kadar, Devrim Bey aniden gelen bir telefon neticesinde bize katılmayıp hastaneye gitmiş olsa da Esma Hanım onu aratmıyordu. Belki de gelmemesi çok daha iyi olmuştu çünkü karısına ayak uydurmak imkânsızdı.

Dışarı çıktığımızdan bu yana Esma Hanım bizim için epeyi bir para harcamıştı ve hiç durmadan da harcamaya devam ediyordu. Bu oldukça sinir bozucu bir hal alsa da *hayır,* kelimesini duymazdan geldiği aşikârdı.

Alışveriş denilen illete iç çamaşırı mağazasıyla başladık. Her ne kadar başta utanmış da olsam bu konuda itiraz etmek yerine ihtiyacım olanları almayı yeğledim. Daha sonrasında ise sırayı teknolojik aletlerin bulunduğu büyük bir dükkân almıştı. Her yerde olduğu gibi burada da Esma Hanım'a *hayır,* demek çok zordu. Gerçi ben ne kadar hayır demiş olsam da o zaten beni dinlemiyordu. Elimdeki dokunmatik cep telefonu ise bunun kanıtıydı. Telefon çok güzel olabilirdi ama benim için aşırı fazlaydı. Özellikle de ilk günden bu kadar eşyanın alınması üzerime koca bir yük yığılmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Üstelik sadece telefonla sınırlı da kalmıyordu. Diz üstü bilgisayarlar ve küçük televizyonları da şoförle arabaya gönderen Esma Hanım hâlâ bizim için bir şey almadığını söylüyordu. *Allah'ım! Biri lütfen şu kadını durdursun.*

İçimdeki kuruntularla savaşmayı sürdürürken Senem'de ise durumlar daha farklıydı. Gezdiğimiz mağazalar boyunca Esma

Hanım'ın suyuna gidiyor, her şeyi kabulleniyor ve bir dediğini iki etmiyordu. Sanki tüm bunlar onun işine geliyor gibiydi. Hoşgörüsüzlüğümün elbette farkındaydı ama görmezden geliyordu. Onu uyarmak istediğimde de lafı ağzıma tıkıyor, işin eğlencesine bakarak bildiğini okuyordu. Değişmeye başlayan hayatımızın ona heyecan verdiğini biliyordum ama kendini bu kadar kaptırması beni tereddüde düşürüyor, korkutuyordu. Hiç kimse en yakın arkadaşının hevesini kursağında bırakmak istemezdi ama onun değişme evreleri daha ikinci günden kendini göstermeye başladığından dizginlemesi çok yorucu olacaktı.

Eline almış olduğu çiçekli, dar bir pantolonla kabine girerken Senem, ben de oturduğum sandalyeden kalkıp bulunduğumuz kıyafet mağazasında zaman öldürmek için gezintiye çıktım. Son durağımız burasıydı ve içeri girdiğimiz andan itibaren Senem'in denemediği kıyafet kalmamıştı. O kadar hevesliydi ki yeni cicilerini almaya, ben sadece uzaktan ona akıl vermekle yetindim. Gerçi ne söylersem söyleyeyim zaten çoğunu uygulamayacağını biliyordum.

Modadan ya da giyim-kuşamdan pek anladığım söylenemezdi. Kıyafet konusunda zevklerimiz Senem'le çocukluktan beri hep ayrılıyordu. Tabiri caizse o, şatafatlı ve süslü olmanın peşindeydi, bense tam tersiydim. Abartılı ve ışıltılı çoğu şeyden nefret ederdim. Hatta üzerime bir şey alacağım zaman bile, gider en sade olan hangisiyse onu seçerdim. Senem elbise kızıysa, ben de bir nevi kot pantolon ve tişört kızıydım.

Senem'in yanından uzaklaşırken gözlerim Esma Hanım'ı aradı. Onu elbise reyonunda yakaladığımdaysa yanına giderek artık buradan gitmek istediğimi söylemek için harekete geçtim. Bu mağaza beni bunaltıyordu.

"Esma?"

Yabancı bir sesin kulaklarıma ulaşmasıyla Esma Hanım'ın gözleri ilk önce benimle buluşmuş ama hemen ardından sesin geldiği tarafa bakışlarını çevirmişti.

"Meltem, canım. Bu ne hoş bir karşılaşma. Nasılsın?"

Esma Hanım kendisine seslenen kadına gülümseyerek ilerlerken Senem de elindeki kıyafetlerle kabinden çıkıp yanıma geldi.

Benim gibi aynı noktayı izlemeyi sürdürdüğünde ikimizin de aklından aynı sorunun geçtiğine emindim. Kimdi bu kadın?

"İyi olmaya çalışıyorum. Sen nasılsın?"

Adının Meltem olduğunu öğrendiğim kısa saçlı, esmer kadının yüzünde tarif edemediğim bir hüzün belirirken, içimdeki meraklı Nisa da kendini yine konuşturmuştu. Kadının kim olduğunu bilmiyordum ama bir sorunu olduğu her halinden belliydi.

"Çok iyiyim," diyerek karşılık verirken Esma Hanım, yanına gelmemiz için Senem ve bana işaret etti. Bizi kollarının arasına çekerken karşımızdaki kadının da gülümseyerek bize baktığını fark ettim. Onu şimdi daha iyi seçebiliyordum. Kısa, koyu kahverengi saçları tıpkı Esma Hanım'ınki gibi omzunda bitiyordu ve gözleri de saçlarına uyumlu bir şekilde yine koyu kahverengiydi. Üzerindeki kıyafetlerden anladığım kadarıyla zengin birine benziyordu.

"Kızların mı?" diye sorduğunda oldukça nazikti. Nedenini bilmiyordum belki ama kibarlığı içimi ısıtmıştı.

Esma Hanım, "Evet, Senem ve Nisa," diyerek bizi tanıtınca, tebessüm ederek tokalaşmak için elimi uzattım.

"Tanıştığıma çok memnun oldum kızlar," dediğinde aynı kibarlığını devam ettirmişti. Ses tonundan ne kadar samimi olduğunu anlaşılıyordu.

"Arka sokakta oturan komşumuz Meltem."

Esma Hanım kadını tanıttığında gözlerim, duyduklarım karşısında şaşkınlıktan iyice açıldı. Arka sokak mı demişti? Bu kadın o aptal kükreyen kedi yavrusunun annesi miydi yoksa? Gerçi arka sokakta bir tane ev yoktu ama içimdeki dürtüler de ısrarla o aptalın annesi olduğunu söylüyordu.

Meltem Hanım, "Çok güzeller, maşallah," derken, Esma Hanım sanki huzursuzluğumuzu anlamış olacaktı ki kollarımızı sıvazlayarak destek olmak istedi. Gerçi burada huzursuz olan tek kişi bendim, Senem halinden gayet memnundu. "Gerçekten çok iyi bir davranışta bulundunuz Esma. Dernekteki herkes bunu konuşuyor," diye devam ettiğinde Meltem Hanım, suratımı ekşittim. Bir de dernekleri vardı yani, öyle mi?

"Ağızları torba değil ki büzesin. Hiçbir şeyi kaçırmıyorlar."

Esma Hanım'ın sert çıkan sesi, onun da bu durumdan en az benim kadar huzursuz olduğunun belirtisiydi. Mimiklerinden anladığım kadarıyla o da böyle şeylerden pek hoşlanmıyordu. Kendinden taviz vermeden hareket etmesini takdir ettim.

Esma Hanım, "Kızlar, siz bakmaya devam edin," diyerek bizi tekrar reyonlara doğru yönlendirirken Meltem Hanım'la özel bir şey konuşacaklarını sezdim. Ne konuşacaklarını çok merak ediyordum.

Senem elindeki kıyafetlerle yeniden reyonlara doğru ilerlerken ben de Esma Hanım'ın yanından biraz uzaklaşarak yürümeyi sürdürdüm ama seslerini hâlâ duyabiliyordum. Bir kulağım onlardayken yaptığım davranışın çok terbiyesizce olduğunun farkındaydım ama elimde değildi. Başıma bela alacak kadar meraklı bir insandım.

Meltem Hanım, *"Dün akşamki sesleri siz de duydunuz, değil mi?"* diye mırıldandığında, dikkat çekmemek adına elime reyonlardan bir elbise tıkıştırdım. *Evet, o tartışma seslerine ben bizzat şahit olmuştum.*

"Her ailede olur böyle şeyler Meltem. Dert etme."

Esma Hanım daha çok onu yatıştırır gibi konuşmayı sürdürürken onlara biraz daha yaklaştım.

"Neden bu kadar çok kavga ettiklerini anlamıyorum. Arada kalmaktan çok bunaldım Esma. Zaten bizim oğlan artık eve de gelmiyor. İhtiyacı olduğu zaman uğrayıp sonrasında da yüzüne hasret bırakıyor. Ona aldığımız o küçük evden sonra yanımıza yaklaşmıyor bile. Eve geldiği zamanlarda da olan şeyler malum."

Meltem Hanım'ın sesi oldukça dokunaklı çıkarken düşüncelerimde yanılmadığımı anladım. Bu kadın, kükreyen kedi yavrusunun annesiydi. Şu ana kadar çoğu tahminimde yanılmışken, bunu on ikiden vurmuştum. Sesindeki hüzün içimi sızlattığında o aptalın ne kadar vurdumduymaz olduğunu düşündüm. Annesi ne kadar kibar ve hoş bir kadındı, onu üzdüğü için utanmalıydı. Bazılarımız annelerinden mahrum kalırken, bazıları ise kıymetini bilmiyordu.

"Yanlış anlama Meltem ama on sekiz yaşındaki bir çocuğa bu yaşta ev almak çok mantıksızca."

Bu konuda Esma Hanım'a hak vermemek elde değildi. Bu mantıksız değil, bayağı saçma sapan bir davranıştı. On sekiz yaşındaki birine hiç ev alınıp, devredilir mi? Koskoca ev onun neyine yetmiyordu? Üstelik bahsettiğimiz kişi bir erkek çocuğuydu. Bunun

içkisi var, gece hayatı var. Eh, altında da Chevrolet Impala... Bayağı abartmışlardı ama farkında değillerdi.

"Farkındayım, sonradan çok pişman oldum ama onu elimizin altında tutamıyoruz. Fazla..."

"Çılgın."

"Ve de serseri."

En azından insanın oğlunu bilmesi güzel bir şeydi. Beni bornozla gördüğü anda verdiği tepkileri hatırladıkça saçımı diplerinden tutup yolmak istiyordum.

"Umarım düzelirsiniz canım," dediğinde Esma Hanım, konuşmanın bittiğini anlayarak hızla onların bulunduğu taraftan uzaklaştım. Bir süre önümdeki kıyafetlerle ilgileniyormuş gibi yaptıktan sonra Meltem Hanım'ın etrafta olmadığını fark ederek rahatladım. Gitmiş olmalıydı.

Meltem Hanım'ı kafamdan uzaklaştırırken mağazanın içinde aylak aylak gezinmeyi sürdürdüm. Senem'in yanına gitmek istemiyordum çünkü sürekli yeni bir şeyler deneyerek, *"Bu nasıldı? Yakıştı mı?"* şeklindeki sinir bozucu sorularına maruz bırakıyordu beni. Bir farklılık yapmak adına elbise reyonuna doğru ilerleyip alabileceğim bir şeyler var mı diye bakınmaya başladım ama etiketlerdeki fiyatları gördükçe dudağım uçuklayacaktı. Ne kadar da pahalıydı bu elbiseler böyle? Oysa bir metreden fazla kumaş kullanmadıklarından, adımın Nisa olması kadar emindim. Resmen israftı. Gerçi bu tarz kısa elbiseleri değil almaya, giymeye cesaretim yoktu. Güzel, ince bacaklara sahip değildim. Kalçalarım ise ayrı sorundu. Böyle elbiseler giydiğim an kendini hemen belli ediyordu. En iyisi uzak durmaktı. Ellerim her bir elbisenin fiyat etiketinde gezinirken buradan hiçbir şey almayacağımı aklıma kazıdım. Aç gözlü bir insan değildim; kaldı ki yeni ailemin parasını yemeye de meraklı sayılmazdım.

O kadar dalgın ve aylak bir şekilde etrafta geziniyordum ki mağazanın içinde kaybolsam kimse şaşırmazdı sanırım. Dalgınlığım başıma dert açacak derken önüme bakmadığım için üstünde elbise olan plastik mankeni pat diye yere düşürdüm. Eğer bir dizinin ya da filmin içinde olsaydım bu sahnede cansız manken yerine

yakışıklı bir erkeğe çarpıp âşık olmam gerekirdi ama öyle şeyler de zaten sadece dizilerde ve filmlerde gerçekleşirdi.

Mağazadaki görevliler de dâhil herkes bir anda benim bulunduğum tarafa bakınca utancımdan kıpkırmızı kesilerek özür dileyen bakışlarımla mankeni yerden kaldırdım. Üzerinde bulunan elbiseyi düzeltirken böylesine güzel bir kumaşın gözümden nasıl kaçtığına hayret ettim. Elbise çok cazibeliydi. Rengi gece mavisiydi ve dantel işlemeleri kalça kısmının hemen altından başlayıp, kolun dirsek bölümüne dek devam ediyordu. Tamamıyla dantelden işlenmişti ve her ne kadar kumaşlardan anlamasam da elbisenin görüntüsü ve parlaklığı kumaş kalitesinin çok iyi olduğunu düşündürmüştü bana. Sırtındaki dekolte kısmı ise bu elbiseyi taşıyacak kişiyi eminim çok havalı gösterirdi. Benim yerimde bir başkası olsa bunun oldukça basit bir model olduğunu düşünebilirdi ama bu elbisede çözemediğim başka gizemler vardı sanki. Bacaklarımı düşündükçe hayallerden uzaklaşmam gerektiğini hatırladım. Bu elbiseyi hayatta taşıyamazdım. Hem benim giyeceğim türden de değildi. Çok kısa olmasının yanında oldukça abartılıydı. Etikette yazan rakam da abartısının kanıtıydı.

"Bence sana çok yakışırdı."

Çok yakından gelen bu tanıdık sesin benimle konuştuğunu farz edip etiketi bırakarak arkamı döndüğümde Meltem Hanım'la karşılaştım. *Sen gitmemiş miydin yahu?* Yanıma yaklaşıp elbisenin kumaşında ellerini gezdirerek bana gülümsediğinde bir cevap vermem gerektiğini hatırladım.

"Hiç zannetmiyorum," dediğimde gözlerini elbiseden ayırarak, kaşlarını çatıp bakışlarını bana çevirdi.

"O nedenmiş?"

Gözleri bir elbisede, bir de benim üzerimde gelip giderken üzerimde nasıl duracağını tartar gibi bir hali vardı. Tanımadığı bir kızla böylesine yakından ilgilenmesi hoştu.

"Fazla kısa ve benim bacaklarım bu elbiseyi taşıyacak kadar güzel değil."

İçimde tuttuklarım hiç tanımadığım bir kadına dökülürken, o kadın yanıma yaklaştı ve çenemden tutarak beni kendine bakmaya zorladı.

"Yüzün çok güzel bir kere. Bacaklarının ne önemi var ki?"

Yutkunmamı bastırmaya çalışırken Meltem Hanım çenemi bırakarak geri çekildi. Dilim tutuldu, bir süre konuşamadım. Hatta teşekkür bile edemedim. Hiçbir zaman güzel olduğumu söyleyen birileri olmamıştı. Hatta yıllarca peşimde koşan kepçe kulak Ahmet bile bana hiç iltifat etmemişti. Mustafa'nın da suratsızıydım daha çok. Şimdi tanımadığım birinden bunları işitince garip hissetmiştim kendimi.

Meltem Hanım elinde tuttuğu çantasını omzuna atıp mağazanın çıkış kapısına doğru yöneldi. Bir teşekkür dahi edemediğim için kendime kızarken arkasını dönüp benim bulunduğum tarafa tekrar baktı.

"O elbiseyi kaçırma derim," diyerek gözlerimin içine bakıp göz kırptı ve sonrasında mağaza kapısından çıkarak uzaklaştı. Kadının arkasından bakakalırken kükreyen kedi yavrusunun çok şanslı olduğunu düşündüm. Annesi gerçekten samimi bir kadındı ve buna şükretmeliydi.

"Elbiseyi alıyor musun, Nisa?"

Gözlerim hâlâ çıkış kapısında olduğundan Esma Hanım'ın varlığını ancak sesini duyduğumda fark edebilmiştim. Bir kez daha elbiseye baktığımda asla taşıyamayacağımı düşünerek alma fikrini dahi zihnimden geçirmedim.

"Hayır, bana göre değil. Üstelik biraz..."

Pahalı demeye dilim varmıyordu. Biliyordum ki o zaman Esma Hanım'ı incitecektim ama gerçek olan da buydu.

"Alıyoruz! Bu elbiseyi de paketleyin."

Daha ben ne olduğunu anlamadan Esma Hanım mağaza görevlilerine yetkiyi vermişti bile.

"Daha denemedim bile," diye yakındığımda beni yine duymazdan gelmişti fakat gerçek şu ki bu elbiseyi istemiyordum.

"Evde denersin, olmazsa geri getiririz."

Esma Hanım'ın asıl görmezden geldiği durum benim Senem gibi olmadığımdı. Her şeye evet diyerek, kabullenen biri değildim. Böylesine pahalı bir elbiseyi giymeyeceksem almanın da bir lüzumu yoktu.

"İtiraz istemiyorum."

Esma Hanım lafı ağzıma tıkarken artık çenemi kapatmam gerektiğini anladım. Onunla baş edecek gücüm yoktu.

Mağaza görevlileri bedenimi sorduktan sonra reyonlara yönelerek, aynı elbiseden benim bedenime uygun olanı alıp paketlerken, içimdeki ses bu elbisenin başıma bir gün bela olacağını söylüyordu. Umarım tahminlerimde bu kez yanılırdım.

Alışveriş sonrası eve geldiğimizden bu yana odamdan çıkmayıp alışveriş torbalarını boşaltarak kendime küfretmekle zaman harcadım. Olan olmuştu. Elimdeki eşyaları geri vermeye kalksam mağazadan zengin olarak çıkar, elime geçen parayla da uzun bir süre huzur içinde yaşardım sanırım. Senem bana kıyasla çok daha fazla eşya almasına rağmen bu vaziyetten hiç şikâyetçi değildi. En yakın zamanda onun bu savurgan halini durdurmanın bir yolunu bulmalıydım yoksa onunla uğraşmak hiç de keyifli olmayacaktı.

Almış olduğum kıyafetleri ve abartılı mavi, kısa elbiseyi dolaba yerleştirirken içimdeki bezginlikle mücadele etmek hepsinden daha zordu. Yerdeki boş torbaları topladıktan sonra masanın üstündeki cep telefonunu ellerimin arasına aldığımda içimdeki sıkıntı kat be kat arttı. Ne vardı sanki bu kadar çok para harcayacak? Oysa elimdekilerle yetinmeyi iyi bilirdim.

Tüm bu fazlalıkların yanı sıra Esma Hanım birkaç kitap almama da izin verdiği için ona minnettardım. Masadaki yeni romanları kitaplığa yerleştirirken odamın kapısı tıklatıldı.

"Girebilir miyim Nisa?"

Tüm gün yüzünü görmediğim Devrim Bey kapıdan başını uzatıp izin istediğinde onu onaylayarak etrafı toplamaya devam ettim.

"Nasıldı alışveriş?" diyerek merakla sorduğunda gözleri yerdeki boş torbalara kaydı.

"Pek benim tarzım olduğu söylenemez," diye itiraf ettiğimde gülümsemesi yüzüne yayıldı. Üstündeki kumaş ceketin iç cebinden küçük bir şey çıkarıp bana uzattı. Bir nüfus cüzdanıydı.

"Yarın okul kayıtlarınızı yaptıracağım ama ondan önce bunu halletmem gerekiyordu. Senem'in kimliği için birkaç belgeye daha

ihtiyacım var ama en kısa zamanda mutlaka halledeceğim. Her ne kadar henüz üstünde bir resim olmasa da sana bunu vermek istedim."

Dudaklarım titrerken nefesimin kesik bir şekilde çıkmasına mani olamadım. Boğazımda oluşan düğümle dokundum elimdeki nüfus cüzdanına. Annem, babam beni yalnızlıkla harmanlanmış bir ormana hapsederken şimdi bambaşka bir ailenin soyadını taşıyordum.

"Nisa Altun."

Dudaklarımdan buruk bir şekilde çıkan yeni ismimi fısıldarken, Devrim Bey yanıma yaklaşarak yanağımı okşadı.

"Artık benim kızımsın."

Artık onun kızıydım. Kâğıt üzerinde de bu ailenin bir parçasıydım. Belki başka birinin genlerini taşıyordum ama ne Devrim Bey, ne de Esma Hanım için bunun bir önemi yoktu. Biz bu eve adımımızı attığımız an onların çocukları olmayı kabul etmiştik.

"Teşekkür ederim Devrim Bey," dediğimde omuzlarımdan tutarak kendime gelmem için beni sarstı.

"Artık şu bey kısmından kurtulalım mı? Amca diyebilirsin mesela."

Söyledikleri karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Her ne kadar resmiyetten hoşlanmasam da ona amca demek garip kaçacaktı.

"Peki Devrim Be..."

Cümlemi bitirmeden boğazımı temizledim:

"Yani Devrim amca."

Bunu duyunca yeniden gülümseyerek yanağıma küçük bir buse kondurdu, burnuma yayılan kokusu yeni tıraş olduğunu itiraf ediyordu adeta.

"İşte böyle. Yemekte görüşürüz, kızım."

Kızım? Bu kelime öylesine kutsaldı ki insanın yüreğinde ince bir sızının oluşmasına neden oluyordu. Devrim Bey söylediğinde ise o sızıyı yok sayacak kadar güzel bir ninni gibi geliyordu...

Devrim amca odadan çıktıktan sonra yerdeki karmaşıklıklara aldırmadan elimdeki nüfus cüzdanıyla yatağa oturdum. Gerçek anne ve babam şu anda neredeydi, ne yapıyorlardı, hayatlarına nasıl devam ediyorlardı bilmiyorum ama artık onların hiçbir

zaman olmadığını ve hiçbir zaman benim için gelmeyecekler kabullenmem gerekiyordu.

Anne adı Esma, baba adı Devrim. Artık Nisa Altun olarak hayatıma devam edecektim. Geçmişimdeki sis bulutlarından sıyrılıp her şeye sünger çekerek yeni hayatımın kapısından bakmak yerine içine atılmalıydım. İçerideki yaşama kucak açmalı ve bununla barışık etmeliydim. Senem için, bana değer verip sahiplenen bu insanlar için bunu yapmaya mecburdum.

Nisa Altun... İşte bu saatten sonra değiştiremeyeceğim tek gerçek avucumun içinde yer alıyordu.

6. BÖLÜM

Okul hayatım ele alındığında her zaman aklı başında, başarılı bir öğrenci olmak için çaba gösterdiğim açıkça görülebilirdi... Bu, ilköğretimde başlayıp, lisenin şimdiki dönemine kadar böyle devam etmişti. İlköğretimde karnemdeki notlar her zaman çok iyiydi. Elimden geldiğince lisede de bunu değiştirmek istemedim. Gerçi lise ve ilköğretim elbette aynı kefeye koyulup tartılmazdı ama notlarım benim için önemliydi.

Tatile girmeden önce aldığımız son karnedeki notlarım da fena değildi. Her ne kadar bazı derslerde düşüş yaşamış olsam da dönemi takdirle kapatmıştım. Bir nevi inek öğrenciydim. İlerde ne olmak istediğimi kestiremesem de notlarımı iyi tutmak için gayret ediyordum. Bir gün kendi ayaklarımın üzerinde durmayı ve kararlarımı kimseye sormadan almayı herkesten daha çok istiyordum. Bu denli inatçı olmamın en büyük nedeni ise Sevda Hanım'ın üzerimdeki etkisiydi. Okula gittiğimiz dönemler boyunca bizim için yapmadığı faaliyet kalmadı. Hiçbir çocuğun cahil bir şekilde büyümesini istemez, her birimizin geleceğinin parlak olmasını dilerdi. Ona olan saygım ve hayranlığım nerede yaşarsam yaşayayım hiçbir zaman değişmeyecekti.

İşin esas noktasına gelirsek...

Koleje gitmek için hazırlık yapıyordum. Sanki hiç istemediğim bir durumun tam ortasında yer alıyormuşum gibi hissettiriyordu bu durum.

Devrim amca Senem'in kimlik işini hallettikten sonra, geçtiğimiz hafta içi bizi yeni okulumuza kaydettirdi. Eğer koleji beğenmezsek bu fikrinden vazgeçip daha uygun bir lise ayarlayacağını da dile getirdi. Fakat Senem'in bu konudaki tutumunu bildiğimden sesimi dahi çıkarmadan topu ona attım ve bu da zaten onun işine geldi. Hatırladıkça sinirlerim geriliyor, gözlerimi devirmekten kendimi alamıyordum.

İki gün önce Senem ve Devrim amca koleje giderek hem kayıt işlemlerini halletmiş, hem de etrafı gezmişlerdi. Senem'in anlattıklarına

bakılırsa dibi bir güzel düşmüştü. Sürekli binanın içindeki kısın lardan bahsederek saatlerce başımın etini yedi. Devrim amcanı tüm ısrarlarına rağmen o gün evde kalmayı tercih ettim. Aynı gü akşam yemeğinde Devrim amca üzerimdeki tereddüdü fark etm olacaktı ki Senem'le iş birliği yaparak kolejin eğitim sisteminde bahsetti. Fakat içimdeki korku eğitim sisteminden kaynaklanm yordu. Kişi kendini adadığı sürece eğitim her yerde aynıydı. As mesele o ortamda tanışacağım insanlardı. Onlara ayak uyduru uyduramayacağımdı. Senem belki bunun altından çabuk kalkabi lirdi çünkü o girişkendi. İnsanlarla kaynaşmayı severdi ama be öyle değildim. Birileriyle tanışıp konuşmaya korkardım. Dışarıda biri görse soğuk nevalenin teki olduğumu düşünebilirdi. Tek bi kişi böyle olmadığımı her defasında dile getirirdi ki o da zaten ya nımda değildi. Burada geçirdiğim kısa süre zarfında Mustafa'yı ve o bilmiş tavırlarını öylesine çok özlemiştim ki yanımda olsa ben ikna etmek için elinden geleni ardına koymazdı.

"Aklını başına topla kızım! O okula gideceksin," der, gerekirs kolumdan tutup sürüklerdi. Keşke yanımda olsaydı.

Üzerimdeki yoğun stresin asıl nedeni ise bugün okulun ilk günü olmasıydı. Yeni okulumda geçireceğim ilk gün... Kış tatili koşuşturmalarla artık sona ererken, beni korkutan gün gelip çatmıştı. Aynadaki üniformalı kız o kadar çaresiz görünüyordu ki elinden tutup ona destek olmak, korkmaması için ikna edici sözler mırıldanmak istedim fakat yapamadım. Çaresizliğim zifiri bir karanlık gibiydi.

Senem'in ne halde olduğunu bilmiyordum ama dün geceden saçlarımı düzleştirmiş ve sabah sabah bununla uğraşmak istememiştim. Fakat ne kadar tarasam da bir türlü düzgün bir şekil yakalayamadığımdan yana atarak hepsini elime alıp ördüm. Aynadaki korkulu bakışlarla işim bittiğinde yerdeki çantayı elime alarak Senem'in yanına gitmek için harekete geçtim. Sesi soluğu çıkmıyordu. Dün gece yatmadan önce odama gelerek okul için çok heyecanlı olduğundan bahsedip durmuştu. Kendini çok çabuk kaptırıyordu ve bu beni kaygıya sürüklüyordu. Kapının koluna uzandığım sırada biri benden önce davranarak hızla kapıyı açtığında başım ne yazık ki kapıyla öpüşmek zorunda kaldı.

"Hazırlandın mı?"

Duyduğum sesle alnımı ovalarken Senem hiç aldırmadan odama girdi.

"Kızım, yavaş açsana şu kapıyı!"

Alnımdaki sızıyı ortadan kaldırmak ve kızarıp kızarmadığını görmek için aynanın karşısına geçtiğimde Senem de hareketlenerek beni takip etti. Gözlerimiz aynada buluşurken bana tuhaf bir şekilde baktığını gördüm.

"Sakın bana okula bu halde gideceğini söyleme."

Sesindeki tınıdan ne demek istediğini anlamadım:

Merak?

Şaşkınlık?

Küçümseme?

Son kelimeyi aklımdan geçirirken suratımın düşmesine engel olamadım.

"Ne varmış halimde?" diyerek kollarımı birbirine kenetlerken sesimi kırgın tutmaya özen gösterip bozulduğumu belli etmek istedim. Fakat Senem bunu da görmezden gelerek ellerini beliyle buluşturup baştan aşağıya beni süzmeyi tercih etti.

"Deli misin Nisa? İstersen sol tarafını da ben öreyim, hepten altı yaşındaki çocuklara benze. Koleje gidiyoruz kızım, anaokuluna değil!"

Beni görüntümle yargılarken kırıcı olduğunun farkında değildi.

"Ben halimden memnunum," diyerek omuz silkip kapıya doğru yöneldiğim sırada benden hızlı davranarak kolumdaki çantayı çıkardı ve beni aynanın önündeki tabureye itekleyerek hızla oturttu.

"Saçlarına şekil vereceğim," dediğinde çoktan örgüyü bozmaya başlamıştı. Oysa nasıl göründüğüm benim umurumda değildi ve ilk günden okula geç kalmak istemiyordum.

"Senem, geç kalacağız," diyerek ayaklandığım sırada beni tekrar tabureye yapıştırdı. Bozmuş olduğu örgüden dolayı dalga haline gelen saçlarımda elini gezdirirken, bir tutamını alarak önümde taç şeklini vermeye başladı.

Senem'in benimle uğraşmasını aynadan izlerken bugün aslında çok farklı göründüğünü anladım. Gözüme ilk çarpan şey yüzündeki makyajdı. Onu daha önce makyaj yaparken görmemiştim çünkü hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. Yüzü bebek gibiydi.

Ayrıca saçlarına da bayağı özen göstermiş ve değişik dalgalarla süslemişti. Gerçekten farklı ve daha çok bu yeni dünyaya aitmiş gibi görünüyordu.

"Sen makyaj mı yaptın?" diye sorduğumda istifini hiç bozmadan işine devam etti.

"Yapmış olabilirim."

İnkâr etmiyordu ama hangi ara o makyaj zımbırtılarını aldığını merak etmiştim.

"Alışverişte fazla bir şeyler mi aldın?"

Esma Hanım ikimize de eşit derecede para harcamıştı. Ben sadece pudra ve allık gibi basit malzemeler alırken Senem'in yüzündekiler çok daha fazlasıydı.

"Almış olabilirim."

Cevabı sinirlerimi bozarken bu tavırların ona hiç de yakışmadığını düşündüm. Bu kadar tutarsız davranmamalıydı.

"Senem!" diye bağırdığımda bile bana aldırmadan aynanın önündeki çekmeceleri açıp karıştırmaya başladı. Eline küçük bir fırça ve allık kutusunu aldığında ne yapmaya çalıştığını anlayarak geri çekildim.

"Sana da biraz allık sürelim," dediğinde hızla oturduğum tabureden kalktım. Bu saçmalıkları istemiyordum. İnsanların beni görüntümle yargılamasını da istemiyordum.

"İstemiyorum," diyerek diretirken elindeki malzemelerle yanıma yaklaşmayı sürdürdü.

"Koleje gidiyoruz Nisa. Oradaki insanları düşün ve biraz da olsa kendine çeki düzen ver."

Koleje dair düşüncelerinin sadece dizilerde gördükleriyle sınırlı olması artık sinir bozucu bir hâl almaya başlamıştı. Gerçek hayat böyleydi. Oranın da normal bir okuldan farkı yoktu ama Senem ısrarla bunu görmek istemiyordu.

Yüzümü buruşturmakla kalmamış, aynı zamanda gözlerimin de dolmasına engel olamamıştım. Başkalarının değil de en yakın arkadaşımın görüntümle beni yargılaması kırıcıydı. Yaptığı hatayı fark etmiş olacaktı ki elindeki fırça ve kutuyla yeniden yanıma yaklaşarak, "Sadece biraz allık," diyerek [illegible]ecen bir tavırla sordu

fakat bu kırgınlığımı yok etmedi. İtiraz etmeyerek ona izin verirken işini bitirip çekmecelerden bu kez de başka bir şey çıkardı.

"Rimel de sürelim."

"Kendim halledebilirim."

Sesim oldukça katı çıkmıştı, elindeki rimeli alıp aynanın karşısına geçtim. Beceriksizce kirpiklerimle uğraşırken Senem de kıyafet dolabımı açıp içini karıştırmaya başladı.

"İşin bittiğinde üzerine bunu geçir. Sana çok yakışmıştı."

Eline almış olduğu kırmızı hırkayı yatağın üzerine attıktan sonra odadan çıktı. Senem'in yanımdan ayrılması işime gelmişti. Biraz da olsa rahatlamıştım. Sabah sabah bu da neydi şimdi? Emrivaki tavırlar, hiçbir şeyi beğenmemeler... Senem sanki tanımadığım birine dönüşüyordu ve kendini bu süslü hayata çabuk kaptırıyordu. Belki bunu düşünmek için çok erkendi, kuruntu yapıyordum belki de; bilmiyorum. Sonuçta buradaki ilk haftamızdı ama böyle düşünmekten kaçamıyordum. Kaçtıkça hissiyatım beni kovalıyordu.

Rimeli sürmeyi beceremediğim için kapağını sitemle kapatarak çekmecenin içine fırlattım. Yeni okulumun ilk gününün böyle saçma bir şekilde başlaması gerekmiyordu. Kolejin uğursuz kokusunu şimdiden alabiliyordum. Eğer normal bir liseye gitmiş olsaydık bu sabah tüm saçmalıkları yaşamamış olurduk. *Neden sarışına karşı çıkamıyordum ki? Nedeni bariz değil mi? Kendimi ona borçlu hissediyorum. Bu hayata girmemin tek nedeni o.*

Yatağa atmış olduğu hırkayı sırf onu kırmak istemediğim için üzerime geçirdim. Şubat ayının başlarında olduğumuzdan montumu da yanıma aldım. Odadan çıkıp merdivenlere yöneldiğim sırada Zehra teyzenin neşeli kahkahası kulaklarıma kadar gelmişti. Biraz da olsa gülümsememe neden olduğu için o tonton yanaklarına sulu öpücüklerimi bırakacaktım.

Merdiven korkuluklarına tutunarak aşağıya indiğimde Zehra teyze kahvaltı masasını topluyor, Esma Hanım ise ona yardım ediyordu. İkisini de hiç rahatsız etmeden doğrudan kapıya doğru ilerlediğimde Esma Hanım elindekileri masaya bırakarak yanıma yaklaştı. Yanaklarıma öpücükler bırakırken bana bugün için şans diledi. Gerçek şu ki şansa bayağı ihtiyacım olacaktı.

Orhan amcanın bu soğuk havaya rağmen bahçedeki havuz temizlediğini gördüğümde ona el sallayarak sokakta yer alan ar baya doğru ilerledim. Devrim amca, Sedat abinin yanında oturduğ için ben de arka koltuğa Senem'in yanına geçtim. Doktor amcam zın söylediğine göre Sedat abi ilk olarak bizi okula, ardından c onu hastaneye bırakacaktı. Senem'le aramızdaki sessizlik kendi belli ederken bundan şikâyetçi olmadım. Sergilediği saçma tavı lardan sonra konuşmak pek de istediğim bir şey değildi.

Kısa bir zaman zarfında okula ulaştığımızda Sedat abi araba sağa çekerek direksiyondaki yerinden kalktı. Kapımızı açmak içi yeltendiğinde buna gerek olmadığını ve mümkünse bunu tekra lamamasını rica ettim. Bana hizmet ettiği için kendimi iğrenç hi setmiştim. Oysa aynı kefede yer alıyorduk. İkimizin de birbirin den farkı yoktu.

Tıpkı Esma Hanım gibi Devrim amca da bize iyi şanslar dileye rek yanımızdan ayrıldığında Senem'le birlikte okulun büyük demi kapısına doğru ilerlemeye başladık. Bahçeye adımlarımızı atmada önce çevredeki arabalar dikkatimi çekmişti fakat asıl dikkat çeki olan onca arabaya rağmen kimsenin etrafta olmamasıydı. Muhte melen dersler çoktan başlamıştı. Okula girecekken duraksayara başımı kaldırdım ve tabelada yazan ismi okudum:

Özel Ulusoy Koleji.

Senem bana sokularak koluma girdiğinde yaşamış olduğumu tatsızlığı bir kenara atarak gülümsemeye çalıştım. En azından onu heyecanına ortak olmayı denemeliydim. Kol kola üç katlı okul bi nasına doğru ilerlediğimizde Senem'in dibinin düştüğü kadar gü zel ve temiz bir yer olduğunu fark ettim. Kış mevsiminde olma mıza rağmen bahçede büyük yeşil çalı çitleri yer alıyordu. Bir ar çitlerin gerçekliğini kontrol etmek için dokunmak istedim ama ardından saçmalamayı kenara bırakarak yürümeye devam ettim

Derslerin başladığını düşünerek merdivenlerden çıkıp binaya girdiğimizde yanıldığımı anladım. Giriş kısmı kafeteryadan oluşu yordu ve neredeyse tüm öğrenciler buradaydı. Senem'in yeşil göz leri şaşkınlıkla açılırken benim de ondan pek bir farkım yoktu. Et raftaki öğrenciler kendinden geçmiş bir halde birbirleriyle gülüşüp sohbet ederken kimsenin bizi fark etmediğini anladım. İçim rahat lamıştı. Dikkat çekmeyi sevmiyordum.

Senem'i kolundan sürükleyerek boş bir masaya doğru ilerlediğimizde sarışın bir kızın bakışları bizim bulunduğumuz tarafa kaydı ve oturduğu sandalyeden kalkarak bize doğru yürüdü.

"Selam! Siz yeni öğrenciler olmalısınız. Ben, Damla Çetin."

Bir anlığına, *"Hadi canım! O kadar çok belli ediyor muyuz?"* diyerek dalga geçmek istesem de Senem'in bakışlarıyla karşılaştığımda bu isteğimden vazgeçtim. Karşımızdaki kızın pek de samimi olduğunu düşünmüyordum. Ses tınısından anladığım kadarıyla oldukça yapmacık biriydi ama yeni olduğumuz için illaki kendimizi tanıtmak zorundaydık.

"Nisa."

"Senem."

"Halam sizden bayağı bahsetti. Altunlar'ın evlatlık kızlarısınız, değil mi?"

Dakika bir, gol bir! Bunu da nereden biliyordu?

Senem kaşlarını kaldırarak merakla bana baktığında ben de aynı şekilde kaşlarımı çatarak karşımdaki sarıya karşılık verdim. Yaptığı boşboğazlığı fark etmiş olacaktı ki, "Halam okul müdürüdür," diyerek açıkladı. Halasından aldığı bilgi için onu suçlayamazdım elbette ama yine de kanım ısınmamıştı Damla denen bu sarışına.

"Evet, onların kızıyız," diyerek karşılık verirken Senem, otuz iki dişini de sergilemeyi unutmamıştı. O gülümsemeyi bir an önce kesmesi gerekiyordu. Her sarışının onun gibi saf ve iyi olmadığını anlamalıydı. Hele de karşımızdaki kızın meraklı bakışları epey sinsi biri olduğunu haykırıyorken.

"Devrim amcayı çok severim," dediğinde içimden "Hadi canım!" diye geçirdim. Anlaşılan bizim doktor amca bu çevrede bayağı tanınan biriydi.

"Ders sekizde başlamıyor muydu?"

Okulun koridorunda yer alan saate bakarak, edindiğim bilgiyi sert bir tavırla dile getirdiğimde Damla gözlerini devirerek omuzlarını düşürdü. Şimdiden birbirimizden hoşlanmamıştık, güzel.

"Evet ama bugün okulun ilk günü olduğu için bir saat geç başlıyor."

Saçma kolejin saçma kurallarına hoş geldin Nisa.

"İlk önce halamın yanına gider, sınıflarınızı öğreniriz. Ardından da size okulu gezdiririm."

Buna hiç gerek olmadığını söylemek istediysem de Senem araya girerek beni engelledi.

"Çok iyi olur."

Kızın teklifini kabul ederken oldukça sevinçliydi Senem. Eh, yeni arkadaş edinmeye benden daha çok hevesliydi. Damla, Senem'in sevincine gülümseyerek ortak olurken, bana da ters ters bakmayı tercih etti. Senem'i bilemem ama bu Damla denen sarışından hiç hoşlanmamıştım. O da benden hoşlanmamıştı; en azından duygularımız karşılıklıydı. Senem'i ondan uzaklaştırarak koluna girdiğimde daha çok sahiplenici bir tavır sergiledim. Senem benimdi ve karşımdaki meraklı sarışınla şimdiden anlaşmak zorundaydık. En yakın arkadaşıma gözlerini dikerse, o gözleri zevkle oyacağımı da bilmeliydi.

Damla'nın halasından sınıf bilgilerimizin olduğu kâğıtları aldığımızdan bu yana, moralim daha ne kadar bozulabilirdi, bilmiyorum. Eski okulumuzdaki gibi burada da Senem'le aynı sınıfta değildik. O eşit ağırlığın A sınıfında, bense sayısalın B sınıfındaydım. Üstelik işin kötü tarafı da Damla denen çenesizle aynı sınıftaydı Senem. Allah kıza bir çene vermiş, gerisini koyuvermiş. Susmak bilmiyordu! Hayır, tamam okulun bilgisayar, kimya, fizik laboratuarlarını tanıtırsın, tiyatro salonunu da gösterirsin anlarım da sözelcilerdeki Selin'in kış tatilini Uludağ'da geçirmesinden bana ne be kardeşim! Neymiş efendim ailesi bayağı zenginmiş, bir dediğini iki etmiyorlarmış, yok her istediği oluyormuş da... Miş miş miş de muş muş muş! Bütün bunlardan bana ne?

"Sonra işte sevgilisiyle ayrıldılar ama tabii oğlan saf, salak; hâlâ bunun peşinde fır dönüyor."

Şimdiki konumuz ise sayısalcılardan Nesrin'in sevgili maceralarıydı. *Ağzının ortasına bir çarpacaktım görecekti o zaman kim saf, kim salak!*

"Gerçekten salakmış," diyerek Senem de ona ayak uydurmaya çalışırken sinir krizi geçirmeme ramak kalmıştı. Sınıflarımızı öğrendiğimizden bu yana Damla'ya ayak uydurmak için her türlü şekle girmişti. Bu durum da benim vampir dizilerin deki gibi ölüp ölüp

dirilmeme yetmişti. Güldüğünde gülüyor, dedikodularının her birine yorum yapıyordu. Oysa tanışalı daha yarım saat bile olmamıştı. Bu kolejin başıma bela açacağını biliyordum hatta kırmızı sinyaller ötmeye başlamıştı bile. Senem'i iyice kendime çekerken Damla bize gözlerini diktiğinde, ona önüne dönmesi için başımla işaret ettim. Suratını düşürse de dediğimi yaptı.

"Bana bak, bu kızı hiç gözüm tutmadı. Haberin olsun," diye kulağına fısıldadığımda kendini geri çekip bana kaşlarını çatarak baktı.

"Biraz sessiz konuş Nisa. Duyacak."

Homurdanmasına aldırmadan kulağına fısıldamayı sürdürdüm.

"Zaten sessiz konuşuyorum," diye çemkirirken gözlerini kısarak kolumdan çıkıp Damla'nın arkasından yürümeye devam etti. Kafeteryaya yeniden döndüğümüz için içime su serpilmişti. En azından bu kadar insanın içinde dedikodu yapmaya bir son verirdi. Değil mi? Versin bir zahmet!

Kafeteryadaki boş masalardan birine geçip oturduğumuzda etraftaki kalabalık da yavaş yavaş azalıyordu. Damla sanki koca okul onunmuş gibi davranarak sandalyeye iyice yayılıp elindeki meyve suyunu yudumlarken, giriş kapısından içeriye uzun boylu bir kız girdi. Oldukça güzel bir kız... Saçları benimki gibi koyu kahverengiydi ama benim dağınıklığıma rağmen onunki dümdüzdü. Başındaki beresinden, ayağındaki çizmelerine kadar buram buram sosyete kokuyordu. Senem bakışlarımın nereye kaydığını gördüğünde benim baktığım noktaya bakarak yutkundu. Eh, Allah özenle yaratmış. Kız gerçekten çok güzeldi ve kıskanmamak elde değildi.

"Aybüke Erbay. Annesi ve babası ayrı. Nedendir bilinmez, dedesinin soyadını taşıyor. El bebek, gül bebek büyüdü ama bir nevi okulun sevgili prenses sürtüğü."

Damla gözlerimizin nereye kaydığını anlamış olacaktı ki o susmayan çenesini tekrar açmıştı. *Konuşmazsan ayıp olurdu zaten Damla'cığım, lütfen konuş.* Sürtükmüş... Güzelliğini kıskandığım kızı tanımıyordum ama böyle bir yakıştırma yapması doğru değildi. Hiçbir insan böylesine iğrenç bir kelimeyle anılmayı hak etmiyordu.

"Gerçi şu ana kadar adı sadece Demir'le çıktı ama biz başkalarına verdiğini de duyduk."

Demir kimdi? Başkalarına ne vermişti bu kız? Damla hangi dilden konuşuyordu böyle? Dedikodu yapıyorsun madem biraz açıklayıcı ol da biz de anlayalım.

"Ne verdiğini duydunuz?"

Dudaklarımdan dökülen meraklı kelimelere engel olamazken Damla kıkırdadı. *Şimdi ne dedim ki ben?*

"Nisa, sus istersen," diyerek çemkirdiğinde Senem hâlâ ne olduğunu anlayamamıştım. Açıklamayı düzgün yapmayan kişi Damla ama azarı işiten bendim. Ne güzel bir durumdu bu böyle.

"Ne var? Merak ettim."

Aynı şekilde sesimi yükselterek ona karşılık verirken koluma anlamam için bir çimdik attı.

"Ne olabilir sence?" diyerek imalı bir şekilde sorduğunda ise gözlerimi tekrar o güzel kıza diktim. Hayır ama... Bu gerçek olabilir miydi? Etrafını büyüleyen o kız sürekli herkesle takılan ama aynı zamanda da soluğu yatakta alan dizi karakterleri gibi biri miydi? Ne diyebilirdim ki? Güzelliğine yazık etmiş.

Aybüke denen kız elindeki kahvesiyle bir masaya geçip oturduğunda birkaç kız da hemen yanına gitti. Popüler bir prenses olmak böyle bir şeymiş demek ki...

Bakışlarımı Aybüke'nin üzerinden çekip kafeteryayı incelediğimde kütüphanenin nerede olduğunu merak ettim. Malum, Damla her şeyden bahsetmiş, sözde tüm okulu gezdirmişti ama kütüphaneyi göstermek aklına bile gelmemişti. Gerçi bu dedikodu meraklısı kızın kitap okuduğundan bile şüpheliydim ya neyse.

"Damla, gelsene buraya!"

Birinin Damla'ya seslendiğini işittiğimde başımı o tarafa çevirdim. Seslenen kızın kendisinden çok saçlarına odaklanmam normal miydi? Çünkü hep imrendiğim o kıvırcık saçlara sahipti. Benim saçlarım ne dümdüzdü, ne de kıvırcıktı. İkisinin karışımından oluşmuş bir salata gibiydi. Üstelik hiç de düzene girmez, sadece düzleştirdiğim zaman bir şeye benzerdi.

Damla'ya seslenen kız, bizim oturduğumuz masaya gözlerini dikerek yanındaki oğlanın kulağına bir şeyler fısıldadı. Her ne dediyse bilmiyorum ama oğlanın gözleri benimkilerle buluştu ve

yanağında oluşan çukurla birlikte bize gülümsedi. Rahatsız olarak gözlerimi kaçırdım.

"Tamam, siz çıkın sınıfa. Ben de geliyorum hemen," diyerek karşılık verdiğinde Damla, diğer masadakilerin onun sınıf arkadaşları olduğunu anladım. Artık Senem'in de sınıf arkadaşlarıydılar.

Kıvırcık saçlı kız merdivenlere doğru gitmeden önce tekrar bize baktığında suratında bir tebessüm oluştu. Burnu havada birine benzemiyordu ama o saçlarıyla bile çok havalı görünüyordu.

"Bahar ve Batuhan Karadağ. İkiz kardeşler. Birbirlerine hiç benzemezler. Ne huy, ne de tip bakımından ama birbirlerinden de kopamazlar. Okulun göz bebekleridir. Tabii Emre ve Demir'den sonra."

Nasıl başarıyordu bilmiyorum ama Damla denen bu kız içimdeki merakı hissetmiş gibi hemen açıklamıştı kim olduklarını. Belli ki çevresi olan biriydi.

"Ha, bu arada, bilin diye söylüyorum. Gamzeli benim. Batuhan yani," diye devam ettiğinde anlaşıldığını belirtircesine başımızı salladık.

"Ve işte geldi," diyerek heyecanla fısıldadığında bu kez onunla birlikte ben de okulun giriş kapısına baktım.

"Bizim grubun canı ciğeridir. Altındaki arabayı gördünüz mü? Bir Dean Winchester'da, bir de bizim Demir Gürsoy'da var Chevrolet Impala."

Kulaklarım doğru mu işitmişti? Ne demişti bu kız biraz önce? Chevrolet Impala mı? Demir Gürsoy mu? Hadi canım oradan!

Giriş kapısından okulun kafeteryasına giren uzun boylu çocuk montunun şapkasını çıkardığında, bunun bir kâbus olmasını diledim. Başımdan kaynar sular dökülüyormuşçasına yandığımı hissettim. Şaka falan olmalıydı? Aynı kişi olamazdı, olmamalıydı. Kükreyen kedi yavrusu, Demir Gürsoy denen şahsiyet olamazdı.

Dizlerimin üstündeki çantayı masaya koyarak beni görmemesini diledim. *Allah'ım lütfen! Lütfen, şimdi olmaz. Bu şekilde rezil rüsva olamam.*

"Nisa, bu o!" diyerek sessizce kulağıma büyük bir heyecanla fısıldadığında Senem, çantamı biraz kenara çekerek nereye yürüdüğüne baktım. Aybüke'nin yanındaydı ve bir şeyler konuşuyorlardı. Kıza göz kırpıp, saçıyla oynadığında sevgili olduklarını düşündüm.

"Anlamadım," dediğimde hâlâ ona bakıyor ve beni fark etmemesi için sessizce dua ediyordum.

"Hani demiştim ya sana, geldiğimiz gün eşofmanlı bir çocuk gördüm diye, bizim semtten hani. Bu o! Aynı okuldaymışız."

Ciddi olmamasını diledim. *Lütfen, ciddi olma Senem.* Hatta ilk kez tüm ciddiliğini kenara bırakarak benimle dalga geçtiğini düşündüm. Komik değildi.

O çocuğu gördüğünden bu yana hiç dilinden düşürmedi. Hatta sırf onu görebilmek için semtte birkaç kez gezintiye çıktı ama sonuç başarısızdı. Bense... Kahretsin ki bense çocuğa kendimi bornozla sergilemiş ve bir de üstüne çok güzel rezil olmuştum. İşin en kötü yanı ikimizin de karşılaştığı kişinin aynı olmasıydı. Bu durum arapsaçına dönmeye başlıyordu. Damla bir bana, bir de Senem'e bakıp aramızdaki fısıldanmaya anlam veremediğinde, bu kez hapı fena halde yuttuğumu anladım.

Oturduğum sandalyeden hızla kalkarken bir hayli ses çıkarınca kükreyen kedi yavrusunun beni fark etmesi de kaçınılmaz oldu. Kahretsin yine ona yakalanmıştım. Bulunduğum tarafa baktığında ilk önce şaşırmış ama ardından da dudakları kıvrılarak gülmeye başlamıştı. Beni hatırladığından hiç şüphem yoktu. Aybüke'ye bir şeyler mırıldanıp bizim bulunduğumuz masaya doğru yöneldiğinde çantamı hızla alarak buradan kaybolmam gerektiğini anladım.

"Damla, kütüphane nerede?"

Ani çıkışıma nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Damla, parmağıyla üst katı işaret etti.

"Üçüncü katta, koridordun sonunda."

O kükreyen kedi yavrusu masaya yetişmeden benim ortalıktan toz olmam gerekiyordu.

Senem, "Nisa, derse beş dakika var!" diye arkamdan bağırmış olsa da duymazlıktan gelerek koşar adımlarla merdivenlere ilerledim. Etrafta kimseler olmadığı için kendimi biraz şanslı hissederek üçüncü kata dek nefes almadan çıktım.

Kütüphanenin bulunduğu kata ulaştığımda nefes nefese kalarak çantamı yere attım fakat daha ben nefesimi dizginleyemeden hiç istemeyeceğim bir şey gerçekleşti ve okulun ders zili çaldı. Şanssızlığın bu kadarıydı! Bugün gerçekten benim günüm değildi.

Sabah yaşadıklarımı ele alırsak Senem'le aramızdaki atışma beni kuşkulandırıyordu. Kendini her şeye bu kadar çabuk kaptırmamalıydı. Bir de üstüne Damla denen dedikodu meraklısı kızla tanışıp, daha ilk dakikalardan beni ikinci plana atması saçlarımı yolma isteği uyandırıyordu. Fakat en berbat olanı onun burada olmasıydı. Demir Gürsoy, Senem'in çok bahsettiği şu ultra yakışıklı olan çocuktu ve en kötüsü de hiç istemeyeceğim bir şekilde bu çocuğa yakalanmış olmamdı.

Kendime gelmek umuduyla yüzümü birkaç kez tokatladığımda hiçbir şey değişmedi. Zil çalmıştı ve benim bir an önce nerede olduğunu bilmediğim sınıfa gitmem gerekiyordu. Yoksa bu saçmalıktan kurtulmamın imkânı yoktu. İyi de benim sınıfım neredeydi? Müdürün verdiği kâğıtta sadece 11-B yazıyordu. Damla da sağ olsun sınıflar yerine her yere götürmüştü bizi. Mecburen iş bana kalmıştı.

Yerdeki çantamı koluma geçirirken hesap etmediğim bir şeyle karşı karşıya kaldım. Merdivenler çizgiliydi. Hazırlıksız yakalandım. Damla'yla okulu gezdiğimiz sürede yanımda Senem olduğu için sürekli onun kolundaydım ve hiç dikkat etmemiştim merdivenlere. Korkum yeniden kendini ortaya çıkarırken buradan nasıl ineceğimi düşündüm. Fakat korkunun hiçbir şeye faydası yoktu. Merdiven korkuluklarına tutunarak inmeye başladım ama gözlerim sürekli yere baktığı için çizgilerden dolayı buğulanıyor, dengemi kaybediyordum. Son basamağa geldiğimi düşünerek büyük bir adım atmıştım ki ayağımın boşluğa düştüğünü fark ettim.

"Dikkat et!"

Yabancı bir ses bana ulaştığında çoktan dengemi kaybetmiş ve korkulukları tutan ellerimi bırakmıştım. Fakat buluştuğum yer, taş fayanslar değil, oldukça güzel kokan bir ceketti. Başımı kaldırıp beni tutan kollara baktığımda onun da endişeli olduğunu anladım. *Bir dakika... O gözler gerçek mi, o gözler?*

7. BÖLÜM

"İyi misin?"

Ürkütücü mavi gözler beni delip geçerken, o endişesiyle sessizliği bozarak konuşmuştu. Hâlâ kollarının arasında olduğumu fark ettiğimde yüzümün alev alıp kırmızılaştığını hissederek geri çekildim. Biraz önce endişeyle bakan gözler şimdi gülümsüyordu. İsmini bilmediğim ama kucağına düştüğüm çocuğun tam karşısına geçtiğimde sadece gözlerinin değil, kendisinin güzel olduğunu düşündüm. Saçları koyu kahverengiydi ve boyu benden oldukça uzundu. Gerçi yaşıtlarımın çoğu benden uzun sayılırdı. Bazen sinir bozucu bir hâl alsa da gerçek buydu, minyon tipliydim.

"Ben, çok özür dilerim," diyerek kekelediğimde yüzündeki gülümseme genişledi. Pantolonunun cebinden elini çıkarıp bana doğru uzattı.

"Emre Aygün."

"Ha?"

Ne yapmaya çalıştığını anlamayarak bir eline, bir de masmavi gözlerine baktığımda kabalığımdan dolayı kendimden utandım. Benden de ancak böyle bir davranış beklenirdi.

"Affedersin. Bugün öyle bir haldeyim ki kafam karmakarışık. Nisa ben de."

Havada kalan elini tutup tokalaşarak kendimi tanıttığımda gülümsemeye çalıştım. Başarılı olup olmadığım tartışılırdı tabii. Kim bilir benim hakkımda ne düşünüyordu?

Kaşlarını kaldırıp, "Nisa?" diyerek ismimi tekrarladığında soy ismimi de söylemem gerektiğini hatırladım.

"Altun, Nisa Altun."

Yeni ailemin soyadına alışamadığım gibi bunu sesli bir şekilde söylemek de garip hissettiriyordu.

"Demek şu yeni kızlardan diğeri sensin?" dediğinde yanaklarımı şişirerek tuttuğum havayı dışarı püskürttüm. Okuldaki tüm öğrenciler gibi onun da bizden haberi olduğuna şaşırmamam gerekirdi.

"Maalesef," diye sızlanırken gözlerini kaçırarak ensesini kaşıdı. Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi utanmıştı.

"Bu durumdan şikâyetçi gibisin."

Beni anlamaya çalışan bir çift mavi göze odaklanırken, Damla'nın yanında bunaldığımı oldukça belli ettiğimi hatırladım. Senem'in aksine, Emre beni anlamak istiyor gibiydi.

"Çok mu belli ediyorum?"

"Gözlerinin içine bakan biri nedeni ne olursa olsun sıkıntılı olduğunu hemen anlar."

İlgisi karşısında etkilenmiştim. Fakat beni tanımadan nasıl böyle bir kanıya vardığını anlamadım.

"Damla size okulu gezdirirken fark ettim. İlkokul çocukları gibi gergin görünüyordun. Yanınıza gelmek istedim ama Damla'dan fırsat bulamadım."

Sadece isminin Emre olduğunu öğrendiğim ama kendisi hakkında en ufak bir bilgeye sahip olmadığım bu çocuğun beni bu denli incelemesi beni hayrete düşürmüştü. Şaşkınlıkla ona bakmayı sürdürürken bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Kim yeni öğrenci olmak ister ki? Herkesin gözü senin üzerinde ve resmen sana yiyecekmiş gibi bakıyorlar."

Tanımadığım birine içimi dökmek beni rahatlatırken Emre ise mahcup olmuş bir şekilde gülümsedi. Yanlış anladığını düşünerek, "Sana demek istemedim," diyerek durumu toparlamaya çalıştım.

"Üzerime alınmıyorum o zaman," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım. Aramızda derin bir sessizlik oluşurken elimdeki buruşmuş olan kâğıda gözlerini dikerek, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu. Buna karşı çıkamayacak kadar çaresizdim.

"Vallahi çok iyi olur."

Sınıfımın yazdığı kâğıdı ona uzattığımda alıp inceledi ve sırıtarak başını hiç de iyi bir şey olmamış gibi salladı.

"Sayısalcılardansın ve B sınıfındasın. Can'larla ve aynı zamanda Oğuz'la ve de Aybüke'yle aynı sınıftasın. Allah şimdiden yardımcın olsun."

"Sağ ol ya," diyerek alayla mırıldanırken sıraladığı kişilerden sadece Aybüke'yi tanıdığımı fark ettim. Güzelliğini kıskandığım ama sürtük diye anılan o kızı.

"Sınıflarımız aynı koridorda. Seni götürmemi ister misin? Hem, zil de çaldı zaten."

Cazip teklifi karşısında ilk defa karşı çıkmayarak başımı salladım ve onunla birlikte yürümeye başladım. Merdiven korkuluklarına tutunarak bir aşağı kata inerken neden bu çocuğa izin verdiğimi bilmiyordum ama sergilediği tavır içtendi ve hoşuma gitmişti. Karşısındaki insana nasıl davranması gerektiğini bilen bir tavrı vardı. Yeni arkadaşlıklara çok çabuk kapılan biri değildim ama bu çocuğun içinde hiçbir kötülük olmadığını hemen sezmiştim.

Elindeki buruşmuş kâğıdı bana uzatırken onu takip ederek yürümeyi sürdürdüm.

"İşte sınıfın burası," dediğinde arkamdaki kapının üstündeki tabelaya baktım. 11-B.

"İyi dersler," diyerek devam edip ardından zaman kaybetmeden arkasını dönerek koridorun diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

Emre yanımdan uzaklaşırken aslında koridorda yalnız olmadığını da fark ettim. Onun gittiği sınıfın hemen yanı başında daha bu sabah saçlarına hayranlıkla baktığım o kız dikiliyordu. Bahar Karadağ. Bulunduğum tarafa doğru bakışlarını gönderirken yüzündeki tebessüm, onu ilk gördüğüm dakikadaki gibiydi. Gülümsemeye çalışarak karşılık verirken başını sallayıp Emre'nin koluna girerek sınıfa girdiler. Ben de daha fazla zaman kaybetmeden soluğu yeni sınıfımda aldım.

Kapıyı tıklatarak içeri girdiğimde öğretmenin henüz sınıfa gelmediğini gördüm. Sınıftaki yoğun, meraklı bakışlara aldırmamaya çalışarak orta kısımda boş bir sıraya rastladığımda, zaman kaybetmeden geçip oturdum. Bana bakan meraklı bakışlar bir anda fısıltıya dönüşürken bunun nedenini araştırdım ama bulamadım. *Alt tarafı basit bir sıraya oturmam neden onların fısıldanmasına sebep olmuştu ki?*

Üzerimdeki bakışları yok sayarak çantamın içinden küçük bir not defteri ve kalemimi çıkardım. Defterin herhangi bir sayfasını açarak karalamaya başladığımda bile o bakışları hâlâ üzerimde

hissettim. *Hayır, bu kadar çok bakacaklarına gelip benimle tanışabilirlerdi değil mi ama kimseyi ısırmıyordum neticede.*

"Yerimde oturuyorsun."

Duyduğum kalın ses tonuyla defteri karalamayı ve şekilsiz çizgiler çizmeyi kenara bırakarak karşımda dikilen kişiye baktım. Bir çift koyu renk gözlerin, çatılmış kalın kaşlarıyla birlikte oldukça soğuk bir tavırla beni izlediğini gördüğümde sitem etmemek için dilimi mıhlamak istedim. *Bu okulda iyi bir insan evladıyla düzgün bir şekilde tanışacak mıydım acaba?* Karşımdaki çocuğu baştan aşağıya süzmeye başladığımda ise bana, *"Eğer yerimden kalkmazsan hiç iyi şeyler olmayacak,"* bakışlarını gönderiyordu.

"Anlamadım," diye alayla mırıldanıp ona baktığımda kaşlarını daha da çok çattı ve üzerindeki deri ceketiyle kollarını göğsünde birleştirdi. Sınıftaki herkes sanki karşılarında aksiyon filmi çekiyormuşuz gibi bizi izliyorlardı. Onlara dönüp *"Ne var? Öküzün trene baktığı gibi ne bakıyorsunuz?"* diye bağırmak istedim ama daha ilk günden benden korkup kaçmalarını istemediğim için çenemi şimdilik kapalı tutmaya karar verdim.

"Diyorum ki, benim yerimde oturuyorsun."

Dikkat çekmemek isterken tüm dikkatin üzerimde olması en nefret ettiğim durumlardan biriydi. Fakat ön sıralarda olmaktan hiç haz etmediğim ve oturduğum sırayı da bu sıra aşığına kaptırmak istemediğim için biraz yana kayarak ona yer açtım.

"Eh buyur, gel, otur o zaman."

Tane tane konuşup ona meydan okuduğumda sınıftan küçük bir mırıltı koptu ve bu, sinir kat sayımı bir üst seviyeye çıkardı. Fakat karşımdaki çocuk bize bakan meraklı bakışları yok sayarak üzerime doğru eğilip sıranın ucuna elini koyduğunda pes etmedim. İlk günden yeteri kadar macera yaşamış olabilirdim ama bu sert çocuğun tepeme çıkmasına da izin vermeyecektim.

"Ben sıramı kimseyle paylaşmam."

Ses tonumu taklit ederek benim gibi tane tane konuştuğunda alayla sırıttım. *Gerçekten mi? Hâlâ böyle şeyler var mıydı?* Fakat bilmiyordu ki hiçbir güç beni bu sıradan kaldıramazdı. Kolay lokma olmayacaktım. O, beni yemek istiyorsa, ben onu yutardım.

"Allah Allah! Tapuladın mı?"

Tavrımın ilkokul çocuklarından bir farkı olmadığının elbette bilincindeydim ama karşımdaki inatçı şahıs bana böyle yaklaştıkça tepemden sinir boşalıyormuş gibi hissediyordum.

"Evet, tapuladım."

"Tapusunu göster o zaman."

Birbirimize böyle atarlı giderli yaklaşmayı sürdürürken sınıftaki mırıltılar da kıkırtıya dönüştü. *Çok güzel. Bir halime gülünmediği kalmıştı, bu inatçı sıra aşığı yüzünden o da oldu.*

"Eğer yerimden kalkmazsan..."

Bu iş gitgide uzuyordu ve bu çocuk inadı bırakıp yanıma oturmazsa ciddi anlamda kafasına bir tane geçirmeyi planlıyordum. *Neymiş efendim, sırayı paylaşmazmış. Yok ya!* Okula malzeme alınırken, bu şahıs oturduğum sırayı üzerine geçirmişti de benim mi haberim olmamıştı? Üstelik bir de üzerime eğilip diklenmesi yok muydu? Ağzının üstüne doğru vurma isteği uyandırıyordu.

"Ne yaparsın?" diyerek oturduğum sıradan hızla kalktığımda karşı kaşıya geldik. Çocuğun bana vuracağını düşünmüyordum ama biraz daha direnirsem bu mümkün de olabilirdi.

"Oğuz, biraz abartmıyor musun?"

Çaprazımda yer alan sırada tek başına oturan bir kız, diğer meraklıların aksine gülmek yerine bizimle konuştuğunda, Oğuz denen şahıs sinirle bana bakıyordu.

"Sen karışma!"

Anlaşılan beyefendimiz sert çocuk numaralarını oynamaya devam edecekti. *Eh, o zaman ben de aynı şekilde karşılık verirdim. Göze göz, dişe diş.*

"Evet, sen karışma, konuştursun bakalım züppeliğini."

Züppe kelimesini vurgulayarak, sesli söylemek istememiştim ama ağzımdan kaçmıştı artık bir kere. Sıraya girip üzerime yürüdüğünde gerilemek zorunda kaldım.

"Bana bak!" diye kükrediğinde ise korkumu görmezden gelerek omuz silkip tekrar sıraya oturarak bir çocuk gibi direttim. Pes etmeyecektim. Sırf o istemiyor diye buradan kalkacak değildim.

"İyi de kız yeni geldi. Nereden bilsin senin sıran olduğunu?"

Biraz önce konuşan kız yeniden ağzını açtığında, Oğuz Bey hâlâ tepemde dikiliyor, sıradan çıkmamı bekliyordu. *Çıkmayacaktım işte, inat değil mi?*

"Geldiği okulu araştırsaydı o zaman."

Sanki ben çok meraklıydım sizinle aynı ortamda bulunmaya...

Kendini beğenmiş tavrı ve iğrenç ses tonu sinirlerimi öyle bir bozdu ki hışımla sıradan kalktığımda gerilemek zorunda kaldı.

"Tamam be, tamam! Yemedik sıranı. Al, tepe tepe kullan! Geri zekâlı."

Masadaki defter ve kalemi çantama koyarak sıradan çıktığımda karşımdaki sıra aşığının şaşkın bakışlarına maruz kaldım. *Daha ne istiyordu? Çıkmıştım işte sırasından.*

Geldiği okulu araştırsaymış... Sanki benim elimdeydi ya! Bana kalsa hiç gelir miydim buralara? Güle oynaya okurdum devlet okulunda mis gibi. Ağzı olan konuşuyor derler ya hani tam da o tabirin gerçeğe dönüşmüş halini yaşıyordum.

Sabahtan bu yana hiçbir şey dilediğim gibi gitmezken bir de bu sıra aşığına daha fazla çemkirmek istemedim. Öğretmen masasının yanına yaklaşıp boş sıra var mı diye sınıfa göz gezdirdiğimde çoğunun kafasına göre takıldığını ve aynı zamanda bazılarının da tek oturduğunu gördüm. Nasıl diyecektim ki şimdi, *"Yanına oturabilir miyim?"* diye. Açıkçası beni isteyeceklerini bile düşünmüyordum.

"İstersen yanıma gelebilirsin."

Biraz önce beni korumak için çabalayan kız çantasını kenara çekerek bana yer açtığında daha fazla ayakta dikilmek istemediğimden ve teklifi şu durumda her şeyden daha cazip göründüğünden, hiç düşünmeden yanına ilerleyip sıraya oturdum. Oğuz denen kalın kaşlı şahsiyetin yanından geçerken omzumu dik tutarak ona oldukça soğuk bir şekilde baktım. Benden korkmalıydı çünkü bu sınıfta olduğum süre boyunca onunla hiç de iyi anlaşmayı düşünmüyordum. *Ya da meseleyi hiç uzatmadan sınıfı mı değiştirsem?*

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda oldukça mahcup olmuş bir vaziyetteydim ama yanımdaki kız buna hiç de aldırmadan omzumu sıvazlayıp gülümsedi. Onunla ilgili dikkatimi çeken ilk şey ise gözleri oldu. Tıpkı Emre'ninki gibi masmaviydi. *Kardeş miydiler acaba?*

"Ona aldırma. Okulun ilk günleri hep böyle huysuzdur, " dediğinde kimden bahsettiğini biliyordum. *Huysuzluğu, okulun yolunu tutarken tavan yapmış olsa gerek.*

"Sensin huysuz."

Daha ben yanında oturduğum ama adını dahi bilmediğim kıza cevap verme fırsatı bulamadan Oğuz bize dönüp söylenmeye devam etti. Bedenimi ona doğru çevirip önüne bakması için başımla işaret ettim ama bana hiç de aldırmadan oturduğu yerden kalkıp burnu havada bir şekilde deri ceketini askıya astı. Gerçekten gıcık birine benziyordu.

Sınıfın kapısı tekrar açılırken öğretmenin gelmiş olduğunu düşünerek ayağa kalktım ama gelen kişi öğretmen değil, Damla'nın sürtük diye bahsettiği Aybüke'ydi.

"Hayırdır, güzelim? Ne işin var burada? Bölüm değiştirmiyor muydun sen?"

Böylesine güzel bir kızın arkasından *sürtük prenses* diye bahsetmeleri gerçekten hiç hoşuma gitmemişti ama Oğuz'un alaylı tavrına bakılırsa herkes aynı muameleyi sergiliyordu.

"Damla'nın halası olacak o uyuz müdire hanım, sınıflar dolu diye beni her zamanki gibi yine başından savdı."

Aybüke'nin sesini konuşmasıyla birlikte ilk defa duydum. Kız zaten baştan aşağıya buram buram zenginlik kokarken sesi daha da ayrı bir hava katıyordu ona. Senem ne düşünürdü bilmiyorum ama bana kalırsa kıvırcık saçlı Bahar ve bir de bu Aybüke okulun en havalı kızlarına benziyorlardı. Hatta içimdeki ses Aybüke ve Bahar'ın çok yakın iki arkadaş olduklarını bile söylüyordu. Gerçi şu ana kadar altıncı hissim hep ters tepki vermişti ama bunun nasıl sonuçlanacağını zaman gösterecekti.

"Vah vah! Şimdi çok üzülmüşsündür sen. Yazık sana, kıyamam. Mecnun'una kavuşamadın mı Leyla? Oy, oy! Biriniz soğuk su versin şu kızcağıza."

Oğuz sırasına iyice yayılarak arsız bir şekilde Aybüke'yle dalga geçtiğinde kimden bahsettiklerini az çok tahmin edebiliyordum.

"Emin ol ben de seni hiç özlemedim, Oğuz," diyerek ön sıralardan birine çantasını attığında Aybüke, ben hâlâ ikisi arasındaki atışmayı izliyordum.

"Hislerimiz karşılıklı güzelim."

Biraz önce bana oldukça huysuz bir şekilde yaklaşan Oğuz'un tavrına kendime bile şaşırarak gülünce Aybüke'nin hızla bana dönüp baktığını fark ettim. *Ne yani, komik bir şeye gülemez miydim?* Aralarındaki atışma her neyse bilmiyordum ama Oğuz'un bir yarası olduğu belliydi tavırlarından.

Aybüke beni biraz daha inceledikten sonra önüne dönmüştü ki o sırada Oğuz'la göz göze geldim. Bana anlam veremeyerek bakıyordu. Gerçi, büründüğüm şu saçma sapan ruh halim yüzünden ben de kendimi anlamıyordum.

"Bu arada, ben Gökçe."

Oğuz ve Aybüke arasındaki atışmaya kendimi öyle kaptırmıştım ki yanında oturduğum kızın varlığını konuşmasıyla hatırladım.

"Ben de Can. Bu mavişin müstakbel kocası oluyorum."

Hemen arkamda oturan kızıl saçlı çocuk, başını oturduğum sıraya doğru uzattığında yanımdaki kız onu itelemek zorunda kaldı.

"Aldırma sen bu şapşala. Hep böyle gevezedir," dediğinde Gökçe, kıkırdayarak Can'a baktım.

"Niye öyle diyorsun ki şimdi mavişim? Belli etmiyorsun ama biliyorum, sen de beni seviyorsun."

Arkamda oturan çocuk başını dahi çekmeden sevimli bir edayla konuşmayı sürdürürken, Gökçe gözlerini devirerek kaşlarını kaldırdı.

Bunun üzerine Can, uzattığı başını geri çekerek, "Tamam tamam, sustum, " diye mırıldanıp sırasına yaslandı.

"Biz tanışma fırsatı bulamadık tabii. Nisa ben, hani şu herkesin çok bildiği Altun ailesinin evlatlık kızlarından biri."

Uzun bir açıklamayla kendimi tanıtıp tokalaşmak için elimi uzattığımda Gökçe de tebessüm ederek elimi tuttu.

"Merak etme, ayrıntılar için yanıp tutuşan tiplerden değilim. İstersen bir gün anlatırsın."

Söyledikleri, tavrını ortaya koymuş ve içimi rahatlatmıştı. Bu okulda düzgün birilerinin de olduğunu görmek güzel hissettirmişti.

Kapı bir kez daha açılıp, orta yaşlarda bir kadın öğretmen sınıfa girip masasına oturduğunda ben de Gökçe'ye biraz daha yaklaşarak kulağına doğru fısıldadım.

"Sonunda birilerinin beni anladığını görmek güzel."

Kolejdeki ilk derslere hiç sevmediğim ders olan fizikle başlamış olmak oldukça sıkıntılı görünürken, asıl sorun kendimi başkalarına ifade etmekti. Sınıfa girmiş olan öğretmen kendimi tanıtmamı istediğinde iki lafı bir araya zor getirdim. Kendimi karşımdaki insanlara ifade etme konusunda kesinlikle berbattım. Oldukça zorlu birkaç dakika geçirmiş olsam da sonunda yeni sınıf arkadaşlarım Altun ailesinin evlatlık kızı olduğumu öğrenmişti.

Her ne kadar fizikten pek haz etmesem de ders bayağı keyifli geçmişti. Öğretmenimiz birinci dönemdeki konuları tekrar ederken parmağım neredeyse hiç havadan inmemişti. Eğitimin kolejde farklı olacağını düşünerek yanlış bir kanıya varmıştım. Eğitim her yerde eğitimdi, dersler her yerde aynıydı.

İki uzun fizik dersinden sonra duyduğum teneffüs ziliyle oturduğum yerden kalkmak istemedim. Sınıftakiler yavaş yavaş çıkarken öğretmen de bana dönüp çıkmam için başıyla kapı tarafını işaret etti. Diretmek yerine, oturduğum yerden kalkıp sınıftan çıktığımda, içimde daha öncesinde hiç hissetmediğim bir boşluk belirdi.

Suratım düşmüş bir şekilde koridorda ilerlerken Senem'in de sınıftan Damla ve birkaç kızla birlikte çıkıp merdivenlere doğru ilerlediğini gördüm. İçimdeki boşluğa neden olan durum tam karşımdaydı. Uzun zamandan sonra ilk defa yalnız hissediyordum kendimi. Sonu görünmeyen karanlık bir tünelin içindeymişim gibiydi her şey.

Okuduğum eski okulda Senem'in hasta olup gelmediği zamanlarda bile yanına gidip takılabileceğim insanlar olurdu. Mustafa vardı, kepçe kulak Ahmet vardı, gerçekten yakın bulduğum insanlar vardı. Fakat burada kimse yoktu. İnsanlar çoktu belki ama yanına yaklaşabileceğim birilerini bulmak zordu.

Koridorda boş boş dikilmek yerine merdiven korkuluklarından tutunarak kafeteryaya indim ama durum yine farksızdı. Sinir bozucu bakışlar yine üzerimdeydi. Üstelik bir masaya yayılarak oturmuş olan Oğuz ve çevresindeki tanımadığım arkadaşları beni öyle süzüyorlardı ki bir an kendimi tutamayıp, *Ne bakıyorsunuz?* diye bağırmak istedim. İçimdeki hırçın sesi dizginleyerek kafeteryada Senem'i aradığımda, yeni sınıfındaki birkaç kızla birlikte büyük bir masanın çevresine oturup gülüştüklerini gördüm.

Çevresindekilere ne anlatıyordu bilmiyorum ama eğlenceli görünüyordu. Beni fark edip yanına gitmemi işaret ettiğinde başımı *hayır* anlamında sallayarak onu reddettim. Mutluluğunu elinden almak istemiyordum. Mutluluğun yanı sıra beni tereddüde düşüren asıl şey hemen yanı başlarındaki masada oturan ve gözlerini üzerime hançer gibi diken kükreyen kedi yavrusuydu. Onunla bu okulu paylaştığıma hâlâ inanamıyordum. Değil onunla konuşmak, yüzleşmek dahi istemiyordum. Bu yüzden de kollarımı birbirine kenetleyerek hızla arkamı dönüp yürümeye devam ettim.

"Eğer onların yanına gitmek istemiyorsan benimle gelebilirsin."

Sıra arkadaşım Gökçe'ye rastladığımda omuzlarımdaki yalnızlık yükünün hafiflediğini düşündüm. Başımla onu onaylayarak yanında yürümeye başladığımda ikinci kez hayatımı kurtardığını fark ettim. Ona borçlanmıştım.

Ders boyunca kendimi konulara öyle bir kaptırmıştım ki Gökçe'ye pek dikkatli bakmamıştım ama şimdi yanındayken onu daha iyi inceleme fırsatım olmuştu. Koyu kahverengi saçları, deniz gibi gözleri ve de sevecen bir yüzü vardı. Oldukça samimi biriydi. Başkası olsa belki de yanıma yaklaşmazdı.

Boş bir masaya geçip oturduğumuzda gözlerim yine Senem'in bulunduğu tarafa kaydı. Bana bozuk atan bakışlarını gönderirken sadece omuz silkerek karşılık verdim. O da aynı tavrı sergileyerek yeni arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti. Senem'le göz göze gelirken aynı zamanda Demir'in de hâlâ bana baktığını gördüm. *Bunların derdi neydi böyle? Bir yandan Oğuz denen sıra aşığı, diğer bir yandan kükreyen kedi yavrusu Demir.* İnsanın sinirlerini hoplatmayı iyi biliyorlardı.

"Okuldaki tek grup onlarınki. Son sınıflar üniversite sınavına hazırlandıkları için pek bizimle takılmazlar, onlara da pek aldırmazlar ama eşit ağırlığın A sınıfı okuldaki tüm sınıflara düşman gibi. Fırsat buldukları her an kendilerini övmeye meyilliler. Klasik A sınıfı taktikleri işte."

Gökçe nereye gözlerimi diktiğimi fark etmiş olacaktı ki bir papağan gibi hemen döküldü. Sadece Demir'i değil, onun çevresindeki herkesi katarak açıkladı olanları.

"Neden böyleler peki?" diye sorduğumda alayla sırıttı.

"Çünkü çok sevgili Demir Gürsoy'a sahipler."

Demir Gürsoy... Soyadından bile hava akan bu çocuğun çevresindekilere ne yapıp da bu kadar çok etkilediğini merak ettim. Bana bakmadığı kısa zaman diliminde onu incelerken yanında oturmuş olan Bahar'ın kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Kıza artık her ne dediyse bir anda bana bakıp gülümsedi.

Grubu incelemeye devam ederken aralarında Aybüke'nin olmaması dikkatimi çekti. Kafeteryanın başka bir köşesinde sınıftaki kızlarla takılıyordu Aybüke. Tuhaf. Oysa daha bu sabah Demir'le bildiğimiz flörtöz dakikalar yaşamıştı. Gökçe'nin söyledikleri aklıma takılarak ona döndüm.

"Buranın tapusunu mu almış?"

Verdiğim cevap karşısında Gökçe kahkaha attığında tedirginleştim. *Yine yanlış bir şey mi söylemiştim yoksa?*

"Taktın sen bu tapu işine. Emlakçı olmayı falan mı düşünüyorsun?" diye sorduğunda çocukça tavırlarımı artık bırakmam gerektiğini anladım. Çenemi kapatmalıydım.

"Saçma sapan şeyler söyleyip çocukça davranıyorum, değil mi?"

"Hayır tabii ki. Asla öyle düşünme," dediğinde ona nasıl ayak uyduracağımı bilemedim. Sessizlik şimdilik en iyi seçenek gibi görünüyordu.

"Aslında demek istediğim şu; anaokulundan beri o dörtlü çok yakın arkadaş. Damla'yı da çok sevdiklerinden yanında tutmuyorlar, tamamıyla ihtiyaç meselesi. Bilirsin, her lisenin içinde mutlaka dedikodular vardır."

Gökçe'ye hak vermemek elde değildi. Eski okulumda bile üst sınıflar arasında ne tür entrikalar döndüğüne bizzat şahit olmuştum.

Damla bu sabah sözde olan gruplarından bahsettiğinde o dörtlünün yakın arkadaş olabileceğini zaten sezmiştim ama içlerinden birini daha çok merak ediyordum. Kıskanılacak türdeki saçlarına hayranlıkla bakarken çok havalı bir tarafı olduğunu düşündüm. Soğuk, sert birine benziyordu.

"O nasıl biri? Çok havalı görünüyor," diye mırıldandığımda, Gökçe gözlerimi takip etti ve Bahar'ın bulunduğu tarafa baktı.

"Öyledir o. Bu okuldaki en havalı kızdır ama öyle olmayı hak ediyor."

"Neden? "

"Çünkü Bahar diğer gösteriş meraklısı, zenginliğe tutkun kızlar gibi değil. Bu okulda görüp görebileceğin en dürüst ve de en sert kişiliğe sahip tek kız. Üst sınıfların bile ona hayran kaldığını bilirim. Adamına göre muamele yapar. Mesela Damla'yı o grupta istemediğini defalarca Demir'e iletti ama beyefendimiz okuldaki her dedikodudan haberdar olmak için Bahar'a o kıza tahammül etmesini söyledi. Sırf Bahar istemiyor diye Aybüke onların yanında değil."

Gökçe'nin anlattıklarını can kulağıyla dinlerken Aybüke ve Bahar konusunda yanıldığımı fark ettim. Oysa ben dışarıdan baktığımda ikisinin de yakın arkadaş olabileceğini sanmıştım. Altıncı hissim bir kez daha beni yanıltmaktan vazgeçmemişti.

"Bahar, bu okulda Gürsoy'a sözünü geçirebilen tek kişi ki Demir'in güven listesinde de Bahar en üst sırada. Kardeşi Batuhan onun aksine herkese tam bir zengin züppesi gibi davranmayı pek sever. Kendini beğenmiş çapkının tekidir."

Gökçe dörtlüyü tanıtmaya devam ederken Damla gibi sadece havalı kısımları söylemiyordu. İçinden geçeni söylüyordu ve bu diğerlerini de merak etmeme neden oluyordu.

"O, iyi birine benziyor," dediğimde hiç bahsetmediği merdiven kurtarıcım Emre'ye baktım. Diğerleri gibi durmuyordu. Sessiz, sakin birine benziyordu.

"Emre mi? Okulun göz bebeğidir. Yumuşacık bir kalbi var onun. İnsanlara yardım etmeyi sever, kimsenin kalbini kırmak istemez. Demir ve Batuhan'ın yanında resmen melektir. Bahar çok şanslı kız."

Gökçe, kendisi gibi mavi gözlere sahip Emre'yi anlatırken sesindeki hüznü hissettim. Üstelik son cümleyi söylerken neredeyse fısıldıyordu.

"Onlar sevgililer. Geçen yıl, yaz balosunda söylemişlerdi birlikteliklerini. Bayağı şaşırmıştık onları el ele görünce," diye devam ettiğinde ses tonundaki hüznün nedenini çözdüm. Onun deniz gözleri, Emre'nin gökyüzüyle buluşamamıştı çünkü. Bu yüzdendi saklamaya çalıştığı acısı.

"Ayrıca geçen yıl okul başkanıydı. Hatta bu yıl da herkes onu aday gösterdi ama Gürsoy, uyuzluğunu ortaya koyarak çocuğa izin vermedi. Demir işte, ne yapacağı hiç belli olmuyor."

Gökçe'nin Emre ve diğerleri hakkında konuşmasını saatlerce dinleyebilirdim ama o çocuktan bahsetmesini istemiyordum. Ona ısınamama neden olan bir takım çözemediğim durumlar vardı. *Ya da sadece ona iğrenç bir şekilde yakalandığım için bunu abartıyordum.*

"Onun hakkında bir şey bilmek istemiyorum," diyerek kesin bir şekilde sessizliğimi bozup konuştuğumda, Gökçe bana şaşkınlıkla baktı.

"Neden böyle dedin ki şimdi?"

Senem'e bile bahsetmediğim bornoz maceramı elbette yeni tanıştığım bir kıza anlatmayacaktım. O yüzden lafı geveleyerek başka şeyler uydurmaya çalıştım ki söyleyeceklerim de bire bir gördüklerimin aynasıydı.

"Nedeni bariz değil mi? Biraz önce sen de söyledin. Çocuğa baksana, sanki dünya sadece onun etrafında dönüyormuş da çevresindekilere neyi yapıp, neyi yapmayacaklarının hükmünü o veriyormuş gibi. Ukala, kendini beğenmiş, çapkın bir zengin züppesinden başka bir şeye benzemiyor."

Tanımadığım insanlar hakkında kesin konuşmayı sevmesem de bana başka bir şey çağrıştırmıyordu hemen karşımdaki masada oturan o çocuk. Üstelik yaşadığım bornoz saçmalığını ve bu sabah Aybüke'ye nasıl yaklaştığını hatırladıkça haklı olduğumu düşündüm.

"Çapkın dediğine göre ününü çoktan duymuşsun," dediğinde Gökçe, pek de takılmadım. Doğru düzgün tanımadığım birinin kimlerle takılıp, takılmadığı umurumda değildi.

"Sabah bizzat şahit oldum. Ayrıca kimin umurunda ki?"

"Aslında haklısın ama bence o kadar da ön yargılı olma. Demir... Farklıdır."

Farklı olduğunu inkâr edemezdim ama yine de beni korkutuyordu.

"Onu lisenin başından beri tanırım. Birçok kişi şımarıklığını el bebek, gül bebek büyümesine yorumluyor ama ben öyle düşünmüyorum. Sadece tüm kızların onun peşinde koşacak kadar abartmalarını anlamıyorum. Bana kalırsa aşırı bir yakışıklılığı yok. Emre gibi iyilik meleği de değil, Batuhan gibi böbürlenmez ya da her önüne gelene Oğuz gibi diklenmez ama yine de bir şekilde ilgi çekmeyi başarır. Herkesin birincisi Demir Gürsoy."

Gökçe onu anlatmayı sürdürürken gözlerimi ondan alamadım. Biraz önce o bana bakarken, şimdi ben ona bakıyordum. Çevresinde ne tür aurası vardı bilmiyorum ama bir şekilde Gökçe'nin dediği gibi ilgi odağı olmayı başarıyordu. Başka bir şeyler vardı. Göze göze geldiğimiz her an gözlerimi kaçırmama neden olacak kadar gizemliydi. Her ne kadar içten içe onu merak etsem de bunu saklı tutmalıydım.

"Ayrıca çok duygusal, biliyor musun? Birkaç kez ağladığına bile şahit oldum," diye devam ettiğinde Gökçe, onunla göz göze geldim ve dudaklarımdan dökülenlere mani olamadım.

"Kapağı henüz açılmamış gizemli bir kutu gibi."

Yaptığım benzetmeye ben bile şaşırırken Gökçe'nin gözleri iyice açıldı. Kendimi toparlamalı ve bulunduğum frekanstan bir an önce ayrılmalıydım.

"Yani dedin ya hani farklı biri diye, o yüzden şey ettim."

Durumu daha ne kadar batırabilirdim bilmiyorum ama Gökçe halime gülmekten kendini alamadı.

"Ben daha çok Impala'sına atıyorum suçu. O araba efsane bir şey."

Arabasını düşündükçe içim gidiyordu. Eskiye dair şeylere bayılırdım. Gökçe'ye bu konuda hak vermemek elde değildi. Sırf o araba için Demir'le takılanların olabileceğini bile düşünüyordum.

Teneffüs zilinin çalmasıyla birlikte oturduğumuz yerden kalkıp merdivenlere doğru ilerlerken Gökçe'nin kendisinden hiç bahsetmediğini fark ettim. Çevredekileri bana anlatmaktan çekinmemişti ama ona dair hiçbir şey bilmiyordum.

"Damla'dan daha çok şey biliyorsun," dediğimde sınıfın bulunduğu koridora çıkmış ve aramızdaki sessizliği bozmuştum.

"Beni Damla'yla karşılaştırdığın için üzgünüm ama evet, ben de bir şeyler biliyorum. Bu okulda pek sır olmaz, herkes her şeyi hemen öğrenir. Yani Nisa, bir şeyleri bilmek için Damla olmaya gerek yok."

"Peki, neden bana bunları anlattın? Hem de daha ilk günden?" diye sorduğumda tebessüm etti. Çoğu şeyi kavrayabilirdim ama yeni bir kıza ilk günden bunları anlatması çok fazlaydı. Bunu neden yaptığını bilmesem de bu bilgiler ilerde yaşayacaklarım için beni yönlendirebilirdi.

"Çaktırmadan arkana, kız kardeşine bak," dediğinde anlamayan bakışlarla arkamı dönüp Senem'in bulunduğu koridora baktım. Çevresindekilerle yine hararetli bir sohbet içerisindeydi.

"Sen burada belki de okulun en nevale kızının yanındasın ama o ise ilgi çekenlerin, her zaman üstün olabileceklerin yanında. Bahar'ın ondan hoşlanmadığını şimdiden seziyorum. Teneffüs boyunca öldürücü bakışlarını göndermekten hiç çekinmedi çünkü. Bunu, Damla aralarına katıldığı zaman da yapmıştı."

Bahar'ı incelediğimde gerçekten yüzündeki tedirginliği gördüm, Senem'e oldukça donuk bakıyordu. Gökçe'nin onu bu kadar iyi tanımasının başka bir nedeni olmalıydı. Senem'e gelince... O her zaman sıcakkanlı yaklaşırdı. İnsanlarla kaynaşmayı sever, ortama hemen atılırdı. Bir nevi benim zıt kutbumdu ama Bahar'ın ona öyle bakmasını anlayamıyordum.

"Belli ki sen aklı başında bir kızsın Nisa. Bunu benim yanımda olduğun için değil, gerçekten gönülden hissettiğim için söylüyorum. Oğuz'a diklendiğin anda Bahar'a bir rakip geleceğini düşündüm. Kolay kolay kimse ona diklenemez."

Oğuz'la yaşadığım atışmayı bana hatırlattığında kendime bir kez daha şaşırdım. Aslında agresif bir insan değildim, sadece damarıma basılmasından hoşlanmıyordum.

"Eğer kız kardeşini, Damla ve okuldaki diğer gösteriş meraklısı aptallardan uzak tutmazsan onların arasına girecek ve kendini kaybedecek. Sana bunları neden anlattığımı sordun. İşte sana en büyüğünden örnekli bir cevap."

Gökçe'nin anlattıkları karşısında yeniden Senem'e baktığımda gördüğüm tek şey yüzündeki sahte gülümsemesiydi. Bahar gözlerini devirerek sınıfa girdiğinde Senem de arkasından tuhaf bakışlar attı ama saniyeler geçmeden tekrar Damla'ya dönüp her ne anlatıyorsa devam etti.

Gökçe'ye söyleyebileceğim ya da karşı çıkabileceğim hiçbir şey yoktu. Benim korktuğum da Senem'in bu ışıltılı görünen yeni hayatında kendini kaybetmesiydi. Doğru olduğunu düşündüğüm en mantıklı cümleyi kurarak Gökçe'ye döndüm.

"Teşekkür ederim."

Saatlerdir dersleri bahane ederek odamdan çıkmayıp kendimi buraya hapsetmiştim. Akşam yemeğinden bu yana elime aldığım her deftere işlenmiş konu başlıklarını geçirmiş ve bir ara tekrar etmek için kendime not düşmüştüm. Aslında tüm bunları yaparken esas amacım gün içerisinde yaşadıklarımdan sıyrılmak istememdi.

Eve geldiğimizden bu yana sessizdim, yorgundum. Hatta Senem'le sadece bir kez konuşma fırsatı yakalamıştım ki o sırada da o konuşmuş, ben daha çok dinleyen taraf olmuştum. Okuldaki ilk günü benimkinden çok daha iyi geçmişti. Akşam yemeği sırasında Devrim amca bir şeyim olup olmadığını sorduğunda bile aynı sessizliği koruyarak karşılık verdim. İçimde biriktirdiğim bir sürü durum vardı ama ne yazık ki dilim çözülmüyordu. Senem'in güzel geçen gününü berbat etmek istemiyordum. Belli ki o yeni tanıştığı arkadaşlarıyla bensiz bir hayli iyi kaynaşmıştı.

Tüm gün okulda sadece bir kez yanıma gelmiş, o sırada da onlara katılıp katılmak istemediğimi sormuştu. Elbette onu reddettim. Ne Demir'le, ne de o grupla iç içe olmak istemiyordum. Senem'le her zaman yan yana olduğumuzdan okuldaki saatleri pek de sorun etmedim. Biz yıllarca aynı odayı paylaşmıştık, şimdi de aynı evde yaşıyorduk. Tabii ki yeni arkadaşları ve çevresi olacaktı. İlk günün hatırına bari yalnız bırakmasaydı, beni asıl rahatsız eden şey buydu. Bencillik değildi bu. Sadece böyle bir günde en yakın arkadaşımı herkesten daha çok yanımda görmek isterdim. Tüm bunları içimde tutmak ise berbat bir duyguydu.

Gökçe'nin anlattıkları bir an olsun aklımdan çıkmazken ne yapacağımı bilmiyordum. Sevda Hanım her zaman, *"Bir insanı paylaşmak eşyalarını ödünç vermeye benzemez. Yeri geldiğinde ondan vazgeçmeyi de bileceksin,"* derdi. Senem'i daha yeni edindiği bir çevreden alıkoymak bana yakışmazdı. Onu uzaklaştırmaya çalışırsam, benden soğurdu ve bu da on iki yıllık dostluğumuzun çöpe atılmasına neden olurdu. Bu yüzden bir süreliğine onu kendi haline bırakacak ve serbestliğine karşı çıkmayacaktım. Ne yapmak istiyorsa yapabilirdi. Hayatı boyunca elbette bana bağlı kalmayacaktı. *Beni asıl korkutan...*

Arka sokağı inleten araba sesiyle oturduğum sandalyeden kalkıp karaladığım defteri kapattım. Zaten yazdıklarımdan hiçbir şey anlamıyordum. Pencereye doğru yaklaşıp perdeyi hafif aralayarak

arka sokağa baktığımda siyah Impala'nın karşımdaki evin kaldırım kenarına park edildiğini gördüm. Beni asıl korkutan şey oydu. Demir Gürsoy. *Kükreyen kedi yavrusu. Kapağı henüz açılmamış gizemli kutu.*

Gökçe çevresindekilerin Senem'i değiştireceğini düşünüyordu ama yanılıyordu. Kimse fark etmemiş olabilirdi ama yıllardır Senem'le olan, onun her hareketini, her ifadesini ezberleyen bendim. Ne zaman ne yapacağını, neye kızacağını, neye güleceğini, neye ağlayacağını herkesten daha iyi bilirdim. Onu herkesten daha iyi tanırdım ben.

Bugün çevresinde onca kişi olmasına rağmen gördüğü tek kişi *oydu*. Aslında başkalarına değil, Demir'e anlatmıştı ne anlattıysa. Ona bakarak, ona gülerek ifade etmişti kendini. Kapıdan içeri girdiği anda nasıl heyecanlandığını, beni nasıl dürttüğünü hatırladıkça kendimi kuyuya düşmüş kediler gibi çaresiz hissediyordum.

Çocukluğumuzdan beri Mustafa'nın onu gizliden nasıl sevdiğine şahit olmuştum ben ve şimdi en yakın arkadaşımın kalbi bambaşka biri için heyecanla atıyordu. Bu vaziyet her şeyden daha çok suçlu hissetmeme neden oluyordu. Eğer içinde açan çiçek bahçeleri kokularını yayarsa etrafa, büyüyecek olan aşkına mani olamazdım. Bu sokağa yerleştiğimizden beri düşürmemişti dilinden o eşofmanlı çocuğu ve şimdi kim olduğunu da biliyordu. Heyecanı öyle coşkuluydu ki belli etmesem de bu bile beni korkutmaya yetti. Yapmam gereken ilk şey onu çevresindekilerden değil, asıl Demir'den uzak tutmaktı. Nasıl olacağı hakkında hiçbir fikre sahip değildim ama her ne pahasına olursa olsun Senem, Demir Gürsoy'dan uzak duracaktı.

8. BÖLÜM

Okuldaki ilk haftayı oldukça sakin geçirmişken, ilk günün heyecanını da üzerimden atmayı başarabilmiştim. O gün yaşadıklarımı düşününce biraz arapsaçına döndürdüğümün farkındaydım ama iş işten geçmişti artık. Yapacak bir şey yoktu.

Yaşananlardan sonra çenemi kapalı tutmak üzere kendime bir söz verdim ama ne kadar yerine getirebileceğimi bilmiyordum. Sınıfımdakilerle anlaştığım, muhabbet ettiğim pek söylenemezdi. Gökçe ve Can dışında hiçbiriyle konuşmuyordum; ki diğerleri de pek hevesli durmuyordu.

Gökçe'yi tam olarak çözemesem de içine kapanık, tıpkı onun da dediği gibi soğuk bir tarafı vardı. Diğerleri gibi yaşantısını ön planda tutmuyor, daha çok kendi halinde takılıyordu. Bu yüzden ona kolay ısınmıştım. Bu koca okulda bir arkadaşım olduğunu hissettiriyordu.

Senem'le ise ortak bir karara varmıştık. Evde sürekli birliktaydik, okul sonrası dışarı çıkıp semtte geziyor ya da vakit öldürmek için sevdiğimiz dizileri beraber izliyorduk. Olabildiğince beraber vakit geçirmeye çalışıyorduk ama okulda durumlar değişiyordu. O kendi sınıfıyla, bense Gökçe'yle takılıyordum. Bu kararı alırken bayağı itiraz etmiş, beni vazgeçirmeye çalışmıştı ama onun bulunduğu grubun bir parçası olmak istemediğimi anladığında üstüme gelmeyip konuyu kapattı. Açıkçası bu tavrı oldukça işe yaramıştı. O kendini bir şey zanneden, varlıklı süs bebeklerinin değil arasına girmek, yanlarından dahi geçmek istemiyordum. Üstelik kükreyen kedi yavrusu Demir, her geçen gün aç bir kurda dönüşen bakışlarını üzerimde gezdirirken hayatta ona kuzu olmak istemiyordum. Benimle ne alıp veremediği vardı bilmiyorum ama şu dört gün boyunca okulun kafeteryasında ve beni gördüğü her yerde attığı bakışlar hiç hayra alamet değildi. Çok şükür ki onu bugün hiç görmemiş, rahat bir nefes alabilmiştim.

Paltomun kollarının ucunu biraz daha çekiştirerek karşımdaki kalın ansiklopedinin sayfalarını karıştırmaya devam ettim. Her

ne kadar kütüphanede kaloriferler son ısıda çalışıyor olsa da soğuğa karşı dayanıksızdım. Bedenim çok çabuk üşüyordu. Ve evet, Damla'ya rağmen sonunda kütüphanenin yerini öğrenmiştim. Burada olup kalın kitaplarla cebelleşmemin nedeni ise kimya ödevinden ibaretti. Çoğu kişi araştırmaları internetten yapacağını söylemişti ama ben daha evdeki bilgisayarın paketini bile açmamıştım. Tuhaf bir şekilde çekiniyordum. Bazıları bunu oldukça saçma bulabilirdi ama içine girdiğim hayata henüz alışamamıştım. Elimdeki dokunmatik telefonu bile mecburiyetten kullanıyordum. Telefonum aklıma geldiğinde paltomun cebinden çıkarıp saati kontrol ettim. Öğle arası on dakika sonra bitiyordu.

Kütüphanede bulunan birkaç öğrenci ayaklanıp çıktıktan sonra ben de masaya yığmış olduğum notları toplayıp defterin arasına sıkıştırdım. Çantaya eşyalarımı attıktan sonra saçıma bağladığım tokayı biraz daha sıkarak ayaklandım ve çıkmak için kütüphanenin kapısına doğru ilerledim. Aklım neredeydi bilmiyorum ama kapıdan önüme dahi bakmadan çıktığımda birine çarptım ve dengesizliğim sonucu kıçımın üstüne düştüm. Omzumdan düşen çantayı yerden alırken, bana uzatılan eli tutarak ayağa kalkıp kırışan eteğimi düzelttim. Teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda ise bana sırıtarak bakan bir çift karamelle göz göze geldim. Karamel dediğime bakmayın. Düşüş esnasında tabii ki üzerime bir kutu dolusu çikolata boşalmamıştı. Karamel olan onun bana derin derin bakan açık kahverengi gözleriydi. Merakla ve bir o kadar da alayla bakan kahverengi gözler...

Boğazımdaki yumrunun mideme doğru yol almasına izin verirken hâlâ avucunun içinde olan elimi hızla geri çektim. Yüzündeki sırıtış yok olmadı. Onu ilk defa bu kadar yakından görüyordum ve bu sarsılmama neden olmuştu.

"Sonunda seninle karşılaşabildik, ***bornozlu***."

Kelimeyi öyle bir bastırarak söylemişti ki kulağımda hasar bırakacak gibi bir izlenim bırakmıştı. Yüzüm patlıcanın en güzel tonuna dönüşürken halime küfretmemek için kendimi zor tuttum. Kahretsin! Tabii ki beni de o geceyi de çok iyi hatırlıyordu. Unutmak mümkün müydü? Fakat belki onu görmezden gelirsem üstüme gelmez ve beni rahat bırakırdı. Bu düşünceyle cevap dahi

vermeden yanından geçip gitmeye yeltendiğimde benden hızlı davranarak karşımda belirdi. Pes etmiyordu.

"Henüz tanışmadık. Bana ismini bahşeder misin, ***bornozlu***?"

Ses tınısı öyle alaycı ve sinir bozucuydu ki sanki benimle konuşmuyor da tiyatro sahnesindeki rolünü canlandırıyordu. Bir kez daha bana aynı şekilde hitap ederse ağzının üstüne doğru patlatmayı düşünüyordum. Aldırmıyormuş gibi yaparak yoluma devam etmeye çalıştığımda yine önümü kesti. Kaşlarını kaldırarak bakıyordu bana. Bir cevap beklediği ortadaydı.

"Bana ***bornozlu*** demeyi keser misin?" diyerek sitemle soluduğumda yüzünde küçücük bir değişiklik dahi olmadı. Aksine, gülümsemesi daha da genişledi, öndeki büyük dişleri ortaya çıkarken gözlerinin kenarları da gülümsemesinden dolayı kırıştı ve bu benim bir erkekte görmeyi en sevdiğim manzaraydı. *Allah aşkına! Neler düşünüyordum böyle? Çocuğu dikizlemeyi bir an önce bırak Nisa!*

"Adını söylersen belki ***bornozlu*** demeyi kesebilirim ama söz veremem."

Bu okuldaki tüm üçüncü sınıfların adımı bildiğinden emindim. Gökçe, hiçbir şeyin gizli kalmadığını söylemişti ama neden bu kadar üstelediğine anlam veremiyordum. Üstelik işi inada bindirmişti. Ben söyleme dedikçe o kelimenin üstüne daha da çok bastırıyordu.

"Sanki bilmiyorsun," diyerek üzerine doğru tısladığımda geri çekilmedi. Aramızdaki mesafeyi kapatarak bana daha da yaklaştı.

"Senin ağzından duymak istiyorum belki."

Bu kez de dudaklarını çocuklar gibi büzerek konuşmuştu. Benimle resmen alay ediyordu ama bunu onun yanına bırakmayacaktım.

"Ne yapacaksın adımı be çocuk?" diye bağırdığımda işaret parmağını dudağına götürerek sessiz olmam için beni uyardı ve biraz daha yaklaşarak gözlerimin içine doğru baktı.

"Nüfusuma almayı planlıyorum. Ailede nüfus kıtlığı çekiyoruz da ben de bu açığı kapatayım diyorum."

Önemli bir şey söyleyecekmiş gibi aptal aptal onu dinliyordum. *Salaksın Nisa. Hatta tescilli bir salaksın sen. Fakat senden daha salakları da varmış. Bu sayede öğrenmiş oldun.* Peşimi, ismimi söyleyene dek

bırakmayacağını düşündüğümden bir an önce bu saçmalıktan kurtulmak için pes edip geri çekildim.

"Adım Nisa. Oldu mu?"

"Oldu, ***bornozlu***."

Kulaklarımı tırmalayan bu sese daha fazla tahammül edemediğim için üzerine doğru yürüyüp işaret parmağımı hemşireler gibi ona doğrulttum.

"Bana bak!" diye bağırdığımda ellerini pantolonunun cebine koyarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Zaten sana bakıyorum."

Verdiği cevap karşısında bu kez ben ondan gözlerimi alamadım. *Bakma Nisa, bakma. Gözün çıksın ama bakma şu çocuğa!*

"Ya sen bana yürüyor musun?"

Çenen çekilsin Nisa, bir sus artık! Ağzımdan çıkanlara ben bile inanamazken bulunduğum durumdan bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Saçmalıyordum ve saçmaladıkça her şeyin içine ediyordum.

"Yürümek ne kelime? Uçuyorum. "

Titremeye başladım. Neden titrediğimi bilmiyordum ama titriyordum işte. Ne oluyordu birdenbire? Bu his... Tanıdıktı. Beni o geceye götürüyordu. Yine aynı şeyler oluyor, karnım ağrıyor, başım dönüyordu sanki. Yüreğim genzimde atarcasına hızlıydı. Ellerim terliyordu. Soğuk ve sıcak benimle dalga geçercesine birbirine karışıyordu. Hangisini hissettiğimi kestiremiyordum. Neden böyle hissediyordum ki şimdi? Bana böyle farklı baktığı için olabilir miydi? *Farklı mı? Onu tanımıyordum bile! Nasıl farklı olduğunu düşünebilirdim ki?* Belki de güzel demeliydim. *Hayır, hayır. Güzel olmaz, hem de hiç olmaz.* Bu kelime ondan etkilendiğim anlamına gelirdi ama ben ondan etkilenmiyordum. *Etkilenmiyordum, değil mi? Neden etkileneyim ki? Birdenbire, durduk yere?*

Hayır, ondan etkilenmiyordum. Tek bir cümleyle beni alt edemezdi. Benden bayağı uzun, hatta aramızda iki kafalık bir mesafe olacak kadar uzun olması ondan etkilenmememin ve etkilenmeyecek olmamın başlıca nedenlerinden biriydi. Uzunlara tikim vardı bir kere benim. Ayrıca büyük ön dişleri güldüğünde kendini çok belli ediyordu. Bildiğimiz tavşan dişliydi. *Evet, evet. Ondan*

etkilenmiyordum ama son birkaç dakika içinde dikizleme rekoru kırdığım için koca bir aferin bana.

Daha fazla onunla burun buruna olmak istemediğim için arkamı dönüp merdivenlere doğru yürüdüm. O da peşimden geldi ama bu kez aldırmayarak benden hızlı davranıp bir alt kata indi. Ben hâlâ merdiven başında dikilip nasıl aşağıya ineceğimi düşünürken o da merdiven korkuluklarına yaslanarak bana baktı. *Neden asansörü yoktu ki şu okulun?*

"Ne o? Gelmeyi düşünmüyor musun? Derse az kaldı," diyerek bilmiş bir edayla konuştuğunda gözlerimi devirdim. Dersin başlayacağını ben de biliyordum herhalde.

"Biliyorum!"

Sesim yankı yaparken kaşlarını kaldırarak merakla bakmayı sürdürdü.

"Ama gelemiyorum," diye devam ettiğimde sesim fısıltı gibi çıktı.

"O nedenmiş?"

Gözlerindeki alay sesine de yansırken ona, sahip olduğum fobiden bahsetmek istemiyordum. Benimle dalga geçeceğinden emindim ama ondan yardım istemeye de mecburdum.

"Buraya gelir misin?"

Sesimdeki kibarlığa ben bile hayret ederken onun gözleri daha da açıldı. Ne yapabilirdim ki? Buradan inmek için ona ihtiyacım vardı.

"Neden?"

Tabii ki gel deyince gelecek birine benzemiyordu ama soruya soruyla karşılık vermek yerine iki üç adım atıp beni bu zor durumdan kurtarmayı deneyebilirdi.

"Ya gelsene!" diyerek bu kez bağırdığımda duyduğu sesin etkisiyle kulaklarını tıkayıp merdivenleri çıkmaya başladı. Yanıma ulaştığında ilk önce ne diyeceğimi bilemedim ama içten içe de geldiği için mutluydum.

"Şey... Koluna girebilir miyim?"

Sorduğum soruyla gözleri iyice açıldı ve yüzündeki o aptal, sinir bozucu sırıtış yerini aldı. Beni yanlış anlayacağını tahmin etmeliydim.

"Cazibeme kimsenin dayanamadığını biliyordum ama senin kadar hızlı gideni de ilk defa görüyorum."

Kollarımı göğsümde birleştirerek dudaklarımı büzdüm ve yanaklarımı şişirerek tuttuğum nefesi sitemle ona doğru püskürttüm. *Bu nasıl bir egoydu böyle?*

"Seni cazibeli bulduğum falan yok. Merdiven fobim var benim. İnemiyorum tek başıma."

Kurallarımı çiğneyerek ona gerçeği söylediğimde anlamayarak gözlerime bakmayı sürdürdü.

"Ne?"

Şaşkınlığı ses tonundan kendini belli ederken en azından gülüp benimle dalga geçmediği için hoşnuttum. Fakat zilin çalması benim aleyhime doğru bir hareket olmuştu. Bir an önce buradan inmezsek birilerine yakalanabilirdik ve onunla görünmek, istediğim bir şey değildi.

"Derse geç kalacağız. Koluna girecek miyim, girmeyecek miyim?"

"Gir bakalım," dediğinde oldukça sakin yaklaşarak bana kolunu uzattı. Daha fazla zaman kaybetmeden yüzüne bakmamaya özen göstererek girdim koluna.

Merdivenleri nedenini bilmediğim bir şekilde yavaş inerken gözlerimi ondan alamıyordum. Her ne kadar bu durum beni oldukça rahatsız etse de yan profilini ilk defa böyle yakından görüyordum. Elimde olmadan kendimi onu incelerken yakalamıştım. Gözüme ilk çarpan detay kulağındaki delikti. Küpe takıyor olmalıydı. Küpeli erkeklerden hiçbir zaman hazzetmesem de bazılarına gerçekten çok yakıştığını söylemem gerekirdi. Onda nasıl durduğunu ise içimdeki garip hisle merak ettim. Gözlerim kulağından biçimli burnuna, ardından da gözlerine kaydı. Onu gördüğüm o ilk gece, bana olan yoğun bakışlarından ve aradaki mesafeden gözlerinin rengini seçememiştim, açık bir kahverengi tonuna sahipti. Kaşları ise düzgündü ve gözlerine uyum sağlıyordu. Yüzü ise temizdi, demek istediğim birkaç iz dışında yüzünde hiçbir şey yoktu, hatta küçük bir sivilce bile. Sakalsızdı ve yoğun kokan tıraş losyonundan bu sabah tıraş olduğunu tahmin ettim. Dudaklarıysa kıskanılacak türden bir kırmızılığa sahipti. Bir an dudak nemlendiricisi kullanıp kullanmadığını bile merak ettim. Ruj sürsem belki de bu tonu asla yakalayamazdım. Saçları dağınık olsa da kendine bakan bir tarafı var gibi görünüyordu Demir'in. Gerçekten havalı

birine benziyordu. Okulun kapısından içeri girdiği an, Damla ondan bahsettiğinde anlamıştım basit biri olmadığını.

Pekâlâ, itiraf etmeliydim ki yakışıklıydı. Gökçe'nin dediği gibi abartılı bir yakışıklılığı yoktu ama kendine özgü farklı bir çekiciliği vardı. Üstelik kaslı bile değildi. Oldukça zayıf görünüyordu bedeni. Bir Jamie Dornan olamazdı ama yine de hakkını yiyemezdim. Elbette tüm bunları yüzüne söyleyecek kadar cesaretli değildim. Şişmiş egosunu balon yapmanın hiç lüzumu yoktu.

"Yakışıklı olduğumu biliyorum. Bana öyle bakmana gerek yok. Yüzümü eskiteceksin."

Biraz önce şişmiş egosunu balon yapmaktan mı bahsetmiştim ben? Lafımı kesinlikle geri alıyorum o halde. Onun egosu çoktan balon olmuş, gökyüzünde süzülüyordu. Uçan balondu!

Aptallığıma yanarak kolundan hızla çıkıp geriye kalan basamakları söylene söylene inmeyi sürdürdüm. *Kendini beğenmiş! Ukala! Serseri! Dengesiz! Kükreyen kedi yavrusu!*

Tüm basamakları bir çırpıda inip koridora ulaştığımda onun hâlâ bıraktığım yerde dikildiğini fark ettim.

"Hani korkuyordun merdivenlerden?"

Sorusuyla afallarken bunun bir anda nasıl gerçekleştiğini ben de anlamadım. Öyle bir hırsla inmiştim ki korkum aklıma dahi gelmemişti. Fakat Demir yanıma ulaşıp gözlerimin içine baktığında bu kez ondan korktuğumu hissettim. Bakışları o alaycı ifadeden ibaret de olsa beni ürkütmeye yetmişti.

"B-ben bilmiyorum. Bir anda oldu," diye kekelediğimde yanıma iyice yaklaşarak gözlerini kıstı.

"İyi numaraydı ***bornozlu.***"

Ağzım açık bir şekilde ona bakmayı sürdürürken yanağımdan makas almış ve beni havada asılı bırakmıştı. Sınıfına doğru ilerleyip kapıyı tıklatarak içeri gireceği sırada hâlâ dikilmiş olduğum tarafa baktı ve arsızca sırıtıp göz kırptı. İşte bu kez ayvayı fena halde yemiş olmalıydım. Dengesizdim ben, kesinlikle dengesizdim. Sırf korkuyorum diye onu çağırmam bile başlı başına bir hataydı. Ne olmuştu şimdi? Ne anlamlar yüklemişti bu saçmalıklarıma? Tüm bunları bilerek yaptığımı düşünmüştü. Demir'in yanından dahi geçmek istemezken, yaşananlara bir bakın! Ne muamma ama! Atalarımız

boşuna dememiş, "Büyük lokma ye, büyük söz söyleme," diye. *Oh olsun, sana Nisa! Azıcık atalarını dinle de ders almaya bak!*

Ben de kendi sınıfımın kapısını tıklatıp içeri girdiğimde matematik öğretmeninin konuya giriş yaptığını gördüm. Mahcup bir halde özür dileyip sıraya doğru ilerlerken kendi aralarında şakalaşan Gökçe ve Can bakışlarını bana doğru çevirdi. Yüzümdeki soğukluktan bir şeylerin ters gittiğini onlar da anlamış olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sorduğunda Gökçe hiç de anlatmak istemedim ama kelimeler dudaklarımdan istemsizce döküldü.

"Gürsoy'a yakalandım."

"Demir'e mi?"

Onun adını öyle yüksek seste mırıldanmıştı ki hemen çaprazda oturan Oğuz ve ön sıradaki Aybüke dönüp bize doğru tuhaf bir şekilde bakmıştı. Gökçe'ye olanları okul çıkışında anlatacağımı söylediğimde üstelemeyerek derse döndü ama hem Aybüke'nin, hem de Oğuz'un bakışları değişmedi. İkisi de gergin görünüyordu. Benimle ya da Demir'le ne alıp veremediği vardı bunların? Aybüke'yi anlayabilirdim, sonuçta Demir'le ya takılıyorlardı ya da sevgiliydiler ama Oğuz'un bakışlarını anlayabilmem için önümde hiçbir ipucu yoktu. Aldırmamaya çalışarak Gökçe'yi taklit edip matematik dersine odaklanmaya çalıştım ama biliyordum ki o istemediğim bakışlar hâlâ üzerimdeydi.

Okul çıkışında Gökçe'ye olanları anlattığımda önce halime gülmüş, ardından ise Demir'in peşime düşeceğini söylemişti. Bunu neye dayanarak dile getirdiğini bilmiyordum ama o sersemin yakınımda olmasına izin veremezdim. Üstelik neden benim gibi nevalenin peşine düşecekti ki? Taş gibi sevgilisi vardı, gidip onunla uğraşabilirdi.

Gökçe'yle yollarımızı bahçede ayırdıktan sonra bizi almaya gelen Sedat abinin yanına gidip arabaya atladım. Benden önce davranan Senem'i dalgın bir halde gördüğümde neden böylesine durgun olduğunu merak ettim. Ayrıca bugün onu gülümserken de görmemiştim. Hatta Damla'nın yanındayken bile canı sıkkın gibi görünüyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkındaydım ama üstüne gitmek yerine onu kendi haline bırakmayı tercih ettim.

Akşam yemeği sırasında Devrim amca ve Esma Hanım okuldaki ilk haftamızın nasıl geçtiğini bilmek istemişlerdi. Benden çok Senem konuşmuş ve aldığımız kararlarla birlikte olan biteni dile getirmişti. Oldukça sakin karşılamışlar ve saygı duymuşlardı.

Esma Hanım'ın yanında vakit geçiren Senem ise okuldan sonra daha keyifli görünmüştü gözüme ama onun canını neyin sıktığını da gerçekten merak etmiştim. İşin ucunun Demir'e dayandığını düşünüyordum ama bir taraftan da yanılmak istiyordum.

Devrim amca, "Kızlar, Esma'yla bir karar aldık," dediğinde, izlemiş olduğum diziden gözlerimi ayırıp ona çevirdim. Esma Hanım ve Senem de beraber baktıkları moda dergisini kapatıp Devrim amcanın oturduğu tekli koltuğa bakışlarını çevirdiler.

"Okul dışında da aktivitelerinizin olmasını istiyoruz. Yapmayı sevdiğiniz herhangi bir şey var mı?"

Devrim amca elinde tutmuş olduğu hasta dosyalarını sehpaya bırakırken Senem'le göz göze geldik. Bize aldıkları onca eşyayı ve en önemlisi koleje gitmeyi kabul etmiştik ama daha fazlasına gerek yoktu. Yapmayı sevdiğimiz aktiviteler elbette vardı ama önümüzde üniversite sınavları olduğundan buna zaman yoktu. Ayrıca onlara daha fazla yük olmak istemiyordum. En azından benim fikrim bu yöndeydi.

"Buna hiç gerek yok," dediğimde, Devrim amca kaşlarını çatarak baktı. Senem'den destek almak istercesine onun yeşil gözlerine odaklandım ve başını sallayarak beni kurtarmak için araya girdi.

"Nisa'ya katılıyorum."

Kolej mevzusunda yollarımız ayrılmış olsa da bu kez beni yalnız bırakmadığı için ona minnettardım.

"İtiraz kabul etmiyoruz kızlar. Evde tüm gün pinekleyerek vakit öldürmenizi de istemiyoruz. Elbette vardır yapmayı sevdiğiniz şeyler. Yıllarca yetimhanedeki odalarınızda öylece boş boş oturmadınız, değil mi?"

Sözü Esma Hanım alırken ne diyeceğimi bilemedim ama Senem'in bakışlarından da hemen pes edeceğini anladım.

Yıllar boyunca tabii ki odalarımıza tıkılıp boş boş oturmadık. Senem çocukluğundan beri resme meraklıydı. Defalarca benim ya

da yetimhanedeki diğer küçük çocukların portrelerini çizdiğine şahit olmuştum. Bayağı yetenekliydi. Bense...

"Nisa dans etmeye bayılır."

Bunu birdenbire söylemesini beklemiyordum ama Senem şaşırtmayarak beni yine zor durumda bırakmıştı.

Bense dans etmeyi severdim. Bunun da nedeni yine Sevda Hanım'dı. Daha çok küçükken bir sabah onu odasında kendinden geçmiş bir şekilde dans ederken yakalamıştım ve o dakikada başlamıştı dansa olan merakım. İlk öğretmenim de yine Sevda Hanım olmuştu. Çok sonradan öğrenmiştim onun yetimhanedeki görevinden önce aslında bir dans eğitmeni olduğunu. Hep saklamıştı bunu bizlerden ama bana yakalanmıştı işte.

"Senem!" diye bağırdığımda utanarak oturduğum koltuğa gömülmek istedim. Esma Hanım ve Devrim amcanın yanında böylesine bağırmam terbiyesizlikti.

"Ama öyle Nisa. Sevda Hanım'la hep çok vakit geçirirdin. Sana bir şeyler öğrettiğini biliyorum."

Sevda Hanım'ın bana öğrettikleri sadece birkaç figürden ibaretti ama madem Senem benim sırrımı ortaya dökmüştü şimdi sıra bendeydi. Ben de onun yeteneğini söylemekten hiç çekinmeyecektim.

"Senem de çok güzel resim yapar."

"Nisa!"

Tıpkı beni taklit ederek bağırdığında umursamadım ama bu halimiz aile fertlerimizin oldukça hoşuna gitmiş olacak ki bize kıkırdadılar.

"Her şey karşılıklı sarışın. Ayrıca sen de çok güzel portreler çiziyorsun."

Küçük çocuklar gibi dil çıkarıp kollarını göğsünde birleştirdiğinde aynı hareketi sergiledim. Beni zor durumda bırakmasaydı tüm bunlar yaşanmamış olurdu.

"Öyleyse şöyle yapıyoruz, ben yarın Nisa'yı bildiğim güzel bir dans kursuna, Devrim de Senem'i resim atölyesine kayıt ettiriyor. Anlaşıldı mı?"

"Esma Hanım, buna gerçekten gerek yok," diyerek itiraz ettiğimde Esma Hanım tıpkı alışverişte olduğu gibi bir elini havaya kaldırarak beni susturdu.

"İtiraz yok kızlar. Konu kapandı."

Devrim amca da karısının arkasını kollarken konunun gerçekten kapandığını anladım.

Dans etmeyi seviyordum ama buradaki düzene henüz alışamamışken bir kursla baş edebileceğimi düşünmüyordum. İçine girmiş olduğum bu hayat her geçen gün daha da değişiyor ve zorlaşıyordu. Altından nasıl kalkabileceğimi bilmiyordum.

Yaşananların ardından Esma Hanım ve Devrim amcayla biraz daha vakit geçirip sohbet ettikten sonra odama çıktım. Senem de yorgun olduğunu söyleyerek kendi tarafına çekildi ama hâlâ neyi olduğunu bilmiyordum. Uzun zamandan sonra ilk kez onu bu kadar bitkin görüyordum. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve bu beni endişelendiriyordu. Üstüne gidemiyordum çünkü daha çok patlamasından korkuyordum ama eninde sonunda bana kendi ayağıyla geleceğini de biliyordum ki bu çok da uzun sürmedi. Öğle arasında kütüphanede hazırlamış olduğum notları düzenlerken odamın kapısı aralandı.

"Girebilir miyim?"

Her ne kadar sırrımı ortaya attığı için ona kızgın olsam da konuşmaya ihtiyacı olduğunu bildiğimden başımla içeri girmesini işaret ettim. Anlaşılan gece sohbeti yapacaktık.

Kapıyı kapatıp yatağıma otururken Senem, ben de masadaki notları toparlayıp defterin arasına yerleştirdim. Ödevi son güne bırakmayı seven biri değildim. İşlerimi hallettikten sonra yanına gidip bağdaş kurarak karşısına oturduğumda sanki çok ciddi bir şey konuşacakmışız gibi gözlerimin içine bakıyordu. Bir sorunu vardı.

"Bu aralar hiç doğru düzgün konuşamadık," dediğinde sesindeki burukluğu hissettim. Okulda neredeyse hiç yan yana gelmiyorduk. Senem herkese kardeş olduğumuzu söylemişti ama iki kardeş olarak birbirimize çok uzaktık. Bu durum canımı sıkıyordu ama onun bulunduğu gruba da giremezdim.

"Öyle oldu."

"Sınıfınla aran nasıl? Sana iyi davranıyorlar mı?"

Sürekli beni aynı yerden vurmaya çalışarak yanına almayı planlıyordu ama her defasında başarısızdı. Yatağımdaki yumuşak

yastıklardan birini kucağıma alıp kenarıyla oynamaya başladığımda sorduğu sorunun cevabını bilmediğimi fark ettim.

"Şimdilik sadece Gökçe ve Can'la takılıyorum. Gökçe, kendi halinde bir kız, Can ise oldukça komik biri. Diğerleri de pek yanıma yaklaşmıyor."

"Gökçe'nin bayağı soğuk biri olduğunu duydum. Belki de bu yüzden kimse yanına yaklaşmıyordur."

Senem'in ön yargısına karşı çıkamazdım ama insanların almış olduğu kararlardan dolayı da kimseyi yargılayamazdım. Dediği gibi Gökçe soğuk biriydi ama bundan şikâyetçi de değildi. Tıpkı benim gibi.

"Başkalarının tavırlarını yargılamak bize yakışmaz Senem. Belki bir nedeni vardır," dediğimde beni onaylayarak başını salladı. Aramızda sessizlik oluşmaması için bu kez de ben, "Senin sınıfınla aran nasıl?" diye sordum. Sınıf içi ilişkilerini merak falan ettiğimden sormamıştım o soruyu tabii, sadece canını sıkan durumun ne olduğunu bilmek istiyordum.

"İyi gibi. Bana karşı sıcak yaklaşıyorlar. Sürekli Damla'nın yanındayım ve o grubun içindeyim. Aslında kimseyi aralarına almazlarmış ama Damla, benim için toleranslı davrandıklarını söyledi."

"Peki ya Bahar, o da aynı şeyi mi düşünüyor?" diye sorduğumda, Senem omuzlarını düşürerek iç çekti ve başını sağa sola doğru salladı.

"Bana sürekli burun kıvırıyor. Benden hoşlanmadı galiba. Oysa Batuhan çok içten biri. Nasıl ikizler, anlamıyorum."

Bahar ve Batuhan'ın iki zıt kutup olduğunu zaten işitmiştim ama anlaşılan bunu Senem'e de yansıtmışlardı. Parçası olduğu grubun içinde Senem mutlu değildi. Sadece Damla bunu sağlayamazdı. Eski okulumda da gruplaşmalar olurdu ve az çok neler yaşandığını biliyordum. Tek kişinin huzursuzluğu bile herkese yansıyabiliyordu. Bahar'ın bakışlarından anlamıştım Senem'den hoşlanmadığını ama kimse benim sarışınıma zarar veremezdi.

"Boşver Bahar'ı. Kendi kaybı," diye mırıldandığımda tebessüm etti.

Gözlerinin önüne düşen saç tutamını alıp kulağının arkasına yerleştirirken yeşil gözleri daha derin baktı bana. Ağzındaki lokmayı birazdan çıkaracak gibiydi.

"Nisa," diye fısıldadığında geri çekilerek bekledim. İşte başlıyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek. Daha doğrusu biriyle artık paylaşmazsam bir volkan gibi patlayacağım."

Hiçbir zaman onu zorlamama gerek kalmıyordu çünkü zaten hep kendi ayağıyla bana geliyordu.

"Dökül bakalım. Neler oluyor?" dediğimde derin derin nefes alıp verdi ama sonra fark ettim ki gözleri sulandı. *Ağlayacak mıydı yoksa?*

"Ben birinden hoşlanıyorum. Hem de çok hoşlanıyorum."

Onunla her şeyi konuşup, tartışabilir hatta sırf canını sıktığı için Bahar'ın canına okuyabilirdim ama bana onun için gelmemeliydi. Adını duymaya bile tahammül edemediğim o çocuk için gözyaşı dökmemeliydi.

"Demir, değil mi?"

Ağzı hafif aralanırken şaşkınlığı tüm yüzüne yayıldı. Benden böyle bir açık sözlülük beklemediği ortadaydı.

"Okulda birlikte takılmıyor olabiliriz ama en yakın arkadaşımı herkesten daha iyi tanırım. Ona nasıl baktığını gördüm."

İtirafım karşısında utanarak başını eğdi ama sonrasında heyecanla parlayan gözleriyle konuşmaya başladı.

"Biliyorum, bu çok saçma. Birinden bu kadar kısa sürede etkilenilmez ama kendime engel olamıyorum. Buraya geldiğimiz ilk gün gördüm onu ve bir an olsun aklımdan çıkmadı. Hatta sen biliyorsun, sırf onu tekrar görebilmek için semtte birkaç gün aylak aylak gezinip durdum. Aynı okulda olduğumuzu öğrendikten sonra içimde bir şeyler kıpırdadı. Onu düşünmeden edemiyorum. Sürekli aklımda, sürekli benimle ve orada olduğunu bildiğim her saniye yüzüme anlamsız bir gülümseme yayılıyor."

Sesimi bile çıkarmadan onu dinlerken bu konuşmanın hiç gerçekleşmemiş olmasını diledim.

Çocukluğumuzdan beri sarışını hep tek bir kişiyle hayal ederdim, sadece onun yanına yakıştırırdım. *Mustafa*. O masum hisleri beni bile ümitlendirirdi çoğu zaman. Şimdi Senem'in bir başkası

için doğan hisleri suçlu hissetmeme neden oluyordu. Ona vermiş olduğum sözü tutamadığımın kanıtıydı.

"Senem, biliyorsun bu durumlardan hiçbir şey anlamam. Hayatımızın onca yılını dört duvarın arasında geçirdik. Kepçe kulak Ahmet'e rağmen aşktan ya da hoşlanma duygusundan uzak yaşadım ama eğer fikrimi soracak olursan o çocuğa güvenmiyorum. Ona bir baksana... Okulda ilk gördüğümüz halini hatırla."

Ahmet'in adını duymasıyla gülümsese de ona bazı şeyleri hatırlattığımdan gülen yüzü çabuk soldu.

"Biliyorum. En çok da bu canımı sıkıyor zaten. Ne zaman ona baksam o hep başka bir tarafa bakıyor. Bazen teneffüslerde grubunun yanında değil de Aybüke'nin yanında vakit geçiriyor."

Aybüke'nin adını öyle bir öfkeyle söyledi ki kıskançlığını sesindeki tınıdan anladım.

"Tamam, Allah var, kız çok güzel ama ne bileyim işte. Karşıma dikilse bir kaşık suda boğacak gibiyim."

Elleriyle yastığı sıkmaya başladığında parçalayacağını düşünerek elinden alıp kenara attım.

"Kıskançlık da başladı yani," dediğimde yüzünü buruşturdu. Bu biraz sonra sulu göz olacak Senem'in önizlemesi gibiydi.

"Nisa ya!" diyerek sızlanmaya başlayıp dizlerimin üstüne yattığında saçlarını okşamaya başladım. Hep böyle olurdu. Canı bir şeye sıkıldığı zaman sızlanarak soluğu dizlerimde alırdı.

"Sakin ol sarışın. Daha yolun çok başındayız. Henüz bir şey kazandığın ya da kaybettiğin yok. Kendini yıpratma durduk yere."

Başını sallayarak burnunu çektiğinde biraz da olsa sakinleşmişti.

"Bu gece yanında uyuyabilir miyim?" diye sorduğunda yattığı yerden kalkıp gözlerimin içine baktı. Başımla onu onayladığımda ise kıyafet dolabına doğru gidip üstüne rahat bir şeyler geçirdi. Aynanın karşısında saçlarını topladıktan sonra da yorganın altına girip gözlerini kapadı. Saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurup yataktan kalkarak ben de üstümü değiştirdim.

Senem uykuya dalarken ben da lambayı kapatıp çalışma masasının üstündeki dağınıklığı toparladım. Fakat aniden yüksek sesli bir fren sesi sokağı inletirken pencereye bu kez yaklaşmadım.

Senem'in hemen uyumadığını biliyordum ve onun geldiğini anlarsa anında yataktan çıkıp pencereye koşardı.

Öğle arasında yaşananları Gökçe dışında kimseye anlatmadım ki bu saatten sonra da asla Senem'e anlatamazdım. Önüne geçemesem de Demir'den hoşlanıyordu ve bu duygu zamanla aşka dönüşebilirdi. Ne diyebilirdim ki ona? *"Hoşlandığın çocuk bugün resmen bana yürüdü hatta uçtu."*

Hayır. Bu hayatta istediğim son arzular listesinde bile Senem'in üzülmesi yoktu. O, benim için bu aileye şart koşmuş, ben de onun için yetimhanedeki hayatımdan vazgeçmiştim. Aramızın bir erkek yüzünden bozulmasını göze alamazdım. O çocuğun nasıl bir dengesiz olduğuna kendi gözleriyle şahit olmalıydı.

Demir... Aslında nasıl biriydi, bilmiyorum. Bir tarafım onu yakından tanımak isteyerek gizemli kutunun kapağını aralama hevesiyle tutuşurken, diğer yanım tamamıyla ondan uzak durmam gerektiğini haykırıyordu. Tüm bu olanları göz önünde bulundursak diğer tarafım sanki daha baskındı. Gökçe'nin de dediği gibi o, herkesin ilgisini çeken farklı bir çocuktu. Benim de dikkatimi çekmişti. İnkâr edemezdim. Tuhaf, anlam veremediğim bir çekiciliği ve garip tavırları vardı. Babasıyla olan tartışmasına, okuldaki serseri hallerine ve bir kızla nasıl flört ettiğine şahit olmuştum. Değişkendi. Beş gün gibi kısa bir sürede onu tanıyamazdım elbette ama içimden bir ses büyük bir ortak noktamızın olduğunu söylüyordu. İçinde bir yerlerde çok daha farklı biri yatıyordu bence. Göründüğü gibi değildi. Herkesin neden ona bu kadar çekildiğini bilmek istiyordum ama nasıl öğreneceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Bildiğim tek şey ondan uzak durmam gerektiğiydi. Senem de ondan uzak durmalıydı. Mustafa'ya verdiğim sözü tutmak zorundaydım. Her ne olursa olsun Senem, içine girdiğimiz bu dünyada kendini kaybetmeyecek ve ona esir olmayacaktı. Sevda Hanım ilk aşkların her zaman daha sancılı geçtiğini söylerdi ve sanırım Senem sayesinde ben de bunu öğrenmiş olacaktım. Umarım sonu acısız biterdi.

9. BÖLÜM

Hafta sonu yaşadıklarımdan sonra bir daha asla Esma Hanım'la dışarı çıkmamak için kendime söz verdim. İnatçı olduğumu düşünürdüm ama görülen o ki benden çok daha inatçıları da varmış. Esma Hanım canlı kanlı örneğiydi.

Her insanın mutlaka yapmaktan hoşlandığı, yaparken kendini kaybettiği alışkanlıkları vardır. Hatta bazen öyle kaptırırsınız ki sadece siz ve yaptığınız o şey vardır. Zamanın, saniyelerin, dakikaların pek de bir önemi yoktur. Aslında buna alışkanlık demek haksızlıktı, daha çok tutku gibiydi. Fakat dans etmek benim için pek de tutku sayılmazdı. Sevdiğim bir alışkanlıktı. Tutku diyebilmem için onu yaşamam gerekirdi, sevmek yeterli değildi. Profesyonel bir şekilde dans etmiyordum hatta hiç eğitimim bile yoktu. Yetimhanede geçirdiğim o uzun yıllar içinde Sevda Hanım'ın bana öğrettiği birkaç dans figürünü biliyordum sadece. Doğuştan sahip olduğum özel bir yetenek de değildi. Sadece birkaç adım, o kadar.

Tüm bunların Esma Hanım'la olan bağlantısı ise kendisinin, tüm mızmızlanmalarıma ve itiraz etmelerime rağmen beni zorla dans okuluna kayıt ettirmesiydi. Hafta sonu Devrim amca Senem'i alıp resim atölyesinin yolunu tutarken bana en zor kısmı kalmış ve ben de Esma Hanım'la dans kursuna gitmiştim. *Keşke gitmez olsaydım.* Aramızdaki resmiyetten şikâyetçi değildim ama ısrarcı tavırları hiç hoşuma gitmiyordu. Dans kursunun bulunduğu binaya yaklaşırken sürekli, *"Lütfen, buna hiç gerek yok. Derslerime zaman ayıramam,"* dediysem de söylediklerime kulaklarını tıkamıştı. Her şeyden kaçan, kendi köşesine çekilen bir kız olarak görmesini istemiyordum beni. Lakin tüm bunlar bir korku filmi fragmanı gibiydi. Yaşanan her şey benim için fazlaydı ve ben bu hayata bağlanmayı istemiyordum. Eğer kendimi kaptırırsam veda anı geldiğinde ayrılmam çok zor olurdu.

Tüm bu olanlar yetmezmiş gibi Senem'in resim kursundan bir şekilde yırtması da daha berbat hissetmeme neden olmuştu. Ne yapmıştı da Devrim amcayı kandırmıştı bilmiyorum ama aynı akşam

olanları öğrendiğimde kan beynime sıçramıştı. Tuzağa düşürülmüş gibi hissetmiştim. Devrim amcayı da planlarına alet ettiğini anladığımda daha çok kızdım ona. Ben dans kursuna gidecektim ama Senem resim atölyesine gitmeyecekti. Büyük bir haksızlıktı. Ortaya atmış olduğu, *atölye uzak bir yere taşınmış*, yalanını elbette yememiştim. Bunu anlamış olacaktı ki hafta sonundan bu yana benden uzak durmuştu Senem. Onu yalnız yakaladığım bir fırsatta elbette çıkaracaktım acısını.

"Seninki yine buraya bakıyor."

Gökçe'nin meyve suyunu yudumlayarak benimle konuşmasıyla, telefonda oynadığım stresli oyundan başımı kaldırıp onun bulunduğu tarafa çevirdim. Hafta sonu yaşadıklarım yetmiyormuş gibi bir de egosu uçan balon olmuş kedi yavrusuyla uğraşıyordum. Sırf onun bakışları yüzünden teneffüslerde artık kafeteryaya inmeyecek ve sınıftan dışarı çıkmayacaktım.

"Ve sanırım şimdi de göz kırptı," diye devam ettiğinde Gökçe, onun gözlerini oyma isteğiyle doldum. Bunca insanın içinde nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu, anlamıyorum.

Hafta sonu onu semtte hiç görmediğim için kendimi şanslı hissederken, okuldaki halim sınav haftalarındaki sızlanmalarımdan daha beterdi. Bahar, Demir'i kendine doğru çekip kulağına bir şey fısıldadığında ona teşekkür edercesine bakışlarımı gönderdim.

"Derdi ne bunun?" diye solurken, sesimdeki sinir her türlü kendini belli ediyordu. Demir Gürsoy sayesinde Bakırköy'ün yolunu tutmam an meselesiydi.

"Sanırım şu tanışma faslınız esnasında senden bayağı etkilenmiş."

Gökçe dalga geçercesine konuşurken kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Etkilendiğinden değil, pislikliğinden yapıyor bence," dediğimde kıkırdayarak meyve suyunu içmeye devam etti. Boş kutuyu masaya bıraktığında mavi gözleriyle bana bir şey demek istiyormuş gibiydi.

"Ona karşı neden bu kadar ön yargılısın?"

Bunu o mu soruyordu? Geldiğim ilk gün bana Demir'i tüm özellikleriyle o tanıtmışken bunu sorması tuhaftı.

"Neden olmayayım?" diyerek soruyu soruyla yanıtladığımda Demir'in bulunduğu masaya baktı. Gökçe'nin bana anlatmadığı başka mevzular olduğunu saniyesinde anladım.

"Bak, herkes Demir'e tapar. Onun egosunu tatmin etmek için hiçbir şeyden kaçınmazlar ama bunun bir nedeni olabilir. Tıpkı bu okuldaki kimsenin evlatlık olmanıza rağmen Senem ve seni dışlamaması gibi."

Sözleriyle aklımı karıştırdı. Pekâlâ, kolej her ne kadar havalı görünse de hiç kimse evlatlık olduğumuzu yüzümüze vurmamıştı ve anladığım kadarıyla bunun bir nedeni vardı.

"Bizi dışlamaları mı gerekiyordu?" diye sorduğumda yanlış bir şey söylediğini düşünerek telaşlandı.

"Hayır, anlatmak istediğim konu çok farklı."

Gökçe'nin kaçamak bakışlarından, olanların altında başka nedenler olduğunu sezdim.

"Demir hiç kimseyi grubuna bu kadar çabuk almaz. Sana önceden de dedim, Damla haricinde masada oturan diğer dörtlü çocukluk arkadaşı, neredeyse birlikte büyüdüler."

Senem'in de bir parçası olduğu grubun üyelerinde tek tek gözlerimi gezdirdim. *Demir, Emre, Bahar ve Batuhan.* Bazen gereğinden fazla meraklı olmaktan nefret ediyordum ama Gökçe lafı ağzında gevelerken kendime hâkim olamıyordum.

"Konuya gelecek misin artık?" dediğimde Gökçe nefesini dışarı bırakarak tekrar onların bulunduğu masaya baktı.

"Aybüke'yi bile aralarına almayıp sırf Damla istiyor diye Senem'i bu kadar çabuk gruba almasının ve sana sürekli bakmasının nedeni aslında sizlerin aynı sebeplerden ötürü burada olmanızdan kaynaklanıyor olabilir."

Gökçe öylesine uzun bir cümle kurmuştu ki birkaç dakika boyunca sadece gözlerinin içine bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. *Aynı sebeplerden* derken neyi kastediyordu ki?

"Bu çok uzun ve karışık bir cümle oldu ve ben ne demek istediğini gerçekten anlamadım," dediğimde tebessüm ederek başını haklı olduğumu belirticesine salladı.

"Geçen yıl herkes Demir'in evlatlık olduğundan ve el üstünde tutulduğundan bahsediyordu Nisa."

Gökçe'nin kurmuş olduğu cümle kulağımda sağır edecek bir şekilde yankılanırken ne diyeceğimi bilemedim.

"O masadaki herkes sırf bu yüzden Demir'e saygı duyup bir dediğini iki etmiyorlar. Senem konusunda ise benim fikrimi sorarsan evlatlık olduğu için seslerini çıkarmayıp kabul ettiler. Yoksa Damla'ya bile tahammül edemezler."

Eğer bir Türk dizisinin parçası olsaydım yetimhaneden geldiğim için insanların beni dışlayıp, hor görmesi gerekirdi ama burada her şey tam tersiydi. Duyduklarım karşısında sadece yutkundum ve soğuk bir şeyler içmek istedim. Bakışlarım onun bulunduğu masaya çevrilirken düşüncelerim allak bullak bir haldeydi. *Bu doğru olabilir miydi? Demir de bizim gibi miydi yani? Bu yüzden mi kimse çıtını dahi çıkarmıyordu?*

Yaşadığımız bu yeri, Esma Hanım ve Devrim amcanın bizler için neler yaptıklarını düşündükçe pek de imkânsız olmayacağını anladım. Babasıyla kavga ettiği o gece gözlerimin önüne geldiğinde gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Esma Hanım'la alışverişe çıktığımız o ilk gün annesiyle tanışmıştım ve öylesine sıcak yaklaşmıştı ki tanımadığım birinin neden öyle ilgili davrandığı aklımı karıştırmıştı. *Belki de neden buydu. Belki de o da gerçekten bizim gibi evlatlıktı.*

"Ama bunlar sadece dedikodudan ibaret. Kimse işin aslını bilmiyor," diye devam ettiğinde duyduklarımı sindirebilmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Diyecek bir şey bulamıyordum, kafam karışmıştı.

"Canını sıkmak istemedim," diyerek mahcup bir şekilde mırıldandığında Gökçe, nefesimi sabit tutmaya çalışarak masada bulunan hiç açmadığım vişne suyunu alıp içmeye başladım.

"Canımı sıkmadın. Sadece çok şaşırdım."

Şaşkınlığımı üzerimden atamadığım gibi kendime de gelemiyordum.

"Konuyu değiştirmemi ister misin?" dediğinde Gökçe, başımı hızla salladım. En azından şimdilik bu konuyu düşünmek istemiyordum.

"Hafta sonu partiye gelecek misin?"

Konuyu değiştirmesini istemiştim ama böyle bir şey soracağı da aklımın ucundan geçmemişti. *Nereden çıkmıştı şimdi parti mevzusu?*

"Ne partisi?"

"Yeni dönemin başlaması şerefine üçüncü sınıflar okula yakın bir mekânda parti düzenliyor. Her yıl yaparız, bayağı da eğlenceli geçer."

Hayatım boyunca bulunduğum partiler kimsesiz çocukların yaralı ruhlarını hüzünden arındırmak için hazırlanan doğum günü partileriydi. Bir nebze de olsa mutlu olabildiklerine şahit olurduk.

"Çok saçma," diye mırıldandığımda oldukça umursamazdım. Gökçe de bu halimi hemen anlamıştı. Benim gibi bir kızın, parti kelimesine büyük anlam yüklemesini beklemiyordur umarım.

"Herkesten uzak duruyor olabilirim ama okul partilerini severim."

İlk defa heyecanlı konuşurken görmüştüm Gökçe'yi. Pek parti kızına da benzemiyordu hâlbuki.

"Yine de çok saçma. Hiç almayayım," dediğimde oldukça ciddiydim. Tüm üçüncü sınıflarla ve özellikle Demir'le aynı ortamda bulunmak istemiyordum.

"Bence gelmelisin Nisa. Ben de orada olacağım, beraber takılırız."

"Seni yalnız bırakmak istemem ama partiler pek benim katılabileceğim türden etkinlikler değil."

"Teklif var, ısrar yok."

Gökçe'nin hevesini kırmak istemedim ama parti denilen kavramın onun çevresinde ne anlama geldiğini bilmiyordum. Alkollü içecekler, yüksek seste müzik ve birbirine yapışarak dans eden çiftler... Televizyonda gördüklerim bunlardan ibaretti. Onlar partide neler yapıyordu bilmiyorum ama aralarına katılmak istediğimi zannetmiyordum. *Mümkünse partiler benden bir süre daha uzak dursun.*

Okul sonrası eve geldiğimizde Senem birkaç gündür tekrarladığı davranışı sergileyerek kaçar gibi doğrudan odasına koştu. Suçlu olduğunu bildiği için yanıma yaklaşmıyor, kaçacak delik arıyordu. Her zaman böyle yapardı. Suçluysa yanıma bile yaklaşmaz, sinirim biraz da olsa geçtiğinde türlü şakalar yaparak unutturmaya

çalışırdı. Fakat bu kez öyle olmayacaktı çünkü zaten Senem'in tavırları da tuhaftı.

Hafta başından beri yanıma yaklaşmıyordu. Sinirlerimi alt üst etse de karşıma alıp hesap soramıyordum ona. Gerçi sinirlendiğim zaman gözüm dönüyordu ve bunu bildiği için bilerek yaklaşmıyordu ama bu umursamaz haller ona hiç yakışmıyordu.

Akşam yemeği sırasında cep telefonu elinden hiç düşmedi. Hatta çatal kaşıktan ziyade onunla meşgul oldu. Durumun sadece ben değil, Devrim amca ve Esma Hanım da farkındaydı. Onların bakışlarına maruz kaldığı için bir ara zorla da olsa bırakmıştı telefonu ama sadece yemekle sınırlı kalmıştı bu tavrı çünkü yemekten sonra da Senem yine odasına kaçarak benden uzaklaşmayı tercih etti.

Senem'in değişen bu ani tavırlarını görmezden gelerek yemekten sonra ödevlerimin bir kısmını halledip aşağıya indim. Devrim amca çalışma odasında hasta dosyalarıyla ilgilenirken, Esma Hanım da bu akşam bir arkadaşına gitmişti. Senem ise odasına kapandığından mutfağa inip Zehra teyzeye kek yapımında yardım ettim.

Bu eve geldiğimden bu yana belki de hiç çekinmeden konuşabildiğim tek insandı Zehra teyze. Öylesine sıcak bir yüreğe sahipti ki onu sevmeyecek insan tanımıyordum. Hele bir de konuşurken diline yapışan şivesi, tombul yanaklarını sıkma isteği uyandırıyordu. Sadece Zehra teyze değil aynı zamanda eşi Orhan amca ve oğlu Sedat abi de en az onun kadar temiz insanlardı. Devrim amca çalışanlarını çok iyi seçmişti.

Pastamızın keki fırına girdiğinde, elime Devrim amcanın keyif kahvesini tutuşturarak beni mutfaktan kibar bir şekilde kovdu Zehra teyze. Pasta hazır olduğunda haber vermesini söyleyerek merdivenlere doğru yöneldim.

Bir üst kata çıktığımda Senem'in oda kapısının kapalı olduğunu gördüm. Konuşmadığımız yetmiyormuş gibi bir de kendini bizden uzaklaştırıyordu. Aldırmamaya çalışarak Devrim amcanın çalışma odasına yaklaştığımda kapının aralık olduğunu gördüm. İçeri baktığımda ayakta olduğunu ve elindeki kâğıt parçalarıyla odanın içinde dört döndüğünü gördüm. Gömleğinin kollarını sıvamış ve kendini tamamıyla işine vermişti. Gizli gizli onu izlerken aslında ona ne kadar hayran olduğumu anladım. Beni hiç dinlememesine rağmen Esma Hanım'ı da çok seviyordum ama Devrim

amca bir başkaydı. Duruşu, bakışları, sıcaklığı, babacan tavırları... Her şeyiyle mükemmel bir adamdı. Hayalimde yaşattığım gerçek baba resminin vücut bulmuş haliydi. Babam olmasını dilerdim. Onu öylece bir süre daha hiç ses çıkarmadan izleyebilirdim ama elimdeki kahvenin soğumasını istemedim. Kapıyı tıklatarak beni fark etmesini sağladım.

"Girebilir miyim?" diye sorarken elimdeki fincanı gösterdim. Kâğıtları masaya koyarak içeri girmem için beni teşvik etti. Devrim amca çalışma koltuğuna yerleşirken ben de elimdeki fincanı dikkatli bir şekilde karşısına yerleştirip, "Afiyet olsun," diye mırıldandım.

"Teşekkür ederim."

"Ben sizi rahatsız etmeyeyim," diyerek kapıya yöneldiğim sırada Devrim amca seslenerek beni durdurdu.

"Gel, otur biraz. Sohbet ederiz."

Masanın hemen önündeki büyük, boş koltuğu işaret ettiğinde çekinerek de olsa karşısına geçip oturdum.

"Okul nasıl gidiyor?"

Sesindeki merak biraz sarsılmama neden olsa da Devrim amcaya yalan söylemek istemiyordum. Omuzlarımı düşürdüğümde, "İçinden ne geçiyorsa onu söyle kızım," diyerek beni konuşmaya çalıştırdı. Olan biten her şeyi ona anlatmak istiyordum ama bunu şimdi yapamayacağımdan üstü kapalı bir şekilde anlatmanın daha doğru olacağını düşündüm.

"Hâlâ buna alışıp alışamayacağımı sorguluyorum."

Sesim bir fısıltı gibi çıkarken Devrim amca gözlerimin içine öyle dikkatli baktı ki yanlış bir şey söylediğimi düşündüm.

"Yolunda gitmeyen bir durum mu var?"

Yüzündeki endişe sesine de yansıdı. Üzerimizdeki emeğine gölge düşürmek istemiyordum ama yalan da söylemeyecektim.

"Bilmiyorum, okul gerçekten çok iyi Devrim amca ama içindeki insanlar... Hiç alışık olmadığınız bir ortamda bulundunuz mu?" diye sorduğumda anlamayarak gözlerimin içine baktı. "Mesela büyük bir hastanede çok iyi bir cerrahsınız. Peki ya küçük bir sağlık ocağında çalışsaydınız, aynı şevkle işinizi yapar mıydınız yoksa sabırsız insanlardan dolayı yakınır mıydınız?"

Onun iyi bir doktor olup, şehrin iyi bir hastanesinde çalıştığını bildiğimden verdiğim örneğin yerinde olduğunu düşündüm. Ne demek istediğimi anlamış olacaktı ki kahvesini yudumlayarak bana gülümsedi.

"Sen çok zeki bir kızsın Nisa ama aynı zamanda da çok güçlüsün. Kolejdeki öğrenciler biraz havalıdır ama onlarla baş edebileceğinden eminim. Altından kalkarsın."

Bu denli bana güvenmesi göğsümü kabartmıştı. Hiçbir emeğini çöpe atmayacağıma dair kendime bir söz verdim. En azından o okula da çevredeki insanlara da sırf Devrim amca için katlanabilirdim.

"Teşekkür ederim Devrim amca," dediğimde fincanını masaya koydu ve aklına bir şey gelmiş gibi dudaklarını kıpırdattı.

"Hafta sonu olanlar için üzgünüm. Senem kursa gitmemek için direnince kıramadım onu. Asıl o Esma'yla gitmeliydi."

Tahminlerimde yanılmamıştım. Senem tıpkı düşündüğüm gibi Devrim amcayı oyununun bir parçası yapmış ve kurs meselesini aradan çıkarmıştı. Esma Hanım'la gitseydi bu kadar şanslı olmazdı.

"Sizin bir suçunuz yok ki. Senem işte. Bir şeyi yapmak istemiyorsa, yapmaz."

Daha fazla Devrim amcayı meşgul etmek istemediğimden oturduğum rahat koltuktan kalktım ve onun boşalan fincanını elime aldım.

"Ben size daha fazla rahatsızlık vermeyeyim. Kolay gelsin," diyerek kapıya doğru yöneldim.

"Her zaman rahatsız edebilirsin kızım," dediğinde beni yine gülümsetti.

Kimse onu rahatsız etmesin diye de kapıyı ardımdan kapattım. Merdivenlere doğru yönelip odama çıkacağım sırada Senem'in kapalı kapısı ardına kadar açılmış ve Senem sesli bir şekilde heyecanla adımı söyleyerek yanıma ulaşmıştı.

"Nisa! Nisa! Nisa!"

Eli ayağına dolaşırken bir şey olduğunu anladım. Yüzündeki heyecandan anlaşıldığı kadarıyla güzel bir şeydi bu.

"Dur, bir nefes al. Bir sakin ol. Ne oldu?"

Elindeki telefonunu cebine sıkıştırırken ellerimi tuttu ve zıplamaya başladı.

"Hafta sonu parti varmış. Duydun mu?" diye şakıdığında tuttuğu ellerimi geri çekerek surat astım. Birkaç gündür konuşmuyorduk ve yanıma saçma sapan bir parti yüzünden geliyordu. Parti mevzusunu ben aklımdan çoktan çıkarmıştım ama anlaşılan o ki Senem'in daha yeni haberi oluyordu.

"Ben de gerçekten bir şey oldu zannettim Senem. Evet, duydum. Gökçe söyledi bu sabah."

Oldukça ilgisiz davranıp merdivenlerden çıkacağım sırada kolumdan tutup beni odasına doğru sürükledi.

"Eh, bu zaten önemli bir şey Nisa. Parti diyorum, yetmez mi?"

Beni yatağına oturttuğunda kaşlarımı kaldırarak onu izlemeyi sürdürdüm.

"Gitmeyeceğim için pek bir şey ifade etmiyor," diyerek yataktan kalkıp odadan çıkmak için harekete geçeceğim sırada Senem tekrar önüme geçerek beni durdurdu.

"Ne demek gitmeyeceğim?" diye sorduğunda ellerini beline yerleştirerek hesap soran ebeveyn hallerine büründü. Burada kızıp hesap sorması gereken kişi bendim ama farkında değildi.

"Gitmeyeceğim demek işte," diyerek kaçmak isteyip kapıya gideceğim sırada yine önüme geçerek beni durdurdu.

"Ama neden?"

"Kimseyi doğru düzgün tanımıyorum Senem. Niye gideyim ki?"

"İşte bu da insanlarla kaynaşmamız için bir fırsat."

Belki dediği gibi benim için fırsat olabilirdi ama Senem'in buna ihtiyacı yoktu. Onun çevresi de arkadaşları da vardı ve bu yüzden gitmek istiyordu o partiye.

"Sen istiyorsan git, ben gelmiyorum. Buradakilerle kaynaşmaya pek meyilli değilim."

"Yapma böyle Nisa. Kendimizi göstermemiz, belli etmemiz lazım ki bu ortama alışabilelim," dediğinde haklıydı ama kolay pes etmeyecektim. Üstelik hatalarının henüz farkında değildi.

"Partilerden hoşlanmam," diye direttiğimde saçlarını dağıttı ve kaşlarını çatarak bana bakmayı sürdürdü.

"Daha önce hiçbir partiye gitmedin ki!"

Bir çocuk gibi mırıldanmaya devam ederken bu parti mevzusunun kapanmayacağını anladım ama üzerinde tartışmak istediğim konu bu değildi.

"Gitmeyi de düşünmüyorum."

"Nisa!"

"Sana hâlâ kurs meselesinden dolayı kızgınım. O yüzden üstüme gelme Senem."

Sesim daha önce hiç çıkmadığı kadar katı çıkarken Senem geri adım atmak zorunda kaldı. Öfkemin farkındaydı. Hafta sonundan bu yana benden kaçıyordu ve şimdi karşıma sadece parti bahanesiyle çıkıyordu. Bu kabul edebileceğim bir şey değildi.

"Beni yalnız bırakacaksın yani," diye mırıldanırken konumuzun hâlâ parti olduğunu hatırlayıp omuzlarımı düşürdüm. *Kızgınlığımı umursamıyor muydu yoksa görmezden mi geliyordu?*

"Eminim sınıf arkadaşların yerimi dolduracaktır," dediğimde içimdeki kırgınlığı dışarı yansıtmak zorunda kaldım. Bir şeyleri anlaması gerekiyordu.

"Sen bana gerçekten kızgınsın."

Sonunda bunu fark edebildiğin için teşekkürler Senem.

"Evet, hem de çok kızgınım."

"Peki, bu kızgınlığın nedeni sadece hafta sonu olanlarla mı ilgili yoksa sınıfımın da bir payı var mı?"

Yanından ayrılıp yatağın üstüne oturduğumda çekinerek de olsa yanıma gelip oturdu.

"İkisi de. Yaptığın hatanın farkındasın ama hafta sonundan beri benden kaçıyorsun. Sana kızgın olduğumu bile bile yanıma yaklaşmıyorsun. Okulda yüzüme bakmıyorsun ve o grubun yanından bir saniye olsun ayrılmıyorsun."

İçimde biriktirdiklerimi tek tek dökerken telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp, gelen her neyse onu kontrol etti ve bu daha da sinirlenmeme neden oldu.

"Ha bir de şu telefon mevzun var tabii. Elinden hiç düşmüyor."

Elimle telefonunu işaret ettiğimde hızla yatağa atıp şirinlik yapmaya çalıştı ama bu sevimliliğine kanmayacaktım.

"Sınıf WhatsApp grubu açınca ödevler ve daha fazlası hakkında sürekli onlarla konuşuyorum."

Bahsettiği şeyin ne olduğunu bilmediğim için aklım karıştı.

"O ne?" diye sorduğumda ise bu kez gerçekten şaşırmış olacaktı ki gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Cahil misin, Nisa? Telefonunu hiç karıştırmadın mı?"

Başımı *hayır* anlamında sallarken bahsettiği şeyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Elimdeki telefonu pek kurcaladığım söylenemezdi.

"Ver telefonunu, sana da indireyim programı," dediğinde üzerimdeki eşofmanın cebinden çıkarıp ona uzattım telefonu. Tuş kilidini açıp ekran resmine baktığında kaşlarını kaldırdı. *Ekrandaki görüntüyü değiştirecek kadar bilgi sahibiydim.*

"Sakın laf edeyim deme duvar kâğıdıma," dediğimde, sırıtarak telefona odaklanmaya devam etti.

"Aman bir şey demedim. Bilmeyen kalmasın Jamie Dornan için nasıl yanıp tutuştuğunu."

Telefonumun duvar kâğıdını Jamie Dornan'ın çok sevdiğim bir çekiminden siyah beyaz bir resmi süslüyordu.

"Kalmasın tabii. Jamie Dornan diyoruz burada," dediğimde Senem'in gülümsemesi yüzüne daha da çok yayılmış ve indirdiği programı açarak yanıma yaklaşmıştı.

"Bak şimdi, telefon numaranı giriyorsun ve rehberindeki kişiler burada beliriyor. Resimlerini de görebiliyorsun. Mesajlaşıyorsun işte."

Senem programı tanıttıktan sonra telefonu tekrar elime tutuşturduğunda pek de bir işe yarayacağını düşünmedim çünkü rehberimde sadece Senem ve aile fertlerim yer alıyordu.

"Eh, evin içinde artık mesajlaşarak konuşuruz," dediğimde ikimiz birden gülümsedik. Halimiz komikti ama aramızın biraz da olsa düzelmiş olması beni sevindirmişti.

"Demir mevzusu ne âlemde?" diye sorduğumda Demir'i merak etmiyordum sadece parti mevzusunun tekrar açılmamasını diliyordum.

"Bir gelişme yok. Zaten bugün sadece ilk teneffüs bizimleydi. Sonrasında ortalıktan kayboldu."

Senem'in bahsettiği dakikalarda sınıfımda yaşanılan küçük bir ayrıntıyı hatırladım ve bundan Senem'e de bahsetmem gerekiyordu.

"İkinci derste karnım ağrıyor bahanesiyle Aybüke de gitti," dediğimde gözlerini devirerek omuzlarını düşürdü. Onu avutacak şeyler söyleyemezdim. Gözlerinin önünde olup biteni görmek zorundaydı.

"Umutlanmanı istemediğimi biliyorsun. Bence bu konuyu daha fazla deşmeden kapat. O, sana göre biri değil," dediğimde istemeyerek de olsa beni onaylamak zorunda kaldı.

"Haklısın, değil."

Sesi öylesine buruk çıkmıştı ki kollarımın arasına alarak ona sarıldım. Ne kadar kızgın olursam olayım üzülmesine dayanamadığım gerçeği vardı.

"Sanırım bu ani hoşlanma duygularını bir an önce üzerimden atmam gerek."

Bunu yapabileceğine güvenerek daha sıkı sarılıp saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurdum.

"Mustafa yanımızda olsaydı, aklınızı başınıza toplayın derdi," diyerek özlediğim arkadaşımı taklit ettiğimde, kıkırdayarak gözlerimin içine baktı Senem. Benim kadar onun da özlediğini biliyordum.

"Ve her zamanki gibi çokbilmişliğini konuştururdu."

Başımı *evet* dercesine salladığımda elimi tuttu. Sıktığında ise benden özür dilediğini anladım. Dile getiremezdi belki ama mutlaka belli ederdi. Aynı şekilde ona karşılık verirken oturduğum yerden kalktım. Saat geç olmuştu ve ne yazık ki Zehra teyzeye pasta keyfinde eşlik edemeyecektim. Odama gitmek üzere Senem'in yanından ayrılacağım sırada seslenmesiyle ona döndüm.

"Nisa?"

"Söyle, sarışın."

"Partiye gidelim mi? N'olur!"

Hiçbir fırsatı kaçırmadığını bildiğim için cevap dahi vermeden kapıyı kapattım. Yoksa ne yapıp edip beni ikna etmeye çalışırdı.

Merdivenlere doğru ilerlediğim sırada koridor sonundaki küçük balkon ilk kez dikkatimi çekti. Daha önce hiç rastlamamıştım oysaki. Evi düzgün gezmediğime bir kez daha şahit oldum. Merdivenlerden çıkmak yerine arka sokağa bakan balkona doğru

yürüdüm. Evin bahçesinde o kadar çok gezmeme rağmen hiç burayı fark etmediğime yandım.

Şubat ayının soğukluğuna ve üstümde hiçbir şey olmamasına aldırmadan kapıyı açıp balkona çıktım. Hava bayağı serindi ama iyi hissettirecek türden bir serinlikti bu. Kollarımı sıvazlayarak başımı gökyüzüne doğru kaldırdığımda bu güzel havayı doyasıya içime çektim ve gökyüzündeki yıldızları selamladım. Bakışlarımı balkona çevirdiğimde ise aşağı bahçeye inen bir merdiven olduğunu fark ettim. Bir hırsız için ve evden kaçmak isteyen herhangi biri için ideal bir ayrıntıydı. Olur da bir gün evden kaçmak gibi bir fikre kapılırsam ilk bu balkonu kullanmayı düşünüyordum. Aptal düşüncelerime kendi kendime gülümserken, arka sokaktaki sessizliği her akşamki o gürültü bozdu yine. Bu sesi artık ezbere biliyordum. Siyah Impala'yı gördüğümde bir anlığına balkondan ayrılıp odama çıkmak istedim ama sonrasında fikrimden aniden vazgeçtim. Neden ondan kaçıyordum ki? Asıl o dengesiz benden kaçmalıydı.

Arabayı sokak kaldırımına park ederken hararetli bir şekilde telefonla konuşuyordu. Yankılanan sesi kulaklarıma kadar gelmişti.

"Tamam, Emre. Geleceğim. Bahar'a söyle, Batu'ya haber versin. Tamam, dedim ya Emre. Evet, Aybüke'yle birlikteydim. Ne mi yaptık? İşimize baktık sonra ayrıldım yanından. Tamam, tamam kızma hemen. Şaka yapıyorum. Öyle bir şey olmadı. Artık olmayacak da. Annemin yanına geldim şimdi. Sana daha sonra anlatırım. Geleceğim zaman ararım. Görüşürüz."

Telefonunu cebine atarken yeniden gideceğini anladım. *İyi de eve yeni geldin be çocuk! Nereye gideceksin bu saatten sonra?* Gerçi annesi Esma Hanım'la alışverişe çıktığımız o gün ayrı bir ev aldıklarından bahsetmişti. *Bunu nasıl hatırlayabiliyordum ki ben?*

Ailesinin evine doğru ilerlerken gözlerimi bir saniye olsun ondan alamadım. *"İşimize baktık,"* derken neyi kastetmişti acaba? Ödev olabilir miydi? *Yahu, aynı sınıfta bile değillerdi!* Ne ödevinden bahsediyordum ki ben? Eğer düşündüğüm şeyse bu gerçekten iğrençti. *Kaç yaşındasınız da böyle şeylere kalkışabiliyorsunuz? Aklım almıyordu! Gerçi daha sonrasında şakaya vurmuştu ama neyin şakasıydı Neden bu kadar meraklıydım ki ben? Hayır, anlamıyorum. Neden? Sana ne Demir'den! Sana ne Demir'in işlerinden!*

Demir, annesine sarılarak kapıdan içeri girdiğinde Gökçe'nin bu sabah söyledikleri yeniden aklımda geldi. Gerçi hiç oradan uzaklaşmamıştı ki. Düşünmeden edemiyordum. Evlatlık olup olmadığını bilmek istiyordum. Altındaki araba, kendine ait bir ev, popülerlik... Bunlara sahip olan biri nasıl evlatlık olabilirdi ki? Bu mevzu beni ilgilendirmezdi, ilgilendirmemeliydi ama kendime hâkim olamıyordum.

Babasıyla kavga ettikleri o geceyi çok iyi hatırlıyordum. Birbirlerine karşı pek de sıcakkanlı değillerdi. Annesinin alışveriş anında bana ve Senem'e karşı yaklaşımı da düşündürücüydü. Demir'le hiçbir alakam olmamasına rağmen, aksine herkesten daha çok ondan uzak durmak isteyip ama yine de ona bu denli çekilmeme anlam veremiyordum. İçgüdülerim beni ele geçiriyordu. Belki de gizemli kutunun kapağı yavaş yavaş açılıyor ve beni de içine hapsetmek için harekete geçiyordu.

10. BÖLÜM

"Yalnızlık Allah'a mahsustur," derdi Sevda Hanım her öğüt verdiğinde. Bu sözün benim için ne tarafa çekilmesi gerektiğini hiç anlamazdım çünkü kendi yalnızlığımı yaratan bir tarafım vardı. Ördüğüm duvarları aşıp ne ben zıplayabiliyordum, ne de başkaları o duvarın arkasında kalan kişiye bakmak istiyordu.

Yanaklarımın içine doldurduğum soğuk havayı dışarı üflerken merdiven basamaklarını saymaya devam ettim. Dokuz, on, on bir... Hadi bir kez daha başa saralım. Bir, iki, üç... Etrafta bir gören olsa, *Allah aşkına! Ne yapıyor bu kız?* diyebilirdi. Yalnızlığımla şu lanet olası öğle arasının bir an önce bitmesi için çareler tüketiyordum ve bunu merdiven basamaklarını sayarak halletmeyi düşünüyordum.

Bacaklarıma sarmış olduğum paltomun cebinden telefonu çıkarıp saati kontrol ettiğimde öğle arasının bitmesine hâlâ on beş dakika vardı. Biraz önce de on altı ve onun öncesinde de on yedi dakika... Öğle arasına girdiğimizden bu yana kendime sığınacak bir liman arar gibi etrafta tek başıma dolanıp durdum. Gökçe bugün okulda değildi ve neden gelmediğini de bilmiyordum. Numarası olmasına rağmen mesaj atacak cesaretim de yoktu. Gökçe okulda olmadığı için Can da benimle takılmak yerine Oğuz'un peşine düşmüştü. Aslında çok yakın arkadaş olduklarını bugün öğrenmiştim.

Gökçe'nin okulda olmaması beni tedirgin etmekle birlikte ne yapacağımı bilemez bir hale sürüklemişti ve bu sadece öğle arasında değil tüm teneffüsler boyunca sürmüştü. Teneffüslerde sınıfta kalıp defterime bir şeyler karalayarak ya da kitap okuyarak vakit geçirmiştim ama öğle arasında sınıflar kilitlendiği için soluğu burada, üst sınıfların ve aynı zamanda kütüphanenin bulunduğu katın merdivenlerinde almıştım. O kadar şanssız bir insandım ki temizlik olduğundan dolayı kütüphane de bugün kilitliydi. Dibe batmış bir vaziyetteydim. Çok ezik ve aynı zamanda çaresiz hissediyordum.

Gökçe okulda olmadığı için tek başıma kafeteryaya inip aylak aylak etrafta dolanmak istemedim. Senem evdeyken her defasında yanına gidebileceğimi söylüyordu ama okulda birbirimize iki yabancı gibiydik. Sadece selamlaşıyor ya da gülümsüyorduk. Elbette onun yanına gidebilirdim ama çevresindekiler rahatsız edici, dedikodu meraklısı kızlardı. Demir'in grubundan söz etmiyordum çünkü birkaç gündür Damla ve Senem onlara da pek yaklaşmıyordu. Nedenini bilmesem de bir şekilde Demir'den uzak durduğu için memnundum.

Senem'in yanına gidemediğim gibi diğerlerinin yanına da yaklaşamıyordum. İşin kötü tarafı sınıfımdan bir Allah'ın kulu da benimle konuşmaya tenezzül etmiyordu. Dışarıdan çok soğuk biri gibi görünsem de çevremde olabilecek birkaç kişiye benim de ihtiyacım vardı. Bazen kendime soruyordum. *Başkalarına karşı çok mu sert görünüyordum?* Oysa yetimhanedeyken küçük çocukların sevdiği ablalar listesinde en üst sırada yer alırdım. Dibimden hiç ayrılmazlardı. Maalesef ki unuttuğum asıl gerçek artık yetimhanede olmadığımdı. Burada hayat farklıydı. İnsanlar farklıydı, tavırlar farklıydı, arkadaşlıklar farklıydı ve en önemlisi duygular farklıydı. Yine de kimseye karşı bir kötülüğüm dokunmamıştı. Hatta Damla faktörüne bile gıkımı çıkarıp tek bir kelime dahi etmedim. Buna rağmen neden kimsenin benimle arkadaşlık kurmak istemediğini anlamıyordum. Yalnızlığı çoğu zaman severdim ama şimdi, bu şekilde bir ezik gibi tek başıma oturmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Senem gibi değildim. O, bir şekilde insanları kendine çekip, iletişim kurmayı başarabiliyordu. Bense pısırık, korkak olandım ve belki de bu yüzden beni gözden çıkarıyorlardı. Tüm cesaretimi toplayıp onların yanına giden taraf ben olmalıydım belki de. Bir *"Merhaba,"* demekten ne zarar gelirdi ki? Ne kadar kötü olabilirdi? Ah! Kimi kandırıyordum? Elbette bunu yapabilecek cesaretim yoktu.

Cep telefonumu bir kez daha paltomun cebinden çıkarıp saate baktığımda öğle arasının bitmesine on dakika vardı. Ne yani? O kadar şey düşünmemin ardından sadece beş dakika mı geçmişti? Haksızlık bu!

Paltomu bacaklarıma biraz daha sıkı sarıp buruşturarak başımı dizlerimin üstüne koydum. Sabah düzleştirdiğim saçlarımın

bozulması şu an pek de umurumda değildi. Biraz gözlerimi dinlendirirsem belki de bu sıkıcı öğle arasından çabuk kurtulabilirdim.

Tam gözlerimi kapattığım sırada alt katlardan gelen ayak seslerini duydum ama o kadar yorgundum ki başımı kaldıracak gücüm yoktu. Ayak sesleri gitgide bana doğru yaklaşırken gelen kişilerin kim olduğuna bakmadım bile. Son sınıflardan birileridir diye düşündüm. Sesler benim bulunduğum katta yükselmeye devam ederken, bir anda dibime kadar gelip durduğunda üşengeçliği kenara bırakarak başımı kaldırdım ve kimin tepemde dikildiğine baktım. Bir çift mavi göz ve bir çift ela göz beni dikkatle süzerken mavişin suratına bir gülümseme yayıldı.

"Burada mı uyumayı planlıyorsun, kaçak?"diye alayla sorduğunda Emre, sadece omuz silktim ve onlara yol vermek için merdiven basamağının kenarına geçip duvara yaslandım. Verecek bir cevabım yoktu. Ne diyebilirdim ki zaten? *Etrafta ezik gibi bir başıma dolaşmak istemedim, ben de soluğu merdivenlerde aldım.*

Başımda dikilen kişiler Emre ve Bahar'dan başkası değildi. Emre'nin benimle konuşmasına şaşırmıyordum çünkü zaten herkesle anlaşabilen birine benziyordu fakat Bahar'ın, hani şu herkesin saçlarına imrenerek bakıp kıskandığı kızın, yanı başımda dikilmesi beni şaşırtmıştı. Cevap vermemem neticesinde ikisi de beni daha da çok şaşırtarak bir alt merdiven basamağına oturdular.

"Neden buradasın?"

Daha yaşadığım şoku atlatamadan Bahar'ın sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Ela gözlerinde merak ve ilgi vardı. Tam anlam veremesem de bunun sahici olduğunu hissettim. Ayrıca sesini ilk defa bu kadar yakından duymak garipti. Duru, bebeksi bir sese sahipti. Saçlarını geçtim ama sanırım herkesin neden ona bu kadar imrendiğini daha iyi anladım. Bahar ilgi çekici ve bir o kadar da güzel bir kızdı.

"Öğle arasının bitmesini bekliyorum," diye mırıldandığımda kilitlemiş olduğum ağzımı araladım ama kelimelerim onlar için yetersiz kalmış gibi öylece bana bakmayı sürdürdüler.

"Tek başına mı?" diyerek devam ettiğinde ise boğazımı temizleyerek başımı salladım.

"Gökçe okula gelmedi."

Bahar gözlerini devirirken bunu oldukça rahatsız olmuş bir şekilde yapmıştı. Gökçe'yle aralarında her ne geçmişti bilmiyorum ama anlaşamadıkları ortadaydı. Paltomun soğuk fermuarıyla oynamaya başladığımda Emre'yle aralarında bakıştılar.

"Neden bizim yanımıza gelmiyorsun?"

Sözü Emre alırken Bahar da doğrudan bana bakıyor ve vereceğim cevabı bekliyordu.

"Demir yüzünden mi?"

Emre, Bahar'ın omzuna dokunup konuşmasını engellemeye çalışırken dilimi yutmuş gibiydim. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Evet desem de hayır desem de yakamı bırakmayacaklardı.

"Şey... Ben sadece... Sanırım biraz çekiniyorum. Hepsi bu."

Lafı gevelemiş de olsam yanlış bir şey söylememiştim. Aslında bir nevi gerçeği de dile getirmiştim.

"Çekinmeni gerektirecek bir durum yok. Hadi gel, aşağıya inelim," diyerek ayaklandığında Emre, Bahar hiç yerinden kımıldamadı bile.

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok."

"Hadi Nisa! Biz insan yemeyen zombi türündeniz."

Şakacı bir tavırla beni ikna etmeye çalışırken gelmek istemediğimi belirtircesine başımı salladım. Emre beni ikna etmek umuduyla tekrar ağzını açacaktı ki Bahar araya girerek onu durdurdu.

"Kızın üstüne gitme Emre. Sen in. Batu'nun hafta sonu yaşadığı maceralardan Demir sıkılmıştır. Git, kurtar onu."

Bahar öyle otoriter bir şekilde konuşmuştu ki Emre'nin nasıl karşılık vereceğini merak ettim.

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır, burada Nisa'ya eşlik edeceğim."

"Ha?"

Hayret nidası dudaklarımdan dökülürken tavrım tanıdık gelmiş olacaktı ki Emre kıkırdadı. *Bu iki sevgili benden ne istiyordu şimdi? Bahar bana eşlik edecekti. Hani şu herkesin yakınına yaklaşamadığı, hatta Senem'in bile sinir olduğu kıvırcık Bahar burada, soğuk merdivenlerde bana eşlik edecekti. İnanılacak gibi değil!*

"Buna hiç gerek yok," dediysem de beni duymazdan geldiler. Bu işin arkasında kesinlikle o kedi yavrusu yatıyordu.

"Emre, sen gitmiyor muydun?" diye söylendiğinde, sevgilisine hiç bakmadan kollarını göğsünde birleştirdi ve bana odaklandı.

"Kızı bunaltma."

"Defol, Emre."

Emre merdivenlerden hızla inerken, Bahar onun gerçekten gidip gitmediğini kontrol etmek için parmaklıkların aralığından aşağıya baktı. Olumlu bir sonuç almış olacaktı ki birkaç dakika geçmeden bana döndü. Gülümsemeye çalıştım. Ne Bahar'ı ne de Emre'yi tanıdığım söylenebilirdi ama birbirlerine yakıştıkları gibi bir gerçek vardı. Emre zaten sıcak bir insandı, Bahar ise oldukça havalıydı. Kıvırcık saçlarını sağ omzuna atarken bir üst merdivene çıkarak hemen yanıma oturdu. Aramızda nasıl bir konuşma geçeceğini gerçekten merak ettim.

"Eee, anlat bakalım," diyerek aramızdaki sessizliği bozduğunda oldukça meraklı ve ilgiliydi.

"Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Hafta sonu partiye gelecek misin?"

Bahar'la ilk konuşmamız hiç de iyi başlamamıştı. Bu partiyi abartmalarını anlamıyordum. Gelen giden aynı soruyu soruyordu. Evde sarışın, okulda Gökçe sürekli başımın etini yiyorlardı zaten.

"Hayır, gelmiyorum," diye kısa kestiğimde yüzünde tebessüm belirdi. Sanki vermiş olduğum cevabı önceden tahmin etmiş gibi bir hali vardı.

"Peki o zaman, lafı uzatmayacağım. Neden bizim yanımıza gelmiyorsun? Neden burada tek başına oturuyorsun? Kardeşin dibimizden bir türlü ayrılmazken, senin herkesten uzak durman tuhaf."

Yalnızlığımın yüzüme vurulmasına aldırmadım. Bu zaten bilinen bir gerçekti. Asıl aklımı karıştıran ve hoş olmayan Senem'e atmış olduğu iğneleyici laflarıydı. Ondan hoşlanmıyor ve bunu göstermekten çekinmiyordu. Sorularını duymazdan gelerek diğer konuya değindim çünkü Senem'le ne alıp veremediği vardı merak ediyordum.

"Senem'den hoşlanmıyor musun?" diye sorduğumda konuyu değiştirdiğim için suratını düşürdü.

"Neden hoşlanayım?"

"Onu tanımıyorsun."

"Tanımak da istemiyorum."

Kesin bir şekilde konuşması beni tedirgin etti. Senem'e karşı böyle davranamazdı. Sonuçta onların arasındaydı ve sadece Senem'e değil, kimseye böyle burnu havada yaklaşmamalıydı.

"Böyle söyleme. Senem çok iyidir. Tanısan, eminim seversin. Ayrıca sizin grubunuzda. Ona karşı biraz nazik olamaz mısın?"

Hemen savunmaya geçtiğimi fark eden Bahar benden uzaklaşarak sırtını demir aralıklara yasladı.

"Beni şaşırtmadın. Doğru tahmin etmişim ama sorumu hâlâ yanıtlamadın."

Konudan uzaklaştığımı düşünerek yanıldım ama üstüme gelmesi beni tedirgin ediyordu. Merakının arkasında başka bir şeyler yatıyordu ama çözmek istemiyordum. Sanki çözmeye çalışırsam işler daha da karışacakmış gibiydi.

"Ne sorusu?" diyerek bilmezlikten geldiğimde alayla sırıttı ama yakamı bırakmayacağını anlamak o kadar da zor değildi.

"Bence gayet iyi anladın. Neden yanımıza gelmiyorsun ki?"

Oldukça ciddi bir şekilde sorduğunda ne kadar kaçarsam kaçayım ondan kurtulamayacağımı anladım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Aynı sınıfta değiliz."

Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine ciddi olup olmadığımı tartarcasına baktı. *Ciddiydim, yani sanırım.*

"Nedeni sadece sınıflarımızın farklı olması mı yani?"

Beni gafil avlayacağını biliyordum ama bu kadar hızlı hareket etmesi sinir bozucuydu. Senem'in ondan neden hoşlanmadığını sanırım anlamaya başlıyordum.

"Hayır. Evet. Belki de," diyerek kelimeleri ardı ardına sıralamaktan kendimi alamadım çünkü bu soru-cevap oyunundan sıkılıyordum.

"Demir yüzünden, değil mi?"

Saçlarımın diplerinde bir karıncalanma oluşurken üstüme örtmüş olduğum paltonun sıcaklığından bacaklarım kaşınmaya başladı.

Oysa biraz önce üşürken şimdi ensemden soğuk terler akıyordu. Adını duymak bile bende başka bir etki uyandırıyordu. Bahar'ın bu denli gözlemci olmasıysa ondan korkmama neden oldu.

"Alakası yok," diye kestirip attığımda yanaklarını şişirdi, tuttuğu nefesi oldukça sesli bir şekilde dışarı bıraktı.

"Nasıl zor bir kızsın böyle? Öyleyse asıl neden ne?"

"Asıl sen neden üstüme geliyorsun? İstemiyorum işte, bir nedeni yok. Senin hakkında bir şeyler duymuş olmasam beni o saçma grubunuza istediğini düşünürdüm."

Patlama raddesine gelmiş ve sonunda kendimi serbest bırakmıştım. Üstüme gelindikçe daralan bir insandım.

"Gökçe hakkımda ne anlattı sana?"

Bu kez de konu Gökçe'ye dönmüştü. Bana zor diyordu ama neyi öğrenmek istediğini kestiremiyordum. Asıl o çok zor bir kızdı.

"Onu ispiyonlayacak değilim. Ayrıca hakkında kötü hiçbir şey söylemedi."

Yalan söylemeyi sevmezdim ve duyduklarımı da inkâr edecek değildim. Gökçe, onun hakkında olumsuz hiçbir şey söylemezken bu öfkesinin yersiz olduğu ortadaydı. Bana anlattıklarının kanlı, canlı örneği tam karşımda duruyordu. Bahar havalı bir kızdı ve bu özelliğinin herkese istediğini yaptıracak kadar güçlü olduğunu düşünüyordu ama büyük bir yanılgı içindeydi.

"Gerçeği söylememi istersen Nisa evet, seni o saçma bulduğun grubumuzda istiyorum ve inan bana bunu isteyen tek ben değilim. Demir'in sana olan ilgisini fark etmedim mi zannediyorsun?"

Kendimi ele vermemek için Bahar'dan gözlerimi kaçırdım. *Allah'ım! Nasıl dikkatli bir kızdı böyle?* Her şeyi şap diye çözüyordu. Demir'in en yakın arkadaşıydı ve fark etmesi elbette normaldi ama beni asıl korkutan Senem'di. Eğer Bahar bunun farkındaysa Senem de farkında mıydı?

"Daha önce onun kimseye böyle baktığını görmedim. Demir aptal bir kazanovadır belki ama Aybüke'ye bile sana baktığı gibi bakmadı ve tüm içtenliğimle söylüyorum ki o bakışlar hiç hayra alamet değil, Nisa."

Sessizliğimi fırsat bilip konuşmaya devam ettiğinde tüylerim diken diken olmuştu. *Madem tüm bunların farkındaydı, öyleyse neden önüne geçip engellemiyordu ki?*

"Ve sen ısrarla benim o gruba gelmemi söylüyorsun, değil mi? Hayatta olmaz!"

Bahar'ın surat ifadesi kıvırcık saçlarıyla tamamlanıp şirinlik kazanırken yumuşamamak için kendimi zor tuttum. Tamam, havalı bir kızdı ama aynı zamanda Şirinler çizgi filmindeki Şirine kadar sevimliydi.

"Demir'in sorun olduğunu biliyordum ama seni endişelendiren başka bir sebep var. Asıl sebep ne Nisa? Neden bu kadar ön yargılısın? Neden korkuyorsun?"

Bir psikolog gibi üzerimde karakter analizi yapmaya devam ederken korkaklığımın da bu kadar bariz bir şekilde ortada olması beni rahatsız etti.

"Ben sizin gibi değilim. Olmam da, olamam da."

Ona karşı dürüst davranırken bunu neye dayanarak söylediğimi bilmiyordum. Hepimiz insandık ama bir şekilde sınıf farklarımız vardı. Ben yer altından geliyorsam, onlar da lüksün en doruklarında yaşıyordu.

"Gökçe gibi olduğunu mu düşünüyorsun? Öyleyse ya çok yanılıyorsun ya da gerçekten safsın."

Biraz önce Senem için iğneleyici tavırlarını ortaya atarken şimdi aynısını Gökçe için yapıyordu. Bu kadarı da fazlaydı! Dediğim dedik bir kız olabilirdi ama onun hakkında en ufak, kötü bir laf dahi söylemeyen insanları bu şekilde eleştiremezdi.

"Başkalarına iğnenin sivri ucunu batırmayı bırakmalısın. Dünya kimsenin etrafında dönmüyor Bahar. Senin de etrafında dönmüyor. Herkes mükemmel olduğunu söylüyor ama üzgünüm, değilsin. Şu tavrın nasıl biri olduğunu gayet iyi belli etti. Herkesin eksileri ya da artıları vardır ama görüyorum ki sen kendini çok yüksek lerde sanıyorsun."

Ağır konuşmak istememiştim ama o kadar üstüme gelmişti ki daha fazla ağzımı tutamadım. Oturduğu basamaktan kalkıp ayaklandığında gözlerimi ona diktim. *Ne yani kaçıyor muydu?*

"Kendimi hiçbir zaman yükseklerde görmedim Nisa. Beni tanımadan konuşuyorsun."

"Sen de beni tanımıyorsun."

"Tanımak istemiştim ama sandığımdan çok daha inatçıymışsın."

"Öyle de olmalıyım. Yoksa..."

"Yoksa Senem gibi mi olurdun?"

Lafları ağzıma tıkayarak beni böldüğünde bir kez daha Senem'e sataşması beni de ayağa kaldırdı.

"Allah aşkına, Senem'le ne alıp veremediğin var senin?"

Ses tonum merdiven basamaklarını inletirken, öğle arasının bittiğini haber veren zil de sonunda çalmıştı. *Geç bile kalmıştı oysaki!*

"Ondan hoşlanmıyorum ve hoşlanmadığım birinin benim ortamımda yeri yoktur ama kahretsin ki Demir çok ısrar ediyor ve asıl neden ise tam karşımda dikiliyor. Bilmem anlatabildim mi?"

Demir'in benden ne istediğini anlamıyordum ama Bahar'ın sözleri aklımın daha da karışmasına neden oldu. *Senem'den ne istiyorlardı? Demir ile Senem'in tüm bu konuştuklarımızla nasıl bir bağlantısı vardı?* Bahar beni tüm bu sorularla yalnız başıma bırakırken birkaç basamak inerek yanımdan uzaklaşmaya başladı.

"Bu da ne demekti şimdi?" diyerek arkasından seslendiğimde duraksayarak bana döndü.

"Gerçekten çok safsın ama yakında anlarsın."

Son sınıflar öğle arası bitiminden dolayı yukarı çıkarken hızla merdiven korkuluklarına tutunarak aşağıya indim ve kolundan tutarak onu bana doğru çevirdim. Bizi böyle görenler anlamsızca bakıyor olsalar da aldırmadım. Devamını getirmek zorundaydı.

"Eğer bizimle olsaydın sana her şeyi söylerdim ama değilsin. Şansına küs Nisa."

Ellerimin arasından kurtularak hızla merdivenleri inip koridora ulaştığında ben hâlâ bulunduğum yerde dikiliyordum. Bana düşünecek birçok ipucu vermişti Bahar, bense bu kördüğümü nasıl çözeceğimi asla bilmiyordum.

Üst sınıflar ortamı doldururken merdiven basamağına bırakmış olduğum paltomu alarak aşağıya indim. Düşünmeyi sonraya bırakıp biyoloji dersine yetişmeliydim.

Üçüncü sınıfların bulunduğu kata inip koridora çıktığımda Senem, Damla ile birlikte kapının önünde dikiliyor, bir şeyler konuşuyorlardı. Bahar ikisine de suratını asarken Senem beni görüp el sallamıştı. Ona tebessüm ederken Bahar'ın hemen yanında dikilen kardeşi Batuhan, Emre ve Demir'e kahkaha atarak bir şeyler anlatıyordu. Beni fark ettiğinde başıyla bulunduğum tarafı işaret ederek onun görüş alanına girmemi sağladı. Demir konuşmayı bırakarak bana baktığında, arkamı dönüp sınıfa doğru yürümeye devam ettim. Ondan ne kadar uzakta durursam o kadar iyi olacaktı.

Bahar'ın her bir söylediği cümlenin altında bir şeyler yatıyordu ve bir yanım olan biteni deli gibi öğrenmek isterken, diğer yanım artık merak düğmemi kapatmamı telkin ediyordu. Aklımdaki dolu düşüncelerle sınıfa girdiğimde dalgınlığımdan dolayı birine çarptım. Son zamanlarda sakarlığım da iyice baş gösterir olmuştu. Çarptığım kişinin Oğuz olduğunu fark ettiğimde alayla yüzüme baktığını gördüm.

"Özür dilerim."

Onunla tartışacak ya da çocuklar gibi laf yarıştıracak mecalim olmadığından basit bir özür dileyip sırama doğru yürümeye devam ettim.

"Sorun yok."

Yanından öylece çekip giderken moralimin yerle bir olduğunu fark etmiş olacaktı ki benimle uğraşmadı. Fakat sırama yerleşip kitaplarımı çıkardığımda yine göz göze geldik. Onda nasıl bir etki bıraktıysam bakışlarında merak vardı. Aldırmadım ama deftere bir şeyler karalarken bile gözlerini üzerimde hissettiğimde omuz silkerek karşılık verdim. *Gülümsedi. İlk defa Oğuz bana gülümsedi.* Bana doğru ilerlemeye başladığında gözlerim iyice açılmıştı. *Benimle konuşacak mıydı yoksa? Oysa ikimiz de birbirimize düşman gibiydik ya da böyle düşünen sadece bendim.*

Biyoloji öğretmeni sınıfa girdiğinde zihnimde canlandırdıklarım konusunda yanıldığımı anladım. Oğuz benim yanıma değil de hemen arkamda oturan Can'ın yanına gitmişti ve bu ders onunla oturacağını söylemişti. Can, her ne kadar Gökçe'nin yokluğundan ötürü itiraz etse de kabullenmişti Oğuz'un yanına oturmasını.

"Derse başlamadan önce hepinizin çok sevineceği bir haberim var. Yeni konumuzla ilgili proje ödevi alacaksınız."

Biyoloji dersini de öğretmenini de sevmiştim. Geçirdiğim iki hafta içinde bana çok yardımcı olmuş ve elindeki yedek notları hiç çekinmeden vermişti. Fakat benim kadar diğerlerinin bu dersi sevdiğini pek düşünmüyordum çünkü ödevden bahsedildiği anda yakınma nidaları etrafı sarmıştı.

"Hocam, daha geçen ay yaptık aynısını," diyerek yakındığında hemen arkamda oturan Can, öğretmen de gözlerini devirdi. Aslında proje ödevlerini ben de pek sevmezdim. Üstüne durarak yapmak beni oldukça strese sokuyordu.

"İkili gruplar oluşturacak ve beraber çalışacaksınız. Yani pek de zor olmayacak Can."

Öğretmen Can'ın mızmızlanmalarını duymazdan gelirken bu kez konuşan kişi ön sırada oturan Aybüke oldu.

"Grubumuzu biz seçebilir miyiz?"

"Hayır, Aybüke. Seçemezsiniz. İsimlerinizi kâğıtlara yazdım, kura çekeceksiniz. Bu kez kızlı erkekli çalışacaksınız."

İşte bu durum benim bile hoşuma gitmemişti. Gökçe dışında sınıfta kimseyle iletişim halinde değilken bir erkekle nasıl ders çalışabilirdim ki?

"Yapmayın hocam ya! Bu cadılarla çalışılır mı hiç?"

Arka sıralardan adını bilmediğim biri ortaya atladığında gülmeden edemedim.

"Biz de çok bayılıyorduk zaten size," diyerek bu kez de ön sıralardan adını hatırlamadığım bir kız konuştuğunda, arkadaki çocuk hiç boş durmayarak öğretmenin varlığına rağmen lafını esirgemedi.

"Tabii bayılıyorsun kızım! Geçen barda gördük halini."

"Murat, cıvıtma, yeter!" dediğinde öğretmen, arkadaki çocuk ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaparak sırasına yaslandı ve yanındaki arkadaşına dönerek bir şeyler fısıldadı. Ön sırada oturan kız ise başını eğerek saçlarını düzeltti. Utanmış görünüyordu. Kendi kazdığı kuyuya kendi düşmüştü.

Biyoloji öğretmeni konunun temelini ve ödevi nasıl yapacağımızı anlattıktan sonra önündeki sınıf defterini açarak bakışlarını bana yöneltti.

"Kurayı kızlar çekecek. Nisa, gel bakalım," dediğinde önüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirerek sıradan kalktım. Soyadı listesine göre gidildiğinde ilk sırada ben yer alıyordum.

Biyoloji öğretmeni yanına ulaştığımda isimlerin bulunduğu kutuyu bana uzattı. *Can'ın çıkmasını diliyordum.* En azından onunla birkaç kez muhabbet etmiştik. Elimi kutunun içine daldırıp iyice karıştırdıktan sonra mavi bir kâğıdı çektim. Derin bir nefes alıp verirken kâğıdı açıp içinde yazan ismi okudum. Tesadüfler mi yoksa imkânsızlıklar mı peşimi bırakmıyordu, bilmiyorum ama seçtiğim kâğıt hiç de beklediğim isim değildi. Yanından bile geçmiyordu. *Şimdi ne yapacaktım?* Biyoloji öğretmeni bana merakla bakarken, sorabileceğim tek soruyu sorup bunun içinden sıyrılmak istedim.

"Kâğıdımı değiştirebilir miyim?" diyerek kulağına doğru fısıldarken sınıftaki herkesin de gözü üzerimdeydi. Elimdeki kâğıdı alıp isme baktığında gülümsedi.

"Hayır, değiştiremezsin."

Suratım düşerken bugün biyoloji öğretmeninin de en az benim kadar aksi olduğunu düşündüm.

"Merak etme, benim dersimde çok iyidir."

Rahatlamalı mıydım yani? Konunun dersle alakası yoktu ki! Asıl mevzu onunla asla yan yana gelemeyeceğimdi.

Biyoloji öğretmenine masum kedi bakışlarımı gönderirken bir şansım olmasını istedim ama yine yanıldım. Artık ismi söylemem gerektiğini dile getirerek konuyu kapattı ve ben de kaderime boyun eğerek derin bir nefes alıp verdikten sonra, doğrudan onun gözlerinin içine bakarak adını mırıldandım:

"Oğuz Yalçın."

11. BÖLÜM

Eskiye dair sevdiğim şeyler sadece antika arabalar ve sisli çocukluk hatıralarımla sınırlı değildi. Aynı zamanda eski Türk dizilerine de bayılırdım. Bazen keşke hepsi uzun soluklu olsaydı da keyifle izlemeye devam etseydik diye düşünürdüm ama her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi onların da sonu geçmişte kalmıştı.

Avrupa Yakası'ndaki Burhan Altıntop'un Makbule'yle uğraşmasından tutun da Elveda Rumeli'nin Sütçü Ramiz'ine kadar hatırlardım bazı ayrıntıları. Hatta yetimhanede öyle zamanlar gelirdi ki kendimi o karakterlerin içinde bulur, sırf küçük çocukları mutlu edebilmek için taklitlerini yapardım. O eski dizileri izlerken çok küçüktüm belki ama hâlâ anımsardım hissettirdiklerini.

Şimdiler de ise televizyonu açmaya bile yeltenmiyordum çünkü her kanalda aynı muhabbet, her akşam aynı senaryonun başka şekilde anlatılmış ve farklı karakterlere yansımış halini görüyordum. Gördüklerim ya evlilik programı oluyordu ya da patron-çalışan ilişkisiyle harmanlanmış dizi senaryoları. Açıkçası bunaltıcı derecede iticiydi. Tüm bunları hissederek sürekli kanalları zaplamamın nedeni ise koca bir hafta sonunu evde bir başıma geçiriyor olmamdı.

Devrim amca önemli hastaları olduğu için henüz eve gelmemişti. Esma Hanım sabahtan bir arkadaşına gitmiş sonrasında ise Zehra teyzeye biraz gecikeceğini haber etmişti. Senem ise... Ah, Senem ise şu herkesin abarttığı partinin çoktan yolunu tutmuştu. Üstelik o hiç de hoşlanmadığım Damla cadısıyla birlikte gitmişti.

Tüm gün oldukça abartılı bir şekilde o partiye hazırlanmıştı Senem. Hafta içinde benden habersiz bir şekilde Esma Hanım'la alışverişe çıkmış, sırf bu parti saçmalığı için yeni bir elbise almıştı. Ayrıca sabahın erken saatlerinde Damla gelmiş ve beraber kuaföre bile gitmişlerdi. O kıza pek güvenmesem de Sevda Hanım'ın sözleri her daim kulağımda çınlıyordu. Senem benim malım değildi. Çocukluğumuzu birlikte geçirmiş olsak da onun önüne taşlar atarak arkadaş edinmesine engel olamazdım. Bu yüzden göz yumuyordum o kızla takılmasına. Fakat yine de tüm bu parti olayını

abarttığı için ona kızgındım ve bunu dile getirdiğimde ise hayatında ilk defa gerçek bir partiye katıldığı için her şeyi abartacağını söylemişti. Yine ağzımı açıp tek bir kelime dahi edemedim. Öylece kapıdan gidişini izledim. Gitmeden önce onunla gelmem için yalvarmış olsa da o partiye ayak basmayacağımı ısrarla dile getirdim. Sonunda ise zaten pes etmişti.

Israrlarını üzerime yağdıran kişi sadece Senem değildi. Aynı zamanda Gökçe de partiye gelmem için sürekli mesaj atmış ve beni ikna etmeye çalışmıştı. Fakat Senem'i bile geri çevirirken ona taviz veremezdim. Bu yüzden tavrımı sürdürdüm ve o da sonunda geri çekilmek zorunda kaldı.

Televizyonu kapatarak elimdeki kumandayı sehpanın üzerine bırakıp uzandığım koltuktan kalktım ve mutfağın yolunu tuttum. En azından Zehra teyze evdeydi ve onunla vakit geçirmek partiden çok daha keyifli olabilirdi.

"Yardım lazım mı?" diye sordum mutfak kapısının eşiğine yaslanarak. Göz ucuyla bana bakmış olsa da kaşlarını çatarak yapmış olduğu tarhana çorbasını karıştırmaya devam etti. Zehra teyze de partiye gitmediğim için kızgındı. O yüzdendi bu tavırlı halleri ama en azından ona derdimi anlatabilmiştim. Halimden anlayacağını düşünmüştüm ama görüyorum ki yine yanılgı içerisindeydim.

"Bari sen yapma be Zehra Sultan! Anlattım sana."

Sızlanarak mutfak tezgahına yaklaşmış ve bir tabureye oturmuştum. Bir elimi yumruk yaparak çeneme yasladığımda o da tencerenin kapağını kapatıp başındaki yazmayı düzeltti.

"Ama gitseydun belki de eğlenurdun ha benim kara kuzum."

"O zengin çocukların arasında eğlenemem ben. Vallaha bak!"

Zehra teyze yanıma yaklaşarak tam karşımda durduğunda yüzümü avuçlayıp yanaklarımı okşadı.

"Benim güzel pamuk kizum, birazcuk şu düşüncelerunu, aklundakileru kenara atıver. Esma kizum da Devrim uşağum da böyle düşündüğunu bilseler, ha çok üzülürler."

Haklıydı Zehra teyze. Esma Hanım da Devrim amca da bilmiyorlardı partiye gitmeyeceğimi. Onlara bunu bir türlü söyleyememiştim. Daha doğrusu söylemekten çekinmiştim. Senem

heyecanlı heyecanlı anlatırken ben hep geride durmuş, sadece seyirci kalmıştım.

Bu parti mevzusu hakkında daha fazla konuşmak istemediğim için oturduğum tabureden kalkıp, Zehra teyzeye sofrayı hazırlama konusunda yardım etmek istedim ama tam da o sırada evin kapısı açılıp kapandı ve ikimiz de aynı anda gelen kişiye gözlerimizi diktik.

"İyi akşamlar, Zehra abla," diye seslendiğinde Esma Hanım, henüz beni görmemişti. Mutfağa doğru yaklaşırken oldukça yorgun görünüyordu.

"İyi akşamlar, güzel kizum. Nasıl idu günün?"

Bu evde fark ettiğim ayrıntılardan biri de Zehra teyze ve Esma Hanım arasındaki o tatlı anne-kız ilişkisiydi. Birbirlerine patron-çalışan gözüyle bakmıyorlar ve daha çok sıcak bir ortam yaratıyorlardı. Bu konuda hem Devrim amcayı, hem de Esma Hanım'ı çok takdir ediyordum.

"İyiydi yahu, fena sayılmazdı," diyerek mutfağa girdiği sırada şaşkınlıkla bana baktı Esma Hanım. Partiye gitmeyeceğimi söylemediğim için evde olmama şaşırmıştı.

"Nisa, sen neden evdesin?" diye sorduğunda düşüncelerimde yanılmadığımı anladım.

"Evdeyim diye Esma Hanım," diyerek şirinlik yapıp otuz iki dişimi göstererek sırıttığımda anlam veremeyerek gözlerime baktı.

"Parti yok muydu bu akşam?"

"Vardı ama gitmedim."

Bir çırpıda konuşup Zehra teyzenin elinde tutmuş olduğu bardakları almak için harekete geçtim ama Zehra teyze bardakları bana vermek yerine Esma Hanım'la bakışmayı tercih etti. Aralarındaki bu gizli kodun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Zehra teyze başıyla beni işaret ettiğinde, konunun bana geleceğini Esma Hanım'ın beline yerleştirmiş olduğu ellerinden anladım. *Eh, alacağın olsun be Zehra teyze!*

"Neden partiye gidilmedi küçük hanım?"

"Şey... Gitmek istemedim."

Omuzlarını düşürerek kollarını göğsünde birleştirdiğinde uzun uzun bana baktı Esma Hanım. Hatta bakmayı geçtim, baştan aşağıya beni bir güzel süzdü.

"Hadi, gel bakalım," dediğinde ne demek istediğini anlamadım ama o çoktan mutfaktan çıkmak için harekete geçmişti bile.

"Nereye?"

"Ben yoldayken Devrim aradı. Yarım saate falan evde olur. Sedat, Senem'in yanında ve tüm gece ona oradan ayrılmamasını söyledim. Seni ben hazırlarım. Devrim de götürür. Sonra Senem'le birlikte gelirsiniz."

Esma Hanım sanki tüm mesele bir anda çözülmüş gibi benimle tatlı tatlı konuşurken ne diyeceğimi bilemedim. Çok iyi niyetliydi ama ben o partiye gitmek istemiyordum. Gitmeyecektim. Kendime vermiş olduğum sözü çiğneyemezdim.

"Esma Hanım, ben gerçekten gitmek istemiyorum," dediğimde yürümeyi bırakarak bana döndü ama ondan önce lafı Zehra teyze alarak beni oldukça zor duruma düşürecek bir davranış sergiledi.

"Allah rizasu içun al götür şunu karşumdan Esma kizum. Ha tutturdu sabahtan beru gitmeyeceğum da gitmeyeceğum. Eşek gibi gideceksun."

"Zehra teyze!" diyerek araya girdiğimde bile hiç oralı olmadı. Aksine çocuklar gibi omuz silkip, Esma Hanım'a beni götürmesi için kaş-göz işareti yaptı.

"Şu itiraz etmeyi biraz bırakman gerekecek Nisa. Sen genç bir kızsın. Bu tür şeyleri şimdi yaşamayacaksan, ne zaman yaşayacaksın? O yüzden ağzını açmıyorsun ve yukarı çıkıyoruz. Hemen."

Esma Hanım arkasını dönerek ilerlemeye devam ederken, itiraz etmek için ağzımı açtığımda işaret parmağını havaya kaldırarak, sanki yapacağım şeyi anlamış gibi, "Sakın Nisa," diye mırıldandı. Onu takip etmem için parmağını salladığında ise Zehra teyzeye en kötü bakışlarımı atarak peşinden gitmeye başladım. Senem'den de Gökçe'den de kaçabilmiştim ama Zehra teyze sağ olsun, üzerime Esma Hanım'ı saldığı için bu kez saklanacak deliğim yoktu. Esma Hanım dediğini yaptırana dek beni rahat bırakmayacaktı.

Odama çıktığımızda ben yatağımın üstüne oturup Esma Hanım'ı izlerken, o da kıyafet dolabımı karıştırıyor ve askıları yokluyordu.

Bilmiyordu ki ben Senem gibi değildim. Elbiseye de süse püse de onun kadar önem vermezdim. Bana döndüğünde yüz ifadesinden bir şeyler bulamadığını anladım.

"Keşke bizimle alışverişe gelseydin. Sana da birkaç elbise alırdık. Bak, lazım oluyormuş demek ki," dediğinde sesimi bile çıkarmadan başımı öne eğdim. Bakarsam utanırdım.

"Şu önceden aldığımız mavi elbiseni giy derdim ama kurtların kızımı kapmasına göz yumamam."

Başımı kaldırdığımda gülümsemesiyle karşılaştım. Bana göz kırptığında ise tebessüm ettim. Fakat o tebessümün altında yatan asıl neden ilk defa bana *"kızım"* diye seslenmiş olmasıydı. Daha öncesinde de birkaç kez söylemişti ama bu kez farklıydı. Hiç sahip olmadığım o anne şefkatinin bambaşka biri tarafından gelmesi tarifsizdi. Hüzünlüydüm ama bir yandan da o sıcaklığı hissettiğim için mutluydum.

"Bu durumda yapacağımız tek bir şey kalıyor."

Esma Hanım dolabı kapatıp yanıma gelerek tutmam için elini uzattı. Elini tutarak odadan çıktığımızda koridorun sonundaki diğer odaya yaklaştık. *Gülcan'ın odasıydı.*

Esma Hanım kapıyı aralayıp içeri girdiğinde lambayı açtı. Panjurlar kapalı olduğu için oda kapkaranlıktı. Odaya hasretle baktıktan sonra ahşap kıyafet dolabına doğru yaklaştığında ne yapmaya çalıştığını anladım. *Hayır, buna izin veremezdim işte. Bu çok fazlaydı. Ölmüş olan bir kızın kıyafetini giyemezdim. Uğursuzluk getirirdi. Uğursuzluktan ziyade onun anılarına büyük bir hakaretti.*

"Esma Hanım, buna hiç gerek yok," diyerek odadan çıkmaya yeltendiğim sırada kolumdan tutup beni engelledi. Eline almış olduğu pudra pembesi elbiseyi bana uzatarak gülümsedi.

"Gülcan'la bedenleriniz neredeyse aynı. Hadi, dene bunu. Eminim sana çok yakışacaktır."

Sesi öyle hasret doluydu ki onu kıramadım. Bana kendi canından bir parça verirken, reddetmek büyük bir ayıp olurdu. Elindeki elbiseyi alarak odadan çıktığımda Esma Hanım arkamdan gelmedi. Kızının anılarıyla biraz daha vakit geçirmek istiyordu.

Odama geçip elimdeki elbiseye uygun renkteki iç çamaşırlarını çekmeceden çıkardıktan sonra üstümdeki günlük kıyafetlerden

kurtuldum. Yatağın üstüne bırakmış olduğum pembe elbiseyi iç çamaşırlarıyla birlikte giydiğimde boy aynasının karşısına geçtim ve toplamış olduğum saçlarımı açtım. Hâlâ bunu yaptığıma inanamazken aynadaki yabancı kıza alayla baktım. Bir elbise benim kadar suratsız birini bile bambaşka bir hâle bürüyebilirmiş demek ki.

Üzerimdeki kısa elbisenin kumaşında ellerimi gezdirirken kapalı kapı aralandı ve Esma Hanım içeri girerken gözlerinin kenarını sildi. *Ağlayacağını tahmin etmeliydim.* Burnunu çekerken yanıma yaklaştı ve aynadaki yansımama bakıp saçlarımı daha da dağıttı.

"Elbise çok yakışmış. Saçlarını nasıl yapalım?"

"Beni bu partiye göndermek isteyen sizsiniz. O yüzden size bırakıyorum," dediğimde gülümsedi Esma Hanım. Yaralı kalbini biraz olsun tamir edebilmek için onu mutlu etmek istiyordum. Bu yüzden de yapacağı hiçbir şeye itiraz etmeyecektim.

"Aferin sana," diyerek beni aynanın önündeki sandalyeye oturtup çekmeceleri yokladı. Saçlarımı canımı yakmayacak şekilde taradıktan sonra çekmeceden çıkarmış olduğu düzleştirme makinesini prize takıp ısınmasını bekledi. Aynı zamanda odamda birkaç şeye daha bakındı ama bulamadığında gidip kendi odasından getirdi. Getirmiş olduğu şeyler makyaj malzemeleri ve birkaç tel tokaydı.

Esma Hanım önce saçlarımı düzleştirmiş, ardından ise düzleştirmiş olduğu saçlarımı dalgalar haline getirmişti. Elinin bu denli hızlı ve çabuk olması beni şaşırtırken onu daha önce hiç böyle titiz görmediğimi hatırladım. Evi temizlerken ya da yemek yaparken hiç yakalamamıştım Esma Hanım'ı ama bu el çabukluğunun sırrını da merak ettim.

"Bu düzleştiriciler maşalardan daha iyi dalgalar yapıyor," dediğinde yaptığı işi bilir gibi bir hali vardı. Saçlarımın bir kısmını omzuma doğru atarken eline almış olduğu tutamı ise sert bir şekilde örmeye başladı. Örmüş olduğu kalın tutamı başıma taç şeklinde yerleştirip birkaç tokayla sıkılaştırdıktan sonra dalgalı olan saçlarımı da arkaya bırakıp düzleştiriciyle tekrar üstünden geçti. Aynadaki değişimimi izlemek tuhaftı ama şikâyetçi değildim ilk defa. Aksine heyecanlıydım.

"Devrim'le evlenmeden önce kuaförüm."

Aramızdaki sessizliği bozarak konuştuğunda gözlerim iyice açılarak ona baktım. Beklediğim bir şey değildi Esma Hanım'ın kuaför olması. Daha çok sosyetenin bir parçası gibi görünüyordu.

"Gerçekten mi?"

"Evet, bu el çabukluğu da o yüzden."

Sanki içimi okumuş gibi cevaplamıştı beni. Saçlarımın belli yerlerine birkaç toka daha yerleştirdikten sonra sprey sıkıp işini bitirdi. Aynadaki yansımam dudaklarımı ısırtacak türdendi.

"Saçlar bitti. Sıra makyajda."

"Makyaj yapmasak," diye öneride bulunduğumda kaşlarını kaldırarak yüzüme bakmış ve eline allık kutusunu almıştı bile.

"Tamam, tamam sustum," dediğimde ise yüzündeki gülümseme eksilmeden suratıma allığı yedirmeye başladı. Esma Hanım benimle ilgilenirken bu hissin çok farklı olduğunu anladım. Onca yıl boyunca Sevda Hanım da benimle ilgilenmişti ama bu kez daha değişikti. Üzerime titrer gibiydi Esma Hanım'ın tavırları.

"Siz çok havalı bir kadınsınız Esma Hanım," diye mırıldandığımda, elindeki allığı bırakarak yerine bir göz kalemi aldı.

"Sen bir de dernektekileri gör. Fosforlu kokoşlar."

Kahkahamı serbest bırakırken Esma Hanım gözlerimin içine doğru baktı aynadan. Bir şey söylemek istiyordu ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Dudakları aralanırken söyleyeceği her neyse kendimi hazırlamaya çalıştım.

"Biliyor musun, Nisa? Fiziksel yönlerinden dolayı Senem'in Gülcan'a daha çok benzediğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Ona asıl benzeyen senmişsin."

Konunun öz kızına geleceğini tahmin etmem gerekirdi ama o masum kızla nasıl bir benzerliğimiz olduğunu da merak ettim.

"O da senin gibiydi. Naifti, gergindi, çoğu zaman hiçbir şey demezdi. Partilere göndermek için takla atmam gerekirdi ama yine de istemezdi. O zamanlar nedenini anlamazdım ama sanırım şimdi anlıyorum."

Gülcan'la bu kadar çok benzediğim için sevinsem mi, yoksa üzülsem mi bilmiyordum ama Esma Hanım'a kızını hatırlatıyorsam bu iyi bir şey olmalıydı.

"Ve ayrıca, artık aramızdaki şu mesafeli ilişkiye bir son verelim. Bana, *Esma Hanım*, demeni istemiyorum. Senem'e bakarak hep senden bir şeyler bekledim ama kendini geri çektin. Bu yüzden sana nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum ama böyle olmayalım artık. Olur mu?" diye devam ettiğinde ise beni bundan daha mutlu edecek bir şeyin olmayacağını düşündüm. Aramızdaki mesafeden ben de hoşlanmıyordum ama anladığım kadarıyla beklentilerimiz de karşılıklı olmuştu.

"Çok sevinirim," dediğimde yüzündeki memnuniyetle tekrar bana odaklandı.

Eline almış olduğu birkaç makyaj malzemesini de kullandıktan sonra tamamıyla hazır olduğumu anladım. Elime açık renk bir ruj tutuştururken odadan çıktı. Birkaç dakika sonra elindeki beyaz topuklu ayakkabılar ve yine beyaz bir hırkayla odaya döndüğünde rujla işimi bitirerek ona döndüm.

"Bunları da giydikten sonra tamamıyla hazır olacaksın."

Elindeki ucu kapalı topuklu ayakkabıları ayağıma geçirirken biraz tereddüde kapıldım çünkü daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim. Nasıl yürüyeceğim hakkında da bir fikrim yoktu.

"Merak etme, topukları çok yüksek ya da ince değil. Rahat ayakkabıdır. Bir yürü bakalım, olmadı başka bir şey buluruz."

Odada birkaç tur attıktan sonra ayakkabının gerçekten rahat olduğunu anladım. Yürürken zorlanmıyordum.

"Nasıl oldu?"

"Gayet iyi," dediğimde bu kez de beyaz hırkayı üzerime geçirdi. Yüzündeki o samimi gülümsemeden görevin başarıyla sonuçlandığını anladım.

"Devrim çoktan geldi. Seni bekliyor, hadi aşağı inelim," dediğinde, başımı sallayarak cep telefonumu içine sıkıştırmış olduğum küçük çantayı elime aldım.

Esma Hanım odadan çıktıktan sonra aynadaki yansımama son bir kez daha bakıp derin bir nefes alıp verdim. *Bu geceyi atlatabilirdim. Atlatmak zorundaydım.*

Işığı kapatıp odadan çıktıktan sonra merdiven korkuluklarına tutunarak oldukça yavaş bir şekilde aşağıya indim. Merdiven başında beni bekleyen Zehra teyze, Orhan amca ve Devrim amcayı

gördüğümde gülümsemeye çalıştım. Karşılama komitesi görevinin başındaydı. Sonunda onlara ulaştığımda hepsi gözlerimin içine tek tek bakmış Devrim amca ise elimden tutarak beni kendi çevresinde döndürmüştü.

"Yine marifetini konuşturmuşsun," dediğinde, Esma teyze de yanımıza yaklaşmış hiçbir şey demeden sadece sırıtmıştı.

"Tü tü tü! Maşallah benum kara kuzuma!"

Zehra teyze yanıma yaklaşarak yanaklarımı sıkarken gülmemeye çalıştım ama başarılı olamadım. Ne geldiyse başıma onun Karadeniz inadından gelmişti.

"Harika görünüyorsun. Gidelim mi kızım?" diye sorduğunda Devrim amca, tereddüt etmiş olsam da uzatmış olduğu koluna hiç çekinmeden girdim. Esma teyze ve Zehra teyze yanağıma öpücükler kondurduktan sonra kapıya doğru ilerledik.

Dışarı çıktığımızda havanın soğukluğundan dolayı üzerime giymiş olduğum hırkaya daha da sarıldım. Devrim amca kendi arabasının ön kapısını benim için açarken arkamı dönüp bana bakan iki tatlı kadına el salladım ve arabaya bindim. Kemerimi bağladığım sırada Devrim amca da şoför koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı.

Yol boyunca ikimizden de çıt çıkmıyordu. Bacaklarımın titremesini durduramıyordum; ki bu üşüdüğümden değil, gerginliğimdendi. Oysa Devrim amcayla muhabbet etmek, ona gününün nasıl geçtiğini ve hastalarının durumunu sormak istiyordum. Fakat titreyen bedenim her şeyi imkânsız kılıyordu. Esma teyzenin sözleri sürekli kulağımdaydı. *Şimdi bunları yaşamayacaksam, ne zaman yaşayacaktım ki?*

Aniden aklıma gelen bir fikirle elimdeki küçük çantadan telefonumu çıkarıp Gökçe'ye WhatsApp denen kısımdan mesaj attım.

Nisa: Hey! Müjdemi isterim. Partiye geliyorum. Umarım benim için yanında yer vardır.

Daha ben cevap verip vermeyeceğinden bile emin değilken birkaç dakika içinde sessizdeki telefonum ellerimin arasında titredi.

Gökçe: Gerçekten mi? Oldu bil! Bana fotoğrafını at. Seni merak ediyorum!

Mesajlar ardı ardına gelirken gülümsemeden edemedim ama Devrim amcanın yanında kendi fotoğrafımı çekecek değildim. Utanırdım.

Nisa: *Devrim amca yanımda. Artık geldiğimde görürsün.*

Mesajını yanıtladığımda heyecanla beklediğini söyleyerek göz kırpan emoji göndermişti. Onunla keyifli bir şekilde mesajlaşırken aklıma hesaba katmadığım başka bir şey daha takıldı. *Senem.* Onun vereceği tepkiden dolayı içime bir kurt düşmüştü. Ona günlerdir bu partiye gitmeyeceğimi söyleyip şimdi ortaya çıkmam aklını karıştıracaktı. Gerçi o hep Damla'yla olacağı için ben de Gökçe'nin yanında kalacaktım. Bu yüzden itiraz edeceğini düşünmüyordum. *Yani sanırım...*

Devrim amca arabayı oldukça lüks bir mekânın önünde durdurduğunda kemerini çözerek bana döndü.

"Aklında her ne varsa bu gecelik onu çıkarıp at ve eğlenmene bak. Olur mu?" dediğinde başımı sallayarak kemerimi çözdüm.

Aniden beni kollarının arasına çekip saçlarıma bir öpücük bıraktığında neye uğradığıma şaşırdım. Öpücük küçüktü belki ama anlamı büyüktü. Esma teyzeyle konuştuğunu tahmin etmek o kadar da zor değildi. O da beni ölen kızının yerine koyuyordu bu gece.

"Hadi in bakalım."

Dik durmaya çalışarak arabanın kapısını açtım ve kendimi soğuk havanın kollarına bıraktım.

"İyi eğlenceler," diyerek arkamdan seslenip tekrar arabayı çalıştırdığında arkasından el salladım Devrim amcanın.

Araba caddede uzaklaşırken ben de ağır adımlarla merdivenlerden çıkıp mekâna giriş yaptım. Girişte küçük bir kafe vardı ve Sedat abi birkaç kişiyle televizyon ekranına bakarak çayını yudumluyordu. Beni fark ettiğinde şaşırmış olsa da el sallamış ve ekrana bakmayı sürdürmüştü. Tam da o sırada yanıma takım elbiseli bir görevli yaklaştı.

"Üzerinizdekini alalım mı, küçük hanım?" diye sorduğunda içerinin oldukça sıcak olduğunu fark edip hırkamı çıkardım ve görevliye uzattım.

"Parti koridorun sonundaki salonda," diyerek bana salo
ettiğinde, teşekkür ederek elimdeki küçük çantaya tutunu
settiği yere doğru yürümeye başladım.

Koridor boyunca ilerlerken duyduğum müzik sesleri yo
caklığa rağmen ürpermeme neden oldu. Koridor sonunda
samaklı bir merdivenle karşılaştığımda derin bir nefes ald
olacaksa olacaktı artık. Geri dönüşü yoktu. Gelmeyeceğim di
turup, yine ettiğim büyük lafların altında kaldığımı anladın
dan sonra olacaklardan da sadece ben sorumluydum.

Basamakları çıkıp sonunda tüm üçüncü sınıfların bulu
salona adım attığımda, sanki benim gelişimi haber verir gi
den şarkı değişmişti. Tüm gözleri bir anda üzerimde hissetm
Balo salonunun tam ortasına düşmüş Külkedisi gibiydim. B
bire sihirli bir değnek harika bir elbise uzatıp beni bambaş
haline getirmişti. Atlı arabam Devrim amcanın kara şimşeği
nüşmüştü. Verdiğim sözü tutamamışken saatler sonra balon
tasında bulmuştum kendimi. Üstelik prensimin henüz belli
dığı bir baloydu bu.

Şu hayatta partilere dair bildiğim bir şey varsa o da yüksek
çalan müzik ve tavanda yer alan o koca ışıltılı toplardan iba
Filmlerde ya da dizilerde gördüklerim delicesine birbirine ya
rak dans eden çiftler ve sürekli dolup boşalan içki bardakla
Şu an karşımda bulunan manzara ise bana öyle tuhaf geliy
ki gerçekten Külkedisi gibi hissediyordum. Burada ne ışıltılı
lar, ne de yüksek seste müzik vardı. Evet, bir şarkı eşlik ediy
kalabalığa belki ama sesi o kadar etki yaratmıyordu.

Gözlerimi etrafta gezdirirken salonun en uç köşesinde
yer aldığını gördüm. Yanındaki birkaç kişiye laf anlatmaya
şır gibi bir hali vardı. Alınan içki bardaklarından anladığım k
rıyla DJ'in sağ köşesinde bar kısmı yer alıyordu. Salondaki m
lar ovaldi ve her birinin yanında belirli sayılarda tabureler v
Okul partisinden çok bir davet yemeğini andırıyordu.

Ayakta dikilmiş bir vaziyette salonu keşfetmeye çalışırken
gözlerin üzerimde olması rahatsız ediciydi. Bir an önce Gök

bulmalı ve yanına gitmeliydim; aksi takdirde bu tedirgin bakışlar salondan koşarak kaçmama neden olabilirdi.

Gökçe'nin nerede olduğunu öğrenmek için etrafa bakmayı sürdürürken, kıvırcık saçlarına her zaman hayran olacağım o kızla göz göze geldim. Bana diğerleri gibi şaşırarak bakıyor ama aynı zamanda da sırıtıyordu. *Eh, gelmeyeceğim deyip bir anda ortada bitersem olacağı da buydu.* Hemen yanında oturan Emre de beni fark ettiğinde göz kırparak gülümsedi. Neredeyse salondaki tüm erkekler gibi o da takım elbise giymişti. Emre'nin gülümsemesi bana sırtını dönen iki kişiyle de göz göze gelmemi sağladı. Onu nasıl tanıyamadığımı anlayamazken, karamel rengi gözleri bana odaklandı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Elindeki bardağı yavaşça masaya bırakırken, açılan ağzını da çenesine vurarak Bahar kapadı. Gülümsedim, hatta ona bakarak ilk defa gülümsedim çünkü elimde değildi. Onu ilk kez böyle görüyordum.

Demir'i okul dışında gördüğüm pek söylenemezdi o yüzden alışmıştım üniformalı haline ama bu gece oldukça şık bir takımın içinde çok hoş görünüyordu. O yakışıklı bir çocuktu ve kravat ya da papyon takmak yerine gömleğinin üst düğmelerini açık bırakması, onu kendi deyimiyle cazibeli kılıyordu. Ağzı bir şeyler söylemek için tekrar aralanırken gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü Batuhan'ın bana bakarak çalmış olduğu ıslığı, hem onu hem de beni engellemişti. Ayrıca Senem'in de beni fark etmesine neden olmuştu.

"Nisa! Gelmişsin!"

Yanıma ulaşıp boynuma atladığında çekiştirdiği saçımdan ötürü başım ağrıdı ama belli etmemeye çalışarak ben de ona sarıldım. Ellerimi tutup beni baştan aşağıya süzdükten sonra, "Çok güzel olmuşsun!" diye mırıldandı.

"Haber veremediğim için üzgünüm ama Zehra teyze, Esma teyzeyi üstüme salınca gördüğün gibi buraya ışınlandım."

Hemen kızmaması için açıklamayı erkenden yaptım ve sırıtışı daha da genişledi.

"Aferin ona! Eve gittiğimde onun tonton yanaklarını sıkacağım."

Küçük çocuklar gibi kıpır kıpır davranırken elimden tutmuş ve beni hiç bulunmak istemeyeceğim bir tarafa doğru çekiyordu.

Damla'nın masasının Demir'lerin masasının hemen yanında old
ğunu fark ettiğimde duraksadım. Partiye gelmiş olabilirdim an
oraya gidemezdim.

"Senem, onların yanına gitmeyeceğimi biliyorsun. Hem Gökçe
söz verdim."

İtirafım karşısında suratı düşmüş ve elimi bırakmıştı ama y
pacak bir şey yoktu. Dikenlerini üzerime batıracak kadar yak
olan masaya gidemezdim.

"Peki, seni zorlamıyorum ama istediğin zaman yanıma ge
bilirsin. Tamam mı?"

Üstelemeyip beni bu kadar çabuk rahat bıraktığı için memnu
dum. Hızla başımı sallayarak yanağına küçük bir öpücük bırak
yanından ayrıldım.

Parti salonunun diğer ucuna düşen tarafında Gökçe ve sınıft
birkaç kızı gördüğümde o tarafa doğru ilerledim. Sonrasında fa
ettim ki aslında bu kısımda sadece B sınıfının öğrencileri yer a
yordu. Okuldaki gruplaşma faslı partiye de yansımış görünüyor
Can ve Oğuz'u da sınıftaki diğer erkeklerle bir masanın başın
gördüğümde ikisi de geldiğim tarafa doğru baktı.

"Bak sen şu gelmek istemeyene," diyerek koluma girdiğin
Gökçe, utançtan kıpkırmızı kesildim. *Tükürdüğünü yalamak ded
leri bu olsa gerek.*

"Aile fertlerim tarafından partiye zorla gönderildiğimi beli
meliyim," dediğimde kıkırdadı ve beni masa başındaki diğer k
larla tanıştırdı. Aynı sınıfta olmamıza rağmen hiçbiriyle bir tü
konuşma şansı yakalayamamıştım.

"Bu arada bayağı iyi olmuşsun Nisa," diyerek masadaki
başka kız konuştuğunda sessizliğimi korudum.

Esma teyze bana ne yapmıştı bilmiyorum ama gece boyun
bu bakışların üzerimden eksilmeyeceğini hissedebiliyordum.

"Ee, ne içmek istersin? Bira söyleyeyim mi?" diye sorduğun
Gökçe, elimdeki küçük çantayı oval masaya bırakarak boş tabu
lerden birine oturdum.

"Daha önce hiç alkol kullanmadım. O yüzden vişne suyu olsu
Gökçe iki parmağını da bana doğru şaklattıktan sonra hem
arkasında bulunan Can'ı dürttü.

"Buyur aşkım? Buyur gönlümün sultanı? Buyur gözlerinin maviliğinde boğulduğum? Ne istiyorsun söyle."

Can öyle şevkli bir şekilde Gökçe'ye dönmüştü ki ağzım açık bir şekilde sadece onu izledim. Tanışma faslımızda dalga geçtiğini sanmıştım ama gördüğüm kadarıyla Gökçe'ye gerçekten abayı yakmıştı. Gerçi Gökçe o deniz gözleriyle çok güzel bir kızdı. Zaten tavırlarına bakınca kimsenin onu sevmeyeceğini düşünmüyordum.

"Bize bir bira, bir de vişne suyu."

"O zaman bir dans sözü alırım," dediğinde gözlerini devirdi Gökçe.

"Can," diyerek sadece adını mırıldandığında biraz daha yaklaştı.

"Mavişim."

Arkadaki çocuklardan adını bilmediğim biri, "Can yine Gökçe'ye koşuyor abi," dediğinde kıkırdamadan edemedim. *Koşmak ne kelime, uçuyordu!* Aklımdan geçirdiğim cümleler bana başka bir anı hatırlatırken kendimi sarsarak karşımdaki insanlara odaklanmaya çalıştım. Şu an onu düşünemezdim.

"Ayy! Of! İyi, tamam," diyerek pes ettiğinde Gökçe, yanağından bir makas alarak yanımızdan uzaklaştı Can. Aslında onları yakıştırmamak imkânsızdı. Sevimli bir ikili olurlardı.

"Senden bayağı hoşlanıyor galiba," dediğimde, Can'ın arkasından bakmayı bırakarak bana döndü ve boş bir tabureye oturdu Gökçe.

"Birinci sınıftan beri peşimde."

Söyledikleri karşısında üstelemeyerek Gökçe'yi konuşmaya zorlamadım çünkü pek belli etmese de kalbinin başka biri tarafından kırıldığı ortadaydı ve o kişi de Bahar'ın yanında yer alan aynı gözlere sahip çocuktu.

Can, içeceklerimizi almak üzere bar tarafına ilerlediği sırada ilk defa onların yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğimi fark ettim. Hatta bana bakan koyu gözlere rağmen sakindim bu gece. Onunla biyoloji partneri olduğum için bayağı gergindim ama bununla da bir şekilde baş etmek zorundaydım. Oğuz elindeki içki bardağını yudumlamadan önce bana doğru kaldırdı ve gelişimi selamlar gibi başını salladı. Onunla iyi bir başlangıç yapmamıştık ama okulda geçirdiğim son birkaç günü düşündüğümde her ne kadar konuşmuyor olsak da aramızın eskisi gibi soğuk olmadığını

biliyordum. Ders partneriydik sonuçta ve bir şekilde anlaşmamız gerekiyordu. Ayrıca bu akşam baştan aşağıya siyahlar içinde olması onu en az filmlerdeki kötü çocuklar kadar havalı yapmıştı.

Bakışlarımı Oğuz'dan kaçırarak Can'ın gelip gelmediğini kontrol etmek üzere salona çevirdiğimde, gözlerim doğrudan onunkilerle buluştu. Öyle öfkeli bakıyordu ki onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyordum. Demir'in bakışlarına aldırmadan önüme döndüğümde Can çoktan bardaklarımızı masaya getirmiş ve Gökçe'yi de kolundan tuttuğu gibi boş alana doğru sürüklemişti. Gökçe mızmızlanmış olsa da dayanamayıp Can'a eşlik ettiğinde kızıl kafanın keyfi bayağı yerine gelmişti. Daha sonrasında ise onlara eşlik eden başka çiftler de olmuştu.

Parti hayal ettiğim gibi ilerlemediği için memnundum. Böylesine sakin olması işime gelmişti. Gökçe, Can'la dans ettikten sonra erkeklerin masasına yaklaşmış ve konuştukları bir konuya dâhil olmuştu. Muhabbetin başını kaçırdığım için mevzunun tam olarak ne olduğunu anlamamıştım ama bir yarıştan bahsetmişlerdi.

"Bayağı sakin, değil mi? Okulun düzenlediği partiler hep böyle olur. Ben de bu yüzden çok seviyorum," diyerek tekrar bana döndüğünde Gökçe, vişne suyunu yudumlayarak onu onayladım.

"Böyle bir şey beklemiyordum o yüzden gözüm biraz korkmuştu," dediğimde sırtımı sıvazlayarak o da birasından bir yudum aldı.

Saatler ilerledikçe partinin havası da değişmeye başlamıştı. Müzikler daha hareketliydi ve boş kalan alan neredeyse tıklım tıklımdı. Gökçe ve diğer kızlarla vakit geçirmek bana iyi gelmişti. Senem haklı çıkmıştı. Bu parti sayesinde ortama az da olsa girebilmiştim ve hatta içlerinden biri benimle bir ara vakit geçirmek istediğini bile söylemişti.

Ben nasıl sadece Gökçe ve kendi sınıfımla ilgileniyorsam, Senem'de aynı şekilde kendi sınıfıyla iç içeydi. Arada bir yanıma geliyor, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor ve sonrasında ise geri gidiyordu. Bir nevi benimle ilgilendiğini göstermek istiyordu ama buna gerek yoktu. Onu hiçbir şeye zorlamıyordum.

Yanımızdaki kızların her biri sınıftaki çocuklardan birini alıp dans pistine yollanırken Gökçe'yle oval masanın çevresinde yalnız kaldık. Can onunla uğraşmak yerine bu kez Oğuz'la fısıldaşıyordu.

"Gözleriyle yedi, bitirdi tabiri bu olsa gerek," diyerek kulağıma doğru fısıldadığında Gökçe'nin ne demek istediğini anlamadım ama bana işaret ettiği tarafı takip ettiğimde yine onunla göz göze geldim.

Gece boyunca Demir'in keskin bakışları hep üzerimdeydi. Ondan kaçabilmek için ne yapacağımı bilmiyordum ama her defasında ona yakalanmak içimi kemiriyordu.

"Demir gözlerini bir türlü senden alamadı," diye devam ettiğinde, kolunu dürterek bana dönmesini sağladım. O tarafa bakıp dikkati daha çok üstümüze çekmesini istemiyordum.

"Gözleri çıksın diyeceğim ama yüce Rabbim yaratmış, almasın şimdi," diyerek sitem ettiğimde, Gökçe kahkahasını serbest bıraktı.

"Sana çok fena kafayı taktı Nisa," dediğinde hâlâ onların masasına bakıyordu.

"Bahar'la fısıldaşıyorlar. İçki bardağını sertçe masaya bıraktı şimdi ve doğrudan buraya bakıyor."

Gökçe bir futbol spikeri gibi konuşmaya devam ederken onların masasına bakmamak için direniyordum.

"Ve sanırım buraya geliyor. Evet, evet cidden bize doğru geliyor."

Göz ucuyla onların masasına doğru baktığımda gerçekten bu tarafa doğru geliyor olması bedenimi titretmeye yetmişti. *Ne istiyordu ki şimdi durduk yere?*

"Hadi şanslısın. Aybüke kolundan tutup başka tarafa sürükledi."

Sanki top kaleye girecekmiş de direkten dönmüş gibi bir durumun içine düşmüştüm. Tutmuş olduğum nefesi sesli bir şekilde dışarı bırakırken elim göğsüme giderek hızla atan kalbimin ritmini dindirmeyi denedi. Gece boyunca hiç görmediğim Aybüke bir anda ortaya çıkmış ve beni kurtarmıştı.

"Hatırlat da bir ara ona teşekkür edeyim," dediğimde, Gökçe benimle dalga geçercesine gülmeye devam etti. İkimizin de Aybüke'den pek haz etmediği ortadaydı ama bu gece kurtarıcı meleğim olmuştu.

Gökçe'nin yüzündeki gülümseme benim oturduğum tarafa bakmasıyla yüzünden çekildiğinde neler olduğunu anlamadım

"Ama bu hiç iyi bir başlangıç olmadı. Sen, sana her iltifat edene böyle kaba mı davranırsın?"

Muhabbetimin dahi olmadığı birine karşı fazla ileri gittiğimi biliyordum. Söylediğimden ötürü utandım ama kendimden de taviz vermedim.

"Bana pek iltifat edilmez," dediğimde inanamayarak yüzüme bakmayı sürdürdü ama böyle süzerek bakmaya devem ederse Damla benim değil, onun üstüne atlayacaktı.

"Halt etmiş onlar," dediğinde çalan şarkı yavaşlamaya başlamıştı. Bu eziyetten kurtulmak için müziğin bir an önce bitmesini istedim.

"Yalnız var ya, adeta bir tencere kapak gibi olacaksınız," diye devam ettiğinde kimden bahsettiğini çıkaramadım.

"Anlamadım?"

"Yani diyorum ki bizim inek durdu durdu, turnayı gözünden vurdu."

Bahsettiği ineğin kim olduğunu bilmesem de bu durumda turna ben oluyordum.

"Sizin inek her kimse bayağı körmüş o zaman."

"Aşktandır o," dediğinde muhabbetin nereye varacağını kestiremiyordum.

"Evet, evet vallahi güzel olacaksınız siz. Genelde ona pek karşı koyamazlar ama böyle hazır cevabı da ilk defa görüyorum."

Konunun ucunun kime dayandığını anladığımda kollarından çıkmak için harekete geçtim ama beni bırakmadı.

"Kıvırcık seni yanımıza çağırdı. Neden gelmedin ki?"

Batuhan beni kendi çevresinde döndürdükten sonra bu kez de başka bir konuya atladı. *Acaba gizli yeteneği bu muydu? Konuyu bir anda değiştirmek.* Lafı gevelemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim, aksine Senem ve Damla'nın bulunduğu tarafa baktım. Demir ortalıkta görünmüyordu.

"Bizim inek kafalı yüzünden değil mi?" diye sorduğunda bakışlarımı tekrar Batuhan'a çevirdim. İnek ya da inek kafalı artık her kimse o şahsiyetin konusuna geri dönmüştük.

"Kimmiş bu inek ya da inek kafalı arkadaş?"

"Herkes ona ayrı bir lakap takıyor ama benim inek kafam o. Bakma sen böyle avcı gibi olduğuna, derslerde zehir gibidir çakal."

Batuhan kedi yavrusunu övmüş müydü yoksa yerden yere mi vurmuştu bilmiyorum ama konunun sürekli plak gibi ona dönmesi canımı sıkıyordu. Demir'den konuşmak istemiyordum.

"Onunla hiçbir alakası yok," diyerek kestirip attığımda pek de inanmış gibi bakmadı.

"Ama o böyle düşünmüyor."

Ne düşündüğü beni ilgilendirmiyordu. *Yoksa ilgilendiriyor muydu?*

"Neden bunu ona kendin söylemiyorsun?" diye devam ettiğinde başımı sağa sola sallayarak teklifini geri çevirdim.

"Aman, hiç almayayım," dediğimde Batuhan'ın beni dinler gibi bir hali yoktu. Aksine başıyla bir tarafı işaret etti. Arkamı dönüp bakmak istediysem de belimi sıkarak beni engelledi.

"Artık çok geç güzelim."

Daha ben ne olduğunu anlayamadan o son bir kez daha bana gamzesini göstererek göz kırpmış ve birden bire oldukça hızlı bir şekilde beni çevresinde döndürmüştü. Sonrasında ise ellerim başka birinin soğuk elleriyle birleşmiş ve bir anda kendimi hiç bilmediğim kolların arasında bulmuştum. *Nefesimi tetikleyen kolların arasında.*

"Sana daha sonra inek kafayı göstereceğim," diyerek Batuhan'a tehdidini savurup belimi kavramıştı. Onunla bu şekilde göz göze, burun buruna gelmek nefesimi keserken, yüzündeki memnun sırıtış bunun hâlihazırda bir plan olduğunu çok belli ediyordu. Kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama beni öyle sıkıyordu ki direnmem boşunaydı. Çalan şarkı bir anda kesildiğinde bunun bir fırsat olacağını düşünerek bu kez ben sırıttım.

"Şansın yokmuş," diye mırıldanıp kollarının arasından çıkmayı başardığımda elimden tutarak beni tekrar kendine çevirdi ki o sırada slov bir şarkının tınısı tüm salonda çoktan yankı yapmıştı. Batuhan'ı DJ'in yanında gördüğümde bunun da plana dâhil olduğunu fark ettim.

"Şansım varmış."

Çalan şarkıdan yararlanmak istese de onu duymazdan gelip tekrar arkamı döndüm ama beni yine engelleyerek bu kez daha hızlı bir şekilde kendine çevirdi ve, "Sadece bir dans," diyerek fısıldadı.

Bir elim avucunun içindeyken diğer elimi omzuna doğru yerleştirdi. Batuhan'dan kaçmayı başaramazken onun kollarının arasından çıkmam imkânsızdı. Pes ederek ayak uydurmaya çalıştım fakat yanımızda dans eden çiftler alanı boşaltıp, bizi salonun ortasında yapayalnız bıraktığında her şeyin daha kötüye gideceğini düşündüm. Bu durumda asla Senem'in gözlerinin içine bakamazdım.

"Neden yanımıza gelmedin? Senem de bizimle birlikte, biliyorsun."

Hiç bilmediğim bir müziğin tınısında hiç tanımadığım bir adamın kollarının arasında dans ederken bir de onun sorularına maruz kalıyordum. Sürekli Senem'i silah olarak kullanmaları beni oldukça rahatsız ediyordu. Sanki bana ulaşmak için onu öne atıyorlardı. Sorusunu cevapsız bırakarak hangi dilden olduğunu bilmediğim şarkıya odaklandım. Melodi tanıdıktı ama yabancı dilin nereye ait olduğunu bilmiyordum.

"Ne o? Biraz önce Batuhan'a papağan gibi ötüyordun. Şimdi küçük dilini mi yuttun?"

Konuşmamam onun sinirini bozuyordu. Bense bundan zevk alıyordum. Sırıtmama mani olamazken gözlerimi onunkilere diktim. Bazen gerçekten, hatta bazeni geçtim hiçbir zaman ona anlam veremeyecektim. Tuhaf, farklı biriydi ve onunla bu kadar yakın olmak beni rahatsız ediyordu. Üstelik bu kadar güzel kokarken rahatsızlığım tavan yapıyordu.

"Bu şarkı neden bitmiyor?" diyerek alayla sorduğumda düzgün olan dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi ve bu, yanaklarının kırışmasına neden oldu. *Bakma Nisa! Şu çocuğa içine düşecekmiş gibi bakma! Hemen koyuverme kendini!* İç sesim kendime gelmemi haykırırken omuzlarımı dikleştirip gözlerimi kaçırdım ama Demir bana doğru eğilerek sanki bir sır verecekmiş gibi gözlerini kıstı.

"Yeni başladığı için olabilir mi?"

Beni gafil avlarken onunla yanlış yerden oynadığım kafama dank etti fakat asıl gözlerime takılı kalan şey ortamdaki herkesin neredeyse pür dikkat bizi izlediğiydi. *Senem de dâhildi bu kadroya.*

"Herkes bize bakıyor."

"Farkındayım."

Farkındaydı ve halinden hiç şikâyetçi gibi değildi. Oysa kaçırdığı küçük bir ayrıntı söz konusuydu.

"Tek dans eden ikili biziz de ondan!" diye çemkirdiğimde boşluğunu fırsat bilerek kollarından çıkmak istedim ama gözlerimin içine öyle bir baktı ki tek bir adım dahi geriye atamadım.

"Bakıyorlar çünkü beni ilk defa bir kızla dans ederken görüyorlar."

Benimle dalga mı geçiyordu, yoksa gayet ciddi miydi çözemiyordum ama kulağa hiç de inandırıcı gelmiyordu söyledikleri.

"Neden? Daha önce erkeklerle mi dans ediyordun?" diyerek onunla alay ettiğimde tıpkı biraz önceki gibi gülümsemesini serbest bıraktı ama bu kez o gülümseme kahkahaya dönüştü.

"Şuna da bak! Pek bir espriliyiz!"

Kendimi tutmak yerine, kurduğum cümleye ben de gülümsediğimde elimi tutan avuç içi daha da kenetlendi o noktaya ve ben titremeye başladım. Tıpkı onu gördüğüm o ilk gecedeki gibiydi hissettiklerim. Üzerine kusmaktan korkuyordum.

"Desene, sayende bir sürü düşmanım olacak."

Aybüke ve Senem'in gözleri başta olmak üzere tüm üçüncü sınıf kızları bize bakıyordu ve bu da söylediklerimi doğruluyordu çünkü hiçbirinin bakışı pek de sevecen görünmüyordu. *Bahar dışında tabii.*

"İnan bana, o konuda eşit olabiliriz. Hele de bu geceden sonra," dediğinde bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu anlamadım. Sürekli aklımı karıştırıyordu.

"Benden ne istiyorsun, Demir?"

Dudaklarımdan adı ilk defa sesli bir şekilde ona karşı dökülürken belimi sıkan elini biraz rahat bıraktı ve o noktada parmaklarını gezdirdi. Dokunuşuyla ürperdim ama yine de kendimi çekemedim. Ne söyleyeceğini bilmek istiyordum.

"Ne istediğim ortada."

"Senin o saçma grubuna gelmeyeceğim," dediğimde gülümseyen suratı düştü ve gözlerini devirdi. Israr edip sürekli birilerini göndermekten vazgeçmeliydi.

"Grubumun nesi varmış?"

"İstemiyorum. Bu konuda üstüme gel..."

Kelimeler dudaklarımda asılı kalırken Demir itiraz etmemden dolayı bunalmış olacaktı ki hızla beni uzaklaştırıp iki elimden de

tutarak çevresinde döndürmüş ve onca kalabalığa aldırmadan beni kavrayıp yavaşça yere yatırmıştı. O kadar hızlı hareket etmişti ki nefesimi düzene sokamamıştım ama yalnız da değildim. Gözleri gözlerime kenetlenirken nefesi de nefesime karışıyordu.

"Şarkı Fransızca," dedi birdenbire. İyi de ben bununla ilgilenmiyordum ki! O... Fazla iyiydi. Hatta oldukça yetenekli gibiydi.

"Bayağı iyisin."

Yutkunarak zorla da olsa bir şeyler söyleyebildiğimde beni kaldırarak bu kez sırtım ona dönük bir şekilde ellerimi önümde birleştirdi ve dansa devam etti.

"Oldukça iyiyimdir," diyerek kulağıma fısıldadığında gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Bu eziyetin bir an önce bitmesini istiyordum artık.

"Ve üstüne her zaman geleceğimden emin olabilirsin Nisa."

Adımı ilk defa dudaklarından işittiğimde artık buna dayanamayacağımı anladım. Elimi tutan ellerini bırakarak arkama dahi bakmadan Gökçe'nin yanına gidip onu boş alanda yalnız bıraktım. Masaya ulaştığımda tahmin ettiğim gibi herkes bir bana, bir de ona bakıyordu. Demir saçlarını karıştırarak arkadaşlarının yanına giderken ben de içinde vişne suyu olan bardağı hızla elime alarak tek dikişte içtim. Soğuk meyve suyu yanan boğazıma ve yaşadığım adrenaline biraz da olsa iyi gelmişti.

"O dans da neydi öyle? Ortalığı ateşe verdiniz resmen."

Gökçe yaşadığım vaziyetle dalga geçerken, daha fazla devam etmemesi için başımı eğerek susmasını diledim. Kendime gelebilmek için bu kez de boğazımı elimle yellemeye başladım.

"Beyefendi iyi dans ediyor."

"Demir bayağı iyidir. On iki yaşından beri bunun eğitimini alıyor. Bu yılın başında da küçük çocuklara ders vermeye başladı. Bilmiyor muydun?"

Ben Gökçe'nin, Demir'in dans marifetlerinden bahsetmesine bir anlam veremezken, Gökçe onun bunca şeyi yaptığını bilmediğim için bana garip bakışlar atıyordu.

"Nereden bilebilirim ki?"

"Eh, senin yeni kayıt olduğun dans kursuna gidiyor da oradan."

"Ne?"

Çığlığım sessiz salonda yankı yaparken küçük dilimi yutmak üzereydim. Yetenekli olduğunu tahmin etmiştim ama aynı kursa gidecek olmamız beklediğim bir şey değildi.

"Her yerde karşıma çıkıyor. Peşimi sanırım hiç bırakmayacak," diye devam ettiğimde, düştüğüm durum moralimin yerle bir olmasına neden oldu.

"Bu danstan sonra biraz zor."

En azından içimi rahatlatacak şeyler söyleyemez miydin Gökçe?

"Teşekkür ederim," diye yakındığımda omuz silkti.

"Bir lavaboya gitsem iyi olacak."

Yaşadığım dans macerası ve öğrendiğim bilgilerden sonra nefes alıp kendime gelmem gerekiyordu yoksa bu gece bu salondan sağ çıkamayacaktım.

Gökçe'nin yanından uzaklaşarak üzerimdeki bakışlara aldırmadan salonun sonundaki koridorda yer alan tuvalet tabelalarının bulunduğu tarafa ilerledim. İçeri girdiğimde aynaya bakan birkaç kızın beni görmeleriyle suratlarını buruşturduklarını fark ettim. *O kedi yavrusu bir de bu tipleri başıma bela etmişti. Çık işin içinden çıkabilirsen!*

Bakışlarına aldırmadan musluğa yaklaşıp soğuk suyu açtım. Terleyen ellerimi yıkadıktan sonra kalan soğuk su damlalarını boynumda gezdirip serinlemeye çalıştım. Kışın ortasında kendimi alevin içinde bulmuştum resmen.

Lavabodaki kızların hepsi çıkıp beni yalnız bıraktıktan sonra aynadaki yansımama baktım. Tuttuğum nefesi musluğun fayanslarına tutunarak dışarı bıraktım. *Bana neler oluyordu böyle? Neden terliyordum ki? Neden kalbim gümbür gümbür atıyordu?* Olmuyordu işte! Kahretsin ki ne yaparsam yapayım değişmiyordu hiçbir şey. Onun yanındayken benliğimi kaybediyordum. Titriyordum, karnım ağrıyordu, midem bulanıyordu. *Etkilenmedin Nisa! Ondan etkilenmiyorsun. Etkilenmemelisin!* İç sesimle mücadele ederken bunun boşuna olduğunu biliyordum. Etkileniyordum işte. Kahretsin ki ondan etkileniyordum. Sanki biri elimi ateşe tutuşturmuş da alev dalgaları beni hapsetmiş gibiydi. Ondan kaçmak isterken açtığım her kapıda onu görüyordum. Bir de her şeyin üstüne dans okulu

eklenmişti. Yapacağım tek şey Esma teyzeyle konuşup bu saçmalığı sonlandırmaktı. Demir'in bulunduğu her yerden uzak durmalıydım.

Ellerimi bir kez daha yıkadıktan sonra derin bir nefes aldım ve musluğu kapatarak kapıya yöneldim. Kendime gelmeliydim artık. Fakat dışarı çıktığımda kaçmaya çalıştığım varlık yine tam karşımda duruyordu. *Yeter ama artık!*

"Peşimi hiç bırakmayacak mısın?" diye sorduğumda bir ayağını sabitlediği duvardan çekerek yanıma doğru yaklaşmaya başladı.

"Hayır," derken sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde katı çıkmıştı. Yoluma devam etmek için yanından geçip gitmek istediğim sırada karşıma geçerek yolumu kesti. Diğer taraftan gitmek istediysem de yine aynı hareketi tekrarladı.

"Gerçekten ne istiyorsun Demir?" diye sorduğumda sesim titremişti ama buna aldırmadan üzerime doğru yürümeye başladığında sırtımı duvara yaslamak zorunda kaldım. Bedenim titremeye başladığı sırada iki elini de yaslandığım duvara yerleştirerek beni hücresine hapsetti. Kollarının arasında kapana kısılmış bir fare gibiydim.

"Seni istiyorum. Açıklayıcı oldu mu? Artık anladın mı?"

Boğazımdaki tükürük neredeyse kururken o konuşmaya devam etti. Tüm o alaycılığından eser yoktu bu kez. Aksine çok ciddi görünüyordu.

"Seni tanımak istiyorum. Yakınında olmak istiyorum. Bir şey var ama çözemiyorum. Sadece seni istiyorum Nisa."

Sözleri kulaklarımı tırmalarken dudaklarımı araladım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Demir... Çapkındı. Onu okulda gördüğüm ilk an Aybüke'ye nasıl yaklaştığına şahit olmuştum. Ayrıca Damla onların birlikteliğinin çok başka bir boyutta olduğunu da dile getirmişti. Bu durumda yapacağım tek şey, onu bildiğim en zayıf noktasından vurmak olacaktı. Beni takıldığı kızlara ya da Aybüke'ye benzetemezdi. Omuzlarımı dikleştirerek doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Yatağına atmaya çalıştığın her kıza böyle mi yaklaşırsın sen?"

Sesim ilk defa kendinden bu kadar emin çıkarken bana aldırmadı bile. İki elini duvardan çekerek baştan aşağıya bana baktı ve

dudaklarına iğrenç bir sırıtış yayıldı. Bir anlığına sarhoş olduğunu bile düşünmüştüm.

"Ne o? Gönüllü müsün yoksa? Eğer gönüllüysen partiden sonra bir şey..."

Daha fazla devam etmesine izin veremedim. Bardağı taşıran son damla, onun insanı tiksindirecek kadar iğrenç düşünceleri olmuştu. Elim oldukça yüksek bir ses çıkararak yanağına doğru darbesini indirirken benim yanağımdan ise gözyaşlarım süzülüyordu.

Bunu bana nasıl söyleyebilirdi? Annesiz, babasız büyüyen birine karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Bir hıçkırık boğazımdan dışarı dökülürken omuzlarından iterek onu kendimden uzaklaştırdım. Gitmek istiyordum. Buradan da bu insanlardan bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

"Nisa, ben öyle demek isteme..."

Lafını bitirmesine izin vermedim. Daha ne kadar durumu batırabilirdi ki?

"Sakın!" diyerek ona işaret parmağımı doğrulttuğum sırada arkamdan gelmek yerine durdu. Arkamdan gelirse sadece tokatla sınırlı kalmaz, onu korumalara şikâyet ederdim. O sırada yüzünü çıkaramadığım ama başka sınıftan olduğunu tahmin ettiğim bir kişinin seslenmesiyle kendime geldim.

"Ooo, gençler olaya gelin! Yeni kız Demir'e tokat attı!"

Elimin tersiyle yanağımı silmeye çalışırken bir de o aptalın ortalığı velveleye vermesi her şeyin iyice dibe battığının bir işaretiydi.

Salondaki hayret nidalarını işitmeye başladığımda daha fazla burada duramayacağımı anladım. Adımlarımı daha da hızlandırdım fakat salona gireceğim sırada önümdeki basamağı görmeyip ayakkabının topuğuna takılarak yere kapaklandım. *Daha ne kadar rezil olabilirdim ki?* Gözyaşlarımı durduramazken birinin bana ellerini uzatmasıyla ayağa kalktım ama diz kapağımdaki acıyı çok derinden hissedebiliyordum. Ellerin sahibinin Oğuz olduğunu gördüğümde, "Teşekkür ederim," diyerek fısıldadım. Bana bakmak yerine doğrudan onun bulunduğu tarafa bakıyordu.

"Her yerde karşıma çıkıyorsun Yalçın."

"Bu geceden sonra da daha sık karşılaşacağız Gürsoy."

Aralarındaki meselenin ne olduğunu bilmiyordum ama şu vaziyette umurumda da değildi. Sadece gitmek istiyordum.

Oğuz elini belime yerleştirerek beni masanın bulunduğu tarafa götürürken salondaki fısıltılar yine bana odaklıydı. Masadaki çantamı aldığım sırada Gökçe'nin bakışları kanayan dizime odaklandı.

"Oğuz, neler oluyor abi?" diyerek araya girdiğinde Can, bir şey söylememesi için Oğuz'un kolunu sıktım. Yaşadığım o berbat durumun ne kadarını bildiğinden habersizdim.

"Bilmiyorum ama bazı şerefsizler yine yerinde duramamış."

Oğuz'un sesindeki öfke en az benimki kadar barizken sınıftan adını bilmediğim başka biri konuşmaya atladı.

"Araya girelim mi?" diye sorduğunda duruma el atmam gerektiğini anladım. Yoksa bir kavgaya sebep olabilirdim.

"Hayır, hayır. Lütfen, bir şey yapmayın. Ben eve gidiyorum zaten."

Hızlı hızlı konuştuğumda Oğuz bana bakarak bir şey yapmayacaklarını belirten bakışlarını yolladı.

"Seni eve ben bırakırım," dediğinde yine itiraz ettim. İlgisi için minnettardım ama buna gerek yoktu.

"Sedat abi burada. Onunla giderim."

"Nisa dizin kanıyor," dediğinde Gökçe, eline tutuşturmuş olduğu ıslak mendili diz kapağıma koymaya yeltendi ama onu engelleyerek geri çekildim.

"Acımıyor, merak etme."

Söylediklerime pek inanmamış olsa da üstüme gelmedi. Zaten benimle ilgilenmesi gereken kişi o değildi ama yanımda görmek istediğim kişi sadece seyirci kalıyordu olanlara.

"Her neyse, herkese iyi eğlenceler," diyerek salondan çıkmak için harekete geçtiğim sırada Oğuz da peşime takıldı. İtiraz etmedim, gelmesine izin verdim. Salondan çıkmadan önce arkamı dönüp Senem'e baktığımda gözlerini kaçırdı. *Benim sarışınım nerelerdeydi?*

Salondan çıkıp görevliden hırkamı aldıktan sonra dışarı çıktım. Oğuz elimdeki hırkayı alarak giyinmeme yardım ettiği sırada sigarasını içmekte olan Sedat abi yanıma gelerek binbir parça olan halime baktı.

"Lütfen bir şey sorma Sedat abi. Sadece eve gitmek istiyorum," dediğimde sesimdeki kırgınlığı fark etmiş olacaktı ki hiçbir şey demeden direksiyon koltuğuna geçti. Oğuz benim oturacağım arka koltuğun kapısını açarken, "Sağ ol," dedim ama bu basit bir teşekkür değildi. Yaşadığımız o berbat tanışma faslına rağmen yanımda olduğu içindi.

Sedat abi yol boyunca birkaç soru sormuş olsa da onu cevapsız bırakmıştım. Konuşamayacak kadar yorgun hissetmiştim o dakikalarda.

Eve geldiğimden beri üzerimdeki iç çamaşırlarıyla birlikte soğuk fayansların üstünde oturuyor ve aynadaki yabancıya bakıyordum. O yabancı bu gece hiç olmadık şeyler yapmıştı. Odama girdiğimden bu yana o kadar çok ağlamıştım ki Esma teyzenin yapmış olduğu makyaj koca bir leke gibi yüzümün her yerindeydi. Başımı sıkan örgüyü bozarak saçlarımı dağıtmış, giymiş olduğum o elbiseyi yırtmamak için kendimi zor tutmuştum fakat Gülcan'ın anısına saygısızlık edemezdim. Bu yüzden zarar görmeden onu eski yerine bıraktım. *Ölü birinin kıyafetini giymek uğursuzluk getirirdi. O uğursuzluk bu gece beni de bulmuştu.*

Bu gece şanslı olduğum tek an eve geldiğimde Esma teyze ve Devrim amcanın uyuyor olmasıydı. Eğer uyanık olsalardı onlara yaşananları nasıl anlatırdım, bilmiyorum. Dizimdeki kan kurumuştu ama asıl kanayan yer zaten orası değildi. Kırık cam parçaları her yerime batıyordu. Gece, çöken gönlüme hançer saplıyor ve hislerimi açığa çıkarıyordu. Tam da yumuşamaya başlamıştım oysaki ona karşı. Tam da ön yargılarımı atmak üzereydim ama ettiği laflarla her şeyi yerle bir etmişti.

Bana o kelimeleri nasıl söyleyebilirdi? Bir insan tanımadığı birine nasıl bu kadar aptalca yaklaşabilirdi? Ona karşı içimde oluşmaya başlayan tüm iyi niyetleri suistimal etmişti. Söylediklerini hatırladıkça gözlerimin içi yanıyor ve yine ağlamaya başlıyordum. O an gözlerimin önüne tekrar düştüğünde yüzümü ellerimle kapatarak hafızamdan silmek için çabaladım ama olmuyordu. Gitmiyordu. Orada öylece çıldırmam için duruyordu.

Odamın kapısı yavaşça aralanırken gelenin kim olduğunu görebilmek için buğulu gözlerimi ovalayarak başımı kaldırdım. Senem suratı düşmüş bir şekilde kapıyı kapatıp odamın tam ortasında

dikilmeye başladığında, beni en çok hayal kırıklığına uğratanın o olduğunu hatırladım. Bu gece benim yanımda olmak yerine onlarla kalmayı tercih etmişti.

"Neler oldu Nisa?" diye sorduğunda alayla sırıttım. *Bana bunu şimdi mi soruyordu?*

"Neden gidip o çok sevgili takıldığın arkadaşlarına sormuyorsun? Eminim bir cevapları vardır."

Ağzımdan çıkanlar öyle öfke doluydu ki kendime hâkim olamayacağımı biliyordum.

"Demir'e neden tokat attın?"

Ah, evet! Konumuz yine ve yine Demir! Teşekkür ederim Senem, ben iyiyim hatta dizim de iyi. Önemli olan Demir tabii. Mağdur olan o.

"Hak etti de ondan," diyerek ayağa kalkıp karşısında dikildim.

"Önce dans edip sonra tokat atman saçma bir hareket değil miydi?"

Beni yargılıyordu. Bunca yıllık arkadaşım beni sırf o çocuk yüzünden yargılıyordu.

"Onunla dans etmeyi ben istemedim!"

"İstememiş bile olsan dans ederken gayet halinden memnundun."

Bana bunları nasıl söyleyebilirdi? O salona düşerek giren bendim. Mağdur olan kişi yine bendim ama Senem bunu görmemekte inat ediyordu sanki. O çocuğa olan takıntısı gözlerini kör etmek üzereydi.

"Ben artık ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum Nisa. Geldiğimizden beri her şeyi tersine tepen sensin," diye devam ettiğinde kendime hâkim olmayı bir kenara atarak ona doğru yürüdüm.

"Konumuz Demir'le dans etmiş olmam mı? Ona tokat atmam mı yoksa benim tavırlarım mı?" diye sorduğumda gözlerini kaçırdı.

"Neredeyse partideki herkes senin Demir'e gösterip de vermediğini söyledi. Bunları duymak çok mu hoşuma gitti zannediyorsun?"

"Öyleyse onlara o lafları yediririm!" diyerek üstüme başıma aldırmadan kapıya doğru ilerlediğimde kolumdan tutarak beni tekrar karşısına aldı.

"Sorun da bu ya zaten! Yediremezsin Nisa! O lafları, onlara yediremezsin! Her şeyi tersine çekmekten vazgeç artık!"

Senem'in gözleri dolduğunda idrak edemediğim başka şeylerin olduğunu anladım. Kızgındı ama kızgınlığının nedenini bilmiyordum. Belki de her şeye kızgındı. Saçındaki tokaları çıkarıp yatağın kenarındaki komodinin üstüne bırakırken derin bir nefes alıp tekrar karşıma geçti. Söyleyecekleri bitmemişti.

"Bak, ben artık ne düşüneceğimi bilmiyorum Nisa. Geldiğimizden bu yana hiçbir şeyden memnun kalmadığını gösteren sensin. Ayıp değil mi Devrim amcaya, Esma teyzeye?"

Bu konuda ona hak versem de kızgınlığının bununla sınırlı kalmadığını biliyordum.

"Yanıma gelmeni istiyorum, gelmiyorsun. Partiye gidelim, insanları tanıyalım diyorum yine yok diyorsun ama sonra bir anda ortaya çıkıp her şeyi darmaduman ediyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun Nisa? Amacın ne? Tebrik ederim. Bu gecenin yıldızı sen oldun."

"Hiçbir şey bilmeden yargılıyorsun beni."

"Çünkü her şeyi sen bilemezsin. Yetimhanede değiliz artık. Sıfırdan başlamak için kendimize yepyeni bir hayat kurduk. Yepyeni başlangıçlar yaptık. Bunu o basmayan kafana sok ve beni aldığım kararlarda tereddüde düşürmekten vazgeç!"

İşte bu arkadaşlığımızın çatlama noktası olmuştu. Senem açısından bazı şeyler değişiyordu ve değişen hayatında benim tavırlarımın yeri yoktu.

"Hangi kararlar?" diye fısıldadığımda biraz önce komodine bıraktığı tokaları eline alarak kapıya doğru ilerledi. Odadan çıkmadan önce kapı kolunu tutarak bana dönmeden sorumu cevapladı.

"Bunu bulmayı sana bırakıyorum."

12. BÖLÜM

Hayatınıza bir yol arkadaşı eşlik ettiğinde yaptığı her ne olursa olsun, onunla birlikte bu yolu yürümeyi ve en büyük hatasını dahi görmezden gelmeyi yeğlersiniz. Yapılan hataların da saçmalıkların da bir önemi yoktur çünkü sevginiz öyle ağır basıyordur ki sizi gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışır. Kapalı duvarınızın arkasında yatan gerçeklerden kaçmak zorundasınızdır artık.

O berbat parti gecesinden bu yana tam beş gün geçmişti ve Senem'le neredeyse bu beş gün boyunca hiç konuşmamıştık. Konuşmayı bir kenara bırakın evin içinde bile birbirimizden kaçar olmuştuk. İlk defa aramıza böylesine bir mesafe giriyordu ve bu mesafe arkadaşlığımızdaki o çatlağı daha da genişletiyordu. Oysa yetimhanedeyken değil beş gün, beş dakika bile birbirimize dayanamaz hemen koyuverirdik ama bu kez aynısı olmuyordu. Araya giren mesafeler de başka insanlar da dostluğumuzu zedeliyordu. Ben onu her şeyiyle kabul ederken o, ilk büyük kavgamızda bana sırtını çevirmişti. Onun tarafından yargısız infaz edilmek darağacındaymışım gibi hissettiriyordu. O gece Demir'e atmış olduğum tokat da sonrasında yaşananlar da bunun yanında hiçbir şeydi çünkü ben her gözümü kapattığımda, Senem'in aklımı karıştıran o sözleri kulağımda yankılanıyordu.

"Beni aldığım kararlarda tereddüde düşürmekten vazgeç!"

Belki de pişmandı. Belki de yaptığı tercihin artık yanlış olduğunu düşünüyordu. Belki de buraya hiç gelmememi diliyordu ama onun gibi yaşayamazdım ki ben. Bir anda her şeyin üstüne atlayarak geldiğim yeri ve çocukluk hüzünlerimi öylece kenara atamazdım. Bunlarla yürümeyi, yaşamayı öğrenmiştim. *Şimdi bir anda nasıl silip atabilirdim ki geçmişimin kalıntılarını?* Bana büyük bir haksızlık ediyordu. Bir yanım ona kızmamamı, onun da kendince haklı tarafları olduğunu söylese de diğer yanım tüm olanları o aptal için yaptığını haykırıyordu. Bu yüzden de daha çok kızıyordum ona. Demir'e olan ilgisi, beni bile karşısına alacak kadar büyümüştü. Önüne geçememiştim olanların.

Demir... Adını bile düşündükçe ürpermeme neden olan gizemli kutu. Ona karşı beslediğim tüm o iyi hisleri ettiği cümlelerle idama sürüklemişti. Duygularımın altındaki tabureyi ayaklarıyla iteklemiş ve altüst etmişti benliğimi.

Ondan etkileniyordum. İtiraf etmek istemiyordum ama bundan gerçekten de kaçamıyordum. Nasıl başardığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama ondan etkileniyordum. Yanındayken titriyor, adını duyunca ürperiyordum. Böyle bir şeyi daha önce yaşadığımı hatırlamıyordum ama bir an önce son bulması gerekiyordu.

Senem'le aramızdaki gerginliği aile fertlerimiz, hatta Zehra teyze ve Sedat abi de fark etmişti. Esma teyze birkaç kez ikimizin ağzını yoklasa da çıt çıkarmamış, meseleye onları dâhil etmek istemediğimizi söylemiştik. Tabii ki hemen yakamızı bırakmadılar, nitekim Devrim amca araya girdiğinde, olayın vahametini fark edip o da kendini geri çekmek zorunda kaldı.

Evde sürekli yan yana olmak bizi çıkmaza sokarken asıl büyük savaşı ise okulda verir olmuştum. Teneffüslerde dışarı çıkmak bile istemiyor sadece sınıfta derslerin bir an önce bitmesini diliyordum çünkü üçüncü sınıfların neredeyse çoğu parti gecesinde Demir'e tokat atmamı konuşuyordu. Onlara o aptal kedi yavrusunun bunu sonuna kadar hak ettiğini haykırmak istesem de mevzunun daha fazla dile dolanmaması için çenemi kapalı tutmayı yeğledim. Üstelik son birkaç gündür Aybüke gözlerimin içine öyle kötü bakıyordu ki ondan korkmaya başlıyordum. Gökçe, tavırlarının Demir'le olan dansımdan kaynaklandığını söylüyordu. Malum, Demir tıpkı söylediği gibi daha önce okuldan hiç kimseyle dans etmemiş ve piyango da bana vurmuştu. *Ne şans ama!*

Sedat abi bugün izinli olduğu için bizi okula Devrim amca bırakacaktı. Kahvaltı tabağındakileri bitirdikten sonra ayaklandığında, Senem ve ben de oturduğumuz yerden kalktık. Zaten pek bir şey yediğimiz de söylenemezdi. Böyle zamanlarda ikimizin de iştahı kesilirdi.

Senem benden önce davranarak çantasını kaptığı gibi dışarı çıktığında Esma teyze de Devrim amca da gözlerimin içine bakıp bir şeyler söylememi bekledi ama hiçbir şey diyemeden ben de Senem'i takip ettim.

Bahçede Sedat abiyi babasıyla karanfilin dallarını budarken gördüğümde ikisine de el sallayarak kapıya doğru ilerledim ama o kadar dikkatsizdim ki dışarı adımımı atar atmaz birine çarptım. Son zamanlarda çok sık başıma gelen şey yine tekrarlayınca kendimi yere kapaklanırken bulmuştum. *Bu dikkatsizliğime artık bir son vermem gerekiyordu.*

"İyi misin? Canın yandı mı?"

Elindeki büyük, siyah iş çantasını kenara atarak dirseklerimden tutup beni ayağa kaldırdı çarptığım kişi.

"İyiyim, bir şeyim yok. Benim hatam," diyerek hızlı hızlı konuşurken bir taraftan da üstüme çullanan tozları silkeliyordum.

"Emin misin?" diyerek kibar bir şekilde sorduğunda, başımı kaldırarak çarptığım adama baktım. Koyu renkteki gözleri tanıdıktı. Onu daha öncesinde görüp görmediğimi hatırlamıyordum ama siması pek yabancı gelmiyordu. Tekrar eline almış olduğu çantaya ve üstündeki takım elbiseye bakılırsa bir iş adamına benziyordu.

"Günaydın Suat."

Devrim amca yanıma ulaşırken bir elini benim omzuma atmış diğerini de tokalaşmak üzere karşımdaki adama uzatmıştı.

"Günaydın Devrim. Hastaneye mi?"

Adamın sadece yüzü değil, sesi de tanıdıktı ama bir türlü kim olduğunu çıkaramıyordum. *Allah Allah!*

"Evet ama öncesinde kızları okula bırakacağım."

Adının Suat olduğunu öğrendiğim adam bir bana, bir de Devrim amcaya bakarken tebessüm etti.

"Meltem bahsetti. Sizi tebrik etmek lazım. Böyle bir şeye el atmak kimsenin harcı değil."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diyerek alayla sorduğunda Devrim amca ne demek istediğini anlamadım. Sanki gizli bir şekilde mesajlaşıyor gibiydiler.

"Ah, sizi tanıştırmayı unuttum. Kızım Nisa ve bu da arka komşumuz Suat Gürsoy."

Ve taşlar yerine oturdu. *Suat Gürsoy...* Tabii ya! Bu adamı nereden çıkardığımı hatırlamaya başlıyordum. O kavga sesleri ve yaşadığım bornoz rezilliğinden sonra unutmam mümkün değildi. Bu

adam Demir'in babasıydı. O gece yüzünü tam seçememiş olsam da aklıma bir şekilde kazınmayı başarmıştı.

"Tanıştığıma memnun oldum," diyerek küçücük ellerimi adamın büyük avuç içine yerleştirdim.

"Ben de öyle küçük hanım."

O geceye dair hatırladığım tek şey birbirine öfkeyle bağıran baba-oğuldu. Fakat şu an karşımda duran beyefendinin o bağıran babayla alakası yok gibiydi. Şık takımı ve sevecen suratıyla gayet iyi görünüyordu Suat Bey. Demir'le neden şiddetli kavga ettiklerini bilmiyordum ve bu beni ilgilendirmezdi ama babasının çok da kötü, zalim biri olduğunu düşünmüyordum. İlk görüşte tanımadığım insanlar hakkında yorum yapmayı pek sevmesem de Suat Bey iyi birine benziyordu.

"Senem arabada ve gördüğüm kadarıyla müzik dinliyor. Onunla da bir gün tanışırsın," diye açıklama yaparken Devrim amca, Suat Bey'in yüzündeki gülümseme de genişledi.

"Evet, onunla yarın akşam tanışabiliriz. Meltem, kızları da sizi de yemeğe davet ediyor. Aslında sana hastanede söyleyecekti ama ben seni görmek istedim."

Bir akşam yemeği mi? Hem de Gürsoyların evinde? İşte bu hiç de iyi olmamıştı. Eğer o sersem de evde olursa hiç iyi şeyler yaşanmayacaktı.

"Yolda giderken Esma'yla konuşurum. Çok iyi düşünmüşsünüz. İşler yüzünden birbirimizi gördüğümüz yok. "

"Öyleyse yarın akşam görüşürüz."

"Görüşürüz."

Devrim amca, Suat Bey'i onaylarken bu akşam yemeğinin gerçekleşeceği düşüncesi içime bir kurt düşürdü. Tek umudum Demir'in yarın o evde olmamasıydı. Gerçi semtte doğru düzgün göründüğü bile yoktu, umut kapılarım sadece bu şekilde aralanıyordu.

"İyi dersler Nisa."

"Size de iyi işler," diyerek Suat Bey'e karşılık verirken arkasını dönmüş ve kaldırım kenarına park etmiş olduğu siyah Mercedes'in yanına gitmişti.

Devrim amca kendi arabasının ön koltuk kapısını benim için açtığında itiraz etmeden geçip oturdum. Senem'le aramızdaki

tatsızlığın farkında olduğu için bilerek yapmıştı bunu. Arabayı çalıştırıp yola çıktığımızda dikiz aynasından Senem'e baktım, hâlâ kulaklıklarıyla müzik dinliyordu ya da benimle muhatap olmamak için dinliyormuş gibi yapıyordu.

Okul yolu boyunca Devrim amca, Demir'in annesiyle aynı hastanede çalıştığından ve üniversitede arkadaş olduklarından bahsetmişti. Bu yüzden hiç kopmamış dostlukları. Anlattığına göre bir müddet başka şehirlerde bulunmuş olsalar da kader onları tekrar bir araya getirmişti.

Devrim amca arabayı okulun önünde durdurduğunda cüzdanını çıkararak bize harçlık vermeye yeltendi. Her ne kadar paramın olduğunu söylesem de avucumun içine sıkıştırdı uzattığı parayı. Ona teşekkür edip arabadan indiğimizde Senem tıpkı evde olduğu gibi hızla yanımdan uzaklaştı. Devrim amca ikimize de gözlerini dikerek tebessüm edip aldırmamaya çalıştığında ben de okul binasına doğru ilerlemeye başladım.

Bahçeye ulaştığımda Senem'i her zamanki gibi yine soluğu Damla'nın yanında alırken buldum. Onun yokluğunda, benim içim içimi kemirirken o ise umursamıyordu. Belki ben de böyle davranmalıydım. Kendime artık izin vermeliydim. Senem başkalarıyla mutlu olabiliyorsa, ben de aynısını yapabilirdim. Bir şekilde artık bunu aşmam gerekiyordu.

"Sana da bir şeyler almamı ister misin?"

Gökçe'nin kolumu dürtmesiyle çeneme yasladığım elim masaya düşmüş ve kendime gelebilmem için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalmıştım.

"Hayır, gerek yok," dediğimde başını sallayarak kantin tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Tüm gün okulda bir ruh gibi gezdiğimden Gökçe pek de üstüme gelmiyordu. Kendimi toparlamam gerektiğini düşünürken aslında bunun sadece küçük bir umut tanesi olduğunu saatler sonra anladım çünkü yapamıyordum. Her zaman daha fazla düşünen taraf ben oluyordum. Kafama bir şey takıldığında onu çözene dek peşini bırakmıyordum.

Senem gerçekten umursamıyordu ya da çevresindeki insanları kaybetmemek için rol yapıyordu. Ben ikinci seçeneğin doğru olmasını diledim. Birkaç gündür Damla'yla olan sıkı fıkı ilişkisi beni rahatsız ediyordu. Senem hep benimdi. Benim arkadaşım, benim dostumdu. Şimdi birbirimizden bu kadar uzak düşerken yokluğumun ardındaki o boşluğu başkalarıyla doldurması zoruma gidiyordu.

Senem'in benden uzaklaştığı her dakikada ben de kendimi Gökçe'nin yanında buluyordum. Okuldaki tüm o saçma dedikodulara rağmen beni yalnız bırakmıyordu Gökçe. Son birkaç gündür tüm söylenmelerimi can kulağıyla dinleyen tek kişiydi. Evdekilere zaten bir şey anlatamıyordum ama Gökçe'yle konuşmak bana iyi geliyordu.

"Yine daldın, gittin," dediği sırada elindeki meyve suyu şişesini oturduğumuz masaya bıraktı.

"Düşünmeden edemiyorum ki Gökçe. Senem'le aramız ilk defa bu kadar açık ve benim suçsuz olduğumu görmek istemiyor."

"Çünkü Demir denen gerzekten hoşlanıyor Nisa. Ne yapabilirsin ki?"

Her ne kadar Gökçe'yle tanışalı uzun bir süre olmasa da ona güveniyordum ve bu yüzden Senem'in hislerinden bahsetmeye yeltenmiştim ki buna gerek duymayan Gökçe zaten olanları önceden tahmin etmişti.

"Aşk bu kadar saçma olmamalı. Bir insanın gözünü bu kadar kör etmemeli," dediğimde gülümseyerek meyve suyunu yudumladı.

"Bunu yaşamadan bilemezsin," diyerek göz kırptığında aldırmamaya çalışarak kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzdüm. Gökçe ise kollarını önünde birleştirerek oturduğu sandalyeye iyice yaslandı.

"Hiç sormadım ama daha önce hoşlandığın biri ya da birileri oldu mu?" diye devam ettiğinde onunla göz göze geldim fakat bakışlarımı kaçırarak tekrar Gökçe'ye döndüm. *Demir'in gözlerini henüz oymak istemiyordum.*

"Yetimhanede büyüdüm ben Gökçe," diyerek alayla mırıldandığımda gözlerini devirip nefesini dışarı bıraktı.

"Yapma Nisa, Allah aşkına! Yetimhanede büyüdün diye erkeklerden uzak durmadın ya? Daha önce gittiğin okulda mutlaka birileri olmuştur. Sen gayet güzel bir kızsın."

Eski zamanları anımsadığımda gözlerimin önüne sadece kepçe kulak Ahmet geldi. Peşimden koşardı da hiç yüz vermezdim. Onun dışında hoşlanmaktan ziyade sevdiğim tek erkek arkadaşım Mustafa'ydı. Yokluğu öyle zor geliyordu ki şu an burada olmasını her şeyden çok isterdim.

"Mustafa vardı. Yetimhanenin erkeklere ait binasında kalan yaşıtlarımdan biriydi."

İlk defa bir başkasına ondan bahsederken sesim çatırdamış ve bastırdığım bazı duygularımı ortaya çıkarmıştı. *Onu özlemiştim.*

Neredeyse bir aydan daha uzun süredir buradaydım ve ne sesini duymuş, ne de ondan bir haber almıştım. Yetimhaneyi aramak bile aklıma gelmemişti ama şimdi Gökçe'ye ondan bahsederken bunu artık ertelemeyeceğimi anladım. Eve gider gitmez ona ulaşmak için Sevda Hanım'ı arayacaktım.

"Peki, kim bu Mustafa?" diye merakla sorduğunda Gökçe, yüzüme çocuksu bir gülümseme yayıldı. Onunla ilgili her anı bana huzur veriyordu.

"Tanıdığım en dürüst, en cana yakın ve bir o kadar da en mızmız insandı."

"Onu özlüyorsun," dediğinde onaylayarak başımı salladım. *Özlüyordum tabii.*

"Mustafa farklıydı Gökçe. Yaşına rağmen tanıdığım en olgun bireydi. İnsanlara düşüncelerini söylemekten hiç çekinmezdi. Açık sözlüydü. Yetimhanedeki küçük bir çocuk bile hata yapsa, sırf o hatasını tekrarlamasın diye yüzüne vururdu. Mustafa, sadece Mustafa'ydı işte."

"Senin için özel biri olmalı."

Gökçe'nin anlattıklarımdan yanlış bir şey çıkarmaması için işin aslını söyledim.

"Evet, öyle ama düşündüğün gibi değil. O, sahip olduğum en düzgün dosttu."

"Gerçekten merak ettim bu Mustafa'yı."

"Belki bir gün tanışırsınız," dediğimde pek de umutlu değildim ama eğer tanışsalardı iyi anlaşacaklarını düşündüm. Gökçe de Mustafa'ya benziyordu. Onun gibi düşüncelerini içinde tutmuyor doğrudan karşısındakine aktarıyordu.

"Kalkalım mı? Onun gözünün önünde olmak istemiyorum," diye devam ettiğimde, Gökçe kimden bahsettiğimi anlamış olacaktı ki oturduğu sandalyeden hemen kalktı.

Merdivenlerden sınıfın bulunduğu kata çıktığımızda Damla ve birkaç kişinin hatta Aybüke'nin bile koridorda bir yere odaklandığını gördük. Bakışlarını takip ettiğim yerde ise Bahar, Senem'le karşı karşıyaydı.

"Neler oluyor orada?" diye mırıldandığımda arkamdan gelen Gökçe de benim baktığım tarafa döndü.

"Hayret! Bahar ilk defa biriyle anlayışlı bir şekilde konuşuyor," dediğinde sesindeki alayı hissettim ama aldırmadan onları izlemeye devam ettim. Senem'i dikkatli bir şekilde süzdüğümde gözlerinin dolduğunu fark ettim. Ondan uzak duruyor olabilirdim ama canının nasıl yandığını görmeyecek kadar kör değildim.

"Bir şeyler yolunda gitmiyor Gökçe. Gidip ne olduğunu öğrenmem gerek."

Koridorun diğer tarafına doğru yürümek için ayaklarımı hareket ettireceğim sırada Gökçe kolumdan tutarak beni engelledi.

"Yapma Nisa. Belki sınıflarında bir sorun olmuştur. Belki mevzu ödevdir. Boş ver, hadi sınıfımıza gidelim."

"Ama," diyerek itiraz edecektim ki Gökçe kaşlarını çatarak beni susturdu.

"Nisa bak, bana kızmanı istemiyorum. Kardeşini korumak istediğini görebiliyorum ama ben parti gecesi göreceğimi gördüm. O seni hiç umursamazken, sen de aynısını yapmalısın. Her zaman onun yanında olamazsın. Tıpkı onun senin yanında olmadığı gibi."

Haklıydı ama aklımın onda kalacağını biliyordum. Senem'e herkesten çok kızabilir, kırgın olabilirdim ama o benim onca yıllık dostumdu ve bana ihtiyacı vardı.

"Aklım onda kalacak."

"Biliyorum, bu yüzden ben de aklını dağıtacağım."

Gökçe kolumdan tutup beni sınıfa doğru sürüklemeye başladığı sırada arkama dönüp, son bir kez daha Senem'in bulunduğu koridora baktım. Senem koşarak tuvaletin bulunduğu tarafa giderken merdivenlerden çıkmış olan Oğuz'a çarptı ama hiçbir şey demedi. Aksine Oğuz arkasından, *"Sorun değil sarışın!"* diyerek alayla

bağırdı. Sınıfa girdiğimde Gökçe'nin zorla sırama oturtmasına rağmen aklım Senem'de kalmıştı.

"Senem'e bir şey oldu," dediğimde, sırf ben hareket etmeyeyim diye hemen yanıma gelip oturdu ve beni duvar tarafına doğru sıkıştırdı.

"Olduysa oldu. Geçmiş olsun."

Merakımdan parmaklarım ağzıma doğru giderken, sırf kemirmeyeyim diye Gökçe bu kez de elime vurup, bu halime bir son vermem gerektiğini söyledi. Aldırmayarak ayaklarım masanın altında ritim tutmaya başladığında arkasını dönüp Can'la sohbet etmeye başladı. Sınıfa giren Oğuz ise ceketini asıp bizim bulunduğumuz sıranın tam karşısında durdu.

Omzuna dokunup, "Gökçe, sen bir arkaya geçsene," dediğinde Gökçe ve Can'ın muhabbetini bölmüştü. *Yanıma mı oturacaktı?*

"Biyoloji partnerime ödevle ilgili birkaç bir şey sormam gerek," diye devam ettiğinde ise hem Gökçe, hem de ben hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyorduk. "Hadi Gökçe," diye söylendiğinde ise Gökçe yanımdan kalkıp Can'ın yanına oturdu ama gözleri de üzerimizdeydi. *Pekâlâ, işte bu gerçekten garipti çünkü Oğuz yanımda oturuyordu.*

"Gerçekten ödevle ilgili bir şey mi soracaksın?" diye sorduğumda başını hayır dercesine sallayarak gözlerimin içine bakıp sırıttı. Berbat geçen parti gecesinden sonra Oğuz bana yakın davranmaya başlamıştı. O geceki yaptıklarından sonra ben de yakınlığına itiraz etmiyordum.

Her zamanki gibi yine siyahlar içindeydi. Okul üniformasına pek takılı kalmıyor üzerine hep siyah bir süveter giyiyordu. Sanki Oğuz'un rengiydi siyah.

"Halini, hatırını sormayı da araya sıkıştırırım," dediğinde gülümsedim ama hiçbir şey demeden önümdeki sıradaki ders kitabının sayfalarını çevirdim. "İyi misin?" diye devam ettiğinde kitapla uğraşmayı bırakarak ona döndüm. İlgisine itiraz etmiyor olabilirdim ama nedenini de anlamak istiyordum.

"Neden soruyorsun?"

"Hatırını sormak suç mu?" dediğinde yaptığım patavatsızlıktan ötürü başımı öne eğdim.

"Hayır, değil. Affedersin."

Mahcubiyetimi belirtmeye çalışırken sınıfa giren Aybüke doğrudan bana ve Oğuz'a bakıp küçümseyici bir bakış attı ama daha sonrasında o bakışları sırıtışa çevirerek sırasına oturdu.

"Bak, biliyorum. Sen ve ben iyi bir başlangıç yapmadık ama bu züppe neyin olduğunu merak ediyor."

Tanıştığımız ilk gün ona sarf ettiğim o iğrenç kelimeyi bastırarak söylemişti, bu daha da çok utanmama neden olmuştu.

"Bir şeyim yok," diyerek kestirip attığımda, Oğuz elimde oynadığım kalemi hızla alarak masaya bıraktı.

"Ben o konuda şüpheliyim işte. Birkaç gündür derslerde sesin soluğun çıkmıyor, matematikte zehir gibi olmana rağmen bugün sana sorulan en basit soruyu bile cevapsız bıraktın ve de şu her zaman içtiğin kutu meyve suyundan bugün almadın."

Dudaklarım aralanırken kaşlarım da şaşkınlıktan havaya kalkmıştı. *Nasıl bu kadar dikkatli olabilirdi? İçtiğim meyve suyuna kadar bilmesi normal miydi?*

"Ne? Her gün aynısını içiyorsun. Dikkatimi çekti," diye devam ettiğinde şaşkınlığımı fark etmişti.

"Neredeyse hiç konuşmamamıza rağmen içtiğim meyve suyu dikkatini mi çekti?" diye sorduğumda gülümsedi.

Demek istediğim, tebessüm falan değildi gerçek bir gülümsemeydi. Hani şu, dişleri ortaya serip yanağın kıvrılmasına sebep olan gülümsemeden bahsediyordum.

"Ben de aynı meyve suyunun kayısılı olanını severim. Daha şekerlidir," dediğinde anladığımı belirterek başımı sallayıp ağzıma fermuar çektim.

"Ağzından lafı başka türlü alamayacağım sanırım. Parti akşamı o şerefsizle aranda ne geçti Nisa?"

Yüzümdeki gülümseme çekilirken konunun yine ona bağlanması sinir bozucuydu. Onun hakkında konuşmak istemiyordum. Hiç kimseyle.

"Hiçbir şey."

"İnanmam."

"Ona tokat attım. Bu kadar."

Olayı daha fazla büyütmemesi için doğrudan yaptığım şeyi söyledim ve artık kapanmasını diledim ama bunun kolay olmayacağını biliyordum.

"Nedeni yok mu? Var. Eğer bizi engellemeseydin o gece onun ağzıyla burnunun yerini değiştirirdik." Gözlerim iyice açılırken, "Bana öyle bakma. Bu sınıftaki herkesi elimden geldiği kadar korumaya çalışırım. Buna şu öndeki cadı da dâhil," diye devam etti ve ön sırada oturan Aybüke'yi işaret etti. Merakını anlayabiliyordum ama olayların da bir çığ gibi büyümesine izin vermezdim.

"Oğuz, teşekkür ederim ama bu, konuşmak istediğim bir konu değil. Üzerime gelme, olur mu?" diye rica ettiğimde biraz önce elimden aldığı kalemi tekrar parmaklarımın arasına yerleştirdi.

"Öyle olsun bakalım ama birilerinin Demir'e haddini bildirdiğini görmek güzeldi."

Gülümsediğinde ona eşlik ettim. Aramızdaki buzlar erimeye başlıyordu ve Oğuz'a karşı ön yargılarım da yavaş yavaş kırılıyordu.

Gökçe, Can'ın onunla uğraşmasından öyle bunalmış olacaktı ki sitem ederek oturduğu yerden kalkıp tam karşımızda dikildi. Oğuz'un kolundan dürterek, "Yerimden kalkmayı düşünmüyor musun?" diye sorduğunda Oğuz hiç ona bakmadan omuz silkti.

"Yoo! Ben bugün biyoloji partnerimle oturacağım. Sen de git Can'la takıl."

Gökçe,"Oğlum, resmen kurdun önüne kuzuyu salıyorsun. Ayıp, günah!" diye söylendiğinde, Oğuz onu pek takmadı.

"Kalbimi kırıyorsun ama mavişim," diyerek hemen arkamızdan mırıldanan Can'ın kafasına doğru bir tane patlatmasına rağmen yine de onun yanına oturdu Gökçe. Kaderine boyun eğerek kendi deyimiyle kurdun yanına ilişti mavi boncuklu kuzu.

Oğuz sırasından çantasını alırken Gökçe'nin bakışları da ikimiz arasında gidip geliyordu ama ona hiçbir şey bilmediğimi belirterek baktığımda teneffüste bu konuyu konuşacağımızı söyledi. Ben de karşı çıkmadım. Oğuz'un bu ani yakınlığı beni de en az onun kadar kuşkuya düşürmüştü. Sadece altında başka şeylerin yatmasını istemiyordum, Demir gibi. Yoksa büyük bir hayal kırıklığına uğrardım.

Can, "Ya Nisa, bu Gökçe beni neden sevmiyor?" diye sorduğunda göz ucuyla Gökçe'nin tepesinin attığın göstergesi olan o ifadeyi ölçmeye çalıştım. Eğer Can biraz daha çene çalmaya devam ederse Gökçe'nin elindeki kalın kitap onun kafasında patlayabilirdi.

"Bilmiyorum. Neden ona sormuyorsun?"

"Benden kaçmasa soracağım da işte mavi boncuğum yerinde durmuyor. Hayır, anlamıyorum. Kızım aşığım, köpek gibi seviyorum seni diyorum, 'kapa çeneni Can,' diyor. Evleneceğim, seni Fırat ailesine gelin alacağım diyorum, 'Ailene başlatma Can,' diyor. Yemin ederim, hiç aşktan anlamıyor bu kız, hiç!"

Gökçe zorladığı sabrını bir anda serbest bırakarak masada bulunan içi su dolu şişeyi Can'a fırlattı ama Can şişeyi havada yakalayıp bir de üstüne Gökçe'ye öpücük gönderdi.

Öğle arasına çıktığımızda Can ve Oğuz peşimize düşmüştü ve bizimle aynı masada oturuyorlardı. Daha doğrusu Can ve Gökçe atışıyor, Oğuz ve ben de kahkaha atarak onları izliyorduk. Neden bu kadar Gökçe'yle uğraştığını sorduğumda ise, "Seviyorum işte. Ne yapayım?" diyerek karşılık veriyordu Can ama asıl nedeni çok sonrasında öğrendim. Meğerse Gökçe, geçenlerde olduğumuz fizik sınavında Can'a kopya vermediği için Can da ondan intikam alıyormuş.

Gökçe, "Bana bak, bir kez daha bağırırsan o dilini koparırım," diye tehdidini savurduğunda, Can onu hiç de umursamayarak bu kez de yanaklarını sıktı.

"Kızma be mavişim."

Gökçe onun ellerine vururken Can omzundan tutarak kendine çekmiş ve yavru bir hayvanı okşarmış gibi saçlarını okşamaya başlamıştı. Aralarındaki ilişkinin ne olduğunu henüz çözemesem de Can'ın duygularını belli etme konusunda üstüne yoktu.

Kafeterya gitgide kalabalıklaşırken Demirlerin masasında Damla ve Senem'i göremedim. Damla sınıfından birkaç kızla bir köşede takılıyor olsa da Senem ortalıklarda yoktu. Umursamama işini artık bir kenara atarak oturduğum sandalyeden kalktım. Onu bulup neyi olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Senem'i merak ediyorum Gökçe. Öğle arasına da çıkmadı," dediğimde Gökçe, Can'ın omzundan kafasını kaldırarak bana ters

ters baktı. Ağzını açacağı sırada, "Birazdan geleceğim, söz," diyerek onu engelledim. Eliyle gitmemi işaret ettiğinde kafeteryada gözlerimi gezdirdim ve ilk Damla'nın yanına gidip Senem'in nerede olduğunu sordum. Burnu havada bir şekilde oldukça sert bir tavırla bilmediğini söylediğinde sınıfından birkaç kişiyi daha yakaladım ama aynı cevapları onlardan da işitince geriye tek bir seçeneğim kalmıştı. Başımı dik tutmaya çalışarak Demirlerin bulunduğu masaya doğru ilerlediğimde geldiğimi görmüş olacaktı ki oturuş şeklini düzeltti ve tıpkı teneffüsler boyunca yaptığı gibi gözlerini üzerime dikti. Umursamadım. Hatta ona bakmadan doğrudan Bahar'a sordum.

"Senem'i gördün mü?"

Vereceği cevabı beklerken ilk önce yanındaki üç gencin gözlerine tek tek baktı. Batuhan zaten masaya yaklaştığımı bile görmezden gelerek elindeki telefonuna bakıyor ve tabiri caizse pis pis sırıtıyordu. Emre bilmediğini belirtircesine başını salladığında Demir'e bakmak zorunda kaldım ama vereceği cevabı beklemeden tekrar Bahar'a döndüm.

"Öğle arasına girmeden önce edebiyat hocasıyla konuştu. Sonra da çantasını alıp sınıftan çıktı."

"Nereye gitti?" diye sorduğumda sesimdeki endişeyi fark etmişti Bahar.

"Aslında aşağıya kadar indiğini gördüm. Belki bahçededir. Bir gidip bak, istersen."

"Sağ ol Bahar," dediğimde hızla arkamı dönerek onların yanından uzaklaştım. Bahar'ın Demir'e bir şeyler mırıldandığını duymuştum ama onları şu haldeyken umursayamazdım. Önemli olan Senem'di ve onu bulmam gerekiyordu.

Bahçeye çıktığımda neredeyse her tarafa bakarak sınıfından birkaç kişiye daha onu sormuş, aldığım cevaplar olumsuz olunca eve gittiğini düşünmeye başlamıştım. Telefonumu çıkarıp onu aradığımda ise meşgule atmıştı. Tekrar aradım ama artık telefonu da kapalıydı. Aramanın bir fayda etmeyeceğini anladığımda okul binasına doğru yürümeye başladım.

"Bak, sen şu işe... Umarım adımı unutmamışsındır, *suratsız*."

Binanın merdivenlerine ulaştığımda duyduğum sesle hareket etmeyi bırakıp olduğum yerde kalakaldım. Bu sesi de bu seslenişi de çok iyi tanırdım ve bana sadece tek bir kişi bu şekilde hitap ederdi.

Bedenim düşüncelerimden önce hareket edip sesin geldiği tarafa doğru döndüğünde gördüğüm manzara eşsizdi. Günlerden hatta haftalardan sonra ilk defa gerçek bir gülümseme belirmişti dudaklarımda. Gözlerim dolmaya başlarken şaşkınlıktan açılan ağzımı ellerimle kapattım. *Hayal değildi. Rüya değildi. O buradaydı. Mustafa buradaydı.* Ve bağırışımın tüm okulda yankı uyandıracağına aldırmadan ona doğru koştum.

"Mustafa!"

13. BÖLÜM

Demir Gürsoy'dan...

Hayatımın son iki yılını ele aldığımda bildiğim tek şey eski Demir olmadığımdı. Liseye başlayan o masum, heyecanlı çocuktan eser yoktu. Hepsi geçirilen sahte bir çocuklukla birlikte toprağa gömülmüştü.

Değiştim. Hem de istemeyeceğim kadar çok değiştim. Çocukluk izlerimi geride bırakarak, önüme bakıyordum artık. Ben, ben değildim belki ama bu saatten sonra da kendimi değiştirmek, o hiçbir şeyden haberi olmayan çocuğa dönüştürmek gibi bir niyetim yoktu. Böyle olmayı ben tercih etmiştim. Umursamaz, kafasına estiği gibi davranan, kendini beğenmiş serseri bir zengin çocuğuydum. *Okuldakilerin deyimiyle çapkın Ca sanova Gürsoy.* Çoğu kişi beni kastederek anlamını bilmeden kullanırdı bu kelimeyi ama ben bunu bile araştırmıştım. Kadınlara tutkunluğuyla bilenen Venedikli maceracı bir yazarın adıymış. Hatta onunla ilgili bazı filmler bile çevrilmiş ve ben de bunlardan birkaçını izleme şansını yakalayabilmiştim.

O maceracı yazar kadar çapkın olmasam da lisedekilerin gözünde ondan beterdim. Çoğu kişi bunun ergenlikten kaynaklandığını düşünüyordu ama yanılıyorlardı. Tüm bu akıl almaz davranışlarım onlar için iki yıl öncesinde başlamış olsa da aslında her şey on ikinci yaş günümde patlak vermişti. Asla yüzleşmek istemediğim bir gerçek tokat gibi suratıma çarpılmış ve karanlıkta kaybolmuştum:

Ailem olarak bildiğim insanlar aslında ailem değildi.

Evlatlıktım ve bunu on ikinci yaş günümde partimi berbat edip birbirine bağırıp çağırmaya başlayan anne ve baba olarak bildiğim insanlar sayesinde öğrenmiştim. *Ne acıydı...* Yaşadığım tüm sevgi tohumlarının aslında bana ne kadar yabancı olduğunu anladığımda her şey için çok geçti. *Yabancı insanlar, yabancı yakınlıklar, yabancı duygular ve sahte aile sevgisi...* Eğer o kavgayı işitmemiş olsaydım belki de hayatımın sonuna dek yabancı bir masalın sonrada

dâhil olmuş kahramanı olacaktım ama bu benim hikâyem değildi, sadece öyleymiş gibi yaşıyordum.

Anneme de babama da kızgın ya da kırgın değildim. Aksine onlara hayranlık duyuyordum. Belki de asla sahip olamayacağım bir hayatın kapılarını benim için açmışlardı. Onlar sayesinde el bebek, gül bebek büyütülmüştüm. En iyi okullara gitmiş, en iyi kursları almıştım. Kendime ait bir arabam ve hatta evim bile vardı. *Nasıl minnettar olmayabilirdim ki? Acı gerçeklere rağmen yediği kaba tükürecek kadar vicdansız biri değildim.*

Gerçek annem beni doğurmak için hayatından vazgeçtiğinde açılmıştı sahte masalımın ilk perdesi. Anne diye seslendiğim Meltem Gürsoy'un o yumuşak kalbi el vermemişti anasız babasız yurt köşelerinde büyümeme. Kucak açmıştı küçük bir bebeğin çığlıklarına, kocası da karşı gelememişti aslında kısır olan karısının annelik duygularına.

Gerçek babamın kim olduğunu bile bilmiyordum. Belki bir ayyaştı, belki de Suat Gürsoy'dan çok daha varlıklıydı ama umurumda değildi. Yaşadığım hayatı seviyor ve bundan şikâyet etmiyordum. Hangi insan evladı başına konan talih kuşunu reddedebilirdi ki? Ben de reddetmemiştim işte.

Gürsoy ailesinin evlatlık çocuğu olduğumu bilen sadece birkaç kişi vardı. Çocukluğumdan bu yana yakamı bir türlü bırakmayan ikizler ve Emre.

Bahar ve Batuhan'ın babasıyla benim babam, yani manevi babam aynı şirketi yönetiyorlardı. Her ne kadar babamın yetkisi daha yüksek olsa da Tamer amcaya bunu hiç belli etmezdi. Daha çok kardeşi gibi yaklaşırdı.

Emre aramıza sonradan katılmıştı. Onunla ilk kez İstanbul'a tatile gittiğimde Büyükada'da tanışmıştık ve adada başlayan arkadaşlığımız bu küçük şehirde de devam etmişti. İlköğretime başlamadan önce ailesi tayin istemiş ve Yalova'ya bizim yanımıza yerleşmişti. Sonrasında ise sırayı lise almış, burada da birbirimizin yakasını bırakmamıştık.

Batuhan aramızdaki en serbest kişiydi ya da öyle yaşamayı tercih ediyordu. Çocukluğumuzdan bu yana hiçbir şeyi bir kereden fazla düşünmez, aklına estiği gibi davranırdı. Hatta o kadar

umursamazdı ki oynadığımız oyunlarda yenilmeye başladığın takımının durumunun ne olacağını düşünmeden, "Oynamıyor ben ya," diyerek kenara çekilir, bir daha da yanımıza yaklaşmaz

Bahar, Batuhan'a göre daha olgundu. Her ne kadar ikiz olsa da birbirlerine benzeyen tek tarafları sadece soyadlarıydı. Her ş gereğinden fazla düşünürdü ve dediğini yaptırana kadar kims rahat bırakmazdı. İnatçıydı, hatta gördüğüm en inatçı dişi ol ğunu bile söyleyebilirdim. *En azından onunla karşılaşana dek.*

Bazen öyle sinir bozucu oluyordu ki marulu andıran o kı cık saçlarını bir kız gibi yolmak istiyordum ama bunun ned hep haklı olmasıydı. Geçen yıl yaşadıklarından sonra hepimiz daha cesur davranırdı bazı konularda. Emre ona nasıl ayak uy ruyordu bilmiyorum ama bir şekilde yürütmeyi başarıyorlardı i kilerini. Gerçi aralarındaki ilişkinin çoğu zaman gerçekliğini ta yor olsam da Emre'nin Bahar'ı çok sevdiğini bir tek ben bilird Yaşadığı zor dönemlerde onu hiç bırakmayarak kanıtlamıştı bu

Aslında üçü de en rahat yaşantıya benim sahip olduğumu şünüyordu. *Hangi on sekiz yaşındaki genç çocuğun kendine ait bir iresi vardı ki?* Fakat bunun altında yatan nedenleri anlamak i miyorlardı. Bu yüzden serbest takılıyor ve düzgün bir ilişki i acele etmiyordum. Bahar, çoğu zaman Batuhan'a ayak uydur ğum için kızsa da henüz her şey için çok erken olduğunu dü nüyordum. Birine bağlı kalmak beni korkutuyordu. Emre gibi licesine âşık olacak biri değildim ama Batuhan gibi her hafta sc başka bir yatakta sabahlayacak da değildim. Sadece henüz ne tediğimi bilmiyordum. Bu yüzden bazı randevular sadece si mayla sınırlı kalıyordu, bazıları ise Batuhan'ın yaşantısı gibi buluyordu. *Aybüke'yle geçirdiğim zamanlar gibi.*

Okulun en güzel ve en seksi kızıydı Aybüke. Uzun bacak ve uzun, düz saçlarıyla okulun gözdesiydi. Esmer teninden b setmiyordum bile. Onunla mecburiyetten de olsa birlikte olmuş ama bu, bir süre takılmamızın da başlangıcı olmuştu. *Oysa ama sadece Oğuz'un canını yakmaktı.*

Aybüke'yle birbirimize benziyorduk. İkimiz de akışına bıra canımız sıkıldığında uzaklaşırdık birbirimizden. Bu durumun nümüz Amerikan dizilerine benzediğinin farkındayım ama kimiz böyleydi. Annesiyle yaşadığı için çoğu zaman sadece ke

istediklerini yaparak yaşardı Aybüke. Babasıyla görüşmüyor, aksine dedesinin soyadını taşıyordu ki bundan da büyük bir zevk duyuyordu. Dedesini çok seviyor ve her istediğini almasını sağlıyordu.

Okuldaki çoğu kız ona, *Demir'in uzatmalısı* şeklinde yakıştırmalar yapsa da kimseyi umursamıyordu. Hatta umursamadığı gibi tam da şu an gözlerimin içine bakarak sırıtıyor ve yanındaki arkadaşlarına aldırmadan göz kırpıyordu. Fakat benim gözlerim ona değil de bir başkasına takılı kalmıştı. Bir telefondaki resme, bir de karşımdaki haline bakarken ne kadar aptal olduğumu hatırladım. Okulun en güzel kızı benimle ilgileniyor, bana göz kırpıyordu ama ben Aybüke'ye bakmak yerine gözlerimi dahi kırpmadan sadece ona bakıyordum. Can'ın Gökçe'yle uğraşmasını keyifle izliyor ve kahkaha atıyordu. Oysa çok nadir gülümsüyordu. *Nasıl bu kadar güzel gülümseyebilirdi ki? Aynaya hiç bakmıyor muydu?*

"Sana dediğimi yaptın mı?"

Bahar'ın tok sesini duymazdan gelerek Emre'nin gizlice çekmiş olduğu resme bakmayı sürdürdüm. *Bir de o vardı işte... Gizlice pencere kenarındaki uykusunu izlediğim, hayatımın içine bir anda giren o kız. Nisa Altun.* Gerçi yaşanılan son durumlardan sonra hayatımın içinde olup olmadığı tartışılır bir konuydu. Malum, beni gördüğü her yerde ya yolunu değiştiriyor ya da kaçabilmenin çaresine bakıyordu.

Ona hak veriyordum. Parti gecesi yaptığım dengesizlikten sonra ben de olsam hayatta bana yaklaşmazdım. Fakat Nisa sadece partiden ötürü bu tavrını takınmıyordu. Parti öncesinde de aynı kızdı. Benden sürekli kaçıyordu. Tanıdığım diğer kızlara hiç benzemiyordu. Sadeydi hatta okuldaki kızları göz önünde bulundurduğumda kendine bakmıyordu bile ama yine de çekiliyordum ona usul usul.

Birinci sınıf çömezleri ya da ikinci sınıf kızları gibi üzerime atlamıyordu. Çekingendi, ürkekti. Saçma ama merdivenlerden inmekten bile korkuyordu. Benden yardım istediği o günü hatırladıkça sırıttım. Öyle masum ve savunmasızdı ki bir an ciddi olmadığını düşündüm ama sonrasında yaşananlar yine durumu batırmama yetti. En azından onun yanındayken koca çenemi kapalı tutmayı öğrenmem gerekecekti çünkü inanılmaz derecede inatçıydı hatta bu konuda Bahar'ı geçebilirdi. Defalarca onu yanımıza çağırmış,

hatta sırf beni reddediyor diye Emre ve Bahar'ı göndermiştim ama yine de gelmemişti. Senem'le kardeş olabildiğine hâlâ inanamıyordum. Birbirlerine resmen zıtlardı. Nisa ne kadar çekingense, Senem de bir o kadar atılgandı. Gerçi Bahar sarışınların ikisinden de kurtulmak için ortaya beni katarak bir yalan söylemişti ama bunun sonunun nereye varacağını henüz kestiremiyordum.

"O telefonun içine düşmeyi bırak da cevap ver!" dediğinde elimdeki telefonu kapatarak masaya bıraktım.

"Hayır," diyerek iki elimi de açıp oldukça rahat bir şekilde onu cevapladığımda ela gözleri öfkeyle parladı ve önündeki su şişesini alıp kafama doğru attı. Ani hareketinden dolayı şişeyi yakalayamadığım gibi tam kafama isabet etmesine de mani olamamıştım.

"Geri zekâlı!"

"Ne yapıyorsun kızım?" diye soluduğumda ela gözleri daha da açıldı. Ne zaman istediği bir şeyi yapmasam okuldaki saatleri bana zindan ederdi ve bu sadece okulla sınırlı kalmazdı.

"Daha neyi bekliyorsun acaba?" diye homurdandığında sesini yükseltmiş ve etraftakilerin de kısa bir zaman bile olsa bize bakmalarını sağlamıştı. Oysa şu ana dek dediği şeyi asla yapmayacağımı anlaması gerekirdi.

"Kimseden özür falan dilemeyeceğim Bahar. Unut o işi."

Çocukluğumuzdan beri bu üçünden hatta tüm yersiz konuşmalarına rağmen Batuhan'dan bile hiçbir şeyi saklamazdım. Bu yüzden parti gecesi olanları biliyorlardı. Emre ve Batuhan üstüme pek gelmese de Bahar dişilik hormonlarını yine üstüme salıyordu. Günlerdir Nisa'dan özür dilemem için beni zorluyordu ama bunu yapmayacaktım. Sergilediğim o iğrenç tavırdan dolayı gurur duymuyordum ama yüzüme yediğim darbe beni sinirlendirmişti. Evlatlık olmama rağmen ne annem, ne de babam buna cüret etmemişken Nisa'nın bana tokat atması ve tüm okulun bunu duyması gururumu zedelemişti.

"Tıpış tıpış dileyeceksin," diye üstelediğinde masadan kalkıp gitmek istedim ama Bahar'ın da peşimden geleceğini bildiğimden vazgeçtim.

"Bana annem bile tokat atmadı. O yüzden üstüme gelme."

"Annene böyle davranmadığın için olabilir mi?"

Bu konuyu sakız gibi uzatacağını biliyordum. Nedenini bilmesem de bir şekilde o da benim gibi Nisa'yı bu masada görmek istiyordu. Senem'e ne kadar gıcık oluyorsa, Nisa'dan da o kadar hoşlanıyordu. "Kız tokat atmakla az yapmış. Ben olsam kafanı koparıp ellerinin arasına verirdim," diye devam ettiğinde onu duymazdan gelmeye çalıştım.

"Batu, şu yumurtanın diğer yarısına bir şey söylesene oğlum," diye yakınırken, Bahar bu kez de Emre'nin şişesini alıp kafama fırlattı ve yine isabet ettirdi. *Aferin kızım! İkide iki!*

"Beni hiç bulaştırmayın abiciğim. Bana, git kızı dansa kaldır, dedin. Kaldırdım. Görevim orada bitti."

Batuhan her zaman olduğu gibi bize hiç aldırmayarak telefonuyla uğraşırken Bahar da kollarını birleştirerek oturduğum yerden kalkmamı bekliyordu.

"Dans ederken halinden memnundun ama, " diyerek Batuhan'a takıldığımda, gözünü telefondan ayırarak, yüzüne hiç sevmediğim o adi gülümsemesini yerleştirdi.

"Tabii memnundum oğlum. Sonuçta partinin en taş hatunuydu," deyince, biraz önce Bahar'ın bana attığı şişelerden birini bu kez ben Batuhan'ın kafasına fırlattığımda telefonunu masaya bırakarak şişeyi havada yakaladı.

"Ne oldu paşam? Zoruna mı gitti?" diye alayla devam ettiğinde ise masanın altından diz kapağına bir tekme indirdim. Yalandan da olsa sızlanarak telefonunu tekrar eline aldı.

"Yaptığın aptallığın farkında değil misin Demir?"

Bahar, papağan gibi konuyu tekrar başa sardığında tavanı incelemeye başladım. Evet, yaptığım aptalcaydı ama yine de özür dilemeyecektim.

"Üstüme gelme, dedim Bahar."

"Ne demek üstüme gelme ya? O kızı, takıldığın kızlara ya da Aybüke'ye mi benzettin sen?"

Sözleri iğrenir gibi dudaklarından dökülürken her kavgamızda olduğu gibi bu konuyu da Aybüke'ye bağlamanın bir yolunu bulmuştu. O kızdan hiç hoşlanmıyordu ve bunun nedeni sadece ben değildim.

"Aybüke'yi karıştırma şimdi."

Konuyu başka tarafa çekmeye çalışırken Bahar'ın da sinirlerinin tavan yaptığını fark ettim.

"Nedenmiş? Ah, doğru ya! Senin çerezliğindi o. Canın istediğinde gidip tadına bakıyorsun falan."

İyice tiksinir gibi konuşurken Batuhan halimizden o kadar sıkılmış olacaktı ki telefonunu masaya sertçe bırakarak araya girdi. Bunun için daha sonrasında ona teşekkür edecektim.

"Ufff! İçimi şişirdin yemin ederim Bahar. Ne çene varmış sende! Bırak, ne hali varsa görsün. Uzatma artık."

Kollarımı tıpkı Bahar gibi önümde birleştirerek ona *gördün mü* dercesine bakışlarımı gönderirken alayla sırıttı. *Hiç pes etmeyecekti, hiç!*

"Sen karışma. Yaptığı eşekliği, eşek gibi düzeltecek."

"Emre, bari sen şuna bir şey söyle de rahat bıraksın beni."

Çareyi son olarak Emre'de aramaya çalıştım ama biraz ümitsizdim çünkü o çoğu zaman Bahar'ın tarafını tutardı. Başını sallamasından anladığım kadarıyla yine onun yanında olacaktı.

"Ne söyleyeyim Demir? Kız sonuna kadar haklı."

Ve sen de Çocuklar Duymasın dizisindeki Selami kadar light erkeksin kardeşim. Aman Bahar'ın sözünden hiç çıkma. Sevgilin ne derse huyuna git.

"Sevgilin diye hep onun tarafını tutuyorsun," diyerek bir çocuk gibi itiraz ederken, Emre başını yine salladı ve oturduğu sandalyede doğrularak bana doğru eğildi.

"Alakası yok kardeşim. Resmen kızı taciz edip, *yatağıma gelmek ister misin?* diye sormuşsun. Kafan neredeydi senin oğlum? Bu kızın yetimhane köşelerinden geldiğini unuttun galiba. Böyle mi yaklaşılır?"

Emre kız arkadaşının tarafını tutmuyordu aslında. Emre her zamanki gibi duruma adil yönden bakıyordu. Bu yüzden aramızdaki en ılımlı, sakin insan oydu. Haklıydı, inkâr edemezdim fakat o an, Nisa'nın direnmelerinden o kadar bunalmıştım ki belki de içtiğim biraların etkisiyle söylemiştim o cümleleri.

Cevap vermeden oturduğum sandalyeye yerleşip başımı tekrar tavana diktim. Bahar'ın bana kızgın olmasından hoşlanmıyordum çünkü çoğu zaman arkamı toplayan hep o olurdu. Bir şekilde daha sonra gönlünü alırdım ama bu konunun da burada kapanmasını istiyordum.

"Bakın, ne diyeceğim? Annem cuma akşamı için eve misafir çağırmış. Eh, bu demek oluyor ki semte gitmiyorum. Bana gelsenize. Bir şeyler yaparız."

Ortamı yumuşatmak için ağzımı tekrar açtığımda Bahar'a göz kırptım. Öfkesini koruyordu ama yine de tebessüm etmişti.

"Bizi es geç. Batu sağ olsun, cezalıyız."

Batuhan'a gözlerimi diktiğimde yine ne haltlar yediğini merak ettim. Telefonundaki WhatsApp kısmını gördüğümde birilerine kancayı taktığını anladım.

"Ne yaptın lan yine?" diye sorunca sinsi sinsi gülerek dudaklarını ıslattı. Bir de yaptığı şeyleri marifet sanıp, kendisiyle gurur duyardı.

"Ne yapacak? Cumartesi gecesi partiden sonra bara gitti, sonra da eve kız attı."

Bahar yaptıklarını bülbül gibi öterken Batuhan hiç de oralı olmayarak bize dil çıkardı.

"Vay beyinsiz!"

"Ne var oğlum? Sanki senin eve geldiğimde farklı manzarayla karşılaşacaksın."

İşte bu konuda ona karşı çıkamazdım. Çoğu zaman kendi evinde yapamadıklarını benim mekânda hallederdi. Onu toplamak ise yine bana kalırdı. Hatta Batuhan genelde bu halimizle dalga geçer, "Karadağ ve Gürsoy ailelerinden olmak bunu gerektirir oğlum. Alış bunlara," diye söylenirdi.

"Emre, sen?"

"Ben de gelemiyorum kardeşim. Bizimkilere söz verdim bu hafta sonu onlarlayım."

"Anlaşılan ben de yalnızım," diyerek sitem ettiğimde Bahar iç çekerek bana baktı. Yine laf yetiştireceğinin habercisiydi bakışları.

"Aybüke'yi çağır. Sana o eşlik etsin."

Tam da tahmin ettiğim gibi hazır cevaplığı her zamanki gibi üstündeydi. *Bir şey demiyorum* dercesine ellerimi havaya kaldırırken başka bir şey gerçekleşti ve o, irislerimin alanına girdi. Bize doğru yaklaşan sert bakışlar oturuş şeklimi düzeltmeme sebep olurken tam da karşımızda dikilmeye başladı. Batuhan hâlâ telefonuyla

oynamaya devam ederken Nisa'nın neden burada olduğunu bilmiyordum ama dikkatimi dağıtacak kadar etkili bir tarafı vardı.

Omuzlarını dikleştirerek bana bakmamaya özen gösterip Bahar'a döndü ve Senem'in nerede olduğunu sordu. Kıvırcık, söylemiş olduğu yalanla Senem'i biraz üzmüş olabilirdi ama tabii ki Nisa'nın bundan haberi yoktu. Hepimizin üstünde bakışlarını tek tek gezdirirken bana geldiğinde hemen gözlerini kaçırdı. Cevap vermesi için Bahar'a konuşması gerektiğini belirten bakışlar attığımda, olanı üstü kapalı bir şekilde anlattı. Nisa hızla ona teşekkür ettikten sonra endişeyle yanımızdan uzaklaşırken arkasından bakmayı sürdürdüm. *Ben sadece ona bakıyordum ama o, yüzümü bile görmek istemiyordu.*

"Kalk çabuk!"

Bahar'ın bana seslenmesiyle gözlerimi binanın giriş kapısından ayırıp ona çevirdim. Yine ne istiyordu?

"Hazır sarışın ortalıklarda yokken git, özür dile işte." *Biz bu konuyu kapatmamış mıydık?*

"Allah aşkına bir git işine Bahar ya!" diye mırıldanıp onu umursamadığımda, iki elini de beline yerleştirerek oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma geldi.

"Demir, kalk dedim."

Bahar tane tane konuştuğunda, bir an önce buradan kalkmazsam beni zorla kaldıracağını çok iyi biliyordum.

"Peşimi bırakmayacaksın, değil mi?" diye sorduğumda başını *hayır* dercesine sallayıp sırıttı.

"Allah'ın cezası! Tamam be tamam!"

Oturduğum sandalyeden hışımla kalkarken küçük çocuklar gibi ellerini çırptı. Bunu sırf onun gönlü olsun diye yapıyordum. Yani sanırım tek neden buydu ama bir an önce bu konu kapanmalıydı.

Bahar, "Bunu kaçırmayacağım," diyerek peşime takılırken Batuhan da oturduğu sandalyeden kalktı. *Eh, eline geçecek bu kozu hiç kaçırır mıydı?* Emre'nin de arkamızdan geldiğini fark ettiğimde, "Tabii ki ben de geliyorum!" diye söylendi. Okuldakilerin diline dolanmama gerek yoktu. Bu baş belaları özür faslından sonra uzun bir süre benimle uğraşacaklardı zaten.

Binadan dışarıya çıktığımızda Nisa'nın bahçenin ortasında öylece dikildiğini gördüm. Yüzündeki endişeyi bana uzak olmasına rağmen seziyordum. Bahar omuzlarımdan ittirip basamaklardan inmem için beni teşvik ettiği sırada Nisa da binaya doğru ilerliyordu. Biraz daha sabredip basamakları çıkmasını beklediğimde Bahar yine omzumdan ittirmişti. Tam inmek için harekete geçeceğim sırada bir şey hem beni, hem de onu durdurdu.

Okulun büyük demir kapısının hemen yanında biri dikiliyor ve sırıtıyordu. O kişinin kim olduğunu bilmiyordum ama Nisa basamakları tırmanmak yerine yönünü değiştirmiş ve bağırarak o noktaya doğru koşmuştu. Yüzündeki endişe bir anda yok olurken gözlerinin içi ilk defa parıldamıştı.

Kollarını ona açmış olan çocuğun boynuna öyle bir atladı ki boğazımda bir yumru hissettim. Bir şeyler içmem gerekiyordu. *Soğuk bir su olabilirdi mesela.* Bakışlarımı kaçırmak istesem de gözlerime hâkim olamıyordum. *Kimdi bu adını Mustafa diye haykırdığı çocuk? Neden bu kadar sıkı sarılıyorlardı ki? Ve ben neden onlardan gözlerimi alamıyordum?*

Daha fazla bu saçmalığa tahammül edemeyeceğim için arkamı dönüp en az benim kadar şaşkın olan üç arkadaşıma baktım.

"Sakın bir daha bu özür konusunu açma," diyerek Bahar'a tehdidimi savururken sadece başını salladı ama o an aslında burada yalnız olmadığımızı da fark ettim. Oğuz ve Can da tıpkı bizim gibi dışarı çıkmış ve kapı tarafındaki manzarayı izlemeye başlamışlardı.

Oğuz, "Biyoloji partnerimin sana neden tokat attığı belli oldu. Sevgilisi olan kıza hiç yan gözle bakılır mı Gürsoy? Çok ayıp," diyerek benimle keyifle dalga geçerken, yüzümü sıvazlayıp yanından geçip gitmek istedim.

"Siktir git Oğuz."

Onu kışkırtmak istemiyordum ama şu an öfkemi kontrol edemeyecek kadar kendimi kaybetmiş bir haldeydim.

"Ağzına hiç öyle sözler yakışmıyor ama."

Benimle dalga geçmeye devam ederken Can da ona eşlik ederek sırıttı.

"Bas, git o zaman Oğuz."

"Hafif bir kıskançlık kokusu alıyorum sanki. Sen de alıyor musun Can?"

Can'ı severdim ama Oğuz'un yanında olduğu her an tüm sempatisini kaybederdi. Yanlarından geçip gitmek istedim ama sözleri sanki bana dokunmuş gibi geri döndüm. Oğuz'a bakmak isterken gözlerim yine okulun kapısına dayandı. *O çocukla hâlâ ne konuşuyordu? Kimdi o çocuk?*

"Derdin ne senin?" diyerek Oğuz'un üstüne doğru yürüdüğümde, Bahar kolumu tutarak beni geri çekmek istedi ama onu engelleyerek önümden çekilmesini sağladım.

Oğuz, "Ağır ol Gürsoy. Okuldayız kardeşim," diye mırıldandığında bir elini omzuma yerleştirmek istemişti ama elimin tersiyle yapmak istediği hareketi engellediğimde sırıtışı yüzüne daha da çok yayıldı.

"Meselemizi okul dışında da halledebiliriz."

Mesele mi? Hangi meseleden bahsediyordu? Bizim davamız çoktan kapanmıştı. O, benim kardeşimin canını yaktığında ben de onun sevdiği kızı kollarımın arasına almıştım ve bitmişti.

"Seninle hiçbir meselem kalmadı benim. Unuttun mu?"

Aybüke'yle yatmış olduğum gerçeğini yüzüne vurduğumda suratı düştü. Takıntılı bir şekilde o kıza âşıktı ve bunu belli etmek istemese de zamanında canını gerçekten iyi yakmıştım. Cevap vermeyeceğini düşünerek okula girmek için hareket ettiğim sırada söyledikleriyle beni tekrar durdurmanın bir yolunu buldu.

"Pazar gecesi otobanda yarış var." *Oğuz ve bitmek bilmeyen hız merakı... Bu hiç de ilgi alanım değildi.*

"Ee, ne yapayım yani?"

"Neden sen de katılmıyorsun Gürsoy?"

Bu konuşma hiç de düşündüğüm şekilde ilerlemiyordu. *Benimle dalga mı geçiyordu?* Hayır, ses tonuna bakılırsa aslında oldukça ciddiydi.

"O saçma hız oyunlarıyla işim olmaz."

Bu yarışları az çok Bahar'dan dolayı bilirdim çünkü bir ara karşımdaki sersemle o yarışlara gidebilmek için can atardı. Ortaya büyük bir bahis atılır, gazı körükleyen galibiyeti de alırdı. Oğuz bizlerden bir yaş büyüktü ve iki yıldır da bu yarışların içindeydi fakat

ben olabildiğince bu tür saçmalıklardan uzak dururdum. Benim için vakit kaybından başka bir şey ifade etmiyordu.

"Ne o? Korktun mu?"

"Neden korkacakmışım?"

"Benden."

Her zaman kendinden emin bir şekilde konuşur, yenilmez olduğunu düşünürdü. Bana kalırsa sadece çocukça davranıyordu.

"Açık konuşmamı istersen Oğuz, iki yıldır bu saçmalığın içindesin ve gerçekten yarışlarda iyisin. Bilmediğimi zannetme. Sana karşı bir galibiyet alamayacağımı korku olarak görüyorsan, evet, korktum."

"Şansını denemeden bilemezsin."

Neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyordum ama zaten anlamak ister gibi bir niyetim de yoktu.

"Git başımdan," diyerek okula gireceğim sırada bu kez de karşıma geçerek önümü kesti.

"Eğer bir kez olsun benimle yarışırsan Nisa'dan uzak dururum."

Konunun birdenbire Nisa'ya bağlanması aklımı karıştırdı.

Can, "Oğuz, ne diyorsun abi? Şimdi saçmaladın bence," diye araya girdiğinde en az bizim kadar şaşkındı.

"Neden böyle bir şey yapasın? Nisa ne alaka?" diye sorduğumda aynı tavırla sırıtmaya devam etti. Benimle gerçekten dalga geçiyor olmalıydı.

"Gözüm kör değil Demir. Onu yanınıza almak için her şeyi deniyorsun. Onu zorlaması için defalarca kıvırcığı yanına gönderdin, partideki ateşli dansınızı da unutmamak gerek. Gözlerin ise sürekli Nisa'nın üzerinde. Farkında değilsin belki ama o kız çoktan senin zayıf noktan olmuş."

Beni kışkırtmaya çalışıyordu. Benimle sadece kelime oyunu yapıyordu. Söylediklerinin hiçbir gerçeklik payı yoktu. *Yoksa var mıydı? Adı dışında hiçbir şeyini bilmediğim o kız zayıf noktam mıydı benim?*

"Hayır, gelmeyeceğim," diyerek son bir kez daha reddettiğimde bir adım atarak bana yaklaştı.

"Yarışlara gel. Kızı yanında getir," dediğinde arkama düşen kapı tarafını işaret etti. *Kahretsin! Onu o manyak yarışlara getireceğimi mi*

zannediyordu? Asla, olmaz! "Yarışı kazan. Dile benden ne dilersen." Ciddiydi hatta onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordum.

Can, "Siz kafayı yemişsiniz," diyerek bir kez daha araya girdiğinde, onu elini kaldırarak susturdu.

"Aklını kaçırmışsın sen."

Ağzından çıkanı kulakları duymuyor olmalıydı çünkü kesinlikle saçmalıyordu.

"Diyeceğimi dedim, Demir."

Arkamı dönüp Bahar'a baktığımda bana yapma dercesine başını salladı ama bu durumdan nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum. Peşine düşüp gidebileceğim bir yol tabelası gözükmüyordu bu kez.

"Nisa hayatta benimle gelmez."

Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyorken ona nasıl benimle yarışlara gelmesini söyleyebilirdim? Teklifi sunduğum an bu kez yüzüme değil, doğrudan kafama bir darbe yerdim.

"Çabuk pes ettin be Gürsoy."

"Benim ne istediğim ortada. Peki, senin eline ne geçecek eğer yarışı kazanırsan?"

Sunduğu düelloyu kabullenirken keyifle sırıttı ve otopark tarafına baktı. Elbette ne isteyeceğini de planlamıştı.

"Impala'nı."

Araba ve yarış tutkunu birinden de başka bir şey bekleyemezdim zaten.

"Şerefsiz," diye solurken dedemin hediyesine ihanet ettiğim için aslında kendime küfrediyordum.

"Herkesin gözü arabanda. Ayrıca Nisa'ya karşılık Impala. Çok mu?"

Biri dedemden aldığım en kıymetli hediyeyken, diğeri hiç tanımadığım ama keşfetmek için can attığım kızdı.

"Ne Nisa'yı, ne de Impala'yı sana vermeyeceğim."

"Demir saçmalama. Ehliyetini yeni aldın," diyerek araya girdiğinde Bahar, ona elimle susmasını işaret ederek Oğuz'un uzatmış olduğu ele baktım. Bu yarışlara o da ehliyetini almadan çok önce katılmaya başlamıştı. Ehliyetsiz araba kullanmak suç olduğu

halde bunu önemsememişti. O şu ana kadar zararsız çıktıysa ben de tek bir seferden kazasız kurtulabilirdim.

"Öyleyse geliyorsun," dediğinde uzatmış olduğu elini tutup bu düelloyu tam anlamıyla onayladım.

"Geliyorum."

Aramızdaki tokalaşma son bulurken öğle arasının bittiğini haber eden zil çalmıştı. Gözlerim demir kapıya odaklandığında Nisa'nın yine o çocuğa sarılmış olduğunu gördüm. El sallayarak yanından uzaklaşırken merdivenlerin başında bizi gördüğünde tuhaf bakışlar atarak bize doğru yaklaştı. Hiçbir şey demeden yanımızdan uzaklaşırken ona bakarak kaşlarımı çattım. *Neden kızıyordum ki? Kime kızıyordum?*

Daha önce hiç tatmadığım bir duygu benliğime hapsolurken gözlerimi onun gidişinden alamadım. Oğuz haklı olabilir miydi? Bu tanımadığım, yanına bile yaklaşmaya korktuğum kız, haberim dahi olmadan zayıf noktam mı olmuştu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Anlamanın tek yolu o yarışlara katılmak olacaktı ama onu o yarışlara nasıl götüreceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

14. BÖLÜM

Herkesin hayatında yerini dolduramadığı, ne olursa olsun kimseyi oraya yerleştiremediği birisi vardır ya hani. O kişi, ya da kişiler demeliyim belki de, öyle bir noktada yer alır ki arkanızda bıraktıklarınızın bir önemi olmaz. Çünkü bilirsiniz ki her başınız sıkıştığında omzunuzu oraya yaslayacaksınız. Her kaybolduğunuzda sizi ebeleyecek kişi o olacak. Bir arkadaştan daha yakın, belki bir sevgiliden de daha korumacıdır. Gözyaşlarınızı silmek istese de ağlayıp içinizi dökmenize izin verir ve sorunlarınızı sadece anlamak yerine çözüm üretir. Tartışsanız bile arkadaşlığınızın biteceğinden korkmazsınız, aksine aradaki bağlar asıl o zaman daha da çok güçlenir çünkü. Bir kelepçe gibi kenetlenirsiniz birbirinize. Kimsenin söylediklerine kulak asmazken onun dudaklarından dökülenler bir nasihat gibi ulaşır size. Asla yapmayacağım dediğiniz şeyleri bile o yaptırır belki. İşte Mustafa'nın hayatımdaki yeri tam da böyleydi. O sadece basit bir arkadaş değil, dostumdu, belki de abimdi.

Neredeyse bir aydır yüzünü görmüyor, sesini duymuyor, ondan haber alamıyordum. Oysa daha bugün ilk defa bir başkasına ondan bahsederken şimdi tam karşımda hatta kollarımın arasındaydı. Eğer bir rüyanın içindeysem uyanmak istemiyordum.

"Suratsız, sayende boğulacağım."

İşte yine o çok sinir olduğum sesleniş şekli. Rüya değildi, gerçekti.

Kollarının arasından çıkıp geri çekildiğimde ona baktım. O yetimhanedeki çocuğu aradım ama yoktu. Bambaşka biri duruyordu sanki. Saçları uzamıştı ve üstü de oldukça düzenliydi. Pek Mustafa gibi durmuyordu. Dayanamayıp bir kez daha boynuna atlarken neredeyse ikimizi de yere düşürüyordum.

"Tamam, kızım yeter," diye mızmızlansa da geri çekmedim kollarımı.

"Bırak hasret gidereyim be oğlum," dediğimde dirseklerimden tutarak beni uzaklaştırdı. Gözlerimin içi yanarken burnumu çekerek,

"Çok özlemişim be salak," diye mırıldandım titreyen sesimle. Ağlayabilirdim, sakıncası yoktu çünkü bu kez mutluluktan olacaktı.

"Hiç muslukları açayım deme suratsız. Bozuşuruz yoksa."

İşaret parmağını bana doğrulttuğunda boğazımı temizleyerek göz pınarlarımı sildim ve akacak olan diğer akıntıyı bastırmaya çalıştım.

"Nerede kalıyorsun? Ne yapıyorsun? Buraya nasıl geldin?"

Heyecanla her bir ayrıntıyı bilmek için can atarken demir kapıya yaslanarak ellerini pantolonunun cebine yerleştirdi.

"Sana ailemi bulduğumu söylemiştim."

Bunu zaten biliyordum. Yetimhanedeki son günlerimizde okula gitmek yerine bu meselenin peşine düşmüştü.

"Artık babamla İstanbul'da yaşıyorum." *İstanbul mu? Hani şu gitmeyi hayal ettiğim şehirden mi bahsediyordu? Bu haksızlıktı!* Üstelik bir ailesi vardı. Ona ait, gerçek bir ailesi.

"Bu harika ama nasıl başardın? Nasıl buldun babanı? Ayrıca ne kadar süredir onunla kalıyorsun?"

Merakım sıraya dizilmiş sorularla kendini belli ederken, Mustafa'nın suratında bir şeylerin ters gittiğini belirten bir ifade belirdi ama kaçışı yoktu. Bana her şeyi anlatacaktı.

"Üç haftadır," diyerek ilk olarak son sorumu cevapladığında, kendime hâkim olamayıp koluna bir yumruk geçirdim. Üç hafta mı? Yani Mustafa, biz gider gitmez yetimhaneyi terk mi etmişti? Ve bunca zaman boyunca babasıyla birlikteyken hiç aklına gelmemiş miydik?

"Elin de hâlâ ağır be kızım! Bir dur, bir sakinleş," diye solurken vurduğum tarafı sıvazlıyordu. "Ayrıca bana hiç öyle kaşlarını çatarak bakma. Sen de beni hiç arayıp sormadın. Tabii konumuz bu ise."

Arayıp sormadığım gerçeği onu düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Ben kalbimin diğer yarısını yetimhanede bırakmıştım.

"Diğer sorularına gelince... Zaten önceden bazı şeylerin farkına varmıştım. Bana sürekli bir yerlerden para geliyordu. Masraflarım karşılanıyor, okul burslarım Sevda Hanım'ın cebinden çıkmıyordu. Dayanamadım, o kişinin peşine düştüm ve sonuç işte burada, tam karşında duruyor. İnsan biraz fazla zeki olunca en zor bulmacayı bile şak diye çözüyor suratsızım."

Mustafa'nın zeki biri olduğunu zaten biliyordum, peşine düştüğü meseleyi çözüme kavuşturmadan bırakmazdı asla. Keşke onun kadar cesaretli olup ben de annemin peşine düşebilseydim ama artık çok geçti. Bu saatten sonra bunu yapabileceğimden bile şüpheliydim.

Mustafa cebinden çıkardığı cüzdanını karıştırırken arasından bir şey çıkarıp bana uzattı. Mavi nüfus cüzdanını gördüğümde sırıtarak ellerimin arasına aldım.

"Mustafa Polat," diye adını mırıldandığımda gözlerinin içi ışıldadı. Ailesini sonradan bulmuş olsa da mutluydu. Anne adı Ceylin, baba adı ise Onur'du. Hiçbir çocuk bunu kolayca atlatamazdı ama Mustafa gördüğüm en güçlü insanlardan biriydi.

"Peki ya annen? Tüm bu olanları o nasıl karşıladı?" diye sorduğumda, Mustafa başını öne eğerek sustu. Yanlış bir şey mi söylemiştim yoksa?

"Annem yok," dediğinde ne demek istediğini anlamadım.

"Ne demek yok?"

"Öldü."

Boğazım düğüm düğüm olurken hiçbir şey diyemedim. Bu... Çok acı vericiydi.

"Bu yüzden o konulara hiç girme, olur mu? Bir gün sana uzun uzun anlatırım."

Her ne kadar her şeyi hemen öğrenmek istesem de yarasına daha fazla tuz basmamak için sadece başımı salladım. Bana sonra anlatacağını söylediğine göre bu, tekrar görüşeceğimiz anlamına geliyordu.

"Okul işini nasıl yaptın peki?"

Bunu da merak ediyordum çünkü Mustafa lise son sınıftı ve belirleyeceği kararlar onun üniversite hayatını etkileyecekti.

"Normal bir Anadolu lisesine gidiyorum. Allah'tan babam bu konuda üstüme çok gelmedi."

Her geçen dakika onun hayatına daha da imreniyordum. Devrim amca ve Esma teyzenin de bizi normal bir liseye kayıt ettirmelerini dilerdim ama sarışının özel isteğinden dolayı buradaydık.

"Demek sen de burada okuyorsun," diyerek arkamdaki büyük binayı işaret ettiğinde halimden hiç de memnunmuş gibi

tini çıkararak dudak
Okulu, hayatı değişmiş olabilirdi ama o hâlâ aynı Mustafa'ydı işte.

"Hâlâ mı Mustafa?" diye çemkirdiğimde hiç aldırmadan o iğ renç dumanı içine çekti.

"Bir ayda değişeceğimi düşünmedin herhâlde?"

Değişmesini elbette istemezdim ama aynı zamanda sağlığına zarar vermesini de istemiyordum.

"Senem nerede?"

Bir an Mustafa'nın hiç sarışını sormayacağını umut etmiştim ama Mustafa'ydı bu, elbette soracaktı. *İşin aslı ben ona olanları nasıl anlatacaktım? Kafamı koparırdı!*

"Eve gitmiş," diye kısa kestiğimde sigarasının dumanını benim tersime düşen tarafa üfleyerek göz ucuyla bana baktı.

"O nasıl? Alıştı mı bari?

"Gereğinden fazla alıştı," dediğimde kaşlarını çattı.

"Bu ne demek şimdi?"

Ona yalan söyleyecek ya da olanları saklayacak değildim ama şimdilik kısa cevaplarla yetinmeye mecburdu. Daha sonra tekrar görüştüğümüzde ben de ona olan biteni detaylarıyla anlatacaktım. Şimdi zamanım kısıtlıydı ve bir uçtan başlasam diğer uca yetişemezdim.

"Senem biraz değişti demek."

"Bir ayda mı? Sana ona göz kulak ol demedim mi ben?"

İşte başlıyorduk ama bu şekilde ayaküstünde konuşamazdık.

"Elimde değil, tamam mı? Önüne geçip onu engelleyemedim. Birbirimizden iyice uzaklaştık. Son zamanlarda doğru düzgün konuşmuyoruz bile."

Ses tonum gereğinden fazla sert çıkınca Mustafa sigarasını yere atarak ayağıyla söndürdü. Gelir gelmez ona bağırmak istememiştim ama içimde tuttuklarım bir anda ortaya çıkmıştı, kontrol edememiştim kendimi.

"Sadece bir ay be kızım... Neyse, çıkar bunun kokusu yakında."

Ondan kaçamayacağımı belirten bakışlar attığında bunun zaten mümkün olmayacağını biliyordum, sadece şimdi ne yeri, ne de zamanıydı.

"Sen burada ne kadar kalacaksın?"

"Otobüsüm bir saat sonra kalkacak," dediğinde ayrılığımızın bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim.

"Bu kadar çabuk mu yani?" diye fısıldadığımda elinin tersiyle yanağımı okşadı ve beni kollarının arasına çekip sarıldı.

"Ben buraya sadece sizi görmeye geldim be kızım. Hem haftaya tekrar geleceğim. Babam avukat ve bir müvekkiliyle yeni bir iş üzerinde çalışmaya başlayacak. Buraya yerleşebiliriz yani."

İşte bu duyabileceğim en güzel haber olabilirdi.

"Bu arada şu arkadaki çocuklar sürekli sana bakıp duruyorlar. Haberin olsun," diye devam ettiğinde arkamı dönüp bahsettiği tarafa baktım. *Bir dakika! O yan yana olan kişiler Demir ve Oğuz muydu?*

"Boş ver sen onları. Ne halleri varsa görsünler."

Umursamaz görünmeye çalışsam da Mustafa hâlâ onları izliyordu. *Hadi ama! Bundan bir şey çıkarmayacaktı, değil mi?*

"Bana bak kız, gelir gelmez kalplerini falan mı çaldın?" *Ben de dalgacı Mustafa nerelere kayboldu diyordum meğerse burnumun dibindeymiş.*

"Mustafa, yeni geldin falan demem, çakarım bir tane daha."

"Seni yere bakan, yürek yakan haşin hatun!"

Yanağımdan makas alırken dediğimi yapmış ve biraz öncekinin aksine daha sert bir şekilde omzuna vurmuştum. Sızlanarak geriye çekildiğinde ben de kıkırdayarak karşılık verdim.

"Hak ettin ama sen bunu."

Kolunu sıvazlamayı bırakıp beni yanına çekerken saçlarımı dağıtmış, mızmızlanmama neden olmuştu. Öğle arasının bittiğini haber veren zil çaldığında ise ikimizin suratındaki gülümsemeler de silinmişti. Veda vaktiydi.

"Gitme vakti," dediğinde gözlerimin yanmasına aldırmadan boynuna sarıldım.

"Şşş! Ağlama. Haftaya yeniden buradayım. Sizi bırakır mıyım hiç? Yoksa kimin sözünü dinleyeceksiniz?"

Beni kendinden uzaklaştırırken yanağıma süzülen damlaları başparmağıyla sildi.

"Kendine dikkat et, tamam mı?"

"Sen de suratsız."

Son bir kez daha ona sarıldıktan sonra arkamı dönüp binaya doğru ilerlemeye başladım.

Uzun zamandan sonra ilk defa feraha ulaşmış hissediyordum. Huzurun ne demek olduğunu hatırlamıştım onun gelmesiyle birlikte. Fakat aniden bir şey kafama dank ettiğinde artık öğrenmek için çok geç olduğunu anladım çünkü Mustafa çoktan taksiye binerek uzaklaşmıştı. Oysa ona bizi nasıl bulduğunu soramamıştım. Aksi gibi telefon numarasını da almamıştım. Bir dahaki görüşmemize dek beklemek zorundaydım. *Kahretsin!*

Binaya girmek için merdivenlere ulaştığım sırada Demir ve Oğuz'un da hâlâ burada olduklarını gördüm, yalnız da değillerdi. İşin tuhaf yanı ise tokalaşıyorlardı. *Bunlar kanlı, bıçaklı düşman değiller miydi? Bir taraf Tellioğulları iken, diğer taraf Seferoğulları'ydı. Allah Allah! Belki de artık ateşkes imzalamaya karar vermişlerdi. Kim bilir?*

Yanlarından geçip öylece giderken Demir'le göz göze geldim ama öyle kötü bakıyordu ki açık kahverengi gözler korkmama neden oldu. *Hoppala! Yine ne yapmıştım ki?* Mustafa'yı gördüğüm için keyfim oldukça yerindeydi. Bu yüzden hiçbirinin anlamsız bakışlarına aldırmadan okula girip sınıfımın bulunduğu kata çıktım. Fakat birkaç kızın beni görmesiyle kendi aralarında fısıltıyla konuşmaya başladığını fark ettiğimde ortalıkta bilmediğim bir şeylerin döndüğünü anladım. Üstelik o kızlar arasında Aybüke de yer alıyordu.

Kendimi sarsarak onlara aldırmadan sınıfa girdiğimde, Gökçe'yi pencere kenarında bahçeyi izlerken yakaladım. Geldiğimi fark ettiğinde kıkırdayarak yanıma yaklaştı ve koridordaki o meraklı bakışları bir de onun maviliklerinde seyrettim.

"Neden bana erkek arkadaşın olduğunu söylemedin? Herkes seni konuşuyor ama bayağı tatlı çocukmuş. Güzel seçim."

Tüm tantananın neden koptuğunu anladığımda saçlarımı yolmak istedim. Aptaldım ben. Hatta *Bihter Ziyagil*'in bastıra bastıra söylediği kadar aptaldım. Mustafa'nın üstüne pat diye atlarsam

tabii ki herkes onu sevgilim zannederdi. Demek tüm o garip bakışların nedeni buydu.

"Ciddi olmadığını söyle," diye söylendiğimde, Gökçe gayet ciddi olduğunu belirtti.

"Sen gerçekten ciddisin."

Başıyla beni onaylarken onun bakışları da gözlerimin önüne geldi. Belki de bu yüzden o kadar sert bakmıştı. *Aman! Neden umursuyordum ki onu?*

"O benim sevgilim değil Gökçe. Yetimhaneden arkadaşım Mustafa. Allah'ın işine bak, bugün seninle ondan bahsettik ve o buraya, beni görmeye geldi."

Durumu özetlediğimde Gökçe şaşkınlıkla ağzını kapattı. Tam da o sırada Oğuz sınıfa girmiş ve bir de üstüne bana göz kırpmıştı. Tabii ki o da sevgilim olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Ciddi misin?" dediğinde başımla Gökçe'yi onayladım.

"Bilseydim, yanınıza gelirdim," diye devam ettiğinde ise onu gerçekten Mustafa'yla tanıştırmak istedim.

"Bir dahaki sefere artık, çünkü tekrar gelecek," dediğimde heyecanlandı ama onu neyin bu kadar heyecanlandırdığını anlamadım. Bir terazinin iki ayrı kefesine onları yerleştirdiğimde ikisinin de eşit çıkacağını düşündüm. Gökçe'yi çok kısa sürede tanıma şansı yakalamıştım ama o gerçekten Mustafa gibiydi. Tanışmış olsaydılar, kesinlikle çok iyi anlaşırlardı ve belki de sırf bu yüzden bile olsa yan yana gelmeleri gerekiyordu.

Sedat abi her zamanki gibi beni okuldan alıp eve getirdiğinde Senem'in de evde olduğunu öğrenmiştim. Yolda anlattığına bakılırsa rahatsız olduğunu söylemişti evdekilere. Aslında Sedat abinin sürekli bizim için okula gelip gitmesinden hoşlanmıyordum. Okul servisi de bunu gayet iyi halledebilirdi ama Devrim amca bu konuda çok ısrarcıydı.

Eve girdiğimde Zehra teyzeyi kanepede uyuklarken yakalamıştım. Rahatsız etmeden merdivenleri sessizce tırmandığımda Devrim amcanın çalışma odasının kapısının açık olduğunu gördüm. *Evde miydi? Öyleyse gidip onunla sohbet edebilirdim.* Aralık olan

kapıya yaklaştığımda Devrim amcanın değil de Esma teyzenin burada olduğunu gördüm. Bu daha iyiydi çünkü onunla konuşmam gereken önemli bir konu vardı. Yoksa ertelediğim meseleler bir çığ gibi büyüyecek ve beni de içine hapsedecekti.

"Esma teyze, müsait misiniz?" diye sorduğumda kapıyı tıklatarak içeri girdim. Fakat Esma teyze çok yorgun görünüyordu. Başını ovalayarak takmış olduğu gözlükleri çıkarıp ona doğru gelmemi işaret etti.

"Gel, kuzum. Birkaç kâğıt, kürek işiyle uğraşıyordum. Bitmedi bir türlü. Bayağı birikmişler."

Bu yorgun haliyle onu bir de ben yormak istemesem de eğer şimdi bu mevzuu kapatmazsam bir daha aynı şansı yakalayamazdım. O yüzden geçip hemen karşısına oturdum.

"Okul nasıldı? Senem rahatsızmış, erken geldi bugün," diye devam ettiğinde tahminlerimde yanılmamak beni rahatlatmıştı.

"Okul iyiydi ama ben sizinle başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Elbette canım, istediğini konuşabilirsin."

Cesaretimi toplamaya çalıştım. Onu kırmadan nasıl konuya gireceğimi bilmiyordum fakat lafı geveleyerek bir yere varamazdım. Doğrudan gerçeği söyledim.

"Ben dans kursuna gitmek istemiyorum Esma teyze," dediğimde sevecen suratı düşmüştü ama kızgın da değildi. Altındaki nedeni merak ettiğinden emindim ama ona söyleyemezdim.

"Neden kuzum? Dans etmeyi sevdiğini söylemiştin."

"Aslında ben değil, Senem bunu ortaya attı."

Yalan da sayılmazdı. Eğer sarışın pat diye bu ilgimi ortaya dökmeseydi, ben de Esma teyzeyle bu konuşmayı yapmak zorunda kalmayacaktım. Evet, dans etmeyi seviyordum ama o ortamda Demir olacaksa ben olmamalıydım. Üstelik Senem de resim kursundan kıl payı yırtmıştı. Şartları eşitlememiz gerekiyordu.

Esma teyze ağzını açacağı sırada onu engelleyerek araya girdim. Yaptığım terbiyesizlikti ama bunun önüne şimdi geçemezsen bir daha asla geçemezdim.

"Tamam, kabul ediyorum. Dans etmeyi seviyorum ama bir kurs büyük bir sorumluluk gerektirir ve inanın o sorumluluk bende yok.

Liseye gidiyorum ve seneye üniversite için daha sıkı çalışmak zorundayım. Tüm bunlarla uğraşırken dansı düşünmek istemiyorum."

Hızlı hızlı konuştuğum için nefessiz kalmıştım ama Esma teyze sırıtıyordu. *Ah, hayır! Bu gülümsemeyi tanıyordum artık. Beni ikna etmeye çalışacaktı.*

"Gereğinden fazla duyarlı davranıyorsun Nisa. Derslerini ön planda tutmak istiyorsun, anlıyorum ama aynı zamanda hayatı da akışına bırakman gerek. En azından birkaç hafta derslere katılıp denemelisin. Denemeden hiçbir şeyin nasıl ilerleyeceğini göremezsin. Baktın olmuyor, o zaman bırakırsın ama lütfen, rica ediyorum hemen pes etme kızım."

İtiraz etme şansını bile bana tanımıyordu Esma teyze. "Hatırım için," diye fısıldadığında boşuna çabaladığımı fark ettim. Beni o kurstan almayacaktı. Üzerime düşse de onu kıramıyordum. Yaralı bir annenin kabuğunu kanatmak bana yakışmazdı.

Pes edip başımla onu onayladığımda yüzündeki gülümseme her şeye bedel olabilirdi. Tekrar elindeki kâğıtlara döndüğünde onu rahatsız etmeden odadan çıktım. Keşke o kursa Devrim amcayla gitmiş olsaydım. O zaman her şey daha basit olabilirdi.

Bir şeyler içmek için mutfağa indiğimde Senem'i de tam karşımda buldum. Dolaptan meyve suyu çıkarmış, onu yudumluyordu. Tebessüm ederek ben de onun boşalan bardağına aynı meyve suyundan koyup içtiğimde gülümsedi. Aramızdaki dargınlığın devam etmesi hoşuma gitmiyordu.

"Biraz konuşalım mı?" diye sorduğunda bahçeye açılan mutfak kapısını işaret etti. Yeşil gözlerine daldığımda gerçekten buna ihtiyacı olduğunu anladım.

Mart ayının başında olduğumuz için havalar şubattaki kadar soğuk değildi. Hâlâ üşüyor olsam da pek belli etmiyordum. Senem bahçedeki minderli büyük salıncağa oturduğunda yanına iliştim. Rüzgâr uğulduyordu ama soğuk güneş de batmak için can atıyordu. İkimizden de çıt çıkmazken salıncağın gıcırtısı beni rahatsız etti. Göz ucuyla Senem'e baktığımda derin bir nefes alıp verdi.

"Özür dilerim. Her şey için," diye fısıldadığında kulaklarımın doğru işittiğinden emin olabilmek için ona döndüm.

"Sana haksızlık ettim. Bahar her şeyi anlattı bugün," diye devam ettiğinde şaşkınlık sadece gözlerime değil, tüm vücuduma yayılmıştı. *Bahar ona ne anlatmıştı? Nasıl anlatmıştı?*

"Neden sustun ki o gece? Niye söylemedin?"

Senem biliyordu. Senem gerçekten biliyordu. Parti akşamı utancımdan iki kelimeyi bir araya getirememiştim. Üstelik beni haksız görüyordu ama Bahar anlatmıştı işte.

"Senem bak," diyerek araya girdiğimde konuşmama izin vermedi.

"Beni istemediklerini tahmin ediyordum ama bu şekilde ifade etmeleri çok yanlıştı."

Biz aynı konuyu mu tartışıyorduk? Çünkü gece bununla ilgili hiçbir şey söylenilmemişti ya da ben yanlış hatırlıyordum. Hayır, yaşadığım şeyleri biliyordum ve bu işte bir terslik vardı.

"Senem biz aynı konuyu..."

Sözümü bitiremedim çünkü yine beni susturarak konuşmaya devam etti.

"Demir'e başka nedenden ötürü tokat attığını düşünmüştüm ama yanılmışım. Asıl neden benmişim."

"Bahar sana ne anlattı, Senem?"

Parti akşamı yaşadıklarımı çok iyi biliyordum ama anlaşılan o ki Senem'e bu, çok yanlış bir şekilde aktarılmıştı. Bahar her ne anlattıysa sarışının aklı fena karışmıştı.

"Aslında başından beri beni grupta istemeyen kişinin Demir olduğunu söyledi. O gece sana bunu sert bir şekilde dile getirince dayanamayıp beni korumak için tokat atmışsın. Nisa ben gerçekten çok üzgünüm. Nasıl bu kadar kör olabildim? Bilmiyorum."

Boynuma atladığında ne yapacağımı bilemedim. Bu yalanın üstüne kurulu bir barışma olacaktı ama ben bunu istemiyordum. Senem üzgündü ve şu saçma grup mevzusu bile onu bu hale getirirken asıl gerçek kim bilir ne kadar fazla üzerdi. Ortada büyük bir yanlış anlaşılma söz konusuydu ve bunu Bahar'ın neden yaptığını biliyordum. Merdivenlerde konuştuğumuzda hoşlanmadığı birilerinin çevresinde bulunmasına tahammül edemeyeceğini söylemişti. Kendi çıkarı için de bir nevi benim meselemi kullanarak Senem'den kurtulmak istemişti. Ama neden? Neden bu kadar

acımasızdı ki? Senem'in ona ne kötülüğü dokunmuş olabilirdi? Allah aşkına, Senem'den bahsediyordum. O bir karıncayı bile incitmezdi.

"Ve Damla konusunda haklı çıktın, biliyor musun? Bahar, sadece beni değil onu da artık yakınlarında görmek istemediğini söyledi. O da tüm suçu benim üzerime attı."

Bahar bir taşla iki kuş vurmuş olabilirdi ama Damla denen cadının boy ölçüsünü almak da bana düşmüştü. Bugün ona Senem'i sorduğumda anlamalıydım o aksi tavırlarının altında yatan sebebi.

"O sarı çıyanın saçlarını yolarım ben. Hem sana arkadaş mı yok?"

"Var mı?" diye sorduğunda kaşlarımı kaldırarak baktım. Bu kız onca yıllık arkadaşını göremeyecek kadar kör müydü? Elbette ona arkadaş vardı, hem de bir sürü arkadaş vardı.

"Bana bak, civciv! Almayayım ayağımın altına. Ben neyim burada? Hep sen derdin, istediğin zaman yanıma gelebilirsin diye şimdi sıra bende; ki bunu söylememe bile gerek yok."

Omuzlarından tutup gözlerinin içine baktığımda ağlayacağını düşündüm ama hayır, buna da izin vermeyecektim.

"Sizinkiler ister mi beni?" diye sorduğunda kimden bahsettiğini biliyordum. Demir'in grubu kimseyi yanına yaklaştırmıyor olabilirdi ama ne Gökçe, ne Can, ne de Oğuz öyle insanlar değildi.

"Seni istemeyeni ben istemem," dediğimde tekrar boynuma atladı.

"İyi ki varsın Nisa," diye mırıldanırken titreyen sesine aldırmadan ben da ona sarıldım. Boğazımda bir yumru oluşurken bu yalanın son kullanma tarihinin ne kadar süreceğini düşündüm. Bahar bir şekilde, yanlış yollarla da olsa bizi bir araya getirmişti ama aynı zamanda da hiç hak etmediği şekilde Senem'in canını yakmıştı. Bu yüzden bir fırçayı hak ediyordu.

"Biliyor musun, bugün kim geldi okula sen yokken?" diye sorduğumda kollarının arasından çıktım. Ona asıl müjdeyi vermeli ve tüm saçma grup olaylarını aklından atmasını sağlamalıydım. Merakla bir şeyler söylemem için gözlerime baktığında, "Mustafa," diye fısıldadım.

"Ne? Sen ciddi misin?"

Sevinç çığlığı bahçede yankılanırken başımı sallayarak çok ciddi olduğumu belirttim.

"Peki, nerede şimdi?" diye heyecanla sorduğunda elini tuttum.

"İstanbul'da babasıyla yaşıyormuş ama haftaya buraya geleceklerini söyledi."

"Bir dakika, Mustafa yetimhaneden çıktı mı?"

Senem'in şaşkınlığı artarken olayları heyecanlı bir şekilde ona aktarmak çok zevkliydi.

"Aynen öyle, biz gittikten hemen sonra o da gitmiş. Çok durmamış yani."

"Bak sen şu öküze," diye sitemle mırıldandığında gülmeden edemedim. Eğer Mustafa burada olsaydı yanaklarını sıkar, "Aman da aman! Kızarmış benim sarışınım," diye onunla dalga geçerdi.

"Ama onu görmeliydin Senem. Mutluluktan yüzüne renk gelmiş ama gel gör ki hâlâ sigara içiyor."

"Mustafa'dan başka bir şey beklemek yanlış olurdu Nisa," dediğinde ona hak verdim. Mustafa diyorduk, sigara onun ayrılmaz diğer parçasıydı.

Senem'le birbirimizin gözlerinin içine bakakalırken salıncağa yaslanarak sessizliğimizi koruduk. Neden bir anda sustuğumuzu bilmiyordum ya da aslında biliyordum. Eskiden olsa küçücük konuları bile büyük bir şey varmış gibi tartışır, saatlerce konuşurduk ama şimdi bazı şeyler değişmişti.

Son zamanlarda birbirimizden iyice uzaklaşmış ve araya başka insanları katarak mesafe koymuştuk. Şimdi yeniden birlikte vakit geçirmek, kahkaha atmak ikimize de tuhaf geliyordu. Bunun için Bahar'a teşekkür etmeliydim ama içimdeki ses bu durumun uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Yalanlar er ya da geç ortaya çıkacaktı.

Senem o çocuğa kendini çabuk kaptırıyordu, küçücük bir ışık gördüğünde yine ona çekilecekti. Onu engelleyemezdim. Bu saatten sonra yapacağım her hareket benim aleyhime olurdu. Senem'i bir kez daha kaybetmek istemiyordum ama bir şekilde aynı konulardan dolayı tekrar kavga edeceğimizi de sezebiliyordum. En iyisi o zaman gelene dek anın tadını çıkarmak olacaktı. Yoksa bu işin içinden sıyrılamayacaktım.

15. BÖLÜM

"Ya beni istemezlerse?"

"Sabahtan beri aynı şeyi tekrarlayıp duruyorsun. Öyle bir şey olmayacak, azıcık inan bana."

"Ya gitmemi isterlerse?"

"O zaman ben de seninle gelirim."

"Peki, nasıl davranayım?"

"Sadece kendin gibi ol, yeter."

En yakın arkadaşınızı tereddütlerinden arındırmak sandığınız kadar kolay bir şey değildi. Onun korkusu da tedirginliği de size bulaşıyor, ne yapacağınızı bilmiyordunuz. Sadece cesaretlenmesi gerekiyordu ve bu büyük görev de tam anlamıyla yanındaki tek bir kişiye, yani size düşüyordu.

Okula geldiğimiz andan itibaren Senem'in endişesini de istenilmeme korkusunu da çok iyi anlıyordum. Aynı şeyleri birkaç hafta boyunca ben de yaşamıştım ama unuttuğu bir şey vardı. Bu kısa sürede takıldığım insanları biraz da olsa tanıdıysam Senem'i dışlamayacaklarını da çok iyi biliyordum. Çünkü ne Gökçe, ne Oğuz, ne de Can insanları dışlayacak kadar kötümserdiler. Hele de Can hiç değildi.

İlk teneffüste benden kaçmayı başarabilmişti Senem ama bu kez aynısını yapmaması için zil çalar çalmaz onun sınıf kapısının önünde belirdim. Sınıftan çıkanlar, başta Demir olmak üzere bana garip bakışlar atarken Senem çıktığında hemen koluna girdim. Direnmek istediyse de onu engelleyerek merdivenlere sürükledim ve beraber kafeteryaya indik.

Zar zor da olsa onu ikna etmeyi başardığımda her zaman oturduğumuz masaya doğru ilerledik fakat Gökçe ve diğerlerinin yanına yaklaştıkça Senem'in adımları ağırlaşmaya başladı. Cesaretlenmesi için belinden itmek zorunda kaldım. Onlar da bizim gibi normal insanlardı ve kimseyi ısırmıyorlardı. Sadece bunu anlaması gerekiyordu.

"Nereye kayboldun?"

Masaya ulaştığımızda Gökçe elindeki telefonu kenara bırakarak bana ve Senem'e baktı.

"Sarışını kaptım, geldim," dediğimde imalı ses tonumdan ne demek istediğimi anlamış olacaktı ki gülümseyerek yanındaki boş sandalyeyi Senem'e gösterdi.

"N'aber Senem? Otursana."

Gökçe oldukça sıcakkanlı yaklaşırken, Senem önce bana baktı ama oturması için işaret ettiğimde çekinerek ona gösterilen yere oturdu. Şaşırıyordu çünkü Gökçe'yi samimi bulmuyordu. Damla ona her ne anlattıysa Gökçe'nin çok soğuk olduğunu düşünüyordu.

"İyiyim, sen?" diyerek konuşmaya dâhil olduğunda ben de boşta kalan diğer sandalyeye oturdum.

"Fizik sıkıcı geçmeseydi ve derste uyuklamasaydım daha iyi olabilirdim."

Bu konuda Gökçe'ye hak veriyordum. O kadar bunaltıcı bir dersti ki teneffüs zili çaldığında sınıfta uyuklayan herkes bir anda alarm sesi duymuş gibi ayaklanmıştı.

"Bizim dersimiz edebiyattı. Elimize tutuşturulan romanın özetini çıkarmamız gerekiyor."

Sınıflarımız ayrı olsa da edebiyat öğretmenimiz aynıydı. Muhtemelen öncesinde bize verilmiş olan ödev bu kez onlara devredilmişti.

"Edebiyatı fiziğe tercih ederim."

"Al benden de o kadar," diyerek hem Gökçe'ye katıldım, hem de konuşmalarına dâhil oldum. Fizik bazen gerçekten insanın beynini bulandırıyordu.

"Selam fıstıklar!" nidasıyla yanımıza yaklaşarak Gökçe'nin yanağından makas alan Can'ı, Oğuz takip etti. Boş masalardan iki sandalye kaptıkları gibi yanımıza oturduklarında ikisi de kaşlarını kaldırmış halde Senem'e bakıyordu. Bir şey söylememesi için Oğuz'a kaş-göz işareti yaparken elbette beni dinlemek yerine Senem'e bulaşmayı tercih etti.

"Hayırdır sarı? Postaladılar mı seni?"

"Oğuz!"

Gökçe'yle aynı anda adını söylenirken tepkimiz karşısında sırıttı. Gökçe omzuna sert bir şekilde geçirirken ben de gözlerimi devirdim. Yaptığı sinir bozucu bir davranıştı.

"Evet, postaladılar," diye itiraf ettiğinde gözlerimi Senem'e diktim. Böyle bir şey yapmasını ondan beklemiyordum.

"Bana öyle bakmayın. Yalan söyleyecek değilim."

Sadece ben değil masadaki diğer üç çift göz de ona odaklandığı için konuşmaya devam etti ama bu aynı zamanda da beni umutlandırdı. Çünkü Senem tam da benim yanımda olduğu gibi davranıyordu. Çekinmiyordu, içindekileri döküyordu.

"Kıvırcığın işi mi? Malum Damla da onlarla değil," diye sorduğunda Oğuz, başıyla onu onayladı.

"Evet. Neden böyle davrandığını bilmiyorum. Başından beri soğuktu ve işte şimdi buradayım. Eğer siz de gitmemi isterseniz," diyerek ayaklandığında, Oğuz kolundan tutarak tekrar onu sandalyesine oturttu. Aslında ortada büyük bir yanlış anlaşılma söz konusuydu ama Senem'in bundan haberi bile yoktu.

"Saçmalama sarı. Otur, oturduğun yerde. Bayan merkezcidir o. Normal bu tavırları. Bizimle takılırsın. Boş ver onları."

Senem Oğuz'a hayranlıkla bakarken rahatlaması için kolunu sıvazladım. Bahsettiğim gibiydi her şey. Oğuz da yanlış yerden girmişti belki ama durumu toparlamıştı.

"Hem bak, her telden çalıyoruz. Kızıl kafamız bile var," diye devam ettiğinde, kızdırmak için Can'ın kısa saçlarını okşadı.

"Seni de onun yanına ekledik mi, al sana sarı-kırmızı süper kupa yıldızı Cimbom!"

Oğuz, fanatik bir Galatasaraylıydı ve aksi gibi Can da aynı şekilde fanatik bir Fenerbahçeliydi. İkisinin bu kadar iyi anlaşabilmesine hayret ediyordum.

Can, "Birileri dünkü maçın etkisinden çıkamamış hâlâ," diye homurdandığında bu konuşmadan çabuk sıkılacağımı anladım. *Erkekler ve bitmek bilmeyen maç muhabbetleri...*

"Sizi fena benzettik ama oğlum, daha ne olsun?"

"Aslında ben de Fenerbahçeliyim," diyerek ikisi arasındaki atışmaya Senem dâhil olduğunda, Can bir elini havaya kaldırarak ona uzattı.

"Çak bakalım! Bundan sonra favori kanaryam sensin. Maviş im Beşiktaşlı çünkü," dediğinde Can, Senem de onun havadaki eline vurdu. Gitgide rahatladığını görmek beni de en az onun kadar sevindiriyordu. Can'a daha sonra bunun için özel olarak teşekkür edecektim.

"Sizin bu kanarya muhabbetinize dâhil olmayacağım. Bir şeyler istiyor musunuz? Bugün benden," diyerek oturduğu sandalyeden kalktı Oğuz. Ben takım tutmazdım ama Senem çocukluğundan beri Fenerbahçe'ye âşıktı. Hatırladığım kadarıyla kazada kaybettiği babası da Fenerbahçeliydi. Çocukken aramızda bunun muhabbetini yapardı bazen. Senem o zamanlar çok küçük olsa da ailesinden kendine kalan anılara saygı gösteriyordu.

"Ben bir meyve suyu istiyorum o zaman. Şeftalili olsun."

"Bak sen şuna! İstekleri de varmış," diyerek Senem'le uğraşmaya devam eden Oğuz'u keyifle izledim fakat o sırada gözlerim onun bulunduğu masaya kaydı. Bugün sadece Emre ve Batuhan'la oturuyordu. Bakışlarını çevirdikleri yere döndüğümde ise Bahar'ın merdivenlerden indiğini gördüm. Onunla konuşmam gerekiyordu.

"Nisa sana bir vişne suyu, Gökçe sana da ağrı kesici bir hap getiriyorum. Ve Can sen zıkkımın kökünü iç kardeşim."

"Ayıp ediyorsun ama kardeşim."

"Hadi lan oradan! Pis Fenerli," diyerek kantine doğru ilerlerken Oğuz, ben de oturduğum yerden kalktım. Onunla bir an önce konuşmalı ve neden böyle bir şey yaptığını öğrenmeliydim. Üstelik yanında kimsecikler yoktu ve bundan iyi fırsatı bir daha bulamazdım. Senem baktığım yeri gördüğünde kolumu tutarak beni engellemek istedi.

"Nisa, boş ver."

"Bırak, gitsin," diyerek Gökçe de bana izin vermesi gerektiğini belirttiğinde, tuttuğu kolumu bıraktı.

"Sadece konuşup geleceğim."

Yanlarından ayrılıp Bahar'a doğru ilerleyerek tam karşısında dikildiğimde, aklı karışmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda başını sallayarak teklifimi kabul etti. Zaten onunla kavga etmeyecektim sadece olan biteni öğrenmek istiyordum.

Bahar yönünü değiştirdiğinde ben de onu takip ettim. Bilgisayar odasının bulunduğu koridora ulaştığımızda bir pencere kenarına yaklaşarak durduk. Etrafta kimseler olmadığı için şanslıydım. Ne kadar az insan, o kadar rahat konuşmak demekti benim için.

"Neden bunu yaptın? Neden Senem'e yalan söyledin?" diye sorduğumda nefes alıp verdi.

"Demek sana anlattı?"

Ses tonu daha çok bunu beklediğini belirtiyordu.

"Başka şansı yoktu," dediğimde Bahar gülümsedi ama o gülümsemenin ciddi olmadığını ikimiz de iyi biliyorduk.

"Emin misin? Ben o konuda şüpheliyim," diye söylenirken lafı uzatmamasını diledim. Onunla tartışmaya gelmemiştim.

"Senem kötü biri değil Nisa," dediğinde *"Hah! Şunu bileydin,"* diye içimden geçirdim. "Ama boş yere umutlanmaması için başka seçeneğim yoktu. Ben kör değilim. Senem, Demir'den hoşlanıyor."

Bahar'ın dikkatli olduğunu biliyordum ama bu kadarı gerçekten çok fazlaydı.

"Ona her baktığımda gözleri hep Demir'in üstünde oluyor. Üzgünüm ama Demir ona istediğini veremez ve bu saçmalığı da başlamadan bitirmek bana düştü."

Sadece dikkatli değil, aynı zamanda ne kadar soğuk görünse de düşünceliydi Bahar. Fakat bu saçmalığı yalan söyleyerek değil de gerçeği ortaya atarak yapabilirdi. Neden bu yolu tercih etmişti ki?

"Ona gerçeği söyleyebilirdin."

"Biliyorum ama sen de biliyorsun ki eğer ona asıl gerçeği söyleseydim bir daha asla sana şimdi baktığı gibi bakmazdı. Sana kırgınlığı bile bizim aptal yüzündendi. Bunu bilmediğimi mi zannediyorsun? Tahmin etmesi o kadar da zor değil. İkinizin arasının Demir yüzünden bozulmasını istemem. Aynı şeyi ben yaşadım, bari bir başkası yaşamasın."

Bahar büyük bir teşekkürü hak ediyordu. Benim cesaret dahi edemediğim mevzuyu o iki yalanıyla ortadan kaldırmıştı. Ayrıca aynı şeyleri yaşadığını dile getirirken sanırım Gökçe'den bahsetmişti. Konuyu deşmek istemedim.

"Teşekkür ederim," dediğimde gülümsedi.

Senem'in gerçeği bilmesi gerekiyordu ama bu, Bahar'ın dediği gibi bizi hiç istemeyeceğim bir raddeye de sürükleyebilirdi. Bana asla şimdiki gibi bakmazdı. Bunu hayal etmesi bile yüreğime cam parçacıklarının batmasına neden oluyordu.

"Bak, okulda pek yan yana gelemiyoruz ama istersen okul dışında takılabiliriz ve ben de sana gerçek Bahar'ı gösterebilirim. Ayrıca merak etme, tamamıyla kız kıza olacak. Demir'siz, Batuhan'sız ve hatta Emre'siz."

Bahar bana beyaz bayrak sallarken aramızdaki gerilimin çoktan ortadan kalktığını biliyordum ve işin aslı onu gerçekten yakından tanımak istiyordum.

"Olur."

"Öyleyse bir ara gün belirleyelim," dediğinde başımı salladım.

"Ben seni tutmayayım daha fazla. Oğuz öldürücü bakışlarını üzerime yolluyor çünkü," diye devam ettiğinde arkamı dönüp unuttuğum arkadaşlarıma baktım. Meselenin amacını öğrendiğime göre artık onların yanına gidebilirdim.

"Sonra görüşürüz Bahar."

"Görüşürüz."

Bahar'ın yanından uzaklaşıp tekrar kafeteryadaki yerime gittiğimde, Oğuz almış olduğu meyve suyunu uzatarak Bahar'ın bulunduğu tarafı işaret etti. Ona dudaklarımı kıpırdatarak bir şey olmadığını söylediğimde pek inanmadı ama beni de zorlamadı. Senem'den aynı soru yüklü bakışları aldığımda ise ona evde anlatacağımı söyledim ama tabii ki bu gerçekleşmeyecekti, ona unutturmanın bir yolunu bulacaktım.

"Gökçe, haberin olsun kimya laboratuvarında Nisa'yı senden alıyorum," diye söylendiğinde Oğuz, bunu konuştuğumuzu hatırlamıyordum. *Nereden çıkmıştı şimdi bu?*

"Nedenmiş?"

"Partnerim değil mi kızım?"

O sadece biyoloji için geçerli değil miydi yoksa ben mi yanlış hatırlıyordum?

"Biyoloji dersiydi canım o," dediğinde Gökçe, iç sesimi dile getirmişti.

"Ha biyoloji, ha kimya! Ne fark eder?"

"Çok şey fark eder. Git kendine başkasını bul," dediğinde Gökçe'nin sesi iyice kısılmıştı. Hasta olacaktı bu gidişle.

"Asıl sen git başkasını bul. Nisa bugün benimle," diyerek bana baktığında Oğuz, bu ani ısrarına anlam veremedim ama Gökçe'yi de zor durumda bırakmak istemiyordum. Bana kalırsa bu halde eve gitmeliydi.

"Öyle miyim?" diye Oğuz'a alayla sorduğumda, başını hızla sallayıp elindeki suyu yudumladı.

"Öylesin, öylesin."

Ders zili çaldığında oturduğumuz sandalyelerden kalkıp laboratuvara doğru ilerlemeye başladık ama Can aniden kafeteryanın ortasında durduğunda onunla birlikte biz de durmak zorunda kaldık. Sanırım bir şey söyleyecekti ve kafeteryada sadece üçüncü sınıflar bulunuyordu.

Can, "Millet, haftaya yapacağım havuz partisine hepiniz davetlisiniz!" diye bağırdığında, kafeteryada küçük çaplı bir uğultu kopmuştu. Havalar daha ısınmadan neyin partisiydi şimdi bu? Ayrıca bünyem bir parti çılgınlığı daha kaldıramazdı.

"Sen hariç Gürsoy," diyerek bu kez de işaret ve başparmağıyla silah hareketi yapıp Demir'i vurduğunda kıkırdamadan edemedim. Hatta ben değil herkes bu şapşallığına gülmüştü Can'ın.

"Ne partisi oğlum şimdi bu, durduk yere?" diye sorduğunda Oğuz, bir kolunu da omzuma atarak bana iyice yaklaşmıştı. Yakınlığına bir şey diyemezken sorduğu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Gerçekten ne partisiydi bu?

Can, "Çünkü bu yakışıklı arkadaşınız on sekiz oluyor," dediğinde elleriyle gömleğinin yakalarını düzeltip marifetmiş gibi ceketinin kollarını silkeledi.

"Şimdiden mutlu yıllar Can ama ben hiç parti havasında değilim. Geçen sefer boyumun ölçüsünü gayet iyi aldım."

Sanırım biraz yüksek seste konuşmuş olacaktım ki kafeteryayı bir sessizlik kaplamıştı. Bakışlar Demir ve benim üzerimde gidip gelirken umursamadım. Yaptığı hatayı her defasında böyle yüzüne vurmayı planlıyordum.

"Aman güzelim, o da parti miydi sanki? Âlâsını yaşatacağım size. O yüzden itiraz kabul etmiyorum. Geliyorsunuz, ikiniz de.

Can yanaklarımı sıkarken Senem'le ikimizi işaret etmişti. Ona hayır dememiştim ama bu, bir evet de sayılmazdı. Bir partiyi daha bünyemin kaldıracağını düşünmüyordum ama Can'ı da kırmak istemiyordum. Ayrıca orada yalnız da olmayacaktık. Bu şapşal çocuk Demir haricinde tüm üçüncü sınıfları davet etmişti. Belki de Demir'in bahsinin bile geçmeyeceği bir yerde Senem'le birlikte felekten bir gece geçirebilirdik. Bu yüzden bu parti mevzusunun kapılarını henüz kapalı tutmuyordum. *Biraz da olsa açık bırakacaktım ama sadece birazcık.*

Kimya laboratuvarına geldiğimizden bu yana, bir elimi çeneme yaslamış bir şekilde onu izliyordum. Sözde deneyi birlikte yapmamız gerekiyordu ama Oğuz hiçbir şeye dokunmama izin vermiyordu. Elimi sürmeye kalkışsam küçük bir darbe yiyordum. Nasıl bir partnerdi bu böyle? Eğer aynı davranışı biyoloji ödevi sırasında da tekrarlarsa bu kez acımaz ben geçirirdim ona.

"Partiye gelecek misin?" diye sorduğunda deney gözlüklerinin altından bana baktı. Laboratuvarda oturacak sandalye olmadığı için çökmüş olduğum yerden kalkıp yaptığı deneyi inceledim.

"Çok parti yapar mısınız böyle?"

Onların hayatı dizilerdekini anımsattığı için sormuştum bunu ve aslında gerçek bir partinin nasıl olduğunu çok merak ediyordum.

"Sadece bir doğum günü partisi Nisa," dediğinde çok da abartmamam gerektiğini belirten bir ses tonu kullanmıştı.

"Son yaşananlardan sonra pek gelmek istemiyorum ama Can çok sevecen biri."

"Öyledir o sersem. Kimsenin kötülüğünü istemez ve bir parti veriyorsa inan ki dediğini yapıp âlâsını yaşatır. Okul partilerindeki klasik müzik saçmalıklarına benzemez. Kaçırma derim."

Oğuz öyle ballandırarak anlatmıştı ki gerçekten nasıl bir şey olduğunu daha da çok merak ettim. Beni bile heyecanlandırmıştı. Ayrıca Can'dan bahsederken aşırı samimi ve korumacıydı. Can'a değer verdiğini görmek mümkündü koyu renkteki gözlerinde.

"Belki sevgilini de getirirsin," diye mırıldandığında elime almış olduğum deney çubuğunu sert bir şekilde tekrar masaya bıraktım.

"Sen de mi Oğuz?" diye sitemle sorduğumda kıkırdadı ama başını da deneyden kaldırmadı. *Kim bilir, daha kaç kişinden bu saçmalığı işitecektim?*

"Ne, ben de mi?"

Sanki hiçbir şey söylememiş gibi deneyle ilgilenmeye devam ettiğinde sağ elimi kaldırarak bana bakması için gözlerinin önünde salladım. Deney gözlüğünü çıkararak bana döndüğünde ona gerçeği söylemek istedim. Aslında sadece o değil, tüm okul bu gerçeği bilmeliydi.

"O sarıldığım kişi sevgilim değildi. Yetimhaneden çok yakın bir arkadaşım," dediğimde elindeki her şeyi bırakarak deney tüpünü kenara itti.

"Kiminle birlikte olup olmadığını sorgulamıyorum Nisa. Sadece dalga geçiyordum. Seni yargıladığım yok, merak etme."

Vermiş olduğu cevap beni rahatlatırken umursamaz olması ilk defa işime gelmişti. Oğuz'u çözmek mümkün değildi. Matematik denklemi bile onun değişen kişiliğinin yanında daha basit kalırdı.

"Sadece yanlış anlaşılmak istemedim."

"Yanlış anlaşılmadın," diyerek kenara atmış olduğu deney tüpüne bir çubuk batırmış, ardından çubuğun ucundaki çamur birikintisini ise burnuma sürtmüştü. Neredeyse burnumun direğinin kırılacağını düşünürken elime aldığım peçete parçasıyla sürdüğü çamuru sildim.

"İğrenç kokuyor bu."

"Biliyorum."

Elbette biliyordu ve bildiği için yapmıştı. Elindeki çubuğu kaptığım gibi ben de onun yanağına bulaştırdığımda iğrenç kokunun etkisinden dolayı suratını buruşturdu.

"Rahat dur ufaklık," diyerek elimdeki çubuğu almak için bana yaklaşmıştı ama kenara çekilerek onu engellemiştim.

"Devede de boy var canım."

Onunla dalga geçerken bana bir adım daha atmış ve yine ıskalamıştı. Arkamı döndüğümde ise belime sarılarak elimdeki çubuğu kapmıştı.

"Sen bana şimdi ne demek istiyorsun?" diye kulağıma fısıldadığında, bir hayli yakın olduğumuzu anlayarak geri çekildim. Bu

yakınlık daha önce hiçbir şeyin beni rahatsız etmediği kadar rahatsız etmişti. Oğuz da yaptığı davranışın yanlış olduğunu fark etmiş olacaktı ki benden uzaklaşmıştı fakat hesaba katmadığımız asıl durum neredeyse tüm sınıfın bizi izlediğiydi.

Can ve Gökçe kendi aralarında kıkırdarken Oğuz cebinden telefonunu çıkarıp tuş kilidini açtı. Laboratuvara göz gezdirdiğimde ise bunu sadece Oğuz'un değil birkaç kişinin de yaptığını gördüm. *Neden telefon ekranına bakıyorlardı ki?* Oğuz telefona bakarak göz devirdiğinde bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Ciddi misin Aybüke?"

Sesi oldukça donuk çıkarken neler olduğunu anlamak için yanına yaklaşıp telefon ekranına baktım. *Keşke de bakmasaymışım.* Çünkü telefon ekranında Oğuz'la benim biraz önceki halimizin fotoğrafı yer alıyor ve üstünde de koca harflerle **"Yeni bir aşk mı doğuyor?"** yazıyordu. Yüzüm utançtan kıpkırmızı kesilirken Aybüke'yle göz göze geldim. Benden ne istediğini, ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum ama bu davranışı terbiyesizlikti. Hiçbir insanın fotoğrafı gizlice çekilip başkalarına gönderilmemeliydi.

"Gayet ciddiyim. Ayrıca eğlenmek hepimizin hakkı."

Yaptığı şeyden utanacağına bununla gurur duyuyordu bir de.

"Göstereceğim ben sana eğlenceyi sonra."

"Aman çok korktum," dediğinde ona sataşmaya devam etmemesi için Oğuz'un koluna dokundum. Öğretmenin bir şey demesine gerek kalmadan telefonu tekrar cebine sıkıştırdı.

"Bunun benimle derdi ne?" diye fısıldadığımda aldırmamam gerektiğini söyledi. Oysa bilmiyordu ki ben çoğu şeyi gereğinden fazla düşünürdüm.

"Kıskançlığı başına vurmuş. Boş ver, şu deneyi bitirelim," dediğinde Oğuz, ona bön bön baktım. *Ne yani, Aybüke mi kıskanıyordu beni? Beni, beni!* Bihter Ziyagil replikleri kulağımda çınlarken bunun imkânsız olduğunu düşündüm.

Aybüke her erkeğin ilgisini çekebilecek kadar güzel bir kızdı. Bir ona, bir de kendime baktığımda arada uçurumlar kadar fark olduğunu gördüm. Neden beni kıskansın ki? Ona hiçbir şey yapmamıştım. Aslında ben değil, o yapacağını yapmıştı. Konunun başkahramanı Demir'di. Bunun başka açıklaması olamazdı. Bahar ne

kadar Senem'den hoşlanmıyorsa, Aybüke'de bir o kadar, belki d
daha fazlası benden hoşlanmıyordu.

Oğuz tekrar deneyle uğraşmaya başladığında ben de göz ucuyl
Aybüke'ye bir kez daha baktım. Yüzündeki o memnun sırıtışta
çektiği fotoğrafın sadece bu sınıftakilere gönderilmediğini, başk
larının da gördüğünü hemen anlamıştım.

"Bu akşam yemeğine gitmek istemiyorum," dediğinde saçın
toplamakla meşguldüm.

"Ben de öyle."

"Demir evde midir acaba?"

"Olmamasını dilerim."

Okuldan geldikten sonra Senem'le uzun zamandır erteledi
miz aktiviteleri sıraya dizmiştik. Sevdiğimiz yabancı dizilerden b
rinin yeni bölümünü izlemiş, sonrasında ise izlediğimiz bölün
yorumlar yapmıştık. Sadece diziyle sınırlı kalmamıştı tabii. Ay
zamanda Zehra teyzenin yanına inmiş, her ne kadar bu akşa
Gürsoyların malikânesinde yemek yiyecek olsak da ona yardı
etmiştik. Aslında amacım sadece Senem'in kafasını dağıtmak
Bana Bahar'la olan muhabbeti sormasını istemiyordum, gerçi s
nırım onun da hiç aklına gelmemişti.

Benim odamda vakit geçirirken Senem de yine benim dolabı
dan bir şeyler üstüne geçirmişti. Yandan örmüş olduğu saçları
açarak arkada küçük bir tokayla topladığında ben de üstüme rah
bir şeyler giymiştim. Senem yatağıma oturmuş bir şekilde beni i
lerken ona boy aynasından gülümseyip göz kırptım. Sabahki e
dişesi neredeyse yok gibiydi. Sanki rolleri değişmişiz gibi hisse
yordum. Daha birkaç gün öncesine kadar onun yerinde ben, beni
yerimde ise o duruyordu.

"Nisa, sana bir şey sorabilir miyim?" dediğinde üstüme geç
diğim gömleğin düğmelerini ilikliyordum.

"Buyur sarışın, sor," diye aynaya bakarak onu cevapladığım
yataktan kalkıp yanıma geldi.

"Oğuz'la aranda ne var?"

Sorduğu soruya karşılık gözlerimi birkaç kez kırpıştırdığımda kahkaha attı.

"Yalnız şu an tahtaya çıkmış çocuklar kadar savunmasız görünüyorsun Nisa."

Kahkahası odada yankılanırken ben hâlâ aval aval ona bakıyordum.

"Bu ne biçim soru şimdi Senem?"

"Basbayağı normal bir soru işte. Sana biraz fazla yakın davranmıyor mu? Teneffüste dikkatimi çekti de gözleri sürekli sendeydi. Omzuna kolunu atması, seni Gökçe'ye kaptırmak istememesi, içtiğin meyve suyuna kadar bilmesi falan... Ne bileyim, garipti işte."

"Yani?"

"Yani bence senden hoşlanıyor ve böyle düşünen bir tek ben değilim. Bahar da aynısını söyledi."

Oğuz'la aramız yeni yeni iyi olmaya başlarken, insanların neden hemen yanlış yorumladığını anlamıyordum. Ne yani, dışarıdan böyle mi görünüyorduk? Birkaç gün içinde iki sevgili gibi mi olmuştuk? Bu iyi değildi, hatta Aybüke'nin o saçma fotoğrafı neden attığını da açıklıyordu.

Bahar'ın adını duymamla birlikte Senem, "Onunla konuşmadım ama bir nevi benim düşüncelerimi başka şekilde dile getirdi," diye devam ettiğinde daha fazlasını öğrenmek için onu susturmadan dinledim.

"Siz bugün kimya dersindeyken Demir'in telefonu titredi. Bahar'la ikisi hemen önümde oturdukları için ben de eğilip gelen mesajın ne olduğuna baktım. Tamam, biraz dikizlemiş olabilirim ama ne yapayım, merak ettim. Sonra da seninle Oğuz'un fotoğrafını gördüm ve bayağı yakındınız. Fotoğrafın üstünde bir şeyler yazıyordu ama o kadarını okuyamadım. O fotoğrafın neden Demir'e gönderildiğini de anlamadım ama Bahar aynen şöyle dedi: *Oğuz bu kez de kafayı Nisa'ya taktı.*"

Yüzümü avuç içlerimle kapatıp ovalarken, saçlarımı diplerinden yolmak istedim. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Aybüke yanıltmamıştı. Hemen yetiştirmişti çektiği o saçma fotoğrafı Demir'e. Belki de amacı sadece onun görmesiydi ama sonra fikrini değiştirip diğerlerinin de bu saçmalığa inanmasında fayda

olacağını düşünmüş olmalıydı. Zehir gi
yaymak için türlü şeytanlıklar kurguluyo
diye bahsederken kendimi çok kötü his
benimle uğraşması her geçen gün daha

Senem gözlerimin içine cevap bekl
dikkatimi tekrar ona verdim.

"Yok öyle bir şey. Oğuz sadece fazla kc
sınıftaki herkese karşı öyle. Bugün sen de

İnandırıcı olmaya çalışsam da onu ikn
fakat başka şekilde durumu nasıl özetley

"Ben yine de senden hoşlandığını d
ağzımı itiraz etmek için açtım ama bize a
lenen Esma teyzeyi duyduğumda konuşı
odadan çıktım. Yoksa Senem'in dilinder

Merdivenlerden Senem'le birlikte yarı
benim korkumdan faydalanmış ve galip
mizi gören Devrim amca ve Esma teyze
bulduğunu, buzların eridiğini anlamış
rek bizi kollarının arasına aldılar.

Ben Esma teyzenin koluna girerken,
nın koluna girmiş, birlikte arka bahçe k
tık. Zaten iki adımlık yoldu Gürsoyların

Kaldırım kenarında Impala'yı gözler
rastlamadım. Belki evin garajına koymuş
akşam Demir'in evde olmamasını dilediı
girip ardından da evin dış kapısına ulaştı
bizi girişte beklediğini gördüm. Suat Be

"Hoş geldiniz," diye şakıyarak, tü
bana sarıldı Meltem Hanım. Hemen ark
Senem'le tanışıp tokalaşırken ben de gö
inceledim. Aslında amacım onun burad
mekti ama birkaç çalışan dışında kimse
serpilmişti. *Evde değildi.*

"Hemen yemeğe geçelim mi? Eminin
diğinde Meltem Hanım herkes onu ona

koluma girerek bizi yemek masasına doğru sürüklemeye başladığında evi daha yakından inceleme şansı yakaladım.

Büyük oturma salonundaki her şey en modern şekilde dekore edilmişti. Gri, deri koltuklar ve beyaz duvardaki gri işlemeler salona farklı bir hava katıyordu. Yemek masası oturma odasının en uç köşesine düşerken cam vitrinin içindeki fotoğraflar dikkatimi çekti. Meltem Hanım'ın kollarından çıkarak o tarafa doğru ilerledim.

Suat Bey'in mezuniyet fotoğrafının hemen yanında, Meltem Hanım beyaz önlüğüyle melek gibi duruyordu. Fotoğrafları biraz daha incelerken küçük bir çocuğun gülümsemesi dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Bisikletin gidonlarını sıkı sıkı tutuyor, annesi ise arkasından destek oluyordu. Bir elim cam vitrinin içindeki fotoğrafa dokunurken o kırışan yanaklar ve kısılan gözlerin hiç değişmediğini düşündüm. Alaycı bakışlar yerine hep böyle gülmeliydi aslında.

Ha? Ne düşünüyordum böyle? Kesinlikle akıl sağlımı falan kaybediyor olmalıydım. Kendimi sarsarak yemek masasına doğru yürümeye devam ettiğimde Meltem Hanım'ın meraklı bakışlarına yakalandım. Oğlunun fotoğrafına sırıtarak baktığımı fark etmiş olmalıydı.

Senem'in yanındaki boş sandalyeye otururken üzerimdeki keskin bakışlara aldırmadan önümdeki çatala uzandım. Meltem Hanım masayı resmen donatmıştı. Demir'in evde olmamasının verdiği rahatlıkla önümdeki yeşil fasulyeyi iştahla mideme indirmeye başladım.

Yemek boyunca Meltem Hanım'dan daha genç bir kadın sürekli bize hizmet edip durdu. Genç kadına her teşekkür ettiğimde tabağımı daha da çok dolduruyordu. Senem'le yemek dolu tabaklarımızı süpürürken Esma teyze ve Meltem Hanım birkaç sabah programından bahsediyor, Devrim amca ve Suat Bey ise bugün okulda duyduğum Fenerbahçe-Galatasaray derbisini konuşuyorlardı.

"Yeni hayatınıza alışabildiniz mi kızlar?" diye sorduğunda Suat Bey, Senem'e cevap vermesi için işaret ettim çünkü ben ağzımdaki ekmek parçası yüzünden konuşabileceğimi düşünmüyordum.

"Alışmaya çalışıyoruz ama şimdilik her şey gayet iyi."

"Sizler güçlü kızlarsınız. Eminim, üstesinden gelirsiniz," diyerek övgülerini bize yolladığında teşekkür edercesine başımı salladım

Suat Bey'e. Onunla tanıştığım ilk andaki etki kendini tekr
teriyordu. En az eşi kadar samimi biriydi.

Meltem Hanım yemek boyunca bize küçük tavsiyelerde
nurken hep bir kız çocuğuna sahip olmak istediğini ama
hiç mümkün olmayacağını söylemişti. Nedenini sorduğum
çok genç yaşında rahminin alındığını öğrenmiştim. Bu yüzd
dın doğum uzmanı olmak istemiş. Bebekleri eline aldığı an d
nın onunla bir bütün olduğunu, içinin kıpırdadığını dile getir
Senem bu konuyla pek ilgilenmemiş ya da bize eşlik etmemi
kat bende durumlar farklıydı. Günlerdir aklımı kurcalayan
nun cevabını bulmuştum. *Demir sahiden evlatlıktı.* Düşünce
Gökçe'nin söylediklerini doğrularken oldukça yüksek sesle
ran biri sadece benim değil, herkesin dikkatini dağıtmıştı.

"Anne! Anne! Anne neredesin?"

En olmadık zamanda Demir eve teşrif etmişti. Hangi ara
diğini bilmiyordum ama borazan gibi çıkan sesi tüm evi a
kaldırmıştı.

"Ben şu sıpaya bir bakayım," diyerek Meltem Hanım m
dan kalkarken Suat Bey'in ise suratı düşmüştü. Demir ulusa
leniş yapar gibi bağırdığından adamın keyfi kaçmıştı ama ya
da değildi. Hemen yanımda oturan Senem de yüzünü ekşitmi

"Ne bağırıyorsun Demir? Misafirlerimiz var, sesini kıs biraz."

Meltem Hanım evin koridoruna çıkmasına rağmen sesler h
kulağımıza geliyordu.

"Eşofmanlarımı bulamıyorum."

Klasik erkek çocuğu diye içimden geçirdim çünkü Must
da ne zaman bir eşyasını kaybetse ya da bulamasa soluğu Sev
Hanım'ın yanında alırdı.

"Aysun, makineye atmıştır."

"Hepsini mi attı, anne?"

Demir'in sesi gitgide yükselirken, annesine bu şekilde bağı
ması sinirlerimi bozdu. *Azıcık kibarlıktan kimse ölmezdi, değil mi ke*
yavrusu?

"Ne bileyim ben, Demir? Bakarım birazdan. Aç mısın?"

İşte ana yüreği. Demir gibi sığır bir oğlu olsa da yine de aç olu
olmadığını merak ediyordu.

"Değilim, gidiyorum ben."

"Nereye?"

"Evime."

"Bir şeyler atıştırsaydın."

"Gerek yok."

Aralarındaki konuşma bitmiş olacaktı ki sesler birden kesildi. Meltem Hanım tekrar yemek masasına dönerken Demir de hızla koridordan geçmişti ama aradan birkaç saniye geçmeden geri adım atarak bizim bulunduğumuz tarafa gözlerini dikti. Göz göze geldiğimiz an yüzündeki şaşkınlık sırıtışa dönmüş ve elindeki spor çantayı yere bırakmıştı.

"Bana misafirlerimizin Devrim amcalar olduğunu neden söylemedin anneciğim?" diyerek yemek masasına doğru gelirken, doğrudan Devrim amcanın yanına giderek kucaklaştılar. Devrim amcanın Demir'i sevdiğinden haberim vardı. Birkaç kez akşam yemeğinde ondan bahsederken bunu dile getirmişti.

Meltem Hanım, "Sormadın ki oğlum," diye söylendiğinde Demir, Devrim amcanın yanında uzaklaşarak tam karşımdaki boş sandalyeyi çekti ve sırıtarak masaya oturdu. *Hay aksi! Sen gitmiyor muydun?*

"Aysun abla, bana da bir tabak getirir misin? Bugün buradayım."

Tane tane, direkt bana bakarak konuşmuştu.

Aysun abla dediği genç kadın ona bir tabak getirirken, bize de tatlı servisi yapmıştı. Fakat bu şekilde, o tam karşımdayken önümdeki muhallebiyi yiyebileceğimi zannetmiyordum. Demir'e kaçamak bir bakış atarken üstüne siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş olduğunu fark ettim. Onu okul dışında günlük haliyle ilk kez görüyordum. *Tabii karşılaştığımız ilk geceyi saymazsak.*

Senem de en az benim kadar onun varlığından rahatsız olsa da pek aldırmayarak tatlısını yiyordu. Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

"Ben de tam kızlara okulun nasıl gittiğini sormuştum, araya başka konuşmalar girdi," diyerek masadaki sessizliği bozup tekrar konuştuğunda Suat Bey, Demir de çatalını tabağına bırakarak boğazını temizledi.

"Senem'le aynı sınıftayız. Edebiyatta kimseye pabuç bırakmıyor."

Senem'den övgüyle bahsederken sarışının yanağına bir kızar
lık hapsoldu. *Ah, hadi ama Senem! Kendini iki küçük kelimeyle hem*
koyuverme! Elime soğuk su bardağını alıp kuruyan boğazımı temi
lemek istediğimde tekrar bana baktı. Sıra bana gelmişti anlaşıla

"Ama Nisa'yı bilmiyorum. O sayısalcı. Belki kimyada iyid
Değil mi, Nisa?"

Elimdeki bardak neredeyse masaya düşerken su da boğazım
kalıyordu. Burnumdan çıkan suyu önümdeki peçeteyle temizl
ken hiç çekinmeden masanın altından dizine vurdum. Yüzün
acı çektiğini gösteren bir ifade belirse de belli etmedi. Hemen
nımda oturan Senem ise kıkırdamaya başladığında bacağına do
çimdik attım. *Bir de halime gülüyor muydu yani?*

Laboratuvarda olanları ve eline ulaşan fotoğrafı yüzüme
çekinmeden vurduğunda boğazımdaki gıcıklığa bir son verme
çalıştım. *Bu da neydi şimdi? Çocuklar gibi laf mı sokacaktı?*

"Aslında matematikte iyiyim," diyerek konuşmaya çalıştığım
Suat Bey anladığını belirticesine başını salladı ama oğlunun yap
dengesizlikten dolayı da bir bana, bir de ona baktı. Meltem Han
ise sanki bir şeylerin farkındaymış gibi Senem'e eşlik ederek sır

Demir, tekrar yemeğine dönerken içimden, *"Boğazında kalır,*
şallah," diye geçirmeden edemedim. Bu yaptığını yanına koyma
caktım. Bir şekilde onunla hesaplaşmamız gerekecekti.

"Bahar da yaklaşıyor Esma. Bir ara kızları alıp bir şeyler
palım mı?"

Meltem Hanım kibarlığını konuşturarak konuyu değiştirir
Esma teyze gibi olmamasını umdum. Malum o alışverişte de d
kursu konusunda da ne kadar dediğim dedik biri olduğunu
termişti. Eğer Meltem Hanım da onun gibiyse bu planlardan
uzak tutabilirlerdi.

"Aslında hanımlar, benim çok daha iyi bir fikrim var. Ne
yarın hep birlikte çiftliğe gitmiyoruz? Sonuçta hafta sonu, pik
yapar, geceyi de orada geçiririz."

Suat Bey hangi çiftlikten bahsediyordu bilmiyorum ama
piknik işinden hiç hoşlanmamıştım. Aslında biraz temiz hava
mak iyi gelebilirdi ama bunu yalnız başımayken gerçekleştirm
tercih ederdim.

Devrim amca ortaya atılarak, "Babanların at çiftliğine mi?" diye sorduğunda, *"Hayır, o çiftlik değil!"* demek istedim.

"Evet, geçen yıl da gitmiştik. Zaten babam da arayıp atları bir kontrol etmem gerektiğini söylüyordu. Görevliler pek ilgilenmiyormuş galiba."

Devrim amcanın önemli işlerinin çıkmasını istedim yoksa bu çiftlik işi gerçeğe dönüşecek ve ben kükreyen kedi yavrusuyla aynı ortamda koca bir gece geçirmek zorunda kalacaktım.

"Harika olur! Ben yarın izinliyim. Sen de durumlar ne âlemde Devrim?" diye sorarken Meltem Hanım, durumların hiç de iyi olmamasını diledim. *Lütfen Devrim amca! Beni, bizi kurtarsa kurtarsa senin mesleki önceliğin kurtarır.*

Devrim amca cep telefonunu çıkarıp bir şeylere baktıktan sonra gülümseyerek iki elini de havaya kaldırdı. Anlaşılan ajandasını kontrol etmişti.

"İzinliyim," dediğinde tüm umutlarım da yerle bir olmuştu.

"Öyleyse yarın çiftliğe gidiyoruz," diye mırıldanırken Suat Bey, bu piknik işi tam anlamıyla doğrulanmıştı. Hemen karşımda oturan oğluna dönüp, "Sen de gelecek misin Demir?" diye sorduğunda ise hâlâ bir umudumun olmasını arzu ettim. Bir işi ya da planı olmasını hatta bizimle gelmeyeceğini söylemesini istiyordum fakat o beni hiç de yanıltmayarak ellerini çıtlatıp oturduğu sandalyeye daha da yaslandı. Alayla sırıttığında ise bunun zaten ne anlama geldiğini anlamıştım.

"Tabii ki de geliyorum baba. Temiz havayı kaçırır mıyım hiç?"

Senin temiz havan batsın Demir!

16. BÖLÜM

Çocukken değil pikniğe, parka gittiğimi bile hatırlamıyordu Sevda Hanım bu konuda her zaman fazla dikkatli ve korum davranırdı. O dönemde yetimhanedekiler yaşlarına bakmadan çıp gitmeye meyilliydi. Bunlara ben de dâhildim tabii. Senem hay tıma girmeden önce birkaç başarısız deneyimim bile olmuştu. Ar başaramamış, kendimi dört duvarın içinde hapsedilmiş halde b muştum. Bu yüzden Sevda Hanım'dan çok ceza almışlığım var

Yine de bahar ayları geldiğinde yetimhanenin bahçesi en az cuk parkı kadar şenlikli olurdu. Sırf biz mutlu olalım diye eşini alıp her hafta sonu mangal yapar tüm çocukları sevindirirdi Sev Hanım. Hatta her şey sahici görünsün diye bahar aylarında o ta zeminleri yok ettirir, yerini sahte olan çimlerle doldururdu. Boşu hepimizin annesi, ablası ya da teyzesi olmamıştı. O koskoca bir nın çatlamayan tek duvarıydı belki de. Onca çocuğun umut ışı sığındığı tek dal parçasıydı.

Şimdi geriye dönüp baktığımda o sahte çimlerin üstünde ç lak ayaklarımla koşuşturduğum günleri ne çok özlüyordum. Elir tutuşturulan dürüm ekmekleri nasıl iştahla yediğimi, plastik b daklardan içtiğim kolaları daha dün yaşamışım gibi hatırlıyordu Yeniden çocuk olup o günlere dönmeyi diledim. Ancak o zam hayata siyah bakan gözlerim gökkuşağının ışıltısını fark edebilir

Arkamda bıraktığım o puslu hayatın üzerinden koca bir geçmişti ama önüme altın tepside sunulan bu yeni hayatın get diklerini hâlâ elimin tersiyle itiyordum. Her defasında, *"Burası nın evin değil. Onlar da gerçek ailen değil,"* diye hatırlatsam da k dime ne duygularım, ne de davranışlarım benimle birlikte hare ediyordu. Vücudumun her bir tarafı kendi bağımsızlığını ilan mıştı ve ben hangisine ayak uyduracağımı gerçekten bilmiyordu Kimse fark etmiyordu belki ama aslında değişen kişi bendim bu da daha çok bana verilmek istenen bir mesaj gibiydi.

Dün akşamki yemekten sonra Senem ve ben Gürsoyların evi pek durmadık. Demir'in evde olması ikimizi de tedirgin eder

ödevleri bahane edip erken ayrıldık. Biz eve erken gelmiş olabilirdik ama alınan kararlarda hiçbir değişiklik olmamıştı. Şu anda içinde oturduğum Gürsoylara ait siyah Mercedes de bunun en büyük kanıtıydı.

Dün gece yatmadan önce çiftlik için eşyaları hazırlamış, Devrim amcanın arabasına yüklemiştik ama sabahın erken saatlerinde yola çıktıktan kısa bir süre sonra Esma teyze yardıma muhtaç insanlar için hazırladığı paketleri unuttuğunu söyleyerek eve geri dönmek istemişti. Devrim amca da onun bu düşünceli tavrını takdir edip eve döneceğini söylediğinde ben ve Senem'i Suat Bey'in arabasına bırakmak istedi. Fakat Senem telefonunu unuttuğunu bahane ederek tekrar Devrim amcalarla evin yolunu tutarken ben de onlarla gitmek istemiştim ama Esma teyze, Meltem Hanım'ın yardıma ihtiyacı olacağını söyleyerek benim onlarla kalmam konusunda diretmişti. Meltem Hanım'ın bir başına her şeyi yetiştiremeyeceğini düşündüğümden araba değişikliği yapmak zorunda kalmıştım ama bu Demir'le aynı arabada olduğum anlamına gelmiyordu. Malum beyefendimiz ısrarla kendi arabasıyla gelmek istediğini söylemişti. Hatta sabahın erken saatlerinde sırf babasıyla bu konudan dolayı tartışmak zorunda bile kalmıştı.

Çiftlik yolu uzundu ama geçtiğimiz köyleri ya da dere kenarlarını izlemek keyifliydi. Yetimhaneden kalkıp Yalova'ya yerleşmek dışında hiç yolculuk yapmamıştım, dolayısıyla şu anda bu manzaranın tadını çıkarmak bana çok iyi geliyordu. Yol boyunca sadece yetimhanedeki eski yaşantımı düşünmemiştim elbette. Daha derine inmiş ve yaşadığım koca bir ayı gözden geçirmiştim. Hayatımdaki birçok şey değişiyordu ve ben önüne geçemiyordum. Önceden sahip olduğum dostlar sadece Senem ve Mustafa'yla sınırlı kalırken, şimdi onlar dışında da arkadaşlarım vardı. Gökçe vardı, Can vardı, Oğuz vardı ve hatta Bahar bile benimle arkadaş olmak istiyordu. Onlar bu alışmak istemediğim hayatta varlıklarıyla beni bir hayli zorluyorlardı ama asıl büyük sorun onlar değildi.

Senem, civcivim... Onunla aramızdaki ilişki her geçen gün daha da değişiyordu. Yanlış anlaşılmalardan doğan büyük sorunlarımız vardı artık. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Bir yanım her şeyi ona anlatmak isterken diğer yanım çenemi kapalı tutmamı ve arkadaşımın bana olan bakışlarını değiştirmemem gerektiğini

söylüyordu. On iki yıl boyunca aynı odayı paylaşırken değil kavga etmek, tartışmazken bile, girdiğimiz hayat bunu bizden çalmıştı. Büyük bir vazo gibiydik sanki. Yere düşmüştük ama henüz parçalanmamıştık. Çatlamış olan kısmı sadece bantlamış ve akan delikteki suya rağmen çiçekleri beslemeye devam etmiştik ama vazo bir kez daha düşerse, şansı o zaman yaver gitmeyebilirdi. O zaman geriye kalan parçalar başkalarının canının yanmasına neden olurdu.

Bir ay, sadece bir ay... Güneşin bulutların ardına saklandığı, her günü parçalı bulutlu geçirdiğim bir ay. Kısa bir süre gibi görünse de aslında hiç de öyle değildi. Keşke sorunlarım sadece Senem'den ibaret olsaydı. Dikiz aynasından arkamızdan gelen siyah Impala'ya göz gezdirdiğimde, Demir'in bulutlu, soğuk havaya rağmen sırf havalı görünmek için güneş gözlüğü taktığını ve bir de yetmiyormuş gibi üstüne arabasının tavanını indirdiğini gördüm. *Donacaktı da haberi yoktu.*

Her defasında kapağını aralayıp ardından hızla kapattığım gizemli kutudan gözlerimi ayırırken ona karşı neler hissettiğimi anlamaya çalıştım ama başarılı olamadım. Yaptığı en küçük harekete bile sinir olurken, her defasında yine ona çekilmeme anlam veremiyordum. Soğuk ve sıcağın arasındaki o ılık havayı yakalayamıyordum ona karşı. Dengemi bozuyor, sürekli aklımı karıştırıyordu. Sanki başka birine dönüşüyordum onun yanında. İçimdeki dürtüler kuduruyor, patlamak için hep onu buluyordu.

Can'dan, Batuhan'dan, Emre'den ve hatta Oğuz'dan bile gözlerimi kaçırmazken ona baktığımda her şey tersine dönüyordu. Dünyam tersine dönüyordu. Çakıl taşlarına takılıp düşecekmiş gibi oluyordum onu aklıma her getirdiğimde.

"Etraf çok güzel değil mi? Ben de bayılırım izlemeye. Nedense insana garip bir hüznü tattırıyor."

Meltem Hanım ön koltuktan arkasını dönüp bana baktığında gözlerimi pencereden ayırdım.

"Aslında uyumayı tercih edenlerdenim ama bugün kendime söz vermişim gibi hissediyorum."

Yalan da sayılmazdı. Uykuma çok çabuk yenik düşerdim hatta şu an bilmem kaçıncı rüyayı görmem gerekiyordu ama dinçtim ve yolları izlemek daha cazip geliyordu.

"Aynı Demir gibisin desene," dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. *Onunla birbirimize benzediğimizi hayal dahi edemiyordum.* Gözlerimi tekrar pencereye doğrulttuğumda Meltem Hanım aklımı karıştıracak başka bir soru sordu.

"Oğlumla aranız nasıl, Nisa?" *Aslında oğlunuzla aram hiç de iyi değil çünkü kendisi dangalağın hatta sığırın önde gideni.*

"Pek konuşmuyoruz," diyerek iç sesimi duymazdan geldim. Gerçi yalan da söylememiştim. Demir'le gerçekten konuşmuyorduk yani ben ondan kaçmak için her fırsatı değerlendiriyordum. Ayrıca sınıflarımız da farklıydı.

"Neden?" diye merakla sordu Meltem Hanım. *Çünkü oğlunuz bana yiyecekmiş gibi bakıyor.*

"Sınıflarımız farklı ve yan yana gelmiyoruz."

Meltem Hanım'ın konuyu daha fazla uzatmasını istemiyordum ama gözleri peşimi bırakmayacağını söylüyordu.

"Bizim eşek sıpası bir şey mi yaptı yoksa? Dün akşam yemekte de bir imada bulundu sanki."

İçimdeki ses Acun Ilıcalı gibi, *"Yok artık!"* diye bağırırken yanaklarıma bir sıcaklık hapsoldu. Dün akşamki bakışlarından sezmiştim biraz zaten aramızda yaşananları gördüğünü.

"Meltem, önüne döner misin?" diyerek sorduğunda Suat Bey, ses tonu oldukça kaba çıkmıştı ama Meltem Hanım dediğini yapmayarak benimle konuşmaya devam etti.

"Affedersin kuzum. Bu sizin meseleniz tabii. Burnumu sokmamalıyım ama bizim sıpanın bazen ne yapacağı hiç belli olmuyor." *Bir anne ancak bu kadar iyi yorumlayabilirdi oğlunu.*

"Meltem, önüne dön, dedim."

"Ayy, iyi tamam! Alt tarafı sohbet etmeye çalışıyordum."

Suat Bey'in talimatlarıyla Meltem Hanım önüne döndüğünde kendimi suçlu hissettim. Benden ötürü ona kızılmasına gönlüm el vermediği için doğrularak omzuna dokundum.

"Merak etmeyin Meltem teyze. Demir hiçbir şey yapmadı. Dedim ya sınıflarımız farklı ve yan yana gelmiyoruz. O kadar." Meltem Hanım elimi okşarken ona teyze dediğim için gönlünü aldığımı düşündüm.

O sırada Suat Bey bir kavşaktan dönüp, arkası büyük bir manlığa bakan iki katlı ahşap evin tam karşısında arabayı d durdu. Anlaşılan yolun sonuna gelmiştik.

Arabadan inip temiz havayla buluştuğumda gözlerimi kap tarak derin derin içime çektim serinliği. Suat Bey arabanın bag jını açarken Demir de Impala'yı bir kenara park ederek yanımı geldi. Suat Bey'e yardım edip bagajdaki eşyaları Safranbolu e lerini anımsatan çiftlik evine taşırken, ben de onlara eşlik ettim

Elime birkaç torbayı alıp Meltem teyzeyi takip ederek eve gi diğimde, evin içinin de en az dışı kadar ferah olduğunu fark ettin Demir, girişteki şömineyi yakmak için uğraşırken ben de elimdek torbaları mutfağa bıraktım. Dolaplar, masalar, hatta etraftaki sar dalyeler bile ahşaptı.

Suat Bey çiftlik görevlileriyle konuşmak için yanımızdan ay rıldığında, Meltem teyzenin yanına yaklaşarak torbaların içindek sebze ve meyveleri mutfak tezgâhına çıkardım. Fişini henüz taktığ buzdolabına içecekleri yerleştirirken göz ucuyla hem bana, hem d şömineyle uğraşan oğluna baktı.

"Demir, Nisa'ya etrafı gezdirsene oğlum," dediğinde elimde kilerle oyalanmayı sürdürdüm. *Onunla bir şeyler yapmak istediğim de nereden çıkarmıştı?* Demir eline almış olduğu birkaç odun parça sını, şöminedeki harladığı ateşe attıktan sonra yanımıza yaklaştı.

"Size yardım edeyim. Sonra hep beraber gezeriz," diye karşı çıktığımda, Meltem teyze buzdolabını kapatarak yanıma geldi ve elimdeki domatesleri alarak tezgâha bıraktı.

"Ben başımın çaresine bakarım. Olmadı Suat'ı çağırırım. Hem hava serinler sonra. Hadi, gidin siz."

Meltem teyzeye beni oğluyla göndermemesi için yalvaran bakışlar attığımda bu kez de, "Hadi Demir! Götürsene kızı," diyerek oğlunun üstüne gitmişti. İstemeyerek de olsa ona döndüğümde başıyla gitmemiz gerektiğini işaret etti.

Evden çıktıktan sonra onun arkasında yürümeyi tercih etmiştim çünkü yan yanayken her şey istemediğim şekilde gerçekleşiyordu. O önde, ben de arkada ilerlerken atların bulunduğu ahıra geldiğimizde önden geçmem için kapıyı araladı. Aramızdaki sessizliği hâlâ korurken ahıra girdim.

Fark ettiğim ilk şey içeriyi kaplamış olan gübre ve saman kokusuydu. Kokudan rahatsız olsam da atların her birinde tek tek gözlerimi gezdirdim. Hepsi birbirinden güzeldi. Ağır adımlarla ahırda ilerlerken, atlardan beyaz olanı bulunduğum tarafa doğru başını uzatmıştı. Elime saman parçaları alarak ona yaklaşmış ve başını okşamıştım. Elimdeki samanları da yediğinde insanı sakinleştirecek kadar tatlı bir ses çıkarmıştı.

"Onun ismi Ada Yasemini. Dedem özel olarak Büyükada'dan getirtmişti."

Konuşmasıyla varlığını hissettiğimde atın başını tekrar okşadım. Böylesine güzel bir ata da ancak böyle güzel bir isim yakışırdı.

Ahırda neredeyse onun üzerinde at bulunuyordu ama her birini tek tek sevemeyeceğim için içlerinden en çok gözüme çarpanın yanına doğru ilerledim. Büyük beyaz beneklere sahip koyu kahverengi bir attı.

"Onun adı Huysuz. Yanına yaklaşırken dikkatli ol derim çünkü adı gibi kendisi de huysuz," diye devam edip yanına yaklaşmaya başladığım atı da tanıtırken yine hiçbir şey demedim. Korkarak da olsa başını okşadığımda aslında hiç de huysuz olmadığını anladım. Demir'e imalı bir şekilde bakarken, atın aslında kimin için huysuzlandığını görmek mümkündü.

"Pek konuşkan değiliz galiba," dediğinde onunla bu dar alanda olmak beni rahatsız ettiği için yanından hızla uzaklaşıp kendimi dışarı attım. Arkamdan geldiğini bilsem de çiftliğin diğer tarafına doğru yürümeye devam ettim.

"Madem atlardan konuşmak istemiyorsun, ben de konuşacağın bir konu bulayım o zaman. Okula gelen o çocuk sevgilin miydi? Bu yüzden mi bana tokat attın?"

Hızlı hızlı yürürken birden durdum. Derin bir nefes aldım önce. Serbest bıraktığım ellerim yumruk şeklini alırken, uzun zamandır içimde biriktirdiğim o havai fişek ruhum ateşe tutuşup patladı. Ona dönüp gözlerindeki alayı gördüğümde artık tahammül noktamın son bulduğunu anladım. Adımlarımı ağır ağır ona doğru atmaya başladım.

"Sana ne Demir?" derken oldukça sakin yaklaşmış olsam da aslında burnumdan soluyordum. "Okula gelen çocuktan sana ne?"

diye devam ettiğimde ses tonumu biraz daha yükseltmiş, onu da omuzlarından ittirmiştim.

Sendeledi ama düşmedi.

"Benden sana ne? Ya, senin benimle ne alıp veremediğin var? Ne istiyorsun benden? Neden yanında olmam için ısrar ediyorsun? Neden sürekli gözlerini üzerime bön bön dikiyorsun? Neden bana imada bulunuyorsun? Ne istiyorsun benden, ne?"

Artık sakin, o her şeyi içine atan kız değildim, aksine avaz avaz bağırıyordum. Üzerine doğru yürümeye devam edip omuzlarından sarstığım her an gözleri daha da açıldı. Benden böyle bir patlama beklemiyordu. İşin tuhaf yanı ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum ama o kadar sabrımı taşırmıştı ki artık dayanacak gücüm de kalmamıştı.

Belki de biriktirdiğim öfkeden dolayı böyleydim. Belki de Senem'le arama girip bize bir uçurum oluşturduğu için ya da kısaca her şeyin sorumlusu olduğu içindi tüm bu öfkem. İçimde biriktirdiklerimi kustuktan sonra arkamı dönüp yürümeye başladım. Bu onun için yeterliydi ama beni durmak zorunda bırakan da yine onun sözleri oldu.

"Özür dilerim! Tamam mı?"

Duyduklarımla ona döndüğümde iki elini de havaya kaldırmıştı. Pişman ve mahcup görünüyordu ama ilgimi çeken bu değildi. *Benden özür mü dilemişti?*

"Her şey için, parti gecesinde olanlar için özür dilerim. Saçmaydı. İğrenç, tiksindirici bir davranıştı, kabul ediyorum ama neden yaptığımı, neden sana bir şerefsiz gibi yaklaştığımı bilmiyorum ve üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Ayakta durabilmem için kendime gelmem gerekiyordu. Kendime gelmem içinse yakınımda bulduğum kayalıklardan birine yaslanıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Gönüllü müsün, derken pek de öyle görünmüyordun," dediğimde onu küçümser gibi konuşmuştum ama yaptığı hatanın farkında olduğu için sadece başını sallayıp yanıma yaklaştı ve benim gibi kayalıklara sırtını yasladı.

"Sadece bana karşı olan bu tutumunu anlamıyorum. Seni çözmek istiyorum Nisa ama sen her defasında önüme taş koyuyorsun."

"Ama ben beni çözmeni istemiyorum!" diye haykırdığımda söylediğim şeyin gerçekliğini tarttım. *İstemiyor muydum sahiden? Kimi kandırıyordum? Elbette istiyordum.* Gözlerini kaçırarak başını öne eğdiğinde hiç yapmamam gereken bir şey yapıp, "Aynısı senin için de geçerli," diye fısıldadım. Açık kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Hakkımda bir şeyler mi bilmek istiyorsun?"

Gözlerindeki ışığı fark ettiğimde neden böyle bir şey yaptığımı anlamadım, sanırım taşları yerine oturtabilmem için bana bir fırsat sunmuştu. Konunun başka bir noktaya varacağını biliyordum ama umurumda değildi. Onunla ilgili gerçeği öğrenmek istiyordum.

"Evlatlık mısın, Demir?"

Suratı düştüğünde söylediğim kelimelerden hoşlanmadığını anlamıştım. Belki de pat diye sormam yanlıştı ama içim içimi kemirirken bu fırsatı kaçıramazdım.

"Gökçe mi söyledi?" diye mırıldandığında başımı, *hayır* dercesine salladım. Tabii ki inanmadı. "Biliyordu çünkü," diye devam ettiğinde ise aklım karışmıştı. Gökçe bana bunun sadece dedikodudan ibaret olduğunu söylemişti ama Demir ise bildiğini söylüyordu. *Pekâlâ, kim doğru, kim yalan söylüyordu?*

"O sadece dedikodu olduğundan bahsetti. Parçaları birleştiren taraf ben oldum," dediğimde anladığını belirtircesine başını salladı ama hemen sorumu cevaplamadı. Aksine gözlerini kaçırdı, saçlarını eliyle dağıttı ve tekrar gözlerimin içine odaklandı.

"Evet, evlatlığım."

Eğer bir kayalığa yaslanmıyor olsaydım itirafı karşısında yere kapaklanırdım.

"Ne zamandan beri?" *Artık sus Nisa! Öğreneceğini öğrendin, daha neden insanların yaralarını deşiyorsun?*

"Bebeklikten beri. Gerçek annem beni dünyaya getirirken ölmüş."

Bu, bir annenin evladını yetimhaneye bırakmasından daha kötüydü. En azından ben umutla her gün pencere kenarında onun geri geleceğini hayal ederdim ama Demir için bu imkânsızdı.

"Peki ya baban?"

Biraz önce volkan gibi patlayan kızdan, şimdi eser yoktu. Sadece daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Neden böyle olduğunu anlamalıydım yoksa onu çözemezdim.

"Kim olduğundan haberim bile yok. Belki bir ayyaştır, belki de şimdiki babamdan çok daha zengindir ama umurumda değil."

"Yani onların hayatına gözlerini açtığın ilk andan itibaren girdin. Öyle mi?" Gülümsedi ama ben o gülümsemenin içindeki, hüzne dair her bir kırıntıyı hissettim.

"Öyle de denilebilir."

"O zaman, neden bu kadar tutarsızsın? Neden elindeki hayatın kıymetini bilmiyorsun?"

Söylediklerimde dibine kadar haklı olduğumu biliyordu ama gözlerimin içine sanki hiç de öyle değilmişim gibi bakıyordu.

"Beni tanımadan konuşuyorsun Nisa." *Ah, öyle mi? Fakat bilmediği küçük bir ayrıntıyı ona hatırlatmam gerekecekti.*

"Sen de beni tanımadan yanında istiyorsun," diye meydan okuduğumda gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi ki dudaklarının arasından nida tınısının koptuğunu bile duydum.

"Tutarsız olduğumu nereden çıkardın?"

Gözlerini kısarak yaslandığı kayalıklardan kalkıp tam karşımda dikildi. Sorduğu sorunun cevabını elbette biliyordum. Meltem teyzeyle dün gece dışında pek atıştığını görmesem de babasıyla sürekli bir tartışma içindeydi. Sürekli buna şahit oluyordum.

"Babanla sürekli kavga ediyorsun. Buna bizzat şahit oldum."

Gözlerini daha da kısarak yanıma yaklaştı ve başıma geçirdiğim bereye aldırmadan saçlarımın ucuyla oynamaya başladı.

"*Bornozlum,*" diye mırıldandığında eline vurup omuzlarından ittirdim. Şu önemli konuşmanın içine bile bir cıvıklık karıştırıyordu. Yaşadığım o rezilliği yüzüme vurmaktan hiç çekinmeyecekti.

"Ya, sen biraz önce özür dilememiş miydin?"

İki elini de pes edercesine havaya kaldırdığında benden biraz da olsa uzaklaşmıştı. Omuzlarını dikleştirerek kendini konuşmaya hazırladı.

"Pekâlâ, sen yaşadıklarımdan ve yaptıklarımdan dolayı tutarsız biri olduğumu düşünebilirsin ama değilim Nisa. Eğer sen ya da Sezen gibi, bir ailenin sonradan parçası olup bu halimle davranıyor

olsaydım sana hak verirdim. Fakat ben gözlerimi açar açmaz onların hayatına girdim. Emeklemeyi, yürümeyi bilmeden, anne, baba kelimeleri dudaklarımdan dökülmeden önce. Her ne kadar sadece manevi olsalar da onlar beni öz evlatları gibi büyüttüler. Ben de onları öz anne ve babam gibi gördüm. Geçimimi sağladılar ve hatta en iyi okullara gönderdiler. Eğer bunu öğrenmeseydim belki de bana hiç söylemeyeceklerdi. Tutarsız biri olduğumu düşünüyorsun ama sen de biliyorsun her ailede tartışmalar olur. Bu yüzden her ailenin içinde kedi köpek gibi birbirini yiyen birileri var. Babamla ben de böyleyiz işte."

Çok konuşmuştu ama her şeyi de bir çırpıda en ince ayrıntısına kadar söylemişti. İtiraf etmek istemesem de haklıydı.

"Eğer benim yerimde sen olsaydın belki de tıpkı kurduğun cümledeki gibi tutarsız biri olurdun. Ya da Damla'ya benzerdin," diye devam ettiğinde, bir elim kulak mememe giderken dudaklarımdan bir öpücük sesi çıkmış ve tahta bulamadığım için Demir'in kafasına vurmak zorunda kalmıştım. *Odundan bir farkı yoktu sonuçta.*

"Aman Allah korusun!" dediğimde kahkaha attı ama ikimiz de onun bu konuda da haklı olduğunu biliyorduk. İçine girdiğimiz hayatı ben elimin tersiyle itiyor olabilirdim ama Senem koşarak açıyordu önüne sunulan her bir kapıyı.

"Peki, nasıl öğrendin?" *Daha neyi bilmek istiyorsun Nisa? Neden susup artık çeneni kapatmıyorsun?*

"On ikinci yaş günümdü. İkisi de benim için parti hazırlamış, ilkokul arkadaşlarımın neredeyse hepsini çağırmışlardı. Bahçede çocuklarla koştururken bir bağırış sesi duyup eve girdim. O zamanlarda çok sık kavga ederlerdi. Babam sürekli anneme bir konuda kızardı ama ne olduğunu hiç anlamazdım. Bir köşeye geçtim, sessizce dinledim. Babam, *O çocuğu sen istedin. Ben değil! Her şeyine de sen katlanmak zorundasın,* diye bağırmıştı. Annem ne kadar ağlamış olsa da babam onu salonun ortasında bırakıp gitmişti. Sonra da öğrendim işte gerçeği."

Bir anlığına Demir'e sarılmamak için kendimi zor tuttum. Her ne kadar aptal, serseri olsa da aslında yaralıydı. Annesi tarafından sevilen, babası tarafından ise hiç istenilmeyen çocuktu. Suat Bey'e karşı oluşan tüm sempatim duyduklarımla yerle bir olurken,

Demir'in omzuna dokundum. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum, sadece dokunmak istedim sanki yaralarına merhem sürmek ister gibi.

"Biliyor musun Nisa? Ben ilk defa birine karşı bu kadar çok açılabildim. Benim diğer sersemler de biliyor ama onların yanında böyle değilim. Sen... Çok farklısın." Gözlerimi kırpıştırırken ne diyeceğimi bilemedim.

"Gidelim mi? Meltem teyzenin yardıma ihtiyacı vardır," diyerek yaslandığım kayalıktan kalkıp yürümeye başladığımda Demir kolumdan tutarak beni ona doğru çevirdi.

"Sen sorularının cevaplarını aldın. Ben de alamaz mıyım? Öyle bir şansım yok mu?"

Gözlerim kolumu tutan ellerine uzandığında aniden kendini geri çekti. Bu kadar bilgiden sonra ona bu hakkı tanımalıydım. Devam etmesi için başımı salladığımda, "Okula gelen o çocuk," diye konuşmaya başladı. Başa sarmıştık ama önünü kesecektim. *Önce okuldakiler, sonra Gökçe ve Oğuz, şimdi de Demir...*

"Mustafa benim sevgilim falan değil. Yetimhaneden çok yakın bir arkadaşım. O gün sadece beni değil, Senem'i de görmeye geldi ama sarışın ortalıklarda olmadığı için benimle görmek zorunda kaldınız."

Sırıtarak başını sallarken omuzlarını düşürdü. Sanki vermiş olduğum cevaptan dolayı rahatlamış görünüyordu.

"Yani erkek arkadaşın falan yok mu?"

"Saçmalama istersen Demir. Yetimhanede büyüdüm ben. Ne erkek arkadaşı?"

Orman tarafına doğru yürümeye başladığımda Demir de bana yetişerek eşlik etti.

"Neden, erkek kıtlığı mı vardı? Hem okula da gittin. Eminim peşinde koşan birileri olmuştur."

Ona Ahmet'ten bahsetmek gibi bir niyetim yoktu ama madem o bana bu kadar açılmıştı ben de ona asıl sırrımı söyleyebilirdim.

"Her kızın ilk aşkı, ilk kahramanı babasıdır Demir. Ben babamın kim olduğunu, nasıl birine benzediğini bile bilmiyorum. Şu an nerede, yaşıyor mu? Haberim bile yok. Babasını sevme şansı

yakalayamayan bir genç kız, nasıl bir başkasını sevebilir? Nasıl bir başkasının elini güvenerek tutabilir ki?"

Ağladığımı bile fark etmezken başparmağı yanağıma dokunduğunda ürperdim. Esen rüzgâr da onun dokunuşuna eşlik ederken gözlerimi kapadım.

"Sana sormam gereken başka bir şey daha var ama nasıl soracağımı bilmiyorum," dediğinde elini yüzümden çekerek geri çekildi. Bakışları yaramazlık yapmış bir çocuğu anımsatıyordu.

"Ne oldu?" diye sorduğumda, bu sefer bakışları ormanla benim aramda gidip geldi.

"Oğuz'la bir iddiaya girdik." *Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Asıl soru, bunun benimle ne alakası vardı?*

"Ne iddiası?"

Saçma sapan, çocukça bir oyun olmasını umuyordum. Aksi halde hem Oğuz, hem de Demir ellerimin mucizevî yumruğuyla karşılaşabilirlerdi.

"Yarın gece şehrin çıkışındaki otobanda yarış var."

Kaşlarım havaya kalkarken Demir de konuşmaya hız kesmeden devam etti. Sanki ne kadar çabuk söylerse, bu durumdan o kadar hızlı kurtulacağını düşünüyordu.

"Araba yarışı ve Oğuz iki yıldır bunun içinde. Yarışa benim de katılmamı istedi ama ben daha önce hiç böyle şeylere elimi sürmedim."

Durumu özetlerken aralarındaki tokalaşmayı hatırladım. *Yoksa o ateşkesin nedeni bu haber miydi?*

"Öyleyse ona katılmayacağını söyleseydin," diyerek akıl vermeye çalıştım ama pek de umursuyormuş gibi görünmedi.

"İşler öyle gitmedi. Oğuz damarıma bastı ve ben de katılacağımı söyledim."

Demir bana anlatıyordu anlatmasına ama hâlâ bunun benimle ne alakası olduğunu çözemiyordum.

"Peki, bunun benimle ne alakası var?"

"Çok alakası var çünkü yarışlara seni de götüreceğimi söyledim."

Kendime hâkim olamayarak omzuna doğru oldukça sert bir darbe indirdim. *Bu kadarı da fazlaydı!*

"Manyak mısın sen Demir? Ben ne anlarım yarıştan?"

"Zaten sen değil, ben yarışacağım Nisa. Sen sadece seyirci kalacaksın."

"Hayatta olmaz! Burada seninle iki laf ettim diye beni o saçma oyunlarınıza dâhil edemezsin. Oğuz'un da pazartesi günü okulda canına okuyacağımı iletirsen sevinirim."

Omzundan iterek eve doğru hızlı hızlı yürümeye başladığımda karşıma geçip önümü kesti.

"Arabamı istiyor be Nisa! O külüstür bana dedemden hediye. Yarışı kazansam da kaybetsem de sen olmadığın sürece arabamı alacağını söyledi."

Sesindeki vurgu daha çok yalvarır gibiydi ama yine de bunu yapmayacaktım.

"Hayır!"

"Lütfen!"

"Siz manyaksınız! Hatta tescilli manyaklardansınız. Daha yaşınız kaç sizin ya? Hangi ara aldın ehliyeti de böyle saçma şeylerin içine kurbağa gibi zıplıyorsun?"

Gerçekten sorduğum soruların cevabını bilmek istiyordum. *Ne zaman ehliyeti almıştı? Oğuz nasıl olur da iki yıldır bu saçmalığın içinde yer alabilirdi?*

"Kurbağalar prense dönüşüyor yalnız," diyerek şirinlik yapmaya çalıştığında iki elimi de havada yumruk yaparak dişlerimi sıktım.

"Demir!"

Bir kedi gibi üzerine tıslադığımda geri çekilmek zorunda kaldı.

"Aldık işte bir ara. Yaşım da on sekiz bu arada."

Biraz düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, "Kafiyeli oldu sanki," diyerek şirinliklerine devam etti ama sevimli hareketlerinin benim üzerimde pek de etkisi olmadığının henüz farkında değildi.

"Hayır, seninle gelmeyeceğim," dediğimde kolumu sertçe tutarak gözlerini benimkilere kilitledi.

"Sana ihtiyacım var Nisa. Lütfen, gel benimle. Söz veriyorum, ne istersen yapacağım."

Gözlerindeki endişe ve çaresizliği gördüğümde gerçekten bana ihtiyacı olduğunu anladım. *Peki, sözünde duracak mıydı? Ne istersem yapacak mıydı?* Bunu test edip öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Bir şartla seninle gelirim."

"Ne istersen yapacağım."

"Benden uzak duracaksın. Eğer yarışlara gelirsem benden uzak duracaksın. Şartım bu."

"Ne?" diye fısıldadığında sözlerimden dolayı afallamış ve geri çekilmişti. Oysa bana başka çare bırakmamıştı.

Demir gizemli bir kapalı kutu olabilirdi ama ben onu açıp keşfetmek için henüz hazır değildim ve hiçbir zaman da o anı yakalayamayacaktım. Eğer ona yakın olursam her defasında daha çok bilgi öğrenmek isteyecek, onu tanımak için tutuşacaktım. Aramızda geçen son dakikalardan sonra bunun farkına daha iyi varmıştım. Onun yanında bambaşka birine dönüşüyordum. Önce bomba gibi patlıyor ama sonrasında yaralanmış gibi kenara çekiliyordum.

"Beni yanında istemekten vazgeçeceksin. Okulda bana bakmayacaksın. İki yabancıymışız gibi davranacağız. Kısaca benden uzak duracaksın işte. Eğer bunları kabul edersen..."

"Boş versene! Arabamı kaybederim daha iyi," diyerek sözümü kesti. Bu kez o bana sırtını dönmüş bir şekilde yürümeye başladığında kolundan tutup onu durdurdum.

"Gerçekten merak ediyorum Nisa. Seni bu kadar korkutan ne? Neden senden uzak durmamı bu kadar çok istiyorsun?" *Korkuyorum çünkü seni tanımaya başladığımda her şey daha kötü olacak. Korkuyorum çünkü Senem'i kaybedemem. Sihrine bir kez kapılırsam kendimi senden alamam.*

"Sadece böyle istiyorum diye."

Sorularını kısa bir cevapla kestirip attığımda öfkeyle bana baktı ve ben yerin dibine girmek istedim.

"Yani şartın bu, öyle mi?"

"Öyle."

"Telefonunu ver o halde," dediğinde ne demek istediğini anlamadım. *Neden telefonumu istiyordu ki?* "Yarın gece birbirimize nasıl ulaşacağız Nisa? Telefonunu ver de numaramı kaydedeyim."

Üzerimdeki montun cebinden telefonumu çıkarıp ona uzatı
ken bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmemiştim. Telefonum
elimden öyle bir almıştı ki bir an neredeyse yere fırlatacağını bi
düşünmüştüm. Tuş kilidini açıp ekrana baktığında gördüğü ma
zaradan dolayı başımı gökyüzüne diktim.

"Allah aşkına, bu adamda ne buluyorsunuz? Gerçekten mer
ediyorum," diyerek telefon ekranını gözüme soktuğunda duda
larımı ısırdım.

"Jamie Dornan'dan bahsettiğini biliyorsun, değil mi? Hani ş
dünyanın sekizinci harikasından," diyerek alayla mırıldandığım
boşta kalan elini öyle bir sıktı ki korkmadım desem yalan olur

"Hay ben onun... Geçmişini, geleceğini... Hatta tüm sülalesini.

"Hop hop! Yavaş!"

Küfretmesine mani olmak için araya girdiğimde gözlerini
virip tekrar telefonun ekranına odaklandı. Yani hiç de kusura b
mamalıydı. *Hayaller Jamie Dornan olabilirdi ama hayatlar Demir g
sığırlardı. Biz ne yapalım? Kader!*

Telefon numarasını kaydedip aynı zamanda da benim bir tü
ezberleyemediğim numaramı almak için kendi telefonunu çaldır
Söylenerek telefonu elime tutuşturduktan sonra ceketinin yaka
rını kaldırıp arkasını dönerek koşar gibi yanımdan uzaklaştı.
lefon ekranımda gördüğü adam alt tarafı ünlü bir oyuncuydu,
bunun için tavır yapmayacaktı, değil mi?

"Nereye gidiyorsun be?" diyerek arkasından bağırdığımda b
dönüp bakmadı. Sadece aynı şekilde seslenerek cevap verip uzakla

"Aklımı toparlamam lazım. Yoksa bana keçileri kaçırtacaksı

Demir, ormana doğru gittiğinde ben de ahşap eve dönm
Meltem teyzeye hazırlıklarında yardım etmiştim. Elimden gel
ğince her bir işin ucundan tutmuş hatta salatayı bile ben yapm
tım. Birlikte vakit geçirirken Suat Bey de hem çiftlik görevlileri
konuşup daha duyarlı davranmaları gerektiğini söylemiş, hem
mangal ateşini yakmıştı.

Saatler akşam vaktini bulmadan Devrim amcalar da çiftliğe
lince hep beraber akşam yemeğine oturmuştuk fakat Demir h
ortalıklarda yoktu. Saatler geçmiş, yemek masası toplanmıştı a
o bir türlü dönüp geri gelmemişti.

Devrim amca ve Suat Bey koyu bir sohbete dalıp kahvelerini yudumlarken, Esma teyze ve Meltem teyze onlara eşlik ediyorlardı. Senem şöminenin yanındaki büyük mindere oturmuş, geldiğinden beri telefonuyla oynuyordu, o kadar canım sıkkındı ki yine de ona tek bir laf etmedim.

Dayanamayıp Meltem teyzeye, gizlice mutfakta Demir'in nerelere kaybolduğunu sorduğumda endişelenmemin boşuna olduğunu söylemişti. Anlattığı kadarıyla oğlu her çiftliğe geldiğinde gizlice gezintiye çıkar, sonra gecenin bir vaktinde eve dönermiş. Ama bilmiyordu ki bu kez sorun bendim. Onu fena kızdırmıştım. İlk önce konuşup dertlerini dinlemiş, ardından da sanki kıçına tekmeyi basar gibi, *"Benden uzak duracaksın,"* diye diretmiştim. Oysa o, arabasını bile gözden çıkaracağını söylemişti. *Sahi bunu yapacak kadar aptal mıydı?* O külüstür servet değerindeydi ve üstelik hediyeydi. *Nasıl bu kadar düşüncesizce hareket edebilirdi?*

İçerideki muhabbete eşlik edemediğim gibi Senem'le de konuşmamayı tercih ediyordum çünkü geldiğinden bu yana bana sürekli Demir'i soruyor, onunla konuşması gerektiğini söylüyordu. Hiç akıllanmayacaktı. Hiç peşini bırakmayacaktı.

"Nisa, biz yatıyoruz kuzum," diye seslendiğinde Meltem teyze, gözlerimi yıldızlardan ayırarak ona çevirdim.

Saatlerdir dışarıdaki salıncakta bir battaniyeye sarılarak oturuyordum. Şehirde onlara hasret kaldığım için bu gece hepsini aklımdaki karmaşıklarla selamlıyordum. O kadar dalıp gitmiştim ki gıcırdayan kapının sesini bile Meltem teyzenin dışarı çıkmasıyla fark etmiştim.

"İyi geceler, Meltem teyze," dediğimde çoktan üstüne geceliklerini giymiş olduğunu gördüm. Anlaşılan sadece o değil, diğerleri de yatacaktı. Battaniyenin arasına bıraktığım telefonu çıkarıp ışığını açtığımda saatin bayağı geç olduğunu gördüm.

"Eğer uykun hâlâ gelmezse televizyonun yanındaki vitrinde film dvdleri var. Onları izleyebilirsin."

Meltem teyze sevecenlikle bana gülümserken başımı tamam dercesine salladım. Kapıyı hafif aralık bırakarak içeri girdiğinde ben de telefonumun kilit ekranını açıp rehbere girdim.

İsminin yanına bir de kalp yerleştirmişti aptal. Hatta Demir değil de, *Demir'im* diye kaydetmişti adını. Kalbi kaldırıp adın düzelttikten sonra elim arama tuşuna gitti. *Onu aramalı mıyd* Benim yüzümden ortalıktan kaybolmuştu. Belki de arayıp tin çok geç olduğunu ve eve dönmesi gerektiğini söylemeliyd Arama tuşuna parmaklarım dokunacakken hiç istemeyeceğim şey oldu, telefonun şarj uyarı ışığı yanıp söndü ve ekran kara *Bundan âlâ işaret olamazdı sanırım.*

Telefonu cebime sıkıştırarak oturduğum salıncaktan kalkıp taniyeyi de iyice üstüme geçirdim. Aralık olan kapıdan içeri meden önce son bir kez daha arkamdaki karanlık ormana bak ama ona ait küçük bir iz bile yoktu.

İçeri girdiğimde hâlâ yanmakta olan şömineden dolayı etra sıcacık olduğunu fark ettim. Üstümdeki battaniyeyi koltuğa bıra rak Meltem teyzenin bahsettiği vitrine doğru ilerledim ve dvdle arkasında yazan açıklamaları tek tek incelemeye başladım. Hiç dikkatimi çekmezken, aralarında adı en uzun olan filmi avuc mun içine aldım. *Gökyüzünden Üç Metre Yukarı: Aşka Yükseliş.* A da en az dvdnin üstündeki görseller kadar ilgimi çektiğinde fil paketinden çıkarıp dvd oynatıcının içine yerleştirdim. Televizyo açıp kumandaları da elime aldıktan sonra battaniyeyi üzerime kip koltuğa oturdum ve filmi başlattım.

Yaklaşık yarım saatten daha fazla bir süre boyunca filmi izlem tim ve gerçekten keyif almıştım. Tipik iyi kız, kötü oğlan senary larına benziyordu ama aynı zamanda farklı bir tarafı da vardı. Ba her ne kadar Hache'den kaçmak için çabaladıysa da başarılı olam mış ve kendini tam da nefret ettiği adama âşık olurken bulmuşt

Film bir parti sahnesine geçiş yaparken evin ahşap kapısı cırdayarak açılmıştı. Oturduğum yerden korkuyla kalkıp kapı doğru ilerlediğimde onunla karşılaşmış ve artık eve döndüğü iç rahatlamıştım.

"Uyumamışsın."

"Uyku tutmadı."

"Beni mi merak ettin?"

"Hayır!" diye çemkirdiğimde bana aldırmadan ayakkabılarını çıkardı. "Belki," diyerek fısıldadığımda ise eğildiği yerden göz ucuyla bana baktı.

"Neredeydin bu saate kadar?"

Sorduğum soruya cevap vermek yerine oturma odasına geçip televizyonun ekranına baktı.

"Ormanda dolaştım, sonra da komşumuz Vedat amcayla verandada oturduk biraz. Çay ikram edince kıramadım, yanında kaldım."

Önünden geçip filme dönmek için koltuğa oturduğumda o da hemen yanıma yerleşip masadaki kutusunu ellerinin arasına aldı.

"Demek *Aşka Yükseliş'i* izliyorsun? Güzel filmdir ama sonu acıklı bitiyor."

Filmin sonunu söylediği için ona kızmak istesem de dikkatimi dağıtan asıl şey omzuma atmış olduğu kolu olmuştu.

"En çok bunun adı dikkatimi çekti."

"Sonu kötü bitmese, dediğim gibi güzel film aslında. Hache çok piç, değil mi? Adı da bir tuhaf, Hatice gibi."

Elindeki dvd kutusunu koltuğun kenarına atarken bana iyice yaklaşmış ve göz kırpmıştı. Bense hâlâ yapmış olduğu espriye gülüyordum.

"Yakışıklı çocuk ama," dediğimde *tabi tabi* dercesine başını salladı.

"O adam kaç yaşında haberin var mı senin?" diye sorarken yanımdan kalkmıştı.

"Pek de merak etmiyorum."

Demir mutfağa doğru ilerleyip dolap kapaklarını açtığında ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama birkaç dakika oyalandıktan sonra elindeki büyük plastik kâseyle geri döndüğünde şaşırarak ona bakmıştım. *Mısırı da nereden bulmuştu şimdi?*

"Mısırsız film izlenir mi hiç?" diye sorduğunda elindeki büyük kâseyi kucağıma bırakmış, sonra da hemen yanıma oturup kolunu tekrar omzuma atmıştı. İştahla önümdeki mısırdan alıp ağzına atarken öğle vakti tartıştığım o çocuğun nereye kaybolduğunu düşündüm. Sanki yanımda bambaşka biri oturuyordu.

Filme odaklanmak istiyordum ama bu kadar yakınımdayken imkânsızdı. Her bir hareketini ezberlemek ister gibi gözlerimi ondan alamıyordum. Göz ucuyla filme bakmak istediğimde

ise utancımdan başımı öne eğmek zorunda kaldım. Öpüşme sahnelerinde utanmak gibi bir huyum yoktu ama o, bu kadar dibimdeyken televizyona bakamıyordum. Utangaçlığımı kenara bırakıp filme döndüğümde başrol karakterleri de birbirini öpmekle meşguldü. Hatta çevrelerindeki kalabalığa aldırmadan yapıyorlardı bunu. Ve o an... İlk defa bu duygunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Aslında düşünüldüğünde dudakların birbirine temas etmesi o kadar da sağlıklı bir hareket sayılmazdı ama şu an onun yanında otururken bunu düşünmeyi bile göz ardı etmiştim. Öpüşmenin değil de Demir'i öpmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Dudaklarının kırmızılığı bir kızı kıskandıracak türdendi ve bunun nedeni sadece yediği bol tuzlu mısır değildi. Gözlerimi kaçırmak istediğimde onun karamel gözlerine yakalandım. Kucağımdaki kâseyi alıp koltuğun diğer tarafına ağır hareketlerle bıraktığında korkarak geri çekildim ama o bana yaklaşmayı sürdürdü. Yüzüme değil, doğrudan dudaklarıma bakıyordu. Yanıma gitgide sokulurken sanki bir diğer atağını bekliyormuşum gibi gözlerimi kapadım. Yanağı yanağıma değdiğinde bütün vücudumu saran yangın felâket gibiydi.

"Aslında ben bu filmden bayağı sıkıldım. Eminim televizyonda daha güzel programlar vardır."

Koltuğun uç köşesine atmış olduğum kumandayı eline alıp biraz önceki pozisyonuna geçtiğinde ağzım açık bir şekilde onu izliyordum. *Kahretsin! Ben biraz önce ne düşünmüş ve ne yapmıştım? Bir de üstüne bunu açık açık belli etmiştim. Allah belamı versin! Hatta Allah beni kahretsin!*

Ona gözlerimi diktiğimde yüzündeki o muzip sırıtış her şeyi planladığını söylüyordu. Dönüp sanki alay eder gibi göz kırptığında ise bunu bilerek yaptığını gayet iyi bir şekilde belli etmişti. *Eh, ben sana bunu ödetmez miyim be Demir?*

"Ver be kumandayı!" diyerek üstüne atlayıp elindeki kumandayı almak istediğimde kendini geri çekerek kumandayı elinde sallamaya başladı.

"Filme bakacağım ben! Eğer kapatırsan kafanı koparırım Demir!"

Elindeki kumandayı almak istedikçe o farklı hamleler yapıyor ve benden bir şekilde uzaklaştırıyordu.

"Filmin devamında çok ayıp şeyler oluyor güzelim. Yaşın tutmaz senin," diyerek yüzüme doğru konuştuğunda o güzel suratına bir tane daha patlamamak için kendimi zor tuttum.

Oyuncu, alaylı tavırları beni sinirlendirirken onu çekiştiriyor, kumandayı almak için elimden geleni yapıyordum fakat öyle ani bir hareket yaptım ki üzerimdeki battaniyeye dolanıp yere düştüm. İşin kötü tarafı ise kazağının yakalarından tutmuş olduğum Demir'i de benimle birlikte sürükledim. Nefes nefese kalmış bir şekilde birbirimizin gözlerine odaklandığımızda Demir bileklerimi kavrayarak doğruldu ama hemen üzerimden kalkmadı.

"Şu uzak durma meselesinde ciddi miydin?"

Bu sorunun şu anki vaziyetimizle ne alakası olduğunu bilmesem de sadece evet dercesine başımı salladım. Nefes nefeseydim ve şu anda konuşacak gücüm yoktu.

"Öyleyse sadece bir kez," diye fısıldayarak bana eğildiğinde hamlesine kendimi hazırlamak için gözlerimi kapattım. *Bunu istiyordum. İlk öpücüğümü Demir Gürsoy'un vermesini istiyordum.* Vücudumdaki tüm o titremeyi, karnıma saplanan sancıları görmezden gelmek istedim ama olmadı, aksine bu kez çok daha fazlasıydı.

"Demir? Sen mi geldin?"

Aniden duyduğum sesle gözlerimi araladığımda dudaklarıma uzanan dudaklar da kendini geri çekmek zorunda kalmıştı.

"Ulan! Ben de şans olsaydı zaten..."

Demir üstümden hızla kalkarken kavradığı bileklerimden destek alarak beni de ayağa kaldırdı ama değişen hiçbir şey olmadı.

Yerdeki battaniyeyi hızla toplayıp koltuğun üzerine bıraktıktan sonra dağılmış olan saçlarımı düzenledim. Tam da o sırada Meltem teyze merdivenlerden geceliğiyle birlikte inip yanımıza ulaştı.

"Demir, sen mi geldin oğlum?" diyerek sorusunu tekrarladığı sırada gözlerini devirerek saçlarını dağıttı.

"Yok anneciğim. Hâlâ dışarıdayım," diyerek kendisini en az benim kadar merak eden annesiyle dalga geçtiğinde bastırdığım duyguları kenara bırakıp kafasına doğru bir tane geçirdim. Bu çocuk en azından birilerine, zorla da olsa saygılı olmayı öğrenecekti.

"Ne vuruyorsun be?" diye sızlandığı sırada Meltem teyze de sanki tiyatro çeviriyormuşuz gibi bizi izliyordu.

"Terbiyeli ol azıcık."

"Aranızdaki atışma bittiyse artık yataklara. Yarın sabah erken gideceğiz. Devrim'in ani bir ameliyatı çıktı."

Aslında planda yarın akşam gitmek vardı ama doktor amcamızın hastaları bu piknik faslından daha önemliydi.

Meltem teyze merdivenlerden ahşap evin diğer katına çıkarken ben de onu takip ettim. Bize hazırlamış olduğu yataklar da ikinci kattaydı. Senem'le kaldığımız odaya girdiğimde yanan odun sobasından dolayı kendimi şanslı hissettim çünkü bedenimin titremesi henüz durmamıştı.

Cebimdeki kapalı telefonu şarja taktığım sırada gözlerim onun sarı saçlarına odaklandı ve pişmanlık tüm vücudumu yılan gibi sarıp sarmaladı. Eğer Meltem teyze biraz daha geç kalsaydı Demir ve ben neredeyse öpüşecektik. En yakın arkadaşımın hoşlandığı çocuğu öpmüş olacaktım. *Bu bir kâbus olmalıydı! Bunu nasıl isterdim? Bunun için nasıl yanıp tutuşurdum?*

Yüzümü tırmalamak hatta saçlarımı yolmak isterken, sehpanın üzerine bırakmış olduğum cep telefonu şarjın dolmaya başladığını haber veren bir ses çıkardı. Telefonu komple açıp ekranı kilitleyerek yorganın altına girdiğimde yaşadığım saçmalıkları unutmak için gözlerimi kapadım. Tam o sırada bir titreme sesi duyduğumda, sehpanın üzerine uzanıp korka korka telefonu elime aldım. Ekranda gördüğüm ismin üstüne basıp WhatsApp kısmını açtığımda ondan gelen mesajı yutkunarak okudum.

Demir: Birincisi, şu uzak durma meselesinde ciddi olduğunu düşünmüyorum. Sen ciddi olsan bile dudakların ve gözlerin başka dilde konuşuyor. İkincisi, yarın gece için kendine bir bahane bulman gerek çünkü yarışlar bayağı geç bir saatte. Ve üçüncüsü bornozlum, başladığım hiçbir işi yarım bırakmam. Biraz önce yaşadığımız dakikaların en yakın zamanda devamını getirmek için sabırsızlanıyorum. İyi geceler. ;)

17. BÖLÜM

Hani tuhaf bir his kaplar içinizi. Bir şey ya yaşanmıştır ya da yaşanmamıştır fakat akıl sağlığınız sizinle öyle bir oyun oynar ki o anın gerçekliğinden şüphe edersiniz. Aklınıza sürekli aynı soruları getirir durursunuz. *Sahiden yaşandı mı bu? Gerçekten böyle bir şey oldu mu?* Sorular düşüncelerinizi öyle bir çıkmaza sokar ki ne gözünüze bir damla uyku girer, ne de yemek yiyebilirsiniz. Kurt düşmüştür bir kere içinize, oradan çıkarana dek de rahatlıkla başınızı yastığa yaslayamazsınız...

Telefonumun ekranına her baktığımda aynen böyle hissediyordum. Demir'in dün gece atmış olduğu o mesajın aslında hayal ürünümün bir parçası olmasını diliyordum ama ne yazık ki değildi. Dikkatimi dağıtmak, dün geceki yaşanan saçmalığı aklıma getirmemek istiyordum ama telefonu elime her aldığımda bu fikrim değişiyor, kendimi yine onu düşünürken buluyordum. Bir de sadece mesaja bakmakla kalmıyor, aynı zamanda fotoğrafının bulunduğu o küçük kutucuğu da açıyordum. Bu WhatsApp denilen mesaj uygulaması ne kadar berbat bir şeydi. Ben ondan kaçmak istedikçe önüme bilerek Demir'i sunuyormuş gibiydi.

Dün geceden bu yana yaptığım tek şey sadece bundan ibaretti. Elim de gözlerim de sürekli cep telefonumun üzerinde mekik dokuyordu. Hatta bir ara kendimi öyle kaptırmıştım ki Senem'in, *Neden sürekli telefonuna bakıyorsun?* sorusuna bile maruz kalıp hiçbir şey diyememiştim.

Çiftlik evinden döndüğümüzden bu yana herkes bir yerlere dağılmıştı sanki. Devrim amca dün izinli olmasına rağmen bugün nöbetçi doktor olarak hastanede kalacaktı. Gerçekleştirdiği ameliyat sonrası hemen hastasını bırakmak istemediğini belirtmişti. Esma teyze ise eve geldiğimizden bu yana yorgun olduğunu söyleyip akşam yemeğinden sonra da odasına çekilmişti. Muhtemelen de uyuyordu.

Senem benim odamdaki çalışma masasında edebiyat ödevini yaparken ona bakamıyordum. Baktığım her an suçluluk duygusu

hapsoluyordu yüreğime. Eğer Meltem teyze dün gece tam zamanında gelmeseydi unutulmayacak bir an yaşayacaktım. İşin kötü tarafı ise onu engelleyecek hiçbir şey yapmamıştım. Hatta o kadar istekli görünmüştüm ki resmen kendimi ona teslim etmiştim. Bir mıknatıs gibi onun zıt kutbuna çekilmiştim. Bir an ona deli gibi bağırıp çağırıyordum ama sonrasında bir şeyler oluyor ve beni yatıştırıyordu. Demir Gürsoy resmen ruh halimin frekanslarıyla oyun oynuyordu. Onunla dün gece o kadar yakınlaşmış olmak beni deli ederken ona yarışa gideceğimi bile söyleyememiştim. Aramızdaki yalanlar da, gizli kapaklı işler de her geçen gün daha da büyüyordu sanki.

"Bugün Demir'le ne konuştunuz?" diyerek odamdaki sessizliği bozduğumda Senem elindeki kalemi bırakarak bana döndü.

Bu sabah çiftlikte kaldığımız odadaki eşyaları toplarken Senem bir anda ortalıktan kaybolmuştu. Şans eseri kaldığımız oda balkonluydu ve balkona çıktığımda onun atların otladığı tarafa doğru yürüdüğünü gördüm. Dün gece sürekli Demir'le konuşmak istediğini söylemiş ve ısrarcı tavrı bu sabah da kendini göstermişti. Atlarla oradan oraya koşturan Demir'in yanına gitmiş ve nihayet aralarında, istediği o konuşma gerçekleşmişti.

"Konuşmam gerekeni," dediğinde grup mevzusunun hâlâ kapanmadığını anladım. Israrla onların içinde olmak istiyordu.

"O konu kapandı zannediyordum," derken oturmuş olduğum yataktan kalkıp pencere kenarına doğru gittim. Perdeyi hafif bi şekilde açtığımda Impala'nın, sokağın diğer tarafında olduğunu gördüm. *Bu gece de buradaydı.*

"İşin aslını öğrenmek istedim Nisa ve de öğrendim. O, Baha denilen cadı her şeyi gereğinden fazla abartıyor."

Sesindeki saldırganlık hissi kendini oldukça belli ederken, olayın Bahar'a patlamış olması canımı sıkmıştı.

"Demir sana ne dedi ki?"

"Beni gruplarında istemedikleri doğruymuş. Bu ortak kararıymış ve aynısı Damla için de geçerliymiş ama Bahar'ın bunu abartılı bir şekilde söylediğini belirtti. Ayrıca istediğim zaman onların yanına gidebileceğimi söyledi."

Demir'in ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Tam Senem her şeyi unuttu, bu takıntıdan vazgeçti diyordum ki Demir sayesinde yine her şey başa sarmıştı.

"Neden bunu ısrarla öğrenmek istedin?"

Sesim sandığımdan daha katı çıkarken, Senem oturduğu yerden kalkıp yanıma yaklaştı.

"Çünkü hâlâ içimde bir umut var Nisa." *Neden bir gün olsun beni şaşırtmıyorsun Senem?*

"Demir mevzusunun kapandığını zannediyordum."

İğneleyici bir tavırla konuştuğumun farkındaydım ama Senem'in bunu aşması gerekiyordu. Boş yere hayallere kapılmamalıydı. Yanından uzaklaşıp tekrar yatağıma oturduğumda o da pencereden dışarı bakmayı sürdürdü.

"İnan bana denedim Nisa ama olmadı. Unuttuğumu zannettim, aramızda hiçbir şeyin olmayacağını düşündüm ama sonra, onu bu sabah atın üstünde koştururken gördüğümde aslında hiçbir şeyin bitmediğini sadece kendimi kandırdığımı anladım."

Dün gece gözüme hiç uyku girmediği için bu sabah Senem'den önce ayaklanmıştım ama o sırada benden önce kalkan biri olduğunu da balkona çıktığımda fark ettim. Daha horozlar bile ötmeden Demir kendini atın üstüne bırakmıştı. Bana, adının *Huysuz* olduğunu söylediği ata binmiş ve resmen üstünde kendinden geçmişti.

"Bana kızdığını ve bunu onaylamadığını biliyorum ama ondan hoşlanıyorum Nisa. Lütfen buna saygı duy ve hiçbir şey söyleme," diye devam ettiğinde ne demem gerektiğini bilemedim. Senem'in yeşil gözleri bu konuda ciddi olduğunu belirtiyordu.

Ağzıma fermuar çekiyormuş gibi yaptığımda Senem tebessüm edip masadaki eşyaları toplamaya başladı. Sehpanın üzerine bırakmış olduğum cep telefonu titreyerek odada yankı yaparken Senem de gözlerini bana dikti. Tuş kilidini açıp WhatsApp kısmına girdiğimde gelen mesajın ondan olduğunu gördüm.

Demir: *Yarışlar gece yarısını geçtikten sonra başlıyormuş. Oğuz, geç kalmamamızı söyledi. Seni on iki olmadan önce arka kapıda bekleyeceğim.*

İçimdeki tedirginlik gitgide büyürken gecenin o saatinde evden nasıl çıkacağımı düşündüm. *Üstelik anahtarlarım bile yoktu!* Senem

merakla bana bakarken suratımın düştüğünü fark etmiş olacaktı ki ona bir şeyler söylemem gerektiğini anladım.

"Gökçe, yarınki sınava çalışıp çalışmadığımı soruyor." *Yalan üstüne yalan... Ulan Demir! Sen bana ne yaptın böyle?*

"Sınavın mı vardı? Ama sen hiç çalışmadın." *Madem yalan söylüyorsun bari tutturabileceğin bir yalan söyle Nisa.* Aslında sınavım gerçekten yoktu ama şimdilik varmış gibi yapmak zorundaydım.

"Bildiğim bir konudan olduğu için sıkıntı yok," dediğimde pek de inanmış gibi durmuyordu.

"Eh, iyi madem." Senem masada kalan son eşyalarını da aldıktan sonra, "Ben yatmaya gidiyorum. Bayağı uykum var. Sen de yat artık, yoksa sabaha zombi gibi uyanacaksın," diyerek kapı tarafına doğru ilerledi.

"İyi geceler sarışın."

"İyi geceler suratsız."

Mustafa'nın ses tonunu taklit ederek kapıdan çıktı. Birden Mustafa, şu durumumu öğrense neler olurdu diye düşünmeden edemedim. Muhtemelen sarışın canıma okusa, o da ona eşlik edip mezarımı kazmak için eline küreği alırdı.

Senem odamdan gittikten sonra dakikalar ve hatta saatler boyunca ne yapacağımı bilemedim. Elim ayağıma dolaşıyordu. Saat on ikiye yaklaşmak üzereydi ama hâlâ evden nasıl çıkacağım hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Üzerime kot pantolon ve kalın bir kazak giydikten sonra başıma da bir bere geçirdim. Ellerimin arasına almış olduğum hırkayla pencere kenarına yaklaşıp aşağıya baktığımda Demir'in, arka sokakta beni beklediğini gördüm. Evden bir şekilde çıkmak zorundaydım.

Aniden aklıma düşen bir fikirle odamdan çıkıp en aşağı kata inerek ayakkabılarımı aldım. Parmak uçlarımda bir üst kata çıktığımda mucize beni bekliyordu. Senem ve Devrim amcaların kapalı oda kapılarının yanından oldukça yavaş bir şekilde balkona doğru ilerlerken burayı ilk keşfettiğim günü hatırladım. Balkondaki merdiveni ilk gördüğümde evden kaçacak olan biri için idea bir fikir diye düşünmüştüm. *Kim derdi ki o fikri aslında benim uygulayacağımı?* Ellerim titrerken balkon kapısını yavaşça ses çıkarmadan açmaya çalıştım.

"Nisa?"

Sessizlik tüm evi kaplarken birinin adımı mırıldanmasıyla neredeyse olduğum yerde sıçrıyordum. Dönüp arkama baktığımda Zehra teyzenin gecelikleriyle ayakta dikildiğini gördüm.

"Ödümü kopardın Zehra teyze!"

Başparmağım korkudan dişlerimin arasına doğru giderken Zehra teyze de başındaki yazmayı düzelterek yanıma geldi.

"Nereye gideysun kiz gecenin bu saatinde?"

Sorusuyla balkon kapısına kendimi çivilemek isterken yutkundum ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Vallaha çok güzel soru sordun Zehra teyze."

"Neler oliy kiz? Çıldırtma beni gece gece!"

Gizli operasyonumun farkına varmış olacaktı ki o da benim gibi fısıldayarak konuştu.

"Benim bu gece dışarı çıkmam gerek."

Zehra teyzeye güveniyordum ve bu yüzden en azından ona karşı yalan söylemek istemedim.

"Kiz saatten haberin var mi senun? Hiçbir yere gidemezsun!"

Kolumdan tutup beni koridorda sürüklemeye başladığı sırada hızla kendimi geri çekip yalvaran gözlerle ona baktım.

"Birinin yardıma ihtiyacı var."

"Bu saatte ha, hiçbir yere bırakmam seni! Attırma benum Karadeniz damarimu!"

"Ya Zehra teyze, önemli bir şey olmasa vallaha da billaha da gitmem zaten."

Gözlerini bana diktiğinde anlamasını istedim.

"Kimmiş o yardıma çok muhtaç olan uşak?" diye sorduğunda iyice köşeye sıkıştığımı anladım. Ya işin aslını söyleyip bana yardım etmesini sağlayacaktım ya da Demir'i yalnız bırakmak zorunda kalacaktım.

"Demir," diyerek omuzlarımı düşürüp pes ettim. Yoksa gerçekten bırakmayacaktı beni.

"Gürsoyların uşağı Demir mi?" diyerek hayretle şakıdığında başımı sallayarak onu onayladım. Fakat yüzünde öyle bir gülümseme belirdi ki beni yanlış anladığını düşündüm.

"Kiz ben çok severum o uşağu!"

Zehra teyze bana, ben Zehra teyzeye baktım. *Aynı kişiden mi bahsediyorduk? Hani şu Gürsoyların şımarık, kendini beğenmiş, ukala oğlundan. Hani beni sürekli deli eden Demir'den. Sen nasıl seversin onu yahu!*

"Yok, yok öyle bir şey değil. Sen beni yanlış anladın."

Sanırım Zehra teyze, konuyu çok başka bir yerden anlamıştı. *Kocaya kaçtığımı falan düşünmüyordur umarım.*

"İyi, git o vakit ama bir saat sonra ha bu evde olacaksun! Tamam mı?"

Daha biraz önce beni göndermeyen kadın Demir'in adını duyunca yelkenleri suya indirmişti. *Yaşlı insanları bile etkilediğin için kendinden utanmalısın kedi yavrusu.*

"Bir tanesin sen!" diyerek yanaklarını sıkıp balkon tarafına ilerlediğimde Zehra teyze bir kez daha seslenerek beni durdurdu.

"Kiz bir dur! Herkes uyudu. Eh, ben de uyurum, bekleyemem seni. İki dakka bekle de benim anahtarları getireyum sana."

Kıvrak zekâsını hayranlıkla izledim Zehra teyzenin. Eğer bunu akıl etmeseydi eve döndüğümde geceyi bahçedeki salıncakta geçirmek zorunda kalacaktım. Peşine takılıp bir aşağı kata indiğimizde bana kendi anahtarlarını uzattı. Fakat o anahtarları uzatırken aklıma başka bir şey takıldı.

"Bundan kimseye bahsetme, olur mu Zehra teyze?" diye sorduğumda yüzümü tonton ellerinin arasına alarak sağa sola doğru salladı.

"Merak etme kara kuzum. Ağzum sıkıdur benim. Sır çıkmaz."

Boynuna sarılıp yanaklarını öptükten sonra el sallayıp evin kapısına doğru ilerledim.

Kapıyı sessizce kapatıp bahçeye çıktığımda evin çevresini gözden geçirerek arka çıkış kapısına doğru ilerledim. Kendimi evden kaçan âşık kızlar gibi hissetsem de bir an önce şu gecenin yaşanıp sonlanmasını istiyordum. Bahçe kapısını aralayıp arka sokağa çıktığımda Demir'le göz göze geldik. Yanına doğru ilerlemeye başladığımda yaslandığı arabadan çekilerek karşımda dikildi.

"Nerede kaldın?"

"Zehra teyzeye yakalandım."

"Bir şey oldu mu peki?" diye sorduğumda hızla başımı *hayır* dercesine salladım. Impala'nın ön kapısını binmem için açtığında, "Öyleyse gidelim," diye mırıldandı.

"Evet, bir an önce gidelim de şu geceyi atlatalım."

Demir'in servet değerindeki arabasına daha önce binmediğim için dikkatimi çeken ilk şey de koku olmuştu. Deri, siyah koltuklar sanki yeniymiş gibi parlıyorlardı. Normalde arabasını hep üstü açık kullanıyordu ama bu gece tavanı kapatmıştı. Halimden memnundum çünkü donarak ölmeyi istemiyordum. Gerçi acısız bir ölüm olurdu ama henüz çok gençtim.

Nereye gittiğimizi bilmediğim için yol boyunca sessizliğimi korumuştum, zaten Demir de konuşmak için can atmıyordu. Arabayı kullanırken oldukça kontrollüydü, sınırları koruyordu. Aşırı dikkatli olması ilgimi çekmişti. İlgimi çeken sadece arabayı kullanış şekli değildi. Sessizliği ve görüntüsü de bir tuhaftı bugün. Kazağının üstüne giymiş olduğu siyah deri ceketiyle film artistlerini anımsatıyordu. Bir kolumu pencereye yaslayarak onu izlemeyi sürdürürken neden bunu yaptığımı bilmiyordum. Ona yardım etmem bile akıl dışıyken, ben tüm kuralları çiğneyerek yanına gelmiştim. Evet, işte buradaydım.

"Bayağı dikkatlisin," dediğimde göz ucuyla bana bakmış ama sonra tekrar yola gözlerini dikmişti.

"Arabamı seviyorum diyelim." *Bu serveti kim sevmezdi ki?*

"Ehliyetini ne zaman aldın?" diye sorduğumda kırmızı ışığa yakalandığımız için durmuştu. Tuhaf bir şekilde onunla sohbet etmek istiyordum. Hatta yanımda hiç kapamadığı çenesini şimdi sonuna dek açabilirdi.

"Yarıyıl tatilinde ama bu külüstürü geçen yıldan beri kullanıyorum." Direksiyonu okşayışını gülümseyerek izledim.

"Sen külüstür diyorsun ama herkes imrenerek bakıyor arabana."

Yeşil ışık yandığı için tekrar hareket etmeye başlamıştık ama yüzündeki sırıtışı saklayamamıştı.

"Dedemin doğum günü hediyesi, benim için Almanya'dan özel olarak getirtmişti."

En iyi arabaların yapıldığı ülkeden getirilmiş servet değerinde bir hediyeydi bu. Bir doğum günü için daha iyisi ne olabilirdi ki?

"Babamın aksine dedemle daha iyi anlaşırım," diye devam ettiğinde bahsettiği dedesinin Suat Bey'in babası olduğunu anladım.

"Vay be!" dediğimde ben de arabanın deri koltuklarını okşuyordum. "Bu yarışlara hiç katıldın mı?"

Aslında sorunun cevabını biliyordum ama yine de sessiz kalmasını istemiyordum.

"Hayır, bu ilk olacak."

"Peki ya Oğuz?"

Oğuz'u sormamın nedeni onu sinirlendirmek değildi. Bu iddiayı ortaya atan kişi oydu ve her şey onun başının altından çıkmıştı.

"İki yıldır bunun içinde. Ehliyeti yokken bile katılırdı yarışlara."

Demir ve Oğuz'un arasında bilmediğim başka bir mesele vardı ve o mesele öyle büyüktü ki Demir'in her defasında yüzünün düşmesine neden oluyordu.

"Oğuz bizden büyük mü?"

"Senden iki, benden de bir yaş büyük," dediğinde daha da şaşırdım. Oğuz on dokuz yaşındaydı ama benimle aynı sınıftaydı. Bu işte bir tuhaflık vardı.

"Neden benimle aynı sınıfta peki?"

Çok soru sorduğumun farkındaydım ama elimde olmadan kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

"Bildiğim kadarıyla bazı sorunlarından dolayı ilk yılı tekrarlamıştı."

Demir, artık Oğuz'dan bahsetmemem için bakışlarını bana doğrulttuğunda bir nevi dediğini yaparak koltuğa yaslanıp pencereden dışarıyı izledim. Gecenin bu saatinde dışarı çıkmak beni korkuturken şehirden çıkıp otobana yaklaştığımızı bilmek ise daha da ürkmeme neden oluyordu.

"Aslında içimdeki şeytan şu an ne diyor biliyor musun?" diye sorduğunda Demir arabayı da daha yavaş kullanmaya başlamıştı. Pencereden gözlerimi ayırıp başımı ona çevirdiğimde gözlerini kısarak baktı.

"Ne diyormuş?"

Dudaklarını ısırdığında sorduğum sorudan ötürü hemen pişman oldum. Altından iyi bir şey çıkmayacaktı.

"Yarışı falan boş verip arabayı durdurmamı ve dün gece yarım kalan işimizi..."

Devam etmemesi için koluna vurdum.

"Hop hop hop! Yavaş ol! İçindeki o şeytana söyle yapıştırmayayım ağzının üstüne."

Dün gece olanları elbette benim gibi o da unutmamıştı ama en azından şu an unutmuş numarası yapabilirdi. Bedenime bir sıcaklık yayılırken ellerim yanaklarıma gitti. Tahmin ettiğim gibi sıcacıktı.

"Kızardın mı sen?"

Bir de sanki bilmiyormuş gibi konuşup daha da çok utanmama neden oluyordu. *Evet beyefendi, kızardım! Beni domatese çevirdin, sağ olasın!*

"Ne kızarması be? Patates miyim ben?"

Yaptığım benzetmeyle saçmaladığımı biliyordum ama o, halinden hiç şikâyet etmeden kahkaha atıyordu. İşin tuhaf yanı ben de ona eşlik ediyordum.

"Seninle çok işim var Nisa. Çok!"

Kelimeleri uzatarak söylerken sanki küçük bir çocuğa laf anlatırmış gibiydi. Belki de gerçekten çocukça davranıyordum.

Otobanda arabayı sürmeye devam ederken duyduğum bazı sesler irkilmeme neden oldu. Bağırış, alkış ve firen sesleriydi bunlar. Pencereden dışarıyı seyrettiğimde henüz çevremde bir şey olmadığını gördüm. Biraz sonra karşımıza çıkan tozlu yolun kenarındaki yanan meşaleleri fark ettiğimde yarış meydanına yaklaştığımızı anladım. Daha da ilerleyip arabayı durdurduğunda ise tamamıyla alana varmıştık. Etrafta düşündüğüm kadar çok insan yoktu. Toplasak belki yirmiyi geçmezdi ama arabadan inip çevreye odaklandığımda kendimi bir aksiyon filminin ortasına atlamışım gibi hissettim. Meşaleler, başlayış ve bitiş çizgileri etraftaki diğer heyecanlı gözler, lüks arabalar... Sanki herkes ve her şey bir sahneden fırlayıp burada toplanmıştı.

Dışarısı buz gibi olduğu için yanımda getirdiğim hırkayı hemen üstüme geçirdim. Demir'in nereye gittiğini bilmiyordum ama peşine takıldığımda, yalnız olmadığımızı Bahar, Emre ve Batuhan'ı gördüğümde anladım. Elbette onların da haberi vardı. Bahar bana tebessüm ederken gülümsemek istedim ama o sırada gözlerime

siyahlar içinde tanıdık bir yüz takıldığında onları bir kenara bırakıp yönümü değiştirdim. Ortaya attığı bu saçmalıktan dolayı hesap verecekti. Oğuz'a doğru gitgide yaklaşırken varlığımı fark etmedi ama omuzlarından itip neredeyse düşmesine neden olduğumda yanındaki arkadaşlarıyla birlikte bana baktı.

"Ne yapıyorsun kızım? Delirdin mi?"

Kullandığı ses tonuna aldırmadan omzuna doğru bir tane daha geçirdim.

"Asıl sen ne yaptığını zannediyorsun? Manyak mısın Oğuz? Ne diye benim üstüme iddiaya giriyorsun?"

Söylenmelerime aldırmadan gözlerini devirip arkamdan gelenlere baktı.

"Demek doğruyu söyledin Gürsoy? Hayret, şaşırttın."

Benimle değil de Demir'le konuştuğunda daha da sinirlendim.

"Sana gelince ufaklık, geleceğini bile düşünmemiştim. Hayal kırıklığına uğrattın."

Bana, tıpkı kimya laboratuvarındaki gibi hitap ettiğinde gerçekten hayal kırıklığına uğradığını sesinden anladım. Oysa ortaya bu saçmalığı atan kendisiydi ama kabak benim başıma patlamıştı. *Harika!*

"Arabasını her ne olursa olsun bensiz alacağını söylemişsin. Ne yapsaydım?"

"Tek neden bu yani, öyle mi?"

Bir kaşını havaya kaldırırken ne demek istediğini anlamadım ama bana inanmayarak bakıyordu.

"Evet!" diyerek sesimi yükselttiğimde bile o bakışlar değişmedi. Benden gerçekten böyle bir şeyi beklememişti. *Hayır, ne yapsaydım yani? Gelsem ayrı suç, gelmesem ayrı suç!*

"Her neyse, hazırlan Gürsoy. Diğer yarış bittiğinde bizi alacaklar. Görelim marifetini."

Oğuz, arkasını dönüp giderken oturacak bir yer aradım. Böylece ayakta dikilip beklemek zorunda kalmazdım.

"Bana bir yer göster de oturayım bari," diyerek arkasından seslendiğimde Oğuz kahkaha atarak bana döndü. Alt tarafı iki gün onu görmemiştim. *Hafta sonları manyaklaşıyor muydu acaba? Neden gülüyordu ki şimdi?* Gayet mantıklı bir soru sormuştum.

"Sen Demir'in yanına oturacaksın güzelim." *Benimle dalga mı geçiyordu? Buraya yarışı izlemeye gelmiştim, içine dâhil olmaya değil!*

"Ne demek Demir'in yanına oturacaksın?"

"Ne demek benim yanıma oturacak?" *Sonunda ses verdiğin için teşekkür ederim Demir, yoksa varlığını unutacaktım.*

"Yarışmanın kuralları böyle. Kimse partnersiz yarışmaz."

Oğuz kesinlikle benimle dalga geçiyordu. Bana resmen diri diri mezara gireceğimi söylüyordu. *Yahu ben televizyonda yarış izlerken bile insanlara bir şey olacak diye korkup kanalı değiştiren insanım, yarışın bir parçası olmak da ne demek? Derdi neydi bunun?*

"Bana bundan bahsetmedin."

Demir, Oğuz'un üstüne doğru yürüdüğü sırada araya girdim.

"Sen de bana bahsetmedin," diyerek topu onun üstüne fırlattığımda saçlarını dağıtarak nefesini bıraktı.

"Haberim bile yoktu Nisa!"

İlk defa bana bağırırken doğru söylediğini anladım. Biraz yanlış yoldan söylemiş olsa da üstüne gittiğim için bu tavrını görmezden geldim. Çekinerek geri geri adım atarken Oğuz'a ters ters bakmaya başladım. *Eh, ben de Nisa'ysam onun burnundan fitil fitil getirecektim.*

"Beğenmiyorsanız arabanın anahtarlarını bırakıp eve yürüyerek gidin."

Ona haddini bildirmek için ağzımı açacağım sırada benden önce başka biri davrandı.

"Bu yaptığın resmen adilik Oğuz," dediğinde Bahar sesindeki öfkeyi hissetmemek imkânsızdı. *Bu yaptığı adilik değil resmen düzenbazlıktı ya da ikisi birdendi!* Önce iddiaya giriyor, kuralları ise sonrasında söylüyordu. Demir'e sığır derken Oğuz onun resmen seviye atlamış haliydi.

"Sen karışma kıvırcık."

"Ben oturmam kimsenin yanına. Korkarım bir kere!" diye itiraz etmeye çalıştıysam da Oğuz dudaklarını büzüp Demir'in elindeki anahtarları işaret etti. "Sen bu kadar partner diye tutturuyorsun da acaba senin partnerin var mı?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırarak baktı ve bana cevabı vermiş oldu. Elbette vardı.

"Onun partneri benim Nisa."

Duyduğum tanıdık sesle arkamı döndüğümde onu burada görmeyi ummuyordum.

"Gökçe?"

Neredeyse bağırırcasına adını söylerken karşımdaki kişinin Gökçe olduğuna inanamadım. Okulda gördüğüm o sevecen, tatlı kız gitmiş yerini bambaşka biri almıştı sanki. Üstündeki kıyafetler, yüzündeki koyu makyaj arkadaşım dediğim insanı farklı biri gibi gösteriyordu bana.

"Bana bundan hiç bahsetmedin," diye devam ettiğimde mavi gözlerini kıstı.

"Benimle ilgili bir şey sorduğunu hatırlamıyorum Nisa. Kusura bakma."

Gökçe'nin sesi oldukça kızgın çıkarken çok doğru bir noktaya parmak bastığını anladım. Ona hiçbir zaman kendisinden bahsetmesini söylememiştim ve aslında sırf yalnız kalmaktan korktuğum için ona tutunmuştum.

"Yerlerinize geçseniz iyi olur. Bizim sıramız," diyerek araya girdiğinde Oğuz, yanıma yaklaşan Demir bir elini belimdeki boşluğa yerleştirdi. Oğuz'un bakışları ikimizin gözleri arasında gidip gelirken hızla kendimi geri çektim.

"Fuları kim tutacak?" diyerek elindeki bez parçasını gösterdiğinde Gökçe, durumun gerçekten film sahnelerine döneceğini anladım.

"O işi ben yaparım."

Bahar, Gökçe'nin elindeki fuları alırken herkes ona bakıyordu. Demir kaşlarını kaldırdığında, Bahar sadece başını salladı. Benim gibi duruma yabancı olan Batuhan ise öylece izledi karşısındaki senaryoyu.

"Emin misin?"

Emre'nin endişesi sesine yansırken Bahar ona değil de doğrudan Oğuz'a bakarak başını salladı. Sadece Demir ve Oğuz'un değil, aynı zamanda Oğuz ve Bahar'ın da büyük bir sorunu vardı. Bakışlarından her şey anlaşılıyordu.

Demir elini tekrar bel boşluğuma yerleştirip beni arabaya doğru sürüklediğinde Bahar da başlama çizgisinin bulunduğu tarafa gitti.

Arabaya binip kemerlerimi bağlarken gözlerim hâlâ Bahar'daydı; o oldukça soğukkanlı görünüyordu.

Direksiyon başına geçen Demir, başlama çizgisinin önüne geldiğinde durdu ve Oğuz'un gelmesini bekledi. Birkaç dakika sonra yanımızda beliren spor arabaya baktığımda hiç şansımızın olmayacağını düşündüm. Oğuz gaza basıp oldukça gür bir ses çıkarırken Demir sadece gözlerini devirip önüne döndü. Karşılık bile vermedi. Geri sayım başladığı sırada ortada yer alan Bahar elindeki fuları havaya kaldırdı. 3...2...1... Fular yere düştü ve yarış başladı.

Hani spor yapmaktan nefret edersiniz de sırf dersten iyi not alabilmek ya da zayıflamak için ısrarla koşmaya devam edersiniz ya ve koştuğunuz her saniye daha da nefes nefese kalırsınız. *Hah! İşte aynen öyle hissediyordum.* Pimim çekilmiş bir halde nefes nefese kalmıştım. Korkudan gözlerimi kapattığım için görebildiğim tek şey karanlıktı. Ellerim, ayaklarım titriyor, tozlu yolun üstünde hızla ilerleyen arabadan ötürü koltuğun içine yapışacakmışım gibi hissediyordum. Hiçbir şey beni sakinleştirmiyordu. Korku her yerdeydi ve Demir her gaza bastığında daha da çoğalıyordu. Gözlerimi aralayıp pencereden dışarı baktığımda kendimi koşan bir vampire benzettim. Demir ve Oğuz öyle hızlı sürüyorlardı ki neredeyse başa baş mücadele ediyorlardı hatta Demir birkaç santim de olsa öndeydi. Her şey o kadar hızlı hareket ediyordu ki buna daha ne kadar dayanabileceğimi kestiremiyordum. Ağaçlar hızlıydı, yol kenarındaki direkler hızlıydı hatta yolun üstündeki çizgiler bile sanki arabanın hareketiyle yok oluyordu. Oğuz, altındaki spor arabaya güveniyor olabilirdi ama bu külüstürün canının o kadar dayanaklı olacağını düşünmüyordum. Ve artık dayanamadım. Demir ve Oğuz birbirine iyice yaklaşıp neredeyse arabaları birbirlerine sürtecekleri sırada gözlerimi tekrar kapayıp avazım çıktığı kadar bağırdım. Deri koltuğu ellerimle sıkarken tırnaklarımın zarar verip vermeyeceğini düşünmedim bile. Tek düşündüğüm korku ve adrenalindi. Arkama daha da çok yaslanıp koltuğa iyice gömüldüğüm sırada hiç tahmin etmeyeceğim bir şey gerçekleşti ve her şey bir anda durdu. Ağaçlar, yol kenarındaki direkler ve hatta çizgiler bile hareket etmiyordu şimdi çünkü Demir durmuştu. Direksiyona doğru başını bir sağa, bir sola sallarken nefes nefeseydi.

"Bunu yapmayacağım," dediğinde hızla kapısını açıp kendini dışarı attı. Bir anda ne olduğunu kavrayamazken hemen arkasından ben de indim.

"Demir ne oluyor?"

"Bunu yapmayacağım Nisa. Yarıştan vazgeçiyorum."

Ciddi olmadığını düşünsem de aslında çok ciddi olduğunu korkuyla bakan gözlerinden anladım. *Fakat bunu neden şimdi yapıyordu?* Oğuz'la neredeyse başa baş gidiyordu, kazanabilirdi. *Neden vazgeçiyordu?*

"Ne demek yarıştan vazgeçiyorum?"

Hava buz gibi olduğu için kollarımı sıvazlayarak ona yaklaştım.

"Korkuyorsun Nisa! Ellerin, bacakların titriyor. Biraz daha gaza bassam belki de altına yapacaksın."

Soğuk havaya rağmen utancımdan kızaran yüzüme mani olamadım. Ne yani, sırf korkuyorum diye mi vazgeçecekti?

"Her kız böyle bir saçmalıktan korkar Demir." Sesim titrek çıkarken, "Hem bu nasıl senin için bir ilkse, benim için de öyle. Hadi bin şu arabaya. Yoksa arabanı kaybedeceksin," diye devam ettim. Kendisine alınan bu güzel hediyeyi kaybetmesine gönlüm el vermezdi. Yanıma yaklaştı, gözlerimin içine bakıp yüzünü sıvazladı.

"Sorun da bu ya zaten!" diye bağırdığında korkarak yerimde sıçradım. Bana ikinci kez bağırıyordu. Ani bir hareketle kollarımı sert bir şekilde tutmaya başladı. Canımı acıtıyordu. "Araba kimin umurunda? Ben yarışı değil, seni kazanmak istiyorum."

Kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi atarken Demir'in gözleri benimkileri delip geçti ve kollarımı bıraktı. "Çünkü... Çünküsü yok işte. Bir şeyler oluyor ama ben sensiz çözemiyorum. Yapamıyorum Nisa, olmuyor."

Sesi yalvarırcasına çıkarken geriye doğru bir adım atıp arabaya yaslandım.

"Demir, bu konuda anlaşmıştık," dediğimde ona bakmadım. *Eğer bakarsam yapamazdım.*

"Sen kendince anlaştın Nisa. Ben arabayı kaybetmeyi göze alacağımı söyledim." *Ne yani bir çocuk gibi davranıp başa mı saracaktı? Arabayı kaybetmeyi yeğleyecek miydi? Bu haksızlık! Benim yüzümden bunu yaşaması haksızlıktı.*

"Neden şimdi böyle yapıyorsun? Küçük bir çocuk gibi davranıyorsun!"

"Bunu yapan ben miyim, yoksa sen misin?" diye bağırırken benim gibi o da arabaya yaslandı. "Seni gerçekten anlamıyorum Nisa. Bir bakıyorum, beni dinliyorsun, acılarıma ortak oluyorsun ama sonra aradan birkaç dakika geçmeden değişip senden uzak durmamı söylüyorsun. Neden bunu kendine de bana da yapıyorsun Nisa? Neden?"

Hiçbir şekilde cevap veremezken tam karşıma geçti.

"Uzak kalma mevzusunda ciddi değildin çünkü sen de biliyorsun ki ikimiz dün gece neredeyse... Sahi, gerçekten neden buradasın Nisa?"

Çölde kalmış biri gibi suya muhtaç hissettim kendimi. Boğazım kurudu ama hiçbir şey diyemedim. Cevap vermem için gözlerimin içine baktı usul usul ama ağzımı açamadım. Buradaydım çünkü aynı sorunları ben de yaşıyordum.

"Arabanı kaybetmeni istemiyorum," diye fısıldadığımda Demir'in dudaklarından, *"Hah!"* nidası döküldü. İnanmıyordu. Ben olsam ben de kendime inanmazdım.

"Tek neden bu mu yani?"

Yarışlara başlamadan önce aynı soruyu Oğuz da sormuştu ama ona cevap vermek, Demir'e cevap vermekten daha kolaydı. Tek neden elbette sadece arabası değildi ama cesaret edemezdim içimdekileri dökmeye. O en yakın arkadaşımın hoşlandığı çocuktu.

"Evet," dediğimde bana sırtını dönerek yürümeye başladı ve çok gitmeden arabanın ön tekerleğine oldukça sert bir şekilde vurdu. Birkaç kez bu hareketi tekrarladığında buna son vermem gerektiğini anladım. "Bilmiyorum," diyerek itiraf ettiğimde arabaya vurmayı bırakıp bana döndü. Hâlâ inanmışa benzemiyordu ki sırtını dönüp yürümeye devam etti. Belki de daha açıklayıcı olmalıydım.

"Tamam, düşüneceğim."

Yürümeye son verip bana döndüğünde devam etmem gerektiğini anladım.

"Ne?"

"Uzak kalma meselesini askıya alacağım ama lütfen şimdi bin şu arabaya. Kazanman gereken bir yarış var. En azından bunu dedene borçlusun."

Ben bile ağzımdan dökülenlere inanamazken Demir o kadar çok şaşırmıştı ki bir an gülümseyecekmiş gibi oldu ama sonra vazgeçti.

"Oğuz çoktan bitiş çizgisine ulaşmıştır," dediğinde üzgün olduğunu anlayarak bir çare üretmeye çalıştım. Bu yarışı kazanması gerekiyordu.

Yanaklarımı şişirip içimdeki havayı dışarı bırakırken gözlerimi gökyüzüne dikip bir işaret aradım. Manzarayı süsleyen yıldızlar öylesine güzeldi ki en parlak olanını aradım. Gözlerime ulaşan Kutup Yıldızı'nı bulduğumda etrafı incelemeye başladım. Mutlaka kestirme bir yol olmalıydı. Kutup Yıldızı'nı takip ederek biraz ilerdeki aralığı gördüğümde içimden Sevda Hanım'a teşekkür ettim. Bu gece sadece benim değil, bu korkmuş olan kedi yavrusunun da hayatını kurtaracaktı. Çocukken anlatmış olduğu o sır yıllar sonra işime yarayacaktı.

"Ben aynı fikirde değilim. Hadi, atla arabaya, Kutup Yıldızı'nı takip edeceğiz," dediğimde Demir anlamayan gözlerle beni izliyordu. Yanına yaklaşıp ilerideki yol kesimini gösterdim.

"Sevda Hanım Kutup Yıldızı'nın kestirme bir yol göstereceğini söylemişti. Haklıymış."

İşaret ettiğim yere gözlerini dikmiş olsa da hâlâ dediklerimden bir şey anlamıyormuş gibi bakıyordu.

"Sevda Hanım kim?"

Ona kestirme bir yoldan bahsediyordum ama çok başka bir ayrıntıya takılı kalıyordu.

"Boş ver şimdi, sonra anlatırım. Bak, o ilerideki aralıktan gideceğiz," dediğimde suratını astı. Ona yarışmayı kazanması için bir fırsat sunuyordum ve o suratını asıyordu.

"Bu haksızlık olmaz mı? Hileyle kazanmak istemem."

"Oğuz bu iddiayı ortaya atarak zaten bir haksızlık yaptı Demir. O yüzden söylenme de bin artık şu arabaya."

Impala'ya binip koltuktaki yerimi alırken Demir sadece beni izlemekle yetinmişti. Ona elimle gelmesini işaret ettiğimde ise sıyrılarak yanıma gelmiş ve direksiyon koltuğuna oturmuştu.

Motoru çalıştırıp ona söylemiş olduğum yere doğru arabayı sürdüğünde ikimizin de gözleri endişeliydi ama denemekten zarar gelmezdi. Bahsettiğim kavşağa geldiğimizde ikimiz de sağdan ve soldan gelen taşıtları kontrol ettik. Sol tarafımızda yanan meşaleleri görürken, sağ tarafta ise yaklaşmakta olan Oğuz'un arabası bulunuyordu. Sevda Hanım yanıltmamış, Kutup Yıldızı'nın işareti işimize yaramıştı. Demir'e hızlanması için çizelgeyi gösterdiğimde bana yaklaşarak unuttuğum kemeri bağladı.

"Korkuyor musun?" diye sorduğunda, yalan söylemek istemedim. Korkuyordum ama şu anda bunun pek de bir önemi yoktu. Önemli olan, yarışı kazanmasıydı. Başımı *evet* dercesine salladığımda bir elini bana uzatarak, "Öyleyse elimi tut," diye fısıldadı. Yapmam gereken en son şey tereddüt etmekti ve ben artık bunu bir kenara atmam gerektiğini biliyordum. Elimi avuç içine bıraktığımda gülümsedi. Artık yola düşmesi için işaret ettiğimde koltuğa yaslandı ve kavşağı döndü. Hızlandı ve ardından elimi bir anlığına vitesi değiştirmek için bırakıp sonra geri tuttu.

Oğuz bize yaklaştığında neler olduğunu anlamıştı. Evet, yaptığımız hileydi ama bu yarışı başımıza musallat eden oydu ve bir şekilde cezalandırılmayı da hak ediyordu. Demir'in tutmuş olduğum elini daha hızlı hareket etmesi için sıktığımda korkuyu hissetmemek için gözlerimi kapattım. Sadece duyduğum seslerle nefes nefese kalırken araba öyle bir ses çıkardı ki bir an tekerleklerin uçup gittiğini zannettim. Gözlerim kapalıyken araba hareket etmeyi bıraktı ve ben tutmuş olduğum nefesi yüreğim ağzımda bir şekilde dışarı bıraktım.

"Nisa?"

Demir elimi tutmayı bırakırken göz kapaklarım yavaşça aralandı ve karşımdaki insanların coşkulu gülümsemelerine şahit oldum.

"Hıı?"

"Sanırım kazandık."

Demir arabadan inerken ben de etrafa doluşan insanların amacını anlamıştım. Onu tebrik etmek istiyorlardı. Emre ve Batuhan ona sarılırken Bahar yanıma gelmiş ve arabanın kapısını inmem için açmıştı. Demir'in çevresi gitgide daha da kalabalık bir hal alırken Bahar da ona doğru ilerlemiş ve boynuna atlamıştı. Bahar'ın

kollarının arasından sıyrılıp bana doğru yaklaştığında omuzlarımı silkerek gülümsedim.

"Tebrikler," diyerek oldukça sessiz bir şekilde fısıldadığımda kolumdan tutup beni kendine çekti.

"Gel buraya!"

Ani bir hareketle ayaklarımı yerden kesip beni kucağına aldığında çığlık atmak zorunda kaldım ama o çığlığıma hiç de aldırmadan beni çevresinde döndürmeye devam etti.

Ayaklarım tekrar yerle temas ettiği sırada Oğuz ve Gökçe de hiçbir şey demeden yanımızdan geçerek gitmişlerdi. Oğuz arabasını sanki öfkesini kusarmış gibi sürerken arkasından öylece bakakaldım. Yaptığımız hilenin farkındaydı ya da değildi ama bir şekilde bu yarışta mağlup olmuştu.

"Bunu kesinlikle kutluyoruz!"

Batuhan'ın sesini duymamla birlikte dikkatim tekrar onların sevinç nidalarına odaklanmıştı.

"Siz her ne yapmak istiyorsanız yapın ama benim eve gitmem gerek," dediğimde, Batuhan dudaklarını büzmüş olsa da üstüme gelmemişti.

Demir, "Ben Nisa'yı eve bırakıp size katılırım," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım.

"Keşke sen de gelseydin."

Bahar yanıma ulaşıp sanki uzun süredir arkadaşmışız gibi sarıldığında ona aynı şekilde karşılık verdim ama bu gecelik limitim dolmuştu.

Eve dönüş yolunda üzerime yorgunluk düşerken başımı cama yaslayarak gözlerimi kapattım. Fakat aniden gelen bir dürtüyle saati kontrol ettiğimde sabah okul için erkenden nasıl kalkacağımı düşündüm. Ben sürekli esnerken Demir ise sanki yeni uyanmış gibi dinçti ve yüzündeki o tatlı gülümseme yok olmuyordu.

"Oğuz'u devirdiğime inanamıyorum. Onunla dalga geçmek için bana fırsat doğdu."

Bu fırsatı onunla birlikte ben de değerlendirebilirdim.

Demir, Oğuz'un konusunu açtığında aklımda takılı kalan sorularla zihnim açıldı. Bunu ona sormak konusunda kararsızdım ama dilim zaten yine durmayacaktı.

"Oğuz'la Bahar'ın sorunu ne? Ya da Gökçe'yle Bahar'ın?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Aslında bu bazı durumları açığa kavuşturabilirdi ama Demir öyle imalı bir şekilde sormuştu ki kararsız kalmıştım.

"Özel bir konu mu?"

"Sayılır."

"Öyleyse hayır."

Madem bu özel bir konuydu burnumu sokmamam gerekirdi. Onların arasındaki mesele onların arasında kalmalıydı.

"Gökçe ve Bahar öncesinde çok yakın arkadaştılar. Hatta o kadar yakınlardı ki okuldaki herkes o ikisinin dostluğuna imrenirdi."

Demir, ağzını açarak konuşmaya başladığında aslında çok özel olan durumu benimle paylaşacağını anladım.

"Bahar lisenin başından beri Oğuz'dan hoşlanıyordu. Daha doğrusu köpek gibi ona âşıktı. Hatta bu yarışlarda Gökçe'den önce Oğuz'un partneri oydu."

Duyduklarım karşısında ağzım bir karış açılırken Demir anlatmaya devam etti. *Bahar, Oğuz'a âşıktı...* Bunu hiç beklemiyordum ama bu gece Emre'ye değil de ona baktığında anlamam gerekirdi.

"Oğuz da Gökçe de bunun çok iyi farkındaydı. Gökçe, o ikisinin arasındaki ilişkiyi pek umursamadığı için Bahar'a yardım etmedi. Oğuz ise kızı resmen kullandı. *Şunu yap Bahar. Bunu yap Bahar. Öyle değil Bahar, böyle Bahar.* Sürekli kızı oyaladı ve o oyaladıkça Bahar'ın canı daha da çok yandı. Kullanılıp bir parçası kırıldığında kenara atılan oyuncak bebekler gibi hissetti. Onu toparlayan kişiler Emre ve annesi olurken, ben de intikam alma görevini üstlendim. Oğuz'un hoşlanmış olduğu kızla, yani Aybüke'yle yattım."

Kulaklarımı iyice açmış bir halde Demir'i dinlerken, hangisine daha çok şaşıracağımı bilemedim. *Gökçe ve Bahar'ın aslında bir zamanlar arkadaş olmalarına mı? Bahar'ın Oğuz'u deli gibi sevmesine mi? Yoksa Demir'in Aybüke'yle aslında bir inat uğruna birlikte olmasına mı?* Bir anlığına kendimi Gossip Girl özentisi olan Küçük Sırlar dizisine düşmüş gibi hissettim. Damla sayesinde Demir'in Aybüke'yle bir şeyler yaşadığını zaten öncesinde biliyordum ama bunu onun ağzından ilk kez duymak beni rahatsız etmişti. Huzursuz olmuştum.

Gerçi Aybüke güzelliğiyle istediğini elde edebilecek bir kızdı ama işin aslı, Demir bunu sadece Bahar'ın öcünü almak için yapmıştı.

"Bu..."

Ağzımı açtım açmasına ama ne diyeceğimi de bilemedim. Öylesine karmaşık bir olaydı ki aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık hesabıydı.

"İğrenç bir durum biliyorum ama Bahar benim başka anneden doğma kız kardeşim gibi Nisa. Çocukluğumdan beri beni yargılamadan dinleyen, yeri geldiğinde bana akıl veren tek insan. Onun saçının teline zarar gelsin istemem. Eğer benim yerimde sen olsaydın, Senem'in canını yakanın canına okurdun."

Haklıydı. Senem için yapmayacağım hiçbir şey yoktu ama birinin canına okuma kısmında henüz kararsızdım.

"Kutup Yıldızı'nın sırrını anlatacak mısın?"

Konuyu değiştirdiği sırada aklıma kazınan yeni bilgileri şimdilik bir kenara atmam gerektiğini anladım. Yarışı kazandığımıza göre ona bundan bahsetmek zorundaydım.

"Sevda Hanım, benim yetimhanedeki yetkilimdi. Öylesine iyi kalpli bir insan ki onu kelimelerle anlatamam. Çocukken, okumayı ilk öğrendiğim zamanlarda, en sevdiğim çizgi romanla birlikte gecenin bir yarısı hep bahçeye çıkardım."

"En sevdiğin çizgi roman ne?"

"Güzel ve Çirkin. Senin?"

"Peter Pan."

Onun gözleri bana odaklanırken iki arkadaş gibi sohbet etmemiz dengemi altüst etti. "Lütfen, devam et," diyerek tekrar direksiyona döndüğü sırada ben de anılarımı anlatmaya devam ettim.

"Elimdeki masalı okumaya daldığım sırada gözlerim aniden yıldızlara kaydı. Yetimhanenin çevresinde çok sokak lambası olmadığı için galaksinin en güzel ayrıntılarını görmek bana hep huzur verirdi. Bir gece Sevda Hanım da eline bir battaniye alıp bana eşlik etti. O gece bana birçok yıldızın aslında Kutup Yıldızı'na benzediğini söylemişti. Hatta beni test bile etmişti. Gökyüzüne bakmamı ve hangisinin Kutup Yıldızı olduğunu göstermemi istemişti. Uzun uzun bakmıştım gökyüzüne. Gözüme ilk çarpan parlak yıldızı işaret ettiğimde, yanlış olduğunu belirtmişti ve ardından da

aynen şöyle demişti: *'Evrendeki en parlak yıldız sadece Kutup Yıldızı değil Nisa. Onu gerçekten görebilmek için hissederek bakmalısın. Ancak o zaman gerçek Kutup Yıldızı'nı keşfeder ve sana kestirme bir yol göstermesini sağlarsın.'* Sonrasında da göstermişti zaten hangisinin gerçek Kutup Yıldızı olduğunu. Aslında yapmamız gereken tek şey sadece hissederek bakmamız gerektiğiymiş."

Küçük hikâyemi sonlandırırken Demir de arabayı durdurmuştu. Çocukluğumun o güzel anısına kendimi öyle kaptırmıştım ki evin bulunduğu sokağa girdiğimizin farkında bile değildim.

"Bu gece taktik bayağı işe yaradı gibi," dediğinde alt dudağımı dişleyerek gülümsedim.

"Öyle görünüyor."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken boğazımdaki yutkunmaya engel olamadım.

"Her neyse, iyi geceler," diyerek kapıyı açıp kendimi dışarı attığımda benimle birlikte o da arabadan indi. Arka kapıdan geçip bahçeye doğru ilerlerken Demir de peşime takıldı. Kapıya ulaştığımda, cebimden Zehra teyzenin anahtarlarını çıkarıp deliğe sokmaya çalıştım fakat arkamda onun varlığını hissettiğimden dolayı ellerim öyle bir titremişti ki anahtarlar da parmaklarım arasından kayıp yere düşmüştü. Benden önce davranıp anahtarları alıp uzattığında, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sadece gözlerimin içine bakarak ellerini pantolonunun cebine yerleştirdi.

"Kutlamayı kaçıracaksın," diye mırıldandığımda, gözlerimle arkada kalan arabasını işaret ettim.

"Gitmiyorum," dediğinde aramızdaki mesafeyi kapatarak bana yaklaştı.

"Neden?"

"Gitmek istemiyorum."

Bana yaklaştığı her saniye, bir adım gerilerken bulmuştum kendimi. Gözleri benimkilere kenetlenirken bir elimi tutarak beni kendine doğru yaklaştırdı. Geri çekilmek istedim ama yapamadım. Sanki bir kukla gibiydim ve beni hareket ettirebilen tek şey onun sihirli elleriydi. Diğer eli bel boşluğumu kavrayıp, ardından da omzuma düşen saçlarımı geriye doğru atarken nefes almayı

bıraktım. Vücudum ilk defa bu kadar çok titrerken, karnım
siz bir sancı yayıldı.

"Aslında şu an yapmak istediğim tek bir şey var," diye f
dığında başını eğerek dudaklarını yanağıma bastırdı. Burnur
lan kokusuyla gözlerimi kapattım.

Allah'ım! Kokusu... Kokusu çok güzeldi. Yanıyor muydum yo
şuktan donuyor muydum?

Dudakları yanağımın biraz daha yukarısına doğru bir öp
bırakırken Demir, içimi titretecek şekilde konuşmaya devan

"Şu anda seni öpmeyi her şeyden çok istiyor olsam bile s
bunu isteyene dek yapmayacağım."

İçimdeki ses, *"İstiyorsun işte aptal! Direnmeyi kes artık!"* diye
kırsa da bedenimdeki titreme farklı mesajlar veriyordu. Demi
dağımın kenarına son bir öpücük daha bırakırken, saçlarımı
kusunu içine çekip kulağıma sanki bir sır veriyormuş gibi fısıl

"İyi geceler, *Kutup Yıldızı.*"

18. BÖLÜM

Bir başka Nisa'ya uyandım bu sabah. Sorunlarından arınmış, içi kıpır kıpır olan bir Nisa'ya. Daha öncesinde böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Sanki ruhum kanatlanmaya hazır bir tırtıldı. Eskiden dört duvardan başka bir şeye sahip değilken şimdi bazı şeyler değişiyordu. Kalbimin ritminin değiştiği gibi. Davul gibi gümbür gümbür atıyordu mesela bu sabah. İlk defa böylesine hızlı çarptığını hissediyordum.

Tavandaki pencereye damlayan yağmur sesini huzur veren bir melodi gibi dinlerken yorganı üzerimden atıp ayaklandım. Olduğum yerde gerinirken yüzümdeki aptal gülümsemeyle pencere kenarına koşup arka sokağa baktım. *Impala oradaydı, gitmemişti.*

Dün gece yaşananlar hakkında mantıklı hiçbir şey düşünemezken, sadece adını koyamadığım bir his hücum etmişti bedenime. Yavaşça yanağıma giderken elim, gözlerimi kapattım. Sanki dudakları hâlâ oradaydı. Beni öpmüştü. Üstelik sadece yanağıma değmişti dudakları, sadece orada hareket etmişti. Bu dizilerdeki ya da filmlerdeki tutkulu öpüşmelere benzemiyordu aksine çok daha masumdu. Özel hissetmemi sağlıyordu. Küçücük bir öpücük dağlar kadar anlam yüklemişti benliğime.

Gözlerimi tekrar aralarken bu sabahın her şeyden farklı olduğunu bir kez daha hatırlattım kendime. Yatağımı hızla toplayıp daha önce hiç kalkışmadığım bir şeyi yapmak üzere aynanın karşısına geçtim. Saç düzleştirme makinesini çekmeceden çıkarıp prize taktım ve ısınmasını bekledim. O ısınırken üstüme okul kıyafetlerimi geçirip aynanın önündeki tabureye oturdum. Aynanın karşısında özenle saçlarımı düzleştirirken sürekli saati kontrol etmeyi de ihmal etmedim. Saçlarımın uçlarını tıpkı Esma teyzenin parti akşamı bana yaptığı gibi dalgalar haline getirdim. Birkaç deneme başarısız olsa da sonunda istediğim sonuca ulaşmıştım. Saçlarla işimi bitirdikten sonra yine yapmadığım bir şeyi yapmak istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Aslında makyaj falan değildi derdim, sadece yüzümdeki bazı izleri ortadan kaldırmam yeterliydi.

Esma teyzenin benim odamda bırakmış olduğu fondöten ve allıktan biraz yüzüme sürdükten sonra fazlasının beni oldukça beyaz tenli göstereceğini düşünüp kapaklarını kapattım. Bu kadarı yeterliydi, abartıya gerek yoktu. Yüzümle işimi bitirdikten sonra dolaptan ince bir hırka alıp yerdeki çantamı da kaptığım gibi odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Hızlı hızlı merdivenlerden inerken basamaklara bakmamaya özen gösterdim. Kahvaltı masasına geçmeden önce Zehra teyzenin yanına koşmuş ve dün geceki yardımı için kulağına eğilerek sessizce teşekkür edip anahtarları yeleğinin cebine atmıştım.

"Günaydın Esma Sultan!" diye şakıyarak Esma teyzenin yanağını öptüğümde masadaki yerime geçip oturdum. Hem Senem, hem Esma teyze, hem de Zehra teyze bu sabahki enerjimi hayretler içinde izliyorlardı.

"Hayırdır, ne bu neşe? Rüyanda Jamie'yi mi gördün?"

Senem benimle dalga geçerken ona sırıtıp masadaki çilek reçeline uzandım.

"İnşallah bir gün o da olacak," dediğimde Esma teyze bu çocuksu hallerimi bir elini çenesine yaslayarak izledi. "Devrim amca yok mu?" diye devam ettiğimde ise beni izlemeyi bırakıp çayını yudumladı.

"Dün gece nöbete kaldı ya sabah da gelir gelmez başını yastığa koydu. Uyuyor şimdi."

"Hava bugün çok güzel değil mi?"

Ağzıma atmış olduğum reçelli ekmekle birlikte konuştuğumda üzerimdeki bakışlar değişmedi.

"Yağmur yağıyor Nisa," dediğinde Senem omuz silktim. *Güzel havalardan hiç anlamıyordu bu kız.*

"Bahar yağmuru kızım o. Dışarısı mis gibidir şimdi."

"Ağzında yemek varken konuşma deli."

Masanın kenarındaki peçetelerden bir tanesini bana uzattığında, elinden alıp dudağımın kenarına bulaşan reçeli temizledim.

"Saçlarını mı yaptın sen?" diye sorduğunda başımı sallayarak onu onayladım. Kendime pek bakmadığım için bu yaptığım şey Senem'i haliyle şaşırtmıştı biraz. "Güzel olmuş," dediğinde ise ona

dudaklarımla öpücük gönderdim. Bu sabahki hiperaktifliğime anlam veremediği, bakışlarından okunuyordu.

Korna sesini duymamla birlikte ağzıma hızlı hızlı birkaç bir şey daha tıkıp oturduğum sandalyeden kalktım. Senem de benimle birlikte hareket edip çantasını eline aldığında dışarı çıkmak üzere kapıya doğru yürüdük.

Senem, "Sende bir şeyler var bugün," dediğinde üzerime hırkamı geçiriyordum.

"Ne gibi?"

"Saçlarını yapmışsın, yüzüne allık sürmüşsün ve sürekli sırıtıyorsun."

Senem'in tespitleri sonucu hiçbir şey diyemedim. Gerçi nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum.

"Yok bir şeyim. İyi uyudum sadece."

Pek inanmış gibi durmuyordu ama yine de sesini çıkarmadan arabaya bindi.

Okul yolu boyunca Senem bir daha aynı soruları sormadığı için rahatlamıştım ama bendeki bu farklılığın elbette bilincindeydi. Sedat abi bizi bıraktıktan sonra bahçeye doğru ilerlerken aklına başka bir soru takılmış gibi bana döndü.

"Sınav için hazır mısın?"

"Ne sınavı?"

"Dün gece söyledin ya Nisa, sınavın vardı bugün."

Senem aniden sorduğu için dün gece ortaya attığım yalanı unutup pot kırmıştım ama durumu da bir an önce toparlamam gerekiyordu.

"Hazırım, hazırım," diyerek hızlı hızlı soluyunca, Senem gözlerimin içine tuhaf bir şekilde bakmış olsa da bahçede ilerlemeye devam etti. Kendime gelmeliydim artık. Gereğinden fazla dikkatsiz davranıyordum bu sabah.

Okulun otopark kısmını gözlerimle süzerken Impala'nın henüz ortalıklarda görünmediğini fark ettim. Binaya girdikten sonra Senem'i sınıf kapısına kadar bırakıp ardından da kendi sınıfımın bulunduğu koridora ilerledim. B sınıf kapısına ulaştığımda girip girmemek arasında tereddüt ettim ama başka şansım da yoktu. Dün gece, Oğuz ve Gökçe'nin yanımdan nasıl ayrıldıklarını biliyordum

ve bu yüzden onlarla karşılaşma düşüncesi beni çok tedirgin ediyordu. Fakat korkunun hiçbir şeye faydası yoktu ve bir şekilde yüzleşmemiz gerekiyordu.

Öğretmen henüz sınıfta olmadığı için şanslıydım ama üzerime kilitlenen bir bakış vardı ki Gökçe ve Oğuz'dan daha çok ona odaklandım. Aybüke öyle bir bakıyordu ki neredeyse üstüme atlayacak kadar öfkeli görünüyordu. Yanından geçmeye korkmuştum ama aksi gibi sırama giden yol da onun bulunduğu taraftaydı. Bakışlarına aldırmadan sıraya doğru ilerlerken geldiğimi fark eden Oğuz, Can'ın yanından kalkarak kendi sırasına oturdu. Tavrını ve kızgınlığını koruyacaktı ama asıl kızgın olan bendim. *Benim adıma iddiaya giren kişi o olduğu halde neden şimdi günah keçisi ben olmuştum ki?*

Sırama oturduğum sırada Gökçe, Can'la sohbet etmeyi bırakıp önüne döndü ve eline bir kalem alıp çevirmeye başladı. Yanına oturduğumda bana bakmasını bekledim ama yapmadı. Aksine, elindeki kalemi bu kez de sıraya doğru vurmaya başladı. Aramızdaki sessizliğe tahammül edemeyeceğim için elinden kalemi alıp önündeki boşluğa koydum. Yaptığım davranış bana dönmesini sağlarken, gözlerinde anlam veremediğim bakışlar vardı. Belki kızgındı, belki de kırgın ama bana sinirli olduğunu biliyordum.

"Dargın mıyız?" diye sorduğumda tepki vermesini bekledim ama hiçbir şey yapmadı. En azından kızgınsa bile bunu yüzüme söylemeliydi fakat Gökçe öyle sakindi ki bu sükûneti beni korkutuyordu.

"Bilmiyorum, sen söyle..."

"Bana kızgınsın, biliyorum. Haklısın da hem yarışlara geldiğim için, hem de..."

Oldukça sessiz bir şekilde konuşurken Gökçe donuk bakışlarıyla birlikte tekrar bana döndü.

"Neden geldin Nisa?"

Donuk bakışlarının yerini merak alırken omuzlarımı düşürdüm.

"Arabayı kaybetmesini istemedim," diye cevapladığımda sadece gözlerimin içine baktı.

"Tek neden bu mu?" *Neden herkes bana aynı soruyu soruyordu? Neden kimse bana inanmıyordu?*

Şüphesinden dolayı ona kızmak istedim ama bunu yapmaya hakkım yoktu.

"Evet, tek neden bu," dediğimde boşluğa atmış olduğum kalemi tekrar ellerinin arasına aldı.

"Bana Bahar'la olan arkadaşlığından hiç bahsetmedin."

Bu konuyu hemen açmak istemiyordum ama Gökçe'ye de bir özür borcum vardı ve bunu gerçekleştirmek için olanları bilmeliydim.

"Sana hiçbir şeyden bahsetmedim de ondan."

Yine kendimi suçlu hissettim. Herkes hakkında bildiklerini söylerken onun hakkında hiçbir şey sormamam aptallıktı.

"Aranız Oğuz yüzünden mi açıldı?"

Oğuz'un adını kısık bir şekilde söylememe rağmen Oğuz yine de duymuş ve bize bakmıştı.

"Sana tüm bunları Bahar mı anlattı? Eğer o anlattıysa kıvırcık saçları ellerimde kalabilir."

"Sakin ol, Gökçe. O, hiçbir şey anlatmadı. Dün gece Demir beni eve bırakırken biraz bahsetti."

"Oooo! Muhabbeti de ilerletmişiz. Gidip Demir'in gırtlağına yapışayım ben o zaman."

Gökçe aniden oturduğu yerden kalkarken gerçekten Demir'e hesap soracağını düşündüm. Fakat bunun önüne geçerek yanında oturmayı fırsat bilip kolundan tuttuğum gibi tekrar onu sıraya yapıştırdım.

"Gökçe, bir otur şuraya. Ona anlatsın diye ısrar etmedim, kendi döküldü. Ben senden duymak istiyorum."

Biraz da olsa sakinleştiğini görmek üzerimden büyük bir yükün kalktığının habercisiydi.

"Bak Nisa, madem gerçekten bilmek istiyorsun, bunu ilk ve son kez anlatacağım. Tamam mı?"

Başımı hızla salladığımda duyacaklarım için kendimi hazırlamaya başladım.

"Evet, Bahar ve ben çok iyi arkadaştık. Birbirimizden ayrılmazdık. Yediğimiz, içtiğimiz ayrı gitmezdi. Sen ve Senem gibiydik işte. Kan bağımız yoktu belki ama kardeş gibiydik."

Duraksadığında, Bahar'ı özlediğini dolan gözlerinden fark ettim. Kim en yakın arkadaşını kaybetmek isterdi ki? Senem'i benden koparacaklarını öğrendiğimde dünyam başıma yıkılmıştı.

"Ama o geri zekâlı, Oğuz'a öylesine aşıktı ki kimseyi gözü görmüyordu. Varsa yoksa Oğuz'du onun için. Her şeyi yapardı ve yaptı da. Ama faydası dokundu mu dersin? Hayır, hiç dokunmadı. Oğuz onu hiç istemedi. Sana yalan söyleyemem Nisa. Oğuz'u severim. Yeri gelir insanı çıldırtır ama yine de onu severim ve her zaman onun yanında olurum. Geçen yıl, Oğuz, ben ve Bahar hep birlikte takılırdık. Bahar sürekli Oğuz'un aklına girip onu ikna etmemi söylerdi hatta yalvarırdı. Fakat yapamadım, olmadı. Oğuz istemedi. Konuştum, defalarca konuştum. Bir şans vermesi gerektiğini söyledim ama istemedi. Ne yapabilirdim ki? Zorla güzellik olmaz. Kimseye zorla kendini sevdiremezsin. Adamın seveceği varsa da sevmez. Bahar bunu anlamak istemedi. Onun gözünde ben, Oğuz'un tarafına geçmiş ve onu satmış biriydim artık. Bu da arkadaşlığımızı bitirdi."

Aslında yılanın başı Oğuz iken tüm meselenin Gökçe'de bitmesi haksızlıktı ve Gökçe haklıydı. Biri sizi sevmiyorsa, sevmek istemiyorsa bunu kabullenmek zorundaydınız. Üstelediğiniz vakit sadece kendinizden soğuturdunuz. Bahar'a üzülmüştüm ama sırf bir erkek yüzünden Gökçe'ye sırtını döndüğü için de ona kızmıştım.

"Bu yüzden mi Emre'yle birlikte?"

Ani sorum karşısında Gökçe şaşkınlıkla bakmış olsa da daha önce hiç Emre'den konuşmadığımızı anladım.

"Bana kendinden bahsetmemiş olabilirsin ama ona olan bakışlarını gördüm," diye itiraf ettiğimde asık suratına bir gülümseme yayıldı. Demek ki sadece dikkatli olan o ve Bahar değildi.

"Hayır, Bahar asla öyle bir şey yapmaz. Emre hep onu sevdi ve onunla olmak istedi."

Gökçe'nin omzundan tutup sıktığımda destek olmak istedim.

"Olaylara hiç bu açıdan bakmamıştım."

"Çünkü hiç beni dinlemedin."

Yanlış anlaşılmalar sadece Senem ve benim aramda yoktu. Çevremde sahip olduğum yeni arkadaşlıkların da başından benzer durumlar geçmişti. Dün gece Demir, olayın bir kısmını anlattığında

tek taraflı yaklaşmış ve Gökçe'yi suçlamıştım ama derine inildiğinde onun da çaresiz olduğu ortadaydı. Arkadaşını çok sevebilirdi ama bir başka arkadaşını onunla birlikte olmaya zorlayamazdı. Bana kalırsa hiç bulaşmamalıydı bile.

"Yalnız bayağı iyi rol kestin. Okula geldiğimde senin de benim gibi yalnız olduğunu düşünmüştüm."

Gökçe öyle bir kahkaha atmıştı ki sınıftaki birkaç kişinin de bize bakmasına sebep olmuştu.

"Sen de iyi yedin ama Nisa. Aslında rol kesmedim sadece kendimden bahsetmedim. Bahar'ın bu okulda nasıl bir itibarı varsa aynı şekilde benim de var. Yani önceden yan yanayken, şimdi ayrıyız. Hepsi bu."

Gökçe'yle aramızdaki buzların eridiğini anladığımda bir kuş tüyü kadar hafiflemiştim. İlk zamanlarda bana kendinden bahsetmemiş olabilirdi ama o, yine de bu okuldaki ilk arkadaşım ve ilk sırdaşım olmuştu. Bu yüzden diğerlerinden daha farklı ve özeldi. Taşlar yerine oturmuş ve bazı şeyler de değişmeye başlamıştı. Bir yanım bundan rahatsız olmak için dirense de diğer yanım aslında Pollyanna kadar memnundu.

Gün boyunca derslerde verilen ödevlerden dolayı Gökçe bir türlü sakin kalamamıştı. Hatta teneffüse çıkma fırsatını bile yakalayamamıştık. Can, Gökçe'yi kendi yöntemleriyle sakinleştirmeye çalışsa da bir türlü başarılı olamıyor, aksi gibi kendine patlamasına neden oluyordu. Fakat bu kez Gökçe'ye hak veriyordum. Öğretmenler, hafta başına aldırmadan tüm ödevleri yığmışlardı.

Öğle arası zili çaldığında Gökçe sınıftaki öğretmene aldırmadan, "Thank you Rabb'im!" diye bağırıp hızla sınıftan çıkmıştı. Can da onun peşine takılınca Oğuz'un yanına gidip konuşmak istedim fakat beni görmezden gelerek hızla sınıf kapısından çıktı. Koridora göz gezdirdiğimde Oğuz'un, Can ve Gökçe'ye eşlik ettiğini gördüm. Bu yüzden yanlarına gidip canını sıkmak yerine Senem'i aramak istedim.

Önce koridor sonundaki tuvalete gidip ihtiyacımı giderdim. Ardından da boş kalan koridorda Senem'e bakındım, etrafta kimseciklerin olmadığını gördüğümde merdivenlere doğru ilerdim. O sırada karşıdan gelen kişiyi gördüğümde yüzümdeki sırıtışa engel

olamadım. Elindeki cep telefonuna odaklandığı için henüz ber
etmemişti ama bunu sağlayabilirdim. İki arkadaş gibi davran
selam verebilirdim. Sonuçta aynı semtte oturuyor ve aynı ok
diyorduk. Üstelik dün gece ona, bu konuyu düşüneceğimi
mıştım. Onun yanına gitmemem için hiçbir neden yoktu.
larımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım. Önüme düşen
omzumun arkasına atıp, eteğimi düzelttikten sonra ağır adı
ona doğru yürümeye başladım. Fakat daha üçüncü adımı at
fırsat kalmadan başka biri onu kolundan tutarak boşluğa çek
Hareket etmeyi bırakırken bahçeye bakan pencerelerdeki ya
dan onu çeken kişinin kim olduğunu gördüm. *Aybüke.*

Ne yaptıklarını bilmek istemiyordum ama gözlerimi d
ceredeki yansımadan alamıyordum. Birbirlerine çok yakındı
Aybüke onun boynunu tutuyordu. Demir'in suratındaki sırıtı
düğümde ise keyfim yerle bir olmuştu. Aybüke'yle birliktelik
ve yaşadıklarını dün gece bana kendi ağzıyla itiraf etmişti a
nırım ilişkilerinin devam ettiğinden bahsetmeyi unutmuştu
müş olduğum manzaraya daha fazla tahammül edemeyeceği
arkamı dönüp yönümü değiştirdim ve binanın diğer ucun
lan uzak merdivenlere yürüdüm. Neden sanki üzerimde to
yük varmış gibi oldukça yavaş bir şekilde merdivenleri in
bilmiyordum, sadece ağlayacakmışım gibi hissediyordum. N
sizce ağlayacağımı düşünüyordum. Sanki biri kalbimin tam
sına koca bir hançer saplamıştı. Ateş olmadan küle dönmü
Hissettiğim bu garip duyguların ne olduğunu anlamaya ça
*Kıskançlık mıydı yoksa? Oysa o benim arkadaşım değildi, abim d
herhangi bir şeyim değildi. Neden kıskanayım ki onu?*

Merdivenlerden aşağıya inip kafeteryaya ulaştığımda
onların masasına doğru gitmem için eliyle işaret etti ama
yaparak Gökçe ve Oğuz'un bulunduğu masaya ilerledim.
de oradaydı ve Can'la, hafta sonu olacak olan doğum günü
hakkında konuşuyorlardı. Boş bulduğum bir sandalyeye o
ğum sırada Oğuz gözlerini üzerime dikti, sanki burada ne
olduğunu sorar gibiydi. O sırada Demir de masasına yerle
nihayet. Bir şey demeden öylece oturdum sessizce.

Oğuz, "Nisa, sen bir gelsene benimle," diyerek yanıma
ğında yeni oturmuş olduğum yerden kalkıp peşine düştü

anda kimseyle tartışacak gücü kendimde bulamıyordum. Merdivenlerin başına ulaştığımızda beni köşeye çekip, "Neden bizimlesin?" diye sordu. Anlaşılan dünkü mağlubiyetten sonra beni yanında görmek istemiyordu.

"Biliyorum bana kızgınsın ama eğer gitmemi istiyorsan giderim," dediğimde arkamı dönüp merdivenlerden çıkmak için hareket ettim ama kolumdan tutarak beni engelledi.

"Evet, sana çok kızgınım ama yine de onların yanında olursun zannetmiştim."

Dönüp Baharların bulunduğu masayı işaret ettiğinde iç çektim. Oraya asla gitmeyecektim.

"Sizin yanınızda olmak istiyorum."

"Neden?" *Keşke bunun sebebini ben de bilseydim Oğuz.*

"Bir nedeni yok. B sınıfı kuralları," diye dalga geçtiğimde dudakları kıvrıldı ama sonrasında ise hemen ciddiyetini korudu.

"Bak, her ne kadar Demir'den nefret de ediyor olsam ben verdiğim sözü tutarım Nisa."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, saçmalama. Bu isteyeceğim son şey bile olmaz ama Demir'e senden uzak duracağımı söylerken gayet ciddiydim."

Hangi konudan bahsediyordu? Sanırım ortalıkta benim haberim olmayan başka bir mesele dönüyordu.

"Bu ne demek şimdi Oğuz?"

"Nisa, sen yarışların gerçek amacını biliyor musun?"

"O yarışlara sadece, Demir arabasını kaybetmesin diye geldim Oğuz. Ağzındaki baklayı çıkarsan iyi edersin."

Duyacaklarımın bana kendimi daha da iğrenç hissettireceğini tahmin edebiliyordum ama yine de öğrenmek istiyordum.

"Demek sana asıl nedeni söylemedi korkak?"

Oğuz bıyık altından gülümserken dik dik ona baktım ve ağzını yeniden açtı. "Asıl iddia sendin Nisa. Eğer Demir yarışları kazanırsa ona senden uzak duracağımı söyledim."

Duyduklarım karşısında kendimi boğmak istedim. Arkamı dönüp onun grubunun bulunduğu masaya bakışlarımı yönelttiğimde,

her birinin de bana baktığını fark ettim. Hepsi bu işin içindeydi ve hiçbiri tek kelime dahi etmemişti. *Hatta Emre bile.*

"Neden bunu yaptınız? Kendimi kullanılmış gibi hissediyorum. Biliyor musun?"

Biraz önce üst katta gördüklerim şu yaşadıklarımın yanında nokta kadar küçük kalıyordu. Gözlerinde bu kadar değersiz olduğumu bilmek daha kötüsüydü.

"Böyle hissetmeni istemezdim ama şu an fark ettim ki ikimiz de aynı şeyin peşinden koşuyoruz."

Öyle karmaşık konuşmuştu ki söylediği hiçbir şeyi anlamadım.

"Boş ver Demir'i. Madem bizimle kalmak istiyorsun, hadi gidelim o zaman."

Olan biteni kavramam için bana birkaç saniye bile vermeden kolunu omzuma dolamış ve beni kendine çekerek tekrar kafeteryaya sürüklemişti.

Masadaki yerimizi aldığımızda bile kolunu omzumdan çekmeden yanıma oturmuştu. Gözlerim Demir'le buluştuğunda öfkeli bir şekilde bana baktığını gördüm ama umursamadım. Oturduğu yerden kalkarken Bahar ve diğerleri de kalkıp ona eşlik etti. Kafeteryadan çıkıp gittiklerinde ben de önüme baktım. Belki de bu daha iyiydi. Yaptıklarından ve benden gizlediklerinden sonra gözümün önünde olmasını istemiyordum.

Düşüncelerimi Demir'den uzaklaştırıp, Can'ın hâlâ bahsetmekte olduğu doğum günü partisinin detaylarına odaklandım. DJ getirtip ailesini o akşam evden göndereceğinden bahsediyordu. Heyecanlıydı ve heyecanına katılıyordum. İnsan sadece bir kez on sekiz oluyordu ve Can da bunu doyasıya yaşamak istiyordu. Can'ın heyecanlı hallerini izlemeyi sürdürürken masamıza yaklaşan ayak sesleriyle bir anda konuşmayı bıraktı kızıl kafa.

"Başın göğe erdi mi? Amacına ulaştın mı?"

Arkamı dönüp Aybüke'yle göz göze geldiğimde diğerleriyle değil de benimle konuştuğunu fark ettim. Kafeteryadaki birçok kişi bizim masamıza bakarken onun burada ne işi olduğunu anlamaya çalıştım ama soruların cevaplarını bulamadım.

"Ne diyorsun sen Aybüke?"

"Ne diyorum ben öyle mi?"

Ona hiçbir şey yapmamışken öfkesini yersiz buldum ama yine de ayağa kalkıp karşısında dikildim.

Oğuz, "Aybüke sen bir basıp gitsene kankalarının yanına," diyerek araya girdiğinde bu kez de bakışlarını ona çevirdi.

"Hayret, yenilmene rağmen hâlâ onu kolluyorsun," dediğinde neden bu kadar öfkeli olduğunu anladım. *Fakat nasıl öğrenmişti? Dün geceden nasıl haberi olurdu?*

"Sana git dedim."

Oğuz, dişlerinin arasından konuşurken Aybüke ona aldırmayarak üstüme yürümeye başladı.

"Bu masum, çaresiz yetimhane kızı ayaklarını bir kenara bırak Nisa. Herkes senin ne mal olduğunu çok iyi anlayacak."

Kurmuş olduğu cümleler insanın canını acıtmakla kalmıyordu; bir de insanı öldürecek kadar keskindi. Yerin dibine girmek isterken ağzımı açıp kendimi savunmak için hiçbir şey diyemedim.

"Bana baksana, sen! Gidip, başkalarıyla uğraş. Rahat bırak Nisa'yı."

Senem oturduğu yerden kalkıp Aybüke'nin üstüne doğru yürüyecekken kolundan tutup onu engelledim.

"Çok merak ediyorum. Doğal sarışın mısın, yoksa gerçekten aptal mısın?"

"Kızım, seni var ya!"

Senem'in önüne geçip susmasını istedim ama neden bunu yaptığımı anlamıyordu. Oysa anlatamazdım.

"Aybükeciğim, güzelim, fıstığım. Bence senin gitme vaktin geldi de geçiyor."

Can, masanın diğer tarafından dolaşıp Aybüke'ye şirinlik yaparak onu göndermek istediğinde, Aybüke bu kez de onu omuzlarından ittirdi. Bana değil de direkt Senem'e baktığında olacakları kestirebiliyordum. *Söyleyecekti. Dün gece olup biten her şeyi söyleyecekti.*

"Kız kardeşin benim yerimi almasaydı ben de bunları yapmak zorunda kalmazdım."

"Ne yapmış benim kız kardeşim?"

Aybüke'ye bakıp, *"Lütfen, sus,"* diye fısıldadım ama sadece güldü.

"Aybüke, bence bu meseleyi sonra kendi aranızda halledin," diyerek Gökçe ortaya bir fikir atmış olsa da onu da duymazdan gelip Senem'e doğru yürüdü. Fırsatı kaçırmayacak ve bu kozu gerçekten iyi değerlendirecekti.

"Senin bu kardeşin var ya... Dün gece Demir'le otobandaki yarışlara gitti. Gittiği yetmezmiş gibi bir de onun partneri oldu."

Kafeteryada bir uğuldama sesi yükselirken Senem etrafı inceleyip kahkaha atmaya başladı. Hatta o kadar yüksek seste atıyordu ki ben bile şaşırmıştım bu haline.

"Yuh be! Sende de ne hayal gücü varmış Aybüke!"

İnanmadı. Aybüke'ye inanmadı. Onun kahkahasına bu kez kafeteryadakiler de eşlik edince bir şeyler yapması için Oğuz'a baktım fakat her şey için çok geçti. Çünkü Aybüke ceketinin cebinden telefonunu çıkarmış ve bir şeyler arıyormuş gibi ekrana bakmıştı

"Madem bana inanmıyorsun, kendi gözlerinle gör o zaman."

Aybüke, cep telefonunu Senem'in gözlerine sokarmış gibi on doğrulttuğu sırada hazırlıklı gelmiş olabileceğini tahmin etmeliydim. Utancımdan elim ağzıma doğru giderken Senem'in gülen suratı düştü. Aybüke ise resmi hepimizin gözüne sokarmış gibi tek tek gösterdi. Demir'in kucağındaydım ve ikimiz de gülümsüyordu Herkesin yanlış yorumlayacağı fotoğraf gün gibi ortaya çıkar Senem bir şeyler demek için ağzını açtı ama hiçbir şey diyeme sadece bana baktı. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde hayal kırıklı nın batan parçalarını ben de hissettim. Gözleri dolduğunda arkas dönerek merdivenlerin bulunduğu tarafa doğru koşmaya başla

"Sana bunu çok fena ödeteceğim Aybüke. Çok fena!"

Aybüke'nin yanından geçip giderken omzuna da sert bir kilde vurmuştum.

Merdivenlerden ikişer ikişer çıkıp sınıfların bulunduğu k ulaştığımda, Senem'i koridorda yere çökmüş bir şekilde ağlar buldum. Beni fark ettiğinde çöktüğü yerden kalkıp diğer ta doğru yürümeye başladı. Koşup kolundan tuttum ve bana mesini sağladım.

"Bırak kolumu!"

Öyle yüksek sesle bağırdı ki geri çekilmek zorunda kaldı

"Sana inanamıyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum."

Burnunu çekerek konuştuğunda yaşadığı hayal kırıklığının her bir zerresini hissettim. Bana öyle bakıyordu ki on iki yıl boyunca böyle baktığı tek bir anı bile hatırlamıyordum.

"Hiçbir şey bildiğin gibi değil," dediğimde gözyaşlarını silmeye çalışarak güldü ama ikimizde bu gülümsemenin gerçek olmadığını biliyorduk.

"Sınav mevzusu yalandı, değil mi? Dün gece o mesaj attı sana."

Yalancının mumu yatsıya kadar yanardı ama benimkisi yatsıdan bile erken sönmüştü.

"Çok üzgünüm ama hiçbir şey düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğüm gibi değil Nisa? Resmen çocuğun kucağındasın!"

Bunu öyle iğrenç bir şeymiş gibi vurgulamıştı ki şu koca binanın üstüme yıkılmasını istedim.

"Açıklayabilirim."

Sadece bir şans istiyordum ondan. Bana tek bir şans vermesini ve batırdıklarımı geri temizlemeyi umuyordum.

"Açıklama!"

Bağırışı tüm koridorda yankılanırken benden daha da çok uzaklaştı.

"Ona karşı olan hislerimi sen biliyordun. Sadece sen! Bunu bana nasıl yaptın Nisa?" diyerek sesini kısıp devam ettiğinde, elimin tersiyle gözyaşlarımı silip ona yaklaşmaya çalıştım. Fakat ben bir adım atıyorsam, Senem iki adım uzaklaşıyordu.

"Senem, bak yemin ederim ki..."

"Etme! Yemin falan etme!"

Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı. Bizim vazomuz bir kez daha düşmüş ama bu kez parçalara ayrılmıştı.

"En çok kendime kızıyorum, biliyor musun? Damla, iki gündür benden özür dilediğine dair mesajlar atarken, ben sırf sen ondan hoşlanmıyorsun diye görmezden geliyordum. Ne kadar da aptalmışım. Bir de senin yaptığına bak. Arkamdan resmen..."

Devam etmedi çünkü biliyordu ki eğer ederse arkadaşlığımızın kırılma noktasına gelebilirdik. İkimiz de ağlıyor, ikimiz de burnumuzu çekiyorduk ama bir faydası dokunmuyordu. Gözyaşları

ilacımız olmuyordu. Matematik dersindeki etkisiz elemanlar gibiydi. Ona bir adım atarak yaklaşmak istediğimde elini kaldırarak beni durdurdu.

"Sakın! Sakın arkamdan gelme Nisa. Yoksa kalbini daha fazla kırarım ve bu inan bana, şu an istediğim bir şey değil."

Tabağımdaki pilav taneleri arasında kaşığımı gezdirirken hiçbir şey yemek istemiyordum. İştahım yoktu ve ağzıma bir lokma atsam kusacak gibiydim. Üstelik benim yüzümden Senem akşam yemeğine inmemişti bile. Bir köşeye geçip kimsenin beni duyup duymamasına aldırmadan sadece ağlamak istiyordum. Yapacağım en mantıklı davranış bu olurdu.

Sedat abi bizi okuldan almaya geldiğinde Senem yüzüme dahi bakmandan ön koltuğa binmiş ve yol boyunca tek bir kelime etmemişti. Eve geldiğimizde de kimseyle konuşmadan odasına çekilmiş ve bir daha da aşağıya inmemişti. Evdeki herkes yine bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ama bunu açık bir şekilde belli eden tek kişi Esma teyzeydi.

"Buna daha fazla dayanamayacağım."

Esma teyze kaşığını tabağına bırakırken oldukça yüksek bir ses çıkarmıştı ve doğrudan bana bakıyordu.

"Neler oluyor Nisa? Yine Senem'le ne sorununuz var?"

Elime almış olduğum su bardağını tekrar masaya bırakırken Devrim amca benden önce davrandı.

"Esma, bu kızların sorunu. Bizi ilgilendirmez."

"Evet, bu onların sorunu ama bu evdeki huzur da bizim sorumuz. Sabah evden güle oynaya çıkıyorlar ama sonra suratları beş karış dönüyorlar."

"Esma, lütfen."

"Hayır, Devrim. Bir öyleler, bir böyleler."

Esma teyzeye hak veriyordum ama olan biteni anlatacak cesaretim yoktu. Nasıl diyebilirdim ki? *Gecenin bir yarısında en yakın arkadaşımın hoşlandığı çocukla yarışlara kaçtım ve onun partneri oldum. Senem bunu öğrendi ve büyük bir hayal kırıklığına uğradı. İşte durum bundan ibaret.*

"Aranızda ne alıp veremediğiniz var Nisa? Biz mi bir şeyleri yanlış yapıyoruz kızım? Birinize eksik, birinize fazla mı davranıyoruz? Söyle de bilelim. Bu sadece senin için geçerli değil. Eğer Senem masaya teşrif etmiş olsaydı aynı sözleri işitecekti."

Onlara yaşattığımız bu huzursuzluktan dolayı kendimi hiç affetmeyecektim.

"İzninizle," diyerek masadan kalkarken buna daha fazla dayanamayacağımı anladım. Terbiyesizce davranmak istemiyordum ama elimde değildi. Küçük çocuk azarını sadece ben işitiyordum. Elbette her ailede tartışmalar, sorunlar olurdu ama bir anda üzerime gelinmesi boğulduğumu hissettirmişti.

Koridordaki vestiyerden bir ceket alıp, bahçeye çıkan mutfak kapısına doğru ilerlediğimde Devrim amcanın da Esma teyzeye kızdığını duydum. Bizim yüzümüzden olan kadına olmuştu.

Bahçeye çıktığımda, sabah yağan yağmur nedeniyle etrafı saran mis gibi toprak kokusunun varlığını hâlâ hissettirdiğini fark ettim. O müthiş kokuyu içime çekerek selamladım. Islak olmasına aldırmadan salıncağın üstündeki mindere oturdum. Büyük ihtimal hasta olacaktım ama umurumda değildi.

Dolmuş olan gözlerimi serbest bırakırken hıçkırarak ağlamaya başladım. Her şey; bu koca ev, bu koca bahçe üzerime geliyordu sanki. Boğulduğumu düşünüyordum. Sanki biri gırtlağıma yapışıyordu da can vermemi diliyordu.

Daha bu sabah Gökçe'nin anlattıklarından sonra iki arkadaşın asla bir erkek için kavga etmemesi gerektiğini düşünürken aradan çok geçmeden ben de aynı sorunu yaşamıştım. Zaten düşündüklerimin hep tersi gerçekleşiyordu. Sabah evden şen şakrak çıkmışken şimdi ağlıyordum mesela. Kırılma noktası sürekli ben oluyordum. *Senem'in o yeşil gözlerine bir daha nasıl bakacaktım? Neden aptal gibi davranıp ona anlatmamıştım ki? Salak kafam! Beyinsiz kafam!* Ellerimi yumruk yaparak başıma defalarca vurduğum sırada bir el beni durdurmuştu. Başımı kaldırıp Devrim amcayı gördüğümde burnumu çekerek elimin tersiyle yüzümü sildim.

"Salıncak ıslak değil mi?"

"Umurumda değil."

"Sana eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

Salıncağın tam ortasında oturduğum için ona yer açmak üzere kenara çekildim. Islaklığına aldırmadan yanıma oturdu.

"Esma'ya takılma. O her zaman böyledir. Bazen bir diktatör gibi davranır. Gülcan'a da hiçbir şey anlatmadığı için çok kızardı. Ne zaman bir arkadaşıyla tartışsa eve suratı asık bir şekilde gelirdi Gülcan. Bu da Esma'yı çıldırtırdı."

Devrim amca, kızından bahsederken sesindeki özlemi hissetmemek elde değildi. Esma teyze, kızından sık bahsetse de Devrim amca bunu ilk kez yapıyordu.

"Eminim siz onu her zaman kurtarmışsınızdır Esma teyzeden."

"Biraz öyle olurdu."

İkimiz de salıncağa iyice yaslanırken üstümüzün daha da ıslanmasına aldırmamıştık. Belimi bir soğukluk kapladığında bile oturduğum yerden kalkmadım.

"Bu kez ben hatalıyım Devrim amca. Onun kalbini kırdım."

İtirafım karşısında Devrim amca gözlerini bana diktiğinde yeniden ağlayacağımı anladım.

"Suçu üstleniyorsun yani?"

"Çünkü suçluyum. Yapmamam gereken bir şey yaptım ve çok pişmanım."

"Eminim aranız düzelecektir."

"Bu kez çok zor Devrim amca."

Temiz havayı içime çekerken vücudum ürperdi ve titrememe mani olamadım.

"Biz sizi ayırmaya kıyamadık Nisa. Olur böyle tartışmalar. Bakma sen Esma'yla benim böyle iyi anlaştığıma. Çoğu zaman kedi-köpek gibi kavga ederiz ama sonra bir şekilde barışmanın yolunu buluruz."

Devrim amca insanın halinden anlayan bir adamdı. Bu yüzden onu Esma teyzeden ayrı tutuyor, daha çok seviyordum. Sanki Senem Esma teyzenin kızıyken, ben de Devrim amcanın kızıydım.

"Aklını dağıtalım mı biraz?" diye sorduğunda gülümsemeye çalışarak cazip teklifini kabullendim.

"Bize hiç ailenden bahsetmedin. Senem'in ailesinin trafik kazasında öldüğünü biliyoruz ama sana dair hiçbir bilgimiz yok. Anlatmak ister misin?"

Devrim amca tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine bakarken, bunu yapamayacağımdan korktum. Yaşanılanlardan sonra trajik hikâyemi ona anlatmak istemiyordum ama gözlerimin içine öyle samimi bakıyordu ki hemen döküleceğimi anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Gerçekten acıklı, Samanyolu dizilerini anımsatan hikâyemi mi dinlemek istiyorsunuz?" diyerek alayla sorduğumda kolumu sıvazlayarak başını salladı.

"Sadece kızımı yakından tanımak istiyorum."

Devrim amca beni öz kızı gibi sahiplenirken direnmenin boşuna olduğunu anladım ve çözüldüm basit bir düğüm gibi.

"Hayatım boyunca ikisini de sadece birer kez gördüm. Hem annemi, hem de babamı."

Kimsenin bilmediği babamdan ilk kez bahsediyordum bir başkasına. *Ne Senem'e, ne Mustafa'ya, ne de Sevda Hanım'a...* Kimsenin haberi yoktu onu gördüğümden. İçimde gizlemek, varlığını yüreğimin en saklı odacıklarında saklamak istemiştim. Her ne kadar annem gibi sadece bir kez gelmiş olsa da ondan önce davrandığını çok iyi hatırlıyordum. Çocukluk hatıralarımın arasında siyah-beyaz bir film gibiydi babamın gelip gidişi.

"Annemin yüzünü hayal, meyal hatırlıyorum ama babamı gördüğümde çok daha küçüktüm. Gerçi o adamın babam olduğundan bile emin değilim ama babammış gibi davranıyorum. Annem yetimhaneye geldiğinde beş yaşındaydım. Yetimhanenin resim odasında diğer çocuklar önündeki beyaz kâğıtları doldururken ben yağmurdan saklanmaya çalışan serçeleri izlerdim. Çizimim berbattır ki çocukken de hiç sevmezdim."

Devrim amca yüzündeki babacan tebessümle beni dinlemeye devam ederken ben de anlatmaya devam ettim.

"Yine öyle bir gün diğer çocuklar resim çizerken ben odadaki her şeyin varlığını unutacak kadar dalmıştım. Bir zaman sonra birinin beni gizlice izlediğini fark ettim. Garip bir şeydi bu, belki de bir yetenek... Biri ne zaman gözlerini üzerime dikse anında fark ederim. O gün de öyle oldu. Kapının bulunduğu tarafa baktığımda

Sevda Hanım'ın yanında onu gördüm. Annemi. Bana öylesine hüzünlü, özlem dolu ve şefkatli bakıyordu ki anında anladım o olduğunu. Yerimden kalktım. Ona sarılmak, kokusunu doya doya içime çekmek için ona koştum ama o tam tersini yaptı. Sevda Hanım'a dönüp, 'Ona iyi bak,' dedi ve kapıdan uzaklaştı. O kadar yakınıma gelmişken çekip gitmesini izlemek istemedim. Onu kaybetmeyi göze alamadım. Arkasından koştum. Bağırdım ama dönmedi. Ağladım, sızladım, çığlık attım ama yine dönmedi. Bir gün gelecek umuduyla hep bekledim onu. Ben bekledim ama o hiç gelmedi." O kara günü tekrar yaşıyormuşum gibi yanağıma damlalar süzülürken elimin tersiyle sildim gözyaşlarımı.

"Peki ya baban?"

Asıl önemli konu oydu. *Babam.* Ondan nasıl bahsedeceğimi, söze nasıl gireceğimi bilmiyordum. Babalar kızlarının en değerlisiydi. Her ne kadar onu bir kez görmüş olsam bile o da benim için öyleydi. En kıymetlimdi. Şimdi bir başkasına ondan bahsetmek zor olacaktı ama Devrim amcayla her şeyi konuşup derdimi anlatabilirdim.

"Ben çok küçükken erkekler gibi bilyelerle oynamaya bayılırdım. Bir gün hava çok sıcaktı ve yine bahçede tek başıma Sevda Hanım'ın oyun odasına aldığı bilyelerle oynuyordum. Diğerlerine kızsa da bana izin verirdi çünkü yalnız olduğumu hep bilirdi. O gün elimdeki mavi bilyeyle diğerlerine sertçe vurup, oluşturduğum toprak çukurlara girmelerini sağlıyordum ama içlerinden biri başka bir tarafa savrulmuştu." Duraksadım. Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Dağıttığım bilyeleri toplarken biri benden önce davranıp eline aldı. Yanıma gelip önümde diz çöktü. Gözlerimin içine baktı. Saçlarımı okşadı. Yanağımda elini gezdirdi ama hiçbir şey demedi. Tanımadığım o adama, 'Gel birlikte oynayalım,' dedim biliyor musun Devrim amca? Zamanı olmadığını ama bir gün beraber oynayacağımızı söyledi. Ben de elindeki bilyeyi almayıp ona verdim çünkü çocuk aklı işte. Umut edip geleceğini zannediyorsun ama hiç gelmiyorlar."

Devrim amca beni kollarımdan tutarak kendine çektiğinde omzuna boşalttım geride kalan gözyaşlarımı.

Her kız babasından ilgi beklerdi. Güzel sözler duymayı, sevildiğini hissetmeyi isterdi. Korunduğunu, sıkı sıkı elinden tutulduğunu yaşayarak öğrenmeliydi. Bir babanın kızına verebileceği en kıymetli hediye ona kucak açmasıydı. Ben bunların hiçbirini yaşamamıştım. Bir tarafım hep eksikti.

"Sana ağlama demeyeceğim çünkü ne yazık ki bunun bir tedavisi yok. Keşke hastalarımı iyileştirebildiğim gibi seni de iyileştirebilseydim Nisa ama unutma. Her bir acı, her bir tecrübe insanı daha da olgunlaştırır, daha da güçlendirir ve sen tanıdığım en güçlü kadınlardan biri olacaksın."

Devrim amca kulağıma bir ninni gibi fısıldarken öğütlerini, kollarının arasından çıkıp gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım.

"Ben bugün çok sulu gözüm. Her şeye ağlıyorum."

"Ağlayınca insanın içi açılıyor derler. Eğer senin de için açılıyorsa ağla gitsin kızım."

Gözyaşlarım akmaya devam ederken yüzüme bir gülümseme yayıldı, Devrim amcanın elini tuttum. Uzun bir zamandan sonra ilk defa birine içimi dökmek kendimi iyi hissettirmişti.

"Teşekkür ederim Devrim amca. Her şey için," dediğimde salıncaktan kalkmıştı.

"Seni de, Senem'i de her zaman dinlerim Nisa. Unutma bunu. Olur mu?" dediğinde başımı sallayarak onayladım. Bunu yapacağını elbette biliyordum. "Ben gidip şu pantolonu değiştireceğim. Bayağı ıslandı. Sen de daha fazla üşütme ve gir içeri."

Devrim amca ıslanan pantolonunu işaret ettiğinde kıkırdadım çünkü altına yapmış çocuklar gibi görünüyordu ve birazdan ben de aynı vaziyette olacaktım.

Devrim amca mutfak kapısından eve girdiğinde ben de oturduğum yerden kalkıp onu takip ettim. Mutfağı geçip merdivenlerden bir üst kata çıkarken Senem'in oda kapısının açık olduğunu gördüm. Cesaretimi toplayıp omuzlarımı dikleştirdim ve odasına doğru ilerledim. Kapıya ulaştığımda içerinin buz gibi olduğunu fark ettim, pencereyi açık bırakmıştı çünkü Senem. Burnunu çektiğini duyduğumda ise odaya girip pencereyi kapattım. *Hasta olmasına izin vermeyecektim.* Bir süre boyunca sadece ağlamasını dinledim.

Burada olduğumun farkındaydı ama ağzını bıçak açmıyordu. Bu yüzden ilk adımı ben attım.

"Olan, biten her şeyi açıklayacağım. İster umursa, ister umursama. Sadece gerçeği bilmeni istiyorum."

Yorganı başının üstüne geçirirken duymak istemediğini açıkça belirtti ama bu beni engellemedi. Anlatacaktım.

"Evet, dün gece o yarışlara gittim çünkü Oğuz ve Demir saçma bir iddiaya girmişler. Neden böyle bir şey yaptıklarını bilmiyorum. Demir bana bunu cumartesi sabahı çiftlik evinde söyledi. Başta çok itiraz ettim, gitmeyeceğimi söyledim ama sonra eğer onunla gitmezsem Oğuz kazansa da kaybetse de arabasını alacağını söylemiş. O aptal, arabasına gerçekten değer veriyor ve ben de bunu kaybetmesini istemedim."

Detayları atlayarak olan biteni anlattığımda küçük de olsa bir tepki bekledim. Bağırıp çağırmasına bile razıydım ama hiçbir şey yoktu.

"Bana kızdığını biliyorum ve haklısın da ama dediğim gibi benim yüzümden arabasını kaybetmesine göz yumamazdım. O fotoğrafta gördüklerin ise sadece Demir'in yarış sevinciydi. Hepsi bu."

Yorganı üstünden kaldırarak ayaklandı. Karşıma geçtiğinde yeşil gözlerinin ağlamaktan şişmiş olduğunu gördüm. Oysa o çok sık ağlamazdı bile.

"Seni de yaptıklarını da artık anlamıyorum Nisa. Anlamak istiyorum hatta bunun için çabalıyorum ama hiçbir sonuca ulaşamıyorum."

Bana doğru yaklaşmayı sürdürürken gözleriyle olanları tartıyor ve taşları yerine oturtmaya çalışıyordu.

"Bir bakıyorum onunla dans ediyorsun, bir bakıyorum sırf beni istemiyor diye ona tokat atıyorsun. Bir bakıyorum ondan hoşlanmadığını, ona güvenmediğini ve hatta benim de ondan uzak durmam gerektiğini söylüyorsun ama sonra bir bakıyorum ki onunla yarışlara gidip, yetmezmiş gibi bir de partneri oluyorsun. Ben neye inanacağımı şaşırdım artık Nisa. Gerçekten ne yapmaya çalışıyorsun? Amacın ne senin? Buraya geldiğimizden bu yana değişen tarafın ben olduğumu zanneder, kendimi suçlardım ama artık yalnız olmadığımın gayet farkındayım. Ve farkında olduğum başka

bir şey varsa o da hislerim. Ben ne hissettiğimi çok iyi biliyorum ama sen henüz bunu kavrayamıyorsun."

Yemin görüntüsüne aldanıp kapana sıkışmış fareler kadar çaresizdim. Senem öyle iyi bir gözlem yapmıştı ki ağzımı açıp kendimi savunmak için tek bir kelime bile edemedim. Hislerimin bile tam olarak ne olduğunu çözemezken bunu yapmam, bu halde kendimi savunmam çok zordu.

"Şimdi izin verirsen ders çalışacağım," dediğinde vaktimin dolduğunu ve oradan kovulduğumu anladım. Odadan çıkıp merdivenlere doğru ilerlediğim sırada kapı da arkamdan sert bir şekilde kapatılmıştı.

Kendi odama çıktığımda kapıyı yavaşça kapatıp üstümü dahi değiştirmeden yatağa uzandım. Lambayı yakmadığım için oda karanlıktı ama tavandaki pencereden sızan ışık her şeyi görebilmem için yeterliydi. Bir sürü ödevim vardı ama yapacak gücüm yoktu.

Komodinin üstüne bırakmış olduğum cep telefonunu elime alıp tuş kilidini açtığımda iki mesajım olduğunu gördüm. WhatsApp'a girip onun adını görmezden gelerek yabancı olan numarayı tuşladım.

"Nisa, benim Bahar. Numaranı Demir'den aldım. Okulda olanlardan çok geç haberim oldu. Gerçekten üzgünüm. Eğer o sırada orada olsaydım inan ki bunu yapmasına izin vermezdim. Aybüke'yi bana bırak. Yarın onun hesabını alırım."

Bahar'ın mesajı beni rahatlatmıyordu. Olan olmuştu artık. Bu saatten sonra yapılacak her bir davranış konunun daha da uzamasına neden olurdu. Zamanı geriye alma gibi bir şansımız yoktu. Zaten öyle bir şansa sahip olsam buraya hiç gelmemeyi dilerdim.

"Olan oldu artık," diyerek Bahar'ı cevaplayıp ismini telefon rehberine kaydettim. Uygulamadan çıkmak istemiştim ki ellerim onun adının bulunduğu kutucuğa gitti ve mesajı açtım.

Demir: Bugün olanlar için üzgünüm. Aybüke neden böyle bir şey yaptı, bilmiyorum.

Bahar'ın mesajına cevap bile vermeden kapatmak istemiştim ki ekranda oluşan *"yazıyor"* kısmını görüp durdum ve Demir'in yazacağı şey her neyse merak ettim.

Demir: Ama beni asıl şaşırtan sendin. Neden yanıma gelmedin? Neden benimle konuşmadın? İkimize bir şans tanıyacağını söylemiştin. Tüm

gün boyunca senden küçük bir hareket, küçük bir ilgi bekledim Nisa. Sadece küçük bir ilgi...

İlgi mi? Peh! İlginin âlâsını Aybüke ona gösterirken, benden mi beklemişti? Bu nasıl bir saçmalıktı? Beni herkese nasıl rezil edip, Senem'in gözünden düşürdüyse aynı şekilde onu da bir köşeye çekip memnun etmişti. Buna gözlerimle şahit olmuştum.

Demir: Mesajlarımı gördüğünü biliyorum Nisa. O mavi tik işe yaramıyor sanma.

O söyleyene kadar mavi tikten haberim bile yoktu. Mesajlarını gördüğümü biliyormuş... Çok da umurumdaydı zaten!

Uygulamayı kapatmadan önce yazmış olduğu tüm mesajları sildim ve telefonu komple kapatmak istedim ama kapatmadan önce yapmam gereken başka bir şey daha vardı. Numarasını da adını da ortadan kaldırdım. Telefonu kapatıp komodinin üstüne bıraktığımda tavandaki pencereden gözlerime ulaşan kara bulutları seyrettim.

Başıma her ne geldiyse onun yüzünden gelmişti. Senem'le aram onun yüzünden açılmıştı. Aybüke, ona olan ilgisi yüzünden bana musallat olmuştu. Bir de tabii ki asıl iddianın ben olduğumu öğrenmiştim. Her yerden karşıma çıkıyordu ve benim artık buna bir son vermem gerekiyordu. Demir bundan sonra aramızdaki o telle örtülmüş sınırı geçmeyecekti. *Ona bir şans vermek mi? Asla. Onunla konuşmak mı? Asla.* Gizemli kutunun içinde saklanan kedinin yüreğinde neler olduğunu merak ediyordum fakat kutu her aralandığında başıma ayrı bir bela geliyordu. Bunlarla daha fazla yüzleşemezdim. Demir, sarmaşıkların arasındaki zehirli bir meyve gibiydi. Şeytan ondan bir ısırık almam için ısrarcıydı ama hayır, o ısırığı almayacak, zehrine kapılmayacaktım. Gizemli kutunun aralanan kapağını bu kez sertçe kapatarak uzay boşluğuna fırlatmıştım. *Demir mevzusu bir daha açılmayacaktı.*

19. BÖLÜM

Beş yaşına dek kimseyi yanıma yaklaştırmadığım zamanları hatırlıyordum. Yetimhanede Sevda Hanım'ın deyimiyle tam bir canavardım. Küçük prenses kelimeleri yerine küçük canavar olarak anılırdım. Kimseyi dinlemezdim. Hele de annemin gelip gidişinden sonra iyice içine kapanık bir çocuğa dönüşmüştüm. Çevreme küstüğümde günlerce konuşmaz, yemek yemez, sadece bahçedeki büyük ağacın altına oturup yatma saatimin gelmesini beklerdim. Bazıları farklı bir çocuk olduğumu söylese de bazıları da hırçın olduğumu dile getirirdi. *Çocuk aklına kim ayak uydurabilirdi ki zaten?* Sonra bambaşka bir şey gerçekleşti. Sanki güneş ilk kez benim küçük odamda doğmuş ve sıcaklığıyla hayatımı aydınlatmıştı. Beni karanlıktan, yalnızlıktan kurtarmıştı. Arkadaşım, dostum, ailem olmuştu. Onsuz bir saniye geçirmeyi bile hayal edemezken hayatımın en değerli varlığı olmuştu. Paylaşamayacağım tek insandı Senem. Güzel şeyler de yaşasak, birbirimize kırılsak da her zaman önceliğimdi ve hep öyle kalacaktı. Fakat şimdi yıllardan sonra ilk defa birbirimize karşı bu kadar mesafeliyken, verdiğimiz sözlerin nereye uçup gittiğini sorguluyordum.

Tüm saçmalıkları yalansız, dolansız bir şekilde ona en başında anlatsaydım belki de bu noktaya gelmeyecektik. Parti gecesi olanları, yarışı ve o aptal iddiayı ona en başında söylemiş olsaydım belki arkamda bile olurdu. Bana destek çıkardı. Fakat korkaklığıma sarılıp yapamamıştım işte.

Günlerdir birbirimizle konuşmuyorduk. Araya koca bir duvar örülmüştü. Selamlaştığımız anlar bile çok nadirdi. Evdekiler durumun farkındaydı ama Devrim amca olaya el attığı için kimse sesini çıkarmıyordu. Esma teyze o akşam ileri gittiği için benden özür dilemişti. Sanırım Devrim amca bu konuda onu gerçekten uyarmıştı. Senem'le konuşup konuşmadığını bilmiyordum ama ikimizin bu hallerinden memnun olmadığını bakışları gayet iyi belli ediyordu.

Senem ise aradan geçen günlerden sonra daha farklıydı. Öfkesi dinmiş gibi görünüyordu. Yüzüme bakmıyordu belki ama artık

benden de kaçmıyordu. Her şeye rağmen okulda yine de benim yanımdaydı. Kavga ettiğimiz günün ertesi sabahı yanıma gelmiş ve arkadaşlarımı paylaşmak istediğini söylemişti. İtiraz etmedim ya da karşı çıkmadım. En azından yanımda olduğunu biliyordum. Ayrıca kavgamızın okula yansımaması konusunda da ısrar etmişti. Bulunduğumuz vaziyete çok olgun yaklaşmıştı.

"Eee, partiye geliyorsunuz, değil mi kızlar?"

Bir de Can'ın heyecanla günlerini saydığı doğum günü partisi vardı. Dersten çıktığımızdan bu yana muhabbet aynıydı. Günlerdir peşimizi bırakmadığı gibi gelmemiz için sürekli ısrar ediyordu. Senem'e sormaya çekindiğim için Can'a da düzgün bir cevap veremiyor, sadece geçiştiriyordum.

"Tabii ki geliyorlar," diyerek benden önce Gökçe cevap verdiğinde çekinerek Senem'e baktım. O ise kaşlarını kaldırıp neden ona baktığımı sorguladı.

"Gidiyor muyuz?" diye sorduğunda sesi yumuşacık çıkmıştı. Bana bağlı hareket edecek olması ise beni şaşırtmıştı.

"Gitmek ister misin?"

Oğuz bir bana, bir de Senem'e bakarken aramızdaki dargınlıktan habersizdi. Gerçi hiç kimse bizim küs olduğumuzu bilmiyordu.

"Sana bağlı," dediğinde ise daha da çok şaşırdım. Anlaşılan bu kez gerçekten bana bağlıydı.

"Senem topu sana attığına göre geliyorsunuz Nisa."

Can, oturduğu yerde sırıtırken bunun pek de mümkün olmayacağını belirttim.

"Aslında hiç keyfimiz yok be Can."

"İtiraz kabul etmediğimi en başında söyledim."

"Evet, Nisa itiraz etmeyin de gelin işte. Emin ol, eğlenceli olacak."

Oğuz da Can'ın arkasını kollarken itirazlarımın boşuna olduğunu anladım. Belki de gidip kafa dağıtmalıydık.

"Tamam, tamam! Geliyoruz."

İki elimi teslim oluyormuş gibi yukarıya kaldırdığımda Can ve Oğuz da kendi aralarında ellerini yumruk yapıp tokuşturdular. Senem ve Gökçe'nin gözlerindeki gülümsemeleri gördüğümde en azından birilerini mutlu ettiğim için rahatlamıştım.

Parti konusu açıklığa kavuştuğunda Gökçe ve Senem izledikleri bir dizi hakkında konuşmaya başladılar. İnanılması güçtü belki ama iyi anlaşıyorlardı. Hatta birçok ortak yanlarını fark ettiklerinde, bir araya geldikçe benden daha çok konuşacak konuları oluyordu. Senem, Damla'yla tekrar konuşmaya başlamıştı ama yine de zamanının çoğunu bizim yanımızda geçiriyordu.

Onlar muhabbetini ederken ben de kafeteryayı inceledim. Gözlerim Demirlerin bulunduğu masaya kaydığında onu göremedim. Aynı şekilde Aybüke de ortalıklarda görünmüyordu. Nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını tahmin etmek o kadar da zor değildi. Fakat Bahar'la göz göze geldiğimizde kaşlarını çatıp gözlerini kaçırdı. Haksız da sayılmazdı. Onunla en son telefondaki kısa yazışmamız esnasında konuşmuştuk ve muhabbetimiz orada bitmişti. Tüm hafta boyunca ne onun yanına gitmiş, ne de selam vermiştim. Beraber geçireceğimiz vakitler de hayal olmuştu.

"Hadi kalkın artık, çok oturdunuz."

Oğuz'un diğerlerinden farklı bir huyu vardı. Derse her zaman zil çalmadan önce girmek isterdi. Üstelik yalnız gitmez, bizi de peşinde sürüklerdi. Hatta biz masadan kalkana dek yapmadığı gıcıklık kalmazdı. Onun bu huyuna artık alıştığım için söylenmesine izin vermeden kalkıyordum ama Can çenesini tutamıyordu.

"Oğlum anan seni ahırda mı doğurdu lan? Ne bu ineklik?"

"Anama laf etme lan. Erken giden, erken yol alır."

"Dünyayı seksen günde keşfetmeye mi çıkıyoruz? Öyleyse ben gelmiyorum. Yorulurum bir kere, siz gidin."

Can kalkmış olduğu sandalyeye tekrar yerleşecekti ki Oğuz ceketinin yakalarından tutup onu yürümeye zorladı.

"Eşek gibi geleceksin."

Oğuz, Can'ı zorla kafeteryadan çıkarmaya çalışınca aralarında tatlı bir atışma gerçekleşmişti. Hatta Can'ın tiki olduğunu bile merdivenlerden çıkarken fark etmiştim. Oğuz'u sinir ettiği an bununla savaşıyordu. Oğuz inadına işaret parmağını vücudunun karın bölgesine doğrultuyor çocuğun kıvrılmasına neden oluyordu. Onları izlemek komedi filmi izlemek kadar eğlenceliydi.

Oğuz'u okuldakilerle takılırken pek görmüyordum. Ya futbol takımının yanında oluyor ya da Can'la vakit geçiriyordu. Öğrendiğim

kadarıyla ikisi de okulun futbol takımında yer alıyordu. Ayrıca g
çekten iyi anlaşıyorlardı.

Sınıfların bulunduğu kata çıktığımızda Senem bizden ayrıla
kendi sınıfına doğru yürümeye başlamıştı fakat koridorun diğ
tarafına göz gezdirdiğimde Bahar'ı Aybüke'nin yanında görmü
tüm. Aralarındaki konuşma her neyse Aybüke'nin suratı düşmüştü
Birkaç gün önce Bahar bana atmış olduğu mesajda Aybüke'nin h
sabını alacağını söylemişti. Bu yüzden mi yan yanaydılar? Sener
de onları izlerken birden dönüp bana baktı. Duyduğu her neys
şaşırmış görünüyordu. Bahar, Aybüke'ye her ne dediyse konu be
nimle alakalıydı. Yoksa Senem suratıma durduk yere bakmazdı.

Oğuz, Can'la uğraşmak yerine yanıma gelip kolunu omzum
attığında dikkatimi dağıtmıştı. Onunla birlikte sınıfa doğru yürü
meye başladığımda aklımdaki soru işaretlerinden kurtulmak iste
dim. Oğuz da sanki üzerimdeki stresi anlamış gibi beni daha da
çok kendine çekmiş, kollarımı sıvazlamıştı. Ona tebessüm etmek
için başımı çevirdiğim sırada biri kolumu öyle sert bir şekilde tutup
çekti ki dengemi sağlayamasaydım yere çakılacaktım. Gözlerimi
yerdeki fayanslardan kaldırıp B sınıfının önünde dikilen Demir'e
çevirdiğimde kan neredeyse beynime sıçrıyordu. *Manyak mıydı
bu çocuk? Ne diye beni böyle çekiyordu? Dingo'nun ahırı mıydı burası?*

"Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırdığımda hâlâ kolumu sık-
makla meşguldü. Kendimi geri çekmek istediysem de başarılı ola-
madım.

"Bırak kızın kolunu," diyerek Oğuz üzerine yürüdüğü sırada,
Demir bu kez de beni arkasına almış ama kolumu bir an olsun bı-
rakmamıştı. Bu Kadir İnanır tavırlarının arkasında yatan neden
her neyse sinirlerimi bozmaya başlıyordu.

"Sen karışma!"

"Karışmayayım da kıza hayvan gibi davran, değil mi?"

Oğuz da boş durmuyor, Demir'e karşılık veriyordu. Bu atışma
alevlenmeden araya girmem gerekiyordu yoksa, sanki uzun za-
mandır bunu bekliyorlarmış gibi kavgaya tutuşacaklardı. Gökçe
ve Can'a sınıfa girmeleri için başımla işaret ettiğimde zorla da
olsa Demir'in kolundan sıyrılmayı başarıp Oğuz'un yanına gittim.

"Oğuz sen sınıfa gir, ben de gelirim birazdan. Önce şu kedi yavrusunun hesabını alayım."

Oğuz gitmek istemeyince omuzlarından ittirerek, "Hadi Oğuz," diye üsteledim. Başta gönüllü olmasa da yanımızdan ayrılıp sınıfa girdi. Kollarımı göğsümde birleştirerek Demir'in karşısında dikilmeye başladığımda açıklamasını bekledim. Bu hanzoluğunun mutlaka bir izahı olmalıydı.

"Kedi yavrusu demek?"

"Başında bir de kükreyen olmalıydı. Unutmuşum, affedersin."

Takıldığı noktanın basit iki kelimeden ibaret olması inanılacak gibi değildi. Bu çocuk ya benim sinir hücrelerimle oynuyor ya da gerçekten dalga geçiyordu.

"Ne oluyor sana Nisa? Ne bu tavrın?" diye sorduğunda elleriyle saçlarını dağıtıp gözlerimin içine baktı. *Şimdi de davranışlarımı mı sorguluyordu?*

"Ne olmuş bana?"

"Ne mesajlarıma cevap veriyorsun, ne de okulda yüzüme bakıyorsun."

Numarasını silmiştim belki ama Demir, her mesajının cevapsız kaldığının bilincinde olsa da hiç pes etmeden mesaj atmaya devam etmişti. Benden bir açıklama bekliyordu fakat mesajlarına cevap vermek ya da okulda onunla muhatap olmak zorunda değildim.

"Beni gördüğün an yönünü değiştiriyorsun. Seninle konuşmak istediğim an kaçıyorsun. Günlerdir böylesin. Neyin var Nisa?" diye devam ettiğinde aynı sertliğimi korudum. Cevap vermek, ona neden öfkeli olduğumu açıklamak istiyordum ama yapmayacaktım. Her şeyin bozuk plak gibi başa sarmasına müsaade edemezdim.

"Hiçbir şey," diyerek sınıfa girmek istediğim sırada kolumu sertçe tuttu ama bu onu itmeme ve üstüne doğru bağırmama neden oldu.

"Bırak kolumu!"

Sesim öyle yüksek çıkmıştı ki koridorda bulunan nöbetçi öğretmenin sert bakışlarına maruz kalmıştık. Demir bir adım gerilerken nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Özür dilerim," diye fısıldadığında üzerine atlayıp onu yumruklamak istedim ama aksine tırnaklarımı avuç içime daha da çok bastırdım.

"Yapma şunu Demir."

"Neyi yapmayayım?"

"Her şeyi batırıp sonra da özür dileme."

"Nisa..." diye fısıldarken sesi öyle yorgun ve kırgın çıkmıştı ki gardımı indirmekten korktum. Gözlerimi kapadım ve içimden beşe kadar saydım. Sonrasında yeniden onun açık kahverengi gözlerine baktığımda kendime verdiğim sözü hatırladım. Ondan uzak duracaktım.

"Ne bu tavrın? Ne bu mesafe? Yarış gecesi konuşmuştuk ki... Oğuz mu zorluyor seni?" *Yaşananlardan sonra bunu nasıl Oğuz'a bağlıyordu?* Bunun Oğuz'la gram alakası yoktu. Onun yüzünden en yakın arkadaşımdan olmuştum ben. Onun yüzünden sınıfımdaki kız bana cephe almış ve beni tüm okula rezil etmişti. Fakat Demir geçmiş karşıma hâlâ...

"Gerçekten kör müsün yoksa olanları görmezden mi geliyorsun?"

Başımı dikleştirerek ona doğru cesur bir adım attım.

"Yarış konusu bir daha açılmamak üzere kapandı. Kararımı da çoktan değiştirdim. Şartım hâlâ geçerliliğini koruyor. Yarışlara geldim ve sen de kazandın. Bu yüzden bir erkek gibi davran ve sözünü tut."

"Anlaşılan klasik B sınıfı kanunlarını uyguluyorsun. Oğuz'un sınıfındaki herkes, Oğuz'un tarafında kalır."

Beni gerçekten duymazdan, olanları ise görmezden geliyordu. Hâlâ yaşanılanlardan dolayı Oğuz'u suçluyordu. *Nasıl bu kadar kıt olabilirdi?* Senem nasıl onu takıntı haline getirmişse, Demir de aynı şekilde Oğuz'u takıntı yapmıştı.

"En azından Oğuz benim için iddiaya girmiyor."

İddia konusunu öğrenmem onu şaşırtmış, gözlerinin iyice açılmasına sebep olmuştu.

"Ve yanılıyorsun Demir. Bu sınıftaki herkes Oğuz'un tarafında yer almıyor."

Koridorun diğer tarafından sınıfa doğru gelen Aybüke'yi başımla işaret ettiğimde arkasını dönüp ona baktı. Cevap vermesini

beklemeden onu Aybüke'yle baş başa bırakıp sınıfa girdim. Anlamalıydı. Artık anlamak zorundaydı. En azından ima ettiğim şeyden sonra o kalın kafasına bir şeyler dank etmeliydi.

Sınıfa girdiğimde vakit kaybetmeden geçip Gökçe'nin yanındaki yerimi aldım. Oğuz yine Can'ın yanına oturmuş, onu deli eden davranışlarda bulunuyordu. Eğer bu davranışlarına ders boyunca da devam ederlerse muhtemelen azar işiteceklerdi. Sırama oturduğumda Demir hakkında bir şey sormamalarını diledim. Şu an onunla ilgili konuşmak istemiyordum.

"Ne dedi o tipine tükürdüğüm ama arabasına hasta olduğum geri zekâlı sana?"

Can'ın sorusuna cevap vermek yerine beni rahat bırakması için Oğuz'a dönüp dudaklarımı bir çocuk gibi büzdüm. Gülümseyerek çenemi tutup sıktı.

"Boş ver şimdi Demir'i. Baksanıza, kızın canını sıkmış yine."

Beni bu durumdan kurtardığı için ona gözlerimle teşekkür ederken yanağımdan bir makas aldı. Mustafa'yı hatırlatmıştı bana bu tavırlarıyla.

"Senem'le aranız nasıl?"

Gökçe'nin sorusuyla konu, Demir'den Senem'e geçiş yapmıştı. Eh, Demir'i konuşmaktansa Senem'le olanlardan bahsetmeyi tercih ederdim. Belki bana akıl verirlerdi.

"Hâlâ aynıyız."

Senem'e bahsetmemiştim ama Oğuz, Gökçe ve Can aramızda yaşananları biliyorlardı. Gökçe mevzunun uç noktasının kime dayandığının farkındaydı ama Oğuz ve Can'a ayrıntılı kısmını anlatmamıştım.

"Kafeteryada öyle görünmüyordu ama."

Eh, haksız da değildi. Senem dışarıya yansıtmıyordu evdeki soğuk havayı.

"Sizin yanınızda pek bir şey belli etmiyor çünkü tavrınızın değişeceğinden korkuyor."

"Peki, sana neden bu kadar kızdı ki Nisa? Alt tarafı basit bir yarış. Neden bu kadar abartıyor?"

Can'ın matematikten bile zor olan sorusunu nasıl cevaplayacağımı bilemedim ama imdadıma yine Gökçe koştu.

"Çünkü sarışın, Demir'e abayı yakmış."

"Ne?"

Hem Oğuz, hem de Can aynı tepkiyi verirken Can'ın fazla yüksek çıkan sesi tüm sınıfı inletmişti. Oğuz ise elindeki kalemi sertçe masaya atmıştı.

"Yine mi Gürsoy vakası? Yemin ederim bıktım lan! Çocuk suçiçeği virüsü gibi, dokunduğuna bulaşıyor."

Can'ın tepkileri beni her zaman güldürüyordu.

"Allah'tan benim mavişim ona abayı yakmamış. Değil mi Gökçe'm?"

Beni yok sayarak Gökçe'ye arkadan sarıldığında, Gökçe elindeki kalemle ona vurmak zorunda kaldı ama Can yine de bırakmadı.

"Belediye sevsin Demir'i," diyerek Oğuz da Can'a eşlik ederken kendimi tutmak yerine kahkahamı serbest bıraktım. Hatta sinirden öyle sesli gülmüştüm ki gözümden yaş bile gelmişti.

"Ya kızlar, bırakın suçiçeği Demir'i de biyoloji ödevinin tarihi ne zamana alındı? Haberiniz var mı?"

Can'ın sormuş olduğu soruyla ben de unutmuş olduğum ödevi hatırladım. Tüm sınıf yapmadığı için biyoloji öğretmeni biraz daha zamanı uzatmıştı. Eğer yine elimiz boş dönersek sözlü notlarımıza sıfır vermeyi düşünüyordu.

"Sanırım iki hafta daha zamanımız var," diye açıkladığında Gökçe, biraz da olsa rahatladım. Malum, partnerim Oğuz'un nasıl ödev yaptığını bilmiyordum ve ödevler konusunda titiz olduğum için de çuvallamak istemiyordum.

"Nisa bizim de bir gün belirlememiz gerekiyor."

Oğuz'un omzumdan dürtmesiyle yeniden onların sırasına döndüm. *Ne gününden bahsediyordu? Kaçırdığım bir şey mi vardı?*

"Ne için?"

"Ödevi yapmamız için. Bir gün belirleriz, ya sen bana gelirsin ya da ben size gelirim."

Öyle sakin konuşuyordu ki sanki çok normal bir şeymiş gibi bahsediyordu. Söylediklerini sindirmeye çalışırken gayet ciddi olduğunu fark ettim. Oğuz'un evine gidecektim ya da Oğuz bana gelecekti. Yok artık! Hiç kimsenin evine falan gidemezdim. Çekinir, utanırdım bir kere.

"Kütüphanede halletsek olmaz mı?" diye sorduğumda Oğuz başını sağ tarafa eğerek küçük çocuklar gibi masum masum gülümsedi.

"Hadi ama!" diye fısıldadığında itiraz etmek ya da mızmızlık etmek istedim ama öğretmen sınıfa girdiği için isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Partiden sonra bunu tekrar konuşuruz."

Tüm haftayı yoğun moral bozukluğuyla geçirdikten sonra günün sonunda kendimi yatağa bırakmak için can atıyordum. Fakat her ne kadar hafta sonuna girmiş olsak da benim için henüz hafta sonu başlamamıştı çünkü Esma teyzenin başıma sardığı sorumlulukla uğraşmam gerekiyordu. *Dans kursu!*

Bu sabah okula gitmeden önce yanıma gelmiş ve derslerin bugün başlayacağını söylemişti. Günlerdir onu oyalamış, hatta bahsi açıldığında hemen konuyu değiştirmiştim ama bu sabah anlamıştım ki kaçışım boşunaydı. O dans kursuna zorla da olsa gidecektim.

Eve gelir gelmez üstümü değiştirip vakit kaybetmeden bir şeyler atıştırdım. Senem odasına çekildiği için onunla okul sonrası hiç konuşmadık. Zehra teyze ve Esma teyze de zaten ev için alışverişe çıktıklarından ortalıkta görünmüyorlardı. Devrim amca ise hastanedeydi. Sedat abi beni götürmek için bahçede beklerken hazırlamış olduğum çantayı koluma takıp evden çıktım. Hava güneşliydi ama yine de soğuktu. Üzerime eşofmanlarımı giydiğimden rahat hissediyor ve o kadar da çok üşümüyordum. Sedat abi geldiğimi görünce elindeki sigarayı yere atıp ön kapıyı benim için açtı.

Normalde Sedat abiyle her gün sohbet eder, vakit öldürmek ya da sabahları uykumun açılması için çene çalardım. Onun neşesi ve içi dışının bir olması bana huzur verirdi. Fakat bugün o da en az benim kadar sessizdi. Canı sıkkın görünüyordu. Sormak istediysem de çenemi kapalı tuttum. *Daha kendi sorunlarımı çözemiyorken bir başkasının derdine nasıl çözüm bulabilirdim ki?*

Dans kursunun bulunduğu binaya geldiğimizde ona, beni kursa bıraktığı için teşekkür edip arabadan indim. Sedat abi beni akşamüstü alacağını söyleyerek uzaklaştığında ben de binanın kapısına yaklaşarak bileğimdeki lastikli tokayla saçlarımı tepeden bağladım.

Derin bir nefes alıp içeri girdim. Girişteki görevliye kursun hangi dairede olduğunu sorup ardından da öğrendiğim bilgiyle asansörlere doğru yürüdüm. Dördüncü katı tuşlayarak asansörün hareket etmesini beklediğimde içimi bir tedirginlik kapladı. Kapalı kapılar geldiğimi haber eden bir sesle açıldığında omuzlarımı dikleştirip girmiş olduğum katın koridorlarında yürümeye başladım.

"Ayaklar biraz daha yukarı Nilay! Hiç bacaklarını ayıramıyorsun Zeynep. Daha kaç defa partnerinin ayağına basmaman gerektiğini söyleyeceğim Berat?"

Kulağıma gelen sesleri takip ederken kendimi büyük, aynalı bir salonun tam ortasında buldum. Koyu, küt saçları olan orta yaşlarda bir kadın, salondaki öğrencilerine çeşitli emirler veriyordu. Anlaşılan dans hocam bu kadındı. Salona girer girmez beni aynalardan fark edip yanıma geldi.

"Birine mi bakmıştınız?"

Dans eden öğrenciler de durduğunda ilk defa böyle bir ortamda bulunduğum için kendimi garip hissettim.

"Şey... Hayır. Ben yeni öğrenciyim."

Lafı ağzımda gevelerken, kadın sanki böyle bir şey beklemiyormuş gibiydi. *Yanlış kursa mı gelmiştim acaba?*

"İsim alayım."

"Nisa. Nisa Altun."

Kadının surat ifadesi değişirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. *Ohh be!* Demek ki yanlış kursa gelmemiştim. Elini belime koyarak beni koridora çıkardı ve başka bir tarafa doğru yönlendirdi. Koridorda birkaç kapalı oda daha bulunuyordu.

"Esma geleceğini söylemişti. Unutmuşum tatlım, affedersin."

Kadın oldukça mahcup bir şekilde söylenirken beni, ofisi olarak düşündüğüm bir odaya götürdü.

"Sorun değil," dediğim sırada masasının önündeki koltuklardan birini oturmam için işaret edip kapıyı kapattı.

"İsmim Aydan. Buradaki öğrencilerden sorumluyum. Sen neler biliyorsun, anlat bakalım."

"Aslında pek bir şey bildiğim söylenemez. Yetenekli falan da sayılmam ama adımların nasıl atılacağını ve bir partnere nasıl ayak uyduracağımı biraz biliyorum."

Sevda Hanım'ın zamanında bana öğrettiklerini kibar bir şekilde Aydan Hanım'a anlatırken, o sevecen bir tavırla gülümsedi. Biraz önce onu öğrencilerine emir yağdırırken görmüş olsam da iyi bir öğretmene benziyordu. Hem disiplin olmadan güzel bir sonuç da elde edilemezdi.

"Pekâlâ, öyleyse bugün neler yapabileceğimize bir bakarız," dediğinde önündeki çekmecelerden bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

"Ama önce şuraya adını yazmanı istiyorum. Bu okulun öğrencisi olduğuna dair küçük bir kanıt."

Aydan Hanım'ın uzatmış olduğu kâğıt ve kalemi aldıktan sonra alt sıralardaki boşluğa adımı yazdım. Aynı zamanda listedeki diğer isimleri de gözden geçirdim. Hiçbir isim tanıdık gelmezken ortalarda gördüğüm bir isim dikkatimin dağılmasına neden oldu. *Buradaydı.* Gökçe onunla aynı kursa gittiğimi söylediğinde pek ihtimal vermemiştim ama kâğıtta gördüğüm kadarıyla bu gerçekti.

Aydan Hanım'a bir şey belli etmemeye çalışarak kâğıdı yeniden ona uzattım. Elimden aldığı kâğıdı biraz önce çıkarmış olduğu çekmeceye yerleştirirken oturduğu yerden kalktı ve onunla birlikte ben de ayaklandım. Ofisten çıkıp tekrar büyük aynaların olduğu dans salonuna ilerlerken, gün içinde yapacaklarımızı bana aktardı.

"Bugün ağırdan alalım. Önce birkaç saat beraber çalışırız sonra seni çömezler sınıfına bırakırım. Merak etme, gelen her yeni öğrencimi oraya gönderirim ve aksi gibi hiçbiri de o sınıftan çıkmak istemez.

Çömezler sınıfının neden bu kadar ilgi çektiğine bir anlam veremedim, öğrenmem için birkaç saat beklemem gerekiyordu.

Aydan Hanım biraz önceki gibi elini belime yerleştirerek beni büyük salonun ortasına getirdiğinde tüm bakışları üzerimde hissettim. Salondaki her bir suratta gözlerimi gezdirirken onun burada olmadığını gördüm.

"Çocuklar, bu arkadaş yeni öğrencimiz Nisa, Nisa Altun."

Aydan Hanım beni tanıtırken birkaç kişi de aralarında fısıldamaya başladı. *Yoksa Altunlar burada da mı tanınıyordu?*

"Altunların evlatlık kızı mısın?"

Hemen karşımdaki uzun, açık kahverengi saçları olan kız bunu pat diye sorunca Aydan Hanım'a baktım. *İnsanlar nasıl vurdumduymazdı böyle? Pat diye herkesin içinde sorulacak bir soru muydu bu?*

"Ceren, bu pat diye sorulur mu kızım?"

İsminin Ceren olduğunu öğrendiğim kız sergilediği tavırdan dolayı utanarak başını öne eğdiğinde bir cevap vermem gerektiğini anladım.

"Evet, öyleyim."

Aynı kız bana bakmayı sürdürürken gayet iyi bir fiziğe sahip olduğunu üstüne giymiş olduğu tayt ve ince askılı sporcu atletinden anladım. Görüntüsüyle bana Aybüke'yi anımsatmıştı ama benden birkaç yaş büyük olduğu belliydi.

"Dans eğitimin var mı peki?"

Kollarını göğsünde birleştirerek aynı iğneleyici tavırla sordu.

Kendimden ve geldiğim yerden utanmadığımı belli edercesine, "Yetimhanede birkaç şey öğrenmiştim," diye cevapladığımda bunu onların da öğrenmesinde sakınca görmüyordum.

"Halay çekmeyi mi mesela?"

Salondaki öğrenciler onun iğneleyici tavrına gülümsemeleriyle eşlik ederken, Aydan Hanım yanıma yaklaşıp koluma girdi fakat susup gitmek gibi bir niyetim yoktu.

"Nisa, sen benimle gel canım. Ceren bugün pek bir şakacı."

Aydan Hanım'ın kollarının arasından çıkıp Ceren'in karşısına geçtim. Benimle bu şekilde konuşamaz, dalga geçemezdi. Haddini bilmesi gerekiyordu. Yetimhaneden geliyor olabilirdim ama benim de bir terbiyem ve gururum vardı.

"Halay, Türk kültürünün muazzam bir parçası. Bence herkes bilmeli ama eğer sen bilmiyorsan bu senin sorunun tabii."

Verdiğim cevap karşılığında salondakiler bir anda beni alkışlamaya başladığında Ceren de gülümseyerek bana yaklaştı. Fakat bu kez alayla bakmıyor, aksine içten duruyordu.

"Ceren ben, yenilerle uğraşmayı severim."

Uzatmış olduğu eli tutup tutmama konusunda kararsız kaldım ama konunun daha fazla uzamaması için karşılık verip elini sıktım.

"Nisa ben de, benimle uğraşılmasını hiç sevmem."

"İyi anlaşacağız o zaman," dediğinde bunun ne kadar gerçekçi olacağını zaman gösterecekti.

Aydan Hanım tekrar koluma girip beni salonun diğer köşesine çektiğinde derslere başlamak için kendimi hazırladım. Çantamı yere bırakarak onun talimatlarını uygulamak için harekete geçtim. Önce vücudumuzu gevşeteceğimizi ardından da küçük adımlarla başlayacağımızı söylemişti.

Yaklaşık bir saatten fazla süredir Aydan Hanım'la çalışmış ve ona ayak uydurmak için elimden geleni yapmıştım. Çok kötü olmadığımı ama konsantrasyonumu da çabuk kaybettiğimi söylemişti. Küçük bir lafla bile dikkatim dağılıyordu. Bu yüzden kulağımın sadece müzikte olması gerektiğini söylemişti. Konsantrasyon önemliydi ve bunu Sevda Hanım da sık sık söylerdi.

Çalışmalarımız sonunda Aydan Hanım birkaç hafta içinde diğer öğrencilere yetişebileceğimi söylemişti. Fakat sadece kendisiyle değil, aynı şekilde diğer öğrencileriyle de dans etmem gerektiğini söylemişti ancak bu şekilde ortama ayak uydurabilirmişim.

Aydan Hanım'ın göstermiş olduğu hareketleri takip ederek birkaç erkek öğrenciyle de deneme yapmıştım ama yeni olduğum için bayağı sakardım. Bazılarına uyum sağlayabiliyorken bazılarının ise tabiri caizse ayaklarını ezmiştim. Bu yüzden iyi bir sonuca ulaşamamış ve beni çömezler sınıfına götüreceğini söylemişti.

Büyük salondan çıkıp bahsettiği çömezlerin yanına doğru ilerlerken, Aydan Hanım adımlarımı büyük atmamam konusunda da beni uyarmıştı. Daha yavaş ve karşımdaki kişiye uygun atmalıymışım. Her şeyi oldubittiye getirerek güzel bir sonuca ulaşılmazmış. Onu başımla onaylayıp dikkatli olacağımı söylediğimde koridorun sonunda durmuş ve bahsettiği sınıfın kapısını benim için açmıştı. Salona girdiğimde neredeyse ondan fazla küçük çocuğun burada olduğunu ve bana sırtını dönen kişinin keyifle onlarla ilgilendiğini görmüştüm.

Defalarca ona zamansız rastlamıştım. Bugün burada olduğunu listede adını ilk gördüğüm an tahmin etmiştim ama bu şekilde bir manzarayla karşılaşacağımı söyleseler hayatta inanmazdım. Çocuklarla ilgileniyor, küçük bir kızı kucağına alarak çevresinde döndürüyordu. Yüzündeki gülümseme her zamanki Demir gülümsemesiydi. Yanaklar kıvrılmış ve gözler kısılmıştı. Kapı eşiğine

yaslanırken onu bütün gün böyle izleyebileceğimi hayal ettim. C
likte atların üstünde gördüğümden bu yana ilk defa bu kadar n
doluydu. Aydan Hanım beni içeri ittiğinde, kendimi sarsarak
miş olduğum transtan kurtulmak istedim.

"Çömezler sınıfı derken burayı mı kastediyordunuz?"

Onun beni duymaması için çok kısık bir şekilde fısıldadığım
başını sallayarak gülümsedi Aydan Hanım.

"Evet, bizim tek çömezlerimiz bu ufaklıklar."

Benim aksime Aydan Hanım normal bir ses tonuyla konuşt
ğunda salondaki küçük çocuklar ve Demir bize doğru döndü. D
mir kucağına almış olduğu çocuğu yere bırakırken, beni görmeni
şaşkınlığıyla o kısılan gözlerini iyice açtı.

"Nisa?"

Gözlerindeki şaşkınlık sesine de yansırken burada olduğuma
inanamaz gibi bir hali vardı. Hak vermeliydim. Daha bu sabah bir-
birimizi yerken şimdi yine karşı karşıyaydık.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sorduğunda Aydan Hanım, ben
sadece başımı sallarken Demir cevap vermeyi tercih etti.

"Aynı semtte oturuyor, aynı okula gidiyoruz."

"Öyle mi? Bu harika o zaman!"

*Yaşanılanlardan bir nebze haberiniz olsaydı belki de böyle düşünmez-
diniz Aydan Hanım.*

Aydan Hanım, "Bundan sonrasını Demir'le halledeceksiniz
Nisa," diye devam ettiğinde bunun bir rüya olmasını diledim.
Onunla vakit geçiremezdim. Bu, kendime koymuş oldum bir yasaktı.

"Ben sizinle gayet iyiydim."

"Merak etme, Demir buranın en iyisidir. Yoksa hayatta seni
ona teslim etmezdim."

Aldığı iltifat karşısında başını öne eğerek teşekkürlerini belli
etti Demir. Yine eline düşmüştüm, bana döndüğünde bundan zevk
aldığını belli eden bakışlarıyla karşılaştım.

"Size iyi dersler," diyerek Aydan Hanım salondan çıkıp gitti-
ğinde ben de çocuklar ve Demir'le baş başa kaldım. Küçük çocuk-
lar çevreme toplanıp, meraklı bakışlarıyla kim olduğumu bilmek
istediklerini sorduğunda Demir, her zamanki alaycılığını sergili-
yordu. Gözlerimin içine bakarak sinsi sinsi sırıtıyordu.

"Görüyor musun *Kutup Yıldızı*? Kader bizi hep yan yana getiriyor."

İçimden her ne kadar, *iki deli bir araya gelmemeliydik,* diye geçirsem de dikkatimi çeken asıl şey bana sesleniş şekliydi. Yarış gecesi beni eve bıraktığında da kulağıma bu iki kelimeyi fısıldamıştı. O geceyi hatırladıkça içim bir tuhaf oluyordu. Çiftlik evinde de o gece de ona kendimi bıraktığım için suçlu hissediyordum fakat tek suç benim ona çekilmem miydi? Mesela bu kadar etkileyici konuşmak zorunda değildi, insanın bedenini sarsan şu ses tonunu kullanmak zorunda da değildi. Üstelik çevremizde bu kadar çocuk varken bunu hiç ama hiç yapmamalıydı.

"Taytın yok mu senin?"

Konuyu değiştirmek istercesine ağzımdan bambaşka kelimeler dökülürken, üstündeki eşofman takımı da dikkatimi çekmişti. Çevremizdeki çocuklar söylediğim şeye kıkırdarken Demir ise gözlerini devirdi.

"Yine pek bir espriliyiz," dediğinde sadece omuz silktim. Ne yapacağımı bilmeden karşında dikilirken küçük kız çocuklarından birisi onun uzun bacaklarına yapıştığında hayranlıkla izledim. Çocukların kalbini kazanmış olmalıydı.

"Demiy benle dans etmeyecek misin?"

R harfini söyleyemeyen küçük kıza sevgi dolu bakarken onun bakışları daha çok öldürücüydü. Sanırım Demir'i gerçekten çok seviyor ve paylaşmak istemiyordu. Demir ona doğru eğilip ellerini tuttu ve gözlerinin önüne düşen sarı bukleleri kulağının arkasına yerleştirdi.

"Şu cadıyla işimi halledeyim, uçuracağım seni papatyam. Tamam mı?"

Bana cadı demesine pek kulak asmadım ama küçük kızın suratı düştüğünde peşinden gitmesi için işaret ettim. Elbette beni dinlemek yerine yine başının dikine gitmeyi tercih etti.

Çocuklara bir köşeye oturup bizi izlemeleri gerektiğini söylediğinde hiçbiri itiraz etmedi. Aksine bir köşeye geçip sıra halinde otururak bizi izlemeye başladılar. Onların üstünde böyle bir hâkimiyet kurmasına şaşırmadım. Gökçe o gün bana, Demir'in on iki yıldır dans ettiğini ve çocuklara bu yıl eğitim vermeye başladığını

söylemişti. Gördüğüm kadarıyla bu işte gerçekten iyiydi. Kabul etmek gerekirse çocukların kalbini nasıl kazanacağını biliyordu. Gerçi bu çok basitti, bazen küçücük bir şeker ya da güzel bir söz onların masum kalplerini mutlu etmeye yetiyordu.

Pür dikkat Demir'in ne yapmaya çalıştığını izlerken o, müzik çaların yanına gitmiş ve cebinden telefonunu çıkarmıştı. Bir kabloyla telefonu müzik çalara bağladığında ise aynadan sırıtarak gözlerimin içine baktı ve sonra müziğin tınısı küçük salonu doldurmaya yetti. Kulaklarımın pasını Tom Odell'in o en sevdiğim şarkısı *Another Love* silerken yanıma yaklaşmış ve hâlâ kolumda takılı bulunan çantayı ellerinin arasına alıp salonun bir başka köşesine atmıştı. Demir oldukça ağır adımlarla bana yaklaşmayı sürdürürken başıma geçirmiş olduğum lastik tokayı çıkarmış ve saçlarımın dağılmasını izlemişti.

"Bakalım, *Kutup Yıldızı* yön vermek dışında neler yapabiliyor?" diye mırıldandığında iki elini de tutmam için bana uzattı. Değişen kalp ritimlerimle onun karamel rengi gözlerine baktığımda nefes alıp vermek dışında hiçbir şey yapamadım.

Küçük izleyicilerimiz bize beklentiyle bakarken uzatmış olduğu ellerini tuttum. Vücuduma bir elektrik akımı yayılıyormuş gibi titrediğimde avuç içini daha da çok kenetledi parmaklarıma ve hareket etmeye başladı. O bana doğru bir adım gelirken, bense bir adım geriliyordum ve yine aynısı oluyordu. Söz konusu Demir Gürsoy olduğunda asla, asla dememeliydim çünkü yine kurallarımı çiğniyor ve beni ele geçirmesine izin veriyordum. Bir eli ahtapot gibi belimi kavradığında yutkunmamı bastıramadım. Gözleri gözlerimi deliyor ve bir saniye olsun bakışlarını çekmiyordu. İşin kötü yanı ben de onunla aynı vaziyetteydim. Açık kahverengi gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Yüzüne o çarpık gülümsemesi yerleştiğinde kendi yüzümde de bir sıcaklık hissettim. Kızarıyordum. Nedenini bilmiyordum ama o bana böyle dokunurken kızarıyordum. Bu dans, okul partisinde yaptığımızdan çok daha farklıydı. O zaman herkesin gözleri üzerimizdeydi ve rahatsız ediciydi. Şimdi de izleyicilerimiz vardı ama bu kez kendimi ona bırakıyordum.

Demir, Tom Odell'in o eşsiz sesine ayak uydurmak istercesine elini belimden çekmiş ve beni oldukça hızlı bir şekilde çevresinde

döndürmüştü. Bir an olsun nefes alışverişlerimi düzene sokamazken beni kendine daha da çok çekerek aramızda neredeyse hiç mesafe bırakmamıştı. Yanağı yanağıma değiyor, dağılmış olan saçlarım onun boynuna doğru süzülüyordu. Teni tenimi gıdıklarken o tarifsiz kokusu burnuma doluştu. *Allah aşkına! Ter kokması gerekmez miydi?* Gözlerimi kapatarak kokunun tadını çıkarmak istediğimde Demir adımlarını daha da hızlı atmaya başlamış ve şarkının ritmine ayak uydurarak bir an olsun birbirimizden ayrılmadan aynı noktada dönmeye başlamıştık. Normalde dikkatsizliğimden dolayı ayağına basmam ve onu düşürmem gerekirdi ama hiçbir şey olmuyordu. Kollarının arasında güvendeydim. Dönen sadece bedenlerimiz değildi aynı zamanda başım da dönüyordu ve bunun tek nedeni oydu.

Şarkının sonlarına yaklaştığımızda Demir tıpkı parti gecesi olduğu gibi beni kendinden uzaklaştırmış ve çevresinde döndürerek belimi kavrayıp yere yatırmıştı. Bir elim boynunu tutarken yüzü yüzüme çok yakındı. Nefesini hissedebiliyordum. Hızla beni kaldırıp bir beyefendi edasıyla elimin tersine küçük bir öpücük bıraktığında utanarak önümdeki saçı kulağımın arkasına yerleştirdim. Elimi bir saniye olsun bırakmadan çocuklara doğru dönüp eğilerek reveransımızı verdiğimizde küçük elleri bizi alkışlamak için hareketlenmişti. Onun çocuklara karşı bu ilgili davranışı dudaklarımı ısırmama neden olmuştu. Yine yapmıştı yapacağını ve ben Demir Gürsoy'a karşı bir kez daha mağlup olmuştum.

"Nasıldık bakalım?" diye sorduğunda çocuklardan birkaçı hem onun hem de benim bacaklarıma sarılarak karşılık verdiler. Öylesine şirindiler ki Aydan Hanım'ın demek istediğini daha iyi anlamıştım. *Bu güzelliklerin yanından kim ayrılmak isterdi ki?*

"Gördün mü? İzleyicilerimiz gösteriyi çok beğendi," diye şakıdığında Demir, ona gülümseyerek karşılık verdim ama salonun diğer köşesine çekilmiş suratı asık kız çocuğunu gördüğümde herkesin memnun olmadığını anladım.

"Biri hariç," diyerek suratını asan çocuğu işaret ettiğimde Demir diğerlerinden izin isteyerek onun yanına gitti.

"Sedef, ne oldu papatyam? Ne bu surat?"

"Benimle bugün dans etmedin. Annem geldi."

Aynadaki yansımadan, kapının orada bir bayanı gördüğümde içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Küçü rasını kapmıştım ve o bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Ben hep buradayım papatyam. Yarın da burada o züm olsun sana. Tamam mı?"

Demir, küçük kızın yanaklarını sıkarken Sedef on atlamış ve ikimiz arasında gözleri gidip gelmişti.

"Bu abla sevgilin mi? O yüzden mi ilk onunla dar

Küçük çocuğun asık suratının yerini yaramaz bir i Demir eğilmiş olduğu yerden başını kaldırıp gözlerimir

"Hayır, henüz değil," diyerek çocuğu cevaplarke rımı oynatarak Demir'e, *"Sen ne yapıyorsun?"* diye fısı *nüz değil derken ne demek istiyordu?*

"Bu abla cadının ta kendisi," diye devam edip göz rak beni işaret ettiğinde ben de boş durmadım.

"Kendisi de Gargamel olur. Sadece koca burnu eks

"Bizler de Şirinler miyiz o zaman?"

Çocukların arasından adını bilmediğim birisi sohbe tasında damladığında herkes kahkaha atmaya başlamışt göz göze geldiğimizde ilk kez bu durumdan şikâyetçi o anladım.

"Öyle görünüyor," diyerek Sedef'i kucaklamış ve bulunduğu tarafa doğru ilerlemeye başlamıştı. Onun k nuştuğunu gördüğümde, ben de yanımda getirmiş oldu tadan telefonumu çıkarıp saati kontrol etmek istedim. dat abinin geldiğini belirten mesajını gördüğümde telef çantanın içine atarak dağılmış olan saçlarımı bağladı lara gideceğimi söyleyip aralarından ayrılırken kapını Demir'e yakalandım.

"Gidiyor musun?"

"Sedat abi aşağıda bekliyor."

"Öyleyse seni geçireyim."

Buna gerek olmadığını söyleyecektim ki, "Çocukla kımıldamayın. Hemen geliyorum," diyerek benimle bi pıdan çıktı.

Salondan çıkıp merdivenlerin bulunduğu tarafa ilerlediğimde bu kez asansör fikrimden vazgeçtim. Merdiven basamaklarından inmeye başlayacaktım ki Demir hızla yanıma yaklaşarak koluma girdi. Ne olduğunu anlayamazken, "Korkarsın diye," fısıldadı. *Korkumu unutmamıştı, hâlâ hatırlıyordu.*

Merdivenlerden oldukça yavaş inerken bu kez ona bakmıyordum. Aramızdaki sessizlik kendini iyice belli ederken ilk merdiven maceramızdaki atışmamız gözlerimin önünde belirdi. O zaman bile beni söyletmeyi başarmıştı.

"Çocukların kalbini nasıl kazanacağını biliyorsun."

Neden birdenbire böyle bir şey dediğimi bilmiyordum ama söylemek istemiştim. Başka bir yönünü görmüştüm bugün. Çocuklara karşı öylesine samimiydi ki sanki gerçek Demir'in kim olduğunu ilk kez bugün fark etmiştim.

"Seninkini bir türlü kazanamıyorum ama," dediğinde oldukça ciddiydi.

"Çünkü çocuk değilim."

Kolumu tutmayı bırakıp birkaç basamak aşağıya inerek aramızdaki boy farkını ortadan kaldırdı ve karşıma geçti.

"Haklısın. Çocuk değilsin, çocuktan betersin. Bir öylesin, bir böylesin. Bir bakıyorum hemen yanımdasın, bir bakıyorum araya buz gibi mesafe koymuşsun."

"Yapma Demir," diyerek yanından geçip gitmek istedim ama önüme geçerek beni engelledi.

"Bırak da konuşayım. Bak, bugün dediklerini çok düşündüm. Gerçekten düşündüm ve Aybüke konusunda üzgünüm ama Bahar bunu halletti. Bir daha seninle uğraşmayacak. Söz veriyorum."

O istediği şansı yakalayabilmek için yine bırakmıyordu yakamı. Elinden geleni ardına koymayacaktı ama yapamazdım. Ona izin veremezdim. Bilmediği şeyler vardı.

"Neden ben Demir?"

Sesim yorgun çıkarken gerçekten bitap bir halde olduğumu hatırladım. Demir bir adım yükselerek bana yaklaştığında geri çekilmek istedim ama başaramadım.

"Bilmiyorum ama senden uzak duracak gücü kendimde bulamıyorum. Bir şeyler var Nisa ve ben de bunu çözmek istiyorum."

Gözlerimin içi yanarken biriken damlaları yok sayıp ger
derdim. Güçlü olmalıydım ancak o zaman onu reddedebilir
"Nasıl bu kadar kıt olabilirsin?" diye sorduğumda bakışla
gişti ve kaşlarını çattı.

"Yaşananları görmüyor musun Demir? Nelere neden ol
nun farkında değil misin? Aybüke sırf seninle olabilmek için
tüm okulun önünde rezil etti ve bundan gram pişmanlık bile
muyor. Etrafındaki onca kız senin için deli oluyor. Hatta S
bile senden hoşlanırken..."

Artık içimde tutamazdım. Dudaklarımdan dökülenlere
olamazken her şeyi daha da karıştıracağımın farkındaydım.
dan neden uzak durduğumu biliyordu artık. Bunu er ya da
zaten öğrenecekti. Hatta şimdiye kadar anlamış olması gerek

Gözleri iyice açılırken gerileyerek benden uzaklaştı, nered
merdivenlerden düşüyordu. Dengesini son anda yakalayarak
vara yaslandığında ise bana bakmamak için çaba sarf ediyor

"Demek bu yüzden benden uzak duruyorsun? Sırf Senem ü
mesin diye."

Bunu sanki çok iğrenç bir şeymiş gibi mırıldanırken sura
ekşitmiş ve durumdan hiç memnun kalmadığını açık bir şek
belirtmişti.

"Öyle ya da böyle, ne fark eder?" dediğimde gözlerinde b
ren öfkeyle baktı bana. *Neden sinirleniyordu ki? Ondan hoşlanan kişi Senem değildi. Aybüke'yi yok mu sayıyordu?*

"Çok şey fark eder. Anlamıyor musun Nisa? Ne Aybüke, ne
nem, ne de bir başkası umurumda değil. Umurumda olan tek kişi

Bunu duymaya hazır değildim. Devam etmemesi için dud
larını elimle kapattım. Eğer devam ederse yapamazdım. Bu k
kendimi çekecek gücü bulamazdım. Ayağım takılırdı, düşerdim
beni tutması için ona yalvarırdım. Çünkü aslında istediğim buy
Ne kadar itiraf etmekten kaçsam da ben de onunla olmak istiy
dum. O nasıl beni çözmek istiyorsa ben de aynı şekilde onun dü
yasına girmek istiyordum.

"Lütfen devam etme. Edersen yapamam," diyerek elimi d
daklarından çektiğimde merdivenlerden inmek için ayakları

oynatmak istedim ama iki kolumu da tuttuğunda yine beni engelleyeceğini anladım.

"Lütfen, bırak beni. Uzak dur benden," diye fısıldarken neredeyse yalvarmıştım. Kollarımı tutan elleri geri çekilirken bir kez daha beni engellememesi için hızla merdivenlerden inip giriş kata ulaştım.

Dışarı çıktığımda Sedat abinin, arabanın içinde beni beklediğini gördüm. Adımlarımı daha da hızlandırarak arabaya ulaşmış ve hemen ön koltuğa kendimi atmıştım. Sedat abi afallayan suratıma tuhaf bakışlar atmış olsa da hiçbir şey sormadan motoru çalıştırmıştı. Arabanın çalışmasıyla dans kursunun bulunduğu binaya gözlerimi diktim ve orada, kapının önünde bana baktığını gördüm. Peşimi bırakmayacağını biliyordum ama buna mecburdu. Ona gerçeği söylemiştim. Artık yanıma yaklaşmamalıydı. Arzularından vazgeçmeliydi ama biliyordum ki yaptığım bu davranış beni sadece çamur çukuruna daha da çok batıracaktı. En yakın arkadaşımın duygularını hiçe sayıp, bundan Demir'e bahsetmemem gerekirdi. Tehlike çanlarının sesini şimdiden alabiliyordum ve Sedat abi dans kursundan uzaklaşırken o çanları harekete geçiren kişi, sessizce bana bakmayı sürdürüyordu.

20. BÖLÜM

Yürüyordum. Nereye gittiğimi dahi bilmeden öylece yürüyor
şıma, yapayalnız. Yavaş adımlarla devam ediyor, bulunduğum
meye çalışıyordum. Burayı tanıyordum ama sanki zihnimin
ğumu çıkaramaz gibi bir hali vardı. Deniyordum, çabalıyordı
türlü çözemiyordum. Üstüne bir de etrafıma yayılan sis bul
alanımı resmen engelliyordu. Durup görebilmek için gözlerim
kırpıştırdım. Hiçbir faydası olmadı. Sis bulutu her yeri kaplı
lak ayaklarımla yerdeki soğuk fayansları adımlamaya devam
lında bulunduğum yerin bir koridor olduğunu fark ettim. Be
varları ve siyah kapıları olan ürkütücü bir koridor.

"Bırakın beni!"

Duyduğum çığlıkla hızla arkamı dönüp, sesin nereden g
lamaya çalıştım. Fakat etraf öylesine buğuluydu ki sesin kay
lamadım.

"Bırakın beni!"

Aynı ses çok daha tiz bir şekilde bana ulaştığında ellerin
rımı kapattım. Sanki cam bir masanın çizilmesi kadar rahats
sesti bu. Kulaklarımı kapatmak bir işe yaramadığı gibi ses de
vam etmişti.

"Hayır! Bırakın beni!"

Küçük bir çocuğun çığlıydı bu ve artık kendime daha fazla
madım. O küçük çocuk her kimse ona yardım etmek istiyord
larıma hâkim olamayarak sesin geldiği tarafa doğru hızla ko
bulutları gitgide yok olmaya başladı. Nefessiz kalarak koşmaya
yordum ama bir türlü sese ulaşamıyordum.

"Gitme!"

Ses bu kez tüm koridoru kaplayarak, kulaklarıma titrek bir
şınca adımlarımı daha da hızlandırdım. Onu bulmak, yardım
yordum ama bir türlü bulamıyordum. Olmuyordu. Ses yine bir
silirken bu kez çığlıkların yerini hıçkırıklar almıştı. Küçük çocuk
Onu bulmalıydım! Onu bir an önce bulmalıydım! Yönümü değ
maya devam ettiğimde o ağlayan küçük çocuğa daha çok yaklaş

ettim. Köşeyi döndüm, işte şimdi tam karşımdaydı. Yüzünü görmediğim insanların kucağında çırpınıyor, onu bırakması için adeta yalvarıyordu. Koridorun sonundaki beyaz bir ışığa doğru bakarak bağırıyor ve sürekli aynı şeyleri söylüyordu.

"Bırakın beni! O benim annem! Bırakın beni!"

Ona yardım etmek, onu bu çileden, acıdan kurtarmak istedim. Küçük çocuğa doğru yaklaşırken her şey daha da netleşmeye başladı. Küçük çocuğu tanıyordum. Bu yüz hatları çok ama çok tanıdıktı. Her adım attığımda küçük çocuk büyüyor ve genç bir kıza dönüşüyordu. Sonunda onun yanına ulaştığımda ise aslında tutulan kolların bana ait olduğunu fark ettim. O çırpınan, çığlık atan, ağlayan küçük kız bendim. Şimdi olduğum yerde ben çırpınıyor ve beni bırakmaları için neredeyse yalvarıyordum. İşe yaramıyordu. Beni bırakmıyorlardı. Sanki ışığa doğru giden o kadını görmemi istemiyorlarmış gibi koluma yapışmış, beni daha çok kendilerine çekiyorlardı. Beni tutan kişilere dönüp baktığımda gördüğüm simalar daha da çok ağlamama, çığlık atmama neden oldu. Bana bunu yapamazlardı. Onu görmeye bu kadar yaklaşmışken beni bırakmalıydılar. Bağırdım, daha çok bağırdım. Beni duyması için, geri dönmesi için defalarca bağırdım.

"Gitme... Lütfen, gitme... Anne, gitme."

Göz kapaklarımı yavaşça aralarken odadaki loş ışık gözlerimi almış ve beni rahatsız etmişti. Yatmadan önce lambaları açık bırakmış olmalıydım. Olan biteni anlamak için yatağımda doğrulurken saç diplerimin terden ıslandığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Etrafımdakileri daha iyi seçebilmek için gözlerimi kırpıştırdığımda bir çift yeşil gözün bana korkuyla baktığını gördüm.

"Senem," dedim, adı dudaklarımdan bir fısıltı gibi döküldüğünde kollarımdan tutup beni kendine çekti. Saçlarımı okşamaya başladığında ıslak olan yanaklarımı elimin tersiyle sildim. *Ağlamış mıydım? Hangi ara?* Olanları idrak ederken uzun zamandan sonra ilk defa o kâbusu daha gerçekçi bir şekilde görmek sarsılmama neden olmuştu.

"Geçti, yanındayım."

Senem kollarını daha da çok bana sararken titrediğimi fark etmiş olacaktı ki yorganı üzerime çekti. "Geçti bir tanem. Geçti."

Bir şey söylemek istiyordum ama olmuyordu. Sanki ilk defa vurulacak küçük bir çocuk gibi titriyor ve korkuyordum. Sene ne zaman geldiğini bile hatırlamıyordum. Odası alt katta olma rağmen sesimi duymuştu. Bu kez büyük bir çığlık atmıştım s rım, sesimi sadece Senem'in duymadığını kapının eşiğinde be yen kişiler sayesinde anladım.

Devrim amca yanıma yaklaşıp elini alnımda ve boynun gezdirmeye başladı. Esma teyze ve Zehra teyze de onun ard dan odama girdi.

"Ateşi var mı Devrim?" diye sorduğunda Esma teyze, korku sesinden bile anlaşılıyordu. Tüm evi ayağa kaldırmıştım. Devr amca başını *hayır* dercesine sallarken Senem de bir bardak su ka tığı gibi tekrar yanıma gelmişti.

"Ben onunla ilgilenirim. Siz çıkın," diyerek elime bardağı t tuşturduğunda Esma teyze ve Devrim amca ona bakıyorlardı. "Lü fen," diyerek üstelediğinde ise bunu neden yaptığını biliyordum Birilerinin kâbuslarıma ortak olmasından nefret ettiğimi biliyordu

Esma teyze, Devrim amca ve Zehra teyze odamdan çıkarken Senem de gittiklerinden emin olmak için kapıyı arkalarından ka pattı. Senem tekrar yanıma otururken yüzüme yapışmış olan saç ları elleriyle kulağımın arkasına gönderdi. Uzun zamandan sonra ilk defa onu böyle korkmuş görüyordum.

"Çok çığlık attım mı?" diye sorduğumda bardağın dibinde kalan suyu eline boşaltarak boynumu serinletmeye başladı. Onu yanımda görmeye alışıktım ama diğerlerini görmek biraz şaşırtmıştı beni.

"Sesini duyar duymaz yataktan fırladım."

Gözlerinin içine baktığımda gerçekten öyle olduğunu anladım. Yetimhanede de bu hallerimiz sürekli tekrar ederdi. Ben çığlıklarla bağırırdım, Senem ise çığlıklarımı dindirmeye çalışırdı.

"Özür dilerim. Kimseyi uyandırmak istemedim."

"Saçmalama, gel buraya."

Kollarını tekrar bana dolayarak sarıldığında aradan geçen onca zamandan sonra ilk defa birbirimize karşı bu kadar yakın oldu ğumuzu anladım. Üstelik aramız açıkken böyle bir şey yaşayaca ğımızı tahmin bile etmezdim.

"Hadi kalk. Bir duş al. Rahat edemezsin sen böyle," dediğinde huylarımı hâlâ unutmadığını anlamıştım ama duş almak istemiyordum. O yanımdayken sadece ona sarılmak istiyordum.

Senem beni yatağa yatırdıktan sonra kalkıp ışığı kapattı. Havanın hafiften aydınlanmış olduğunu gördüğümde aslında güneşin doğuşuna yakın uyandığımı fark ettim.

"Gitmemi ister misin?" diye sorduğunda hızla başımı sağa sola salladım. İsteyeceğim son şey bile olamazdı.

"Bana babandan bahseder misin?"

Uykulu gözlerim iyice açılırken bunu nereden bildiğini anlamaya çalıştım. Ona hiç anlatmamıştım.

"Kavga ettiğimiz gün Devrim amcayla bahçede olan konuşmanızı dinledim. Bana hiç bahsetmemiştin."

O akşam neden penceresinin açık olduğunu açıklıyordu söyledikleri. Uzandığım yerde doğrularak yastığa yaslandım onun gibi.

"Bundan kimseye bahsetmedim. Hatta Sevda Hanım'ın bile haberi yok. Hem babam olduğundan bile emin değilim."

"Ama yine de gelmiş, seni görmüş ve bunu annenden önce yapmış."

Bu doğruydu. Sonrasında çekip gitse de annemden önce gelmişti beni görmeye.

"Hadi kalk, bir duş al," diye direttiğinde Senem, bu kez pes ederek yataktan çıktım.

"Gidecek misin?"

"Hayır, buradayım," derken yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. Uzun zamandır görmeye hasret kaldığım bir gülümsemeydi.

Duş almak beni kendime getirmişti. Yaşadığım o travmayı unutmam mümkün değildi ama su bedenimden akıp giderken içimde biriktirdiğim acı da onunla birlikte yok olmuştu. *Çaresiz bir hastalık yapmışlar, adını da Nisa'nın zayıflığı koymuşlar. Ne yazık ki bu hastalığın ilacı bile yok...*

Duştan çıktıktan sonra Senem'i dediği gibi odamda bulmuştum. Sözünü tutmuş ve gitmemişti. Sanki aramızda hiçbir sorun yaşanmamış gibi yatağımda oturmuş ve saatlerce benimle sohbet etmişti. O sorularını sormaya devam etmişti, ben de onu cevaplamaya. Babamdan bahsetmek beni kendimden geçirmişti. Oysa

Bir şey söylemek istiyordum ama olmuyordu. Sanki ilk defa iğne vurulacak küçük bir çocuk gibi titriyor ve korkuyordum. Senem'in ne zaman geldiğini bile hatırlamıyordum. Odası alt katta olmasına rağmen sesimi duymuştu. Bu kez büyük bir çığlık atmıştım sanırım, sesimi sadece Senem'in duymadığını kapının eşiğinde bekleyen kişiler sayesinde anladım.

Devrim amca yanıma yaklaşıp elini alnımda ve boynumda gezdirmeye başladı. Esma teyze ve Zehra teyze de onun ardından odama girdi.

"Ateşi var mı Devrim?" diye sorduğunda Esma teyze, korkusu sesinden bile anlaşılıyordu. Tüm evi ayağa kaldırmıştım. Devrim amca başını *hayır* dercesine sallarken Senem de bir bardak su kaptığı gibi tekrar yanıma gelmişti.

"Ben onunla ilgilenirim. Siz çıkın," diyerek elime bardağı tutuşturduğunda Esma teyze ve Devrim amca ona bakıyorlardı. "Lütfen," diyerek üstelediğinde ise bunu neden yaptığını biliyordum. Birilerinin kâbuslarıma ortak olmasından nefret ettiğimi biliyordu.

Esma teyze, Devrim amca ve Zehra teyze odamdan çıkarken Senem de gittiklerinden emin olmak için kapıyı arkalarından kapattı. Senem tekrar yanıma otururken yüzüme yapışmış olan saçları elleriyle kulağımın arkasına gönderdi. Uzun zamandan sonra ilk defa onu böyle korkmuş görüyordum.

"Çok çığlık attım mı?" diye sorduğumda bardağın dibinde kalan suyu eline boşaltarak boynumu serinletmeye başladı. Onu yanımda görmeye alışıktım ama diğerlerini görmek biraz şaşırtmıştı beni.

"Sesini duyar duymaz yataktan fırladım."

Gözlerinin içine baktığımda gerçekten öyle olduğunu anladım. Yetimhanede de bu hallerimiz sürekli tekrar ederdi. Ben çığlıklarla bağırırdım, Senem ise çığlıklarımı dindirmeye çalışırdı.

"Özür dilerim. Kimseyi uyandırmak istemedim."

"Saçmalama, gel buraya."

Kollarını tekrar bana dolayarak sarıldığında aradan geçen onca zamandan sonra ilk defa birbirimize karşı bu kadar yakın olduğumuzu anladım. Üstelik aramız açıkken böyle bir şey yaşayacağımızı tahmin bile etmezdim.

"Hadi kalk. Bir duş al. Rahat edemezsin sen böyle," dediğinde huylarımı hâlâ unutmadığını anlamıştım ama duş almak istemiyordum. O yanımdayken sadece ona sarılmak istiyordum.

Senem beni yatağa yatırdıktan sonra kalkıp ışığı kapattı. Havanın hafiften aydınlanmış olduğunu gördüğümde aslında güneşin doğuşuna yakın uyandığımı fark ettim.

"Gitmemi ister misin?" diye sorduğunda hızla başımı sağa sola salladım. İsteyeceğim son şey bile olamazdı.

"Bana babandan bahseder misin?"

Uykulu gözlerim iyice açılırken bunu nereden bildiğini anlamaya çalıştım. Ona hiç anlatmamıştım.

"Kavga ettiğimiz gün Devrim amcayla bahçede olan konuşmanızı dinledim. Bana hiç bahsetmemiştin."

O akşam neden penceresinin açık olduğunu açıklıyordu söyledikleri. Uzandığım yerde doğrularak yastığa yaslandım onun gibi.

"Bundan kimseye bahsetmedim. Hatta Sevda Hanım'ın bile haberi yok. Hem babam olduğundan bile emin değilim."

"Ama yine de gelmiş, seni görmüş ve bunu annenden önce yapmış."

Bu doğruydu. Sonrasında çekip gitse de annemden önce gelmişti beni görmeye.

"Hadi kalk, bir duş al," diye direttiğinde Senem, bu kez pes ederek yataktan çıktım.

"Gidecek misin?"

"Hayır, buradayım," derken yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. Uzun zamandır görmeye hasret kaldığım bir gülümsemeydi.

Duş almak beni kendime getirmişti. Yaşadığım o travmayı unutmam mümkün değildi ama su bedenimden akıp giderken içimde biriktirdiğim acı da onunla birlikte yok olmuştu. *Çaresiz bir hastalık yapmışlar, adını da Nisa'nın zayıflığı koymuşlar. Ne yazık ki bu hastalığın ilacı bile yok...*

Duştan çıktıktan sonra Senem'i dediği gibi odamda bulmuştum. Sözünü tutmuş ve gitmemişti. Sanki aramızda hiçbir sorun yaşanmamış gibi yatağımda oturmuş ve saatlerce benimle sohbet etmişti. O sorularını sormaya devam etmişti, ben de onu cevaplamaya. Babamdan bahsetmek beni kendimden geçirmişti. Oysa

çocukluğumda yaşadığım basit, küçük bir anıdan ibaretti. Gerçekliğinden bile emin olmadığım o adamı aklıma kazımıştım.

Saatler boyunca dönüp dolaşıp aynı şeyi konuşurken Senem, Demir'in adını ağzına almamıştı. Bu ondan bahsetmeyeceği anlamına gelmiyordu. Mutlaka bir gün ağzını açacak ve içinde ne var, ne yoksa dökecekti. Sadece doğru zamanı bekliyordu.

Senem'le odamda vakit geçirirken yaptığım bazı hataların daha iyi farkına vardım. Demir'e gerçeği söylememem gerekirdi. Sınıf arkadaşlarımın her şeyi bilmesi yetmiyormuş gibi bir de ona söylemem koca bir saçmalıktı. Sarışın sabahın bir vaktinde benim için uykusundan olurken benim yaptıklarım ise tam bir dengesizlikti ve bunu nasıl telafi edeceğim hakkında bir fikrim yoktu.

"Kuzum iyi misin?"

Esma teyzenin sorusuyla kahvaltı tabağımda gezdirdiğim çatalı kenara bırakıp ona döndüm. Bana endişeyle bakıyordu.

"Merak etmeyin, turp gibi," dediğinde Senem, hafif bir şekilde de belime vurmuştu.

"Yine de bir doktora falan görünmek ister misin?"

"Emin misin Esma?" diyerek Devrim amca da muhabbetimize katıldığında, Esma teyze yaptığı hatayı fark etmiş olacaktı ki haline güldü.

"Aman, ne bileyim işte? Akıl mı kaldı ben de?"

Devrim amcaya eşlik ederek biz de Esma teyzenin şaşkın haline gülümserken onları gerçekten korkuttuğumu anladım.

"Merak etmeyin. Önemli bir şey değil. Sadece arada gördüğüm bazı rüyaların etkisi, o kadar. Yetimhanede de çok sık olurdu."

Bu ailenin bir parçası olduğum için ne Devrim amcadan, ne de Esma teyzeden bir şey saklamak istemedim.

"Ama iyisin, değil mi?" diyerek bir kez daha sorduğunda Esma teyze, onu rahatlatmak için başımı salladım.

"Aslında ben size bir şey söylemek istiyorum."

Senem kahvaltısını yapmayı bırakıp aile fertlerimize döndüğünde ne diyeceğini merak ettim.

"Bu akşam, okuldan bir arkadaşımızın doğum günü partisi var. Bizi de davet etti. Gidebilir miyiz?"

Can'ın doğum günü partisi tamamıyla aklımdan uçup gitmişti. Rüyanın etkisinden dolayı her şeyi unutmuştum. Parti bugündü evet ama gidecek hevesim yoktu.

"Aslında hiç keyfim kalmadı Senem. Arayıp Can'a gelmeyeceğimizi söyleyelim."

"Saçmalama Nisa. Kafanı dağıtırsın işte."

"Senem haklı. Bence de gidip eğlenin biraz."

Esma teyze, sarışına destek olurken gerçekten bir parti havası çekebileceğimi düşünmüyordum ama Senem çok hevesliydi ve aramız yeni yeni düzelirken onu kıramazdım.

"Sedat'a söylerim, sizi akşam bırakır," dediğinde Devrim amca, izin faslının da ortadan kalktığını anladım.

"Buna hiç gerek yok Devrim amca. Sedat abi zaten bu aralar çok çalışıyor. Hiç yormayalım biz onu. Okuldan bir arkadaşımız giderken bizi de alabileceğini söyledi." Senem'in bunca planı hangi ara yaptığını merak ettim.

Sedat abi son zamanlarda çok sıkı çalışıyordu ve yapmış olduğu işler sadece şoförlükten ibaret değildi. Başını test kitaplarından kaldırmıyordu. Öğrendiğimiz kadarıyla liseden sonra direkt çalışmaya başlamış ve şimdi de onun pişmanlığını çekiyormuş. Uzun bir ara vermişti ama son zamanlarda daha iyi bir diplomaya sahip olmak için üniversite sınavlarını araştırıyordu. Arada bizden yardım istediği de oluyordu.

Yine de ben Senem'in bizi alması için kiminle konuştuğunu bilmiyordum.

"Kim bizi alacak?" diye sorduğumda kıkırdadı.

"Sen duştayken Gökçe'yle konuştum. Kendisi teklif etti, ben de itiraz etmedim."

Gökçe'yle suç ortağı olduğu için ona kızmayacaktım. Aksine iyi arkadaş olmalarına seviniyordum. Gerçi Gökçe herkesle kaynaşabilecek kadar içten bir kızdı.

"İznimiz var, değil mi Devrim amca?"

Son bir kez daha onay almak için Devrim amcaya sorusunu yönelttiğinde, Devrim amca başını salladı ve ardından da, "Çok geç kalmak yok," diye ekledi. Senem ona gece yarısı olmadan eve

döneceğimize dair söz verirken Devrim amca pek inanmamış, yine de hevesini söndürmemek için bir şey dememişti.

Kahvaltı sonrasında Senem'le birlikte onun odasına çekilip biraz etrafı topladık. Akşam partiye gideceğimiz kesinleştiği için hazırlıklara da erken başlamıştık. Sabah duş aldığım için şanslıydım aksi takdirde bir de onunla uğraşmak zorunda kalacaktım ki ben, zamanım dar olduğunda duş almayı seven bir insan değildim. *Her ne kadar titizliğe fazlasıyla önem veren biri olsam da.*

Senem giymem için bana kendi dolabından seçenekler sunarken her birine ayrı bir bahane uydurmuştum çünkü kıyafetler ya çok açık oluyordu ya da benim tarzım değildi. Bunları hangi ara aldığını bile bilmiyordum, onun dolabı benim dolabımdan daha kalabalıktı. Sonunda hem kendisi için hem de benim için giyilebilecek bir şeyler bulduğunda saçlarını yapıp makyajına odaklandı. Bense sadece onu izledim. Tabii daha sonrasında beni de hazırlamak için tutturdu Senem. Oysa vermiş olduğu kıyafetler parti için yeterliydi.

"Hadi, mızmızlık etme de gel yanıma," dediğinde bile onun yatağında oturuyor ve gelmeyeceğimi belirtiyordum. Yanıma gelmiş, elimden tutmuş ve tüm direnmelerime rağmen beni zorla da olsa ayna önündeki tabureye oturtmuştu.

Eline almış olduğu maşayla saçlarımın üstünden geçtikten sonra bir iki makyaj malzemesi getirerek suratıma doğru eğilmişti. İstemediğimi belirtmeme rağmen elindeki ürünleri yüzüme yedirmekten geri kalmamıştı. Fakat beni şaşırtarak hiçbir şeyi abartmamıştı. Hafif bir allık sürmüş, gözlerime de rimel çekmişti. Sırf renk versin diye açık pembe renkli ruju dudaklarıma sürmem için elime bırakmıştı.

Aynadaki yansımasından konuşmak istediğini anladım. *İçinde her ne varsa söyle gitsin Senem.* Söyle ki en azından birimiz zarar versin bunca yıl sakladığımız şu dostluğa.

"Bak, biliyorum. Bunun ne yeri, ne de zamanı ama içimde kalmasını da istemiyorum."

Sesimi çıkarmadan onu dinledim çünkü zaten konunun nereye bağlanacağını biliyordum.

"Bana neden o yarışlardan bahsetmediğini anlamıyorum Nisa. Neden söylemedin? Eğer en başında her şeyi bilseydim belki de

bu kadar büyük bir tepki vermezdim," dediğinde haklı olduğunu biliyordum.

"Evet, bunu sana söyleyip her şeyi batırmayabilirdim ama o an için söylemek istemedim. Her şey o kadar ani gerçekleşti ki benim de elim ayağıma dolandı. Demir teklifini sunduğunda kesinlikle böyle bir şey yapmayacağımı biliyordum ama sonra bir şekilde ikna etti ve ben de ona yardım ettim."

"Sana artık kızgın ya da kırgın değilim aksine seni anlamaya çalışıyorum. Fakat her ne olursa olsun yine de bana söylemeliydin. Belki size destek olmak için ben bile gelirdim."

Elbette gelirdi. Bunu dile getirmesine bile gerek yoktu.

"Özür dilerim," diye fısıldadığımda aynadan başını bunu yapmamam için salladı. Özrümü kabul etmiyordu.

"Özür dileme Nisa çünkü senin kadar ben de hatalıyım. Buraya geldiğimizden beri seni o kadar çok yalnız bıraktım, kendimi başkalarına öyle kaptırdım ki bir nevi birbirimizden koptuk. Bu bir ay içinde bir sürü şey değişmiş de haberimiz yokmuş meğer."

İtirafı beni hazırlıksız yakaladı. En azından sadece beni suçlu görmüyordu. Hatalarının o da farkındaydı.

"Senem," diyerek oturduğum tabureden kalkıp karşısına geçtim.

"Ben ciddiyim. Damla'yı severim ama onunla geçirdiğim vakitleri sana ayırmış olsaydım böyle olmazdık. Seni çok boşladım. Çok yalnız bıraktım."

"Sadece sen suçlu değilsin. Ben de bunu engelleyecek hiçbir şey yapmadım."

Sırf onun arkadaş edinmesine engel olmamak için uzaktan izledim benden kopuşunu. Birimiz değil, ikimiz de hatalıydık. Bunca yıllık arkadaşlığımızı önemsemeden başkalarına şans vermiştik. Senem Damla'nın peşinden gitmişti, bense Gökçe'nin, Can'ın ve hatta Oğuz'un.

"Dün, Bahar'ın Aybüke'ye söylediklerinden sonra bunu daha iyi anladım."

Konunun neden Aybüke ve Bahar'a döndüğünü bilmiyordum ama Senem'in sesi kısılırken onu bu kadar suçlu hissettiren konuşmanın da ne olduğunu merak ettim.

"Bahar, Aybüke'ye ne dedi ki?"

"Boş ver şimdi Bahar'ı da, Aybüke'yi de."

Konunun asıl noktasının ona dayandığını hemen anlamıştı. Senem bu yüzden beni geçiştirmeyi tercih etmişti. Mevzu Demir ve Bahar her ne dediyse bu, Senem'in de hatalarını fark etmesi sağlamıştı.

"Bundan sonra hep yanında olacağım. Unutma bunu. Tamam mı?"

Senem kollarını boynuma dolarken tepki veremedim ama bi şeyler söylemem gerektiğinin de farkındaydım. Dudaklarımı aralıdığım sırada bir korna sesi onun benden ayrılmasını sağladı.

"Gökçe gelmiştir," dediğinde saatin o kadar çabuk geçtiğinden bile habersizdim. Senem, elimden tutup beni odadan çıkaracağı sırada elini bırakıp olduğum yerde kaldım. Dönüp bana aval aval bakarken ben de onun, içine düşen kurtlardan arınmasını sağlamak istedim. Bu yüzden döküldü aslında yine yalan ama onu rahatlatacak olan cümleler.

"Demir'le aramda hiçbir şey yok. Sen de bunu unutma."

Bazen aklınızla kalbiniz arasındaki büyük uçurumun kenarında çakılı kalırsınız. Öyle bir uçurumdur ki bu, yapacağınız tek bir hareket sizi ya ileriye götürüp yok edecek ya da geri adım atıp topuklamanızı sağlayacak. Ya o uçurumdan atlayarak olacaklara göz yumacaksınız ya da arkanıza dahi bakmadan kaçacaksınız...

Bense hangisini tercih ettiğimi bilmiyordum. Senem'e o aptal cümleyi neye dayanarak kurduğumu da anlamıyordum. Sadece doğruluk payının olmadığını biliyordum. Sırf Senem rahatlasın ve düzelen arkadaşlığımızın önüne bir taş daha atılmasın diye dökülmüştü dudaklarımdan o kelimeler.

"Nisa, hadi!"

Aramızda geçen sessiz dakikalardan sonra Senem yeniden konuşmuş, tutmam için elini uzatmıştı. Kapının önünde beni bekliyordu ve yüzündeki gülümsemeden anladığım kadarıyla söylediklerim karşısında mutluydu. *Bu iyiye mi işaretti? Öyle olmak zorundaydı.*

Bana uzatmış olduğu eli tuttum, odadan çıkıp merdivenlerden aşağıya indik. Basamakların başında Gökçe'nin Esma teyzeyle

koyu bir muhabbette olduğunu gördüm. İkimize de bakıp ıslık çaldığında susması için omzuna vurdum ama pek de aldırmadı.

"Hoş geldin," derken sesimin normal çıkmasına özen gösterdim. Ne Senem'in, ne de Gökçe'nin bu akşam benim yüzümden huzurunun bozulmasını istemiyordum.

"Bayağı güzel olmuşsunuz," dedi. Aslında onun da bizden aşağı kalır yanı yoktu. Masmavi gözleri bile yeterliydi güzelliğini sergilemeye.

"Gökçe'yi tanırım kızlar. Annesi dernekte sürekli lafını eder."

Esma teyze, Gökçe'ye sarılırken aralarındaki samimiyeti hayranlıkla izledim. Esma teyze sadece bize karşı değil, herkese karşı içtendi.

"Yaramazlıklarımı ifşa ediyor, değil mi?"

"Hem de nasıl!" diye cevap verdiğinde Esma teyze, daha çok dalga geçiyordu. Bunun doğru olmadığını hepimiz iyi biliyorduk.

"Elif! Kızım, ağaç oldum burada! İşim, gücüm var benim!"

Duymuş olduğum yabancı erkek sesiyle Gökçe'ye dönüp baktığımda mahcup olmuş bir tavırla Esma teyzenin kollarından çıktı ve sesin geldiği tarafa doğru yürüdü.

"Patlama be geliyoruz!"

Evin kapısının açık olduğunu ve sokakta birinin bizi beklediğini Gökçe'nin bağırışıyla anladım.

"Affedersin Esma teyze. Gökhan arada böyle öküzlükler yapabiliyor," diye devam ederken bahsettiği kişinin kim olduğunu idrak etmeye çalışıyordum.

"Elif derken?"

Aslında benim sormak istediğim soruyu Senem sorunca başımı sallayarak cevap vermesini bekledim Gökçe'nin. *Elif de nereden çıkmıştı?*

"Benim göbek adım Elif. Yani tam adım Gökçe Elif olmasına rağmen kimlikte sadece Gökçe diye geçiyor fakat uyuz abim bana inat olsun diye hep diğer adımı kullanır."

O açıklamasını bitirdiğinde, kapıda bizi bekleyen kişinin de Gökçe'nin abisi olduğunu öğrendik. Oysa bir abisi olduğundan bile habersizdim. *Kim bilir onunla ilgili bilmediğim daha ne çok şey vardı?*

"Neyse biz müsaadenizi isteyelim artık Esma teyze. Me etme, kızları geciktirmem."

Gökçe, Esma teyzenin yanaklarını öptükten sonra abisini da fazla delirtmemek için hızla dışarı çıktı. Biz de aynı şekilde Esr teyzeyle vedalaşıp dışarı çıktığımızda Senem, Gökçe'yle uğr makla meşguldü.

"Herkesin kalbini kazanmak gibi bir huyun mu var Elifciğim

"Çarparım ağzına Senem."

"Niye be? Elif çok güzel bir isim bence."

"Senem'e katılıyorum Elif," diyerek ben de konuşmaya dâh olduğumda Gökçe'nin bahçenin diğer tarafına gittiğini gördün Arka kapıdan çıkacaktık.

Sokağa çıktığımızda uzun boylu birinin büyük bir jeepin ya nında dikildiğini fark ettim. Gökçe abisinden ve ailesinin madd durumundan hiç bahsetmemişti. Ama abisinin yaslandığı araba dan anladığım kadarıyla maddi olarak gayet iyiydi durumları.

"Çok şükür gelebildiniz."

Abisinin konuşmasıyla kendimi tedirgin hissederken, bizden büyük olduğu için nasıl karşılık vermem gerektiğini bilemedim. Hava kararsa da gözlerinin tıpkı Gökçe'ninkiler gibi mavi, tenin ise esmer olduğunu fark ettim. Gayet yakışıklı görünüyordu.

"Kızlar, bu uyuz, abim Gökhan. Bunlar da Nisa ve Senem."

Gökhan tokalaşmak için elini uzatırken aynı zamanda omzuyla da Gökçe'yi dürtmüştü.

"İlla bir gıcıklık yapmak zorunda mısın Elif? Arkadaşlarının yanında daha kibar olmayı deneyebilirsin."

"Gıcıklığın âlâsını sen beni tehdit ederek yaptın."

Aralarında bir sürtüşme olduğu belliydi ama şu an bunu bilmek istemiyordum. Sadece partiye gitmek ve geceyi bir an önce sonlandırmak istiyordum. Eğer Gökçe isterse, bundan bana daha sonra bahsedebilirdi ama şimdi burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu.

"Şey... Kavganıza sonra devam etseniz, nasıl olur?"

Bunu söylemek istemiyordum ama araya girmediğim sürece birbirlerini yemeye devam edecek gibi görünüyorlardı. İkisi de utanmış bir şekilde sustuğunda Gökhan direksiyon koltuğuna geçmiş, Gökçe de onun yanındaki ön koltuğa oturmuştu. Senem için

arabanın kapısını açtığımda, "Çok şükür," diyerek kulağıma fısıldayıp arabaya bindi.

Senem'in arkasından arabaya binmek için hareket edeceğim sırada sokağın sessizliği dikkatimi çekti ama asıl dikkatimi çeken şey kaldırım kenarına park edilmiş Impala'ydı. Gözlerim benden izinsiz bir şekilde Gürsoyların evine odaklandığında pencere kenarında gördüğüm o kişi yutkunmama neden oldu. Bizi ya da sadece beni izliyordu. Evde olduğunu bile düşünmezken bana yukarıdan bakması huzurumu kaçırmıştı. Çoğu zaman onu semtte görmezdim ama son zamanlarda hep buradaydı. Yüzündeki ifadeyi çözemezken Senem'in, "Hadi Nisa!" diyerek seslenişini duydum. Gözlerimi ondan kaçırırken hızla arabaya bindim ve aklımdaki görüntüsünü silmek için kendimle savaşmaya başladım. *Tam da şimdi bunu yaşamak zorunda mıydım? Giderayak onu görmemeliydim.* Kendimi sarstım ve hiçbir şey olmayacağını hatırlattım çünkü bu gece onun bulunmayacağı bir partiye davetliydim.

Gökçe'nin abisi Gökhan, Can'ın evini bildiği için yol boyunca bizimle hiç konuşmamıştı. Gökçe de sanki abisine bakmamak için direniyordu. Aralarındaki sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum ama yine de soracak gücü kendimde bulamıyordum. Aklım Demir'in bakışlarında takılı kalmıştı bir kere, başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

"Gökhan?" diyerek seslendiğinde Senem, Gökhan da kaşlarını kaldırarak dikiz aynasından ona baktı.

"Evet?"

"Gökhan dememde bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır, istediğin şekilde hitap edebilirsin."

"Elif'i nasıl tehdit ettin?"

Senem ön koltuğa doğru yaklaşırken omzundan tutup onu geri çektim. Bunu sormanın ne sırasıydı, ne de yeri.

"Söyleyeyim mi?"

Gökhan sinsi bir şekilde Gökçe'ye bakıp gülümsemiş olsa da Gökçe ona aldırmadı. Gökhan ise, "Bu aptal her zaman olduğu gecenin bir yarısı Oğuz denen o serseriyle evden kaçıp saçma hız oyunlarına gitti. Ben de eğer bir daha bu tekrarlanırsa onu annemlere ispiyonlayacağımı söyledim," diyerek devam etti.

Senem göz ucuyla bana bakarken Gökçe'nin de o yarışlara dâhil olduğunu yeni öğreniyordu.

"Harbi uyuzun tekiymişsin," diyerek tekrar koltuğa yaslanırken verdiği tepkiden dolayı hem ben, hem de Gökçe kahkaha atmaya başladık.

"Aldın mı ağzının payını?" diye mırıldanırken Gökçe, abisini daha çok kışkırtmak istiyordu.

"Bu bir değil, iki değil Elif. Seneye üniversite sınavlarına gireceksin. Onlara çalışman gerekirken aklın bir karış havada, boş işlerle uğraşıyorsun."

Gökhan'ın söylemiş oldukları sadece Gökçe'yi ilgilendirmiyordu. Aynı şey bizim için de geçerliydi. O sadece abilik görevini yerine getiriyor ve kardeşinin iyi yerlere gelmesini istiyordu. *Tabii tehdidini görmezden gelirsek.*

"Derslerim iyi benim," diye itiraz ettiğinde Gökçe, kavganın yeniden alevleneceğini anladım ama bu kez karışmak yerine onları da kendi hallerine bırakıp sessizliğe gömüldüm.

"Yıl sonunda karneyi göreceğiz."

"Ya sen çeneni kapatıp önüne baksana!"

"Düzgün konuş."

Gökçe bir daha karşılık vermeyerek önüne döndüğünde aralarındaki atışmanın son bulduğunu anladım. Abisi Gökhan sert biri gibi görünmüyordu ama lafını dinlettirebilen birine benziyordu. Sonuçta sadece kardeşinin geleceğini düşünüyordu.

Gökhan arabayı sahil kenarına yakın bir yerde, büyük bahçeli bir evin kapısının önünde durdurduğunda Can'ın evine gelmiş olduğumuzu anladım. Arabadan Senem ve ben önce inerken Gökhan da Gökçe'ye bazı talimatlarda bulunuyordu. Sonunda Gökçe de arabadan inip yanımıza yaklaştığında kapıdaki görevlilere anlam veremedim. Gökçe evin bahçesinde ilerlerken Can'ın babasının milletvekili olduğundan ve her ihtimale karşı güvenliği sıkı tuttuğundan bahsetmişti. Aynı korumaları evin iç kapısında da görünce şaşkınlığımı kenara atmaya çalıştım. Can'ın ailesinin bu kadar iyi durumda olduğunu bilmiyordum.

Kapı korumalar tarafından ardına kadar açılırken gördüğüm manzara küçük dilimi yutmama neden olmuştu. Evin içinin

büyüklüğünden ziyade içerideki kalabalık gözüme çarpmıştı ilk olarak. Tanımadığım onca insan buradaydı ve bu, Can'ın oldukça geniş bir çevresi olduğunun kanıtıydı.

Can elinde koca bir tepsiyle merdivenlerden inerken bizim geldiğimizi gördü ve tepsiyi tanımadığım birinin eline tutuşturup yanımıza yaklaştı. Üzerine kırmızı bir gömlek giymiş ve kıyafetini beyaz bir papyonla tamamlamıştı. Hediye paketini andırıyordu. Altındaki siyah, kumaş pantolonu da hediye paketinin süs ipleri olmalıydı. Komik görünüyordu ama aynı zamanda da çok yakışıklıydı.

"Aşkım!" diyerek Gökçe'ye doğru bağırdığında kapıdaki görevlilerle konuşan Gökhan'ı fark etmemişti bile.

"Bağırma lan! Abim burada," diye fısıldadığında Gökçe, Can ona aldırmadan bu kez de Gökhan'ın yanına doğru ilerlemeye başladı.

"Oooo, kayınço!" diye bağırdığında Gökhan'ın omzuna dokunmuştu Can. Gökçe bir eliyle alnına vururken Can ve Gökhan ise sanki kırk yıllık dostlarmış gibi kucaklaşıyorlardı. Birbirlerinden ayrılıp fısıltıyla konuştuklarında iki elinin de başparmağını göstermişti Can ve Gökhan daha fazla bir şey demeden çekip gitmişti.

"Abim bayılır Can'a," diye açıklama yaptığında Gökçe'ye dönüp bunu gayet iyi bir şekilde anladığımı gösterdim. Can tekrar yanımıza ulaştığında ise kollarının arasına doğrudan Gökçe'yi hapsetmişti.

"Can, burası muhteşem görünüyor!"

Duygularımı dile getirirken etrafı da incelemeye devam ediyordum. Dizilerdekini aratmayacak kadar güzel görünüyordu koca ev. Armut şeklindeki şişme minderler, masaları süsleyen içecek ve çerezler ve hatta odanın bir köşesinde kendi dünyasını yaratmış olan DJ... Her şey oldukça güzel planlanmıştı.

"Daha hiçbir şey görmedin güzelim. Hadi gidin, kendinize oturacak bir yer bulun."

Can'ın talimatlarıyla kalabalık alanda yürümeye başlayacağımız sırada Gökçe'nin gözlerinin başka bir yere odaklandığını fark ettim. Başımı çevirip baktığı yeri takip ettiğimde Bahar, Batuhan ve Emre'nin de burada olduğunu gördüm. Şişme minderlere oturmuş, içkilerini yudumlarken Bahar'la göz göze geldim. Onunla konuşmam gerekiyordu.

"Onların ne işi var burada?"

Gökçe oldukça sert bir şekilde sorduğunda ben bile rahatsız olmuştum. *Doğum günü çocuğunu üzmek istemezdi, değil mi?*

"Bilirsin, Batuhan'ı severim."

"Hamurunuz aynı ondandır."

"Yapma Gökçe! Emre'yi de severim eh, onlar geliyorsa bu demek oluyor ki kıvırcık da geliyor."

Gökçe'nin suratı gitgide düşerken dikkatini dağıtıp onu başka bir tarafa sürüklemeye çalıştım ama benimle gelmek yerine Can'a söylenmeye devam etti.

"Bari Demir'i de çağırsaydın. En azından birilerini mutlu ederdin."

Gökçe mavi gözlerini hem benim, hem de Senem'in üstünde gezdirirken bunu kime söylediğini kestiremedim ama sinirlerinin bozuk olduğu ve çatacak birilerini aradığı ortadaydı.

"Aman bana ne Demir'den? Onu belediye, seçmen konuşmalarına çağırsın. Ayrıca Oğuz, ümüğümü sıkardı benim. Canımı çöp konteynırında bulmadım."

Can'ın tepkisi bizi güldürürken bir şeyden de emin oldum. Oğuz'la ikisi Demir'i devletin herhangi bir yerine bağışlama konusunda kararlı görünüyorlardı.

"Ayy! Tamam sus, lütfen sus," diyerek Gökçe, Can'ın yanından uzaklaşırken, Senem de onun arkasından gitti. Can bana nedenler olduğunu sorduğunda ise abisiyle yaşadığı gerilimden bahsettim. Onun bir şekilde gönlünü alıp eğlendireceğini söylemişti. *İşte buna tüm kalbimle inanıyordum.*

Senem ve Gökçe'nin arkasından gitmeden önce sürekli ertelediğim bir durumu ortadan kaldırmak için yönümü değiştirdim. Bahar'la konuşmalıydım. Onların yanına ulaştığımda, Bahar oturduğu şişme minderden kalkarak gözlerime baktı.

"Selam," diyerek sonunda konuşmaya başladığımda elindeki içkisinden bir yudum aldı.

"Selam kaçak."

"Nasılsın?"

"Daha iyi olduğum zamanlar da olmuştu," dediğinde tebessüm ettim. "Çok hoş görünüyorsun," diye devam ettiğinde ise utandım ama asıl hoş görünen oydu. Üstelik bugün saçlarında bir

değişiklik yapmıştı. Her zamankinin aksine kıvırcık değil dümdüzdü ve ona çok yakışmıştı.

"Sen çok daha güzel görünüyorsun, özellikle de saçların."

"Teşekkür ederim."

Artık cesaretimi toplamalı ve asıl konuya girmeliydim. Bu yüzden buradaydım ve Bahar'ın da bu partiden pek keyif aldığı söylenemezdi. Sonuçta Demir burada değildi.

"Sana geri dönemediğim için üzgünüm Bahar. Olanlardan sonra aklımı zor toparlayabildim."

İlk önce iç çekti sonra ise omuzlarını düşürdü.

"Aybüke'nin yaptığı pislikten sonra sana hak veriyorum. O yüzden kızgın değilim ama bir selamı çok görmen dokundu diyebilirim."

Elbette dokunurdu. İyi anlaştığımızı düşünürken bir anda uzaklaşmak herkese garip gelirdi.

"Biliyorum, özür dilerim ve hatamı da telafi etmek isterim."

Bahar kaşlarını merakla havaya kaldırırken bu konuda ciddi olduğumu hatırladım. Zaten onunla konuşmak için fırsat kolluyordum ve bu partide olması daha çok işime gelmişti.

"Nasıl olacakmış peki o?"

Kollarını birleştirerek gülümsediğinde omuzlarımı dikleştirdim ve onun da hoşuna gidebilecek olan bir şeyi dile getirdim.

"Mesela şu dışarı çıkma faslını öne alabiliriz," dediğimde Bahar şaşırmış olsa da gözlerindeki ışıltıyı gizlemedi. Onun diğerlerinden farklı olduğunu biliyordum. Bu yüzden yakından tanımak istiyordum.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bu çok güzel olur. İyi düşünmüşsün Nisa. Sana mesaj atarım."

"Peki o zaman. Şimdi onların yanına gitmem gerekiyor," diyerek Senem ve Gökçe'nin bulunduğu tarafı işaret ettim.

"İyi eğlenceler."

"Sana da."

Bahar'ın yanından ayrılıp şişme minderlerin üstüne yayılmış olan Senem ve Gökçe'nin yanına doğru ilerlerken havuz kenarında

birkaç erkekle konuşan Aybüke ilgimi çekti. Onun burada gını tahmin etmemiştim ama varlığı bile huzursuz ediyord O da beni fark edince suratını düşürse de yanındaki uzun çocuklara pek belli etmeden yeniden onlara döndü. Birbirin hoşlanmadığımız o kadar barizdi ki konuşmamıza ya da yar gelmemize bile gerek yoktu.

"Selam, güzellik."

Birinin kulağıma fısıldamasıyla olduğum yerde zıplarken kudan başparmağım ağzıma bir elim de kalbime gitmişti. Ar dönüp benimle konuşan o tanıdık sese baktığımda korkmu limden bayağı keyif almış gibi görünüyordu. Tepki vermeme fırsat kalmadan kolunu omzuma atmış ve beni tıpkı okuld duğu gibi kendine çekmişti. Kızların bulundukları şişme mi lere doğru yürürken üzerindeki yoğun parfüm kokusu burnu sızlatmıştı. *Bu kadar çok sıkmak zorunda mıydın Oğuz?*

Şişme koltuklardan birine yerleşirken Oğuz da tam karşıma çerek Gökçe ve Senem'e selam verdi. Oğuz'u okul dışında ilk bu kadar rahat görüyordum. Giydiği kıyafetler her zamankine kındı ama boynundaki kolye askerlerin taktığı künyeyi anım mıştı. Havalı göründüğünü söylememe gerek yoktu çünkü Oğ her zaman öyleydi. Senem aramızdaki bakışmayı fark ederken lumdan dürtmüş ve bana gözlerini kısarak bakmıştı. Kaşları çattığımda ise sırıtarak Gökçe'yle muhabbetine geri döndü. A zımın kuruduğunu ve bir şeyler içmek istediğimi fark ettiğim şans eseri herkese yetişmeye çalışan Can hemen yanımızdan g çiyordu ve ben de fırsattan istifade ona seslendim.

"Bana da bir içki getirir misin Can?"

☆

"Bir bardak daha istiyorum!"

Boşalan bira bardağını havaya kaldırdığım sırada Can'dan önce Oğuz davranarak elimden kaptı ve önümdeki masaya sertçe bıraktı.

"Yeter artık. Daha fazla içmene izin vermeyeceğim."

"Ama istiyorum," dediğimde kelimeler ağzımdan çok yavaş bir şekilde dökülmüş ve hatta hıçkırmıştım. Boşalan bardağı masadan

almaya yeltendiğim sırada Oğuz onu oradan kaldırıp başka bir masaya koydu.

Bana ne olduğunu merak mı ediyorsunuz? Öyleyse bunu üç kelimeyle özetliyorum. Sanırım sarhoş oldum. Hatta sanırım kısmı fazlaydı, kesinlikle sarhoş olmuştum.

Can'dan içki istediğim sırada bana koca bir bardakta bira getirmişti ve ben bir ilke imza atıp bütün kötülüklerin anası olan içkinin tadına bakmıştım. Soğuk gelen birayı ağzıma ilk aldığımda tadından dolayı yüzümü ekşitmiş ve gözlerimi kısmıştım. O halimi gören Oğuz elimden bardağı almak istediyse de onu engelleyerek tüm bardağı iki yudumda kafama dikmiştim. Kafama diktiğim yetmiyormuş gibi aynı bardak saatler boyunca kaç sefer dolup boşalmıştı. İçtiğim biraya yemiş olduğum çerezler de eklenince iyice kafayı bulmuştum. İpin ucunu bu kez fena kaçırmıştım ama yalnız değildim. Çevremde bulunan yaşıtlarımın dörtte üçü de benimle aynı vaziyetteydi. Hayatımda ilk defa gerçek bir partide bulunuyordum ve bunun doyasıya tadını çıkarmak istiyordum ki böyle düşünen tek kişi ben değildim. Hatta Senem bir ara boş masalardan birinin üstüne çıkmış, karaoke yapmak istemişti ve birçok kişi bir araya gelerek borazan seslerimizle ona eşlik etmiştik.

Partide dilediğim gibi eğlenmeye çalışırken aklım sürekli gidip geliyordu. Bir an kahkaha atarken, bir an geliyor suratım düşüyordu. *Bir şeyler eksikti. Biri eksikti.* Fakat bunun ne olduğunu çözemiyordum ya da çok içtiğimden dolayı kafam basmıyordu. Normalde bir insanın birayla kafayı bulması çok zordu ama bünyem o kadar zayıftı ki buna bile yenik düşmüştü. Aramızda sağlam kalmayı başarabilen tek kişi Gökçe'ydi ve o da büyük ihtimal abisi yüzündendi.

"Gökçe! Aşığım kızım sana! Bana he dersen yarın gidip büyük baş bir hayvan keseceğim!"

Can'ın ortalığı ayağa kaldıran bağırışıyla tüm gözler ona odaklanırken o da kollarını Gökçe'ye dolamıştı. Ha, bu arada, bu şapşal arkadaşımız bir doğum günü pastası almamış ya da yaptırmamıştı. Nedeni ise mum üflemeyi sevmediğiymiş. *Doğum günü pastası olmadan, mum üflemeden, dilek tutulmadan hiç doğum günü partisi olur muydu?* Can bunu pek umursamıyordu ve umursamadığı gibi bir de zil zurna sarhoş olmuştu. Ayakta duracak hali yoktu.

"Kesecek misin harbi?"

Gökçe'nin sorusuyla Can, kızı daha da çok kendine çekn yanağını oldukça sulu bir şekilde öpmüştü. *Iyy!*

"Hee keseceğim," diye söylenirken yanağını da iyice Gökç yanağına bastırdı Can ama Gökçe hızla kollarından sıyrılıp karşısına geçti.

"Tamam, Can."

"Ya bak, tamam deme işte!"

Gökçe bir yandan üzerine ceketini giyerken, bir yanda Can'a söylenmeye devam ediyordu. *Bir yere mi gidiyordu?*

"Tamam, Can. Seninle çıkacağım."

Can hiç de inanmış gibi görünmeyerek elindeki bardağı k sına dikerken, Gökçe, Oğuz'un kulağına bir şeyler fısıldamış v dından da bizi işaret etmişti.

"Dalganı geç sen böyle."

"Yoo! Dalga falan geçmiyorum."

Gökçe'nin tavırlarına ve konuşmasına bakınca ben bile bir ciddi olduğunu düşündüm. Can, çevredekilere gözlerini dikerek e deki bardağı kenara bırakıp birdenbire coşkuyla bağırmaya başla

"Allaaah! DJ çal bakalım oradan, *bir güzellik yapsana gece be kalsana*, şarkısını. Kopmak istiyorum dostlar!"

Can, hızla yanımızdan ayrılıp DJ'in yanına giderek delicesi dans ederken Oğuz da oturduğu yerden kalkıp Gökçe'ye doğ yürüdü.

"Kızım ne yaptın sen?"

"Bakmayın siz o şapşala. Yarın sabaha ne yediğini bile unutu Kaldı ki benim dediğimi mi hatırlayacak?"

Gökçe'yle Oğuz kendi aralarında konuşmayı sürdürürken çala yüksek müzikten dolayı ne konuştuklarını duyamamıştım. Kims fark etmeden masada bulunan Senem'in içki bardağına uzandı gımda Oğuz elime vurarak beni engellemişti.

Gökçe bize el sallayarak kapı tarafına doğru gittiğinde Gökhan'ı da orada beklediğini gördüm. *Zaman ne çabuk geçmişti ve asıl soru bizi eve kim bırakacaktı?* Üstelik Sedat abiye de haber vermemiştik.

Gözlerimle Senem'in nerede olduğunu aramaya başlarken aniden başka bir el sayesinde ayağa kaldırıldım.

"Dans et benimle."

Oğuz'un emir veren ses tonunu kaşlarımı kaldırarak karşılarken beyefendi oldukça keyifliydi lakin bu tip emirlerle bana, dediğini yaptıramazdı.

"Etmeyeceğim," diyerek tekrar şişme mindere yığılacağım sırada beni engelleyip dans edenlerin bulunduğu tarafa çekti.

"Merak etme. Demir'den daha iyiyimdir."

Müziğin değişmesiyle birlikte Oğuz'un ses tonu da iğneleyici bir hal almıştı.

"İlla laf sokmak zorunda mısın?" diye sorduğumda bir elini belime yerleştirmiş, diğer eliyle de beni kendine daha çok çekmişti. Birbirimize bu kadar yakın olmak beni heyecanlandırmalı mıydı? Sonuçta Oğuz yakışıklı ve çekici biriydi. Fakat bu yakınlığı beni heyecanlandırmıyor, aksine tedirgin ediyordu. Başını *evet* dercesine sallarken kendime hâkim olamayıp, "Tam bir öküzsün. Aynı zamanda ayısın. Yarışta yaptığın pisliği de unutmadım," diyerek lafları sıraladım.

Bunları sarhoşluğun verdiği etkiyle mi yoksa bilinçaltımın bana oynadığı bir oyun yüzünden mi söylüyordum bilmiyorum ama Oğuz öyle bir gülümsemişti ki sanki karşımdaki Oğuz değil de bir başkasıydı. Saniyeler içinde kıvrılan yanakları ve kısılan gözleri gördüğümde o noktalara dokunmak istedim. *Demir sen misin? Burada mısın?*

"Çok konuşuyorsun," diyerek kulağıma doğru fısıldarken belimi sıktı ve daha çok bedenimi onunkine bastırdı. Geri çekilmek istedim ve bu dansın bitmesini diledim.

"Ayy bir de tam bir ego yığınısın! Her tarafından buram buram ego akıyor."

Oğuz'un kahkahası kulaklarımı doldururken neredeyse düşmek üzereydim ama beni tutarak bunu engellemişti.

"Evet, evet biliyorum. Ayrıca züppeyim de."

Bunu her defasında dile getirmekten hiç çekinmeyecekti. İlk kavgamızı, ona ilk hakaret edişimi bana hep hatırlatacaktı.

"Bak, nasıl da biliyor kendini?"

"Sadece bira içen biri nasıl bu kadar sarhoş olmayı becerebiliyor?"

"Neden? Bak, olabiliyormuş işte," diyerek omuz silkip olduğum yerde sallanmaya başladığımda Oğuz da benimle birlikte sallanıyordu ya da ben öyle düşünüyordum.

"Evet, görüyorum."

Oğuz'la göz göze gelirken önümdeki her şey bir anda buğulanmaya başlamıştı. Gözlerimi kırpıştırmama rağmen o buğulanmayı yok edemedim. İçerisi birdenbire çok sıcak, çok gürültülü ve çok renkli gelmeye başlamıştı. Başım dönüyordu ve dönen sadece başım değildi. Aynı zamanda Oğuz da benimle birlikte dönüyordu.

"Niye sallanıyorsun Oğuz? Yerinde dursana," diye söylenirken başımda beliren ağrıyı yok etmek için alnımı ovalamaya başladım ama bir faydası dokunmadı.

"Aslında güzelim, şu an yerimde duruyorum."

"Ama dönüyorsun. Dönüyor musun?"

Sesim gitgide alçalıyordu ve duymakta güçlük çekiyordum.

"Sen kafayı fena bulmuşsun."

"Ayılmam gerek. Hayatta bu şekilde eve gidemem."

"Sanırım bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

Oğuz'un gözlerinin içinde neler döndüğüne dair bir ipucu görmek istiyordum ama her şey öyle bulanık görünüyordu ki yüzünün aldığı şekli dahi seçemiyordum. Daha ben ne olduğunu anlamadan Oğuz yere doğru eğildi. Bacaklarımdan tutarak havaya kaldırdığında ise kendimi onun omzunda buldum. *Bunu gerçekten yapmamıştı, değil mi? Herkesin gözlerinin önünde bana bunu yapamazdı!*

"Oha! Oğuz hemen indir beni!" diye çığlık atarken kendime geldiğimi farz ettim ama bu, Oğuz'un omzunda olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

"Sen bana biraz önce öküz demiştin, değil mi? Aynı zamanda ayı da. Züppeyi de unutmayalım."

"Yok, yok demedim! Ekmek, Kur'an çarpsın demedim!"

Hızlı hızlı konuşurken beni indirmesi için birkaç kez beline vurmak zorunda kaldım ama yine de bana mısın demedi. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum, o ise tüm gözler üzerimizdeyken ilerlemeye devam etti.

"Çarpılacaksın Nisa, çarpılacaksın."

Oğuz dediklerimi duymazdan gelip bahçeye çıktığında hiç ummadığım bir yere doğru yürümeye devam etti.

"Can, havuzdaki su soğuk, değil mi?" diye bağırdığında beline beni indirmesi için daha sert vurdum ama yine de işe yaramadı. *Korktuğum şeyi yapmayacaktı, değil mi? Yapmamalıydı!*

"Daha bu sabah temizlettim. Su buz gibi," diyerek bir üst kattaki pencereden seslendiğinde Can, ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Sen ne diyorsun ya?" diye çığlık attıysam da kimse beni duymadı.

"Süper."

"Beni hemen indir Oğuz! Herkes bize bakıyor Oğuz! Yüzme falan bilmem Oğuz! Oğuz, kime diyorum?"

Bahçeye çıkanlar merakla bizi izlerken bu durumun daha da küçültücü bir boyut alacağını Oğuz'un kalçama vurmasıyla fark ettim. Yerin dibine gömülmek istiyordum.

"Hazır mısın?" diyerek havuz kenarına iyice yaklaştığında her ne kadar görmediğini bilsem de başımı *hayır* anlamında salladım.

"Oğuz, eğer bunu yaparsan..."

Cümlemi bitiremeden soğuk suyun derinliklerinde bulmuştum kendimi. Yüzme bilmediğim için bir an boğuluyormuş gibi hissetsem de ayaklarım havuzun pek derin olmayan fayanslarına değdiğinde nefesimi sabit tutmaya çalışarak yüzeye çıkmayı başardım. Yüzeye çıkmıştım belki ama burnuma ve kulağıma doluşan suyu kendimi sarstığımda yok edebildim ancak. Ve suya gelince, gerçekten çok soğuktu. Bir buz kütlesinin içine düşmüş gibiydim.

Bedenimdeki titremeye rağmen başımı sallayarak kulaklarımdaki sudan arınmak için çabalarken Oğuz, çocuklar gibi bu kez de suyu bana doğru sıçratmıştı. *Tamam, tamam. Çok iyi bir şekilde beni kendime getirdin. Aferin sana!*

"Gerçekten öküzün tekisin Oğuz!" diye bağırırken dişlerim titremişti ama o suyu sıçratmaya devam etti.

Alnıma yapışan saçları uzaklaştırmaya çalışırken Oğuz'un kahkahasına gözlerimi devirerek bakmak istedim fakat ona döndüğüm sırada birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Aynı şeyi tekrar yaşıyordum. Tıpkı biraz önce dans ederken yaşadığım olay yine oluyordu.

Oğuz saçlarındaki suyu savururken siması saniyeler içinde değişmişti. Demir'in yüzü gözlerimin önünde belirdiğinde gülümsedim. Bana öyle güzel bakıyordu ki ona yaklaşmak istedim. Kırışan yanaklarına, kısılan gözlerine dokunmak için can atıyordum.

Oğuz, suyun içinde bana yaklaşırken, görmüş olduğum halüsinasyon yok oldu. Belimden tutup beni kendine çektiğinde artık karşımda Demir'in siması yoktu. Bedenim titriyordu ama bunun nedeni sadece soğuk su değildi. Oğuz'un gözleri dudaklarıma kayarken omuzlarından tutup onu itmek istedim ama bu kez de yüzümü avuçlarının arasına aldı. *Beni öpmek istiyordu. Burada, suyun içinde. Buna izin veremezdim. Onun ilk öpücüğümü çalmasına göz yumamazdım.*

"Yapamam," diye fısıldadığımda elini yüzümden çekmemişti ama aramızdaki mesafeyi biraz da olsa açmıştı.

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum," dediğimde tutmuş olduğu yüzümü bırakmıştı. Kollarının arasından hızla çıkarken havuzun merdivenlerine doğru yürümeye çalıştım. Oğuz havuz kenarına benden önce çıkmış ve merdivenlere ulaştığım sırada hemen karşımda belirmişti. Elini uzatarak çıkmama yardım ederken hem soğuk suyun, hem de esen rüzgârın etkisiyle daha çok titremeye başladım. Kollarımı birbirine kenetleyerek eve girdiğim sırada Can ve diğerleri hayretle bize bakıyorlardı. Onlara aldırmadan Senem'i bulmam gerekiyordu. Buradan gitmek istiyordum. Eğlence bitmeliydi artık. Oğuz kolumdan tutup beni durdururken, eliyle de Can'ın gelmesini işaret etti.

"Can, Nisa'ya giyecek bir şeyler ver. Ben de sonrasında onları eve bırakıp gelirim yardıma."

Saatin bayağı geç bir vakte ulaştığını, Oğuz'un Can'a vermiş olduğu talimatlarla fark ettim. Gökçe abisiyle gittiği için bizi Oğuz eve bırakacaktı. Bu konuyu kendi aralarında kararlaştırdıklarını yeni anlıyordum.

"Aslında hiç gerek yok. Hadi Senem'i bulup gidelim," diyerek Oğuz'un kolundan çıkmak istediğimde beni engelledi.

"Saçmalama Nisa. Üşütüp hasta olacaksın."

Onu reddettiğim için Oğuz zaten sinirliyken daha fazla üstüne gitmek yerine Can'ın peşine takılmayı tercih ettim.

Can beni merdivenlerden çıkarıp büyük bir yatak odasına soktuğunda onun gayet normal ve hatta hiç de sallanmayarak yürüdüğünü fark ettim. *Biraz önce bu çocuk bangır bangır bağırıp dans etmemiş miydi yoksa yanlış mı hatırlıyordum?*

"Sen nasıl böyle ayakta durabiliyorsun? Oysa hepimizden daha çok içtin."

Annesinin olduğunu düşündüğüm kıyafetleri bana uzatırken gözlerimin içine bakıp sırıttı.

"Aslında hiç alkol kullanmadım. Tüm gece sadece kola içtim."

İtirafı karşısında gözlerim yerinden çıkacakmış gibi açılırken ayakta dikilmeyi sürdürdüm. Annesinin yatağını batırmak istemiyordum.

"Peki ya Gökçe'ye yaptığın neydi?"

"Numaraydı. Bu evi sizler gittikten sonra kim toplayacak zannediyorsun? Etrafın bu halini görse annem keser beni. Oğuz da o yüzden sizi bırakıp geri gelecek."

Annesinden korkan bir Can demek? Kulağa oldukça komik geliyordu. Elinden kıyafetleri alırken ona sormak istediğim başka şeyler vardı.

"Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

Kimden bahsettiğimi dile getirmeme gerek yoktu. Can'ın yüzünde utangaç bir ifade belirdiğinde zaten kimi sorduğumu hemen anlamıştı.

"Çoktan belki daha fazlası."

"Peki, bunu nasıl anlıyorsun? Nasıl fark ediyorsun?"

Can'a bunu sormamın asıl nedeni insanın birine karşı duygularını nasıl anladığını öğrenmek istememdi. Bunu Senem'e de sorabilirdim ama bana kalırsa onunki sadece hoşlanmaydı. Can'ın sevgisi ise başkaydı. Gökçe, lisenin başından beri peşinden koştuğunu söylemişti. Onca yıldan sonra bunu hâlâ sürdürebilmesine şaşırıyordum.

"Onun yanındayken her şey değişiyor Nisa. Sanki bana bir şey yapıyor ve ben bambaşka birine dönüşüyorum. Kendim gibi

olamıyorum. Bakma, böyle sürekli size takıldığıma aslında çok utangacımdır."

Onu sessizce dinlerken Can bir iç çekip anlatmaya devam etti duygularını.

"Hep benim onu deli ettiğimi söyler ama aksine o beni daha da çok delirtiyor. Sonra onun boncuk gibi gözlerine baktığımda her şeyi unutuveriyorum." *Bu duydukların çok tanıdık, değil mi Nisa? Çünkü Demir de seni deli ediyor ve sen onun gözlerine baktığın an yumuşuyorsun.*

"Aslında bunu anlayabilmek neredeyse imkânsız ama ona baktıkça içim gidiyor. Tavırlarımla, yaptıklarımla onu sinirlendirdiğimi biliyorum ama elimde değil. Onun yanındayken tüm dünyam tersine dönüyor. Bazen titrediğim anlar bile oluyor. Elim ayağıma dolaşıyor. Sanki vücudumun her bir noktası onun varlığıyla titriyor gibi ama aynı zamanda da beni pamuklara sarıp yumuşatacak tek kişi. Yüzündeki tek bir gülümsemenin nedeni olmak bile bana yetiyor." *Demir'in yanında titriyorsun. Demir'in yanında elin ayağına dolaşıyor. Demir'in yanında bambaşka biri oluyorsun.* İç sesim bana meydan okur gibi haykırırken Can'a odaklanmak ve zihnimdeki düşüncelerden uzaklaşmak istedim.

"Peki, ona hiç itiraf ettin mi? Ciddi bir şekilde ama."

Bunu sormamın nedeni Can'ın söyledikleriyle örtüşüyordu. Dediği gibi Gökçe'nin yanında bambaşka biri oluyor ve her şeyi dalgaya vuruyordu.

"Defalarca. Her defasında reddedildim ve sonunda da bünyem buna alıştı. Onun üstüne gitmek yerine ya akışına bırakıyorum ya da onunla uğraşıyorum işte."

İşin aslı, Can kazanamayacağını düşündüğü savaşta geri çekilerek pes etmişti. Gökçe'ye bu kadar çok değer verirken reddedilmesine gerçekten üzülmüştüm. Gökçe'ye de hak veriyordum. Daha günler öncesinde karşılıksız aşkın nelere yol açtığını konuşmuştuk. Can'a umut vermek yerine onu özgür bırakmıştı.

"Bu her şeyi daha mı kolaylaştırdı yoksa daha zor bir hale mi getirdi?"

"En azından onunla asla bitmeyecek olan bir arkadaşlığım var Nisa. Bu bile bana yetiyor ve ben elimdekilerle yetinmeyi bilen bir insanım."

Can'ın gözlerinin içine baktığımda bunun onun için yeterli olduğunu derin bakışlarından anladım. *Arkadaşlık... Tek bir kelimenin kalbinizde tuttuğu yerin değerine bir bakın.*

"Artık ben çıkayım, sen de rahat rahat giyin. O gerzeği bekletme. Reddedildiği için sinirlenmiş, daha da sinirlenmesin."

Can, odadan çıkıp giderken havuzda yaşananları gördüğünü de dile getirmişti. Evet, onu reddettim çünkü beni heyecanlandırmayan, içimi titretmeyen, kalbimin ritminin değişmesine neden olmayan birini öpmek istemedim. Çünkü ona umut aşılamak istemedim. Bu çünküler uzayıp gitse de hepsinin ucu aynı noktaya varıyordu...

Arka sokağa girene dek ağzımı hiç açmadım. Can'ın evinden çıktığımızda Oğuz, Senem'le iş birliği yaparak beni zorla ön koltuğa oturttu. İtiraz etmiş olsam da dikkate almadı, bu kez de saçlarımın ıslaklığını bahane etti ve öndeki kaloriferlerin daha iyi ısıttığını söyledi. Yalan değildi gerçi, oturmuş olduğum koltuk dahi sıcaktı.

Yol boyunca ben ağzımı bile açmazken ikisi koyu bir muhabbete daldı. Senem sorularını sormuş, Oğuz ise hiç çekinmeden onu yanıtlamıştı. Bir ablası olduğunu ve yurt dışında eğitim aldığını öğrenmiştik. Annesi İstanbul'da moda editörlüğü yaparken, babası da bir turizm şirketinde üst düzey yöneticiymiş.

Senem ve Oğuz sohbet etmeye devam ederken benim aklımda sadece Can'ın söyledikleri takılı kalmıştı. Olanlardan dolayı büyük bir utanç içindeydim ve Oğuz'un yüzüne bakamıyordum. Ona karşı hiçbir şey yoktu içimde. Bunu bu gece daha iyi anlamıştım. Eğer birisi içinizde alevlenip sizi kül ediyorsa bunu zaten fark etmezdiniz. Sadece onun yanındayken anlardınız sizi nasıl ele geçirdiğini. Aşktan hiçbir şey anlamayan ben bile sadece tek bir kişinin yanında kendimden geçiyordum. Sanki sadece onun yanında arada kalıyor ruhumu gri cevaplara bürüyordum. Oysa bir şey, ya vardır ya yoktur. Ya evettir ya hayır. Ya beyazdır ya siyah.

Araba kapımızın önünde durduğunda Senem Oğuz'a t
kür ederek indi. Ben de arkasından inecektim ki Oğuz'un ko
dan tutmasıyla duraksadım. Senem bir ona, bir de bana bakt
sonra, "Kapıyı senin için açık bırakırım," diyerek bahçeye
Oğuz'un benimle konuşmak istemesini anlıyordum ama hâlâ
dimde değilken bunu sonraya bırakmasını diliyordum.

Senem'in eve girmesinden bu yana birkaç dakika geçmişti
aramızdaki sessizlik hâlâ varlığını sürdürüyordu. Belki de ilk
ben başlamalıydım konuşmaya. Mesela özür dileyebilirdim. *N*
özür dileyecektim peki? İstemediğim bir şeyi yapmadığım için mi?

"Nedeni Demir, değil mi? Beni onun yüzünden engelled

Ben bile kendime itiraf edememişken Oğuz'un her şeyin
kında olması pamuk ipliğine bağlı olan ruhumu yerinden kop

"Bunun Demir'le ne alakası var?"

İnkâr edecektim. Bunu ilk önce kendime ispatlamam ge
yordu. Oğuz sitemle nefesini dışarı bırakırken partiden sonr
defa gözlerimin içine baktı.

"Çok alakası var Nisa. Gözün kör olamaz, değil mi? Ser
hoşlandığımı şu ana kadar anlaman gerekirdi."

Oğuz'un itirafının beni şaşırtması gerekirdi ama ona ka
kadar hissizdim ki bunu duymak bile bende bir etki yaratmıyo

"Ulan, Demir'i belediye sevsin derken, meclise kaptırdık. İyi

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yeniden konuşmaya başlan
ve bu daha da kötü hissettirmişti. Ne yapmam gerektiğini, r
yapmam gerektiğini bilmiyordum. Daha dün aynı sözleri De
başka bir şekilde dile getirirken şimdi Oğuz'dan da işitmek
çıkmaz bir sokağa doğru sürüklüyordu. Fakat ikisinin de b
rinden farkı yoktu. Birisi eksik, diğeri fazla değildi. Aslında
etmiyorlardı belki ama ikisi de eşitti. İkisinin de sicili pek te
değildi. Oğuz zamanında Aybüke'den hoşlanmış olsa da Baha
canını yakmıştı ve Demir de buna karşılık Aybüke'yle birlikte
muştu. Yaşlarına aldırmadan yapmışlardı tüm bunları, ikisi de
birinden beterdi.

"Öyle bir şey yok," diyerek karşı çıktığımda Oğuz da hiç in
mayarak gözlerimin içine baktı.

"Yok mu? Kimi kandırıyorsun Nisa? Yarışlara geldiğin o gece bir şeylerin değiştiğini anladım."

"Neyi anladın? Söyle, ben de bileyim o zaman!"

Sesim haddinden fazla çıkıp arabada yankılandığında Oğuz da bana olan bakışlarını başka tarafa çevirdi. Bakışlarımı ön cama yönelttiğimde Demir'in, hemen karşımızda olduğunu gördüm. Arabasına bir şeyler yüklüyordu.

"İti an, çomağı hazırla," diye mırıldanırken Oğuz, onu duymazdan gelip ayağımın ucuna bırakmış olduğum kıyafet torbasını elime aldım. Bu arabadan ne kadar erken çıkarsam benim için o kadar iyi olacaktı.

"Okulda görüşürüz. İyi geceler."

Bir şey demesine fırsat vermeden Oğuz'un spor arabasından indiğimde Demir de annesiyle kucaklaşıyorlardı. Meltem teyze beni fark ederken Demir arkasını dönüp bulunduğum tarafa baktı.

Oğuz, arabasını çalıştırıp semtten uzaklaşırken Meltem teyze de eve girmişti. Demir, Impala'nın bagajını kapatarak bana döndü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Islak saçlarıma ve Can'ın annesine ait olan üstümdeki elbiselere aldırmadan ben de ona doğru yürüdüm. Neden onun yanına gittiğimi de bilmiyordum. Sokağın ortasına ulaştığımızda o durdu, ben de durdum. O bana baktı, ben de ona. Fakat hiçbir şey diyemedim. Sadece elimdeki poşeti daha da sıkı tuttum.

21. BÖLÜM

Demir Gürsoy'dan

Aynadaki yansımama gözlerimi devirip yüzümü sıkıntıyla buruşturarak baktım. Dağınık olan saçlarımı ellerimle karıştırarak daha da dağıttım. Koşudan sonra berbat bir hale gelmişti, şimdi terle karışınca kendimi iyice kirlenmiş, pasaklı bir çocuk gibi hissediyordum. *Kimdi bu karşımdaki genç? Neden bu kadar sıkıntılı ve üzgün görünüyordu? O deli dolu, çılgın çocuğa ne olmuştu? Neden artık içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu?* Sorularımın hiçbirinin bir cevabı yoktu. Daha doğrusu çözemiyordum çünkü uzun zamandan sonra ilk defa, yaşadığım bir denklemin içinde sıkışmış gibiydim. Hiçbir zaman bir şeyi ikinci defa düşünmeye gerek duymayan ben bu kez karmaşıklığın içinde boğuluyordum. Hatta gırtlağım o kadar sıkılıyordu ki başkalarını suçlamak istiyor ve çatacak yer arıyordum. Ne için çırpındığımı, neden bu kadar çaba gösterdiğimi bilmiyordum ama oldukça hastalıklı hissediyordum. Hiçbir neden yokken kafamda birçok şey üretip duruyordum. *Sahiden, bana ne olmuştu böyle?*

Her şeyin ne zaman başladığını öğrenmek istediğimde kendimi birkaç ay öncesine giderken buluyordum. İmkânsız bir durumdu. Hatta Batuhan bile son zamanlarda, "Bu sen olamazsın," diye söyleniyordu ama bendim işte.

O günü çok iyi hatırlıyordum. Tüm gün semtte koşup durmuştum. Amacım okuldaki spor hocasının gözüne girip futbol takımında kaptanlığı Oğuz'un elinden almaktı. Fakat o gün gördüklerimden sonra ne kaptanlık kalmıştı aklımda, ne Oğuz'u yerle bir etmek. Her şey uçup gitmiş, ayaklarım yerden kesilmişti. Nefes nefese Devrim amcaların evinin önünden geçerken bahçedeki sesler ilişmişti ilk olarak kulaklarıma. Aldırmadım o seslere çünkü dikkatimi çeken asıl şey arabanın içinde, pencere kenarında uyuyan o masum kızdı. Etrafı kontrol edip iyice yaklaştım siyah arabaya ve daha yakından izledim nefes alış verişlerini, uykusunda bile çatmış olduğu kaşlarını. Elim istemsizce cama gitmiş ve tanımadığım

o kızın yanağını okşayıp iki kaşının ortasındaki çukuru ortadan kaldırmak istemiştim. Uykusunda onu her ne huzursuz ediyorsa etmemeliydi. Dokunamadım ona oracıkta, yaklaşmakta olan sesler yüzünden ortadan kaybolmak zorunda kaldım. Gözüme çarpan ilk çalılığın arkasına saklanıp izlemeye devam ettim olanları. Önce bahçeden sarışın bir kız çıkıp arabaya binmiş ve uyuyan güzel, gözlerini açarak onunla birlikte dışarı çıkmıştı. Beni öylesine büyülemişti ki dikkatini çekmek için küçük bir gösteri yapmak zorunda kalmıştım. Koşuya devam ediyormuş gibi yapıp yanından geçmiştim. Sarışın kız tüm ilgisiyle bana bakarken o gizlice izlediğim uyuyan güzel benim farkımda bile değildi.

Nisa... Bir anda hayatımı allak bullak eden uyuyan güzel. Ona karşı nasıl davranmam gerektiğini, ona nasıl yaklaşabileceğimi hiç bilmiyorum. O kadar dengesiz davranıyor ki onu çözmeye çalıştıkça her şey daha da bulanıyor. Bir bakıyorum herkesten daha yakın ama sonra bir bakıyorum herkesten daha uzak. Fakat hissediyorum ve hislerimde yanılmadığımı da biliyorum. Aramızdaki çekimin farkındayım ve bu sadece benim için geçerli değil. O da her şeyin farkında sadece üstünü kapatmak için çaba sarf ediyor. Bu çabanın boşuna olduğunu yakında öğrenecek.

Yarışlara asla gelmeyeceğini düşünürken biraz zorlu ve şartlı olsa da beni yalnız bırakmamıştı. Şartını asla yerine getirmeyeceğimi şu ana dek anlamış olması gerekirdi. Ondan uzak durmayacaktım. Bu neredeyse imkânsızdı. Yarışta elini tuttuğum o kısa sürede her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bir an heyecanla arabanın gazına fazla yüklenmiştim. Elini tuttuğum an her şey başka görünmüştü gözlerime. Sanki ilk defa bir kıza yaklaşıyordum. Sanki ilk defa bir kızın elini tutuyordum. Sanki ilk defa kalbim gerçekten atıyordu. O geceyi hayatım boyunca unutmayacaktım ve Bahar'ın gizliden çekmiş olduğu resimlere baktıkça o gece hep benimle birlikte yaşayacaktı.

Bahar, belki de bu konuda beni en çok destekleyen kişiydi. Nisa'yı seviyordu. Onun davranış şeklini, yaklaşımını beğeniyordu ve tıpkı benim gibi o da onun diğerlerinden farklı olduğunun bilincindeydi. Bazı durumlardan dolayı inat etmiş olsam da okul partisi benim açımdan bakıldığında iyi bir şekilde sonuçlanmış ve birçok gerçeği görmemi sağlamıştı.

Nisa'yla sadece iki kez dans etmemize rağmen ke
cak o zaman bana gerçekten bırakıyordu. Şans eseri ben
dır emek verdiğim kursa yazdırmıştı onu Esma teyze. Bu
bir gün ona mutlaka teşekkür edecektim. Dans etmeyi s
Çoğu adamın, *"Erkek adam dans eder mi?"* düşüncesinin al
çocukluktan bu yana meraklıydım. Şu herkesin ölüp bitt
kal filmleri ben de büyük bir keyifle izlemiştim. Evde ke
dime salonun ortasında dans ederken sonrasında gerçek
salonunun ortasında bulmuştum bedenimi. Fakat on iki
neyime rağmen hâlâ bir partnerim yoktu. Şu ana dek bun
rek duymamıştım. Hatta kurstaki Aydan Hoca tek çalışmar
hoşlanmasa da beni zorlamamıştı bunca yıl. Ne okul part
ne de dans okulunda kimseyle dans etmemiştim. Nisa'ya
Hayatımdaki çoğu ilki onun sayesinde yaşıyordum. Hiçbi
araba yarışlarına hatta buna dair filmlere bile merak sal
onun yüzünden bir araba yarışına katılmıştım. İlk defa an
şında sadece ondan özür dilemiştim. Dans ederken bir par
tiyaç duymazken şimdi onunla dans etmek için can atıyor
ilk defa... Belki de kulağa hiç inandırıcı gelmiyordu ama
bir kızı öpmek için yanıp tutuşuyordum.

On sekiz yaşında olmama rağmen şu ana kadar gerç
gilendiğim bir kız olmamıştı. Eski sevgililerimle, hatta Ayb
bile o kadar takılmamıza rağmen hiç öpüşmemiştik. Bu iste
leri anlamına gelmiyordu. İstemişlerdi ama ben istememiş
san nasıl birlikte olduğu ve hatta seviştiği birini öpmezdi, değil r
bu benim sert sınırımdı. Öpüşmeyi sevmiyor ya da istemiy
Vücutlarımızın birbiriyle iletişim halinde olması yeterliyd
cük demek, bağlılık demekti. Birine mühürlenmek gibiydi
bunu sadece onunla yaşamak isterken elime geçen iki fır
yine elimin tersiyle itmiştim.

Aybüke'yle bir inat uğruna yatmış olsam da hiçbir zar
gimi çeken bir tarafı olmamıştı. Onunla birleşen tek şey
lerimizdi. Fakat söz konusu Nisa olduğunda her şey tersi
nüyordu. Onunla ilgilenen ne bedenimdi, ne de inadım. O
ilgilenen tek organım kalbimdi. Alev almak için tutuşan kıv
ların o da farkındaydı ama yine de uzak durmak istiyordu.
bunun için resmen programlanmış gibiydi. Son konuşmam

sonra söylediği her bir kelimeyi daha da çok tarttım, daha da çok düşündüm ama Senem dışında hiçbir sorun göremedim. Evet, Senem. Aklımın ucundan dahi geçmeyen o sarışın kız meğerse benden hoşlanıyormuş. Bunu öğrenmek bana hiçbir şey kazandırmamıştı, bildiğim ve emin olduğum bir şey varsa o da ona karşı hiçbir şey hissetmediğimdi. Sadece aynı sınıfı paylaştığım, aynı semtte oturduğum ve Nisa'nın kardeşi olan sıradan bir kızdı benim için.

Üzerimdeki sporcu atletini çıkarıp yatağa kendimi attığımda bu terli halimle başımı yastığa koyduğum için annemden azar işitecektim. Gereğinden fazla titiz bir kadındı ve ter kokusunu yüz metre öteden alabiliyordu. Kasvetli ve pis halimden arınmam için güzel bir duş iyi gelebilirdi ama onun öncesinde yapmam gereken şeyler vardı. Mesela yanımda getirmiş olduğum çantayı hazırlamalı ve kirli eşyalarımı da anneme teslim etmeliydim.

Son zamanlarda sırf onu görebilmek için sürekli semtte kalıyordum ama artık evime gitmeli ve ihtiyaçlarımı karşılamalıydım. Ailemin bana on sekizinci yaşımda devrettiği ev, şehrin ortasındaki bir binanın üçüncü katındaydı. Evimde bir başıma yaşamayı seviyordum çünkü semtteyken her şey daha da zorlaşıyordu. Ya babamla kavga ediyordum ya da kendimi delirtecek başka şeyler buluyordum. Her ne kadar annem evde kalmamdan oldukça memnun görünse de aklımı toparlamaya ve buradan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Belki hafta içinde okula bile gitmezdim. Nisa'yı Oğuz'un yakınlarında görmeye dayanamıyordum. Belki de bir süreliğine rapor almalıydım. Muhtemelen annem ondan yararlandığım için çok kızacaktı ama oğluna da bir kıyak geçerdi artık.

Yataktan hızla kalkarken üzerimdeki kirli kıyafetleri de çıkarıp odada bulunan boş sepetin içine attım. Kıyafet dolabını açıp şehirdeki evime neler götürebileceğimi düşünürken, uzun süredir bu odada vakit geçirmediğimi hatırladım. Bu koca evdeki odamı severdim. Annem on altıncı yaş günüm için her şeyi baştan dizayn ettirmişti. Beatles'a olan hayranlığımı bildiğinden duvarın bir kısmını sadece onların büyük bir posterine ayırmıştı. Küçük şişme bir yatak, hemen yanında yataktan daha çok vakit geçirdiğim yumuşak bir kanepe ve de oynamaktan hiç sıkılmadığım Playstation oyunları... Annem bu oda için gerçekten çok para dökmüştü. Bu tasarım işlerinden anlıyordu. Aslında annemin elinin değdiği her

şeyi seviyordum. O, heyecan dolu, içi kıpır kıpır olan bir kadındı. Hiçbir zaman ön yargılı ya da soğuk yaklaşmamıştı bana. Beni dokuz ay karnında taşımamıştı belki ama bana bir hayat bahşetmiş ve sorumluluğumu üstlenmişti. Bu, onu her şeyden daha özel kılardı.

Babamla çoğu zaman anlaşamasak da ortak yönlerimizin olduğunu biliyordum. Onunla aynı çatı altında bulunmuş ve onun evladı olarak büyümüştüm. İkimiz de sinirlerimize hâkim olma konusunda çoğu zaman başarısızdık. Annem ise hep arada kalan taraf olurdu ve seçim yapmakta zorlanırdı. Bir tarafta öz olmayan ama çok sevdiği oğlu, diğer tarafta ise hayat arkadaşı. Bazen ona bunu yaşattığım için kendime çok kızıyordum ama elimde değildi.

Bir elim duvarda bulunan tablonun üstündeki ağaç yapraklarında gezinirken, dışarıdan gelen gülüşme sesleriyle dikkatim dağıldı. Çıkardığım sporcu atletini tekrar üzerime geçirerek pencereye doğru ilerledim. Tül perdeyi hafifçe araladığımda onu ve birkaç kişiyi bahçe kapısından çıkarken gördüm. Gökçe'nin abisi Gökhan'ı fark ettiğimde neden dışarıda olduklarını anladım. Benim davet edilmediğim ama en yakın arkadaşlarımın bulunduğu doğum günü partisine gidiyorlardı. Gökhan'ı geçen yıl gittiğim spor kulübünden tanırdım. Hatta kız kardeşinin aksine onunla vakit geçirip iyi anlaştığımız anlar bile olmuştu.

Senem, Nisa'ya bir şeyler söyleyerek Gökhan'ın arabasına binerken Nisa önce sokağı incelemiş ardından da bizim eve doğru bakmıştı. Birdenbire gözlerini yukarı diktiğinde ne yapacağımı bilemedim ama tül perdeyi de kapatamadım. Öylece bakıp durduk birbirimize. Bunun ne kadar sürdüğü hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu fakat gözlerimi kaçırdığım kısa süre zarfında hızla arabaya binmişti.

"Hangisine bakıyorsun?"

Annemin yanımda belirmesiyle tül perdeyi hızla kapatırken hangi ara odama girdiğini bilmiyordum ama *hangisi* diye sorduğuna göre uzun bir süredir buradaydı.

"Sence hangisi?" diye sorduğumda düşünüyormuş gibi yaparak yatağımın kenarındaki kanepeye oturdu.

"Tercihimi esmer olandan yana kullanıyorum."

Bir elini çenesine yerleştirirken bana o çokbilmiş doktor edasıyla baktı. Yine gözünden hiçbir şeyi kaçırmadığını fark ettim. Ne yapıp edip beni çözmek gibi bir huyu vardı. Onun yanına geçip kanepeye yayılarak oturduğumda almış olduğu ter kokusu yüzünden anında benden uzaklaştı.

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor."

"Akşam yemeğinde ona bulaştığın an anlamıştım aranızda bir şeyler geçtiğini. Anlaşabiliyor musunuz bari?"

Beni şaşırtmayarak yine bildiğini okuyordu annem.

"Bir aramızın olduğundan bile emin değilim anne."

Sesim kırılgan çıkarken üzerimdeki ter kokusuna aldırmadan yanıma yaklaştı tekrardan.

"Bu ne demek şimdi? Yarışlardan sonra bir şey değişmedi mi?"

Çocukluğumdan bu yana arkadaşlarımdan olduğu gibi annemden de hiçbir şeyi saklamazdım. Hatta Aybüke meselesinden, yarışlara kadar her şeyden haberi vardı.

"Benden uzak durmak için her şeyi yapıyor."

"Neden?"

Neden? Güzel soruydu ama keşke cevabını bilseydim.

"Belki de korkuyordur," diyerek basit bir cevap verdiğimde annem kollarını önünde birleştirerek tekrar kanepeye yaslandı.

"Bunun iki nedeni olabilir benim şaşkın oğlum. Birincisi, belki de senin kirli çamaşırlarından haberi vardır."

Dudaklarımdan dökülen kahkaha sesi odayı doldururken annem onu bölmemem için kafama bir tane geçirdi. Kirli çamaşırlarımdan bahsederken elbette normal kıyafetlerimi kastetmiyordu.

"İkincisi ise ki bence bu daha baskın bir neden, onun gibi bir kız için her şey çok yeni ve zor."

Annemin neyi ima ettiğini bilmiyordum ama onun da Nisa'yı farklı gördüğü ortadaydı. Oysa eşit sayılırdık. İkimiz de başka insanların hayatlarına dâhil olmuştuk.

"Onun gibi bir kız derken? İkimizin ucu da aynı yere dokunmuyor mu?"

"Sence dokunuyor mu? O ve sen aynı mısınız?"

Bu konuşma bana çiftlik evinde geçirdiğim dakikaları hatı
tıyordu. Şu an ben Nisa'nın yerine, annem de benim yerime
mişti sanki.

"Değil miyiz? İkimiz de evlatlık alındık."

"Evet, bu doğru ama sen bizim hayatımıza daha dişlerin
madan girdin Demir. Seni biz büyüttük, biz yetiştirdik. Nisa
bambaşka bir dünyadan çıkıp geldi. İnan alışması zaman alacı

Annem sakin bir şekilde durumu özetlerken ona hak verc
çünkü zaten aynı cümleleri ben de Nisa'ya sarf etmiştim. Fa
birdenbire aklımı kurcalayan başka bir soru belirdi ve ben bu
sesli bir şekilde dile getirmekten çekinmedim.

"Eğer yetimhanede büyümüş olsaydım onun gibi mi olurdu
*Nisa gibi olmak... Korkmak, kendini sürekli geri çekmek ve de her ş
hayır demek... Eğer yetimhanede büyüseydim ona mı benzerdim? Ebe
saklanmaya çalışan bir çocuk gibi mi olurdum?* Annem gözlerimin iç
bakıp yanağımı okşadı ve *hayır* anlamında başını salladı.

"Hayır, eminim ki yine başının dikine giderdin."

Pek emin olmasam da yine de onu onaylayarak karşılık verdi

"O... Çok farklı anne," diye mırıldandığımda bir elini çenes
koyarak izledi beni. Annemle konuşmaya başladığımızda hep bö
olurdu. O sakince, yargılamadan beni dinler, bense içimi dökerdi

"Biliyorum. Bunun ben de farkındayım. Ürkek bir ceylan gi
Nereye gideceğini, ne yapacağını kestiremiyor. Onu gördüğüm
gün anlamıştım."

"Onu ilk ne zaman gördün ki?"

Annemin kızlarla bize akşam yemeğine geldiklerinde tanış
ğını düşünmüştüm ama yüzündeki gülümsemeden anladığım k
darıyla yanılıyordum.

"Buraya ilk yerleştikleri zaman Esma, kızları alışverişe çıka
mıştı. Bir mağazada karşılaştık. Onu görmeliydin Demir. Sene
oradan oraya koştururken Nisa sadece bakıyordu. Sonra üstür
mavi bir elbiseyi tuttururken yakaladım onu, bana kalırsa o elbi
ona gerçekten çok yakışırdı. Umarım almıştır."

Annem onu gördüğü ilk günü anlatırken, gözlerimin önünd
Nisa'yı, mağazanın içinde bir başına dolaşırken canlandırmıştın

Ürkek bir ceylan demek... Bu tabir ona çok yakışmış olsa da ben *Kutup Yıldızı'nı* tercih ediyordum.

...Onu gerçekten görebilmek için hissederek bakmalısın. Ancak o zaman gerçek Kutup Yıldızı'nı keşfeder ve sana kestirme bir yol göstermesini sağlarsın.

O gece söyledikleri kulağımda çınlarken sırıtmama engel olamadım. Asla unutamayacağım bir geceydi.

"Sence bana bir şans verecek mi?"

Dudaklarımdan kelimeler tane tane dökülürken sorduğum soruya ben bile inanamadım. *Demir Gürsoy bir kızın ona şans vermesini istiyordu.*

"Onun kalbini kazanırsan, neden olmasın benim şapşal oğluşum?"

Onun kalbini kazanmak istiyor muydum peki? *Her şeyden çok istiyorsun!*

"Daha önce hiçbir kızın kalbini kazanmak istemedim." *Bir ilk daha!*

"Bir genç kızın kalbine girmek zordur oğlum. Eğer o kalbi kazanmak istiyorsan, kendi kalbini de ortaya koyacaksın. Ona asıl istediğinin sadece kendisi olduğunu göstererek savaşacaksın."

"Peki, ya reddederse?"

Nisa'nın sürekli hayır dediğini düşünürsek bu çok makul bir soruydu.

"Biliyorsun zorla güzellik olmaz ama o, senden hoşlanıyorsa ve sen de bunu hissediyorsan üstüne gideceksin. Bana kalırsa Nisa sana karşı hiç boş değil."

Ani bir hareketle başımı çevirip anneme baktığımda bana göz kırptı. Bu kanıya nasıl vardığını bilmek istiyordum. Üstelik yüzündeki gülümseme bazı şeyleri daha yakından gözlemlediğinin habercisiydi.

"Allah Allah! Anneme bak hele! Nereden biliyorsun bakalım?"

Alayla söylenirken saçlarımdan tutup hafif bir şekilde çekti ama daha sonrasında gözlerimin içine bakarak geniş bir şekilde gülümsedi.

"Yemeğe geldikleri akşam senin çocukluk fotoğrafına uzun uzun bakıp gülümsedi." *Siktir! Çocukluk fotoğrafı mı? Hangi çocukluk*

fotoğrafından bahsediyordu? Sünnetlik olan mı, yoksa bisikletten d
ğüm mü? Yoksa daha da beteri, çıplak bir şekilde etrafta koşturduğu
toğraftan mı bahsediyordu?

"Hangi fotoğraftan bahsediyorsun anne? Bak, sakın sü
lik falan deme vallaha kalkar, atlarım şu pencereden. Kıza
olmadığımı söyle."

Ayaklanıp pencereye gideceğim sırada annem kolumda
tup beni tekrar kanepeye oturtmuştu.

"Ay, hayır deli çocuk! Oturma odasındaki vitrinde olan f
rafını diyorum."

Derin bir *oh* çekerken annem bu şaşkın hallerime kahkah
rak eşlik etti.

"Ama bir ara o fotoğrafları da ortaya çıkaracağım," diy
vam ettiğinde tekrar pencereye doğru ayaklanıyordum ki k
rını iyice bana dolayıp sarıldı. Benden uzaklaştığında ise sı
nın düştüğünü fark ettim.

"Evde kalmana çok alıştım. Gitmek zorunda mısın?" diy
duğunda sadece başımı salladım.

"Peki, bu ani uzaklaşma mevzusunda Nisa'nın bir payı var

Cevap vermek yerine gözlerimi kaçırıp omuz silktim. Sar
bu yeterli bir cevap olmuştu ki ona göz ucuyla baktığımda ağ
karış açık kalmıştı.

"Eh, sen resmen abayı yakmışsın oğlum," diyerek beni t
kendine çektiğinde ben de ona sarıldım. Sanırım öyle oldu a
Oğlun bu kez gerçekten abayı fena halde yaktı.

"Aslında gitmeni hiç istemiyorum. Seni özlüyorum eşek sı

"Uzak bir yere gitmiyorum ki, kendi evime gidiyorum."

"Sorun da bu ya zaten Demir. O eve gittiğin her an bi
daha da uzaklaşıyorsun. Bunun için onaylamadım oraya ye
meni. Her şeyin iyi olmasını istedim. Burada kal, bizimle, aile

Annem her zaman olduğu gibi yine duygu sömürülerine
layacaktı. Bu yüzden kollarının arasından sıyrılıp karşısına geç

"Ve Allah'ın her günü babamla birbirimize girelim, öyle

Elbette babamla her gün kavga etmiyorduk ama aynı çat
tında bulunduğumuz sürece birbirimize ısınmadığımız o
daydı. Onun için ben istenilmeyen çocuktum bir nevi. Berbat

şekilde geçirdiğim on ikinci yaş günümden bu yana aklıma hep böyle kazınmıştı. Onun da bana düzgün bir babalık yaptığı söylenemezdi. Beraber maçlara gitmemiştik ya da ilk bisiklet sürmeye çalıştığımda arkamda o değil, annem vardı. Aramız hep mesafeliydi. Pekâlâ, benim de harika bir çocuk olduğum söylenemezdi ama kurallara karşı çıkıp, şu yüzünü, gözünü siyaha boyayan ya da etrafta burnu havada gezen serseriler gibi de değildim. Sadece kendi halimdeydim.

"Tamam, tamam! Sen yine başlamadan konuyu kapatıyorum. Üstüne geldiğimde daha da fazla dinlemiyorsun lafımı ama bu akşam yemeğinde bizimlesin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Aslında duş alıp hemen çıkmayı planlıyordum."

"Olmaz. Onur amcan ve oğlu bu akşam yemeğe gelecek. Aslında ben de bunun için yanına gelmiştim."

Hayatım boyunca tanıdığım tek bir Onur amca vardı. Ben daha çok küçükken babamın avukatlığını yapmıştı ve benimle de hep ilgilenirdi. Sevgiyle yaklaşırdı. Fakat sicili biraz kirliydi. Bildiğim kadarıyla ben doğmadan önce hapishaneye girmiş ve birkaç ay kalmıştı. Hapishaneden kurtulduktan sonra babamla bir süre daha çalışmış ama sonra yollarını ayırmışlardı. Onu en son gördüğümde ilkokulu yeni bitiriyordum ama bir oğlu olduğunu hatırlamıyordum.

"Benim tanıdığım bir Onur amca var, hani şu hapishaneye girip çıkmış olan ama onun bir oğlu olduğunu hatırlamıyorum."

Aklımda kazınanları dile getirirken aynı zamanda da duş için dolaptan havlumu çıkarıyordum.

"Evet, ben de o Onur'dan bahsediyorum. Sanırım babanla yeniden çalışmaya başlayacaklar. Bu yüzden geliyorlar."

"Oğlu olduğunu bilmiyordum."

İş meselesinden ziyade ilgimi çeken asıl durum buydu. Zamanında Onur amcanın bize çok geldiğini ve onunla sürekli vakit geçirdiğimi bilirdim ama hiçbir zaman oğlunu getirmemişti. Hatta karısıyla bile tanışmamıştım. Hiç de bahsetmemişti.

"Ben de bilmiyordum. Senin gibi yeni öğrendim ama senin yaşlarındaymış. O yüzden bizimle olmanı istiyorum. Çocuk yalnız kalmasın şimdi."

fotoğrafından bahsediyordu? Sünnetlik olan mı, yoksa bisiklet
ğüm mü? Yoksa daha da beteri, çıplak bir şekilde etrafta koşturdu
toğraftan mı bahsediyordu?

"Hangi fotoğraftan bahsediyorsun anne? Bak, sakın
lik falan deme vallaha kalkar, atlarım şu pencereden. Kı
olmadığımı söyle."

Ayaklanıp pencereye gideceğim sırada annem kolum
tup beni tekrar kanepeye oturtmuştu.

"Ay, hayır deli çocuk! Oturma odasındaki vitrinde ola
rafını diyorum."

Derin bir *oh* çekerken annem bu şaşkın hallerime kahka
rak eşlik etti.

"Ama bir ara o fotoğrafları da ortaya çıkaracağım," d
vam ettiğinde tekrar pencereye doğru ayaklanıyordum ki
rını iyice bana dolayıp sarıldı. Benden uzaklaştığında ise
nın düştüğünü fark ettim.

"Evde kalmana çok alıştım. Gitmek zorunda mısın?" di
duğunda sadece başımı salladım.

"Peki, bu ani uzaklaşma mevzusunda Nisa'nın bir payı va

Cevap vermek yerine gözlerimi kaçırıp omuz silktim. S
bu yeterli bir cevap olmuştu ki ona göz ucuyla baktığımda a
karış açık kalmıştı.

"Eh, sen resmen abayı yakmışsın oğlum," diyerek beni
kendine çektiğinde ben de ona sarıldım. Sanırım öyle oldu
Oğlun bu kez gerçekten abayı fena halde yaktı.

"Aslında gitmeni hiç istemiyorum. Seni özlüyorum eşek s

"Uzak bir yere gitmiyorum ki, kendi evime gidiyorum."

"Sorun da bu ya zaten Demir. O eve gittiğin her an b
daha da uzaklaşıyorsun. Bunun için onaylamadım oraya y
meni. Her şeyin iyi olmasını istedim. Burada kal, bizimle, ail

Annem her zaman olduğu gibi yine duygu sömürülerin
layacaktı. Bu yüzden kollarının arasından sıyrılıp karşısına g

"Ve Allah'ın her günü babamla birbirimize girelim, öyle

Elbette babamla her gün kavga etmiyorduk ama aynı ç
tında bulunduğumuz sürece birbirimize ısınmadığımız
daydı. Onun için ben istenilmeyen çocuktum bir nevi. Berb

şekilde geçirdiğim on ikinci yaş günümden bu yana aklıma hep böyle kazınmıştı. Onun da bana düzgün bir babalık yaptığı söylenemezdi. Beraber maçlara gitmemiştik ya da ilk bisiklet sürmeye çalıştığımda arkamda o değil, annem vardı. Aramız hep mesafeliydi. Pekâlâ, benim de harika bir çocuk olduğum söylenemezdi ama kurallara karşı çıkıp, şu yüzünü, gözünü siyaha boyayan ya da etrafta burnu havada gezen serseriler gibi de değildim. Sadece kendi halimdeydim.

"Tamam, tamam! Sen yine başlamadan konuyu kapatıyorum. Üstüne geldiğimde daha da fazla dinlemiyorsun lafımı ama bu akşam yemeğinde bizimlesin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Aslında duş alıp hemen çıkmayı planlıyordum."

"Olmaz. Onur amcan ve oğlu bu akşam yemeğe gelecek. Aslında ben de bunun için yanına gelmiştim."

Hayatım boyunca tanıdığım tek bir Onur amca vardı. Ben daha çok küçükken babamın avukatlığını yapmıştı ve benimle de hep ilgilenirdi. Sevgiyle yaklaşırdı. Fakat sicili biraz kirliydi. Bildiğim kadarıyla ben doğmadan önce hapishaneye girmiş ve birkaç ay kalmıştı. Hapishaneden kurtulduktan sonra babamla bir süre daha çalışmış ama sonra yollarını ayırmışlardı. Onu en son gördüğümde ilkokulu yeni bitiriyordum ama bir oğlu olduğunu hatırlamıyordum.

"Benim tanıdığım bir Onur amca var, hani şu hapishaneye girip çıkmış olan ama onun bir oğlu olduğunu hatırlamıyorum."

Aklımda kazınanları dile getirirken aynı zamanda da duş için dolaptan havlumu çıkarıyordum.

"Evet, ben de o Onur'dan bahsediyorum. Sanırım babanla yeniden çalışmaya başlayacaklar. Bu yüzden geliyorlar."

"Oğlu olduğunu bilmiyordum."

İş meselesinden ziyade ilgimi çeken asıl durum buydu. Zamanında Onur amcanın bize çok geldiğini ve onunla sürekli vakit geçirdiğimi bilirdim ama hiçbir zaman oğlunu getirmemişti. Hatta karısıyla bile tanışmamıştım. Hiç de bahsetmemişti.

"Ben de bilmiyordum. Senin gibi yeni öğrendim ama senin yaşlarındaymış. O yüzden bizimle olmanı istiyorum. Çocuk yalnız kalmasın şimdi."

Annemi düşünceli tavrından dolayı kırmak istemedim. Sonuçta eve biraz daha geç gidebilirdim.

"Tamam o halde," dediğimde yüzüne sıcacık bir gülümseme yayılarak oturduğu yerden kalktı ve iki yanağımı öperek teşekkür etti. Annem odadan çıktığında ise daha fazla oyalanmadan kıyafetlerimi de alarak banyoya doğru ilerledim.

Misafirlerimiz geleceği için duştan sonra üstüme daha düzgün bir şeyler giyip saçlarımı kuruttum. Kısa olmalarına rağmen, ıslak bıraktığım zaman zahmetli ve çekilmez oluyorlardı. Kestirmek istiyordum ama daha geçen ay bu işi yaptığımdan dolayı bir süre daha bu fikre cazip bakmıyordum.

Saçlarımı dağıtıp üzerime giymiş olduğum gömleğin de yakalarını düzelttikten sonra omuzlarımı dikleştirip odadan çıktım ki odadan çıkmamla birlikte zilin çalması da bir oldu. Misafirlerimiz gelmişti. Merdivenlerden aşağıya doğru hızla inerken babam şaşkınlıkla ona doğru gidişimi izledi. Bir nevi o da gideceğimi düşünüyordu ya da çoktan gittiğimi zannediyordu.

"Sen gitmiyor muydun?"

"Yemekten sonra gideceğim."

"Kaldığın iyi oldu."

Misafirlerimizi karşılamak için babam beni kollarının arasına alırken annem de kapıyı açtı. Misafirlerimizi ağırlarken bakışlarımı kapıya çevirdim. Onur amca pek değişmemiş, sadece saçları biraz kırlaşmıştı. Getirmiş olduğu papatya demetini anneme uzatırken babamla tokalaşmış, ardından da beni görmenin sevinciyle sarılmam için kollarını açmıştı.

"Hiç değişmemişsin evlat," diye söylendiğinde ona doğru ilerleyip sarıldım ama o sırada arkasında yer alan diğer kişinin görüş alanıma girmesiyle ben, şaşkınlıktan neredeyse donakalıyordum. Gözlerim iyice açılırken karşımdaki çocuk da aynı ifadeyle bana bakıyordu. Onu tanıyordum. Onu bir yerden gözüm ısırıyordu ama nereden olduğunu kestiremiyordum.

Onur amca kollarını benden ayırarak yüzündeki gülümseme silinmeden arkasından gelen çocuğu işaret etti ve omuzlarından tutup bize doğru yaklaştırdı.

"Sizi tanıştırayım. Oğlum, Mustafa."

Mustafa? Mustafa? Bu isim bir yerden aklıma kazınmıştı ama nereden diye düşünürken Nisa'nın okul bahçesinde atmış olduğu çığlığı hatırladım. Sonrasında ise çiftlikte dedikleri aklıma geldiğinde taşlar yerine oturmuştu.

Mustafa benim sevgilim falan değil. Yetimhaneden çok yakın bir arkadaşım... Bu Mustafa, o Mustafa'ydı. Gerçi nasıl unutabilirdim ki bu simayı?

"Sanırım seni tanıyorum," dediğimde tokalaşmak için elimi uzattım. Annem, babam ve Onur amca bizi izlerken o da yüzüne yerleştirmiş olduğu gülümsemeyle elimi tuttu.

"Sanırım ben de seni tanıyorum."

Ses tonu benimkinden daha kalındı ve boyu benden biraz kısaydı. Aramızda birkaç yaş olabileceğini düşündüm ve muhtemelen o benden daha büyüktü.

"Okula gelmiştin."

"Nisa ve Senem'i ziyarete geldim ama o gün sadece Nisa'ya rastladım."

"Demir," diyerek kendimi tanıttığımda gülümsemeye çalıştım. Mustafa'yı tanımıyordum. Kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama Nisa için değerli biriydi. Ona nasıl sarıldığını, ona nasıl gülümsediğini çok iyi hatırlıyordum. Bu da demek oluyordu ki Mustafa'dan bir şeyler öğrenebilirdim. Nisa'yı benden daha iyi tanıyor olmalıydı ve ona ulaşmak için her yolu deneyecektim. Onur amca ve bizimkiler aramızda geçen diyalogdan memnun kalmış olacaklardı ki bize bakarak sırıttılar. Annem misafirlerimizi daha fazla ayakta bekletmek istemediği için hemen yemek masasına yönlendirmişti.

Yemek boyunca babam ve Onur amca iş konusunda hararetli bir şekilde konuşurken hemen yanımda oturan oğlu Mustafa oldukça sessizdi. Pek konuşmamış sadece ona sorulan soruları cevaplamıştı. Yemekte annem pek üstüne gitmemişti ama yemek sonrası kahvelerimizi yudumlarken Mustafa'yı resmen soru yağmuruna tutmuştu. Hatta Nisa ve Senem'i nereden tanıdığını sorarken bile çekinmemişti. Mustafa'yla iyi anlaşmışlardı.

Bu akşam ben de Mustafa kadar sessizdim. İçine kapanık biri olabilirdim ama şu iş muhabbeti gerçekten canımı sıkmıştı. Konuyu

dağıtmak için fincanımdaki son kahve damlasını yudumlayıp ardından da sert bir şekilde cam masaya bıraktım. Babam ve Onur amca çıkarmış olduğum gürültüden dolayı bana dönüp baksalar da daha iki saniye geçmeden tekrar kendilerini kâğıt kürek işlerine bıraktılar.

"Bir oğlun olduğunu bilmiyordum, Onur amca," diye konuşmaya başladığımda annem kaşlarını çattı ama aldırmadım. Hepimiz yetişkin insanlardık ve böyle şeyleri konuşabilirdik.

"Hapishaneye girince onu yetimhaneye vermek zorunda kalmıştım."

Bu bir bahane miydi yoksa umursamazlık mıydı, çözemiyordum ama Onur amcanın hapishanede çok kalmadığını biliyordum. Onca yıl oğlunu hiç mi merak etmemişti? Büyük saçmalık!

"Ve bunca zamandan sonra mı aklına bir oğlun olduğu geldi?"

Neden birdenbire Onur amcaya çattığımı bilmiyordum. Belki de sinirlerim bozuk olduğu için ya da çok sevgili arkadaşlarımın bu gece benim yerime partiyi tercih ettikleri içindi.

"Demir, bu senin üstüne vazife değil," diyerek babam araya girdiğinde kullanmış olduğu sert tondan çenemi kapatmam gerektiğini anladım.

"Özür dilerim," diye mırıldanırken oturmuş olduğum koltuğa iyice yaslandım. O sırada Mustafa'yla göz göze geldiğimde bana tebessüm ederek baktı. Anlaşılan bu odada bana kızmayan tek kişiydi.

"Demir, neden Mustafa'yı da alıp odana çıkmıyorsun oğlum? Belki beraber bir şeyler yapmak istersiniz."

Annemin ortaya atmış olduğu fikirle dönüp Mustafa'ya baktığımda bir şey demedi ya da herhangi bir tepki vermedi ama iş toplantısı görünümlü bu odadan uzaklaşmak ikimize de iyi gelebilirdi.

Oturduğum yerden kalkarken Mustafa'ya da bir bakış atıp kalkmasını sağladım. Merdivenlerden odama çıkarken hiç konuşmadı. Görünüşe bakılırsa konuşmayı seven birine benzemiyordu ya da yeni tanıştığımız için sükûnetini koruyordu.

Odama girdiğimiz sırada ben Playstation masasına doğru ilerlerken Mustafa da arka sokağa bakan pencereye doğru yürüdü.

"Playstation oynayalım mı? Birkaç dövüş ve futbol oyunu var."

Oyunun konsollarını Mustafa'ya gösterdiğim sırada *hayır* diyerek başını salladı.

"Nasıl oynandığını bile bilmem," dediğinde birbirimize bakarak sırıttık ve ben aşağıda sergilediğim davranıştan dolayı kendimi tedirgin hissettim.

"Eğer dengesizce davrandıysam kusuruma bakma. Bazen çenemi tutamıyorum."

Mustafa hiçbir şey demeyerek duvara yaslanıp pencereden dışarıyı izlemeyi sürdürdü.

"Boş versene. Bunu ben bile onun yüzüne vuramadım. Davranışın gururumu okşadı."

Tepkisi karşısında ne diyeceğimi bilemediğim gibi susmayı tercih ederek kanepeye oturdum fakat çenemi yine kapalı tutamadım.

"Bir insan evladını neden sahiplenmez ki? Onur amcayı çok severim ama bu davranışıyla beni çok şaşırttı."

İçimdekileri dışarıya savururken Mustafa derin bir iç çekip bulunduğu yere çöktü.

"Onu ben buldum Demir. Eğer onu bulmasaydım belki de aklına bile gelmeyecektim ama şimdi iyiyiz ve önemli olan da bu. Şu iş meselesi de kesinleştiğinde tamamıyla buraya taşınacağız."

Duyduklarım karşısında kendimi kötü hissederken sadece tebessüm ettim.

"Umarım senin için her şey daha iyi olur," dediğimde çökmüş olduğu yerden kalkıp tekrar pencereden dışarı baktı. Oturduğum yerden kalkıp yanına gittiğimde ise nereye baktığını fark ettim.

"Buraya gelmeden önce onlara uğradım ama evde yoklardı."

Kimden bahsettiğini sormama bile gerek yoktu. Senem ve Nisa'dan bahsediyordu.

"Bir doğum günü partisine gittiler," dediğimde kaşlarını kaldırarak alay eder gibi sırıttı. Ceketinin cebinden bir sigara paketi çıkardığında ne demem gerektiğini bilemedim. Ben kullanmazdım.

"İçmemde sıkıntı var mı? Otelde pek rahat davranamıyorum da," dediğinde içmesi için onu onayladım. Sigaranın tadını da kokusunu da bilirdim. Kullanmazdım ama bir ara Batuhan ve Emre çok içtikleri için ben de onlardan otlanırdım. Onlar sigarayı bıraktıklarında ise benim için de tamamıyla bitmişti.

"Keyfine bak," diyerek Mustafa'yı yanıtlarken tüm gün ötmeyen cep telefonum titredi. Cebimden çıkarıp gelen mesajın kimden olduğuna baktığımda gözlerimi devirdim. Aybüke her ne göndermişti bilmiyorum ama muhtemelen şu an o da Can'ın doğum günü partisindeydi. Gönderdiği şeyin mesaj değil de fotoğraf olduğunu anladığımda açmaya üşenmiştim. Onun fotoğrafına ihtiyacım yoktu. Silmek için galeriye girdiğim sırada ise gördüğüm manzara başkaydı. Eğer yanımda Mustafa olmasaydı muhtemelen elimdeki telefon duvarı boylayacak ve parçalanarak yere düşecekti. Çünkü Aybüke bana kendi fotoğrafını değil, Oğuz ve Nisa'nınkini atmıştı. Üstelik birbirlerine çok yakındılar ve dans ediyorlardı. Nisa'nın kolları Oğuz'un boynundaydı. Bu kız benimle bu kadar rahat olamazken nasıl başkalarına taviz verebiliyordu? Dakikalarca telefonun ekranına bakmayı sürdürürken sesli bir şekilde nefesimi bıraktım. Öfkelendiğimi fark eden Mustafa ise bana bakmak yerine doğrudan telefon ekranına gözlerini dikti.

"Bakmamda bir sakınca var mı?" diye sorduğunda telefonu onun eline bıraktım. Daha fazla bakmak istediğimden emin değildim.

"Bak, sen şu suratsıza," diye mırıldandığında gülümsedi Mustafa ve onunla birlikte tekrar yere çöküp başımı duvara yaslandım.

"Çekmek ister misin?"

Yeni yakmış olduğu sigarayı bana doğru uzatırken başımı salladım.

"Kullanmam."

"Ama bence bu kez bir fırt iyi gelebilir. Belli ki suratsız canını fena sıkmış. Bir derdiniz mi var?"

Mustafa'nın elindeki sigarayı alıp içime çektiğimde boğazıma yayılan sıcaklıktan dolayı öksürmeye başladım ama aldırmadan uzun bir fırt daha çekip tekrar ona uzattım.

"Bilmiyorum ki. Bana gelince hanımefendinin bir garipliği tutuyor."

Sinirden elimi havada sallarken yanlışlıkla Mustafa'nın gözüne parmağımı soktum. Çocuğun canını yaktıysam da dert etmedi aksine bu sarsak hallerime kahkaha atarak karşılık verdi.

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Gözlerinden değil de daha çok sinirinden anlaşılıyor."

"Hissediyorum hissetmesine de onun nasıl biri olduğunu bir türlü çözemiyorum. Bir kördüğüm ki içim, çözdükçe dolanıyor. *Kördüğüm* şarkısının sözleri dudaklarımdan Nisa için dökülürken, Mustafa sigarasından son bir kez çekip ardından da izmarit çöpünü pencereden dışarı fırlattı.

"Nisa bambaşkadır."

"Ona ne şüphe zaten?"

Mustafa'nın yüzündeki gülümseme sönerken başka bir ifade aldı yerini: *Hüzün.* Aklına bir şey gelmiş olmalıydı. Sonuçta aynı ortamı paylaşmışlardı.

"Onun yetimhanedeki en kötü anılarını bilirim. Beş yaşına kadar neredeyse yanına yaklaşamamıştım."

"Neden?"

"Çünkü kimseyi istemezdi. Kimseyi yanına yaklaştırmazdı. Kimseyle konuşup oynamazdı. Hep tek başınaydı. Annesinin gelip gitmesiyle de daha kötü oldu."

Benim en kötü anılarıma Bahar, Emre ve Batuhan nasıl şahit olduysa Mustafa da aynı şekilde Nisa'nın yanında yer almıştı ve o benden çok daha yaralı görünüyordu. Fakat anlayamadığım başka bir durum vardı. Senem bize onlardan bahsederken ailesinin trafik kazasında öldüğünü söylemişti. *Yalan mıydı?* Sonuçta onun kardeşiydi ve her şeyi beraber atlatmaları gerekirdi.

"Bu onun için çok zor olmalı," diye mırıldandığımda Mustafa başıyla beni onayladı ama anlatmaya da devam etti.

"Hem de nasıl! Fakat sonra bir gün ansızın sarışın girdi hayatına. O herkesten kaçıp saklanan kızı kendi kulübesinden çıkardı ve bambaşka biri haline getirdi. Hem arkadaşı, hem ailesi oldu." *Sarışın* diye bahsettiği kız Senem olduğuna göre bize anlatılanlarda sanırım küçük bir hata söz konusuydu.

"Bir dakika, Nisa ve Senem zaten kardeş değiller mi?"

Mustafa benimle dalga geçercesine kahkaha atmaya başladı.

"Sen o ikisi arasında bir benzerlik görüyor musun? Zıt kutuplar onlar. Tabii ki de kardeş falan değiller. Sadece şu an aynı soyadını paylaşıyorlar."

"Ama Senem bize demişti ki..."

Mustafa sanki ağzından bir şey kaçırmış gibi tedirgin olsa da ifadesini değiştirmeden omzumdan tutarak ayaklandı.

"Bak Demir, birbirimizi yeni tanıyoruz ama sana güvenmek istiyorum. Senem size, artık siz her kimseniz neden öyle bir şey dedi bilmiyorum ama durumun aslı çok başka."

"Peki, bana bunu özetler misin?" diyerek heyecanla sorduğumda Mustafa kaşlarını kaldırdı. Daha inandırıcı olmalıydım.

"Söz veriyorum. Burada konuştuğumuz, burada kalır," diye devam ettiğimde ise ikna olmuş gibi başını sallayıp derin bir nefes aldı.

"Nisa ve Senem çocukluktan beri arkadaşlar. Annesi Nisa'yı yetimhaneye bıraktığında daha bebekti. Ben de öyleydim ama onlardan birkaç yaş büyüktüm. Senem yetimhaneye sonradan geldi. Ailesini altı yaşında bir trafik kazasında kaybetti. Onun yetimhaneye gelmesiyle de bazı şeyler değişti. Nisa çözülmeye başladı. Senem onun ilacı gibi oldu. Geçtiğimiz aylara kadar ikisinin de hayalleri ve hayatları başkaydı ama sonra bu Altun ailesi Senem'i evlat edinmek isteyince her şey darmaduman oldu. İstedikleri aslında sadece Senem'di ama sarışın yine yaptı sarışınlığını ve inadını konuşturdu. Nisa olmadan gitmeyeceğini söyledi ve sonuç ise şimdi ikisi de burada."

"Bu her şeyi açıklıyor," diye fısıldadığımda Mustafa cebindeki sigara paketinden bir tane daha çıkarıp yaktı. Sanırım bu kez onun elinden alıp hepsini içecektim çünkü bu kadar kör olabildiğime inanamıyordum. Nisa'nın dediği kadar kıt bir insandım. Kördüğümün kilit noktası Senem'di. Nisa'ya bir hayat vermişti ve bu da onun tüm direnmelerinin tek cevabıydı.

"Nisa, bencildir Demir. Yanlış anlama sakın. Başkaları için değil, kendi kalbine bencildir o. Hiçbir zaman ne istediğine önem vermez. Hep başkalarının mutluluğunu düşünür. Senem onun her şeyidir, hayatıdır, ailesidir. Sırf onun mutluluğu için yeri geldi ondan vazgeçmeyi bile göze aldı ama işte görüyorsun yan yanalar ve hep yan yana olacaklar."

Mustafa'ya olanları anlatmama gerek yoktu sanki o beni bir anda çözmüş gibi dökülüvermişti. Nisa'nın Senem'e bu kadar çok değer verirken bana neden sürekli hayır dediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Senem onun için büyük bir fedakârlık yapmıştı ve

Nisa ona asla ihanet edemezdi. Ben aslında en başında kaybetmişim de haberim yokmuş.

Onur amca ve Mustafa'nın gidişinden sonra kendimi bir müddet daha odaya kapattım. Mustafa'nın anlattıklarından sonra Nisa'ya yaklaşmam neredeyse imkânsızdı. Kapılar bana kapalıydı ve ben kilidi doğru tuttursam bile o kapıdan içeri girecek cesareti kendimde göremiyordum. Ortada sarışın olduğu sürece Nisa asla bana gelmeyecekti fakat sonra anladım ki tek sorun sadece Senem değildi.

Anne ve babamla birlikte misafirlerimizi uğurladığımız sırada telefonuma başka bir mesaj daha gelmişti ve yine Aybüke'dendi. Annemlerin yanında telefonumu açmadığım için hızla odaya çıkıp baktım gelen mesaja ve bu kez de bir video gördüm. O kadar öfkeliydim ki dayanamayıp telefonu yatağın üzerine fırlatmıştım. Aybüke beni çıldırtmanın yolunu bulmuştu ve sonuna dek bunu kullanacaktı.

Videoda Oğuz ve Nisa havuzdaydılar ve çok daha yakındılar. Neredeyse Oğuz onu öpüyordu. Tam olarak nasıl sonlandığını bilmiyordum çünkü Aybüke sırf beni daha da öfkelendirmek için sonunu çekmemiş olmalıydı. Altına yazmış olduğu imalı mesajı ise benimle uzun bir süre daha uğraşacağının kanıtıydı.

Aybüke: Gerçekten o yetimhane kızının benden daha iyi bir seçenek olduğunu mu düşünüyorsun? Bence çok yanılıyorsun.

Hem atmış olduğu mesaja, hem de videoya öyle sinirlenmiştim ki o partiye gidip ortamı yerle bir edebilirdim. Hatta sırf Nisa'ya inat olsun diye onun gözlerinin içine baka baka Aybüke'nin elinden tutup götürebilir ve sonrasında da... *Hayır, hayır.* Bunu bir kez yaşayarak zaten onu başıma bela almıştım ve tarihin tekerrür etmesine gerek yoktu. Bu yüzden kendimi dizginlemek ve duygularıma hâkim olmak için yapacağım tek bir şey vardı; Yalova'dan, bu küçük şehirden uzaklaşmalıydım.

Çiftliğe gideceğimiz kesinleştiğinde dedemleri arayıp haber vermiştik ve o zaman babaannem bir hafta sonu onların yanına kalmam için neredeyse ısrar etmişti. Boş bulduğum bir anda İstanbul'a, Büyükada'ya geleceğimi söylemiştim ve fırsat ayağıma kadar gelmişti. Bunu kesinlikle değerlendirecek ve buradan uzaklaşacaktım. Babam bu fikrime pek sesini çıkarmasa da annem

endişelendiğinden sürekli beni engellemeye çalışıyordu ama kararımı vermiştim bir kere.

"Demir, nereden çıktı bu ada merakı şimdi?"

Babamın dedeme götürmem için hazırladığı birkaç eşyayı Impala'ya yüklerken annem de arkamdan koşturarak söylenmeye devam ediyordu.

"Dedemleri özledim."

"Oğlum gecenin bu saatinde Yalova'dan İstanbul'a nasıl araba süreceksin? Deli misin sen?"

Endişelenmesini anlıyordum ama bunu daha önce de yaşadığım için pek korkmuyordum.

"Bunu daha önce de yaptım."

"O zaman yanında baban vardı ve ehliyetin yoktu. Gece gece başını belaya mı sokacaksın?"

Babamın hazırlamış olduğu eşyaların çoğunu bagaja yerleştirdiğimde, ona dönüp tüm endişesini yok etmek istedim. Yanaklarını tutup sıktığımda ellerime vurdu.

"Merak etme anne. Dikkatliyimdir ben. Hem İstanbul'a vardığımda adaya vapurla geçeceğim. Arabayı da Necdet amcaya bırakırım."

Necdet amca babamın hem çok eski bir arkadaşı, hem de emlakçısıydı. Ne zaman adaya gitsek bizi asla yalnız bırakmazdı.

"Yine de hiç içime sinmiyor bu durum. Ya yolda başına bir şey gelirse?"

Onu sakinleştirmek için elini tutup kendime çektim ve sıkı sıkı sarıldım.

"Adaya vardığım an seni arayacağım."

"Söz mü?"

"Söz."

Annemin biraz da olsa rahatladığını görmek beni de rahatlatmıştı.

"Kendine dikkat et. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanırken bizi izleyen babama, bu kadınla nasıl baş ettiğini sorar gibi bir bakış attım. Annemin kenara çekilmesiyle o da sarılmam için kollarını açtı.

"Gel bakalım buraya," demesiyle ona yaklaştım ve aramızda kısa bir kucaklaşma faslı gerçekleşti. "Dedenlere de bir sor bakalım. Buraya gelmeyi düşünüyorlar mı?" diye devam etti ama bunun pek de mümkün olduğunu düşünmüyordum. Yaz, kış fark etmiyor, adadan hiç kopmuyordu ihtiyarlar.

"Aman baba, ada mis gibidir şimdi. Bırakmazlar ki orayı."

"Gerçi sen de haklısın," diyerek babam içeri girerken annem de yanıma yaklaşıp gözlerimin içine baktı. *Kim bilir, yine nasıl söyleyecek ya da neyi bahane edip bana kızacaktı?*

"Okul ne olacak beyefendi?"

"Doktor değil misin? Geç oğluna bir kıyak, yaz bir rapor," dediğimde koluma vurdu. Annem kadın doğum uzmanı olabilirdi ama yine de bu, onun haklarından yararlanmamı engellemiyordu.

"Eşek sıpası," diyerek yeniden bana sarıldığında ben de saçlarını öperek karşılık verdim. "Seninki geldi," diye kulağıma fısıldadığında ise benden uzaklaşıp eve girdi. Annemin eve girmesiyle ben de arkamı dönüp gelenlere baktım. Oğuz'un spor arabasını gördüğüm an gözlerimi devirdim. *Her yerde karşıma çıkmak zorunda mıydı?*

Senem beni fark etmemiş olacaktı ki hızla bahçeye doğru yürümüştü fakat Oğuz ve Nisa hâlâ arabadaydılar ve surat ifadelerinden anlaşıldığı kadarıyla tartışıyorlardı. Oğuz beni fark ettiğinde suratı daha da çok düştü, aradan birkaç saniye geçmemişti ki Nisa'nın gözleriyle gözlerim buluştu. Bir şeyler mırıldanıp ardından da hızla arabadan indi.

Oğuz gazı körükleyerek sokaktan çekip giderken ben de arabanın bagajını kapatıp ona doğru döndüm. Yanına gitmek istemiyordum. Gördüklerimden sonra onunla konuşmak da istemiyordum ama ayaklarım bana ihanet edecek şekilde davranıyordu. O bana doğru geldi, bense ona doğru gittim. Sokağın ortasında buluştuğumuzda saçlarının ıslak, kıyafetinin de farklı olduğunu gördüm. Havuz sefasından sonra, onun eve normal bir şekilde dönmeyeceğini tahmin etmeliydim. Ya da belki havuzdan sonra Oğuz'la birlikte... *Saçmalama Demir! En kötüsünü düşünme. Nisa'dan bahsettiğini unutma!* Elindeki poşeti sıkı sıkı tutarken onun konuşmayacağını anladım ve ben ağzımı açtım.

"Parti nasıldı? Birileri bana çok güzel eğlendiğinin kanıtını gönderdi."

İğneleyici ses tonumu kullanırken bana bakmak yerine doğrudan Impala'ya gözlerini dikti. Bagajı kapattığımı görmüştü.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sorduğunda partiden konuşmak istemediğini anladım. Madem partiden konuşmak istemiyordu biz de konuşmazdık öyleyse.

"Evet, buralardan uzaklaşmam gerek."

Sesim bir buz kadar soğuk ve yakıcıydı. Bundan pişmanlık duymuyordum çünkü ona kızgın olduğumu anlamalıydı.

"Neden?" *Bir de soruyor muydu? Gerçekten mi?*

"Bir de soruyor musun?"

"Demir," diyerek masum masum adımı fısıldadığında üzerine doğru yürümeye başladım. Bana böyle bakmamalıydı. Yoksa ona karşı tüm sinirimi unutturacaktı. Ona daha da çok yaklaştım, her yaklaştığımda o da kendini geri çekiyordu. Sonunda evlerinin bahçeye bakan duvarına yaslandığında ben de iki elimi yanına koyarak onu köşeye sıkıştırdım ve dudaklarından burnuma gelen bira kokusuna aldırmadan konuşmaya devam ettim.

"Neden gidiyorum biliyor musun? Çünkü aklımı toparlamaya, kafamı dinlemeye çok ihtiyacım var. Peki, bunun nedeni ne biliyor musun? Sensin."

Ona iyice sokulmuşken üzerine giymiş olduğu kıyafetlere rağmen göğüs kafesinin nasıl hızlı attığını görebiliyordum. Nefes alış verişleri de değişiyordu. Gözlerimin içine uzun uzun bakarken dudaklarına çevirdim bakışlarımı. *Kahretsin! Böyle bir durumda nasıl onu öpmeyi aklımdan geçirebilirdim ki?* Resmen çizdiğim sınırları ortadan kaldırmak istiyordum. Bu kadar çabuk pes etmeyeceğimi kendime hatırlatarak hızla önünden çekilip ben de duvara yaslandım.

"Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Beni izlediğini biliyordum. Gitmiyordu. Yanımdaydı.

"Tüm dengemi altüst ettin Nisa. Senden öncesine kadar böyle olduğumu, böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. O kadar farklısın ki seni düşünmeden edemiyorum. Hep oradasın, hep aklımdasın. Bir an herkesten, her şeyden daha yakınsın ama sonra... Sonra bir şey oluyor ve sen yine kaçıyorsun. Çiftlikte sana kendimle ilgili

arları anlatırken öyle rahattım ki. Fakat şimdi düşünüyorum da aklım o an neredeydi acaba?"

Hiçbir şey demedi, sadece beni izlemeyi sürdürdü. Ona pürüzlü anılarımı anlattığım için pişman değildim ama onun böyle hissetmesini istiyordum. Benim kırıldığım gibi o da kırılmalıydı. Onun da canı yanmalıydı.

"Dans ederken o kadar kendin gibisin ki bitmesini hiç istemiyorum ancak o zaman bana kendini bırakıyorsun. Sanki dünya duruyor. Sanki sadece sen ve ben varız ama sonra sen yine eski hallerine bürünüyorsun. Sana ayak uydurmak neredeyse imkânsız. Diyorum ki, Demir bir şey yap. Hatta öyle bir şey yap ki aklı başından gitsin. Senden uzak duracak gücü bulamasın. Sana hayır diyemesin. Düşünüyorum, düşünüyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Bana yön vermen gerekirken sürekli yolumu şaşırmama neden oluyorsun, *Kutup Yıldızı*."

"Demir," diyerek bir kez daha mırıldanırken ses tonu tahmin ettiğimden daha kötü çıktı. Dönüp ona baktığımda yanağına süzülen damlayı fark ettim. Kollarından tutup kendime çekmek istiyordum ama bir şey bunu yapmamı engelliyordu. Ona dilediğim gibi yaklaşamıyordum bu kez. Yaslandığım duvardan hızla çekilerek karşısına geçtim. Artık veda etmem gerekiyordu.

"Diyecek bir şeyin yok, biliyorum. Fark ettim ki bu, sadece bana karşı takındığın bir tavır. Çünkü Gökçe'nin, Can'ın ve hatta Oğuz'un yanında bile o kadar kendin gibisin ki bana gelince bambaşka birine dönüşüyorsun. Başta bunun nedeninin Senem olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Sen kendini bana o kadar yasaklamışsın ki başka bir şeyi fark ettim. Bencilsin Nisa. Başkaları için değil, kendin için bencilsin. Kalbinin atmasına izin vermiyorsun. Bu akşam biri bana bunu çok güzel bir şekilde ifade etti. Pes etmeyeceğim ama bir süreliğine de olsa senin yolundan gideceğim. Sen nasıl bir düğümsen, ben de seni çözmek için çabalayacağım. Senden uzak durmamı istiyordun, değil mi? Tamam, istediğin gibi olsun."

Ellerimle saçlarımı dağıtırken koyu renk gözlerine baktım. Bir şeyler söylemesini bekledim. İkimiz için, küçük bir umut ışığı için öylece bekledim ama hiçbir şey yoktu. Sadece gözlerimin içine bakıp sustu. Durumu daha fazla dramatize ekmek istemediğim için

arkamı dönüp arabaya doğru yürümeye başladım fakat iki adım atmadan kolumu tuttuğunda umutla tekrar ona baktım ama yine hiçbir şey demedi sadece ceketimi tuttu.

"Biliyor musun Nisa? Gökhan Türkmen'in Çatı Katı şarkısı gibiyiz. Yarın hatırımı sorsan ne olur, bugün hevesimi kırdın bir kere." *Oysa bilmiyordu ki gitme dese kalırdım.*

Elini tutup kolumdan çektikten sonra Impala'ya doğru yürümeye devam edip direksiyon koltuğuna geçtim. Motoru çalıştırdığımda bile hâlâ gelip bir şeyler söylemesini bekledim ama nafileydi. Nisa hiçbir zaman bana adım atmayacaktı.

Arabayı onun bulunduğu tarafa doğru sürdükten sonra camı indirip, "Kendine dikkat et," diye fısıldadım. Başını *tamam* der gibi salladığında gülümsemeye çalışıp camı kaldırdım ve vitesi değiştirip direksiyonu çevirdim.

Sokaktan çıkmadan önce son bir kez dikiz aynasından arkama baktığında elleriyle yanağını silip kaldırım kenarına oturduğunu gördüm. Belki de her şeyi kenara bırakıp ona ben gitmeliydim. Onu zorlamalıydım. Fakat yapamazdım. Bu kez olmazdı.

Defalarca ondan uzak durmamı söylemişti ve şimdi onun dediğini yapıyordum. Gidiyordum. Artık bir şeylerin farkına varmalı ve bunu o çözmeliydi. İkimizin de zamana ihtiyacı vardı. Bir kez daha dikiz aynasından baktığımda onu göremedim. Daha fazla oyalanmak yerine gaza bastım ve İstanbul'a doğru gecenin bu saatinde yol almaya başladım.

22. BÖLÜM

Daha öncesinde bu kadar halsiz hissettiğimi hatırlamıyordum. Sanki yattığım yerden kalksam yere yapışacak gibi bir halim vardı. Bunun, haftanın başı olmasıyla bir alakası yoktu ya da vardı, bilemiyorum. Malum, sıkıcı pazartesi günlerini kim severdi ki? Fakat üzerimdeki bu halsizlik, seviye atlayarak başka bir boyuta ulaşmıştı. Yorganı başımın üstüne çekmiş olmama rağmen tir tir titriyordum. Koca yorgan bile bir kâğıt gibi inceydi sanki; fayda etmiyordu. Bunun üstüne bir de burnumdaki sızı ve boğazımdaki ağrı eklenince bana neler olduğunu anlamak o kadar da zor değildi. Hasta oluyordum ya da çoktan olmuştum. Kendimi tanırdım. Ne zaman burnum sanki kötü bir şeyi kokluyormuşum gibi sızlasa ve de boğazıma sanki bir şey batıyormuş gibi ağrı saplansa bunun hastalık belirtileri olduğunu hemen anlardım.

Çocukluğumdan bu yana neredeyse bulaşıcı tüm hastalıkların tadını almıştım ama bana kalırsa soğuk algınlığı hepsinden beterdi. Uykumu bozuyor, öksürüklerle gecelerimi mahvediyordu. *Uzun zaman sonra hastalanmama sebep olduğun için teşekkürler Oğuz!*

Çoğu zaman kıştan bahara geçerken hastalanırdım ve yetimhanedeyken hepimizin yardımına Sevda Hanım koşardı. Hasta olduğumuzu anladığı an bizi yataktan çıkarmaz, elleriyle beslerdi. Yanımda olsaydı o çok sevdiğim nane-limon çayı hemen başucumda belirirdi.

"Nisa! Nisa!"

O kadar yorgundum ki Senem'e cevap verecek gücüm bile yoktu. Hiç duymamış gibi yaparak başımı yastığın altına geçirdim ama odamın kapısı birden açılınca beni bu sabah hiç rahat bırakmayacağını anladım.

"Kime diyorum, Nisa?"

İsyankâr sesi odada yankılandığında pes ederek başımı yastığın altından çıkardım ve elektriklenen saçlarımla birlikte ona baktım. Elleri belindeydi ve çoktan hazırlanmıştı bile.

"Borazan sesinle ne bağırıyorsun kızım ya?"

Boğazımdaki ağrıyla birlikte sesimin kısık çıkması hastalığımı kesinleştirmişti. *Yataklara düşersin inşallah Oğuz!*

Üstüme doğru zıpladığında bir an tıkanan burnumdan dolayı nefes alamadığımı düşünsem de onu üstümden iterek kurtulmayı başardım.

"Sen yatıyor musun hâlâ?" *Oradan halay çekiyor gibi mi görünüyordum?* Elbette yatıyordum ve yataktan çıkmayı da düşünmüyordum.

"Kalk lan üstümden! Boğacak mısın beni? Gelmiyorum ben okula falan."

Boğazımdaki acıya aldırmadan onu bu kez de yataktan itip yorganı tekrar başımın üstüne çektim. Boğazımın durumu fenaydı.

"Ne demek gelmiyorum okula?"

"Hastayım. Boğazım ağrıyor. Geberiyorum. Elektrikler, sular kesik. Gelmiyorum işte."

Bahaneleri peş peşe sıralarken Senem tekrar üstüme atladı.

"Oğuz mu hasta etti seni? Ne konuştunuz o gece?"

O geceden beri peşimi bırakmıyor ve ne konuştuğumuzu öğrenmek için her fırsatı değerlendiriyordu. Ona yaşananlardan ve Demir'in ani gidişinden bahsetmemiştim. Bahsetmeyi de düşünmüyordum.

"Senem, yemin ederim gebertirim seni. Kalk üstümden!"

Aramızdaki yorgana aldırmadan daha da çok çıktı üstüme.

"Anlatırsan kalkarım," dediğinde iki elimi de pes ederek kaldırdım. Ona teslim oluyordum yoksa ağzımdan laf almadan şuradan şuraya gitmezdi. Yatakta doğrulup başlığa yaslandığım sırada Senem de gözlerini iyice açarak karşıma geçip oturdu.

"Haklıydın. Benden hoşlanıyormuş."

Gözleri iyice açılırken ellerini çırptı. Oğuz'u çok beğeniyordu Senem ve her zaman bunu dile getiriyordu.

"Bunu o mu söyledi?"

"Hem söyledi, hem de beni partide öpmek istedi."

Şaşkınlıktan ağzını kapatırken önümdeki yorganın ucunu tutup çekiştirmeye başladı.

"Öpüştünüz mü?"

"Hayır, onu engelledim."

"Nisa, sen salak mısın? Oğuz çok hoş çocuk!"

Fakat ben bununla ilgilenmiyordum ki. Oğuz'a karşı içimde hiçbir şey yoktu.

"Evet, Oğuz gerçekten hoş bir çocuk olabilir ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum Senem. Şurası kıpırdamıyor. Bomboş."

Göğsümün sol tarafını işaret ederken yüzündeki heyecan çekildi. Beni anlamasını bekliyordum ya da anlamış gibi yapmasını.

"Hiç mi?"

"Hiç."

Emindim. Ne hissettiğimi biliyordum ve bu yüzden kendimi zorlayacak ya da küçük düşürecek değildim. İlk defa gerçeği söylemekten çekinmiyordum ve bununla mutluydum.

Senem yatağımdan kalkmadan önce elini yüzümde gezdirmişti. Daha sonra kıkırdayarak kolumdan tuttuğu gibi yataktan çıkarmak için benimle cebelleşmişti.

"Hadi kalk. Hiçbir şeyciğin yok."

"Hiç mi insafın yok be sarışın? Sesim nasıl çıkıyor duymuyor musun?"

"Ben bakarım sana okulda," diyerek son gücüyle kolumdan iyice çekiştirdiğinde daha fazla direnmek yerine yataktan çıktım. Zorla da olsa götürecekti beni okula.

"Hem sen yetimhanede bile hasta olduğunda kalkar okula giderdin. O yüzden itiraz istemiyorum."

Doğru söylüyordu. Sevda Hanım bizimle canla başla ilgilenmiş de olsa yeri geldiğinde kalkar giderdim okula hastalık falan dinlemeden. Üstelik bunu ondan gizli yapardım fakat bugün bir şeyler farklıydı. İçimde hüznü andıran bir burukluk vardı. Gitmek istememe nedenim sadece hastalığım değildi. Gitmek istemiyordum çünkü onu bugün görmeyecektim. Gitmişti ve bu benim aptallığımdan ötürüydü.

Senem'in tüm o, "Beni yalnız bırakma," sitemlerinden sonra kalkıp okul için hazırlandım. Yalnız kalmasını gerektirecek bir durum söz konusu değildi. Gökçe ve diğerlerinin onu boş bırakmayacağına

emindim ama ısrarla gelmem için tutturduğunda karşı koyacak gücü kendimde bulamadım.

Kahvaltı esnasında Esma teyze hastalığımı fark ettiğinde okula gitmemem gerektiğini söylemişti ama Senem araya girerek bunu da engellemişti. Anlayışsız tavrından dolayı ona kızmak istediysem de bensiz gitmek istememesini iyiye yorumladım. Aramızdaki sorunların yavaş da olsa ortadan kalktığının bir kanıtıydı.

Okula gelmiştim gelmesine ama sabahtan bu yana kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Dersler boyunca kaloriferin hemen yanında oturduğumdan sıcaktan ötürü burnum tıkanmıştı ve sürekli burnumu çekerken sınıfta da rahatsız edici sesler oluşturmuştum. Sanki onlar hiç hasta olmuyorlarmış gibi yüzüme ters ters bakmışlardı ve asabım bozulmuştu.

Teneffüslerde ise keyfim yine kaçıktı. Can, her zamanki sataşmalarıyla beni eğlendirmek istese de pek faydası dokunmuyordu. Hissizdim, halsizdim bugün. Aslında bardağın dolu tarafından bakıldığında her şey gayet olması gerektiği gibiydi fakat içimde cız eden yerler, onun boş sandalyesine her baktığımda kendini gösteriyordu. Çünkü burada değildi. Çünkü onun dik dik bakışlarına bugün maruz kalmıyordum ve bu beni üzüyordu. Onun yokluğu beni üzüyordu.

Canımın aslında çok sıkkın olduğunu diğerlerine belli etmemek için öğle arasında aralarından ayrılıp soluğu tuvalette aldım. Kaç dakikadır bu kapağı kapalı klozetin üstünde oturduğumu hatırlamıyordum ama hasta halimle diğerlerinden biraz olsun uzaklaşmak bana nefes aldırmıştı.

Elime almış olduğum tuvalet kâğıdıyla akan ve sızlayan burnumu temizlemek için harekete geçtiğim sırada oturduğum yerden de kalktım. Burada biraz daha vakit öldürürsem Senem ve Gökçe beni aramaya çıkacaktı. İçinde bulunduğum kabinden çıkmaya yeltendiğim sırada tuvalete gürültülü bir şekilde birkaç kızın girmesiyle fikrimden vazgeçtim.

"Saçlarım nasıl?"

Bu sesi tanımamak elde değildi. Çok sevgili okulumuzun, çok değerli popüler, güzel kızı Aybüke'ye aitti.

Tanımadığım bir ses, "Gayet iyisin," diye mırıldandığında gözlerimi devirdim. O kadar bakımı ben yapsam ben de gayet iyi olurdum.

"Aybüke, Demir nerelere kayboldu yine? Sen kesin bilirsin."

Kabinden çıkmak istiyordum ama duyduğum sesler bunu engelliyordu.

"Dün gece mesaj attım. İstanbul'daymış."

İstanbul'da mı? Ben kendi evine gideceğini düşünürken İstanbul'a mı gitmişti? Uzaklaşmak istiyorum derken bu kadar ciddi miydi yani?

"Ne yapıyormuş İstanbul'da?"

"Aman ne bileyim ben? Kafasını dinleyecekmiş galiba. Mesajlarıma cevap vermiyor zaten."

Aybüke'nin sesi kızgın çıkarken bu durumdan pek de memnun kalmadığını anladım.

"Sana da pes yani Aybüke! Bahar'ın geçen söylediklerinden sonra hâlâ burnunun dikine gidiyorsun."

Yanında kaç kız vardı bilmiyorum ama konu başka bir yere çekilirken tekrar oturdum klozetin kapağına. Henüz buradan çıkmayacaktım.

"Çünkü Demir'den hemen vazgeçmek gibi bir niyetim yok. Ayrıca Bahar'ı kim takar?"

Aybüke'nin bu cesur tavrını yerinde buldum çünkü Bahar her istediğini, herkese parmağını şaklatarak yaptıramazdı. Buna hakkı yoktu.

"Kıvırcığın deli damarı tuttuğunda neler olduğunu biliyorsun."

"Onun havası sadece kendine. Ayrıca Demir'den bahsediyoruz. Şu an sadece kendini bir şeylere inandırmaya çalışan bir ergenden. O çıkardığı iç çamaşırını bile ikinci kez giymezken kaldı ki birinden hoşlanacak... Peh!"

"Nereden bilebilirsin ki?"

Aybüke'nin yanında bulunan kızların sesini sürekli karıştırıyor olsam da dinlemeye devam ettim. Fakat tüm bunların yanı sıra Bahar, Aybüke'ye Demir'in birinden hoşlandığını söylemişti. Peki, bu olay ne zaman ve hangi ara gerçekleşmişti?

"Çünkü Demir'in ne kadar umursamaz bir çapkın olduğunu en iyi ben bilirim. Kaç defa birlikte olmamıza rağmen hangi gün gelip de halimi, hatırımı sordu? Hiç! Onun işi bitene kadar."

Aybüke'yle düşüncelerimiz ne kadar da farklıydı. Ben onun aslında çok farklı bir tarafını görmüşken o sadece Demir'in çıkarmış olduğu iç çamaşırlarını hesaplıyordu.

"Bahar bu kez bayağı ciddiydi ama."

"Ciddi olması neye yarar ki? Sizce hoşlandığı kişide bir umut dahi var mı? Ben söyleyeyim, açık ve net yok."

"Demir kimden hoşlanıyor ki?"

Benim de delicesine merak ettiğim soruyu sonunda kızlardan biri sorduğunda derin bir nefes alarak gelecek cevabı bekledim.

"Bunu gerçekten soruyor musun Özlem? Kör müsün kızım? Çocuk bir aydır neredeyse Nisa'nın peşinde köpek oldu. Herkes de bunun farkında."

Duyduklarımdan dolayı öyle ani hareket etmiştim ki neredeyse oturduğum klozet kapağından düşüyordum. Aksi gibi ayakkabımın tabanından da kulakları sinir edecek bir ses çıkmıştı. Aybüke biraz önce ne demişti? *Herkes bunun farkında.* Ne demek herkes bunun farkında? Bahar, aslında Aybüke'ye Demir'in benden hoşlandığını mı söylemişti? Nasıl haberim olmazdı? Bunu ne ara yapmıştı? Üzerimdeki şoku atlatamamışken boğazımın acısı burnumu sızlattığından neredeyse hapşıracaktım. Fakat burada olduğumu anlamamaları için elimle ağzımı tutarak hapşırığı engelledim.

"Ne yani? O sonradan gelme yaban çiçeğinden mi hoşlanıyor?"

Özlem denilen kızın bizim sınıfta olduğunu ve matematikte birkaç yardım istediğini hatırlıyordum. Yaban çiçeği demek... Bundan sonra seni derste görürüm Özlem Hanım.

"Ben aynı fikirde değilim Özlem. Nisa farklı bir kız. En azından kardeşi gibi her şeye balıklama atlamıyor. Demir'in de bu yüzden ilgisini çekiyor."

"Öyleyse neden kızla uğraşıp duruyorsun?"

Bu kez konuşan Özlem değildi. Başka biriydi ve beni savunuyordu. Aybüke'nin vereceği cevabı merakla bekledim.

"Çünkü o kızın farklılığı beni sinir ediyor. Neredeyse üç yıldır sahip olmak istediğim şeyleri, tek seferde gelip elimden aldı

Söylesenize, Demir lise boyunca hangimizle bir okul partisinde dans etti? Hangi kız için iddiaya girdi? Kaç defa yarışlara katıldı? Ben söyleyeyim, hiç. Her şeyin altında Nisa var ve beni asıl öfkelendiren de bu!"

Aybüke'nin itirafı beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerimin içine her baktığında benden nefret ettiğini görebiliyordum fakat bilmediği bir şey vardı. Bütün bu yaşananlar için ben Demir'i zorlamıyordum. Her şey kendiliğinden oluyor ve biz bir parçası olmak istemesek de içinde yer alıyorduk.

"Ve sen tüm bunlara rağmen hâlâ Demir'i istediğini söylüyorsun. Bazen seni anlamıyorum Aybüke. Hatta sana hayret ediyorum. Oğuz gibi bir çocuk neredeyse koca bir yıl boyunca peşinden koştu ve sen ona aldırmadan Demir'i tercih ettin. Bu fazla... Mantıksız."

Bir de unuttuğum bu ayrıntı vardı tabii. Aslında başından beri Oğuz, Aybüke'yi isteyip Bahar'ı reddetmiş ve Demir de intikam almıştı. Nasıl entrikalar dönüyordu öyle? Sanırsınız normal bir okulda değilim de *Aşk-ı Memnu* setindeyim.

"Oğuz bana fazla güzelim. Ayrıca onu elimde çeviremezdim."

Özgüveni resmen tavan yapmıştı, söylediklerine karşı gözlerimi devirdim. Oğuz gayet yakışıklı ve hoş bir çocuktu. Demir'le ikisini aynı teraziye koyduğumuzda bir tık daha ağır geliyordu ama görülen o ki Aybüke sadece parmağında oynatabileceği bir oyuncak arıyordu. Anlaşılan büyük ikramiye de Demir'e çıkmıştı.

"Bence gayet iyi yapardın da sen istemedin."

İşte buna kesinlikle katılıyordum. Eğer Oğuz Aybüke'nin peşinde bahsettikleri kadar koştuysa, Aybüke de ne yapar, eder onu parmağında çevirirdi ama belli ki istememişti.

"Bu da bir seçenek tabii."

"Yalnız fark ettiniz mi bilmiyorum ama son zamanlarda Nisa ve Oğuz da bayağı yakın birbirine. Oğuz kızı kimseye kaptırmıyor derslerde."

Anlaşılan sadece Demir'in değil okuldakilerin de dikkatini çekmişti Oğuz'la olan arkadaşlığım. Sanırım bunun önüne geçmek için araya biraz mesafe koymam gerekecekti. Hele de Can'ın doğum günü partisinde olanlardan sonra buna mecburdum.

"Ben Oğuz'un samimi olduğuna inanmıyorum. Bence o kız yakın olmasının tek nedeni Demir'i sinir etmek isteği. Bilirsiniz Demir'le yattıktan sonra Oğuz bayağı çıldırmıştı. Şimdi aklınca Demir'den intikam almak istiyor. Yani Nisa'dan hoşlandığı falan yok."

Daha öncesinde olaya hiç bu açıdan bakmamışken Aybüke aklımı karıştırmıştı. Bu doğru olabilir miydi? Oğuz'un yakınlığının altında aslında dindiremediği öfkesi mi yatıyordu?

"Can'ın partisinde olanları gördün Aybüke."

"Çünkü Demir'in kulağına gideceğini biliyordu. Eh, ben de ona biraz yardım etmiş olabilirim."

"Yine neler yaptın?"

"Havuzda geçirdikleri dakikaları çekip Demir'e göndermişimdir belki!"

"Sen çok fenasın Aybüke!"

"Evet öyleyim! Çok oyalandık, hadi çıkalım artık. Hava güzel bugün."

Aybüke arkadaşlarıyla tuvaletten çıkarken sırtımı sifona yasladım. Bulunduğum dar kabin üstüme üstüme geliyordu sanki. Nefes alamıyordum, boğuluyordum. *İnsanlar nasıl bu kadar kötü düşünebilirdi? Nasıl bu kadar kötü niyetli olabilirdi?* Aybüke'ye hiçbir şey yapmamıştım. Ne kötü bir söz söylemiştim, ne de onunla muhabbet etmiştim fakat o resmen arkamdan kuyu kazmış ve o gece olan biten her şeyi Demir'e aktarmıştı. Bu yüzden gitmişti. Bu yüzden bana o kadar çok kızmıştı. Aslında tüm saçmalıklara gözleriyle şahit olduğu içindi tüm siniri.

Nefesim o kadar daralıyordu ki daha fazla kabinin içinde duramayıp kendimi dışarı attım. Aynadaki yüzü solmuş kıza öfkeyle baktım. Hangisine kafa yoracağımı, hangi sorunlarla yüzleşeceğimi artık kestiremiyordum. *Kendime bile itiraf edemediğim hislere mi? Arkamdan çevrilen işlere mi? Demir'in gidişine mi? Okula mı? Derslere mi? Hangisine?* Ağır geliyordu artık. Bir şeyleri sürekli içime atmak çok ağır geliyordu.

Musluğu açıp soğuk suyu yüzüme çarptım. Gerçeklerle de yüzleşmem bu kadar kolay olsaydı keşke. Aynı hareketi birkaç kez daha tekrarladıktan sonra saçlarımı da düzeltip tuvaletten çıktım.

Kafeteryaya doğru ilerlerken Bahar'la karşılaştım. Yüzümdeki soğuk luğun nedenini sordu ama onu cevaplamak yerine buluş- mayı öne alabileceğimizi söyledim. Hemen kabul etti ve bana sı- kıca sarıldıktan sonra yanımdan uzaklaştı. Umarım, hastalığım ona bulaşmazdı.

Kafeteryaya ulaştığımda gözlerim doğrudan bahçeye çıkan Aybüke'ye ve arkadaşlarına takıldı. Onunla hesaplaşacaktım. Onunla mutlaka hesaplaşacak ve yaptığı tüm o saçmalıkları tek tek soracaktım.

Senem ve Gökçe yüzümdeki sertliği fark etmiş olacaklardı ki onların yanına gitmem için elleriyle işaret ettiler. Fakat Oğuz ve Can'ı görünce oraya gitmek istemediğimi anladım. Can'dan değil belki ama artık Oğuz'dan çekiniyordum. Onun yakınlarında olmak istemiyordum.

Senem yanıma gelerek, "Nerede kaldın?" diye sorduğunda ben sadece Oğuz'a bakıyordum. Yanılmak istiyordum bu kez. Aybüke'nin tüm o söylediklerinin tersinin çıkmasını diliyordum.

"İyi değildim. Lavabodaydım."

Kelimeler dudaklarımdan yorgun bir şekilde dökülürken Senem kolumdan tutarak beni masaya doğru sürüklemişti. Oğuz kaşlarını kaldırarak beni süzerken hiçbir şey demedim çünkü ben de aynı soğuklukla ona bakıyordum.

"Neyin var?" diyerek yine de halimi sorduğunda cevap vermek bile içimden gelmedi. Aybüke'nin söylediği her bir kelime kulağımda çınlıyordu.

"Boğazım ağrıyor," diyerek kısa kestiğimde oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma yaklaştı. Kolunu omzuma atmak istedi ama kendimi geri çektim.

"Niye geldin ki? Keşke gelmeseydin."

Önüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirmek istedi ama yine kendimi geri çektim. Bana yakın davranmasını da istemiyordum.

"Gelmeyecektim zaten, Senem yakamı bırakmadı," derken tavrım oldukça soğuktu. Bundan şikâyetçi ya da rahatsız değildim. Tuvalette işittiklerimden sonra böyle olması gerekiyordu. İşin aslını öğrenmeliydim, sadece bu şekilde neler döndüğünü anlayabilirdim.

Çocuk oyuncağı değildim ben. Diledikleri gibi ellerinde oynayıp ardından da kenara atamazlardı. Oğuz da Demir de bunu anlamalıydı artık. Eğer tüm bu yakınlığının altında Aybüke'nin söyledikleri yatıyorsa bana verebileceği tek şey sadece hayal kırıklığı olurdu.

Son ders zili çaldığında Senem'i bulmak için Gökçe'yle hazırlandık. Okul çıkışında yakınlardaki bir kafede oturup bir şeyler içmeyi önermişti maviş. Yetimhane zamanlarında kaçamak yaptığımız günler olurdu. Mustafa'yı da alıp okulun yakınlarındaki dondurmacıya gider, yaz kış demeden atıştırırdık bir şeyler. Gökçe'nin teklifi oldukça cazip geldiği için öğle arası bitiminde Sedat abiyi aramış ve planımızdan bahsetmiştim. Çok çalışıyordu ve gelmesini istemiyordum.

Senem'i de sınıf kapısından aldıktan sonra bahçeye çıktık. Gökçe, Oğuz ve Can'a da teklifte bulunmuştu. Can babasıyla işleri olduğunu söyleyerek yanımızdan ayrılırken Oğuz ise, "Birilerinin tribi bittiğinde size katılırım," diyerek ters bir şekilde Gökçe'yi reddetmişti. Nedeni benim aniden değişen tavırlarımdı ve bundan vazgeçmeyecektim. İşin aslını öğrenene dek Oğuz'a böyle yaklaşacaktım. Aybüke'nin tuvalette söyledikleri saçma değil, aksine çok mantıklıydı. Fakat ortada başka bir sorun daha vardı. Her ne kadar sert tavırlarımla Oğuz'dan uzaklaşsam da sırf biyoloji ödevi için bu hafta sonu onun evine gitmek için söz vermiştim. Bunu hangi akla hizmet yaptığımı bilmiyordum, tek isteğim o ödevden bir an önce kurtulmaktı.

Senem de Oğuz'a karşı sergilediğim tavırların farkındaydı. Hatta bir ara ona düzgün davranmam için kolumu bile dürtmüştü ama taviz vermeyecektim.

Bahçedeki büyük demir kapıya doğru ilerlerken Senem ve Gökçe izledikleri yabancı bir filmi yorumluyorlardı. Ben onlara katılmıyordum çünkü bu aralar dizi izlemeyi bile bırakmıştım. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Fakat daha sonrasında Senem birdenbire durunca biz de onunla birlikte durduk. Yeşil gözleri iyice açılarak tek bir noktaya odaklandı.

"Mustafa!"

Onun okulun büyük demir kapısına koşmasını ağzım açık bir şekilde izledim. Mustafa buradaydı. Bana tekrar geleceğinden bahsetmişti ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

Senem ani bir hareketle onun kucağına atlamasına rağmen Mustafa sendelemedi hatta kızı kaldırıp çevresinde döndürdü. Gökçe ise bir bana, bir de onlara bakarken koluna girdim ve kapıya doğru yürümeye devam ettik.

"Kızım, eğer bir gün ölürsem sırf senin bu sarılmaların yüzünden olacak."

Mustafa, Senem'i kucağından indirirken Senem tekrar sarıldı ona.

"Ya sen bir sussana! Rüya görmüyorum, değil mi? Sensin!"

"Kanlı canlı bir şekilde hem de."

Senem'e, bana da yer açmasını söyleyerek Mustafa'ya sarıldığımda bu kavuşma anına ben de katıldım.

"Nereden çıktın sen?"

"Annemin karnından diyeceğim olmayacak. Sana geleceğimi söylemiştim."

Elbette söylemişti ama bu kadar erken olacağından haberim bile yoktu. Karanlık geçen günüm varlığıyla birdenbire aydınlanmıştı. Burada olması iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Hoş geldin," diye mırıldanırken boğazımı temizlemiş, sesimin net çıkması için çaba göstermiştim.

"Hemen neler yaptığını anlatıyorsun," diye şakırken Senem, arkamızdan bir öksürük sesi geldi. Gökçe'yi unutmuştuk.

"Bu arada Mustafa, bu Gökçe. Gökçe bu da bizim çok bahsettiğimiz Mustafa."

Mustafa söylediklerimden dolayı bana hiç de onaylamayan bakışlarını gönderirken Gökçe oldukça çekingen bir tavırla elini uzattı. Utanmış mıydı? Hani şu herkesin yanında rahat davranan kızdan bahsediyorum. Gerçi biriyle yeni tanışıyor olsaydım ben de utanırdım.

"Küçük bir düzeltme yapıyorum Nisa. Arkadaşımızın adı Gökçe Elif."

Senem, Gökçe'yle uğraşırken mavişin de geri kalacağını düşünmüyordum.

"Canım biz senin aptal sarışınlığından bahsediyor muyuz? Ayıp ama!"

Gökçe bunu elbette alayla söylediği için Senem *aptal sarışın* muhabbetine pek de takılmadı.

"Tanıştığıma memnun oldum Elif," diye mırıldandığında Mustafa bunu kasıtlı mı yoksa gerçekten istediği için mi söylemişti bilmiyorum ama Gökçe dudaklarını büzerek karşılık verdi.

"Sen de mi Brütüs?"

"Elif ismi kulağıma daha hoş geldi. Umarım bir sakıncası yoktur."

"Hadi öyle olsun bakalım," dediğinde Gökçe kulaklarıma inanamadım. Senem yanıma yaklaşarak ikisini işaret ederken sırıtmıştı. Eh, hiçbir şey bilmediği için bunu yapması da normaldi.

Mustafa'yı da alarak Gökçe'nin bahsetmiş olduğu kafeye gittiğimizde bir köşeye oturup sıcak içeceklerimizi yudumlayarak koyu bir sohbete dalmıştık. Senem ve Gökçe, Mustafa'yı soru yağmuruna tutarken bense sessizliğimi koruyarak onları dinliyordum.

Öğrendiğimize göre Mustafa, babasıyla birlikte cumartesi akşamından bu yana Yalova'daymış ve önümüzdeki hafta içinde de buraya taşınacaklarmış. Mustafa'nın babası avukatmış ve uzun zamandan sonra mesleğini yeniden eline alarak çalışmaya başlayacakmış. Gelin görün ki çalışacağı kişi de Demir'in babası Suat Bey'miş. Bundan sonra onun şirketinin avukatlığını yapacakmış Mustafa'nın babası. Yeniden çalışmaya başlayacakları için geçen cumartesi akşamı Mustafa'yla birlikte Demirlerin evinde akşam yemeğine katılmışlar. Mustafa ve Demir'in tanışmış olduğu akşam biz de Can'ın doğum günü partisindeydik. Mustafa'nın söylediğine göre o gün bizim evimize uğramış ama partiye gittiğimiz için bizi bulamamıştı. Aynı zamanda önceki okul ziyaretinin kaynağını da öğrenmiş olduk. Meğerse Mustafa evimizin adresini Sevda Hanım'dan almış ve bizi öyle bulmuştu. Okul zamanı olduğu için de Zehra teyzeden bilgileri almış ve öyle yanımıza gelmişti.

"Senin için zor olmadı mı peki?" diye sorduğunda Gökçe sesindeki merak ve endişeyi ben bile açık ve net bir şekilde fark etmiştim. Kafeye geldiğimizden bu yana Mustafa'ya Senem'den çok daha ilgili yaklaşmıştı.

"Eh, her şeyin bir zorluğu elbette var. Sonuçta kızlar da aynı süzgeçten geçti," diye mırıldanırken hem ben hem de Gökçe onu onaylayarak başımızı salladık.

Senem, içeceğini yudumlarken, "Peki, şimdi ne yapıyorsun?" diye sorusunu yönelttiğinde Mustafa gülümseyerek ona göz kırptı.

"Sizin gibi okula gidiyorum sarışın."

"Koleje mi gidiyorsun?"

"Aman Allah korusun! Normal bir lise yetiyor bana," diye mırıldandığında Mustafa, kıkırdamadan edemedim. Keşke ben de normal bir liseye gidiyor olsaydım. En azından kendimi daha huzurlu hissederdim.

"Ya madem buraya taşınıyorsunuz neden bizim okula gelmiyorsun ki?"

Senem'in dile getirdiği bu sözler neden benim aklıma gelmemişti ki? Aslında fena fikir değildi. Umutla Mustafa'nın gözlerinin içine bakarken o, gözlerini üzerimizde gezdirip başını *hayır* dercesine salladı.

"Bir yıllığına mı? Hiç almayayım sarışın. Ben şu son senemi bitirip hemen üniversiteye atılmak istiyorum. Ayrıca o okula gelirsem derslere değil, size odaklanırım kızım. Kafayı yedirirsiniz siz bana."

Senem, Mustafa'nın alaycı ses tonuna karşılık ona dilini çıkarırken ben de dudaklarımı büzdüm ve sessizliğimi bozarak konuşmaya katıldım.

"Hemen ez zaten bizi."

Bu sırada Gökçe'nin telefonuna bir mesaj geldiği için son konuşmalarımıza katılamamıştı. Telefonu çantasına atıp ayağa kalktığında ise gitmek için hareketlendiğini anladım.

"Abim mesaj attı. Benim kalkmam gerek," demişti üçümüz aynı anda ona baktığımızda. Anlaşılan Gökhan kızı bir türlü rahat bırakmayacaktı.

"Keşke bizimle biraz daha otursaydın, diye mırıldandığında Senem, Gökçe sadece omuz silkmişti.

"Başka sefere artık."

Gökçe'nin hareketlenmesiyle birlikte ben de oturduğum yerden kalktım. En azından onu geldiğimiz mekânın kapısına kadar götürmek istemiştim. Gökhan arabasıyla dışarıda beklerken, ona sert bakışlarımı gönderip Gökçe'ye, eve hangi taksiyle gidebileceğimizi sordum. Bana yolu tarif ettikten sonra ise yarın görüşmek için sözleşip birbirimizden ayrıldık. Mustafa ve Senem'in oturduğu masaya doğru ilerlerken bir anlığına duraksayıp onları izledim. İşte ihtiyacım olan şey buydu. En yakın iki arkadaşımın

yanımda olması... Yeniden aralarına katıldığımda, Senem'in hâlâ deli gibi Mustafa'ya sorular sorup durduğunu fark ettim. Çenesi açılmıştı bir kere, susmazdı.

"Gökçe'nin yanında soramadım. Eee, Demir'i nasıl buldun Mustafa?"

Konunun bu noktaya geleceğini az çok tahmin etmiştim. Eh, Mustafa koskoca Gürsoyların avukatının oğlu çıkacaktı ve Senem boş duracaktı... *Hiç sanmıyorum.* Mustafa, Senem'in sorusuyla bir anlığına gözlerini bana dikse de ona herhangi bir tepki vermedim. Neden bana baktığını da anlamış değildim.

"Fena birine benzemiyor. İyi, harbi çocuk," diye mırıldandığında Senem'in gözleri neredeyse yuvalarından çıkacakmış gibi ışıldadı. Mustafa ise cevabını verirken yine benim gözlerimin içine bakmıştı. *Neden bana öyle meraklı meraklı bakıyorsun be çocuk?*

"İdeal koca adayı yani, değil mi?"

"Yuh Senem yuh! Biraz daha abartsaydın istersen!"

Ani sert çıkışım karşısında Senem sadece bir çocuk gibi omuz silkerken, Mustafa ise ikimize dikkatle bakıp sesli bir şekilde kahkaha attı.

"Ya ne yapayım yani, Demir'den bahsediyoruz burada. Zaten okula da gelmedi bugün."

Senem'in, Demir'e karşı hissettiği duyguları bu kadar ortaya dökmesi beni rahatsız ederken göz ucuyla Mustafa'ya baktım. Biraz öncekinin aksine şimdi gülmüyor, derin düşüncelere dalmış halde öylece oturuyordu.

"Neyse, ben bir lavaboya gidip geliyorum," diyerek ayaklandığında Senem, ona elimin tersini *hadi git* dercesine salladım. Yüzünü buruşturup bana dil çıkardıktan sonra tuvaletin olduğu tarafa doğru yönelmişti. Senem yanımızdan uzaklaşırken dönüp Mustafa'ya baktığımda, gözlerini kısarak pür dikkat beni izlediğini fark ettim.

"Ne var? Niye bana öyle bakıyorsun?"

Sesim oldukça meraklı çıkarken, Mustafa kollarını birleştirip oturduğu sandalyeye iyice yayıldı ve beni süzmeye devam etti.

"Ya gerçekten çok merak ediyorum, nasıl becerdiniz?"

Sorusundan ötürü kaşlarım ne demek istediğini anlamadığımı belirtircesine merakla kalkarken, Mustafa bu kez de başını sallayarak sırıtmaya başladı. *Benim kaçırdığım bir şey mi olmuştu?*

"Neyi nasıl becerdik?"

"Aynı çocuktan hoşlanmayı suratsız."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken hâlâ Mustafa'nın ne demek istediğini, neyi ima etmeye çalıştığını anlamadım.

"Dediğinden hiçbir şey anlamadım Mustafa," diye mırıldanırken dudaklarının arasından sitemli bir iç çekti.

"Hıı, ben de öyle diyordum zaten. Şuradan bir külah alayım da ona anlat istersen."

Mustafa nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım bir şekilde beni çözmeyi başaran tek insandı. Fakat bu kez dediklerinden gerçekten hiçbir şey anlamıyordum.

"Kimseden hoşlanmıyorum ben," diyerek sitemle mırıldandığımda, hiç de inanmışa benzemiyordu.

"Tabii canım. O yüzden yüzün birdenbire kızardı, değil mi? Herkesi kandırabilirsin ama aynı şeyi sakın benim üstümde deneme Nisa. Bozuşuruz."

Ellerim istemsizce yüzüme doğru giderken gerçekten bir sıcaklık hissettim. Fakat bunun hastalıktan ötürü mü yoksa gerçekten utandığım için mi gerçekleştiğini anlayamamıştım.

"Yok öyle bir şey ama," diye sitem ederken aynı zamanda tuvaletin bulunduğu tarafa bakıp duruyordum. Senem, bir an önce gelip içine düştüğüm şu çıkmaz durumdan kurtarabilirdi belki beni.

"Var öyle bir şey ama. Ayrıca benden söylemesi hisleriniz karşılıklı. Çocuk sana abayı yakmış."

Başımı öyle hızlı bir şekilde Mustafa'ya çevirmiştim ki neredeyse boynumda küçük bir ağrı hissetmiştim. *Bu da ne demekti şimdi? Nasıl her şeyi bu kadar detaylarına kadar bilebilirdi? Üstelik neredeyse bir aydır yanımızda bile değildi.*

"Hoşlanmıyor o benden," diye itiraz ederken, Mustafa bana bakarak başını salladı ve kahkaha attı. Fakat bu kahkahası gerçek bir kahkaha mıydı yoksa dalga mı geçiyordu, çözemedim.

"Ya kızım geçen gece elin oğluyla sarmaş dolaş fotoğrafın telefonuna mesaj olarak geldiğinde, çocuğun suratını ben gördüm. Dokunsam ağlayacaktı lan!"

"Bir dakika, ne fotoğrafı?"

Sorum karşısında Mustafa suratını düşürüp yüzüme ters ters bakınca onun da bu durumdan hiç memnun olmadığını anladım.

"Sence ne fotoğrafı suratsız? Bir çocukla sarmaş dolaş dans ediyordun işte."

Demek Aybüke, Oğuz'la olan fotoğrafımızı Demir'e gönderdiğinde Mustafa da oradaydı... *Kızım, çok yanlış insana bulaştın! Bunun acısını fena çıkaracağım senden!* Omuzlarım çaresizce düşerken, dudaklarımdan derin bir *of* nidası yükseldi.

"Yine mi ya?"

"Ne, yine mi?"

"Böyle bir şey bir kere daha başıma geldi. İşte Demir'e fotoğraf göndermeler falan."

Durumu kısaca özetlediğimde Mustafa yine ters ters gözlerimin içine baktı. *Allah bilir, yine ne fırça yiyecektim?*

"Ha, bir değil yani bu? Eh, suratsız sen de bayağı..."

Sözlerine devam etmemesi için elimi hızla havaya kaldırarak onu susturdum. Çünkü bunu duymaya henüz hazır değildim. *Ben de bayağı... Değişmiştim. Biliyorum.*

"Sakın cümlenin devamını getirme Mustafa."

"Getirtme o zaman. Bak, seni tanırım, ürkek hareket edersin, mutluluktan korkarsın ama inan bana, bu çocuk gerçekten senden hoşlanıyor." *Demir ne yapmıştı da Mustafa'nın aklına bu denli girebilmeyi başarmıştı? Merak ediyordum.* Fakat şimdilik bu konuşmak istediğim bir konu değildi.

"Resmen tek bir görüşmeyle Demir'in avukatı kesildin başıma."

Sitemle mırıldanmam karşısında Mustafa bu kez gerçekten ama gerçekten içtenlikle gülümsedi. Daha sonra ise tuvaletin olduğu tarafa baktığında bana Senem'in geldiğini işaret etti ve hızlıca bu konu hakkındaki son cümlelerini söyledi.

"Kimsenin avukatı değilim ben. Sadece gördüğümü söylüyorum. Şimdi Senem geliyor ama bilmelisin ki bu konu kapanmadı."

Bu konu elbette kolayca kapanabilecek gibi görünmüyordu. Mustafa olan biteni öğrenmeden hayatta peşimi bırakmazdı. Eh, en azından Senem'in yanında hiçbir şey demediği için içim rahattı. Gerçi bu saçmalık Senem'den daha ne kadar gizli kalacaktı ya o da ayrı bir merak konusuydu resmen.

Senem nihayet masaya geldiğinde hesabı ödeyip eve dönmek üzere yola çıkmıştık. Bindiğimiz takside ise işler farklı bir şekilde gerçekleşmişti. Senem yanımızda oturan Mustafa'ya sürekli Demir'den bahsedip durmuştu. Her ne kadar Mustafa pek bozuntuya vermeyip dediklerini dinlese de dikiz aynasından göz göze geldiğimizde aslında canının bu duruma ne denli sıkıldığını fark etmiştim. Nasıl Mustafa beni çok iyi tanıyorsa, ben de aynı şekilde onu tanıyordum. İçimden bir ses Senem'e beslediği duyguların hâlâ taptaze durduğunu söylüyordu. Ben aşkın meşkin nasıl bir şey olduğunu pek bilmezdim ama Mustafa'nın hislerine her zaman derinden inanırdım. Çünkü ilk aşk ki hele bu bir de çocukluk aşkıysa, kolay kolay unutulmazdı.

Mustafa, beni ve Senem'i eve bırakmıştı. Bu sayede Devrim amca ve Esma teyzeyle de tanışma fırsatını yakalamıştı. Hatta Esma teyzeyle Zehra teyze, akşam yemeği için kalma konusunda Mustafa'ya ısrar etmiş, o ise işleri olduğunu ve bunu bir sonraki seferde telafi edeceğini söylemişti. Mustafa'dan ayrılırken, bir önceki karşılaşmamızda istemeyi unuttuğum telefon numarasını da almıştım. Böylelikle artık araya mesafeler girmeyecekti, gerçi zaten yakında hep bizimle olacaktı.

Akşam yemeğinden sonra Devrim amca, Esma teyzenin ısrarı üzerine beni muayene etmişti. Sonuç tam da tahmin ettiğim gibiydi. Soğuk algınlığının yine en beterini geçiriyordum. Esma teyze, üstüne basa basa yarın evde kalacağımı söylediğinde Senem'in suratı düşmüştü ama benim açımdan durum farklıydı. Biraz dinlenmeyi, daha doğrusu okul ortamından uzaklaşmayı istiyordum. Bugün işittiklerimden sonra buna ihtiyacım vardı.

Devrim amcanın muayenesinin ardından evdekilerden gizli bir şekilde kendimi dışarı attım. Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparak semt sokaklarında gezintiye çıktım. Burası gerçekten güzel bir yerdi. Etraf koca koca binalar yerine, çeşitli ağaçlarla kaplıydı. En azından bu bile ortama büyük farklılık katmıştı.

Yürümeye kendimi öyle kaptırmıştım ki dalgınlıktan nereye geldiğimi fark etmemiştim. Bizim evin arka sokağı gördüğüm son yere. O geceye ait her bir kare gözlerimin geldiğinde kendimi berbat hissediyordum. Üstelik partide bilmesi canımı daha da sıkıyordu. Bana kızmakta, sinirle öylesine haklıydı ki... *Ama ben ne yapabilirdim?* Elimden hiç gelmiyordu. Korkuyordum işte. Belki de bu yüzden her şe mezden gelmeye çalışıyordum. Çünkü kendimi bir kez k sam, durduramazdım. Gizemli kutunun büyüsünde kaybol Demir bana, "Tüm dengemi altüst ettin," derken asıl o beni dengemi alt üst etmişti. Ondan önce hiç kimseye karşı böyl beslememiştim. Hatta yetimhane zamanlarında, lisede kep lak Ahmet'ten aldığım çıkma teklifleri bile bana saçma sap lirdi. Fakat söz konusu Demir olduğunda her şey allak bull yordu. Sanki... Sankisi yoktu işte. Hislerimi kelimelere bile düzgün dökemiyordum. Bu kadar beceriksiz, bu kadar ala dım bu gönül işlerinde ama Mustafa fark etmişti. Gözlerimin tek bir sefer bakarak her şeyi çözmüştü. Demir'e karşı besle çok yoğun hislerim vardı ama bunları itiraf etmeye yetece cüm yoktu. Halkanın zayıf noktasıydım ben. Bu yüzden hal Senem'e veriyordum.

Bakışlarımı Impala'nın boş park yerinden ayırıp arka ka evin bahçesine girdim. Eğer biraz daha burada oyalanırsam namayıp onu arayacaktım ve bu yapmak istediğim bir şey de Arka kapıdan bahçedeki salıncağa doğru ilerlerken, balkondan gülümseyerek el sallayan Senem'le göz göze geldik.

"Beraber dizi izleyelim mi?"

Aslında bu çok cazip bir fikir gibi görünse de dizi izley halimin bile olmadığını anladım.

"Yok, canım istemiyor. Sen keyfine bak."

"Tamam o zaman ama sonradan katılmak istersen odamdayı

Ona sırıtarak sadece öpücük attığımda, aynı şekilde bana k şılık verip içeri girdi. Onunla her şey bu kadar iyi giderken t bunları batırmak istemiyordum. Ama bir yandan da... Bir yand da Demir'le olmak için resmen can atıyordum. Aşık olduğumu tık kendime itiraf edebiliyordum ama ne Demir'e, ne de bir b bunu söyleyemezdim. Senem'i kıramazdım. Onu kırm

istediğim bir şey değildi. *Aynı kişiden etkilenmek ikimizi de suçlu yapmazdı. Değil mi?*

Düşüncelerim arasında daha fazla boğulmak istemiyordum. Bu beni gerçekten gereğinden fazla yoruyordu. Bazı şeyleri kenara bırakmalıydım. Zaman her şeyin ilacıydı.

Mutfak kapısından eve girdiğimde dolaptan vişne suyunu çıkarıp bir bardağa doldurdum. Hastalığıma aldırmadan, elimdeki içecekle merdivenlere yönelip odama çıktım. Merdivenlerden çıkmak bile zahmetliydi sanki. *Evin içinde asansör olmasını dilesem çok mu abartmış olurdum acaba?*

Odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım ve dikildiğim yerde etrafı inceleyerek kendime yapacak bir şeyler aradım. Ne de olsa yarın okula gitmeyecektim. O yüzden bu geceyi değerlendirebilirdim. Kitaplığımın olduğu tarafa doğru ilerleyip bazılarının üstünde parmaklarımı gezdirirken, okumadığım bir kitabı elime alarak sayfalarını kokladım. Kitap kokusu... En sevdiğim parfümdü. Kokladığım kitabın ilk sayfasını açmaya yeltenmiştim ki yemekten önce komodinin üstüne bıraktığım telefonum çalmaya başladı. Kitabı yeniden kitaplığa geri bırakarak, yatağımın üstünden zıplayıp, komodinde duran telefonu elime aldığımda ekranda kimin aradığına baktım. *Özel numaraydı.* Bu yüzden kim olduğunu öğrenmek için direkt cevapla tuşuna bastım.

23. BÖLÜM

Mutlu sonlara inanır mıydınız? Ben inanmam. Aklınızı kar
dım, değil mi? Neden bunu sorduğumu merak ediyorsunuz
de. Tıpkı her gün aklımı darmaduman ettiğim gibi sizi de
iteceğim. İnsan kendi kendine psikolojisini bozabilir mi? Ba
dünya çapında büyük bir yeteneğe sahibim çünkü ben bunu g
güzel bir şekilde başarabiliyorum. Birdenbire her şeyi kafama
kıp, durduk yere mutsuz olmak gibi cins bir özelliğim var ber
ve işin kötü tarafı, yanımda bana dur diyecek biri bile yok. *Ser*
mi? Bazen ama çoğu zaman böyle durumlarda çözümü kend
bulmak zorunda kalıyordum. Başka şansım yoktu çünkü.

Mutlu sonlar demiştim ya hani... Hiçbir zaman buna inan
biri olmamıştım. Gerçi mutlu bir sonu olmayacağını düşünen biri
den de ne beklenebilirdi ki? Şu an sahip olduğum hayat bile ban
ait değildi. Sabah işe giden, yeri geldiğinde nöbete kalan Devrin
amca benim gerçek babam değildi veya her gün evin içinde ne
şesiyle koşturan Esma teyze benim gerçek annem değildi. Elbette
yaptıkları onca şey takdir edilesiydi ama bir yanım da eksikti işte.
Mutluluk kavramı çoğu zaman saçma gelse de filmlerde, kitap-
larda, hatta dizilerde bile mutsuz bir son görmeye dayanamıyor-
dum. *İşte böyleydik biz insanlar; inanmadığımız şeyleri var etmek için*
çabalıyorduk. Tuhaf varlıklardık doğrusu.

Dün gece günlerden sonra onun sesini duyduğumdan bu yana
bir türlü kendime gelemiyordum. Gözüme bir damla uyku bile gir-
memişti. Kendimi zombi gibi hissediyordum. Böyle yapmak zo-
runda değildi. Hiçbir şey olmamış gibi beni arayamazdı. Kendimi,
özlediğim o sese öyle kaptırmıştım ki telefonda dediklerimi ha-
tırladıkça yastığa yüzümü gömmek istiyordum. Oysa sesini duy-
mak bile tüm devrelerimin yanmasına neden oluyordu. Gitmek
zorunda mıydı? Gitmek çözüm müydü? *Merhaba, ben bir dediği, di-*
ğerini tutmayan Nisa Altun. Tüm bünyemi yine allak bullak etmeyi
başarmıştı. Bir de bunun üstüne hazırlıksız yakalandığım hastalı-
ğım eklenince daha da beter olmuştum.

Aslında sadece Demir'in sesini duymak ve hastalığım uykusuz bırakmamıştı beni. Bir başka nedeni daha vardı uyuyamamamın. Ona, telefonda verdiğim sözü tutmuş, haftalardan sonra ilk defa, bana alınan diz üstü bilgisayarı açıp kullanarak çiftlikte bir türlü sonunu getiremediğimiz o filmi izlemiştim. Belki de bu yüzden kendimi berbat hissediyordum çünkü dediğim gibi ne kadar inanmasam da mutsuz sonlara gelemiyordum. Kitap olsun, film olsun kendimi kaptırıyor, fazlasıyla etkileniyordum. Belki de bu yüzden suratım sabah sabah sirke satıyordu. Mutlu sonlara inanmıyor olabilirdim ama o filmin öyle bitmesi kesinlikle haksızlıktı. Her ne kadar Babi'ye deli gibi kızmış olsam da yine de Hache'yi terk etmemesini dilerdim. Üstelik filmin ikincisi olduğunu gece yaptığım araştırmalar sonucunda öğrenmiştim. Bir umut ikinci filmde tekrar o ikiliyi göreceğim diye sevinirken okumuş olduğum özetle dünyam başıma yakılmıştı. İkinci filmde meğerse başroldeki erkek kahraman başka bir kıza âşık oluyormuş. *Haksızlık bu!* İlk filmde karakterleri belirleyip ikinci filme üçüncü şahsı koymak da neyin nesiydi? Mutlu sonlara inanmayan ben, filmin öyle bitmesini ve diğer filmde olacakları haksızlık olarak nitelendiriyordum. Gerçek dünyaya dönmelisin Nisa. Gerçek dünyada mutlu son diye bir şey yoktur. *Bunu defalarca kendin söyledin.*

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak yüzümü ellerimle sıvazladım ve yanı başımdaki komodinin üstündeki saate gözlerimi diktim. Okula gitmediğim için bir hayli geç kalkmıştım. Hastalığımdan ötürü bugün kaytarmıştım ve bundan pek de şikâyetçi değildim. Çoğu öğrenci sırf okula gitmemek için hasta olmayı tercih ederdi, ben bile. Gözlerimi tavana dikip, büyük pencereden gökyüzünü izlemeye koyulduğum sırada odamın kapısı tıkladı.

"Nisa, canım?"

Kapım gıcırdayarak açılırken, Esma teyze içten gülümsemesiyle içeri girdi.

"Günaydın," dedim ve yattığım yerde biraz doğrularak, oturmaya çalıştım. O da hemen yanıma gelip, ellerini alnımda, boğazımda ve yüzümde gezdirmeye başladı. Ateşimi kontrol ediyordu.

"Günaydın, kuzum. Nasıl oldun?"

"Düne göre daha iyiyim."

Bu doğruydu. Dün boğazım neredeyse iflas etmiş bir durum daydı. Üstelik ağrısı hem yemek yememi engellemiş, hem de ku— lağıma kadar ilerlemişti. Bu sabah ise gerçekten kendimi iyi hisse— diyordum, hatta konuşurken sesim o kadar da kısık çıkmıyordu.

"İyisin iyisin. Sabah gitmeden Devrim de seni kontrol etti. Ate- şin o zaman bile düşmüştü. Çıkmamış geri, iyi bari."

Devrim amcanın sabah beni kontrol etmesine pek de şaşırma- mıştım. Sabah bir ara kapımın kapandığını duymuştum evet ama dün geceden sonra kendimi o kadar halsiz hissediyordum ki göz kapaklarımı açmamak için neredeyse direnmiştim.

"Hadi aşağıya in de beraber kahvaltı yapalım. Zehra abla alış- verişe çıktı. Eh, sıkılırım ben tek başıma."

Esma teyze sevecen tavrıyla yatağımdan kalkıp kapı tarafına doğru yol alırken ben de içinden hiç çıkmak istemediğim sıcak yorganı üzerimden kaldırdım. Pijamalarımı çıkarıp, kirli sepe- tinin içine attım. Odamın içindeki küçük banyoda yüzümü yı- karken gözlerimin altındaki halkalar dikkatimi çekti. Gerçekten zombi gibi görünüyordum. *Eh, filmin sonuna doğru salya sümük ağ- larsam olacağı buydu.* Yüzümü yıkadım, daha sonra odama döne- rek üşümemek için rahat ve kalın bir şeyler giydim üstüme. Saçla- rımı tarayıp atkuyruğu yaptıktan sonra kapıya yöneldiğim sırada komodinin üstündeki, ışığı yanıp sönen cep telefonum dikkatimi çekti. Pek umursamak istemesem de fena halde merak ediyordum. *Acaba ondan mesaj mı gelmişti? Dün aramıştı, belki bugün de... Ken- dine gel Nisa!* Sonra bakarım, düşüncesiyle adımlarımı hızlandırıp odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Eğer biraz daha kalsay- dım, telefonu elime almam an meselesiydi. Merdivenlerden hızlı adımlarla inerken, mutfaktan gelen güzel kokularla açlığımın far- kına vardım. Mutfağa ulaştığımda ise kahvaltı masasının iki kişi için fazlasıyla abartılı olduğunu fark ettim. Zehra teyzenin yokluğunda Esma teyze hemen olaya el atmıştı anlaşılan.

"Yardım lazım mı?" diye sorduğumda, o da önünde bulunan süt bardağını karıştırıyordu.

"Yok kuzum, sen otur, başla. Hemen geliyorum ben."

Evde kimsenin olmadığı çok belliydi. Anlaşılan baş başa kalmıştık. Kendime bir sandalye çekip yerime otururken ağzıma da küçük bir yeşil zeytin attım.

"İç bakalım şunu. Kendi ellerimle yaptım."

Esma teyze önüme koca süt bardağını koyduğunda kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Süt içmeyi hiç sevmezdim. Hele kahvaltıda hiç tercih etmezdim. Yetimhane zamanlarında da kendi bardağımı Şenem'e yamadığım olurdu. Kokusuna bile tahammül edemezdim.

Esma teyzeye, *ben süt sevmem ama*, bakışlarımı masumca gönderdiğim sırada, "Hiç öyle bakma. O bardak bitecek. Hem bak, ballı yaptım. Boğazına çok iyi gelecek," diyerek lafı ağzıma tıkadı. O kadar düşünüp benim için hazırlamıştı, içmemek gerçekten ayıp olurdu.

"Teşekkür ederim," diyerek bardaktan bir yudum aldım. Tadı fena değildi.

"Bitecek," diyerek tekrar beni teşvik ettiğinde ise bundan hemen kurtulmak için gülümseyerek bardağı kafama diktim. Tamam, yaptığım şey birazcık terbiyesizlikti ama ne yapabilirdim ki? Esma teyze ise bardağı hemen bitirmeme memnun olmuş bir şekilde gülümsedi.

"Aferin kızıma."

Kızım... Bunu onun ağzından duymak beni anlamlandıramadığım bir durumun içine sokarken, o çok normal bir şekilde kahvaltısını yapmaya devam ediyordu. *Kızım*... Bu kelime benim için öylesine kutsaldı ki kimin ağzından duysam kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Sanki o eksik, unutulmuş yanım, kendini hatırlatmak için en derinlerimdeki o yarayı sızlatıyordu.

"Bugün madem evdeyiz beraber bir şeyler yapalım. Mesela aşağı katta bir atölye var, orayı temizleyebiliriz."

Esma teyze heyecanla konuşurken dalıp gittiğim düşüncelerimden kendimi kurtarmaya çalıştım. Şimdi içimi karartmanın bir âlemi yoktu. Evin içinde bir atölye olduğunu ilk defa öğreniyordum. Daha önce alt kat hiç dikkatimi çekmemişti.

"Ya da yok olmaz. Hastasın sen. Saçmaladım iyice. Daha da hastalanmanı ikimiz de istemeyiz. Beraber güzel bir film açar, izleriz."

Esma teyze öyle hızlı, öyle heyecanlı konuşmaya başlamıştı ki onu gerçekten kırmak, incitmek istemiyordum ama unuttuğum, bugün için planladığım başka şeyler vardı. Mesela öğleden sonraki dans kursu, onun sonrasında ise Bahar'la buluşmam söz konusuydu.

"Aslında dans kursuna giderim diyordum," diye, çekine çekine sessizce fısıldadığımda Esma teyze kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"Bu halde mi? Hayatta olmaz."

"Biraz kendime gelirdim," diyerek onu ikna etmek için çabalamaya çalıştım. Kendimi tanıyordum, evde böyle boş durursam daha çok hastalanırdım ya da tabiri caizse kafayı yerdim. Hasta olduğum sıralarda yetimhanede bile sırf odada durmamak için kalkıp bahçeye çıkardım.

"Olmaz, hastasın."

Esma teyzenin inadıyla baş edecek gücü kendimde bulamıyordum. Bazı konularda gerçekten fazla inatçı olabiliyordu. O yüzden dans kursunu listeden çıkarmak zorundaydım. Geriye ise Bahar'la buluşma meselesi kalıyordu. Umarım buna da itiraz etmezdi.

"Peki, arkadaşımla buluşabilir miyim?"

Bir kez daha karşı çıkacağını düşünerek sesimi iyice kısarak konuşmuştum. Çatalını tabağına bırakarak gözlerimin içine sert mi yoksa kızgın mı olduğunu henüz anlayamadığım bakışlarını gönderdi. *İşte fırça geliyor...*

"Böyle anlaşmamıştık ama Nisa," dediğinde kendimi gerçekten kötü hissettim. Eh, okula gitmeyip, *onu yapayım, bunu yapayım* dersen olacağı buydu.

"Biraz dışarı çıkmak bana iyi gelebilir. Lütfen," diyerek son kez şansımı deneyip direttiğimde, derin bir nefes alıp verdikten sonra başını *tamam* dercesine salladı. *Çok şükür!*

"Kiminle çıkacaksın bakalım?"

"Bahar'la. Tanır mısınız, bilmiyorum ama Bahar Karadağ."

Açıklamamı yaparken, Esma teyzenin suratına bir hüzün dalgası yayıldı. *Yanlış bir şey mi söylemiştim?*

"Tanırım Bahar'ı. Demir'in arkadaşı değil mi?"

Hızla başımı sallayıp, onu onayladığımda yüzündeki o tebessüm solmak üzereydi.

"Çok şeker kızdır. Zamanında Gülcan ona matematik dersi verirdi." *Aferin Nisa sana, gerçekten büyük bir aferin! Kadının yarasını deşmişsin de haberin yokmuş meğer.* Suçluluk duygusuyla oturduğum sandalyeye iyice gömülmek istercesine başımı eğip, tabağımdakilerin yerlerini çatalımla değiştirmeye başladım. Fakat Esma teyze bir kez daha beni şaşırtmanın bir yolunu buldu.

"Tamam, gidebilirsin. Ben dans kursunu arayıp, hasta olduğunu söylerim."

Sözleriyle birlikte aniden başımı kaldırıp, yüzüne baktığımda bana içtenlikle gülümsediğini gördüm ve ona aynı şekilde karşılık verdim.

"Teşekkür ederim."

Kahvaltıdan sonra Esma teyzenin gönlünü hoş etmek için beraber televizyona baktık. Daha doğrusu o kadın programlardaki insanlara yorum yaparken, ben de eve gelen günlük gazeteleri, dergileri elden geçirdim. Sonrasında ona evi toparlama konusunda yardım etmek istedim ama beni ısrarla reddetti. Evi toplamama izin vermediyse de mutfağı bana bırakarak o da benim gönlümü hoş etmişti.

Mutfak işlerini hallettikten sonra Esma teyzeden izin alarak odama çıkmak için merdivenlere yöneldim. Odamın olduğu kata ulaştığımda koridorun diğer ucundaki odaya gözlerim takılı kaldı. *Gülcan'ın odası...* Bu eve geldiğim ilk gün keşfimi ilk olarak o odada yapmıştım. Bazen içim acıyordu. Esma teyzeye de Devrim amcaya da ölen kızlarını bu kadar hatırlatmak beni üzüyordu. Belki de her şeyin nedeni, tanımadığım ama aslında içten içe tanışmayı çok istediğim o kızla bu kadar benziyor olmamızdı.

Gülcan'ın odasından gözlerimi çekerek kendi odama doğru ilerleyip, kapıyı açtım. Saçıma tutturduğum lastiği çıkarıp, komodinin üstüne koyduğumda telefonumun o küçük ışığı hâlâ yanıp sönüyordu. *Eh, artık bakmam gerekiyordu. Daha fazla erteleyemezdim.* Telefonu elime alıp, ekran kilidini açtım. Korkuyla, daha doğrusu heyecandan ellerim titreyerek Whatsapp'tan gelen mesajları açtım. Mesajın kimden geldiğini gördüğümde ise tuttuğum nefesi sitemle dışarı bıraktım. Mesaj Gökçe'dendi. Yüzümün ifadesi birden değişirken, neden moralimin bozulduğunu anlamadım. *Ne o? Yoksa hayal kırıklığına mı uğradın Nisa? Mesajın Demir'den mi olmasını*

dilerdin? Demir'le ilgili düşüncelerimden uzaklaşmak için kendimi olduğum yerde sarsıp mesajı okumaya başladım.

Gökçe: *Nisa, delireceğim! Nisa, gerçekten kafayı yiyeceğim! Senin bu sarışın kardeşin beni delirtecek! Elimin tersiyle bir tane yapıştırmamak için kendimi zor tutuyorum!*

Allah Allah! Bu da nereden çıktı şimdi? Neler oluyor? Gökçe ne için sinirlendi bu kadar? Aptallığıma bir kez daha yandım. Demir'den mesaj var diye düşünüp telefona bakmazsam, böyle kabak gibi kalırdım işte.

"Neler oluyor?"

Hızla ellerim tuşlarda gezinip Gökçe'ye cevap yazarken bir yandan da odada dört dönmeye başlamıştım. Gerçekten neler olduğunu merak ediyordum. Gökçe'nin cevabı gecikmedi. Olduğum yerden iki üç adım uzaklaşmıştım ki telefonum ellerimde titredi.

"Öğle arasındayız. Müsaitsen seni arayayım. Telefonda olmaz bu."

Hemen cevap verdim.

"Olur."

Mesajımın üzerinden on saniye geçmemişti ki Gökçe'nin ismi ekranda belirdi. Cevaplayarak, telefonu hemen kulağıma götürdüm.

"Nisa, delireceğim! Delireceğim!"

Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki bir an telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım.

"Dur, bir sakin ol. Hayırdır, ne oldu? Neredesin sen?"

Sorularımı art arda sorarken ondan cevap bekleyerek, yeniden odanın içinde dolaşmaya başladım.

"Onların yanından uzaklaşıp, bahçeye çıktım. Eğer biraz daha kalsaydım zaten Senem'e *yeter artık* diye bağıracaktım."

"Gökçe anlat artık. Ne oldu?"

"Ya senin bu kardeşin var ya... Tüm gün boyunca önüne gelen herkese o uyuz Gürsoy'u sorup durdu. Hatta Aybüke'yle, Bahar'a bile. Nisa, benden söylemesi bu kızın bir an önce boş hayallerden kurtulup, kendine gelmesi lazım." Üzerime sanki büyük bir yük konmuş gibi yatağıma otururken gözlerimi devirmekten kendimi anlamadım. *Ne bekliyordum ki? Senem işte.* İlk defa onun sezgisiyle, âşık oluyor ve kendini kaptırmadan edemiyordu. Bu durumuna pek de şaşırmamıştım. Tabii okuldaki yokluğum da bir nevi

onun işine gelmişti. Malum, eğer okulda olsaydım kesinlikle ona izin vermezdim.

"Âşık işte. Ne yapabilirsin ki?"

Sesim öyle bıkkın çıkmıştı ki içimden başka bir şey demek gelmedi.

"Ya ben başlarım böyle aşka! Aşk dediğin gizli olur. Gizlice izlersin onu. Gizlice takip edersin. Gizlice yüreğini onunkine hapsedersin. Gizlice seversin. Böyle tüm dünya duysun, *aman bana ne* demekle olmaz."

Gökçe ne güzel de açıklamıştı öyle... Sesi, sanki bir zamanlar yaşadığı bir durumu özetler gibiydi.

"Tüm okul çaktı artık Senem'in Demir'den hoşlandığını. Hatta son sınıflar bile," diye devam ettiğinde ise söyleyecek bir şey bulamadım çünkü gerçekten kelimelerim tükenmişti. Senem, gitgide Demir'e kendini daha fazla kaptıracaktı.

"Ben akşam konuşurum onunla," diyerek konuyu kapatmak istemiştim çünkü bu durum artık gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı. Fakat canımı sıkan tarafın neresi olduğunu çözemiyordum.

"Pek bir şey değişeceğini zannetmiyorum ama sen bilirsin." *İnan bana ben de bir şeylerin değişeceğini düşünmüyorum Gökçe ama sürekli denemekten de vazgeçemiyorum.* "Her neyse ya canını sıkmak istememiştim aslında. Sen ne yapıyorsun?"

Bir an gözüm odanın bir yerine dalıp öylece takılı kalınca konuşmayı unuttum.

"Hazırlanacağım şimdi. Önce dans kursuna gideceğim sonrasında da Bahar'la buluşacağız."

Açıklamamı yaparken aynı zamanda oturduğum yerden kalkmış, kıyafet dolabımın karşısına geçmiştim. Hazırlanmaya bir yerden başlamam gerekiyordu artık. Dolaptan bir kot pantolon çıkardıktan sonra elimi kalın kazaklarımın askılarında gezdirmeye başladım.

"Kıvırcığa selamımı söyle," dediğinde Gökçe, bir an şaşırmıştım.

"Ciddi misin?"

"Tabii ki de hayır Nisa!"

İkimiz de kıkırdadık. Elbette ciddi değildi. Ciddi olabileceğini düşünmek bile hataydı. Fakat kafamda şimdiden bambaşka planlar kurmaya başlamıştım. Eğer olurda Bahar'la olan bu buluşma beni

güzel bir arkadaşlığa iterse, bir gün Gökçe'yle Bahar'ı buluşturup, yüzleştirmek istiyordum. İçimden bir ses, aralarında konuşulmayan, dile getirilmeyen bazı şeyler olduğunu söylüyordu.

Telefonlarımız hâlâ açıkken Gökçe okuldan birilerine bir sonraki ders hakkında bazı şeyler söylüyordu. Ben ise o arada dolabımı karıştırmaya devam ediyordum. Sonunda ise elime geçen ilk kazağı alıp yatağın üstüne pantolonun yanına attım.

"Nisa, bu arada ben sana bir şey soracağım ama kızmak yok. Tamam mı?"

Gökçe okuldakilerle konuşmayı bırakıp yeniden bana döndüğünde yatağımın üstüne oturdum.

"Soruya bağlı, diyelim."

"Tamam mı? Bak, kızmak yok."

Gökçe böyle üsteleyerek kızmamamı istiyorsa bu işte kesin bir şey vardı. *Acaba ne soracaktı? Belli ki önemliydi.*

"Tamam, tamam," diyerek onu geçiştirirken derin bir nefes alıp verdi.

"Bana Mustafa'nın numarasını verebilir misin?"

Telefon neredeyse elimden düşüyordu. Anlamadım, ne?

"Ne?"

Şaşkınlığım ses tonuma öyle bir yansımıştı ki neredeyse bağırmıştım. Elimde değildi. Böyle bir şey beklemiyordum.

"Biliyorum, şaşırdın ama çok hoş çocuk. Ee, muhabbeti de iyi. Onunla gerçekten yakından tanışmak isterim."

Yetimhanede geçirdiğim onca zamandan sonra emin olduğum bir şey varsa Mustafa'nın Senem'i nasıl çok sevdiğidir. Ne Senem'i onsuz, ne de Mustafa'yı Senem'siz düşünebilirdim ben. Pekâlâ, Senem benim kadar yakın değildi son zamanlarda Mustafa'ya ama ne zaman yan yana gelseler birbirleriyle nasıl atıştıklarını, birbirlerine nasıl bulaştıklarını en iyi ben bilirdim. O ikisini hiç belli etmesem de birbirine yakıştırır, sahiplerdim. Fakat şimdi durumlar bu noktaya gelince, aslında hayal dünyasında yaşayanın ben olduğumu fark ettim. Belki de bu yüzden canımı çok sıkıyordum. Belki de sırf Mustafa'dan ötürü Senem'in Demir'le olmamasını, ondan hoşlanmamasını istiyordum. *Kendini kandırmayı kes! Senem'in Demir'e ilgi duymasını istemiyorsun çünkü asıl sen ona ilgi duyuyorsun.* İç sesim

ruhumu gıdıklarken hiç hesaba katmadığım başka birini hatırladım. *Can*... Daha geçen cumartesi akşamı bana tüm hislerini açarken şimdi nasıl olur da bunu yapabilirdim ki? Belki de abartıyordum. Belki de basit bir arkadaşlık için istiyordu Gökçe numarayı.

"Nisa, cevap verecek misin?"

Şaşkınlığımdan dolayı kızı telefonda asılı bırakmıştım. Eh, bir şeyler demem gerekiyordu. İyi de ne diyecektim ki şimdi ben? Mustafa'ya sormadan hayatta bir şey yapmazdım.

"Veririm vermesine Gökçe ama ilk önce Mustafa'ya sormam lazım."

Verebileceğim en mantıklı cevabı dile getirmiştim. Başka türlü olmazdı bu iş.

"Tamam sor, ondan sonra ver o zaman."

Gökçe'nin sesi gittikçe daha keyifli bir hale dönüşürken, ben hâlâ kara kara düşünüyordum.

"Ya vermemi istemezse?"

Bir de bunu düşünmeliydi. Mustafa bu, istemeyebilirdi. Tamam, Gökçe gayet hoş, güzel bir kızdı ama Mustafa öyle hemen, *he, olur* diyecek biri de değildi.

"Sen yine de ver," dediğinde ise Gökçe, gülmeden edemedim. *Yani o kadar kapılmıştı Mustafa'nın büyüsüne ha...*

"Kendimi Esra Erol gibi hissetmeme neden oluyorsun."

"Dua et Esra Erol gibi hissediyorsun. Ya Seda Sayan gibi hissetseydin?"

Bu kez kahkahamı bastırmak yerine serbest bıraktım. Gökçe aynı zamanda gerçekten sevecen biriydi. Belki de Mustafa'yla iyi bir ikili olurlardı. *Neler düşünüyorum ben böyle? Daha ortada fol yok, yumurta yok.*

"Kapa çeneni!"

"Tamam, tamam sustum. Birazdan zil çalacak zaten. Yarın gelecek misin sen?"

"Evet, geleceğim. Daha iyiydim bugün."

"İyi bari. Yarın görüşürüz o zaman. Kapatıyorum."

Saate dönüp bakınca hem Gökçe'yi hem de kendimi daha fazla oyalamak istemedim.

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapatıp, yatağın üstüne kıyafetlerimin yanına bıraktım.

Hızlı bir şekilde hazırlanırken aynı zamanda da Bahar'a mesaj atmış ve bugün erken buluşabileceğimizi söylemiştim. Ayrıca ben hazırlanırken Esma teyze de dans kursunu aramıştı ama ben yine de bir uğramak istiyordum, zaten Bahar'la da o civarlarda buluşacaktık.

Yatağın üstüne atmış olduğum kıyafetleri giydikten sonra aynanın karşısına geçip saçlarımı yeniden, bu kez daha sık bir şekilde topladım. Çalışma masasının üstündeki saate baktığımda artık evden çıkmam gerektiğini anladım. Üzerime bir hırka geçirdikten sonra hazırladığım küçük çantayı da alarak odamdan çıkıp merdivenlere yöneldim. Mutfaktan gelen sesleri duyduğumda Zehra teyzenin eve döndüğünü anladım. Her ne kadar mutfağa uğramak istesem de bu isteğimi bastırmak zorundaydım. Eğer onunla sohbet etmeye başlarsam Bahar'la olan buluşma bugün de aksayacaktı.

"Esma teyze, ben çıkıyorum," diye seslenerek evin çıkış kapısına doğru yöneldim. Esma teyze de arkamdan beni onaylayan bazı cümleler kurmuştu ama hızla evden çıktığımdan net duyamamıştım. Bahçeden çıkıp Sedat abinin yanına ulaştığımda çoktan beni arabanın içinde beklediğini gördüm. Ben hazırlanırken, Esma teyze de beni bırakmasını özellikle ondan rica etmişti.

"Selam," diye kısık sesimle şakıyarak ön koltuğa, yanına oturdum.

"Selam fıstık," diyerek o da bana karşılık verip arabayı çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğu sırada ben de cep telefonumu yanıma almış mıyım diye el çantamın içini kontrol ediyordum.

"Dans okuluna," dediğimde, Sedat abi başını sallayarak arabayı sürmeye devam etti. Çantaya rastgele attığım eşyaların arasındaki telefonu görmemle birlikte aklıma başka bir şey daha geldi. Madem zamanım vardı, bu kısa süre zarfında Mustafa'yı arayabilirdim. Ona sormam gereken önemli bir arkadaşlık mevzusu vardı malum. Ayrıca Sedat abiyi de direksiyon başında rahatsız etmek istemiyordum. Telefonun kilit tuşunu açıp rehberden Mustafa'nın ismini buldum ve hemen arama tuşuna bastım. İki kez çaldıktan sonra telefon açıldı.

"Suratsız." Mustafa'dan daha güzel bir merhaba bekleyemezdim.

"Hayırsız," diye takılınca kıkırdayarak bana karşılık verdi.

"N'aber? Ne yapıyorsun?" diye devam edip sorarken, arkadan bir takım gürültülü sesler geliyordu.

"İyi diyelim, iyi olalım. Babamla evi topluyoruz. Sen ne yapıyorsun?"

Aklımdan çıkmıştı taşınacakları. Bu kadar hızlı başladıklarına göre Mustafa'nın yanımızda olması sadece birkaç gününü alacaktı.

"Yoldayım, bir arkadaşla buluşacağım."

"Demir'le mi buluşacaksın?"

Alaycı ses tonuyla benimle dalga geçerken, gözlerimi devirmeden edemedim. Yanımda olsaydı, koluna yumruğu çoktan yemişti.

"He Mustafa he, Demir'le buluşacağım."

Sesim sandığımdan daha yüksek çıkınca, Sedat abi göz ucuyla bana bakıp, sırıttı. Yüz ifadesinden sonra, arabada yalnız olmadığımın daha çok farkına vardım. Aptallığım yine üzerimdeydi.

"Bak, hemen nasıl da sinirleniyor," diye keyifle mırıldanırken koluna ya da mümkünse ağzının üstüne gerçekten bir tane yapıştırmak istedim. *Senin yanında baban yok mu be çocuk? Nasıl böyle rahat konuşabiliyorsun?*

"Yok Demir falan."

Telefonun diğer ucundan öyle bir kahkaha sesi yükseldi ki bunun Mustafa'ya ait olduğundan bile şüphelenmiştim bir an.

"Tabii canım."

Böyle fütursuzca benimle dalga geçmeye devam ediyorken telefonu yüzüne kapatmamak için zor tutuyordum kendimi.

"Ya sen bir susar mısın lütfen? Yoksa suratına kapatacağım telefonu haberin olsun."

"Asıl sen böyle mızmızlanmaya devam edersen, ben kapatacağım. İşim, gücüm var kızım. Rahatsız etme beni."

Tabii ki de ikimiz de kurduğumuz cümlelerde ciddi değildik, kıkırtılarımız bunun basbayağı kanıtıydı.

"Dur kapatma. Benim sana bir şey sormam gerekiyor."

Artık esas konuya gelmeliydim.

"Buyur, sor bakalım," diye mırıldanırken arkadan hâlâ sesler geliyordu.

"Gökçe numaranı istedi benden," diyerek hızla kelimeleri söylediğimde, parmaklarımla dizimde ritim tutmaya başladım. Tepkisini çok merak ediyordum.

"Elif mi?" Eh, *Gökçe kim?* gibisinden bir soru sormamıştı. Demek ki kimden bahsettiğimizi hatırlıyordu.

"Evet, Gökçe Elif."

"Neden istemiş?"

Ses tonu tedirgin ya da sert değildi.

"Bilmem, sanırım sana abayı yakmış," diyerek onunla bu kez ben dalga geçtiğimde telefonun diğer ucundan kıkırdadı. Aynı zamanda babasına da bir şeyler mırıldanıyordu. *Bu çocuk nasıl oluyor da hem benimle konuşup hem de evi toplamaya yardımcı oluyordu?*

"Sen ne yaptın peki?"

"Önce ona bir sorayım dedim. Eee, ne diyorsun? Vereyim mi numaranı?"

Mustafa derin bir nefes bırakırken, vereceği cevabı kendince tarttığını düşündüm.

"Bilmiyorum Nisa," diye mırıldanırken ses tonundan gerçekten kararsız olduğunu anladım. Tabii ki de kararsız olurdu. Eh, onun açısından bakıldığında Gökçe sadece basit bir arkadaş olmayacaktı ya da olacaktı. Kim bilir? Fakat içimden bir ses daha çok Senem'i düşündüğünden ötürü kararsız olduğunu söylüyordu. "Aslında hoş kız," diye devam ettiğinde ise görevin bana düştüğünü fark ettim. Bir şey söyleyerek çocuğa yön vermem gerekiyordu.

"O zaman vereyim mi?" diye sorduğumda, Mustafa'nın hayır demesini ve beni engellemesini istiyordum. Tamam, Gökçe'yi gerçekten çok seviyordum ve çok da beğeniyordum ama bunu yapanın ben olmamasını diliyordum. Can'a karşı haksızlık yapıyormuşum gibi hissediyordum.

"Ver bakalım, suratsız."

Kurduğu cümle yüzünden kafamın içinde *"Ne?"* sorusu yankılanırken bir süre cevap veremedim. Beni gerçekten bu kez şaşırtmıştı. Belki de sadece iyi bir arkadaşlık için istiyordu. Hemen

tersini düşünmemeliydim. O yüzden oturduğum yerde silkelenerek, bu durumdan sanki memnunmuşum gibi cevap verdim ona.

"Öyleyse vatana, millete hayırlı olsun."

"Başka bir şey yoksa ben şimdi kapatıyorum. Yapmam gereken bir yığın iş var ve sen beni engelliyorsun."

Onu daha fazla işinden alıkoymak istemediğim için her ne kadar görmeyeceğini bilsem de başımı salladım.

"Sonra görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Telefonu kapattığım sırada Sedat abi de arabayı durdurmuştu. Etrafa baktığımda kurs binasının önünde olduğumuzu anladım. Sedat abiyle bu seferlik pek muhabbet etmemiştim ama bir dahaki sefere mutlaka kendimi affettirecektim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak kemeri çözüp arabadan inmeye yeltendiğim sırada Sedat abi de gülümseyerek göz kırptı.

"Her zaman, fıstık."

Sedat abi arabayı çalıştırıp uzaklaşırken ben de ona el sallayarak kurs binasına doğru ilerledim. Binanın içine girip asansörlerin olduğu tarafa doğru yöneldim. Birkaç kişinin daha beklediğini görünce tebessüm ederek bir nevi hepsine selam verdim. Asansör geldiğinde ve herkes içeri girdiğinde kimse sessizliğini bozmadı. Ben yeniydim ve kimseyi tanımıyordum ama anlaşılan o ki bu insanlar da birbirlerini tanımıyorlardı. Dans binasının olduğu kata ulaştığımızda yol isteyerek aralarından sıyrıldım ve kendimi dışarı attım.

Buraya geldiğim ilk anı hatırladım birden, her şeyden habersizdim. Sonra yine ve yine karşıma çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Küçük çocuklarla dans ettiğini gördüğüm o an öyle masumdu ki sanki gerçek Demir'i göstermişti bana. Sanki o asi, kendini beğenmiş çocuk gitmiş, yerini bambaşka bir kişi almıştı. Fakat bugün onu göremeyeceğimi, onunla karşılaşmayacağımı biliyordum. O yüzden heyecanlanmamı gerektirecek hiçbir durum, sürpriz söz konusu değildi. Tüm bunları düşünürken asansörden indiğim yerde öylece dikildiğimi fark ettim. Bu garip durumdan kurtulmak için Aydan Hoca'nın odasına doğru ilerlemeye başladım. Tam kapıyı tıklatacaktım ki büyük dans salonundan bazı seslerin geldiğini duydum. Bir öğrencinin, "Ama hocam," serzenişlerine Aydan Hoca'nın da sesi eklenince onun dans salonunda olduğunu anladım. Yönümü

değiştirerek, dans salonunun girişine ulaştığımda Ceren'in Aydan Hoca'ya bilmediğim bir konu hakkında sızlandığını fark ettim.

"Hocam ama anlamıyorsunuz. Her kafasına estiğinde, böyle çekip gidemez. Bu koreografiyi kendisi istedi. Üzerine düşmek de onun görevi. Üstelik şunun şurasında gösteriye sadece birkaç ay kaldı. Hadi biz anlayış gösteririz, tamam da diğer dans okulları çok tepkili bu duruma. Bizden bir cevap bekliyorlar ya da onları bırakmamızı söylüyorlar."

Konunun ne olduğunu bilmediğim için konuşmaya dâhil olup, ortamı bozmak istemedim. Ceren havalı bir kız gibi görünebilirdi ama şu konuşmadan anladığım bir şey varsa o da sorumluluğun ne demek olduğunun bilincindeydi. Şu anki tavrı bunun en büyük kanıtıydı.

"Biliyorum Ceren fakat elimden ne yazık ki bir şey gelmez."

Aydan Hoca'nın sesi bir hayli çaresiz geliyordu. *Konu gerçekten neyle ilgiliydi acaba? Ceren bir gösteri olduğunu söylemişti. Ne gösterisiydi bu?*

"Nisa? Ne işin var senin burada? Esma gelmeyeceğini söylemişti."

Aydan Hoca'nın şaşkınlıkla açılan gözleri bir anda benimkilerle buluşurken sınıftaki bazı öğrenciler de bakışlarını benim olduğum tarafa çevirdi.

"Biliyorum. Ben gelip size haber vermek istedim."

Açıklamamı yaptığım sırada Aydan Hoca içtenlikle bana gülümseyerek, anlıyorum dercesine başını salladı.

"Konuşmanızı böldüm galiba. Ben artık gideyim," diye devam ettiğim sırada bir anlığına Ceren'le gözlerimiz buluştu. Dudakları aralandı ve benimle konuşmaya başladı.

"Gelsene Nisa. Bölmedin, birilerinden fikir almak belki bize de iyi gelebilir."

"Bir sorun mu var?" diye sorunca, derin bir nefes alıp, sitemle nefesini dışarı bıraktı.

"Başımızda Demir var. Daha ne olsun?" *Demir mi? Demir geldi mi? Hangi ara? Ne zaman?*

"Demir geldi mi?"

Hızla soruyu yöneltmem karşısında Ceren'in kaşları bir anlığına havaya kalkmış olsa da bunu pek önemsememiş gibi yaparak konuşmaya devam etti.

"Nerede o günler? Böyle yaptığı zaman ondan gerçekten nefret ediyorum."

"Sorun ne peki?"

Sorunun gerçekten neyle alakalı olduğunu ve Demir'le bağlantısını merak ediyordum. Ceren'in ses tonuna ve söylediklerine bakılırsa durum, o ve diğerleri açısından gerçekten can sıkıcıydı.

"Bak, biz her yıl çevredeki diğer dans kurslarıyla birleşerek bir etkinlik düzenleriz ve bunu hem Yalova'nın hem de İstanbul'un belirli yerlerinde sergileriz. Bu yılki etkinliğimizin konusu ise kimsesiz çocuklar."

Ceren açıklamayı yaparken, ses tonu gitgide kısılmıştı. *Kimsesiz çocuklar,* kısmını gözlerime bakmadan söylemeye özellikle özen göstermişti. Yaptıkları etkinliğe gelince, bu gerçekten çok duyarlı bir davranıştı. Üstelik bunu sadece Yalova'da değil, İstanbul'da da sergileyeceklerdi.

"Bu çok güzel bir şey," diyerek duygularımı dışarı yansıttığımda Ceren gülümsedi.

"Evet, öyle ama gel gör ki işte başrol kahramanımız meydanda yok. Üstelik tüm koreografiyi değiştirdi. Ne güzel çalışıyorduk, hani Demir'siz de çalışırdık ama şimdi her şey onun kontrolünde olunca elimiz kolumuz da bağlandı işte." *Başrol kahramanı Demir oluyordu.*

Ceren gerçekten bu etkinliği sahipleniyordu ve bunu yapmak için elinden geleni ardına koymayacağını gösteriyordu. Fakat Demir olmayınca sadece onun değil, odadaki diğer herkesin de eli kolu bağlı bir haldeydi. Benim yüzünden olan onlara oluyordu. Demir'in bu yaptığı düşüncesizlikti. Benden uzaklaşmak istediğini anlayabiliyordum ama sorumluklarından uzaklaşması kesinlikle mankafalı olduğunun bir göstergesiydi.

"Konu neydi pek, yani koreografinin konusu?" diye mırıldandığımda merakım bir kez daha kendini göstermişti.

"Aslında başlangıçta *Külkedisi*'ydi ama Demir bunu *Kutup Yıldızı* olarak değiştirdi. Ne demişti tema cümlesi için? *Galaksinin en derinliklerinden kayan imkânsız yıldız...* Sanırım onun gibi bir şeydi."

Nutkum tutuldu. Bir anlığına, sadece tek bir anlığına nefes almayı unutuverdim sanki. *Gerçekten bunu yapmış mıydı?*

Yarış gecesi eve dönüş yolunda, aramızda geçen o konuşma tekrar kulaklarımda çınlamıştı. Sanki her şey dün yaşanmış gibiydi. Ona Kutup Yıldızı hikâyesini anlattığımdan bu yana bana hep o şekilde hitap etmeye başlamıştı. Fakat bir dans gösterisi için ana tema olarak bunu seçmesi kesinlikle beklemediğim bir davranıştı.

"İyi geceler Kutup Yıldızı.

Görüyor musun Kutup Yıldızı? Kader bizi hep yan yana getiriyor.

Yine dayanamadım Kutup Yıldızı."

Bana sürekli böyle hitap ediyordu. Dün geceki konuşmamızda böyle başlamıştı. Aslında bu içten içe gerçekten hoşuma gidiyordu. Ve taktığı bu ismi dans koreografisinin konusu yapması... Gerçekten gururumu okşamıştı. Sırıtmama engel olamıyordum. Bir kez daha beni şaşırtmanın bir yolunu bulmuştu. Burada olmasına bile gerek kalmamıştı üstelik.

"*Kutup Yıldızı* demek? Bayağı iddialı görünüyor."

"Tamam, kabul ediyorum. *Külkedisi*'ne göre daha iddialı, daha çarpıcı ve ilgi çekici. Ama madem ortaya bir fikir atıyorsun, başında dur değil mi?"

İşte bu konuda Ceren'e kesinlikle hak veriyordum. Madem bunu ortaya atıyordu, başında durmak da onun göreviydi. Demek ki çekip gitmek, her şeyden kaçmak çare değilmiş.

"Bu konuda sana katılıyorum," diyerek Ceren'i onaylarken aynı zamanda cep telefonumdan saatimi kontrol edip Bahar'la buluşacağımız zamanı düşünüyordum. Ceren saate baktığımı fark ettiğinde beni daha fazla oyalamak istemedi.

"Kusura bakma, seni de lafa tuttum. Bir yere gideceksin galiba."

"Evet, bir arkadaşla buluşacağım."

"Öyleyse sonra görüşürüz," diyerek yanımdan ayrılırken ben de ona tebessüm ederek, yeniden asansöre doğru yöneldim. Fakat aniden Aydan Hoca seslenince durmak zorunda kaldım.

"Nisa'cığım, önümüzdeki hafta dans ederken rahat edebileceğin bir elbise getir yanında, olur mu? Sen de diğer öğrencilerle beraber ders alacaksın."

Bir an, *"Bu kadar erken mi?"* diye soracaktım ki bu sadece muhabbetin uzamasına ve benim geç kalmama neden olurdu. O yüzden şimdilik onaylamakla yetinecektim. Haftaya mutlaka her şeyi daha detaylı bir şekilde öğrenirdim.

"Peki," diyerek gülümseyip asansöre doğru yürüdüm. Şans eseri bu kez asansörde kimsecikler yoktu. Bu demek oluyordu ki kimsenin derin sessizliğini çekmek zorunda değildim.

Zemin kata ulaştığımda, Bahar'ın nerede olduğunu öğrenmek için cep telefonumu çıkardım. Kapıdan dışarı çıkarken rehberde onun isminin yanındaki arama tuşuna basacaktım ki birinin bana seslenmesiyle bu isteğimi erteledim.

"Pişt!"

Caddenin karşı tarafından bana el sallayarak sırıtıyordu. Gülümsemesine karşılık verirken, aynı zamanda hızla merdivenlerden kaldırıma indim. Bahar ise caddedeki boşluğu fırsat bilerek yanıma gelip bana sarıldı.

"Erken buluşmamız iyi oldu."

Sesinden yayılan mutluluğu hissetmemek imkânsızdı. Gözlerindeki ışıltı da bunu ispiyonlar nitelikteydi.

"Bence de," diyerek onu onaylarken aynı zamanda üzerindeki okul kıyafetleri dikkatimi çekmişti. "Okulu ne yaptın?" diye sorduğumda ise sırıtışı yüzüne daha da çok yayılarak, göz kırptı.

"Birkaç işim vardı. Son derslerden kaçtım," diye şakıdığında kıkırdamadan edemedim. Ayrıca dikkatimi çeken tek şey sadece okul kıyafetleri değildi. Saçını da yan taraftan örmüştü ve bu cici kız havası, yüzündeki çilleriyle birleşince ona gerçekten çok yakışmıştı.

"Gidelim mi artık?" diye sorduğunda ise başımı *evet* dercesine sallayarak onu onayladım. Gülümseyerek koluma girdi ve caddenin diğer tarafına doğru kol kola yürümeye başladık.

Bahar'la geçirdiğim süre zarfında her şey gayet iyi ve benim açımdan güzel geçmişti. Bahar, insanın neşesini arttırmayı başaran, sizi her türlü sevecenliğiyle güldürebilecek bir insandı. Bunu girmiş olduğumuz alışveriş mağazalarındaki kabinlerde kendi bedeninden çok daha büyük ve kokoş elbiseleri denerken bir nevi kanıtlamıştı. O hallerini hatırladıkça gülmeden edemiyordum. Üstelik sadece beni değil mağazadaki görevlileri bile güldürmeyi

başarmıştı. Hatta bir ara oldukça parlak, sarı bir elbisenin en büyük bedenini eline alarak, mağazadaki bir görevliye elbisenin daha büyük bir bedeni olup olmadığını sorup, üzerine bir türlü oturmadığını söylemişti. O an gerçekten kahkahama engel olamamıştım. O kadar yüksek sesle gülmüştüm ki mağazadaki çoğu kişi, *deli mi bu kız* dercesine bana bakmıştı. Kovulmamıza ramak kalmıştı resmen. Fakat Bahar, insanları daha fazla çileden çıkarmak istemediği için elbiseyi sitemle bir kenara atıp beni de koluna takarak mağazadan çıkmayı tercih etmişti.

Bana o halleriyle gerçekten Senem'i hatırlatmıştı. Neden onu bir türlü sevemediğini anlayamıyordum. Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki... İkisi de çılgındı, deli doluydu, alışveriş yapmayı seviyorlardı. Aslında birbirleriyle gerçekten de iyi anlaşabilirlerdi. İşin garip tarafı, Bahar'ın yanında gerçekten kendimi huzurlu hissetmiştim. Hatta bu huzur içime öyle bir işlemişti ki alışveriş esnasında bana hediye niyetine aldığı bilekliğe sesimi dahi çıkarmamıştım. Bahar gerçekten iyi, hoş, tam da kafa dengi bir kızdı ama bir şeyler yine de içimi gıdıklıyordu. Bu duygu beni rahatsız ediyordu. Belki de Demir'in en yakın arkadaşı olduğu içindi. Belki de Gökçe'yi bir erkek uğruna sattığı içindi. Ve belki de benden habersiz işler karıştırdığı ya da Senem'e bir türlü ısınamadığı içindi. Hangi tarafımın daha baskın olduğunu çözemiyordum.

Mağazalardan çıktıktan sonra Bahar beni oldukça şık, insanın içini rahatlatabilecek küçük bir kafeye getirmişti. Kıvırcık, siparişlerimizi vermek üzere yanımdan kalktığında ben de içeriyi daha detaylı incelemeye başlamıştım. Kafenin içi ahşap tasarımlarla süslenmişti. Her şey neredeyse ahşaptı. Etraftaki yoğun kahve kokusu insanın içini ısıtıyor, hatta garip bir şekilde kahve içme isteği uyandırıyordu. Bahar'a gözlerimi diktiğimde, bir garsonla güleşüp, sohbet ettiğini fark ettim. Muhabbetini bozmak istemediğim için ben de çantamdan cep telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim. Gökçe dışında kimseden mesaj yoktu. *Ondan bir mesaj yoktu.* Gökçe, Mustafa'dan numarayı alıp, almadığımı soruyordu. Bir anlığına onu arayıp müjdeyi vermek istedim ama Bahar'ın bundan rahatsız olacağını düşünerek mesaj atmaya karar verdim.

"Al bakalım," diyerek numarayı yazıp, ona gönderdim. Tam telefonumu kilitleyip, ahşap masanın üzerine koyacaktım ki Gökçe'den mesaj geldi.

Gökçe: *Sen var ya... Canımsın! Canımsın!*

Cevabına karşılık, kendi kendime sırıtırken, bu kez sadece öpücük emojisi göndermekle yetindim çünkü Bahar biraz önce konuştuğu garsonla masaya doğru geliyordu. Garson çocuk masaya siparişleri yerleştirirken Bahar da üzerindeki ceketini çıkardı.

"Kendime bir kahve, sana da nane-limon çayı söyledim. Buranın nane-limonu çok güzeldir. Boğazına da iyi gelir."

Beni düşünmesine karşılık, ona içtenlikle gülümseyerek başımı salladım.

"Teşekkür ederim."

Garson çocuk yanımızdan ayrılmadan önce Bahar'a, bir ara buluşup tekrar konuşmaları gerektiğini söylemişti. Anladığım kadarıyla bu ikisi arkadaştı. Çayımdan bir yudum aldıktan sonra dilimin yanmasıyla elimdeki bardağı yeniden masaya bıraktım. Kafenin içinde o kadar da çok kişi yoktu ve ortamdaki sessizlik biraz rahatsız ediciydi. Aslında rahatsız edici olan Bahar'la gülüp eğlendikten sonra şimdi böyle sessizliğe gömülmemizdi. Ben çayımdaki nane yapraklarını çıkarırken Bahar da yudumladığı kahvesini masaya bırakıp gözlerini bana dikti.

"Bir sorun var, değil mi?"

Sorusuna karşılık ne diyeceğimi, ne demem gerektiğini bilmiyordum. İnsanları bu kadar çabuk analiz etmesi sinir bozucuydu. Fakat için için ona sormak istediğim, bilmek istediğim bazı şeyler vardı. Bu yüzden dürüst olacaktım.

"Bahar, iyisin, eğlencelisin. Gerçekten çok hoş bir kızsın ama neden bana böyle davrandığını, bu kadar iyi yaklaştığını anlayamıyorum."

Gözlerini bir anlığına yeniden kahvesine dikti ama daha sonra omuzlarını düşürerek gözlerimin içine bakmaya başladı.

"Çünkü çevremde senin gibi iyi kalpli insanlar pek bulunmuyor."

Ciddiydi. Ciddi olduğunu biliyordum ama yine de ben de onun iyi biri olup olmadığından emin olmak istiyordum.

"Okul tuvaletinde duyduklarımdan sonra ben senin iyi biri olup olmadığını kestiremiyorum ama," dediğimde kaşlarını çattı ve gözlerini kıstı. Söylediklerimden gerçekten memnun değildi.

"Tuvalette ne duydun ki? Biri sana bir şey mi dedi?"

Merakını anlayabiliyordum çünkü ben de aynı şekildeydim. O yüzden bunu daha fazla geciktirmek istemiyordum.

"Hayır, biri bir şey demedi. Kendim duydum. Aybüke'ye ne dedin, ne konuştunuz bilmiyorum ama beni hedef almış durumda."

Bahar, derin bir nefes alarak gözlerini devirdi, sanırım rahatlamıştı. Anlaşılan Aybüke'yi pek de dert etmiyordu.

"Aybüke'yi kafana takmana gerek yok."

İşte yine en sevmediğim tavrını takınıyordu. *Ne demek Aybüke'yi kafana takmana gerek yok?* Beni o kızın eline verseler, sakız gibi çiğneyip yere atardı.

"Ne demek Aybüke'yi kafana takmana gerek yok? Bahar, ben en küçük şeyi bile kafama takarım."

Sesimin sert çıkmasını istememiştim ama kendime de hâkim olamamıştım.

"Bunun gayet farkındayım. Fakat kör olamazsın Nisa. Demir senden hoşlanıyor. O tanıdığım salak çocuk ilk defa bir kızdan hoşlanıyor. Ben de Aybüke'ye bunu dile getirdim ve seninle uğraşmamasını söyledim."

Bunları hangi ara, nasıl yaptığını bilmiyordum ama pek de işe yaramış sayılmazdı.

"Daha çok tehdit etmişsin sanki," diyerek mırıldanıp, onunla dalga geçtiğimde, gülümseyip yanağındaki o küçük gamzesini ortaya çıkardı. Batuhan'la ortak yanları olduğuna ilk kez şahit oluyordum. İkisinin de gamzesi vardı.

"İşe yaramış mı peki?"

"Hayır."

Bu kez ikimiz de aynı anda gülümsemeye başladık. *Tamam, kabul ediyorum.* Bahar gibi bir kızın benimle arkadaş olmak istemesi gerçekten hoşuma gidiyordu ama hâlâ cevaplanmamış bazı sorularımızın olduğunu düşünüyordum. Gülüşmelerimiz bittiğinde ve ikimizin suratını yine o ciddi ifadeler kapladığında bunun daha iyi farkına varmıştık.

"Bak, biliyorum. Yaptıklarıma anlam veremiyorsun ama Demir benim her şeyim Nisa. Kardeşim gibi. Onun üzülmesini istemiyorum."

Demir'i gerçekten çok sevdiğini görebiliyordum ama şu anda Demir'i düşünmek istemiyordum. Aklımı karıştıran ve onunla daha çok ilgisi olduğunu düşündüğüm başka biri vardı ve bunu dile getirmekten çekinmeyecektim.

"Gökçe'nin üzülmesini istedin ama," diyerek onu ters köşeye yatırmayı başarmıştım, kurduğum cümleden sonra yüzünün aldığı o şaşkın ifade bunun kanıtıydı. Gökçe'yle neler olduğunu bir de onun ağzından dinlemek istiyordum.

"Bu çok derin bir konu ve bence sen pek de bir şey bilmiyorsun."

"Evet, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Gökçe Oğuz'un tarafına geçince senin, Emre'yi ondan çaldığın."

Elbette böyle düşünmüyordum ama başka bir şekilde kendimi ifade edemezdim.

"Ben öyle bir şey yapmadım. Bunu kendimi savunmak için söylemiyorum. Gerçek olduğu için söylüyorum."

Sesinin buruk çıkmasına neden olduğum için bir an kendimi kötü hissettim. Gözlerinin dolduğunu gördüğümde ise pişmanlığım iki katına çıktı. Sanırım bu konunun gerçekten derinine inmemem gerekiyordu. Gördüğüm kadarıyla canı yanan tek kişi Gökçe değildi. Daha fazla bir şey söylemeyeceğini düşünüp çayımdan bir yudum alacağım sırada, Bahar konuşmaya başladı.

"Ölmek istediğin bir anda, üstelik kendini daha çok küçük hissederken, biri elinden tutmak istediğinde ne yapardın?"

Sorusuyla neredeyse afallayarak bardağı tekrar masaya bıraktım. Gözlerinden yanağına süzülen bir damla yaşı hızla silerken, "İstesen de o eli reddedecek gücü bulamazsın. İnan bana," diyerek cümlesinin sonunu getirmişti. Sanırım gerçekten kendimi bir kördüğümün ortasına atmış ve çözmek için çabalarken bulmuştum.

"Bu da ne demek şimdi?"

Suçluluğun verdiği o iğrenç his yüzünden sesim sandığımdan daha kısık çıkmıştı. Bahar hızla yanağındaki yaşları silip burnunu çekti ve yeniden omuzlarını dikleştirerek bana baktı.

"Oğuz benim canımı çok kötü bir şekilde yaktı Nisa. Gökçe'nin bundan haberinin dahi olmadığından eminim."

Artık ben de Gökçe'nin bir şeyler bilmediğini düşünüyordum. Fakat bu ne olabilirdi ki?

"Sana ne yaptı?"

Merakıma engel olamayıp sorumu yönelttiğimde Bahar bakışlarını kaçırdı. Konuşmak istemediği apaçık ortadaydı ama madem bir şey söyledi bunun devamını getirmeliydi.

"Sana ne yaptı Bahar?" diyerek sorumu bir kez daha ona yönelttiğimde bu kez gözlerini kaçırmadı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra dudakları aralandı.

"Oğuz ve ben... Geçen yıl birlikte olduk."

Daha fazla devam etmesini istemiyordum.

Onun konuşmasını bölüp, "Devamını bilmek istemiyorum," dedim ağzım şaşkınlıktan bir karış açılarak ve oturduğum sandalyeye iyice yaslandım. Evet, gerçekten Gökçe ve Bahar arasında bilinmeyen bazı şeyler vardı. Eğer Gökçe bunları bilmiş olsaydı bana mutlaka anlatırdı.

"Annem, Emre ve Demir dışında kimse bilmiyor. Batuhan duysa beni mahveder. Sen onun böyle umursamaz tavırlarına bakma. Yeri geldiğinde herkesten daha ciddidir."

Söylediklerinden anladığım kadarıyla benim de bundan kimseye bahsetmemem gerekiyordu. Zaten öyle bir şey yapmazdım ama bunu Gökçe'nin de bilmesi gerekiyordu.

"Merak etme bunu kimseye söylemem. Nasıl oldu? Yani sonrasında," diye devam ettiğimde, Bahar sadece omuz silkti. Gözlerindeki hüzün yeniden yerini almıştı. Onu kıpır kıpır görmeye öyle alışmıştım ki bu kırılgan halini garipsememek elimde değildi.

"İlk başlarda pişman olmam zannediyordum. Aşk denilen saçmalık o kadar içime işlemişti ki, bunun aptallık olduğunu bilsem de Oğuz için her şeyi yapacağımı düşünürdüm. Zaten o dönem daha farklıydım. Aklıma esen her şeyi yapardım, laf dinlemezdim mesela ama ertesi sabah onun yanımdan gittiğini gördüğümde dünyam neredeyse başıma yıkıldı. Darmaduman oldum. Demir, Oğuz'dan intikam almak için planlar kurarken Emre elimi tutan tek kişiydi. Biliyorum, Gökçe benim en yakın arkadaşımdı ama o

dönem birinin gerçekten elimden tutmasına, bana destek olmasına ihtiyacım vardı. Nasıl reddedebilirdim ki? O günden sonra da Emre'yi bir daha bırakamadım."

Bahar'ın yaşadıklarını asla yaşamak istemedim ve tahmin ettiğim üzere bu sadece bir kısmıydı. Eminim çok daha fazlası da vardı. Onun o sert havasına o kadar kapılmıştım ki tüm bu sertliğinin altında aslında yaralı birinin yattığını düşünememiştim. Oğuz'a gelince... Onun hakkında ne düşünmem gerektiğini artık gerçekten kestiremiyordum. Belki de Aybüke haklıydı. Belki de gerçekten Demir'e inat olsun diye yaklaşıyordu bana.

"Bu gerçekten derin bir konuymuş," diye mırıldandığımda, pişmanlığım yüzüme yansımış olacaktı ki Bahar gülümsemeye çalıştı.

"Konu Demir'den nerelere geldi." *Ah, hayır! Lütfen başa dönmeyelim.*

Hatta bu konudan da uzaklaşalım. Mümkünse şu erkek karakterleri şimdilik hayatımızdan çıkaralım.

"Demir ve ben diye bir şey yok," dedim. Kestirip attığımda gülümsemesi yüzüne daha da çok yayıldı. *Yeniden hoş geldin mutlu Bahar.*

"Dudakların öyle diyebilir ama gözlerin seni ele veriyor."

Gözlerimi devirerek, başımı *hayır* anlamında salladığımda gülümsemesi yüzüne daha da çok yayıldı. Bu konuda benimle inatlaşacağı belliydi. İtiraz edeceğim sırada masada duran telefonun çalmasıyla bu isteğimden vazgeçtim. Ekranda Esma teyzenin adını gördüğümde şaşırmıştım. *Acaba bir şey mi olmuştu?*

Bahar'a, "Affedersin, buna bakmam gerek," diyerek telefonun cevapla tuşuna bastım.

"Efendim, Esma teyze," diye mırıldandığımda merakım sesime de yansımıştı.

"Kuzucuğum, neredesin?"

"Bahar'la bir kafede oturuyoruz."

Bahar bir anlığına dudaklarını hareket ettirerek sessizce, *bir şey mi oldu* diye sorarken hızla başımı *hayır* dercesine salladım.

"İyi bari. Biraz önce Devrim'le konuştum. Yemeği hep birlikte dışarıda yiyeceğiz sonra da sinemaya gideceğiz."

Demek dışarıda vakit geçirecektik, bu fikir gerçekten hoşuma gitmişti.

"Öyle mi?" diye cevap verirken, heyecanım ses tonuma da yansımıştı.

"Evet güzelim. İşin bitince ara beni, alırız seni olduğun yerden."

"Tamam, Esma teyze."

"İyi eğlenceler."

"Teşekkürler."

Telefonu kapatıp yeniden masaya koyduğum sırada Bahar hâlâ gözlerimin içine sırıtarak bakıyordu. *Aklından neler geçiyordu, kim bilir?*

"Nerede kalmıştık?"

"Beni sonra Esma teyzeler alacakmış," dediğimde pek de dinlemiyormuş gibi bir hali vardı. Gerçekten bir şeyler planlamıştı ama ne olduğunu bilmiyordum. İki elini de çenesine yaslayıp kollarını masaya koyarak bana tatlı tatlı bakmaya başladı. *Neler oluyor sana Bahar?*

"Evi bu caddenin sonundaki açık mavi bina. Üçüncü katta kalıyor. Bugün en az dört defa o binanın çevresinden geçtik."

Kimden bahsettiğini, bana nereyi anlattığını iyi biliyordum. Dışarıdaki gezintimiz esnasında Bahar'la sürekli bir sokağın çevresinde dolanıp durmuştuk. Yalova o kadar da büyük bir şehir sayılmazdı ama aynı yerde sürekli dolaşmamızdan gerçekten sıkılmıştım. Bahar'a neden sürekli o çevrede gezindiğimizi sorduğumda ise bana, "Sonra anlarsın," diyerek cevap vermişti. Şimdi asıl nedeni anlıyordum. Açık açık onun evine gitmemi söylüyordu. Yok artık! Böyle bir şey hayatta olmayacaktı.

Ama onu görmek istiyorsun. Hatta istemekle kalmıyor, bunun için resmen yanıyorsun. Kapa çeneni çok sevgili iç sesim! Şu an seninle uğraşamam. Öyle bir şey olmayacak.

Olacak!

Olmayacak.

Olacak!

Ya olmayacak, kapasana sen çeneni!

Hızla oturduğum sandalyeden kalkarken iç sesimle hâlâ büyük bir tartışma içerisindeydik. *İyi de ben niye kalkmıştım ki şimdi oturduğum sandalyeden?*

"Ne oldu? Bir yere mi gidiyorsun?"

Bahar'ın sorusuyla biraz daha afallarken ne diyeceğimi bilemedim. *Harbi, bir yere mi gidiyordum?*

"Caddenin ilerisinde bir kitapçıya rastlamıştım sanırım. Ben bir oraya bakayım. Almam gereken birkaç kitap vardı. Sen de gelsene."

Cümleler dudaklarımdan benden habersiz bir şekilde dökülürken, aynı zamanda üzerime ceketimi giyiyordum. Peki, caddenin ilerisinde hakikaten bir kitapçı var mıydı? İşte bundan emin değildim. *Gerçekten bunu yapacak mıydım yani?*

"Yok yok, sen git. Ben seni burada beklerim."

Bahar'ın o tatlı sırıtışı öyle bir genişledi ki yüzünde, ne demem gerektiğini bilemedim. Ya biraz önce kalktığım sandalyeye oturacaktım ya da diğer seçeneği tercih edip kafeden çıkacaktım ve ben diğer seçeneği tercih etmek istedim.

Kafeden kendimi dışarı attığımda caddenin bir sağ bir de sol tarafına baktım. Gözlerimi kapayarak, derin bir nefes alıp verdim ve sağ tarafımda gördüğüm o altı katlı mavi binaya doğru yürümeye başladım. *Neden yapıyordum bunu? Neden oraya gitmek istiyordum? Neden onu görmek için can atıyordum? Yine ve yine bilmiyordum ama yaptığım bu şeyin yanlış olduğunu çok iyi biliyordum buna rağmen yine de yapmak istiyordum.* Başımı nasıl bir derde soktuğumun farkındaydım ama ayaklarım sanki bir an önce onu görmek için daha hızlı adım atıyorlardı. O kadar hızlı yürümüştüm ki demir kapıya ulaştığımda biraz da olsa duraksamak zorunda kaldım. Bunu iyice düşünerek yapmalıydım. Derin bir nefes alıp verdikten sonra binanın içindeki park alanını ve caddenin çevresini incelemeye başladım. Impala'yı hiçbir yerde göremiyordum. Demek ki dönmemişti. *Öyleyse Bahar neden öyle demişti ki?* Bunu anlamanın, cevapsız sorularımı çözebilmenin tek bir yolu vardı. Omzumu dikleştirip park alanına girmek için hareketlendim. Fakat o an... O an öyle bir şey oldu ki tüm bu isteğimden vazgeçtim.

Ben ne yapıyorum burada? Ne işim var burada? Neden böyleydim ki ben? Neden sanki kalbimin tam ortasına koca bir yük bırakılmış gibi hissediyordum? Neydi bu hissettiğim şeyin adı? Kıskançlık mı? Hayır, hayır, hayır. Ben onu kıskanmıyorum, kıskanmam. Niye kıskanayım ki? O benim neyimdi ki? Hiçbir şeyim. Hem onu görmesi gereken kişi zaten gelmişti. Benim buradan hemen gitmem gerekiyordu, hem de bir an önce gitmem gerekiyordu.

Beni durduran şey, bana burada olmaman gerektiğini hatırlatan şey, beni bu kadar berbat hissettiren şey binanın dış merdivenlerinden hızlı adımlarla inen Aybüke'nin ta kendisiydi. Beni görmemesi için hızla bir arabanın arkasına geçip saklanırken o yüzündeki sert ifadesiyle caddeye çıkmıştı. O kadar sinirliydi ki ne olduğunu anlayamamıştım ama her ne kadar onu duyamasam da dudaklarının hareketlerinden bir şeyler mırıldandığını anlamıştım. Başını binaya doğru kaldırdığında nereye baktığını görmek için ben de gözlerimi aynı yöne çevirdim. Üçüncü kata bakıyordu. *Bir dakika, bir dakika! Penceredeki perde hareket mi etmişti yoksa bana mı öyle gelmişti?*

Aybüke bir taksi durdurup içine atlarken taksinin uzaklaşmasıyla ben de saklandığım arabanın arkasından çıktım. Bir kez daha üçüncü kata baktığımda perdede bir hareketlenme olmadığını fark ettim. *Halüsinasyon falan mı görmeye başlamıştım? Kesinlikle kafayı yiyordum artık.* Burada daha fazla zamanımı kaybedemezdim. Zaten yaptığım bu şey saçmalığın daniskasıydı. Buraya gelmem bile hataydı. Yönümü değiştirerek yeniden Bahar'ın bulunduğu kafeye doğru yürümeye başladım. *Nasıl bu kadar aptal olabilirdim ki? Bunu yaparken aklım neredeydi acaba? Yok yok! Allah akıl dağıtırken kesin şemsiye falan tuttum ben, başka açıklaması olamazdı bunun.*

"Nisa ne oldu?"

Beni yoğun düşüncelerimin arasından sıyıran şey Bahar'ın sesi oldu. Yürürken başımı yerden bir türlü kaldırmadığım için onun kafenin önünde dikildiğini görmemiştim.

"Yok bir şey," diyerek omuz silkerken, sesim sandığımdan daha tuhaf ve doğruyu söylemek gerekirse çok da mutsuz çıkmıştı.

"Aldın mı kitaplarını?"

Sorusuyla neyi kastettiğini anlamamıştım.

"Ne kitabı ya?"

Kahretsin ki kendi kazdığım kuyuya düşmüştüm. *Kıza biraz önce kitap almaya gidiyorum diyen sen değil miydin?*

"Hayır, yokmuş," diye devam ettiğimde hatamı düzeltmek istemiştim ama Bahar zaten bana inanmamıştı. Çamura battıkça batıyordum.

"Sen iyi misin?" *İyi miyim? Bilmiyorum.*

Bildiğim tek şey eve gidip, bir an önce kendimi yatağa atıp uyumak istediğimdi.

"Ben Esma teyzeyi arayayım da beni alsınlar. Saat geç oldu."

Bahar'ın suratı birden düşerken artık gerçekten bugünün bitmesini istiyordum.

"Daha saat altı ama," diye mırıldandığında, bir kez daha omuz silktim.

"Gideyim artık. Yarın okulda görüşürüz."

"Gelecek misin?"

"Evet."

"Peki o zaman."

Esma teyze ve Devrim amca gelene kadar Bahar benimle kafenin önünde beklemiş, beklerken de bir şeyim olup olmadığını sormuştu sürekli ve ben de her seferinde ona aynı cevabı vermekle yetinmiştim: Hiçbir şeyim yok...

Gerçekten hiçbir şey hissetmiyordum. Hissettiğim şey garip bir can sıkıntısıydı. Neden bu kadar huzursuzdum, anlayamıyordum. Sadece eve gidip uyumak istiyordum fakat beni engelleyen bir sinema gecesi söz konusuydu. Akşam yemeğinde de yine aynı sessizliğimi korumuştum. Hatta Senem bir ara bana neyim olduğunu sormuştu, konuşmak istemediğim için sadece omzumu silkmiştim. Gerçekten kimseyle konuşmak istemiyordum. Gördüklerimden sonra konuşmak çözüm değildi. Aybüke'nin varlığı, sürekli karşıma çıkan bir engeldi.

Sinema gişesinde beklerken Devrim amca bana bakarak göz kırptı ve ben ona sadece tebessüm ederek karşılık verdim. Aybüke'yi onun evinde gördüğümden bu yana gerçekten kendimi iyi hissetmiyordum. Bu kadar etkilenmemem gerekirdi. Belki de izlediğim o saçma sapan film yüzünden kendimi böyle ruhsuz hissediyordum. *Malum, sonu mutsuz bitmişti, değil mi?* Esma teyze elindeki sinema biletleriyle yanımıza doğru yaklaştığında artık kendime gelmem gerektiğini anladım. Biletleri bize uzatırken beni bir güzel süzmeye başladı.

"Nisa, iyi misin canım?" *Hayır, Esma teyze iyi değilim ama lütfen nedenini sormayın bana.*

"Halsizim biraz."

Kısa cevabım karşısında bana başka bir şey sormamasını dilerdim ama Esma teyze bu, elbette soracaktı.

"Eh, sana dedim ama değil mi dışarı çıkma diye?"

"Kendime geldim." *Ya nasıl kendime geldim size anlatamam... Öyle bir geldim ki sanırsınız yüzümü asfalta vurmuşum, ağzımdan, gözümden kan akıyor.*

"Kıvırcık bir şey mi dedi?"

Senem'in bana yaklaşarak fısıldamasıyla, ona kaşlarımı çattım. Bahar'dan hoşlanmıyor olabilirdi hatta Esma teyzeler beni almaya geldiğinde arabadan çıkmamış da olabilirdi ama her şeyi Bahar'a bağlamak zorunda değildi.

"Saçmalama istersen," diye mırıldandığımda, *tamam* dercesine ellerini havaya kaldırdı.

"Seninle sonra konuşmam lazım."

Bunun neyle ilgili olduğunu az çok tahmin edebiliyordum ama yine de sormadan edemedim.

"Ne konuda?"

"Sonra," diyerek mırıldandığında *tamam* dercesine başımı salladım ki zaten artık filme girmemiz gerekiyordu. Esma teyze yanımıza yaklaşıp, ikimizin de koluna girerek bizi salona doğru yöneltti.

Esma teyzenin seçtiği film romantik komediydi ama sandığımdan daha sıkıcı gelmişti bana ve sürekli uykumun gelmesine neden olmuştu. Bir ara gerçekten gözlerimi kapayıp uykuya daldığım sırada Senem'in salonda yankılanan kahkahasıyla gözlerimi fal taşı gibi açmak zorunda kalmıştım. Birileri en azından eğlenmeyi biliyordu.

Benim ise aklım hâlâ aynı yerde kalmıştı. *Aybüke'nin bugün orada ne işi vardı? Demir dönmüş müydü yoksa hala İstanbul'da mıydı? Niye sürekli bunu düşünüp, duruyordum ki ben? Başka şeyler düşün Nisa, başka şeyler. Okul? Evet, okulu düşün sen. Yarınki ödevlerini, bugün kaçırdığın konuları düşün.* Demir'i düşünme. Aklın çıksın ama onu düşünme.

"Birazdan omzuma düşeceksin."

Devrim amcanın sesini duyunca oturduğum yerde sıçrayarak şaşkın şaşkın ona bakmaya başladım. O ise bu halime bile gülümsüyordu. *O kadar acınacak haldeydim ya neyse...*

"Gözlerinden uyku akıyor," diye mırıldandığında ise onu onaylamamak elde değildi. Gerçekten kendimi çok yorgun hissediyordum.

"Çok yorgunum Devrim amca ya," diyerek mırıldandığımda, salondaki diğer izleyicileri rahatsız etmemek için sesimi epey kısık tutmuştum.

"Belli oluyor."

"Eve gidince direkt zıbaracağım."

Devrim amcanın sırıtışı yüzüne daha da çok yayılırken aynı zamanda başımı tutup, omzuna yaslamıştı.

"Gel buraya gel. Zaten film de sıkıcı."

"Değil mi? Bence de," diyerek kıkırdadığımda, *sus* dercesine işaret parmağını dudağına götürdü.

"Aman Esma duymasın," diye mırıldandığında ise kıkırdamam daha da çok yükseldi. Şans eseri salonun ışıkları yandığında filmin bittiğini anladım. *Çok şükür eve gitme zamanı gelmişti.*

Salondan çıkarken Esma teyze ve Senem filmi yorumluyorlardı. Devrim amca ve ben ise önden yürüyerek çıkışa doğru ilerliyorduk. Kapıdan dışarı kendimi attığımda, yüzüme çarpan temiz havayı derin derin içime çektim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

"Ben bir lavaboya gideceğim," diyerek Esma teyze yanımızdan hızla ayrılırken, Devrim amca da o sırada ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı.

"Ben kafeteryadan kendime soğuk bir şeyler alacağım. Siz de ister misiniz kızlar?"

Senem'le ikimiz aynı anda başımızı *hayır* anlamında sallayınca, Devrim amca tıpkı Esma teyze gibi sinemanın hemen karşısındaki bölüme girdi.

Akşam serinliğini kendini artık daha da çok hissettirince kollarımı ovuşturarak vücudumu ısıtmaya çalıştım fakat bu pek de işe yaramadı. Havada ayaz vardı. Senem yanıma iyice yaklaşırken, benim ise içimi tuhaf bir his kaplamıştı. *Sanki... Sanki biri beni...* Yok canım, nereden kapılmıştım ki şimdi bu hisse? Saçmalıktı. *Biri neden beni izlesin ki?* Fakat yine de kendime hâkim olmak yerine gözlerimi caddede gezdirmeye başladım.

"Bugün kendimi biraz fazla belli etmiş olabilirim," diye mırıldandığında Senem, dikkatimi ona veremedim çünkü caddenin

karşısındaki dükkânın köşesinde duran biri, tam da bizim olduğumuz yere bakıyordu. Caddenin diğer tarafı daha karanlık olduğu için bakan kişiyi seçemedim ama onu fark ettiğimi anladığında hemen sırtını bana dönerek hareket etmeye başladı. Ayaklarım yine benden habersiz bir şekilde gördüğüm siluetin olduğu tarafa doğru ilerlerken Senem arkamdan bağırmaya başladı.

"Nisa, nereye gidiyorsun?"

"Hemen geleceğim."

Senem arkamdan bir kez daha bağırmış olsa da onu dinlemedim. Caddenin karşısına geçip kaybolan silueti takip etmeye devam ediyordum. Köşeyi döndüğüm sırada kendimi bambaşka bir sokağın ortasında buldum. İçki içen gençler, birbirine sarmaş dolaş sarılmış bedenler, sokağın bir ucunda yere çöküp yatmış olan yaşlı bir amca... Etrafa göz atmaya devam ettiğimde ise karşımdaki kaldırımda bir gece kulübünün olduğunu fark ettim. *İşte bu! Kesin oraya girmişti. Orada saklanıyordu.* Fakat birden adımlarımı atmak yerine olduğum yerde durdum. Sokağın ortasında dikilmeye başladığım sırada gözlerim kaybolan silueti arıyordu. Derin bir nefes alarak anın tadını çıkarıyormuş gibi yaparak gözlerimi kapattım. Sanki buradaydı. Onu hissediyordum.

Bana doğru geliyordu. Elleri ceketinin cebindeydi. Tıpkı o geceki gibiydi görüntüsü. Ama bu kez gözlerime sinirli bakmıyordu. Gülümsüyordu. Gerçekten gülümsüyordu. Gülümseyince yanakları kırışıyordu. Yanıma daha da çok yaklaşıyordu. Elleri yanağıma değdiğinde tüm vücuduma, derinden bir titreme yayıldı. Sanki buna, onun dokunuşuna ihtiyacım varmış gibiydi. Gözleri dudaklarıma kayıyor, uzun uzun orada takılı kalıyordu. Daha da çok yaklaşıyor, sanki dudakları, dudaklarıma dokunacakmışçasına başını eğiyordu. Dudaklarım yavaşça onun dokunuşuna karşılık vermek için aralanırken...

"Kızım, ne duruyorsun sokağın ortasında?"

Gözlerim aniden açıldığında Demir'in hayalini kurduğum siluet ortadan yok olmuştu. Yanımdan geçen arabadaki genç adam bana bağırırken kendimi bir kez daha berbat hissettim. *Bana ne oluyordu böyle? Akıl sağlığımı yitirmek üzereydim.* Adama bir şey dahi dememe fırsat kalmadan yanımdan çekip gitmesine, omuzlarımı düşürerek karşılık verdim. *Yok, yok. Ben gerçekten iyice kafayı yedim. Artık siluetlerle, halüsinasyonlarla yaşıyordum galiba.*

"Nisa? Canım ne yapıyorsun burada? Hadi eve gidiyoruz."

Esma teyzenin seslenmesiyle arkamı dönüp, tuhaf bakışlarını üzerime dikmiş olan üç şaşkın ifadeye baktım. *Bu halime gerçekten anlam veremedikleri o kadar ortadaydı ki...*

Devrim amca hızla yanıma gelip beni kollarının arasına alırken ben hâlâ sokağı inceliyordum. Değişen hiçbir şey yoktu. Her şey hâlâ aynıydı. Tam gözlerimi çekeceğim sırada ilerideki bir arabanın kavşağı dönüp hareket ettiğini gördüm. Ve o araba bir *Impala*'ydı.

24. FİNAL

Birkaç Gün Önce...
Demir Gürsoy'dan

Üzerime geçirdiğim kalın hırkanın fermuarını çekerek bahçe kapısına doğru hızlı adımlarla ilerlerken Selma Sultan'ın bağırışıyla hareket etmeyi bıraktım. Daha kapıdan çıkmadan yine yakalandım babaanneme.

"Bana bak deli oğlan, adanın havasına kapılıp akşam yemeğini kaçırayım deme yoksa yemek yerine terlik yersin o koca ağzına."

Sırıttım. Her akşamüstü aynı cümleleri tekrarlamaktan hiç bıkmıyordu. Pek de aldırmazdım ona malum, adadaki temiz havaya kapılan kolay kolay kendini geri çekemiyordu. İçimde esen sert rüzgârlar fırtınaya dönüşüp, farklı yerlere savuruyordu ruhumu. Gözlerimi her kapadığımda kendimi Yalova'daki o küçük semtte buluyor ve hep aynı pencereye bakıyordum.

"Tamam, babaanne. Söz, geç kalmayacağım," desem de bunun koca bir yalan olduğunun ikimiz de farkındaydık ama yine de kıramıyordum o yumuşak kalbini.

"İnanmıyorum ben sana. Geldiğinden beri sürekli aynı şeyleri söyleyip duruyorsun ama eve gecenin köründe geliyorsun. Bu gidişle bozuşacağız."

Bana işaret parmağını doğrultarak salladığında en sinir olduğu davranışı sergileyip, yanına koşarak yanağından ısırdım.

"Söz diyorum sultanım," dediğimde yanağını ovalamakla meşguldü. Sokağa gelen faytonun tekerlek seslerini duyduğumda fırsattan istifade hemen yanından uzaklaşıp dışarı çıktım ama babaannem söylenmeye kaldığı yerden devam etti.

"Sen hele bir gelme, bak ben sana nasıl yediriyorum o terliği!"

Hiç aldırmayarak ona göz kırptığımda iki elini de dua edermiş gibi havaya kaldırdı ama ardından da daha fazla bir şey demeden

eve girdi. Gürsoyların en küçüğü ve en yaramazı olmak da böyle bir şeydi. Büyükleri kızdırmaya bayılıyordum.

Babaannemin eve girişinin ardından sokağa gelen faytonu elimle durdurup, atları dizginlemeye çalışan kişiye baktım ve yüzümdeki gülümseme daha da çok genişledi. Günlerdir buradaydım ve geçen zaman içerisinde sürekli ona rastlıyordum. Şanslı bir velet sayılırdım. Arkasını dönüp bana baktığında bakışları daha çok, *Yine mi sen be çocuk?* der gibiydi ve bunu dile getirmesi uzun sürmedi.

"Demir oğlan, yine mi sen?"

Şaşkın ve şakacı tavrı bana iyi gelmişti. Adanın sevilen simalarından biriydi Necmi amca.

"Yine ben, Necmi amca, yine ben."

Fayton koltuğuna yerleşirken, Necmi amca da dizginlemeye çalıştığı atları yeniden hareketlendirdi ve günün en güzel saati böylelikle başlamış oldu. Akşamüstü, güneş batmadan Büyükada'yı keşfe çıkmak... Bu, bana günlerden sonra her şeyden daha iyi geliyordu.

Üzerimdeki hırkaya iyice sarınırken, adanın bugün daha serin olduğunu fark ettim, neyse ki soğuğa dayanıklıydım. Serin havada gezintiye çıkmak gibisi yoktu. En azından o zaman sadece bedeniniz üşüyordu, benliğinizin üstünü ise koca bir kara bulut örtüyordu.

"Geldiğinden bu yana kaçıncı bu oğlum?"

Necmi amcanın sitemli çıkan sesini duyduğumda gözlerimi eski evlerden ayırarak ona çevirdim.

"Fayton sefasına kim hayır diyebilir Necmi amca?"

"Sen de haklısın. Yazları burası nasıl cümbüş oluyor, bir görsen."

Sesi özlem doluydu Necmi amcanın. Bahar aylarında pek gelen giden olmazdı adaya ama yazları dediği kadar şenlikti ortalık. İstanbul'daki çoğu tanıdığımız burada olurdu hatta Emre'yle bile ilk bu adada tanışmıştık.

Emre aklıma gelince ben de bu adadaki hatıralarımın arasından çocukluğuma dair hayal meyal bir şeyler hatırladım. Çocukluğumun belki de en güzel zamanlarını geçirmiştim burada. Annemin yardımıyla ilk kez burada bisiklet sürmeyi öğrenmiştim. İlk kez bu adada edindiğim arkadaşlarla iskeledeki martılara simit atmıştık. Dedem Impala'yı ilk burada, on beşinci yaş günümde

hediye etmişti. Tabii o zamanlar kuzenler arası bayağı bir dedikodusu yapılmıştı Impala'nın ama külüstürü kapan kişi de ben oldum. Babamla aramızın iyi olduğu, beraber top oynadığımız günleri bile hatırladım. Şimdi hepsi mazide kalan birer anı gibiydi.

"Hadi yine iyisin. Seni, adanın en güzel yerine götüreceğim ama bir şartla," diye devam ettiğinde Necmi amca, çocukluğumun o masum anılarından sıyrılıp merakla ona döndüm.

"Neymiş o şart?"

"Eh, bana iskeleden bir dondurma ısmarlayacaksın."

"Eyvallah. İstediğin dondurma olsun."

Dondurmayı sadece çocuklar ve kadınlar sevecek diye bir şey yoktu. Necmi amcanın da en sevdiğiydi vanilyalı sade bir dondurma. Havalar dondurma yiyecek kadar ısınmasa da onu kıracak değildim. Bıyığının altındaki geniş gülümsemesiyle atları daha da şevkle koşturmaya başladığında buna değeceğini düşündüm. Yaşlı insanları memnun etmek çok daha kolaydı. Küçük, tatlı bir lafınıza bakıyordu her şey.

Necmi amca adada sevdiğim nadir insanlardan biriydi. Dedem ve babam sayesinde, çocukluğumdan bu yana tanırdım onu. Faytonların genelini o yönetirdi. Hiç yorulmaz, her zaman insanlara o sıcak gülümsemesiyle adayı gezdirirdi. Babamı da dedemi de çok yakından tanırdı. Hatta babam, kafasına bir şey takıldığında çoğu zaman dedemden çok ona danışırdı. Neredeyse adadaki herkes sever, saygı duyardı Necmi amcaya. O da elinden geldiğince herkese yardım etmek için kolları sıvardı. O kadar içten bir adamdı işte.

Dondurma mevzusundan sonra Necmi amca sessizliğini koruyarak iskele yolunda ilerlemeye devam etti. Aramızdaki sessizliği fırsat bilerek dün gece kapattığım telefonu hırkamın cebinden çıkarıp açtım ve mesajları kontrol etmeye başladım. Dedem ve babaannemin yanındayken pek telefonla uğraşmıyor, daha çok onlarla vakit geçirmek istiyordum.

Mesajları kontrol ederken ona dair hiçbir izin olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. O inatçı kalbi, küçük bir mesajı bile çok görmüş olmalıydı bana. Moralimi bozmamaya çalışarak mesajlara bakmayı sürdürdüm. İstanbul'da olduğumu söylediğimden bu

yana, Aybüke ardı ardına mesaj atıp durmuştu ama hiçbirine cevap verecek mecalim yoktu. Vermek de istemiyordum zaten. Burada kaldığımı söylediğime bile pişman etmişti beni. Bir türlü yakamı bırakmıyordu. Oysa umursamazlığım karşısında şimdiye dek resti çekmesi gerekirdi. Aybüke sert bir kız olsa da bu kez tuhaf davranışlar sergiliyordu. Fakat hiçbir şey *onun* kadar dikkatimi çekmiyordu.

Geriye kalan diğer mesajların çoğu ikizlerdendi. Zaten yalnız kalmak istediğim zamanlarda bir tek Emre anlardı halimden ve üstüme gelmezdi. Her zaman ilk ona haber verirdim ne yapacağımı. Anlamaya çalışırdı ama aynı durum Batuhan ve Bahar için geçerli değildi. Belki de ikizlerin tek ortak yanı beni bir türlü rahat bırakmamalarıydı.

Batuhan her zaman olduğu gibi nispet yaparcasına, gittiği gece kulüplerinden, tanımadığı kızlarla çekmiş olduğu fotoğrafları gönderip durmuştu ama bu beni pek de etkilememişti. Oysaki bundan birkaç ay öncesine kadar her şey daha farklıydı, o zamanlar Batuhan'la dışarıda eğlenmek için can atarken şimdi o duygulardan epey uzaklaşmıştım. Bunun beni nasıl bir duruma düşürdüğü konusunda bir fikre sahip değildim ama aynı zamanda halimden şikâyetçi de değildim. Hatta tuhaf bir şekilde memnundum bile.

Batuhan'ın fotoğraf içerikli keyif mesajlarını bir kenara bırakarak Bahar'ın iki dakikalık sesli mesajını açtım. Çoğu zaman kıvırcık sadece kısa cümlelerle bana çemkirirdi. Sesli mesajları ise sadece çok önemli bir şey olduğunda atardı.

Bahar: *Nerede olduğunu Emre söylemese bilmeyeceğim. Bu yüzden sana aşırı kızgınım. İnsan bir haber verir ama değil mi öküzcüğüm?*

Durumum ne kadar berbat da olsa bu, Bahar'ın bana her türlü kızacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Bahar: *Fakat konumuz bu değil. Kafanı dinlemek istediğini biliyorum ve sana hak da veriyorum. Aklın karışmış bir vaziyette. O yüzden seni bunaltacak şeyler yazmaktan vazgeçtim. Zaten yazdığım hiçbir şeye de cevap vermiyorsun. Çareyi ancak bu şekilde yapmakta bulabildim. Kusura bakma bayım, bu ses kaydını dinleyeceksin. Bana gözlerini devirdiğini biliyorum ama bilmen gereken şeyler var.*

Gerçekten gözlerimi devirmiştim ama aynı zamanda bilmem gereken durumları da merak ediyordum. Durdurduğum ses kaydını açarak Bahar'ı dinlemeye devam ettim.

Bahar: *Bak, bugün tuhaf şeyler olup durdu. Senem derste sürekli seni sorarak başımın etini yedi. Bil diye söylüyorum, o sarışından hiç haz etmiyorum ve senin de ona haddini bildirmen gerekiyor. Yoksa döndüğünde gerçekten yakana yapışacak gibi ama neyse ki önemli kısım bu değil. O yüzden geç burayı hemen. Asıl konumuza gelelim. Eh, tahmin etmişsindir. Tabii ki Nisa!*

Onun adını işittiğimde omuzlarımı dikleştirdim. İsmi bile heyecanlanmama neden oluyordu.

Bahar: *Bugün çok durgundu. Sanırım biraz hasta. Tamam, genelde sessiz bir kız zaten ama bugün bir başkaydı. Normalde Can'ın o saçma sapan esprilerine bile gülümserdi ama bugün öylece baktı. Teneffüste onu izlediğim her an bakışları bizim masada, daha çok senin sandalyendeydi. Bana, Yeni Ay kitabında, giden Edward'ın arkasından yas tutan Bella'yı hatırlattı.*

Bahar'ın benzetmesi bize ne çok uyuyordu. *Edward gitmiş, Bella bitmişti.* O filmle bizim ilişkimiz arasındaki tek fark, Nisa değil daha çok ben bitmiş gibiydim.

Bahar: *Her neyse, kulaklarını iyi aç şimdi. Onun bakışlarını her yakaladığımda gözlerini kaçırdı ve bana kalırsa bu kız gün boyunca seni arayıp durdu. Asıl bombaya geliyorum. Hazır mısın? Nisa, Oğuz'a karşı aşırı mesafeliydi.*

Başparmağım ses kaydını birdenbire durdururken okulda olup bitenleri daha da çok merak ettim. *Birkaç gün içinde neler olmuştu böyle?*

Bahar: *Hatta ilk kez omzuna attığı kolu üzerinden çektiğini gördüm. Artık kıza, gitmeden önce her ne dediysen bayağı işe yaramış gibi. Oğuz da güzel bozuldu ama.*

Bahar'ın imalı sesi kahkaha atmama neden oldu. *Söylediğim onca laf etkili olmuş muydu yani?*

Bahar: *Her neyse, çenem düşer de düşer şimdi benim, biliyorsun ama lütfen gel artık. Grupta yokluğun hissediliyor be geri zekâlı. Bu arada, Nisa'yla birbirimizi yakından tanımak için belki bir gün dışarı çıkarız.*

Eğer burada olsaydın ikinizi buluşturur, ben de ortalıktan kaybolurdum. Hâlâ geç değil, biliyorsun. Ve son olarak, bu mesajı da görüp bana geri dönmezsen, okula geldiğinde triplerin âlâsını üzerine salarım haberin olsun. Aha da buraya yazıyorum. Ayy aman ne yazması, söylüyorum işte. Anladın sen beni. Hadi öptüm, bye!

Sesli mesajı dinlemeyi bitirdiğimde kahkaha attım. Hatta o kadar gürültülü bir şekilde kahkaha attım ki Necmi amca beni tartmak istermişçesine arkasını dönüp şaşkınlıkla yüzüme bakakaldı. Kendimi durduramıyordum. Yaşadığım şeyin gerçekliğinden bile emin değildim. Bahar'ın söylemiş olduğu her bir cümleyi açıp tekrar tekrar dinledim. Evet, evet bu gerçekti. Nisa'nın elbette tepki vereceğini, bir şekilde aklını karıştıracağımı biliyordum ama bu kadar hızlı olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Oğuz'dan uzak durmayı tercih etmişti. İki dakikalık mesajda ilgimi en çok çeken şey buydu. Nisa, Oğuz'dan uzak duruyordu. *Uzak duruyordu...* İçimdeki ses, *Hemen yanlış fikirlere kapılma. Belki de bir anda, fark etmeden yaptığı bir şeydi,* diyerek yüreğime kurt düşürse de kontrol edemiyordum kendimi. Aptalca sırıtıyor, dudaklarımı dişliyordum. Tüm o kötü düşünceleri tek bir anlığına da olsa kafamdan atıp yok etmek istedim. Sağ elim çenemi sıvazlarken, Necmi amca da atları durdurmuş, kayışlarını kenardaki kalın direklere bağlamıştı. Bana dönüp kaşlarını kaldırdığında, yüzümdeki o aptal ifadenin hâlâ silinmediğini anladım.

"Ne sırıtıyorsun pişmiş kelle gibi, Demir oğlan?"

Sorusu karşısında yüzümdeki gülümseme genişlerken bir türlü doğru kelimeleri bulamadım. Necmi amca da üstüme gelmeyip atları bağlamaya devam edince cep telefonumu kapatıp cebime attım ve faytondan indim. Onun meşgul olmasını fırsat bilip biraz ilerideki dondurmacıya doğru ilerledim. Yüzümdeki sırıtış bir türlü gitmezken, bunun tüm gün benimle birlikte kalacağını düşündüm. *Belki de bir şeylerin farkına varabilmesi için gerçekten gitmem gerekiyordu.*

Necmi amcaya iki top vanilyalı dondurma, kendime de martılara atmak için iki tane simit alıp ücreti ödedim. İskeleye ulaşıp yanına oturduğumda yüzünde beliren iştahla elimdeki dondurma kabını aldı. Bu havada yemese belki daha iyi olurdu ama

hevesini de kıramazdım. Elimdeki simitleri parçalara ayırıp martılara doğru atarken, Necmi amca da hem dondurmasını yiyor, hem de göz ucuyla beni izliyordu.

"Okulu ne yaptın bakalım?"

"Okul devam ediyor da ben etmiyorum," dediğimde kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı. Beni yanlış anladığını düşündüm.

"Bıraktın mı ki oğlum?"

"Yok be Necmi amca! Sadece kendime biraz zaman ayırmak istedim. Kafamı dinlemeye, aklımı toparlamaya ihtiyacım vardı."

Necmi amca beni anladığını belirtircesine başını sallarken dondurmasını yemeye devam etti, ben de martıları beslemeye.

"Aksatma derslerini sakın. Babanın her şeyi sensin."

Güzel hayaller kuruyordu ama yanılıyordu. Babamın her şeyi olmayı çok istesem de bana kalırsa onun gözünde koca bir hiçten ibarettim.

"Yaa, ne demezsin!"

Sitemli çıkan sesimi duymazdan gelen Necmi amca elindeki dondurma kabını bir kenara bırakarak omzumu tuttu. *Öğütler sıraya girmişti anlaşılan.*

"Gürsoyların baba-oğul kavgaları hiç bitmez. Suat da zamanında az kavga etmezdi dedenle. Tüm ada şahit olurdu onların bağrışmalarına. Amcan Fikret çoğu zaman kenara çekilir, hiçbir şey demezdi. Belki de uzakta yaşamayı tercih ettiği için deden ona çok bulaşmazdı. Bu yüzden babana daha çok yüklenirdi."

Necmi amcanın eski günleri yâd etmesi babamla dedemin kavgalarını hatırlatmıştı. En basiti, dedem iki büyük şirketi de babamın yönetmesini istemişti ama babam inatçılık yapmış, sadece Yalova'dakiyle ilgileneceğini söyleyerek tavrını koymuştu. Dedem ise mecburen büyük şirketi babamın tek kardeşi olan Fikret amcama devretmek zorunda kalmıştı. Fakat amcam karısıyla birlikte kendine Almanya'da bir düzen kurduğu için şirketi büyük oğlu Şevket'e emanet etmişti. Ben tek çocuktum belki ama amcamın tam beş oğlu vardı. Dolayısıyla en güvendiğini başa geçirmişti.

"Biz kavga etmekten ziyade birbirimizi görmeye dayanamıyoruz Necmi amca," dediğimde gülümsemiş ardından da elindeki boş kabı çöpe atmak için ayaklanmıştı.

"Hiç zannetmiyorum be oğlum. Baban da tıpkı deden gibi sevgisini pek belli etmeyenlerden."

Belki de haklıydı Necmi amca ama bilmediği küçük bir ayrıntı söz konusuydu. Ben babamın öz oğlu değildim, onun kanını bile taşımıyordum.

Cevap vermek yerine sessizliğimi koruyup ayaklandığımda elimdeki son simit parçalarını da martılara doğru fırlattım. Necmi amca da o sırada atların ipini çözmekle meşguldü.

"Sana bir sözüm vardı. İşin bittiyse, gidelim," dediğinde başımı sallayarak faytona doğru yürüdüm ve bu kez koltuklara binmek yerine onun yanına iliştim. Necmi amca atları hareket ettirdiğinde adanın diğer tarafına doğru yol aldığını tahmin etmiştim.

Düşüncelerimde yanılmadım. Yol boyunca ikimizden de ses çıkmazken Necmi amca beni adanın en sevdiğim tepesine getirdi. Günlerdir sadece burada geziyor, ağaçların arasından sızan deniz kokusunu içime çekerek yorgun ruhumu dinlendiriyordum. On sekiz yaşındaki biri için belki de fazla eski kafalıydım ama adanın bu kısmı gerçekten çok özeldi. Hikâyesini bilmesem de insana ilaç gibi gelen bir tarafı vardı.

"İşte geldik," dediğinde toprak yola girmeden atları durdurdu. Oturduğum yerden kalkıp cüzdanımı çıkardığım sırada elime vurdu.

"Koy onu cebine, attırma tepemin tasını. Bugünlük benden," dediğinde ise tekrar cebime iliştirdim cüzdanı.

"Biliyordum buraya getireceğini," diye söylendiğimde Necmi amca da atları geldiğimiz yöne doğru çevirdi.

"Eee evlat, yaşlıyız belki ama gözlerimiz hâlâ görüyor. Ne diziler çekildi, ne aşklar gördü bu ada. Geldiğinden beri her akşamüstü buradasın. Belli ki hanım kız kalbine fena işlemiş. Yoksa *Sevda Tepesi*'nde bu gencecik oğlanın işi ne?"

Yaşlılar hakkında bilmeniz gereken ilk şey; fazla dikkatlidirler ve sizi çabuk çözerler.

"Her şeyi de biliyorsun ya helal olsun!"

"Yalova'dan kalkıp gelmişsin be oğlum. O kadar da olsun."

Necmi amca atlarını dizginlemeye çalışırken ben de daha fazla onu oyalamak istemedim.

"Getirdiğin için sağ olasın. Hadi kaçtım ben," diyerek elimle selam verdikten sonra tepeye çıkan toprak yola doğru yürümeye başladım. İşte günün en can alıcı kısmı da şimdi başlıyordu. *Düşüncelerinde boğul dur bakalım Demir Gürsoy.*

Adaya geleli üç gün oldu ama geldiğimden bu yana değişen hiçbir şey olmadı. Hâlâ aynıydım. Üzerimde hâlâ aynı yorgunluk ve hissizlik mevcuttu. Kafamı dinlemek, her şeyden uzaklaşmak için gelmişken kendimi daha da çok olanları düşünürken bulmuştum. Gereğinden fazla düşünüyor ve umursuyordum. Bundan birkaç ay öncesine kadar böyle biri değildim. Değil umursamayı Bahar ve annem dışında başka bir kadına değer verdiğimi bile hatırlamıyordum. Aybüke'yle geçirdiğim zamanlardan ya da Batuhan'la gittiğim o gece kulüplerinden çok daha farklıydı son yaşadıklarım. Onu düşünmeden edemiyordum. Onunla yaşadıklarımız basit, kale alınmayacak şeylerdi belki ama zihnime kazınmıştı bir kere ve kolay kolay oradan atamıyordum.

Onu gördüğüm ilk günü, araba camına yaslanarak uyuyan o masum kızı aklımdan söküp atamıyordum. Aklıma söz geçiremediğim gibi kalbime de veryansın edemiyordum. O sinirli bakışlarını, çatılan kaşlarını, yanımda titreyişini, utandığında kızaran yüzünü unutamıyordum bir türlü. Oysa buraya ondan uzaklaşmak için gelmiştim. Onu aklımdan atabilmek için ama yanılmışım.

Uzaklaşınca hiçbir halt değişmiyordu. Daha beterine yakalanıyordunuz. Daha çok düşünüyor, daha çok karmaşanın içinde buluyordunuz kendinizi. Sanki küçük bir bardağın içindeki suda boğuluyordunuz ama aslında koskoca bir denizden ibarettiniz. Çaresizce dalgalanıyor ama hangi kumsala sürükleneceğinizi bilmiyordunuz. İşte ben de aynen böyleydim.

Batan güneşin o muhteşem turunculuğunu onunla birlikte izlemeyi isterdim. Bana kızmasına hatta tüm gün surat asmasına bile razıydım. Yeter ki yanımda olsaydı, yanımda olduğunu hissetseydim keşke. Belki de günün birinde, şimdi oturduğum bu

toprakların üstünde, bu ağaçların altında elime geçen her bir taşı denize fırlatırken onun beni izlediğine şahit olurdum ya da çılgınlar gibi eski Türk filmlerine özenerek dans ederdik. Onunla dans etmeyi seviyordum. On iki yaşından beri bunun eğitimini almış olsam da hiç partnerim olmamıştı. Fakat onun kendine has o karanfil kokusunu keşfettiğimde her şey daha farklı bir boyut kazandı ve ben kendimi ondan bir türlü alamadım.

"Eğer biraz daha derine bakarsan boğulacaksın be oğlum!"

Duyduğum sesle oturduğum yerden hızla kalkıp denize taş atmayı bıraktım. O tanıdık sese döndüğümde üstümü silkeleme zahmetine bile girmeden neredeyse bir yıldır görmediğim kuzenimin kollarına atıldım.

"Şevket abi! Nereden çıktın sen ya?"

Şevket abi de bana sarılırken omuzlarımdan tutup kendini geri çekti. Bir kez daha gözlerimin içine bakarak beni süzmeye başladı. Bu onun hep yaptığı bir şeydi. Konuşmadan önce karşısındakini incelerdi. Bir nevi karşısındaki insanın konuşup konuşmayacağından emin olmak isterdi.

"Ela, yaz gelmeden bir ada sefası yapmak istedi. Ben de onu kıramadım işte. Asıl senin ne işin var burada?"

Bir kolunu omzuma attı ve ağaçların arasında yürümeye başladık.

Ela abla, Şevket abinin baş belası karısıydı. Bundan birkaç yıl önce evlenmişlerdi. Eski zamanları hatırladıkça yüzümde hafif bir tebessüm belirdi. Yaramazlık Gürsoyların kanında vardı. O dönemde Şevket abinin yaptıklarını asla bir başkası yapmazdı. Gerçi Ela abla gibi bir kadının basit yoldan evleneceğini düşünmüyordum. Çetin cevizdi doğrusu. Şevket abi onu ikna edene dek zorlu yolardan geçmişti.

"İhtiyarları özledim."

Hava neredeyse kararmak üzereydi ama yürümeye devam ediyorduk. Şevket abi kaşlarını kaldırdığında verdiğim cevaptan ötürü pek de tatmin olmamış gibiydi.

"O yüzden mi şimdi onların yanında değilsin?"

Beni sıkıştıracak olan sorularını sormaya başlamıştı. Annemden, herkesten hatta babaannemden bile kaçabilirdim ama söz konusu büyük kuzense bu kaçınılmazdı.

"Aman be abi! Gel oturalım şöyle," diyerek önümüzdeki kalın ağacın gövdesini gösterip yere çöktüm tekrardan ve elime almış olduğum taşları yine denize fırlatmaya başladım. Şevket abi de beni izleyerek hemen yanıma oturdu.

"Okul nasıl gidiyor?"

"Eh işte, fena değil."

Beni rahat bırakmayacağını biliyordum ve bunu kolay yoldan çözmeyi düşünüyordu.

"Amcamla ilgili bir şey mi oldu?"

Dedemler de dâhil adadaki hiç kimse evlatlık olduğumu bilmezdi ama kuzenim Şevket abinin her şeyden haberi vardı. Sırf büyük kuzenim olduğu için değil, gerçekten onunla anlaşabildiğim için bilirdi her şeyimi. Diğer kardeşlerinin, yani Gürsoy kuzenlerimin aksine o beni umursardı, değer verirdi. Babamla aramda yaşadığım her sorunla yakından ilgilenir, bana destek çıkardı. Sadece son bir yıldır işlerinin yoğunluğundan dolayı pek konuşamamıştık.

"Hayır, bir sorunumuz yok."

Lafı öylece kestirip attığımda Şevket abi derin bir nefes bıraktı.

"Öyleyse okul zamanı burada olmanın nedeni ne be oğlum? Ağzından lafı cımbızla mı alacağız? Selma Sultan da bayağı şaşırmış seni görünce. Hatta ilk duyduğumda ben de çok şaşırdım. Her akşamüstü kaçıyormuşsun bir de. Neler oluyor? Anlat da bilelim."

Çocuklar gibi omuz silkerken Şevket abi, "Yapma lan şu hareketi! Sinir oluyorum," diyerek söylendi.

"Anlatılacak bir şey yok," diyerek savunmaya geçtiğimde Şevket abi gökyüzüne bakarak, "Hay Allah'ım! Sen sabır ver," diye mırıldandı.

"Yeme beni Demir. Bunca yaşanmışlıktan sonra bu sözlere inanmayacağımı bilmen gerekir."

Şevket abinin neler yaşadığını, başından ne zorluklar geçtiğini tabii ki çok iyi biliyordum ama şu anda birilerine içimi açma fikri bana cazip gelmiyordu. Annem zaten durumumu hemen çakmıştı.

Tüm aile bireylerimin her şeyi bilmesini istediğim söylenemezdi ama bir yandan da Şevket abinin bana akıl verebileceğini düşünüyordum. Belki benim kurtarıcım bile olabilirdi.

"İlla ağzımdan lokmayı alacaksın, değil mi?"

"Kuzen olmak bunu gerektirir oğlum."

Beni anlamaya çalışacak birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. O yüzden söze odak noktayla başlayarak konuya giriş yaptım.

"Bir kız var."

Şevket abinin gözleri şaşkınlıktan öyle bir açıldı ki benden böyle bir şey beklemediği apaçık ortadaydı.

"Oooo Demir Efendi... Demek burada olmanın altında gizemli bir kız yatıyor."

"Gizemli olduğunu nereden çıkardın şimdi be abi?"

"Her zaman böyledir oğlum. Tecrübe konuşuyor, kendimden biliyorum. Gizemlinin en âlâsıyla evliyim malum."

Ela abladan böyle bahsetmesine şaşırmıyordum. Onu gerçekten iyi tanıyordu. Aşk böyle bir şey olsa gerek. Karşısındaki insanın her ayrıntısını deli gibi bilme ihtiyacı hissetmek... Bense onun en sevdiği rengi bile bilmiyordum.

"Eee, anlat bakalım. Kimmiş, neyin nesiymiş bu kız?"

Sessizliğimi fırsat bilen Şevket abi konuşmaya devam ettiğinde derin bir nefes alıp iç çektim ve uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaptım. İtiraz dahi etmeden, son bir ayda yaşanan her şeyi, eksiksiz bir şekilde ona anlattım. İçimi döktüm resmen.

Onu gördüğüm ilk günü, Altun ailesinin evlatlık kızı olduğunu, okula dönüş partisinde yaptığım eşekliği, dans kursunda yan yana gelmemizi, çiftlikte olanları, yarışa katılmamı... Nisa'nın gelgitli davranışlarını, hatta benden bile dengesiz oluşunu... Her şeyi tek tek anlattım ve Şevket abi sözümü dahi kesmeden beni pür dikkat dinledi. Ona anlatmaktan gram rahatsızlık duymuyordum, tedirgin de değildim çünkü Şevket abi, yaşadığı onca şeyden sonra beni anlayabilecek tek doğru insandı. Bahar, Emre ve Batuhan en yakın arkadaşlarım olduğu için illa ki benim arkamda duracaklardı ya da annem elbette beni takip edecekti. Fakat Şevket abi tamamıyla başka bir gözdü. Olaylara dışarıdan bakacaktı.

Yaşadığı çoğu şeye bizzat yakından şahit olmuştum. Belki de benim son bir aydır yaşadıklarım ona basit şeyler olarak görünebilirdi ama yine de beni anlayacağını düşünüyordum.

"İşte böyle... En sonunda da dayanamayıp buraya geldim yoksa aklımı kaçıracaktım artık."

Şevket abi, anlattıklarımdan sonra hemen cevap vermedi. Sanırım olanları tartıp, kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı. Derin bir nefes alıp, iç çektikten sonra sıcak bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıp, destek olmak istercesine omzumu sıktı.

"İlk görüşte aşka inanmam ama seninki resmen o hesap olmuş be Demir. Sadece, kız istemedikçe sen ona daha çok çekilmişsin gibi. Zaten hep öyle olmaz mı? Bu aşk denen zımbırtıya bir kapıldın mı ruhunu kolay kolay kurtaramazsın. Ne, *gel bana* diyebilirsin, ne de *siktir git içimden*. Çakılıp, kalırsın öyle."

Öyle bir konuşmuştu ki sanki kendi hislerini bir anda atıvermişti ortaya. İlk görüşte aşk zımbırtısına gram inancım yoktu ama onu gördüğüm ilk günden beri de bana bir şeyler olmuştu. Daha önce hiç hissetmediğim, daha önce hiç tatmadığım o duygunun farkına varmıştım. Belki de artık bu saçmalığa inanmam gerekiyordu.

"Aşk mı bu gerçekten? Hissettiğim bu şey yani, aşk mı?"

Sorum karşısında Şevket abi başını iki tarafa sallayarak kahkaha attı. *Neden gülmüştü ki şimdi? Sorum ona çok mu komik gelmişti?*

"Oğlum, sırf bir kız için kalkıp buraya kadar gelmişsin. Sence ne bu? Kumandalı oyuncak araban mı?"

Cevabı karşısında sersemleyerek elimi saçlarıma götürüp başımı kaşımaya başladım. Evet, bu kez kesinlikle saçmalamış olmalıydım.

"Şimdi sen diyorsun ki bu kızın da sana karşı hisleri var ama bir türlü bunu dile getiremiyor. Neden?"

Şevket abi, bu soruyu yöneltince tüm konuşma boyunca atladığım o kısım aklıma gelmişti. Anlatacağım kısım, bizim filmimizin en sıkıcı ve en itici sahnesi olabilirdi. Burayı gerçekten zaplamak ve bu konuyu hiç açmamak istiyordum ama elimde değildi. Her şeyin kilit noktası belki de burasıydı.

"Orasını ne sen sor, ne de ben cevaplayayım."

"Yani bir nedeni var?" diyerek sorusunu yönelttiğinde Şevket abi, istemeye istemeye başımı sallamak zorunda kaldım.

"Evet, var. Tabiri caizse boktan bir neden."

"Neymiş peki bu neden?"

"Nisa'nın kız kardeşi, yani evlatlık alınan diğer kız sanırım benden hoşlanıyor. Nisa bir konuşmamızda bunu ağzından kaçırdı."

Yerden aldığım bir taşı, denize doğru fırlattım. Taşın deniz suyuyla birleştiğinde çıkardığı o sese odaklanmaya çalışırken, Şevket abi hiç de şaşırmamış bir vaziyette sitemle nefesini dışarı bıraktı.

"Yine bir kardeş vakası ha? Gürsoyların aile dramı olacak bu resmen." *Evet, Şevket abi yine ama bu kez durumlar biraz farklı. Paylaşılamayan ne bir kız var ortada ne de bir erkek.* Bu çok daha karmaşık bir şey. Sizin yaşadıklarınızın yanından bile geçmiyor hatta belki de ergenliğimize yansıyan basit bir çekişmeden ibaret.

"Ne yapmam gerektiğini inan hiç bilmiyorum. Nisa bu durumda bana hayatta gelmez ama onu istemeden de duramıyorum işte."

"Hemen umutsuzluğa kapılma. Hem bak, kızın da sana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorsun."

Düşünmekten ziyade bundan eminim. Hele de Bahar'ın mesajından sonra bundan kesinlikle eminim. Fakat Şevket abi kaşlarını çatarak baktığında bir şeylerin onun açısından ters gittiğini anladım.

"Anlamadığım... Sen bu kızı nasıl istiyorsun Demir? Duyguların mı yoksa hormonların mı söz konusu?"

Sorusu karşısında ağzım şaşkınlıkla açıldı. Böyle bir şeyi soracağını hayatta tahmin etmezdim.

"Yuh be abi! Ne yaptın?"

"Hiç yuh muh deme oğlum. Seni tanıyorum. On beş yaşından sonra iyice zıvanadan çıktın. Meltem yengem, geçen yaz kirli çamaşırlarını bir güzel ortaya döktü. Bana sakın bakirim falan deme, inanmam."

"Ya tamam değilim ama..."

"Gördün mü bak? Bir aması var. Ayrıca en son konuştuğumuzda, bir kızla birlikte olduğunu söylemiştin. Esmer tenli, güzel bir şeydi. Ona ne oldu?"

Aybüke'den bahsettiğini biliyordum.

"O kız tarih oldu. Bitti gitti."

"Peki, o kızdan sonra hiç birileriyle oldu mu?"

Bana neyi sorduğunu anlamıştım ama bu soruyu pas geçmek istiyordum. Erkeklik hormonlarımdan bahsetmek istemiyordum.

"Birkaç kez," diyerek itiraf ettiğimde kafama sert bir şekilde geçirdi.

"Birkaç kez? Oğlum, daha senin yaşın kaç, başın kaç? Manyak mısın?"

"Ya abi! Ne yapayım? İnsan isteyince istiyor işte," dediğimde, bir kez daha kafama benzer bir darbe yedim. *Nisa'yla çok iyi anlaşacaksın Şevket abi. İkinizin de maşallahı var. Dayak arsızıymışım gibi sürekli geçiriyorsunuz.*

"O zaman soruma adam gibi cevap ver. Sen bu kızı duygularınla mı istiyorsun yoksa hormonlarınla mı?"

Hemen cevap veremedim çünkü ilk defa kendimi, bunu düşünürken bulmuştum. *Ben Nisa'yı gerçekten nasıl bir şekilde istiyordum?* Okula dönüş partisinde onun gözlerinin içine bakarak, "Seni istiyorum," demiştim ve bunda hiç ciddi değildim. O an sadece boşluğuma gelmiş, sarhoşluğun etkisiyle söylemiştim. Fakat sonrasında yüzüme yediğim o darbe, akıllanmam için bana bir nevi işaret olmuştu. Evet, hayatım boyunca hiçbir kızı öpmemiştim. Birlikte olmadım demiyordum ama öpmemiştim işte. Öpmek istememiştim fakat Nisa'yla bunu bile yapmak istiyordum. Onunla her şeyi yapmak istesem de kalbine ulaşma isteğim daha ağır basıyordu.

"Duygularımla abi, duygularımla. Resmen kalbimin içinde gümbür gümbür atıyor. Hatta bazen gözüm bir yere dalınca bile sadece onun yüzü beliriyor."

"Peki, ne yapacaksın? Ve asıl soru, bunun kalıcı olduğuna inanıyor musun?"

Şevket abi, kesinlikle benden emin olmak istiyor, beni buna göre yönlendirmeye çalışıyordu. *Peki, bu kalıcı mıydı? Gece kulüplerinde gezip tozduğum kızlardan ya da sözde uzatmalı sevgilim Aybüke'den farklı mıydı Nisa?* Elbette farklıydı.

"Ben daha önce hiç böyle bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum Şevket abi."

Cümlelerimi kurarken onun koyu renk gözlerine baktım. Bana ancak böyle inanırdı.

"Bazen diyorum ki madem o böyle yapıyor, senden uzak durmak için çabalıyor, o zaman sen de öyle bir şey yap ki uzak duracak gücü kendinde bulamasın."

"Bir fikrin var gibi..." *Evet, bir fikrim vardı ve bunu ilk defa birine söylemeyi düşünüyordum.*

"Eğer benden hoşlanan kardeşiyle yakınlaşırsam belki..."

Cümlemin devamını getiremedim çünkü Şevket abi yerden öyle bir hızla kalkıp, konuşmaya başladı ki konuşmam yarım kaldı.

"Sakın Demir, sakın! Sakın öyle bir şey yapayım deme. Eğer bunu yaparsan, inan bana sadece onu kendinden uzaklaştırırsın. Kazanmak istediğin kalbi yerle bir edersin. Canını yakarsın, onu incitirsin. O yüzden asla üçüncü kişiyi sizin meselenize karıştırma."

Bunun aptalca bir fikir olduğunun farkındaydım ama aklıma başka bir seçenek de gelmiyordu. Düşünüyordum, düşünüyordum ama hiçbir çare bulamıyordum. Nisa'yı nasıl kazanabileceğime dair hiçbir şey bilmiyordum. Şevket abi haklıydı. Böyle yaparsam kesinlikle ben kaybederdim.

"Peki, ben ne yapacağım abi?"

Sesim öyle çaresiz çıkmıştı ki resmen ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Şevket abi bir şeyler söylemek için ağzını açmışken, cep telefonunun çalmasıyla konuşmaktan vazgeçip, elini hızla ceketinin cebine götürdü. O, telefonla konuşurken, ben de oturduğum yerden kalkıp üstümü temizledim.

"Efendim, babaanne? Tamam, tamam yahu geliyoruz. O çok sevgili, deli karım arattırdı seni değil mi? Söyle ona, gelince hesabını alacağım. Bir rahat bırakmadı."

Şevket abi gülümseyerek telefonu kapatırken ben de onun Ela ablayla baş edemeyen hallerine gülüyordum.

"Hadi bakalım, gidiyoruz. Emir büyük yerden."

Telefonu sırıtarak kapatıp, bana dönerek, kolunu omzuma attı. Yürümeye başlamadan önce, gözlerimin içine bakarak bana belki de şu ana kadar duyduğum o en anlamlı cümleyi kurdu:

"Ve ne yapacağına gelince; eğer o kızı bu kadar çok istiyorsan elinden tutup kalbine hapsedeceksin."

Sırf babaannemi daha fazla kızdırmak istemediğimiz için Şevket abiyle köşke kadar koşarak yarış yapmıştık. Babaannem, dedeme göre biraz daha sert biriydi. Dedem onun aksine bize hiçbir şey demez, hatta sırf bizim için Selma Sultan'a kızıp, "Bırak gençleri. Ne yaparlarsa yapsınlar," diyerek bizi savunmaya geçerdi.

Bu akşam da aynı durumla karşı karşıya kalacağımız anda dedemi engellemiş, Selma Sultan'ın söylenmelerini dinlemiştik. Tabii ona destekçi olarak Ela abla da konuşmaya başlayınca, Şevket abiyle resmen sığınacak liman arayıp durmuştuk. Çaresizliğimizi fark eden dedem ise bizi kadınların arasından çekip, tavlaya davet etmişti. Yani kurtarıcımız yine yaşlı Gürsoy olmuştu.

Ben pek tavla bilmezdim ya da oynarken dedeme sürekli *bu taş nereye, şu taş nereye* gibisinden sorular sorup dururdum. O yüzden topu Şevket abiye atmıştım. O, bu konuda çok daha becerikliydi ve yaşlı Gürsoy'dan kaptığı her şeyi sergilemekte üstüne yoktu.

Tavla sefasından sonra ise akşam yemeğine oturduk. Babaannem marifetli elleriyle döktürmüştü yine. Tamam, annemin yemeklerini severdim ve bayılarak yerdim ama Selma Sultan'ın dolmasına resmen âşıktım. Eh, Ela abla da yanında olunca yine masayı mükemmel bir şekilde donatmışlardı. Akşam yemeği boyunca Ela ablayla Şevket abi sürekli aralarında fısıldaşıp durmuşlardı. Ne konuştuklarını çok merak etsem de sormak istemedim. Belki de konuştukları şeyler, kendi aralarındaki özel bir konudan ibaretti.

Yemekten sonra ise herkes daha sakindi. Babaannem ve dedem kahvelerini de yanlarına alarak oturma odasında eski fotoğraf albümlerini, plaktan gelen cızırtılı bir müzik eşliğinde incelerken ben de verandaya çıkmış, kendimi yasemin ağacının altındaki salıncağa bırakmıştım. Şevket abi de beni yalnız bırakmak istemediği

için bahçeye iş dosyalarıyla birlikte gelmişti, Ela abla ise yanımızdan ayrılarak mutfağı toplamaya gitmişti.

Şevket abi elindeki telefonla, verandadaki cam masanın üstündeki dosyalarına gömülmüş halde işlerini halletmeye çalışırken ben de gökyüzündeki yıldızları izliyordum. Şehirde bu kadar çok olmadıkları için bir nevi manzaranın ve *Kutup Yıldızı'nın* tadını çıkarıyordum.

"Ela ablayı ilk gördüğünde ne düşünmüştün?"

Gözlerimi gökyüzünden ayırmadan sorumu Şevket abiye yönelttim.

"Tımarhaneden kaçmış bir akıl hastası olduğunu. Bahçenin ortasında, yazın o sıcağına aldırmadan başındaki siyah beresiyle öyle bir cırlıyordu ki... Susturabilene aşk olsun."

Ela ablanın o deli dolu hallerini az çok tahmin edebiliyordum. Onların hikâyesini her dinlediğimde ben de Şevket abi gibi sırıtıp dururdum. Kaçıp kovalanan cinsten bir aşkları olmuştu.

"Sensin akıl hastası."

Bakışlarımı gökyüzünden ayırıp, bize doğru gelmekte olan Ela ablaya çevirdiğimde, Şevket abiye gözlerini kısarak baktığını gördüm.

"Demek dedikodumu yapıyorsunuz?" diyerek bir çocuk gibi mırıldandığında çoktan Şevket abinin yanına ulaşmıştı. Şevket abi onu kolundan tutup kucağına oturturken keyifle onları izliyordum.

"Eh, biraz öyle oluyor," diyerek Ela ablanın yanağına küçük bir buse bıraktığında bu aşk tablosuna daha fazla bakamayacağımı anladım. O yüzden başımı çevirerek yeniden yıldızları izlemeye devam ettim.

"Şevket, çay demledim. Gidip bir baksana. Eğer demini almışsa bize getirir misin?"

Bakışlarımı bir kez daha gökyüzünden ayırıp Ela ablaya çevirdiğimde bana göz kırpmıştı. Anlaşılan Şevket abiyi bilerek mutfağa gönderiyordu.

Şevket abi, kaşlarını kaldırarak Ela ablayı incelediğinde, *hadi* dercesine ona başıyla mutfağın kapısının olduğu tarafı işaret etti. Şevket abi, sırıtarak oturduğu yerden kalkıp bahçeye bağlı mutfak

kapısına doğru ilerlerken Ela abla da heyecanla yanıma yaklaşıp salıncağa oturdu.

"Bilerek onu gönderdin, değil mi?" diye sorduğumda kıkırdayarak başını salladı.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Anlattı sana tabii. Şimdi bilerek mutfakta da oyalanacak," dediğimde, Ela abla üstüme aldığım battaniyenin altına girerek, ela gözlerindeki sinsilikle gözlerimin içine bakmayı sürdürdü.

"Dökül bakalım. Kimmiş bu Nisa?" *Eee pes! Tamam, Şevket abi, Ela abladan bir şey saklamazdı ama adına kadar her şeyi söyleyeceğini tahmin etmemiştim.*

"Şimdiden tüm sülalem Nisa'yı biliyor. Ne güzel, değil mi?" diyerek alayla mırıldandığımda, Ela abla saçlarımı tutup bir güzel çekti.

"Küçük gelinimizi bilmeyelim mi yani?"

Kahkaha attım. Bunu bugün içerisinde kaçıncı kez yaptığımı bilmiyordum ama onlarla konuşmaktan gerçekten keyif alıyordum.

"Ha, gelininiz yani?"

"Ben şimdiden onu öyle görüyorum. Anlat hadi. Nasıl biri mesela?"

Ela abla heyecanla konuşmaya devam ederken onu biraz sinir etmek istedim.

"Senin gibi hırçın değil."

Bu kez de kolumu çimdikledi.

"Ben hırçın mıyım be çocuk?"

"Ela abla, bence hiç girmeyelim o konulara. Beş erkekle baş etmiş birinden bahsediyoruz burada."

Gözlerini devirerek, bu kez de koluma vurduğunda kotamı doldurduğumu anladım. *Daha fazla ileriye gitmek yok Demir.*

"Tamam, tamam. Hadi devam et. Dinliyorum seni."

Şevket abiyle konuşmak daha kolaydı, Ela ablaya nasıl anlatacağımı pek bilmiyordum. Onunla da konuşabileceğimin farkındaydım ama bir erkek için bir kadınla konuşmak zordu işte. Kolay

kolay içinizi görmelerini istemezdiniz. Bu anneniz de olsa, yengeniz de olsa aynı şeydi.

"O... Çok farklı. Çok masum. Onun yanındayken ödüm kopuyor. Korkuyu hissediyorum. Sanki her an bana kızacakmış gibi bakıyor gözlerimin içine."

Sözcükler ağzımdan tane tane dökülmüştü. Buna bir de havanın serinliği eklenince resmen dudaklarım titremişti.

"Hani hırçın değildi bu kız?" diyerek sıcak bir gülümsemeyle mırıldandığında Ela abla, başımı eğerek, *hayır* dercesine salladım.

"İnan bana değil, Ela abla, ama korkuyor. Bunu gözlerinden görebiliyorum. Öyle korkuyor ki hiçbir şey hissetmek istemiyor belki de ama hissediyor, biliyorum. Ben hissediyorsam belki de çok daha fazlasını o da hissediyor. Ona ayak uyduramıyorum. Sürekli denge terazimi bozuyor. Bir bakıyorum herkesten daha yakın, bir bakıyorum yabancı gibi uzak. Ona nasıl yaklaşacağımı bile bilmiyorum. Allah aşkına! En sevdiği rengi, en sevdiği yemeği bile bilmiyorum. Ama yine de..."

Daha fazla devam edemedim çünkü ne söylersem yeterli gelmeyecekti. Ela abla bir elini çenesine yaslayarak, beni sanki küçük bir çocuğa masal okuyormuşum gibi dinliyordu.

"Eee, senin bir tek sırılsıklam olmadığın kalmış Romeo."

"Ha?"

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım için ağzımdan belli belirsiz bir nida döküldüğünde Ela ablanın sırıtışı yüzüne daha da çok yayıldı. Oturduğu yerde biraz doğrularak, ellerini kullanıp kendisine hayali bir saz yaptı.

"Âşıksın, dırırırım. Âşıksın, dırırırım. Âşıksın, dırırırım. Sen âşıksın arkadaş."

Yaptığı İbrahim Tatlıses taklidi karşısında sesli bir şekilde gülünce o da bana kahkahalarıyla eşlik etti.

"İbrahim Tatlıses'in, *Âşıksın* isimli şarkısı, Demir Gürsoy için geldi. Eyvallah, İmparator."

Onun benimle dalga geçtiği gibi ben de onunla dalga geçtiğimde, beni hafif bir şekilde salıncakta itip gülmeye devam etti. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde ise mutfak penceresinden bize

bakarak sırıtan Şevket abiye, elimle selam verdim. O mutfakta neden bu kadar uzun durduğunu da anlayamamıştım ya neyse... Kesin bir şeyleri kırıp, dökmüştü. Mutfak işlerinde pek yetenekli olduğu söylenemezdi.

"Güzel mi peki?"

Ela ablanın sorusuyla bakışlarımı mutfak penceresinden ayırıp ona çevirdim. Bu gece kesinlikle beni rahat bırakmayacaktı. Her ayrıntıyı öğrenmek için beni köşeye sıkıştırmaya devam edecekti.

"Bence çok güzel. Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil."

Bana kalırsa Nisa gerçekten güzel bir kızdı. Sadeydi, düzdü belki de ama o sadeliği onun en önemli özelliğiydi. Kendisini göstermek, belli etmek için özel bir çaba sarf etmiyordu.

"Peki, fotoğrafı var mı?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim. Onunla ilgili bu kadar çok şey bilmesine gerek yoktu ama omuzlarımdan tutup beni, *hadi hadi* dercesine sarstığında ondan gerçekten kurtuluşum olmayacağını anladım. Üzerimden bugün hiç çıkarmadığım hırkanın cebinden telefonumu alıp tuş kilidini açtım ve galeri kısmına girip Nisa'yla benim gizli çekilmiş olan fotoğraflarımızın bulunduğu albümü açarak telefonu Ela ablaya uzattım. Çok fotoğraf olduğu söylenemezdi ama bulanık olsun ya da olmasın hepsini saklıyordum. Ela abla fotoğrafları gözden geçirirken, bazılarını yakınlaştırıp daha da çok inceliyordu.

"Bak, işte bu çok güzel. Kim çekti bunu?"

Gösterdiği fotoğraf yarış gecesine aitti. Yarışı kazandıktan sonra ani bir sevinçle onu kucağıma almış, kendi etrafımda döndürmüştüm. Bahar ise o anı çok güzel yakalamıştı.

"Bizim Bahar, gizli çekmiş."

"Çok hoş bir kıza benziyor."

"Öyledir."

Ela abla fotoğraflara bir süre daha baktıktan sonra galeriden çıktı ama telefonu hemen elime vermedi. Gökyüzüne baktığım için ne yaptığını pek bilmiyordum. Telefonumda sakladığım özel şeyler yoktu. O yüzden elinde olması beni tedirgin etmiyordu. Muhtemelen ya mesajlarımı karıştırıyor ya da arayan kişilere bakıyordu. Her kadın, bir erkeğin telefonunu karıştırmaktan mutlaka zevk alır.

"Neden rehberinde Nisa diye biri yok?" diye sorduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. Rehberimi mi karıştırmıştı?

"Kutup Yıldızı diye kayıtlı," diyerek kısık bir şekilde mırıldandığımda kaşlarını merakla kaldırarak bana bakmayı sürdürdü. Neden o şekilde kaydettiğimi soran bakışlarını bana diktiğinde ise, "Özel bir şey diyelim," diyerek konunun kapanmasını istedim ama yine de beni rahat bırakmadı.

"Neden Kutup Yıldızı peki?"

"Çünkü her ne kadar yolumu şaşırıp kaybolmak istesem de ben sadece o inatçı, huysuz keçinin gözlerindeki ışıltıya bakmak istiyorum."

"Romeo şu halini görse, Shakespeare'e beni yeniden yaz derdi."

Dudaklarından dökülenler beni utandırsa da cevap vermedim. Ela abla ise telefonumu biraz daha karıştırdıktan sonra bana uzattı. Ekranı kilitleyeceğini düşünmüştüm ama beni şaşırtarak onun ismini rehberde bulup telefonu avuç içime bırakmıştı.

"Ara onu."

"Ne?"

"Ara onu Demir. Sesini duymaya ihtiyacın var." *Evet, buna gerçekten ihtiyacım vardı. Onun sesini duymayı gerçekten çok istiyordum ama bunu yapacak cesaretim yoktu.* Üstelik telefonu açmayacağından da adım gibi emindim.

"Abla, açmaz," diyerek umutsuzca mırıldandığımda telefonu avucumun içine daha da bastırdı.

"Öyleyse gizli numaradan ara. Sen olduğunu bilmez."

Bir umut dalgası vücudumu sarıp sarmalarken Ela abla beni cesaretlendirmek istercesine "Hadi," diyerek mırıldandı. Telefonu avucumda iyice sıkarak oturduğum yerden hızla kalktım ve Ela abladan biraz uzaklaşarak evin diğer köşesine doğru yürümeye başladım.

Telefon ayarlarından numaramı gizledim. *Ya şimdi ya hiç,* diye mırıldanarak derin bir nefes alıp verdikten sonra rehberdeki numaranın yanındaki arama tuşuna dokundum. Telefon çalmaya devam ederken nefes alış verişlerim hızlanmaya başladı. İkinci kez çaldıktan sonra ise onun sesi zarif bir ahenkle kulağıma yayıldı.

"Alo?"

Gözlerimi gecenin serinliğinde kapatarak anın tadını çıkarmak istedim. Sesi öyle kuşkusuz, öyle normal çıkmıştı ki bu beni her zamankinden daha da çok rahatlatmıştı.

"Alo?"

Bu kez sesindeki merakı fark ettiğimde son bir nefes daha bırakarak konuşmaya başladım.

"Merhaba."

Telefonun diğer ucundaki kişi sessiz kaldığında şansımın pek de yaver gitmeyeceğini düşündüm. Suratıma kapatması an meselesiydi.

"Merhaba," diye mırıldandığında ise sesindeki tonun hangi duyguyu barındırdığını çözemedim. Kızgın değildi. Sert, kesinlikle değildi. Daha çok... Daha çok üzgün gibiydi ya da bu sadece benim hayal dünyamdaki kurguydu.

"Yine dayanamadım *Kutup Yıldızı*."

"İyi ki dayanamamışsın."

Verdiği cevap karşısında ağzım şaşkınlıkla açılırken, gözlerimi gökyüzündeki Kutup Yıldızı'na çevirdim.

"Kapatmamı ister misin?" *Hayır, de. Lütfen hayır de, lütfen.*

"Bilmem." *Evet dememişti!*

Bu da bir şeydi ama onu daha fazla zor durumda bırakmak istemiyordum. Bu yüzden belki de kapatmak en iyisi olacaktı.

"Öyleyse ben kapata..."

Cümlemin devamını getiremedim çünkü beni engelledi. Çünkü kapatmamı istemedi.

"Dur kapatma."

Bunu dile getirdiğinde ise olduğum yerde dönüp durmaya başlamıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir elimde telefon varken diğer elim saçlarımla hırkamın cebi arasında gelip gidiyordu.

"Çiftlikte beraber izlediğimiz filmin adı neydi?"

Sorusu karşısında ağzım bir karış açılırken, o geceyi hâlâ hatırlıyor olması beni şaşırtmıştı.

"İzleyemediğimiz," diye mırıldanırken yüzünün kızardığını hayal ettim. *Aşka Yükseliş*, diyerek filmin adını söyledim. Bu gece onu izleyecekti.

"Teşekkür ederim."

"Onu izleyeceksin, değil mi?"

Soruma hemen cevap vermedi. Bu da filmi izleyeceğinin başka bir kanıtıydı.

"Sonunda ağlama, olur mu?"

Filmin sonunu bildiğim için bunu özellikle söyleme gereği duydum.

"Denerim."

Sesinin buruk çıkmasından dolayı ağlayacağından da emin olmuştum artık. Onu daha fazla rahatsız etmek istemiyordum. Sesini duymuştum. Onunla konuşmuştum ve bu şimdilik benim için yeterliydi.

"İyi geceler *Kutup Yıldızı*."

Son cümleyi söylediğimde ondan bir karşılık geleceğini beklemiyordum ama beni yine şaşırttı.

"İyi geceler *Kedi Yavrusu*."

Telefonu kapatırken hâlâ yüzümde duran sırıtmaya mani olamıyordum. *Kedi Yavrusu*... Bana ikinci kez bu şekilde hitap ediyordu. Birbirimize öyle tuhaf şeyler söylüyorduk ki... *Kutup Yıldızı ve Kedi Yavrusu*... Yine de her şeye rağmen onun sesini duymak iyi gelmişti ve bazı şeylerin kafama dank etmesine neden olmuştu.

Mustafa bana Nisa'nın kendisine karşı bencil olduğunu söylemişti ve bunda kesinlikle haklıydı. *Peki ya onun aklına girersem ne olurdu? Ona artık kendini düşünmesi gerektiğini, her zaman başkalarını düşünerek yaşayamayacağını dile getirsem? Bahar ne demişti? Oğuz'a mesafeli yaklaşmıştı Nisa ve bunu ben gittikten hemen sonra yapmıştı.* Bu demek oluyordu ki Nisa benim söylediklerimi dikkate alıyordu. Beni önemsiyordu.

Şevket abi ne demişti peki? Eğer bu kızı gerçekten istiyorsam, onun elinden tuttuğum gibi kalbime hapsetmeliydim ve şu anda her şeyden daha çok istediğim tek şey buydu. Ben de öyle

yapacaktım. Gidecektim ve o kızın elini tutmak için elimden gelen ne varsa yapacaktım.

Ani bir kararla, geldiğim yöne, eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Telefonun hâlâ elimde olmasını fırsat bilerek, tuş kilidini açtım ve benden yanıt bekleyen o iki dakikalık mesaja cevap verdim:

Demir: Dönüyorum. Ama bunu kimseye söylemeyeceksin Bahar. Anladın mı? Hiç kimseye, bizimkilere bile.

Verandadan geçerken salıncağın ve sandalyelerin boş olduğunu gördüm. Anlaşılan Ela abla içeriye geçmişti. Ona daha sonra kesinlikle teşekkür edecektim ama şimdilik daha önemli işlerim vardı. Bahçeye bağlı mutfak kapısından hızla eve girdiğimde koridorda Şevket abi ve Ela ablayla karşılaştım. Onların bana şaşkın bakan gözlerine aldırmayarak merdivenlere doğru yöneldim. Tam ilk basamağa adım atmak üzereydim ki Şevket abinin seslenmesiyle ona dönmek zorunda kaldım.

"Demir, ne oluyor oğlum? Ne bu telaş?"

Sorusunu yöneltirken ona içtenlikle gülümseyerek, göz kırptım.

"Eşyalarımı toplamam gerek. Yarın sabah eve gidiyorum," diye mırıldandığımda bana hâlâ aynı ifadelerle bakıyorlardı. Açıklayıcı olmam gerekiyordu ve ben de bunu Şevket abinin sözlerini kullanarak yapacaktım.

"Elinden tutup kalbime hapsetmem gereken bir kız var..."

Devam Edecek...

TEŞEKKÜR

Hayat, çoğu zaman bizi hiç istemeyeceğimiz zorluklarla karşı karşıya getirse de bazen en ummadık anda güzel sürprizlerle sizi şaşırtabilir. Hiç beklemediğimiz o vakitte açılan sihirli kapı aslında mucizelerin sadece kitaplarla sınırlı kalmadığının göstergesidir. Bir bahar akşamı bilgisayarın başında sadece iki cümle karaladığımda başlamıştı benim mucizem ve sonrasında güzel insanların destekleriyle daha da canlanmış, hayat bulmuştu.

Bir hikâye yazmaya başladığınızda kendinizi o dünyanın içinde bulur ve hatta karakterlerinizle yaşar, onlarla yatıp kalkarsınız. Fakat geçirilen bu süreçte sadece bir kişinin çabaladığını düşünsek de işin arka planında aslında onlarca insanın emeği ve desteği vardır.

En büyük teşekkürüm bana okumayı ve yazmayı sevdirmekten ziyade tutku haline getiren ve desteğini hiç esirgemeyen değerli ortaokul Türkçe öğretmenim *Hayrettin Genç*'edir. Onun hayatıma katmış olduğu değerleri ve okuttuğu kitapları asla unutmayacağımdan adım kadar eminim.

Çoğu zaman aldığım kararlardan ötürü biraz tereddüte uğramış olsalar da bu yolda manevi desteğini hiç esirgemeyen, sırtımı sıvazlamayı ve elimi tutmayı hiç bırakmayan anneme, babama, kardeşlerime, tüm bu kitaplaşma sürecinde canını dişine takıp benimle gönülden ilgilenen ve hayatım boyunca her an yanımda olduğunu hissettiren ablam *Sevda Fırat*'a da teşekkürlerimi borç bilirim.

Kat edeceğimiz bu güzel yolda Kutup Yıldızı'na değer verip beni Ephesus ailesinin bir parçası yapan *Mustafa Güneş*'e ve de yazmış olduğum bu kurguyu daha güzel bir serüven haline getiren editörüm *Şeyma Göze*'ye sonsuz teşekkürler.

Gel gelelim artık perdenin arkasında duran
o güzel insanlara, değil mi?

Kutup Yıldızı'ndan önce ve sonrasında gerek gece yarıları, gerek sabahın çok erken saatlerinde konuştuğum, bunaldığım, kendimi çok zorladığım, ağladığım, güldüğüm, umutsuzluğa kapıldığım anlarda yanımda olan, "Sen zaten beni hiç dinlemiyorsun," diyerek çoğu zaman çemkirse de beni cesaretlendirmekten bir an olsun vazgeçmeyen, mesafelerin sadece kelimelerden ibaret olduğunu bana öğreten, *Poğaça Surat* kelimesinin gerçek sahibi canım dostum ***Aybala Esra Yanar***'a tüm bu yaptıkları ve beni hiç yalnız bırakmadığı için çok teşekkür ederim.

Önerileri, tecrübeleri ve güzel kalpleriyle her daim yanımda olduğunu hissettiren yazar dostlarım *Buket Özdal* ve *Koray Yersüren*'e teşekkür ederim.

Kutup Yıldızı'nın daha fazla insana ulaşmasını amaçlayıp beni bu yolda hiç bırakmayan, bir okuyucudan çok bana dost olan kıymetlilerim: *Alp Erman Oruç, Aybüke Akkoca, Büşra Usta, Sümeyye Özdemir, Gökçe Gök, Melek Kama, Tara Terziyan, Seher Utlu, Arya Türkoğlu, Beyza Gültekin, Zeynep Kocabay, Beyza Akkaya, Elif Tellioğlu, Deniz Aras, Sevgi Altunışık, Meryem Ay, Meryem Okuyan, Rabia Boztaş, Rabia Akın, Büşra Sayar, Sude Arslan, Sena Bük, Yeşim Yıldırım, Zehra Aydın, Ayşegül Kadıoğlu, Ayşe Nesli Kavaklı, Eda Ersönmez, Elanur Bayraktar* ve adını buraya sığdıramayacağım daha nice güzel insana sonsuz teşekkürlerimizi sunuyorum. İyi ki bu yolda benimleydiniz, iyi ki elimi tutmayı bir an olsun bırakmadınız.

Bu hikâye hayali karakterleri yan yana getirirken aslında bana da muhteşem dostlukları, kardeşlikleri bahşetti. O yüzden buraya yazacağım hiçbir sözcük beraber geçirdiğimiz onca güzel vakit için teşekkür etmeye yeterli olmayacaktır.

Nisa Altun, Senem Altun, Demir Gürsoy, Mustafa Polat ve çok daha fazlası... Sizler benim kalbimin en ücra köşesinde büyüttüğüm ilk çocuklarımsınız. Bu hikâyede sizler sevildiniz, benimsendiniz. Bundan sonrasında olacakları ise hep birlikte öğreneceğiz. Aslında daha yeni yeni ısınıyor ve şimdi başlıyoruz. *Bakalım, kükreyen kedi yavrusu fare mi tutacak, yoksa elini gökyüzüne uzatıp kayan bir yıldızı mı yakalayacak?*

Poğaça Surat, Mehtap Fırat

Kutup Yıldızı

Mehtap Fırat

FEDAKÂRLIK...
DÖRT HECELİK BASİT BİR KELİME GİBİ GÖRÜNSE DE ASLINDA ONUN HAYATINDA BİR DÖNÜM NOKTASIYDI.

Geçmişe dair kırgınlıklarını yetimhanede unutmaya çalışan Nisa, bir gün aynı kaderi paylaştığı arkadaşıyla farklı bir dünyanın kapısını aralar. İki dost, bu kapı aralığından uzatılan sıcacık ellere, kimsesizliğin soğuk rüzgârından korunmak ümidiyle sarılır. Nisa ve Senem sonunda o yetimhane odasının duvarlarına fısıldadıkları hayalleri gerçekleştirme şansı elde ederler.

İki dost, daha önce hiç karşılaşmadıkları sıcaklığın ve zenginliğin onları değiştirmesine izin verecekler mi? Hiç tatmadıkları aşkı yeni hayatlarında bulabilecekler mi?

epheusyayinlari.com
facebook.com/epheusyayinlari
instagram.com/epheusyayinlari
twitter.com/epheusyayinlar

9 786052 064726